

MORMONS BOG

Ellevens hæfte
Religion 121-122

MORMONS BOG – ELEVENS HÆFTE

RELIGION 121-122

Udgivet af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige
Salt Lake City, Utah

På forsiden

Kristus i landet Overflod, af Simon Dewey, © 2003 IRI

Kommentarer og rettelser er velkomne. Send dem venligst, inklusive fejl, til

Seminaries and Institutes of Religion Curriculum
50 East North Temple Street
Salt Lake City, UT 84150-0008, USA
E-mail: ces-manuals@ldschurch.org

Oplys dit fulde navn, adresse, menighed og stav.
Sørg for at angive titlen på hæftet. Skriv derpå dine kommentarer.

© 2009 Intellectual Reserve, Inc.
Alle rettigheder forbeholdes
Printed in Germany

Engelsk original godkendt: 1/07
Godkendt til oversættelse: 1/07
Oversættelse af *Book of Mormon Student Manual*
Danish
32506 110

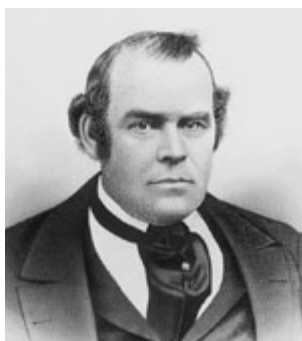
Indhold

KAPITEL

<i>Indledning</i>	1	35 <i>Helaman 1-4</i>	253
1 <i>Vores religions slutsten</i>	3	36 <i>Helaman 5-9</i>	258
2 <i>1 Nefi 1-5</i>	11	37 <i>Helaman 10-12</i>	264
3 <i>1 Nefi 6-11</i>	18	38 <i>Helaman 13-16</i>	271
4 <i>1 Nefi 12-15</i>	25	39 <i>3 Nefi 1-7</i>	278
5 <i>1 Nefi 16-18</i>	32	40 <i>3 Nefi 8-11</i>	285
6 <i>1 Nefi 19-22</i>	39	41 <i>3 Nefi 12-14</i>	292
7 <i>2 Nefi 1-3</i>	46	42 <i>3 Nefi 15-17</i>	301
8 <i>2 Nefi 4-8</i>	55	43 <i>3 Nefi 18-19</i>	306
9 <i>2 Nefi 9-10</i>	62	44 <i>3 Nefi 20-22</i>	312
10 <i>2 Nefi 11-16</i>	69	45 <i>3 Nefi 23-26</i>	319
11 <i>2 Nefi 17-24</i>	78	46 <i>3 Nefi 27-30</i>	325
12 <i>2 Nefi 25-27</i>	88	47 <i>4 Nefi</i>	329
13 <i>2 Nefi 28-30</i>	96	48 <i>Mormon 1-6</i>	336
14 <i>2 Nefi 31-33</i>	102	49 <i>Mormon 7-9</i>	342
15 <i>Jakob 1-4</i>	107	50 <i>Eter 1-5</i>	349
16 <i>Jakob 5-7</i>	116	51 <i>Eter 6-10</i>	356
17 <i>Enosh-Mormons Ord</i>	124	52 <i>Eter 11-15</i>	362
18 <i>Mosija 1-3</i>	130	53 <i>Moroni 1-6</i>	369
19 <i>Mosija 4-8</i>	136	54 <i>Moroni 7</i>	375
20 <i>Mosija 9-17</i>	142	55 <i>Moroni 8-9</i>	382
21 <i>Mosija 18-24</i>	149	56 <i>Moroni 10</i>	388
22 <i>Mosija 25-29</i>	156		
23 <i>Alma 1-4</i>	163	<u>TILLÆG</u>	
24 <i>Alma 5-7</i>	171	Pladerne og optegnelserne i Mormons Bog	394
25 <i>Alma 8-12</i>	177	Nefitiske førere af optegnelser.....	395
26 <i>Alma 13-16</i>	183	Vidner om Mormons Bogs plader	396
27 <i>Alma 17-22</i>	190	Den rute Lehis familie kunne have taget	397
28 <i>Alma 23-29</i>	197	Sider og tidsperioder i Mormons Bog	398
29 <i>Alma 30-31</i>	205	Judas træstykke og Josefs træstykke	399
30 <i>Alma 32-35</i>	214	Tilbageblik fra Omni til Mosija	400
31 <i>Alma 36-39</i>	224	Kredsløbet mellem retfærdighed og ugudelighed... ..	401
32 <i>Alma 40-42</i>	233	Kort historisk rids over Israels adspredelse	402
33 <i>Alma 43-51</i>	239	Israels indsamling.....	403
34 <i>Alma 52-63</i>	247		
		INDEKS	404

Mormons Bog vidner om Jesus Kristus og lærer os, hvordan vi bliver hans disciple. Profeten Joseph Smith (1805-1844) bekræftede, at »et menneske ville komme Gud nærmere ved at efterleve forskrifterne i den, end ved nogen anden bog« (*Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 232; Indledningen til Mormons Bog). Når du studerer Mormons Bog med en bønssom indstilling, bærer Helligånden til stadighed vidnesbyrd i dit hjerte og sind om Frelserens guddommelige rolle som menneskehedens Forløser.

Mormons Bog udøver en stærk indflydelse i hjertet hos dem, der tager imod den og overvejer dens budskab. Ældste Parley P. Pratt (1807-1857), en tidlig omvendt under genoprettelsen, som endte med at være medlem af De Tolv Apostles Kvorum, fortalte følgende i forbindelse med den første gang, han læste Mormons Bog:

»Jeg åbnede den med spænding og læste titelbladet. Derefter læste jeg flere vidners vidnesbyrd angående måden, hvorpå den blev fundet og oversat. Efter dette begyndte jeg at læse indholdet i rækkefølge. Jeg læste hele dagen. Det var en byrde for mig at

spise, jeg trængte ikke til mad. Det var en byrde at sove, da natten kom, for jeg foretrak at læse frem for at sove.

Mens jeg læste, hvilede Herrens Ånd over mig, og jeg vidste og forstod, at bogen var sand« (*Autobiography of Parley P. Pratt*, red. Parley P. Pratt jun. 1938, s. 37).

Nutidige profeter har uophørligt fremhævet behovet hos enhver sidste dages hellig for at læse og genlæse Mormons Bog. Præsident Gordon B. Hinckley (1910-2008) har sagt: »Jeg kan ... love jer, at hvis I hver især vil følge denne enkle anvisning, uanset hvor mange gange I allerede har læst Mormons Bog, så vil I have Herrens ånd i jeres hjem i større målestok. Jeres beslutning om at være lydige mod hans bud vil forstærkes, og I vil få et større vidnesbyrd om, at Guds Søn er en levende virkelighed« (»Et levende og ægte vidnesbyrd«, *Liahona*, aug. 2005, s. 6).

Præsident Boyd K. Packer, præsident for De Tolv Apostles Kvorum, fortalte, hvordan han lærte, at et studium af Mormons Bog fører til personlig åbenbaring:

»Jeg fandt [Mormons Bog] tydelig og dyrebar ...

Jeg lærte, at alle, overalt, kunne læse Mormons Bog og modtage inspiration.

Nogen indsigt kom efter at have læst en anden, selv en tredje gang og syntes »anvendeligt« på det, jeg stod over for i mit liv« (*Liahona*, maj 2005, s. 7).

Inspiration kommer, som præsident Packer vidnede om, når man konsekvent læser i Mormons Bog.

Formålet med dette hæfte

Dette elevhæfte er et supplement til din læsning og dit studium af Mormons Bog og bør ikke erstatte den. Hæftet er en samling af profetisk indsigt og inspirerede råd til, hvordan du søger vejledning til at »anvende alle skrifter« på dig selv (1 Ne 19:23). Evaluer dine studievaner og beslut, hvordan dette hæfte bedst supplerer din personlige læsning og dit studium af Mormons Bog. Mulige former for studium kan være at (1) læse i hæftet, mens du læser, (2) læse i hæftet, efter du har læst flere kapitler i Mormons Bog eller (3) gennemgå hæftet, før du læser skriftstederne for at styrke din forståelse af de valgte kapitler.

Sådan er dette hæfte opbygget

Elevhæftet indeholder 56 kapitler, der dækker hele Mormons Bog. Hvert kapitel består af fem dele: Indledning, Kommentar, Hjælpespørgsmål (i indrammede felter), Overvej, og Forslag til opgaver.

Indledning

En kort introduktion i begyndelsen af hvert kapitel forklarer historien i sammenhæng, opridser temaer og forklarer nogle få af de læresætninger og principper, der findes i skriftstedsblokken.

Kommentar

Afsnittet med kommentar forklarer læresætninger og principper, der findes i skriftstedsblokken. En grundig

læsning af kommentaren giver dig mulighed for yderligere at finde frem til og analysere Mormons Bogs profeters inspirerede budskaber. Du vil kunne se, hvordan profeter i vor tid anvender sandhederne i skrifterne til nutidige og fremherskende forhold i verden.

Kommentaren citerer også hyppigt fra tilsvarende udgivelser fra Kirken, deriblandt *Tro mod sandheden: Et evangelisk opslagsværk* 2005, *Til styrke for de unge: Udfør din pligt over for Gud*, 2002, Guide til Skrifterne (findes på internettet på www.scriptsures.lds.org) og Topical Guide og Bible Dictionary.

Hjælpe spørgsmål

I kommentarafsnittet finder du løbende hjælpe spørgsmål i skraverede felter magen til nedenstående. Disse spørgsmål er en hjælp til at granske og forstå særlige vers.

Mosi 18:21-29

Hvad underviste Alma sit folk i at gøre, så de kunne »[vandre] retsindigt for Gud«? (v. 29).

Overvej

Afsnittet Overvej hjælper dig med at tænke dybere over nogle emner i din læsning. Ældste Russell M. Nelson fra De Tolv Apostles Kvorum bekræftede, at når man overvejer skrifterne, fører det til værdifulde resultater: »Når du overvejer og beder angående lærdomsmæssige principper, taler Helligånden til

dit sind og dit hjerte. Ud fra de begivenheder, som skildres i skrifterne, får vi ny indsigt, og principper, som er relevante for din situation, falder som dug på dit hjerte« (*Liahona*, jan. 2001, s. 21). Overvej eventuelt at have en studiedagbog eller en særskilt notesbog til at nedskrive svar på nogle af de spørgsmål og indtryk, der kommer i forbindelse med din læsning.

Forslag til opgaver

Ved slutningen af hvert kapitel er der yderligere opgaver, der opfordrer til personlig anvendelse af sandheder i skrifterne. Nogle af disse opgaver kan din underviser have indlemmet i klassen, hvis du er tilmeldt institut for Mormons Bog. Bemærk, at disse opgaver er forslag og bør tilpasses dine personlige behov og Helligåndens vejledning.

Information til handicappede

Alternative formater af dette elevhæfte findes på www.ldsces.org. Kontakt din underviser for at få yderligere materialer, hvis du har vanskeligheder ved at bruge dette hæfte på grund af et handicap.

Mesterskriftsteder

Dette hæfte indeholder et ikon for mesterskriftsteder , som påpeger stykker/afsnit med mesterskriftsteder. I løbet af seminar bliver eleverne bedt om at gøre sig fortrolige med 100 skriftsteder, der er udpeget som værende væsentlige for Kirkens lære. Hver gang et af de 100 mesterskriftsteder anvendes, ser du symbolet for til markering af det.

Indledning

Profeten Joseph Smith (1805-1844) sagde: »Jeg fortalte brødrene, at Mormons Bog var den mest korrekte bog på jorden og vores religions slutsten, og at et menneske ville komme Gud nærmere ved at efterleve dens forskrifter end ved nogen anden bog« (*Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 232; Indledning til Mormons Bog).

Ældste Jeffrey R. Holland fra De Tolv Apostles Kvorum skrev, at Mormons Bog »bør betragtes som den mest bemærkelsesværdige og vigtige religiøse tekst, der er åbenbaret, siden man samlede teksterne i Det Nye Testamente for næsten to tusinde år siden. Ja, i dens rolle med at gengive enkle og værdifulde bibelske sandheder, som var gået tabt samtidig med, at der er tilføjet mange nye sandheder om Jesus Kristus, plus at den baner vej for den fulde gengivelse af hans evangelium og den store dag for hans tusindårsrige, gør, at Mormons Bog sandelig må anses for at være den mest bemærkelsesværdige og vigtige tekst, der nogensinde er givet til verden« (*Christ and the New Covenant*, 1997, s. 9-10).

Når du indleder dit studium af Mormons Bog, så se efter de storslåede sandheder, som den indeholder. Mormons Bog vidner specifikt om Jesu Kristi guddommelighed og hans sonoffer. Desuden minder Mormons Bog om Guds pagter med Israels hus og viser behovet for, at vi indgår og holder hellige pagter. Ved bønsonat at studere denne del af skriften kan du opnå dybde og styrke i dit vidnesbyrd om Jesu Kristi evangelium og dets gengivelse på jorden i de sidste dage.

Kommentar

Titelblad

- Titelbladet til Mormons Bog begynder således: »Mormons Bog, en beretning skrevet ved Mormons hånd på plader taget fra Nefis plader.« Derefter følger der to afsnit, som sandsynligvis er skrevet af profeten

fra Mormons Bog, Moroni, søn af Mormon. Profeten Joseph Smith forklarede, at »titelbladet i Mormons Bog er en ordret oversættelse af det allersidste blads venstre side af samlingen af bøger eller plader, hvorfra optegnelserne er blevet oversat; hele sprogbroen er den samme som alt, hvad der i almindelighed er skrevet på hebraisk [fra højre mod venstre]. Det omtalte titelblad er på ingen måde en nutids-sammensætning, hverken af mig eller noget andet menneske, som lever eller har levet i denne generation« (se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 7).

»For til sin tid at komme frem«

- I det første afsnit af titelbladet i Mormons Bog står der, at den hellige optegnelse »til sin tid [vil] komme frem.« Præsident Ezra Taft Benson (1899-1994) vidnede om, at tidspunktet for Mormon Bogs fremkomst viser dens betydning for genoprettelsen af evangeliet:

»Et ... kraftigt vidnesbyrd om Mormons Bogs vigtighed får man ved at bemærke, hvor Herren placerede dens fremkomst i tidsplanen for genoprettelsen. Det eneste, der gik forud for den, var den første åbenbaring. Gennem denne vidunderlige tilkendegivelse lærte profeten Joseph Smith Guds sande natur at kende, og han fandt ud af, at Gud havde et værk, han skulle udføre. Mormons Bogs fremkomst fulgte umiddelbart efter.

Tænk over, hvad det betyder. Mormons Bogs fremkomst gik forud for præstedømmets gengivelse. Den blev udgivet, blot få dage før Kirken blev oprettet. De hellige kunne læse Mormons Bog, inden de modtog de åbenbaringer, der beskriver så store læresætninger som de tre grader af herlighed, celestiale ægteskab eller arbejdet for de døde. Den kom før præstedømmekvorummet og kirkestrukturen. Siger det ikke lidt om, hvordan Herren ser på denne hellige optegnelse?« (se *Stjernen*, aug. 1992, s. 4).

- Ældste L. Tom Perry fra De Tolv Apostles Kvorum forklarede, at Mormons Bog blev skrevet til vor tid: »Det er fordi størstedelen af Mormons Bogs forfattere fuldt ud forstod, at det, de skrev, hovedsageligt var til en fremtidig generation snarere end til deres egen generation. Moroni skrev til vor tid: »Jeg taler til jer, som om I var nærværende« (Morm 8:35)« (*Liahona*, nov. 2005, s. 6).

- Omkring behovet for at anvende Mormons Bog i vores liv, sagde præsident Ezra Taft Benson: »Hvis nu de har set vor tid og har udvalgt de ting, der ville være af størst værdi for os, fortæller det os så ikke, på hvilken måde vi skal studere Mormons Bog? Vi må hele tiden spørge os selv: »Hvorfor har Herren inspireret Mormon (eller Moroni eller Alma) til at tage det her med i sin optegnelse? Hvad kan jeg lære af dette, der kan hjælpe mig på dette tidspunkt og dette sted?« (se *Stjernen*, jan. 1987, s. 4).

Ældste Perry foreslår denne vigtige vane, når vi læser Mormons Bog: »Hver gang vi læser bogen, bør vi spørge os selv: »Hvorfor valgte disse skribenter at medtage netop disse historier eller begivenheder i optegnelserne? Hvilken værdi har de for os i dag?« (se *Liahona*, nov. 2005, s. 8).

Oversat ved Guds gave

- Guldpladerne rummede et løfte om, at de ville »komme frem ved Guds gave og kraft for at blive oversat« (Mormons Bogs titelblad). Ældste Russell M. Nelson fra De Tolv Apostles Kvorum gav denne bemærkelsesværdige information om oversættelsen af Mormons Bog: »Alle detaljerne ved denne mirakuløse oversættelsesmetode kendes stadig ikke. Vi har dog nogle få værdifulde oplysninger ...

Emma Smith, der tidligere havde været skriver for Joseph, skrev denne beretning i 1856:

»Da min mand oversatte Mormons Bog, skrev jeg en del af den, hvor han dikterede hver sætning, ord for ord, og når han kom til navne, han ikke kunne udtale eller lange ord, så stavede han dem, og lavede jeg en stavfejl, mens jeg skrev, så stoppede han og rettede min stavning, selv om det var umuligt for ham at se, hvordan jeg skrev dem ned på det tidspunkt. Selv ordet *Sarah* kunne han ikke udtale først, men var nødt til at stave det, og så udtalte jeg det for ham.

Når han til tider stoppede op, begyndte han uden tøven lige der, hvor han var stoppet, når han tog fat igen, og en gang mens han oversatte stoppede han pludselig, bleg som et lagen og sagde: »Emma, var der mure rundt om Jerusalem? Da jeg svarede: »Ja«, svarede han: »Godt! Det vidste jeg ikke. Jeg var bange for, jeg var blevet narret.« Han havde et så begrænset kendskab til historie på det

tidspunkt, at han ikke engang vidste, at Jerusalem var omgivet af mure (Edmund C. Briggs, »A Visit to Nauvoo in 1856«, *Journal of History*, jan. 1916, s. 454) ...

Selvom profeten fik pudset sine evner af med årene, bekræftede Emma, at Joseph kun besad den mest elementære læsefærdighed på det tidspunkt, hvor han oversatte guldpladerne:

»Joseph Smith ... kunne hverken skrive eller diktere et sammenhængende og velformuleret brev, for slet ikke at nævne en bog som Mormons Bog. Og selv om jeg tog aktivt del i det, der fandt sted, var det fantastisk, og et lige »så stort og forunderligt værk for mig som for alle andre« (Ibid.)« (»A Treasured Testament«, *Ensign*, juli 1993, s. 62-63).

Mormons Bog bekræfter Guds pagter med Israel

- Udover at vidne om Jesus Kristus, viser Mormons Bog, at Gud husker de pagter, han har gjort med Israels hus. Guide til Skrifterne beskriver Israels hus og dets spredning og indsamling:

»Herren gav Isaks søn og Abrahams sønnesøn, Jakob, navnet Israel i Det Gamle Testamente (1 Mos 32:28; 35:10). Navnet Israel henviser til Jakob selv, hans efterkommere eller til det kongerige, som disse efterkommere besad på et tidspunkt på Det Gamle Testaments tid ...

Israels tolv stammer: Abrahams sønnesøn, Jakob, hvis navn blev ændret til Israel, havde 12 sønner. Deres efterkommere er kendt som Israels tolv stammer eller Israels børn ...

Israels spredning: Herren spredte og lod plager ramme Israels tolv stammer på grund af deres uretfærdighed og oprør. Men Herren brugte dog også denne spredning af sit udvalgte folk blandt alverdens folkeslag til at velsigne disse folkeslag ...

Israels indsamling: Israels hus skal indsamles i de sidste dage, inden Kristi komme (se TA 1:10). Herren indsamler sit folk Israel, når de anerkender ham og holder hans befalinger« (Guide til Skrifterne, »Israel«).

- Medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige er den del af Israels hus, der er blevet samlet om kundskaben om deres fædre og pagterne med Herren. Herren har sagt: »For I er Israels børn og blandt Abrahams efterkommere« (I&P 103:17).

- Omkring betydningen af Mormons Bog for indsamlingen af Israel i de sidste dage, skrev ældste Bruce R. McConkie (1915-85) fra De Tolv Apostles Kvorum: »For så vidt angår indsamlingen af Israel er Mormons Bog den vigtigste bog, der nogensinde er blevet eller vil blive skrevet. Det er bogen, som samler Israel og afslører, enkelt og fuldkomment, læresætningen om indsamlingen af den udvalgte slægt. Det er bogen, der er givet af Gud, som beviser sandheden og guddommeligheden af hans store sidste dages værk. Den indeholder det evige evangeliums fylde og fører bevis for sin egen guddommelighed. Enhver person, der er oprigtigt omvendt, ved gennem Helligåndens åbenbaring, at Mormons Bog er Herrens vilje og stemme til verden i dag. Det er Mormons Bog som forårsager, at mennesker tror på evangeliet og tilslutter sig Kirken, og som vi hidtil har set, er det kraften, som driver indsamlingen af Israel. Hvis Mormons Bog ikke fandtes, ville indsamlingen af Herrens folk i de sidste dage praktisk taget gå i stå. De vildfarne Israels får hører hyrdens røst, som den lyder i bogen, og følger røsten hjem til den sande fåreflok. Det er ikke muligt at overdrive vigtigheden af dette nefitiske skrift for menneskets frelse i de sidste dage« (*A New Witness for the Articles of Faith*, 1985, s. 554).

For at overbevise jøde og ikke-jøde om, »at Jesus er Kristus«

- Ifølge titelbladet er formålet med Mormons Bog, at overbevise jøde og ikke-jøde om, at »Jesus er Kristus, den evige Gud, som giver sig til kende for alle folkeslag.« Mormons Bogs undertitel, Endnu et vidnesbyrd om Jesus Kristus, understreger dens altoverskyggende formål. Præsident Boyd K. Packer, præsident for De Tolv Apostles Kvorum uddybede betydningen af undertitlen: »Ved brødrenes nylige beslutning skal Mormons Bog fremover bære titlen: »Mormons Bog« med undertitlen »Endnu et vidnesbyrd om Jesus Kristus.«

Judas træstykke eller optegnelse – Det Gamle Testamente og Det Nye Testamente – samt Efraims træstykke eller optegnelse – Mormons Bog, som er endnu et vidnesbyrd om Jesus Kristus – er blevet knyttet sammen på en sådan måde, at når vi kigger på den ene, vil vi blive draget til den anden, når vi lærer fra den ene, vil vi blive oplyst af den anden. De er i sandhed ét i vore hænder.

Ezekiels profeti er nu blevet opfyldt« (se *Den danske Stjerne*, jan. 1983, s. 103).

- Præsident Ezra Taft Benson forklarede betydningen af ordet *vidnesbyrd*: »Erindrer vi den nye pagt, nemlig Mormons Bog?« (se L&P 84:57). I Bibelen har vi Det Gamle Testamente og Det Nye Testamente. Ordet *vidnesbyrd* er den engelske oversættelse af et græsk ord, som også kan oversættes med *pagt*. Var dette, hvad Herren mente, da han kaldte Mormons Bog for »den nye pagt? Den er i sandhed endnu et vidnesbyrd om Jesus Kristus. Dette er en af årsagerne til, at vi for nylig har tilføjet ordene »Endnu et vidnesbyrd om Jesus Kristus« til titlen på Mormons Bog« (*Stjernen*, jan. 1987, s. 3).

- Ældste Russell M. Nelson fra De Tolv Apostles Kvorum kom med dette råd: »Når I læser Mormons Bog, så koncentrer jer om hovedpersonen i bogen – fra ende til anden – Herren, Jesus Kristus, den levende Guds søn« (*Liahona*, nov. 1999, s. 69).

Ældste Jeffrey R. Holland uddybede dette:

»Herren har tilbudt os en sidste pagt, givet os et sidste vidnesbyrd, som en del af hans endelige håndsrækning til det faldne menneske. Han har givet os et sidste nedskrevet vidnesbyrd om sin kærlighed og nåde som gælder til evig tid ... Dette vidnesbyrd og ultimative vidne, som »den nye pagt« tilbyder menneskenes børn for sidste gang, er budskabet i Mormons Bog.

Del Parson, © 1986 [1]

Ingen optegnelse lærer os mere om Guds løfte til dem i de sidste dage. Disse løfter går på hans enbårne Søn, på »den hellige Messias' fortjenester og barmhjertighed og nåde ... han skal gå i forbøn for alle menneskenes børn; og de, der tror på ham, skal blive frelst« (2 Ne 2:8-9).

Opgaven for Guds børn i disse sidste dage af jordens historie er at fortsætte med »urokkelig tro på ham, idet I helt forlader jer på hans fortjeneste, han, der er mægtig til at frelse,« at trænge sig frem med standhaftighed i Kristus og have et fuldkomment klart håb og en kærlighed til Gud og til alle

mennesker ... at tage for [sig] af Kristi ord og [holde] ud til enden. Dette er vejen; og der er ikke givet nogen anden vej eller noget andet navn under himlen, hvorved mennesket kan blive frelst i Guds rige (2 Ne 31:19-21).

Ingen anden bog hjælper os bedre med det end den. Ingen anden bog er nogensinde blevet guddommeligt tilvejebragt og beskyttet alene med det formål. Ingen anden bog er nogensinde blevet skrevet med så klart et sigte på den fremtidige uddeling, til hvilken den eventuelt skulle komme frem ...

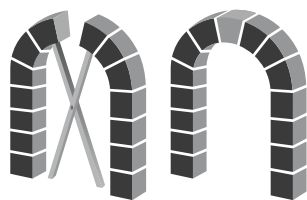
I dens budskab om tro på Kristus, håb i Kristus og Kristi nåde, er Mormons Bog Guds nye pagt med sine børn – for sidste gang (Christ and the New Covenant, s. 8-10).

TITELBLADET TIL MORMONS BOG
Hvilke fakta på titelbladet vidner om bogens mirakuløse beskaffenhed?

Således er Mormons Bog slutstenen

- Profeten Joseph Smith beskrev Mormons Bog som »vor religions slutsten« (Profeten Joseph Smiths lærdomme, s. 232; Indledningen til Mormons Bog). Præsident Ezra Taft Benson forklarede betydningen af en slutsten som følger:

»En slutsten er den midterste sten i en hvælving. Den holder alle de andre sten på plads, og fjernes den, styrter hvælvingen sammen.

Der er tre måder, hvorpå Mormons Bog er vores religions slutsten. Den er slutstenen, når vi vidner om Kristus. Den er slutstenen i vores lære (se Stjernen, jan. 1987, s. 4).

- Præsident James E. Faust (1920-2007) fra Det Første Præsidentskab uddybede tanken om Mormons Bog som vores doktrinære slutsten:

Mormons Bog er en slutsten, fordi den grundfæster og sammenknytter evige principper og forskrifter og kompletterer de grundlæggende lærdomme for frelse.

Den er kronjuvelen i det diadem, som vore hellige skrifter udgør.

Den er også slutstenen af andre årsager. Moronis løfte ... – nemlig at Gud tilkendegiver sandheden af Mormons Bog til enhver, som oprigtigt adspørger, og som har tro på Kristus – udgør et afgørende led i argumentationen.

Et bekræftende vidnesbyrd om Mormons Bog overbeviser os om, at Jesus er Kristus, den evige Gud, og bekræfter også åndeligt over for os, at Joseph Smith blev kaldet af Gud, og at han så Faderen og Sønnen. Med et sådant fast vidnesbyrd er det logisk, at man også kan få et vidnesbyrd om, at Lære og Pagter og Den Kostelige Perle er to skrifter, som går hånd i hånd med Bibelen og Mormons Bog.

Alt dette bekræfter gengivelsen af Jesu Kristi evangelium og Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges guddommelige mission, den kirke, som ledes af en levende profet, som fortsat får åbenbaring. På basis af disse grundlæggende sandheder kan vi opnå en forståelse af andre frelsende principper i evangeliets fylde (»Vores religions slutsten«, Liahona, jan. 2004, s. 3-4).

»Kom Gud nærmere ved at efterleve forskrifterne«

- Søndag, den 28. november 1841 tilbragte profeten Joseph Smith dagen i samråd med De Tolv Apostle i præsident Youngs hjem. Mens de drøftede forskellige emner, erklærede han: »At et menneske ville komme Gud nærmere ved at efterleve forskrifterne i [Mormons Bog] end i nogen anden bog« (Indledningen til Mormons Bog).

- Præsident Ezra Taft Benson belærte om at Mormons Bog hjælper os med at skelne sandhed fra vildfarelse:

»Vi ... bør kende Mormons Bog bedre end nogen anden bog. Vi bør ikke alene kende til historien og de trosfremmede beretninger i den, men vi bør forstå dens belæringer. Dersom vi virkelig gør vores hjemmearbejde og går doktrinært til værks med Mormons Bog, vil vi

kunne se vildfarelserne og finde sandhederne til at kæmpe mod mange af menneskenes fremherskende falske filosofier og teorier.

Jeg har i Kirken bemærket en forskel i dømmekraft, indsigt, overbevisning og ånd hos dem, som kender og elsker Mormons Bog, og hos dem, som ikke gør det. Bogen er en stor sigte« (»Jesus Kristus – Gifts and Expectations«, *Ensign*, dec. 1988, s. 4).

- Præsident Marion G. Romney (1897-1988) fra Det Første Præsidentskab sagde følgende om, hvordan studiet af Mormons Bog holdt ham på sikker åndelig grund: »Da jeg for få år siden begyndte som advokat, var få medlemmer af min familie lidt betænkelige. De var bange for, at jeg ville miste min tro. Jeg ville gerne virke som advokat, men jeg var endnu mere opsat på at bevare mit vidnesbyrd, så jeg besluttede mig for at følge en fremgangsmåde, som jeg vil anbefale jer: Jeg begyndte at læse 30 minutter i Mormons Bog hver morgen, inden jeg gik i gang med dagens dont – jeg læste også Kirkens øvrige standardværker, men nu taler jeg om Mormons Bog – og ved blot at læse nogle få minutter hver dag læste jeg Mormons Bog igennem hvert år i ni år. Jeg ved, at det holdt mig i balance, for hidtil havde jeg været i harmoni med Herrens Ånd« (fra Conference Report, apr. 1949, s. 36).

Læseren afgør, hvad der læres

- Læsning af Mormons Bog rummer potentiale til storslåede velsignelser. Der hviler dog et stort ansvar på læseren. Ældste Dallin H. Oaks fra De Tolv Apostles Kvorum talte om behovet for at læse med den rette indstilling: »Hvad vi får ud af en bog – især en hellig tekst – afhænger meget af, hvad vi bringer med ind i læsningen af den – med hensyn til vores ønske om og villighed til at lære og at afstemme os efter det lys, der kommer fra Herrens Ånd« (*Liahona*, maj 2006, s. 77).

Få et styrket personligt vidnesbyrd om Mormons Bog

- Den sidste profet, som skrev på nefitternes optegnelse var Moroni, Mormons søn. I sin egenskab af Guds profet, gav Moroni en anvisning, hvorved læsere kan modtage et personligt vidnesbyrd fra Helligånden om, at Mormons Bog er hellig skrift. Dette løfte, der gives

til alle som oprigtigt læser Mormons Bog og ønsker at vide, om den er sand, findes i Moroni 10:3-5 .

- En oprigtig læser får måske ikke straks et vidnesbyrd ved at læse Mormons Bog. Desuden opdager nogle mennesker måske ikke det vidnesbyrd, der vokser, når de studerer og beder om denne storslåede tekst. Men Moronis løfte vil blive indfriet. Præsident Boyd K. Packer, præsident for De Tolv Apostles Kvorum delte sin personlige oplevelse og gav dette råd til dem, som stræber efter et vidnesbyrd:

»Da jeg første gang læste Mormons Bog fra begyndelsen til enden, læste jeg løftet om, at hvis jeg ville »[spørge] Gud, den evige Fader, i Kristi navn, om ikke dette [jeg havde læst] er sandt; og hvis [jeg] spørger af et oprigtigt hjerte, med oprigtig hensigt, idet [jeg] har tro på Kristus, så vil han tilkendegive sandheden af det for [mig] ved Helligåndens kraft« (Moro 10:4). Jeg prøvede at følge disse retningslinjer, som jeg forstod dem.

Hvis jeg havde forventet, at en storslået tilkendegivelse skulle komme med det samme som en overvældende oplevelse, så skete det ikke. Ikke desto mindre følte det godt, og jeg begyndte at tro ...

Min erfaring er, at et vidnesbyrd ikke kommer væltende lige pludseligt. Det vokser snarere frem, som Alma sagde, fra et frø af tro. »Det styrker jeres tro, for I vil sige: Jeg ved, at det er et godt frø, for se, det spirer og begynder at vokse« (Alma 32:30). Hvis I passer det med meget omhu, vil det vokse; og hvis I forsømmer det og ikke drager omsorg for det, vil det visne (se Alma 32:37-41).

Bliv ikke skuffet, hvis I har læst og genlæst og endnu ikke har modtaget et stærkt vidnesbyrd. I er måske i nogen grad som de disciple, der omtales i Mormons Bog, som var fyldt med Guds kraft i stor herlighed, »og de vidste det ikke« (3 Ne 9:20).

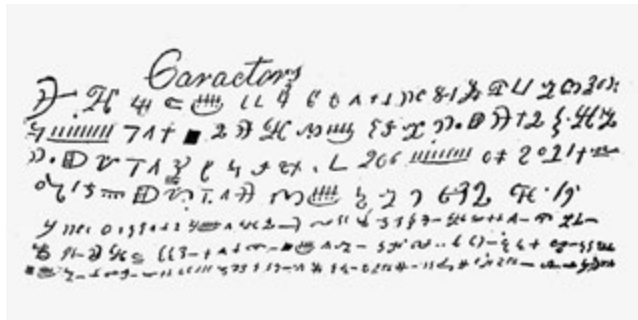
»Gør jeres bedste. Tænk over dette skriftsted: »Og se til, at alt dette gøres med visdom og orden; for det forlanges ikke, at et menneske skal løbe hurtigere, end det har styrke til. Og videre, det er nødvendigt, at han er flittig, så han derved kan vinde sejrprisen; derfor må alt gøres med orden« (Mosi 4:27)« (se *Liahona*, maj 2005, s. 6-8).

MORONI 10:3-5

Genlæs Moronis løfte. Hvordan vil du anvende dette løfte i dit studium af Mormons Bog?

Udefrakommende vidnesbyrd om Mormons Bog

- Nogle læsere af Mormons Bog er interesserede i geografiske, tekstuelle eller arkæologiske beviser på bogens oprindelse. Selvom disse ofte er fascinerende og nyttige, må man huske, at den slags opdagelser ikke erstatter indholdet og sandheden af Mormons Bog. Præsident Gordon B. Hinckley (1910-2008) rådede mod udelukkende at basere vores vidnesbyrd om Mormons Bog på disse opdagelser: »Beviset på dens sandhed, for dens gyldighed i en verden, der kræver beviser, ligger ikke i arkæologi eller antropologi, skønt dette måske kan være en hjælp for nogle. Det beror ikke på undersøgelser af ord eller historiske analyser, skønt dette måske bekræfter sandheden af bogen. Beviserne på sandheden og gyldigheden af den findes i bogen selv. Beviset på, at den er sand, får man ved at læse den. Det er en bog fra Gud. Fornuftige mennesker kan måske have deres oprigtige tvivl om dens oprindelse, men de, som har læst den med en bøn i hjertet, har ved en kraft, som overgår deres naturlige sanser, fået et vidnesbyrd om, at den er sand, at den rummer Guds ord, at den skildrer det evige evangeliums frelsende sandheder, at den er kommet frem ved Guds gave og kraft for at overbevise jøde og ikke-jøde om, at Jesus er Kristus (Mormons Bogs titelblad)« (»Troens fire hjørnestein«, *Liahona*, feb. 2004, s. 6).

Velsignelserne ved Mormons Bog

- Præsident Gordon B. Hinckley forklarede, hvordan Mormons Bog kan holde Kirkens medlemmer åndeligt raske:

»Mormons Bog illustrerer så tydeligt den kendsgerning, at når mennesker og nationer lever i frygt for Gud og er lydige mod hans befalinger, får de fremgang og vækst, men når de lader hånt om ham og hans ord, sker der et forfald, og hvis det ikke stoppes med retfærdighed, vil det føre til afmagt og død ...

Uden tøven lover jeg, at dersom I hver især læser Mormons Bog ... vil I have Herrens Ånd i jeres hjem i større målestok. Jeres beslutning om at være lydige mod hans bud vil forstærkes, og I vil få et større vidnesbyrd om, at Guds Søn er en levende virkelighed« (»Et levende og ægte vidnesbyrd«, *Liahona*, aug. 2005, s. 4-6).

- Præsident James E. Faust ræsonnerede over en oplevelse, som ældste F. Burton Howard fra De Halvfjerds havde, som viser den kraft til omvendelse, som Mormons Bog rummer:

»Søster Celia Cruz Ayala fra the Puerto Rico San Juan Mission besluttede sig for at give Mormons Bog til en ven. Hun pakkede den flot ind og tog af sted for at overbringe sin gave.

På vejen blev hun overfaldet af en bandit, som stjal hendes taske og dermed det indpakkede eksemplar af Mormons Bog. Få dage efter modtog hun dette brev:

»Fru Cruz

Tilgiv mig, tilgiv mig. Du begriber ikke, hvor ked af det jeg er for at have overfaldet dig. Men på grund af det har mit liv ændret sig, og det vil det fortsætte med. Den bog (Mormons Bog) har hjulpet mig. Den drøm, som den Guds mand havde, har rystet mig ... Jeg vedlægger dine fem pesos, for dem kan jeg ikke bruge. Du skal vide, at du ligesom strålede. Den udstråling stoppede mig fra at slå dig ned så jeg i stedet løb væk.

Du skal vide, at du vil se mig igen, men når du gør det, vil du ikke kunne genkende mig, for så vil jeg være din bror ... Her, hvor jeg bor, må jeg finde Herren og gå i den kirke, du tilhører.

Budskabet, du havde skrevet i bogen, fik tårerne frem i mine øjne. Siden onsdag aften har jeg ikke kunnet lægge bogen fra mig. Jeg har bedt og spurgt Gud om at tilgive mig, og beder dig om at tilgive mig ... Jeg troede, at din gave var noget, jeg kunne sælge. I stedet for har den givet mig ønsket om at lægge mit liv om. Tilgiv mig, jeg beder dig tilgive mig.

»Den ven, du ikke kender.«

Sådan er Mormons Bogs kraft til at omvende« (se *Stjernen*, juli 1996, s. 42-44).

Plader og optegnelser i Mormons Bog

- Henviser til oversigten »Pladerne og optegnelserne i Mormons Bog« i tillægget (s. 394). Den viser de forskellige optegnelser, som de forskellige profeter skrev og hvilke plader, der indeholder de forskellige optegnelser.

Nefitiske førere af optegnelser

- Henvis til oversigten »Nefitiske førere af optegnelser« i tillægget (s. 395). Den viser de forskellige skribenter og de bøger, de skrev.

Vidner om sandfærdigheden af Mormons Bog

- Ældste Bruce R. McConkie forklarede, at Herren altid vil sørge for vidner om guddommeligheden af hans værk:

»Uanset hvornår Herren har grundlagt en uddeling ved at åbenbare sit evangelium og ved at overdrage præstedømmet og nøgler til mennesket, har han handlet i overensstemmelse med *loven om vidner*, som han selv har indstiftet. Denne lov er: »På to eller tre vidners udsagn skal enhver sag afgøres« (2 Kor 13:1; 5 Mos 17:6; 19:15; Matt 18:15-16).

Aldrig har én mand stået alene om at oprette en ny uddeling af åbenbaret sandhed, eller om at bære byrden ved et sådant budskab og advarsel til verden. I alle uddelinger, fra Adam til den nuværende, har to eller flere vidner altid forenet deres vidnesbyrd, og derved ikke efterladt dem, der hørte dem, med nogen undskyldning på dommens dag, hvis de afviser vidnesbyrdet« (*Mormon Doctrine*, 2. udg., 1996, s. 436).

- Præsident Heber J. Grant (1856-1945) understregede vigtigheden af vidnerne til Mormons Bog: »Jeg tror ikke,

at der i nogen domstol i verden, hvor en mand stod tiltalt for mord og tolv hæderlige borgere vidnede om de begivenheder, der førte til mordet, og ingen kunne vidne imod det, de sagde, at der ville være noget forgjort i at dømmen manden. Vi har vidnesbyrdet om Joseph Smith og de tre vidners vidnesbyrd, fordi Gud gav dem viden om Mormons Bog og en Guds engel erklærede fra himlen, at bogen var blevet oversat ved Guds gave og kraft. Disse tre mænd var Oliver Cowdery, David Whitmer og Martin Harris. De forlod Kirken, men til deres dødsdag holdt de fast i deres vidnesbyrd om englens forkyndelse og om, at de var blevet pålagt at vidne om bogens guddommelighed, og det gjorde de. Otte mænd, hvoraf nogle blev udelukket af Kirken, bevarede deres vidnesbyrd om, at de havde set og rørt de plader, hvorfra Mormons Bog var oversat, og de forblev tro mod det vidnesbyrd hele livet. Verdens vantro beviser ikke, at disse mænd ikke fortalte sandheden, for der er ingen vidner fra modsat side« (Conference Report, apr. 1929, s. 128). (Henvis til »Vidner om Mormons Bogs plader« i tillægget, s. 396).

- Trods det, at de oplevede at se og røre guldpladerne i juni 1829, forblev nogle af vidnerne ikke aktive i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Præsident James E. Faust har forklaret: »Viden kommer gennem tro. I vore dage må vi uden at se guldpladerne komme til viden om, at det, som stod på dem, er sandt. Vi kan ikke få dem at se eller røre ved dem, som de tre vidner og de otte vidner kunne. Nogle af dem, som faktisk så og rørte ved guldpladerne, forblev ikke trofaste mod Kirken. At se en engel ville være en storslået oplevelse, men det ville være langt større at komme til viden om Frelserens guddommelighed gennem tro og Åndens vidne (se Joh 20:29)« (*Liahona*, maj 2002, s. 48).

VIDNER

Hvad er forskellen på den oplevelse, som vi har fået beskrevet af de tre vidner og de otte vidner?

Vidner om pladerne bag Mormons Bog

- (Henvis til »Vidner om Mormons Bogs plader« i tillægget, s. 396). Den indeholder en liste over de tre og de otte vidner med deres fødselsdatoer, fødested og alder, da de blev vist pladerne, samt beskæftigelse, information om dåb og dødsdatoer og sted.

Overvej

- På hvilke måder er Mormons Bog endnu et vidnesbyrd om Jesus Kristus?
- Hvordan kan det at studere Mormons Bog hjælpe os til ikke at fordømme »det, der hører Gud til« (Titelbladet i Mormons Bog).

- Hvorfor bør hvert eneste medlem af Kirken være i stand til at bære vidnesbyrd om, at Mormons Bog er Guds ord?

Forslag til opgaver

- Lav et kort resumé over det, du opfatter som formålene med Mormons Bog. Sammenlign din liste med de formål, Moroni nedskrev på titelbladet i Mormons Bog.
- Analyser løftet i Moroni 10:3-5 . Og afgør, hvad du er nødt til at gøre for at styrke dit vidnesbyrd om Mormons Bog.

Introduktion

I 1995 sagde Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostles Kvorum, at »familien er af afgørende betydning i Skaberens plan for sine børns evige skæbne.« De sagde: »Lykke i familielivet vil med størst sandsynlighed opnås, når det er baseret på Herren Jesu Kristi lærdomme« (»Familien: En proklamation til verden«, *Stjernen*, jan. 1996, s. 101). Nefi skrev om sine forældre, Lehis og Sarijas, familie. Disse »agtværdige forældre« (1 Ne 1:1) stræbte efter at opdrage og vejlede deres familie ud fra Herrens belæringer, selv i svære tider. Lehi oplevede både himmelske åbenbaringer og mordforsøg. Familien måtte søge sikkerhed ved at flygte fra Jerusalem, men blev sendt tilbage på en farlig og vanskelig opgave for at få fat i bronzepladerne. Trofaste sønner støttede deres forældre og fulgte Herren, mens andre sønner gjorde oprør. Når du læser disse første kapitler i Mormons Bog, så læg mærke til familiens indsats for at følge Herren, og hvordan deres eksempel kan vejlede dig til at gøre det samme.

Kommentar

Nefis Første Bog: Hans regeringstid og tjenestegering

- Indledningen til 1 Nefi er en sammenfatning af bogen og er en del af den originale tekst. Alle indledninger i Mormons Bog er en del af den originale optegnelse, som blev givet til profeten Joseph Smith, deriblandt alle forord til de enkelte kapitler (se fx Mosi 9 og Alma 21). De korte sammenfatninger i begyndelsen af hvert kapitel er et senere tiltag for at understøtte læserens forståelse af kapitlet.

- Som redaktør af Mormons Bog mødte Mormon svære udfordringer, da han skulle beslutte, hvad den forkortede udgave skulle indeholde. Han tog hensyn til mindst to ting i sin udvælgelse. For det første skrev »Mormon det, som er blevet [ham] befalet af Herren« (3 Ne 26:12). For det andet så Mormon vor tid og de forhold, der ville herske (se Morm 8:34-35). Vi ved derfor, at da Mormon skulle foretage nogle redaktionelle afgørelser, var disse to faktorer afgørende for ham.

Det kan være lærerigt at sammenligne længden af bøgerne i Mormons Bog og den tidsperiode de dækker.

Henvi til oversigten »Pladerne og optegnelserne i Mormons Bog« i tillægget (s. 394).

1 Nefi 1:1-1. Mange trængsler, men alligevel meget begunstiget

- Nefi skrev om »mange trængsler« men påskønnede også mange velsignelser fra Herren. Hans optegnelser fortæller om adskillige prøvelser, som han og hans familie udholdt, mens de forblev trofaste og taknemlige over for Herren. Nefi følte sig meget begunstiget, fordi han var kommet til stor kundskab om Guds godhed (se 1 Ne 2:16), og det, at han stolede på Guds kraft, blev Nefis styrke (se 2 Ne 4:19-26). Forståelsen for Guds plan gjorde, at Nefi kunne se en mening med de prøvelser, han oplevede (se Boyd K. Packer, »Conversation with Teachers«, An Evening with President Boyd K. Packer, 29. feb. 2008, s. 7, www.ldsces.org).

Derimod kan vi se, at Laman og Lemuel samt mange andre i Mormons Bog ofte havnede i trængsler for at minde dem om Herrens velsignelser. Dette princip blev trist nok bekræftet af profeten Mormon: »Og således ser vi, at medmindre Herren revser sit folk med mange trængsler, ja, medmindre han hjem søger dem med død og med skræk og med hungersnød og al slags pest, erindrer de ham ikke« (Hel 12:3).

1 Nefi 1:2. »Egypternes sprog«

- 1 Nefi 1:2 fortæller, at Lehi og Nefi brugte »egypternes sprog« til at udfærdige deres optegnelse på guldpladerne. 470 år senere underviste kong Benjamin sine sønner i »egypternes sprog« – hvilket ikke alene var sproget på guldpladerne, men også på bronzepladerne (Mosi 1:1-4). Udtrykket »reformerede egyptiske« forekommer kun en gang i Mormons Bog i Mormon 9:32. Reformeret egyptisk lader til at være et udtryk for den variant af sproget, som Lehi og Nefi brugte. I Mormon 9:32-33 indikerer Moroni, at i hans tid, som er ca. 1000 år efter Lehi og Nefis dage, at både det egyptiske og hebraiske er forandret i forhold til det sprog, som Lehi og Nefi brugte.

1 Nefi 1:4. Profeter advarer folket

- Det babyloniske rige omfattede også kongeriget Juda omkring år 605 f.Kr., da Jojakin var konge i Juda. Jojakin forsøgte at gøre oprør mod Babylon. Babyloniske

styrker belejrede Jerusalem. Jojakin blev taget til fange. Babylonierne indsatte Jojakins onkel, Sidkija, som konge af Juda. Det var en tid med stor ugudelighed blandt Judas folk – utugt og korrupsion var udbredt. Det var den tid Lehi levede i. Kort tid efter at Lehi forlod Jerusalem, forsøgte Sidkija sig med endnu et oprør mod babylonierne, hvilket resulterede i endnu større ødelæggelse af Jerusalem omkring år 587 f. Kr. Mange mennesker blev dræbt og størstedelen af de overlevende jøder blev ført i fangenskab i Babylon i 70 år. Dette opfyldte Lehis profetier til Juda om, at det ville blive udryddet, dersom de ikke omvendte sig.

• Nefi skrev, at der kom »mange profeter« blandt folket. Vi kender Jeremias, Obadias, Nahum, Habakkuk og Sefania, som alle var profeter på den tid og vidnede i riget Juda. Jer 35:15 indeholder en lignende kommentar om talrige profeter, som blev sendt af Herren for at advare folket (se også 2 Krøn 36:15-16).

1 Nefi 1:16-17. To sæt plader

• Nefi skrev sin optegnelse omkring 30 år efter, at Lehi og hans familie forlod Jerusalem og rejste til det forjættede land (se 1 Ne 19:1-5; 2 Ne 5:28-31). Optegnelsen indledes af en forkortelse af hans fars optegnelse, der omfatter 1 Nefi 1-8. Mormons forkortelse af Lehis optegnelse gik tabt blandt de 116 oversatte sider. Det var en oversættelse fra en del af pladerne kaldt »Lehis bog« (se L&P 10, indledningen til afsnittet; 10:42, fodnote a; kommentar til 1 Ne 19:1-6 på s. 39).

1 Nefi 1:20. »Herrens milde barmhjertighed«

• Ældste David A. Bednar fra De Tolv Apostles Kvorum har beskrevet »Herrens milde barmhjertighed«:

»Jeg vidner om, at Herrens inderlige barmhjertighed er ægte, og at den ikke forekommer vilkårligt eller rent tilfældigt. Herrens timing af hans inderlige barmhjertighed hjælper os ofte både med at erkende og påskønne den

... Herrens milde barmhjertighed er de meget personlige og individuelle velsignelser i form af styrke, beskyttelse, bekræftelse, vejledning, kærlighed, trøst, støtte og åndelige gaver, som vi modtager på grund af og gennem Herren Jesus Kristus. Det er sandt, at Herren tilpasser sine barmhjertighedsgaver efter menneskenes børns forskellige vilkår (L&P 46:15)

... Jeg mener, at en af de måder, hvorpå Frelseren kommer til os hver især, er ved hjælp af hans rigelige og inderlige barmhjertighed. Når vi møder udfordringer og prøvelser i vores liv, så er troens gave og en passende følelse af personlig tillid, der rækker udover vores egen formåen, to eksempler på Herrens inderlige barmhjertighed. Omvendelse og tilgivelse af synder samt fred med samvittigheden er eksempler på Herrens inderlige barmhjertighed. Og den udholdenhed og mod, som gør os i stand til at gå fremad med glæde trods fysiske begrænsninger og åndelige vanskeligheder, er eksempler på Herrens inderlige barmhjertighed« (se *Liahona*, maj 2005, s. 99-100).

Ud fra 1 Nefi 1:20 ved vi, at den resterende del af Nefis skrivelser har til hensigt at vise os, hvordan Herren vil udfri de retfærdige. Hold øje med dette gennemgående tema i 1 Nefi.

1 Nefi 2:5-10. Lehi rejste fra Jerusalem til Det Røde Hav

• Afstanden mellem Jerusalem og Det Røde Hav er rundt regnet 300 km gennem et varmt og goldt landskab, som dengang var hærget af mange marodører. Lehi og hans familie »rejste tre dage« videre (se 1 Ne 2:5-6). Dette har betydet en rejse på mindst 12-14 dage fra Jerusalem til deres midlertidige hjem i Lemuels dal. (Henvis til kortet »Den rute Lehis familie kunne have taget« i tillægget, s. 397).

1 Nefi 2:6-10. Vis Herren taknemlighed

• Lehis taknemlighed for Herrens vejledning og beskyttelse kommer til udtryk gennem hans første handling efter han har slået sit telt op: »Og det skete, at han byggede et alter af sten og bragte Herren et offer og gav tak til Herren vor Gud« (1 Ne 2:7). Dette er det første af flere tilfælde i Mormons Bog, hvor trofaste disciple af Kristus bragte brand- og slagtofre for at takke Gud (se 1 Ne 7:22; Mosi 2:3-4).

Lehi fulgte op på ofringerne ved at undervise sine sønner i vigtigheden af at holde fast i Herrens bud. Oprigtige udtryk for taknemlighed og lydighed mod vor himmelske Fader er nødvendige for alle hans børn, hvis de vil behage ham. Herren har sagt: »Og i intet forsynder mennesket sig imod Gud, eller mod ingen andre er hans vrede tændt end mod dem, der ikke anerkender hans hånd i alt, og ikke adlyder hans befalinger« (L&P 59:21).

Ældste M. Russell Ballard fra De Tolv Apostles Kvorum har rådet os til at sikre, at vore bønner er fyldt med ydmyghed og taknemlighed: »Jeg hører ofte folk sige: »Så sagde jeg lige sådan til Vorherre.« Men vær forsigtig med at »sige« sådan til Herren, søg i ydmyghed og spørg snarere vor himmelske Fader om rådgivning og vejledning. Bøn bør være en længsel og fyldt med taknemlighed« (»Be Strong in the Lord, and in the Power of His Might« (CES-foredrag for unge voksne, 3. mar. 2002), s. 3, www.ldsces.org).

1 Nefi 2:11-15. Murren

• En årsag til, at Satan opmuntrer til murren er for at afholde os fra at følge levende profeter, inspirerede ledere og forældre. Ældste H. Ross Workman fra De Halvfjerds forklarede, at »murren består af tre trin, som hvert leder til det næste i en nedadgående sti mod ulydighed.« For det første, når folk begynder at murre, begynder de at stille spørgsmål. De stiller spørgsmål »først i deres eget sind, hvorpå de indpoder spørgsmålene i andres sind.« For det andet begynder de murrende at »rationalisere og undskylde, at de ikke gør, hvad de er blevet bedt om ... På den måde finder de på undskyldninger for ulydighed.« Deres undskyldninger fører til tredje trin: »Sløvhed med at holde budene.«

Herren har talt imod den indstilling i vore dage: »Men den, der ikke gør noget, førend han bliver befalet dertil, og som modtager en befaling med tvivlende hjerte og er lad til at holde den, han er fordømt« (L&P 58:29) ...

»Jeg opfordrer jer til at fokusere på den befaling fra de levende profeter, som plager jer mest. Er I i tvivl om, hvorvidt befalingen gælder jer? Finder I bekvemme undskyldninger for, hvorfor I ikke kan efterkomme befalingen? Føler I jer frustrerede eller irriterede på dem, som minder jer om befalingen? Er I lade med hensyn til at holde den? Pas på modstanderens bedrag. Pas på knurren« (se *Liahona*, jan. 2002, s. 98-100).

1 NEFI 2:16.

Selvom Nefi ikke murrede, siger dette vers så noget om, hvorvidt det var en udfordring for ham at forlade Jerusalem?

1 Nefi 2:20. Hold befalingerne og få fremgang

• Ældste Russell M. Nelson fra De Tolv Apostles Kvorum havde observeret, at der »34 gange i skriften siges – at menneskene kun vil få fremgang i landet, hvis de holder Guds bud« (*Den danske Stjerne*, aprilkonferencen 1985, s. 12). I skrifterne er betydningen af ordet *fremgang* ikke kun begrænset til økonomiske fordele. Desuden betyder fremgang heller ikke et liv, som er fri for prøvelser. Lehi og de trofaste familiemedlemmer

holdt budene, men de led stadig mange trængsler (se 1 Ne 15:5; 18:15-17; 2 Ne 2:1-2).

Præsident Joseph F. Smith (1838-1918) sagde, at en person, der holder budene, vil blive bevaret og velsignet af Herren: »Den mand, der bliver ved Guds rige, er tro mod dette folk, den mand, der holder sig ren og uplettet af verden, er den mand, som Gud anerkender, som Gud ophøjer, som han vil støtte og som vil trives i landet, hvad enten han nyder sin frihed eller er indespærret i fængsel, det gør ingen forskel, hvor han er, det vil gå ham godt til sidst« (*Evangeliske lærdomme*, 1980, s. 217).

1 Nefi 3:7. »Jeg vil tage af sted og gøre det«

- I en kommentar til 1 Nefi 3:7 har ældste Russell M. Nelson sagt: »Jeg har lært ikke at sætte spørgsmålstegn, men at benytte udråbstegn når der udstedes kaldelser gennem præstedømmeledelsens inspirerede kanaler« (*Den danske Stjerne*, okt. 1984, s. 105).

- Ældste Donald L. Staheli fra De Halvfjerds har citeret præsident Ezra Taft Benson (1899-1994) omkring det at undervise om den kraft, der følger af lydighed: »Uanset vores alder eller status i livet er lydighed mod evangeliske principper den eneste sikre vej til evig lykke. Præsident Ezra Taft Benson udtrykte det meget stærkt, da han sagde: »Når lydighed ophører med at være et irritationsmoment og i stedet bliver vores mål, vil Gud begave os med kraft og styrke« (*Stjernen*, juli 1998, s. 87).

- Præsident Henry B. Eyring fra Det Første Præsident-skab anerkendte behovet for bøn og tro for at være lydige mod Herrens bud:

»Hvem vi end er, og hvor svære vore omstændigheder end er, kan vi vide, at hvad vor Fader befaler, at vi gør for at opnå det evige livs velsignelser, ikke vil være udover vores formåen ...

Det kan godt være, at vi er nødt til at bede i tro for at få at vide, hvad vi skal gøre, og at vi må bede med et fast forsæt om at adlyde, men vi kan vide, hvad vi skal gøre og være forvisset om, at Herren har beredt vejen for os« (»The Family«, CES foredrag for unge voksne, 5. nov. 1995, s. 1, www.ldsces.org).

1 Nefi 3:15. »Så sandt som Herren lever«

- Ældste Bruce R. McConkie (1915-1985) fra De Tolv Apostles Kvorum kom med denne forklaring: »Således gjorde Nefi Gud til sin partner. Hvis det ikke lykkedes ham at skaffe pladerne betød det, at Gud havde fejlet. Og da Gud ikke fejler, var det Nefis pligt at skaffe pladerne eller miste sit liv i forsøget« (*Den danske Stjerne*, sep. 1982, s. 67).

1 NEFI 3:19-20; 5:11-14

Hvad var det bronzepladerne indeholdt, som gjorde dem så vigtige for Lehis familie og efterkommere?

1 Nefi 4:6. »Ført af Ånden«

- Sommetider kræver det mod at blive ført af Ånden. Der vil være gange, hvor verdens logik og fornuft vil anbefale en adfærd, som er stik imod Herrens belæringer. Ældste John H. Groberg fra De Halvfjerds udfordrede os:

»Vær villig til at løbe fornuftige risici. Vi lever i en tid præget af fornuft, logik, fakta og tal. Dette kan være nyttigt, når det går i hak med at tro på Herren, Jesus Kristus. Men når det får forrang over troen på ham, så er det ikke nyttigt og kan være meget skadeligt. I mit liv har jeg erfaret, at de fleste af de gode beslutninger, jeg har truffet, måske aldrig var blevet truffet, hvis det udelukkende havde været på basis af logik eller fornuft

... Nefi var opsat på at gøre det, som Herren ønskede af ham, selvom det stred mod fornuften. Skrifterne fortæller os i 1 Nefi 4:6, at han tog af sted uden på forhånd at vide, hvad han skulle gøre, kun at han ville adlyde Gud og skaffe pladerne ...

Havde han kun lyttet til sin fornuft, tror jeg, at Nefi og hans brødre stadig ville stå uden for Jerusalems mure og vente. Jeg tænker sommetider på, om vi lytter for meget til fornuft og logik og ikke stoler nok på Gud, således at vi befinder os i venteposition uden for murene til hans hellige by« (»Trust in the Lord«, CES-foredrag for unge voksne, 1. maj 1994, s. 3, www.ldsces.org).

1 Nefi 4:10. Nefi befales at slå Laban ihjel

• Hvordan kan det forsvares at en retfærdig mand som Nefi tager en anden persons liv? Profeten Joseph Smith (1805-1844) belærte os om, at det er Herren, som sætter standarden for, hvad der er rigtigt og forkert: »Gud sagde: »Du må ikke slå ihjel.« Ved en anden lejlighed sagde han: »Du skal fuldkommen udrydde.« Det er det princip, hvorefter den himmelske regering ledes – ved åbenbaring, indrettet og afpasset efter de forhold, i hvilke rigets børn sættes. Hvad end Gud forlanger, er rigtigt, ligegyldigt hvad det er, endskønt vi måske ikke kan se grunden dertil, førend længe efter at begivenhederne har fundet sted. Hvis vi søger Guds rige først, vil alle gode ting blive givet os i tilgift. Således var det med Salomo: Først bad han om visdom, og Gud gav ham den og med den hvert af hans hjertes ønsker, endog ting, som måske kunne betragtes som vederstyggelige for alle, som kun delvis forstår himlens orden, men som i virkeligheden var rigtige, fordi Gud gav dem og sanktionerede dem ved særlig åbenbaring« (se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 307).

• Nogle mennesker har fejlagtigt følt, at Herrens Ånd har tilskyndet dem til at gøre noget i modstrid med det, Herren allerede har befalet, sådan som det var tilfældet med Nefi. I dag behøver vi ikke at bekymre os om, at Herren måske beder os om at gøre noget, som strider imod gældende befalinger. Præsident Harold B. Lee (1899-1973) forklarede, hvem Herren ville give sådanne tilskyndelser til: »Når der skal ske noget andet, end det Herren allerede har fortalt os, så vil han åbenbare det for sin profet og ingen anden« (*Stand Ye in Holy Places* 1974, s.159).

• Man bør huske, at Herren gav Laban mindst to chancer for at overdrage bronzepladerne, uden at det skulle koste ham livet. Laban var løgner og røver og havde mindst to gange forsøgt at myrde. Både tyveri og mordforsøg kunne straffes med døden (se 2 Mos 21:14; 22:2; 5 Mos 24:7). Herren ønskede, at Lehi og hans efterkommere skulle have den åndelige optegnelse,

Art Walter Pene. Udlånt af Kirkens museum for historie og kunst.

selvom »ét menneske [måtte] omkomme« (1 Ne 4:13) for at det kunne ske. Bronzepladerne var ikke blot til velsignelse for nefitterne og mulekitterne, men de blev også til en del af skriften på guldpladerne (såsom citater af Esajas og Zenos' allegori). Mormons Bog har velsignet og vil fortsat velsigne millioner af mennesker. Det var i sidste ende alt dette, der stod på spil, da Nefi stod over for Laban og fulgte Åndens røst.

1 Nefi 4:30-37. Om at stå ved sit ord

• Da Zoram indså, at han var i selskab med Nefi og ikke med sin herre, Laban, »begyndte han at bæve, og ... skulle til at flygte« (1 Ne 4:30). Hans frygt forsvandt dog, da Nefi lovede tjeneren, at han ville blive skånet og kunne blive en fri mand, hvis han fulgte med Lehis sønner ud i ørkenen. Da Zoram aflagde ed på, at han ville blive hos Nefi og hans brødre »forsvandt [deres] frygt angående ham« (v. 37). Både Zoram og Nefi er eksempler på den potentielle kraft, der ligger i et menneskes retskaffenhed.

• Ældste Richard G. Scott fra De Tolv Apostles Kvorum bemærkede behovet for retskaffenhed som grundlag for åndelig styrke: »Karakterens grundpille er pålidelighed. En værdig karakter styrker din evne til lydigt at reagere på Åndens tilskyndelser. En retfærdig karakter er det, du opnår. Det er mere vigtigt end det du ejer, det du har lært eller de mål, du har opnået. Det gør, at man kan stole på dig. En retfærdig karakter lægger grundlaget for åndelig vækst. Den tillader dig i tider med prøvelser og udfordringer at træffe svære, ekstremt vigtige valg på korrekt vis, selv når beslutningerne synes overvældende« (se *Liahona*, maj 2003, s. 77).

1 Nefi 4:33. Edsaflæggelse

• Mormons Bog fortæller om en række tilfælde, hvor man aflagde ed. Det at aflægge en ed blev taget meget seriøst på Nefis tid og i deres kultur. »Princippet, som gør, at en ed anses for bindende, finder man en passant i Hebr 6:16 som en ultimativ bøn til en guddommelig magt for at stadfæste et udsagn. Der repræsenterer den Almægtige det lovede, eller det man tager afstand fra med en ed, *dvs.* at man gør det på den mest bekræftende og højtidelige måde. Af samme årsag er eden altid blevet betragtet som meget bindende, når den er sværget ved den højeste myndighed, både hvad angår

individer og samfund. Som konsekvens af dette princip anses eder i Guds navn på den ene side og i hedenske afguders på den anden side i skriften som prøver på troskab» (William Smith, ed., *A Dictionary of the Bible*, [n.d.], »Oath«, s. 467; se også kommentar til 1 Nefi 4:30-37 på s. 15).

- En lærd forklarede betydningen af edsafleggelse i gammel tid:

»Det, der forbløffer den vesterlandske læser, er den mirakuløse virkning af Nefis ed til Zoram, som ved at høre et par få hævdvundne ord bliver medgørlig, og det samme gælder brødrene, så snart Zoram »[også aflagde] en ed til os på, at han ville blive hos os fra det tidspunkt af ... forsvandt vor frygt angående ham« (1 Ne 4:35, 37).

Reaktionen fra begge parter giver mening, når man indser, at eden er meget hellig og ukrænkelig blandt ørkenfolket og deres efterkommere: »Det er usandsynligt, at en araber ikke holder sin ed, selv hvis hans liv er i fare,« for der er intet stærkere eller helligere end en ed blandt nomader og selv i de arabiske byer, hvis den bliver afkrævet under særlige forhold. »Det at aflægge en ed er en hellig ting blandt beduiner,« siger en ekspert. »Skam over ham som sværger falsk; hans sociale status og omdømme lider skade. Ingen vil tage hans ord for gode varer, og han må også betale en bøde.«

Men ikke enhver ed er gyldig. For at være bindende og seriøs bør den aflægges ved et eller andets *liv*, om det så blot er et græsstrå. Den eneste ed, som var værre end »ved mit liv« eller (mindre udbredt) »ved mit livs hoved« er *wa hayat Allah* »ved Guds liv« eller »så sandt Herren lever« – som på arabisk modsvarer den gamle hebraiske ed *hai Elohim*. I dag anvendes det tankeløst af byens pak, men i oldtiden var det en forfærdelig ting, hvilket det også stadig er blandt ørkenfolk. »Jeg bekræfter mit svar på beduinmanér,« siger Charles M. Doughty. »Ved hans liv« ... sagde han ... »Sværg hellere ved Ullahs (Guds) liv!« ... »Jeg svarede, som nomaderne også gør ved vigtige sager, men de siger *ved dit liv* i mindre vigtige sager.« Både blandt jøder og arabere gælder det ifølge Samuel Rosenblatt, at »en ed ikke er en ed uden Guds navn« hvorimod der ofte forekommer eder »ved Guds liv« i både jødiske og muhamedanske samfund.

På den måde kan vi se, at den eneste måde, hvorpå Nefi kan have beroliget den kæmpende Zoram i løbet af et

øjeblik var ved at udtale eden, som ingen mand ville drømme om at bryde, nemlig den mest højtidelige blandt semitterne: »Så sandt Herren og jeg lever!« (1 Ne 4:32)« (Hugh Nibley, *An Approach to the Book of Mormon*, 2nd ed., 1964, s. 104-105).

1 NEFI 5:9-10

Hvad gjorde Lehi, da han modtog den hellige optegnelse, og hvordan påvirkede det ham? Hvordan kan dette eksempel forbedre dit studie af skriften?

1 Nefi 5:10-22. Bronzepladerne

- Bronzepladerne var et sæt gamle skrifter. De var værdifulde for Lehis familie og kommende indbyggere i Amerika akkurat som Bibelen og nutidige standardværker er for os. Ældste Bruce R. McConkie brugte Mormons Bog til at beskrive vigtigheden af bronzepladerne. Han forklarede, at bronzepladerne »var »jødernes optegnelse« (1 Ne 3:3), en optegnelse om mange profetier fra tidernes begyndelse og op til og med de profetier, som Jeremias udtalte. På pladerne fandtes moseloven, de fem mosebøger og oversigten over nefitternes forfædre (1 Ne 3:3, 20; 4:15-16; 5:11-14).

Der stod mere på dem, end der gør på den udgave af Det Gamle Testamente, som vi har i dag (1 Ne 13:23). Profetier af Zenok, Neum, Zenos, Jakobs søn, Josef og sandsynligvis mange andre profeter blev bevaret af dem, og mange af disse skrivelser forudsagde ting, der omhandlede nefitterne (1 Ne 19:10, 21; 2 Ne 4:2, 15; 3 Ne 10:17).

Værdien af bronzepladerne for nefitterne kan ikke overvurderes. Ved hjælp af dem var de i stand til at bevare deres sprog (1 Ne 3:19), det meste af deres kultur og den religiøse kundskab om folket, hvorfra de stammede

(1 Ne 22:30). I modsætning dertil var mulekitterne, som blev ført ud af Jerusalem 11 år efter Lehi. De havde ingen optegnelse, der modsvarede bronzepladerne og snart sank de hen i apostasi

Jerry Thompson, © IRI

og vantro og mistede deres sprog, kultur og religion« (Omni 14-18).

»Fra profet til profet og slægtled til slægtled blev bronzepladerne overleveret og bevaret af nefitterne (Mosi 1:16; 28:20; 3 Ne 1:2). Herren havde lovet at bringe dem frem engang i fremtiden utæret af tid og med glansen intakt, og skriften fortæller, at de skulle »udgå til alle folkeslag, stammer, tungemål og folk« (Alma 37:3-5; 1 Ne 5:18-19)« (*Mormon Doctrine*, 2. udg., 1966, s. 103).

Jerry Thompson, © IRI

Overvej

- Hvorfor tror du, at Laman og Lemuel murrede? (se 1 Ne 2:11-13). Hvorfor støttede Nefi sin far? (se v. 16, 19). Hvad afgør om du er en, der murrer, eller en der støtter Herrens tjenere?
- Hvilke tegn er der på, at Nefi havde en stærk tro? Hvordan tror du, at han opnåede en sådan tro?

Forslag til opgaver

- Overvej de ofre som Lehi og hans familie ydede for at få fat i bronzepladerne. Sammenlign disse ofre med det, som det krævede at få Mormons Bog frem i vor tid (L&P 135:6). Drøft værdien af skrifterne med en ven eller et familiemedlem, og hvad du er villig til at gøre for at udnytte disse dyrebare optegnelser.

KAPITEL 3

1 Nefi 6-11

Introduktion

Nefi skrev for at overbevise menneskene om, at de skulle komme til Jesus Kristus (se 1 Ne 6:3-4). Når du studerer 1 Nefi 6-11 så søg at forstå, hvordan Nefis skrivelser opfylder dette formål. Læg i særdeleshed mærke til, hvordan synet om livets træ vidner om Guds kærlighed og Frelserens mission. Nefi fik dette syn som resultat af hans retfærdige ønske og villighed til at være lydige. Når du tilpasser dine ønsker og handlinger med Herrens vilje ligesom Nefi, kan du også modtage personlig åbenbaring »ved Helligåndens kraft« (1 Ne 10:19).

© 1987 Greg K. Olsen

Kommentar

1 Nefi 6:4. »Fylden af min hensigt«

- Nefis motiv for at skrive var at bringe mennesker til Jesus Kristus, så de kunne blive frelst. Præsident Ezra Taft Benson (1899-1994) forklarede, hvordan Mormons Bog opfylder denne vigtige hensigt: »Mormons Bog

fører mennesker til Kristus ... Den fortæller tydeligt og klart om Kristus og hans evangelium. Den vidner om hans guddommelighed og nødvendigheden af en Forløser og behovet for, at vi stoler på ham. Den vidner om faldet og forsoningen og evangeliets første principper, inklusive behovet for et sønderknust hjerte og en angergiven ånd samt en åndelig genfødsel. Den erklærer, at vi må holde ud til enden i retfærdighed og leve en helheds moralske liv« (»Vi tilføjer vort vidnesbyrd«, *Stjernen*, dec. 1989, s. 8-14).

- Præsident Benson forklarede, at udtrykket »Abrahams, Isaks og Jakobs Gud« henviser til Frelseren: »Vi må huske på, hvem Jesus var, inden han blev født. Han var Skaberens af alle ting, den store Jahve, det slagtede offerlam inden jorden blev skabt og Abrahams, Isaks og Jakobs Gud. Han var og er Israels Hellige« (»Five Marks of the Divinity of Jesus Christ«, *Ensign*, dec. 2001, s. 10).

1 Nefi 7:1. »Opfostre efterkommere til Herren«

- Lehis og Ismaels sønner og døtre skulle gifte sig og opfostre børn »til Herren i det forjættede land« (1 Ne 7:1). Retfærdige familier er en væsentlig del af Herrens guddommelige plan. Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostles Kvorum, erklærer at ægteskab mellem mand og kvinde er indstiftet af Gud, og at familien er af afgørende betydning i Skaberens plan for sine børns evige skæbne ...

Den første befaling, som Gud gav til Adam og Eva, vedrørte deres mulighed for, som ægtemand og hustru, at blive forældre. Vi erklærer, at Guds befaling til sine børn om at mangfoldiggøre sig og opfylde jorden stadig er gældende« (»Familien: En proklamation til verden«, *Stjernen*, jan. 1996, s. 101).

- Præsident Boyd K. Packer, præsident for De Tolv Apostles Kvorum, vidnede om den glæde, der kommer af at følge Herrens plan for at få børn:

»Vores skæbne er så fastlagt, at manden kun kan opnå fuldendelse og leve op til det guddommelige formål med sin skabelse sammen med en kvinde, som han er lovformeligt gift med. Foreningen af en mand og en kvinde afføder børn, som undfanges og træder sine spæde trin ind i jordelivet.

Denne guddommelige fremgangsmåde blev planlagt og evangeliet udformet »før verden blev skabt« (L&P 49:17).

Planen giver os mulighed for at komme til verden i et dødeligt legeme. Det er 'den store plan for lykke' (Alma 42:8). Vi har ikke udtænkt den. Hvis vi følger planen, så vil glæde og lykke følge' (*Children of God*, BYU Women's Conference, 5. maj 2006, s. 5-6).

1 Nefi 7:2. Ismael er af Efraim

- Der henvises nogle gange til Mormons Bog som »Josefs træ« (Ez 37:19) eller »Efraims træstykke« (L&P 27:5). Lehi var efterkommer af Manasse (se Alma 10:3) og Ismael var efterkommer af Efraim. Jakobs profetier (1 Mos 48:16; 49:22) blev opfyldt ved, at Ismaels familie (Efraim) kom til det amerikanske kontinent med Lehi (Manasse).

Ældste Erastus Snow (1818-1888) fra De Tolv Apostles Kvorum sagde følgende om vigtigheden af Ismaels slægtslinje: »Den, der nøje har læst Mormons Bog, vil have lært, at levningerne af Josefs hus var bosat på det amerikanske kontinent; og at Lehi ved at studere sine forfædres optegnelser, som var skrevet på bronzepladerne, fandt ud af, at han stammede fra Manasse. Profeten Joseph forklarede, at Lehis optegnelse var indeholdt på de 116 sider, som først blev oversat og siden stjålet, og af hvilken der findes en forkortet udgave i Nefis Første Bog, som er Nefis personlige optegnelse. Han var selv af Manasses stamme, men Ismael var af Efraims stamme, og det, at Lehis sønner og døtre giftede med Ismaels sønner og døtre, opfylder Jakobs ord til Efraim og Manasse i kapitel 48 i 1 Mos, som lyder: »De skal kaldes ved mit navn og ved mine fædre Abrahams og Isaks navne, og de skal blive talrige i landet.« Således voksede Manasses og Efraims efterkommere op sammen på det amerikanske kontinent« (Daniel H. Ludlow, *A Companion to Your Study of the Book of Mormon*, 1976, s. 199).

- Henvis til kortet »Judas træstykke og Josefs træstykke« i tillægget (side 399).

1 NEFI 7:10-12

Hvilke åndelige oplevelser havde Laman og Lemuel glemt? Hvordan kan vi undgå at glemme det, vi bør huske?

1 Nefi 7:14. Et resultat af at forkaste profeterne

- Nefi forklarede, at jøderne i Jerusalem på hans tid forkastede Gud; som resultat deraf kunne Herrens Ånd ikke længere være hos dem. Hvis Herrens folk forkaster Herrens profeter, bliver profeterne fjernet fra deres midte og følgerne bliver tragiske (se 1 Ne 3:17-18; Hel 13:24-27). »Når Ånden hører op med at kæmpe med mennesker, da kommer hastig undergang« (2 Ne 26:11). Det var tilfældet på Noas tid (se Moses 8:17), med nefitterne (se Morm 5:16) og med jereditterne (se Eter 15:19). Den samme advarsel har lydt i de sidste dage (se L&P 1:33).

1 Nefi 7:15. »I vælger«

- Laman og de, som lod sig påvirke af ham, var ikke taget til fange på rejsen mod det forjættede land. Nefi svarer på deres ønske om at vende tilbage til Jerusalem med denne grundlæggende læresætning: »I vælger« (1 Ne 7:15). Som præsident Thomas S. Monson sagde: »Enhver af os har ansvar for at vælge«. I spørger måske: »Er beslutninger virkelig så vigtige?« »Jeg siger jer, at jeres beslutninger afgør jeres skæbne. I kan ikke træffe evige beslutninger uden evige konsekvenser« (se »Vejen til fuldkommenhed«, *Liahona*, juli 2002, s. 111).

Nefi advarede sine brødre og de, der ønskede at tage med dem, om, at de ville omkomme, hvis de vendte tilbage til Jerusalem. Fordi de var forblændet af hårdhertighed og ulydighed kunne de, der gjorde oprør mod Lehi og Nefi ikke fatte sandheden af Lehis profetier omkring den ødelæggelse, der ventede Jerusalem. Ifølge Bibelen blev byen belejret af babylonierne, kort tid efter at Lehis gruppe forlod Jerusalem, og »folket fra landet havde ikke brød,« »byens mur blev gennembrudt,« og Sidkijas hær blev splittet (se 2 Kong 25:1-7). Hvis Laman og Lemuel var vendt tilbage til Jerusalem, ville de være blevet taget til fange eller dræbt. Fordi de valgte at følge Lehi og Nefi, kunne de nyde frugt og honning i landet Overflod, mens de forberedte sig på at arve det forjættede land (se 1 Ne 17:3-6).

1 Nefi 7:17-19. Båndene blev løst

- Ældste Gene R. Cook fra De Halvfjerds pointerede, at vi ligesom Nefi kan blive løst fra vores bånd gennem troens bøn: »Bemærk at de (Nefi, Alma og Amulek) ikke

satte deres lid til deres egen styrke, de stolede på Herren og forlod sig på hans styrke. Det er tro på Kristus, der vil løse os fra vores bånd, det styrker vores tro på Kristus, som vil give os yderligere kraft til at bede« (*Receiving Answers to Our Prayers*, 1996, s. 18).

1 Nefi 8:4-35 Synet om livets træ

- Følgende illustration viser noget af det, Nefi lærte om sin fars drøm:

Symbol i Lehis drøm (1 Ne 8)	Fortolkning åbenbaret til Nefi (1 Ne 11-12)
Træet med den hvide frugt (se v. 10-11)	Guds kærlighed, som han har udvist ved at give os sin Søn som vor Frelser (se 11:21-25; kaldet »livets træ« i 15:22)
Floden med det tilsølede vand (se v. 13; 12:16)	Helvedets dyb, som de ugudelige falder i (se 12:16; kaldet »tilsølethed« i 15:27)
Jernstangen (se v. 19)	Guds ord, som leder til livets træ (se 11:25)
Tågen af mørke (se v. 23)	Djævelens fristelser, som forblinder mennesker, så de farer vild og ikke kan finde træet (se 12:17)
Den store og rummelige bygning højt over jorden (se v. 26)	Verdens stolthed og tomme indbildninger (se 11:36; 12:18)
Mennesker, som begynder at gå ad stien til træet, men som farer vild i tågen (se v. 21-23)	Nefi så følgende type mennesker i drømmen:
Mennesker, som fandt hen til træet (og smagte af frugten) ved at holde fast i jernstangen, men som faldt væk, fordi de blev hånet (se v. 24-25, 28)	<ul style="list-style-type: none"> • Mange mennesker, som hørte Jesus, men som »stødte ham ud« (11:28) • Mennesker, som korsfæstede Jesus, selv efter at han havde helbredt de syge og uddrevet djævlene (se 11:31-33)
Mennesker, som hellere vil være i den store og rummelige bygning end gå hen til træet (se v. 26-27, 31-33)	<ul style="list-style-type: none"> • Mængden, der var samlet i den store og rummelige bygning for at kæmpe mod Lammets tolv apostle (se 11:34-36) • Nefitter og lamanitter, som var samlet for at gå i krig og blev nedslagt (se 12:1-4, 13-15) • Nefitter, som på grund af stolthed blev tilintetgjort af lamanitterne og sank ned i vantrø (se 12:19-23)
Mennesker, som holdt fast i stangen og spiste af frugten, som ignorerede de hånende mennesker og ikke faldt fra (se v. 30, 33)	De, der nyder den største af alle Guds gaver – evigt liv (se 15:36)

1 Nefi 8:10-12; 11:8-25. Livets træ som symbol på Jesus Kristus og hans sonoffer

• Ældste Jeffrey R. Holland fra De Tolv Apostles Kvorum forklarede, at livets træ repræsenterer Frelseren og hans sonoffer: »Ånden tilkendegav, at livets træ og dets dyre-bare frugt er symboler på Kristi forsoning« (*Christ and the New Covenant: The Messianic Message of the Book of Mormon*, 1997, s. 160).

Ældste Neal A. Maxwell (1926-2004) fra De Tolv Apostles Kvorum tydeliggjorde, at det at tage del i Guds kærlighed betyder at tage del i forsoningens velsignelser. Livets træ er et billede på Guds kærlighed og Kristi sonoffer: »Livets træ ... er Guds kærlighed (se 1 Ne 11:25). Guds kærlighed til sine børn udtrykkes tydeligst i gaven ved, at han lader Jesus være vor Forløser: »For således elskede Gud verden, at han gav sin enbårne søn« (Joh 3:16). At tage del i Guds kærlighed er at tage del i Jesu sonoffer og den frigørelse og glæde det bringer« (se *Liahona*, jan. 2000, s. 8).

1 Nefi 8:20. Den »snævre og trange sti«

• Jesus Kristus sagde, at han var den eneste vej eller »vejen« som fører til Faderen (Joh 14:6). Ældste Lowell M. Snow fra De Halvfjerds vidnede om den bestandige vejledning Frelseren giver:

»Livet er fyldt med mange krydsende veje og stier. Der er så mange veje, man kan følge og så mange stemmer, der kalder »se her« eller »se der« (JS-H 1:5). Der er så mange forskellige medier, der fylder vores personlige rum; de fleste af dem er beregnet på at lede os ned ad en bred vej, der bliver betrådt af mange.

Når I overvejer, hvilke af disse røster, I skal lytte til, eller hvilken vej blandt de mange, der er den rette, har I så nogensinde spurgt jer selv, ligesom Joseph Smith gjorde: »Hvad kan man stille op? Hvilke af alle disse [røster og veje] har ret, eller har de alle sammen uret? Hvis et af dem har ret, hvilket er det da, og hvordan finder jeg ud af det?« (JS-H 1:10).

Mit vidnesbyrd til jer er, at Jesus Kristus bliver ved med at afmærke stien, vise os vejen og angive ethvert punkt på vores rejse. Hans sti er lige og snæver og fører mod lys og liv og himmelhælv« (*Salmer og sange*, nr. 116)« (*Liahona*, nov. 2005, s. 96).

1 Nefi 8:23-33. Holder vi fast i jernstangen?

• Ældste David A. Bednar fra De Tolv Apostles Kvorum forklarede, hvad det betyder at holde fast i jernstangen:

»Jeg vil mene at holde fast ved jernstangen nødvendigvis gør den bønssomme og uophørlige brug af alle tre måder, hvorpå man kan få det levende vand, som vi har drøftet her til aften [læse, studere og søge]

... Jeg tror imidlertid, at regelmæssig brug af alle tre metoder skaber en mere konstant strøm af levende vand, hvilket i stor udstrækning betyder at holde fast i jernstangen ...

Læser, studerer og gransker I og jeg skrifterne på en måde, som gør det muligt for os at holde fast i jernstangen ... ?« (se »En kilde med levende vand«, CES-foredrag for unge voksne, 4. feb. 2007, s. 10-11, www.ldsces.org).

• Ældste Joseph B. Wirthlin (1917-2008) fra De Tolv Apostles Kvorum forklarede ikke blot vigtigheden af at »holde fast« i stangen, men forklarede også, hvordan man finder tilbage, hvis man har mistet taget: »I må holde godt fast i jernstangen gennem tåge og mørke, livets modgang og prøvelser. Hvis man løsner grebet og glider væk fra stien, så fortaber jernstangen sig i mørket et stykke tid, indtil man har omvendt sig og grebet fast igen« (se *Stjernen*, jan. 1990, s. 67-68).

1 NEFI 8:24

Hvilke ord og vendinger beskriver et menneskes trofasthed over for Guds ord?

1 Nefi 8:26-27. »En stor og rummelig bygning«

• Den store og rummelige bygning står i modsætning til Frelseren, som er livets træ. Ældste Glenn L. Pace fra De Halvfjerds sammenlignede Guds standarder med de menneskers, som var i den store og rummelige bygning:

»Til de af jer, der bevæger sig nærmere og nærmere mod den store, rummelige bygning, vil jeg gerne klart og tydeligt sige, at menneskene i den bygning absolut intet har at tilbyde undtagen øjeblikkelig, kortvarig tilfredsstillelse, som er uløseligt knyttet til langvarig sorg og lidelse. De befalinger, I overholder, blev ikke givet af en ufølsom

Gud for at forhindre jer i at have det sjovt, men af en kærlig himmelsk Fader, som ønsker, at I både skal være lykkelige, mens I lever her på jorden og i livet herefter.

Sammenlign velsignelserne ved at efterleve visdomsordet med det, I vil få, hvis I vælger at feste igennem med dem i den store og rummelige bygning. Sammenlign glæden ved intelligent humor og vid med fortrukket, dum, grov og høj latter. Sammenlign vore trofaste unge kvinder, som stadig har blussende kinder med de, som har mistet deres glød og som prøver at overtale jer til at tage del i deres tab. Sammenlign opløftende mennesker med de nedbrydende. Sammenlign evnen til at modtage personlig åbenbaring og vejledning i livet med at blive drevet hid og did af enhver lærdoms vind. Sammenlign det at bære Guds præstedømme med alt det, I ser der sker i den store og rummelige bygning« (se *Stjernen*, jan. 1988, s. 36).

- Ældste L. Tom Perry fra De Tolv Apostles Kvorum advarede mod besættelse af materielle ejendele, der er typisk blandt folk i den store og rummelige bygning: »De nutidige råb, vi hører fra den store og rummelige bygning, frister os til at konkurrere om ejerskab af denne verdens ting. Vi tror, at vi har brug for et større hus med garage til tre biler og en autocamper parkeret ved siden af den. Vi higer efter mærkevarer i tøj, ekstra tv-apparater alle med dvd, den nyeste computermodel og bil. Ofte bliver disse ting købt for lånte penge og uden at tænke på at sørge for vore fremtidige behov. Resultatet af al denne øjeblikkelige tilfredsstillelse er overbebyrdede fogedretter og familier, der er alt for optaget af deres økonomiske byrder« (se *Stjernen*, jan. 1996, s. 36).

- I Lehis syn blev de, der spiste af frugten, og som elskede Gud og ønskede at tjene ham, hånet og latterliggjort. Ældste Neal A. Maxwell mindede os om at holde troens skjold højt, når vi hører og ser hån fra den store og rummelige bygning: »Vi kan forvente, at mange vil betragte os med ligegyldighed. Andre vil anse os for at være sære

© Clark Kelley Price

eller vildledte. Lad os tåle de pegende fingre hos dem, som ironisk nok en dag vil opdage, at »den store og rummelige bygning« er et trist og overfyldt, tredjeklasses hotel (se 1 Ne 8:31-33). Lad os ikke håne dem, der håner, men blot undlade at ænse dem (se L&P 31:9). Lad os i stedet bruge vores energi på at hæve troens skjold og slukke de gloende pile på vej mod os« (*Liahona*, nov. 2003, s. 102).

1 Nefi 8:37. »En øm forælders følelser«

- Ældste Robert D. Hales fra De Tolv Apostles Kvorum forklarede, at forældre kan følge Lehis eksempel, når det gælder vildfarne børn: »Vi må også have tro til at undervise vore børn og byde dem at holde befallingerne. Vi bør ikke lade deres valg svække vores tro. Vores værdighed vil ikke blive målt efter deres retskaffenhed. Lehi mistede ikke velsignelsen af at mætte sig med frugten fra livets træ, bare fordi Laman og Lemuel ikke ønskede at spise af frugten. Vi føler som forældre af og til, at vi har svigtet, når vore børn laver fejl eller farer vild. Forældre svigter aldrig, når de gør deres bedste for at elske, undervise, bede og sørge for deres børn. Deres tro, bønner og indsats vil blive helliget til gavn for deres børn« (se *Liahona*, maj 2004, s. 88).

1 Nefi 9:1-5. »Et vist formål«

- Selvom Nefi allerede var begyndt at føre en optegnelse om sit folks sekulære historie, inspirerede Herren ham til at lave en anden optegnelse om sit folks religiøse historie. Følgende liste redegør for forskelle og ligheder mellem de to optegnelser:

1. Vers 1-5 i 1 Nefi 9 er en beretning, der er taget direkte fra de små plader.
2. Da Nefi brugte ordet *disse*, omtalte han de små plader.
3. Da Nefi brugte ordet *de* eller *de andre*, omtalte han de store plader.
4. De store plader blev lavet først omkring 590 f.Kr.
5. De små plader blev lavet 20 år senere omkring 570 f.Kr.
6. Nefis forklaring på, hvorfor Herren befalede ham at føre en anden optegnelse (de små plader) finder vi i 1 Nefi 9:5.
7. De store plader dækker en periode fra 570 f.Kr.-385 e.Kr. og beskriver konger, krige og øvrig historie.

8. De små plader dækker en periode fra 570-130 f.Kr. og indeholder nefitternes religiøse historie.

Selvom Nefi ikke vidste, hvorfor han skulle føre to optegnelser, stode han på, at det var med »et vist formål« (1 Nefi 9:5) som Herren kendte (se kommentar til Mormons Ord 1:7 på s. 128).

- Ældste Marvin Ashton (1915-1994) fra De Tolv Apostles Kvorum sagde, at vi ligesom Nefi kan adlyde, uden at vi forstår begrundelsen: »Sommetider forstår vi ikke hvorfor, når vi bliver bedt om at adlyde, udover at Herren har befalet det. Nefi fulgte anvisningerne selv om han ikke helt forstod det vise formål. Hans lydighed resulterede i velsignelser til hele menneskeheden overalt. Ved ikke at adlyde lederne i vor tid, strør vi vores sæd blandt sten og kan gå glip af høsten« (se *Den danske Stjerne*, apr. 1979, s. 93).

1 Nefi 9:6. »Herren kender alt«

- Ældste Neal A. Maxwell vidnede om, at der ingen grænse er for Guds viden:

»Nogle tror oprigtigt på, at der findes en Gud, men tror ikke nødvendigvis på en åbenbarende og alvidende Gud. Andre seriøse individer nærer tvivl om Guds alvidenhed og om end respektfuldt om, at selv Gud kan kende fremtiden. Men en alvidende og åbenbarende Gud kan til enhver tid åbenbare fremtiden. Dette er muligt for »i Guds nærhed ... er ... det forgangne, det nuværende og det tilkommende ... tilkendegivet ... og bestandigt ... foran Herren« (L&P 130:7). For Gud »kender alt, for alt er nærværende for [hans] øjne« (L&P 38:2). Han sagde til Moses: »der er ingen Gud ud over mig, og alt er nærværende for mig, for jeg kender det hele« (Moses 1:6).

Ingen kommer i nærheden af Guds viden i den hellige skrift. I stedet kan vi læse: »O, hvor stor er ikke vor Guds hellighed! For han kender alt, og der findes intet, uden at han kender det« (2 Ne 9:20)« (*If Thou Endure It Well*, 1996, s. 46).

1 Nefi 10:11-14. Spredning og indsamling af Israel

- Ældste Bruce R. McConkie (1915-1985) fra De Tolv Apostles Kvorum forklarede, hvorfor Israel blev spredt, samt nogle af overvejelserne i forbindelse Israels indsamling:

»Hvorfor blev Israel spredt? Svaret er klart og tydeligt, og der er ingen tvivl om det. Vore israelitiske forfædre blev spredt, fordi de afviste evangeliet, besmittede præstedømmet, svigtede kirken og vendte sig bort fra riget. De blev spredt, fordi de vendte sig fra Herren, tilbød falske guder og handlede som de hedenske nationer ... Israel blev spredt på grund af frafald. Så i sin vrede over deres ugudelighed og oprør spredte Herren dem blandt alle hedenske nationer på jorden.

Hvad er det så der indgår i indsamlingen af Israel? Israels indsamling består af tro på, accept af og en levevis der er i harmoni med alt det, som Herren engang tilbød sit gamle, udvalgte folk. Det består i at have tro på Herren Jesus Kristus, omvendelse, at blive døbt og modtage Helligåndsgaven og i at holde Guds bud. Det består i at tro på evangeliet, at tilslutte sig Kirken og indtræde i riget. Det består i at modtage det hellige præstedømme, blive begavet på hellige steder med kraft fra det høje og modtage alle Abrahams, Isaks og Jakobs velsignelser gennem ordinancen, celestiale ægteskab. Det kan også bestå i at samles på et udpeget sted eller et land for tilbedelse.

Ved at have denne forståelse af spredningen og indsamlingen af den udvalgte sæd, er vi i stand til at forstå det profetiske ord derom« (*A New Witness for the Articles of Faith*, 1985, s. 515).

- For yderligere information om spredningen af Israel henvises til »Kort historisk rids over Israels adspredelse« i tillægget (s. 402). For yderligere information om indsamlingen af Israel henvises til »Israels indsamling« i tillægget (s. 403).

1 Nefi 10:17-19. Lær ved Helligåndens kraft

- Ældste Russell M. Nelson fra De Tolv Apostles Kvorum fremhævede vores behov for at lære evangeliske sandheder gennem Helligåndens kraft: »For at kunne efterleve Herrens standarder, må vi udvikle vores anvendelse af Helligåndens gave. Den gave hjælper os til at forstå læresætninger og anvende dem i vores eget liv. Eftersom den sandhed, der gives ved åbenbaring, kun kan forstås ved åbenbaring, må vi bede, mens vi studerer« (se *Liahona*, jan. 2001, s. 21).

- Ældste David A. Bednar fra De Tolv Apostles Kvorum har sagt, at vi må undgå alt, som støder Ånden:

»Herrens Ånd taler almindeligvis til os på stille, fine og diskrete måder ...

Målestokken er klar. Hvis noget, vi tænker, ser, hører eller gør, fjerner os fra Helligånden, bør vi holde op med at tænke, se, høre eller gøre det. Hvis noget, der fx har til formål at underholde, fremmedgøre os i forhold til Helligånden, så er den form for underholdning bestemt ikke passende for os. Eftersom Ånden ikke kan dvæle ved det, der er vulgært, rådt eller usømmeligt, så er noget sådant ganske enkelt ikke noget for os. Fordi vi støder Herrens Ånd bort, når vi deltager i aktiviteter, som vi ved, vi burde undgå, så er noget sådant bestemt ikke noget for os« (se *Liahona*, maj 2006, s. 29-30).

1 NEFI 10:17-19; 11:1-8.

Hvilke principper for at modtage åbenbaring kan man udlede af Nefis oplevelse?

1 Nefi 11:16, 26. Kristus lod sig føde

• Kristus *forlod frivilligt* sin himmelske rang og værdighed. Ældste Gerald N. Lund tidligere medlem af De Halvfjerds, kommenterede betydningen af, at Kristus lod sig føde på jorden: »Her var Jesus – medlem af Guddommen, Faderens førstefødte, Skaberens, Jahve i Det Gamle Testamente – som nu forlod sit guddommelige og hellige opholdssted; som afstod al herlighed og majestæt og steg ned i en lille barnekrop, hjælpeløs og totalt afhængig af sin mor og jordiske far. At han ikke kom til jordens fineste paladser for at lade sig ... smykke med juveler, men til en ydmyg stald er forbløffende. Det er intet under, at englen sagde til

Nefi: »Forstår du Guds velvilje?« (*Jesus Christ, Key to the Plan of Salvation*, 1991, s. 16).

Overvej

- Tænk over hvor mange mennesker, der repræsenteres i Lehis syn om livets træ. Hvordan kan du stræbe efter at blive som dem, der nåede hen til træet, spiste af frugten og forblev trofaste?
- Hvordan kan det at studere og følge profeternes ord være en hjælp til at forblive på den lige og snævre sti trods tåger af mørke?
- Hvilke skridt kan du tage, så du »flittigt søger« at forstå »Guds hemmeligheder ... ved Helligåndens kraft« (1 Ne 10:19).

Forslag til opgaver

- Lehis drøm rummer en dyb symbolik. Lav et diagram, som indeholder de elementer fra Lehis drøm, som visualiserer forholdet mellem de forskellige symboler for dig.
- Kun de, som holdt fast i jernstangen, spiste af frugten på træet. Lav en personlig plan for et dagligt skriftstudium, som vil drage dig tættere på Frelseren og gøre, at du får fuld glæde af Forsøningens velsignelser.
- Nefi så, at Jahve ville komme til jorden. Læs beretninger om Frelserens fødsel i Matt 1-2; Luk 1-2 og Joh 1:1-13. Notér i din dagbog eller skrifter, hvilken ny indsigt du får om den begivenhed.

Introduktion

Præsident Boyd K. Packer, præsident for De Tolv Apostles Kvorum, har om vor himmelske Faders ønske om at opfylde vores hjertes retfærdige ønsker sagt: »Intet budskab står flere gange i skrifterne og på flere måder end: »Bed, så skal du få« (*Stjernen*, jan. 1992, s. 24). Nefi gjorde brug af den opfordring ved at bede om at få kundskab om »det, som [hans] far havde set«, og havde »tro på, at Herren var i stand til at give det til kende« (1 Ne 11:1). Nefis retfærdige ønske blev indfriet, for ikke blot nedskrev han en beretning, der var lig det, vi har af optegnelser om Lehis syn, men han beskrev også et storslået syn om denne verden indtil tidernes ende (se 1 Ne 14:18-30). Dette syn var lig det, man finder i Johannes Åbenbaring i Det Nye Testamente. Når du læser Nefis syn, så læg mærke til specifikke profetier, der er blevet eller vil blive opfyldt i historiens løb – især konsekvenserne af frafaldet, gengivelsen af evangeliet og det godes sejr til sidst.

Kommentar

1 Nefi 12:11. »Gjort hvide i Lammets blod«

- Hvid er symbol på renhed, retfærdighed og hellighed. Det er nødvendigt at være helt ren for at være lig Frelseren. At have hvide klæder symboliserer, at en person er ikklædt renhed, eller at renhed er kendetegnende for det menneske. En sådan renhed er udelukkende gjort mulig gennem Jesu Kristi sonoffer, hvor han udgød sit blod for vore synder.

- Præsident John Taylor (1808-1887) talte om nødvendigheden af at være mere end blot medlemmer af Herrens kirke, hvis vi vil være tilstrækkelig værdige til at kunne stå foran vor himmelske Fader: »Der er noget, som stikker lidt dybere, end vi nogle gange tænker over, og det er, at når vi hævder at følge Herren, når vi vedkender os at have modtaget evangeliet og at være ledet deraf, vil en sådan påstand ikke have nogen betydning, medmindre vi har vasket vore klæder og

gjort dem hvide i Lammets blod. Det er ikke nok for os at stå i forbindelse med Guds Zion, for Guds Zion skal bestå af mennesker, der er rene af hjertet og fører et rent liv og er uplettede for Gud; det er i det mindste det, vi skal frem til. Vi er der ikke endnu, men vi må nå dertil, før vi kan være beredte til at arve herlighed og ophøjelse. Derfor vil et gudfrygtigt skin gavne os meget lidt ... Det er ikke nok for os at tage evangeliet til os ... og være sammen med Guds folk, overvære vore møder og tage Herrens nadver og forsøge at leve så skyldfrit som muligt. For til trods for alt dette er vi i Guds øjne ikke rene af hjertet, hvis vores hjerte ikke er oprigtigt; hvis vi ikke har et rent hjerte og ren samvittighed og ikke frygter Gud og holder hans befalinger, vil vi ikke, medmindre vi omvender os, få del i disse velsignelser, som jeg har talt om, og som profeterne vidner om« (se *Kirkens profeters lærdomme: John Taylor*, 2002, s. 114).

1 Nefi 12-14. Oversigt

- Følgende oversigt kan give os et overblik over de begivenheder, som vil føre til oprettelsen af Guds rige på jorden:

Begivenheder, som fører til oprettelsen af Guds rige	
	Nefitternes undergang (se 1 Ne 12:19-23)
	Nefitternes optegnelse bevaret (se 1 Ne 13:35-40)
	Det forjættede land opdages af ikke-jøderne (se 1 Ne 13:22)
	Det forjættede land bosættes af ikke-jøderne (se 1 Ne 13:13-16)

Begivenheder, som fører til oprettelsen af Guds rige

International krig i det forjættede land (Uafhængighedskrigen, se 1 Ne 13:16-19)

Ikke-jøder som giver agt på Herren vil» blive regnet blandt Israels hus« (Gengivelsen af evangeliet, se 1 Ne 14:1-2)

Nye skrifter kommer frem (se 1 Ne 13:35-40; 14:7)

Kristi Kirke genoprettes (se 1 Ne 14:10-17)

1 Nefi 13:1-9. Den store og vederstyggelige kirke

- »I forhold til Guds rige, ruster djævelen altid sit rige på eksakt samme tid i sin modstand mod Gud« (Joseph Smith, i *History of the Church*, 6:364).
- Ældste Bruce R. McConkie (1915-1985) fra De Tolv Apostles Kvorum definerede den store og vederstyggelige kirke således: »Betegnelserne *Djævlens kirke* og *den store og vederstyggelige kirke* bliver brugt for et betegnelse alle ... organisationer som af enten navn eller natur – det være sig politiske, filosofiske, uddannelsesmæssige, økonomiske, sociale, broderlige, borgerlige eller religiøse – hvis formål det er at lede mennesket væk fra Gud og hans love og dermed frelse i Guds rige« (*Mormon Doctrine*, 2. udg., 1966, s. 137-138).

- En kommentator forklarede, at den store og vederstyggelige kirke består af mere end en enhed:

»Rent faktisk er det sådan, at der historisk set ikke er nogen enkeltstående kirke, trosretning eller gruppe af troende, som lever op til alle kravene for at være den store og vederstyggelige kirke: Den må være dannet blandt ikke-jøderne, den skal have fortolknings- og distributionsret over skrifterne, den skal have slægtet Guds hellige, inklusive apostle og profeter, den skal

være i ledtog med regeringer og gøre brug af sin politiske magt til at fremme sine religiøse synspunkter, den skal have herredømme over hele jorden, den skal stræbe efter stor rigdom og seksuel urenhed, og den må bestå indtil verdens ende. Der er ingen enkeltstående trosretning eller trossystem, der helt passer til den beskrivelse. Det er snarere sådan, at rollen som Babylon er blevet spillet af mange forskellige parter, ideologier og kirker i mange forskellige tider ...

Er vi så i stand til at identificere den historiske agent, der i kristendommens første dage agerede som den store og vederstyggelige kirke? En sådan agent måtte have haft sit udspring i den første halvdel af det første århundrede og gjort meget af sit virke ved midten af det andet århundrede.

Denne periode kaldes den sorte plet i kristendommens historie, for her har vi næsten ingen bevarede historiske kilder. Vi har gode kilder for den kristendom, vi finder i Det Nye Testamente; derpå slukkes lyset så at sige, og vi hører dumpe lyde af store slag. Da lyset igen bryder frem ca. 100 år efter eller deromkring, kan vi se, at nogen har flyttet om på alle møblerne, og kristendommen er blevet noget helt andet end den var i begyndelse« (se Stephen E. Robinson, »Warring against the Saints of God«, *Ensign*, jan. 1988, s. 38-39).

1 NEFI 13:4-9

Lav en liste over kendetegn ved den store og vederstyggelige kirke. Hvordan kan det at genkende dem være en hjælp mod at blive vildledt?

1 Nefi 13:12. »En mand blandt ikke-jøderne«

- Præsident Ezra Taft Benson (1899-1994) sagde, at denne mand blandt ikke-jøderne var Christoffer Columbus:

»Gud inspirerede »en mand blandt ikke-jøderne« (1 Ne 13:12), som ved Guds Ånd blev ledt til genopdagelsen af Amerika og gjorde europæerne opmærksomme på dette rige, nye land. Den mand var selvfølgelig Christoffer Columbus, som vidnede om, at han følte sig inspireret til det, han gjorde.

»Vorherre,« sagde Columbus, »plyste min forstand, sendte mig ud på havene og gav mig ild for min dåd. De, der hørte om mit forehavende, kaldte det tåbeligt, hånede mig og lo. Men hvem kan tvivle på, at Helligånden inspirerede mig?« (Jacob Wasserman, *Columbus, Don Quixote of the Seas*, s. 19-20)« (*The Teachings of Ezra Taft Benson*, 1988, s. 577).

© 1992 Robert Barrett

- Præsident Gordon B. Hinckley (1910-2008) anerkendte, at Columbus var inspireret af Herren: »Der har været en hær af kritikere af Christoffer Columbus. Jeg siger ikke, at der ikke var andre, som kom til den denne vestlige halvkugle før ham. Men det var ham, som i tro åbnede for tanken om at finde en ny vej til Kina og i den forbindelse opdagede Amerika. Det var en storslået bedrift – at sejle vestpå tværs over det ukendte hav, længere væk end nogen anden i hans tid. Det var ham, der trods frygten for det ukendte, klagerne og noget nær mytteri fra sit mandskab, fortsatte sejladsen med hyppige bønner om den Almægtiges vejledning. I sine rapporter til den spanske konge, forsikrede Columbus gentagne gange, at hans rejse var til Guds ære og for at sprede den kristne tro. Så vi skylder ham behørig respekt for hans ubøjelige styrke trods usikkerhed og fare« (se *Stjernen*, jan. 1993, s. 49).

1 Nefi 13:12-19. Herrens hånd i USA's historie

- Præsident Joseph F. Smith (1838-1918) sammenkædede grundlæggelsen af USA med gengivelsen af evangeliet: »Denne store amerikanske nation blev oprejst ved hans almægtige hånds kraft, for at gøre det muligt i de sidste dage at oprette Guds rige på jorden. Hvis Herren ikke have beredt vejen ved at lægge grundvolden til denne herlige nation, havde det været umuligt (under de strenge love og bigotteri i verdens kongedømmer) at lægge grunden til hans store riges komme. Herren har gjort dette« (*Evangeliske lærdomme*, s. 343).
- Ældste Robert D. Hales fra De Tolv Apostles Kvorum talte om, hvordan Gud inspirerede stifterne af den amerikanske forfatning til at skabe et land med religionsfrihed for alle som forberedelse af evangeliets gengivelse:

»Over hundrede år efter opdagelsen af Amerika vejledte sådanne religiøse følelser grundlæggere af en ny nation på det amerikanske fastland. Ved Guds hånd sikrede de religiøs frihed for enhver borger med en inspireret menneskerettighedserklæring. Fjorten år senere, den 23. december 1805, blev profeten Joseph Smith født. Forberedelsen til genoprettelsen var ved at være fuldendt« (se *Liahona*, nov. 2005, s. 90).

1 NEFI 13:20-29.

Nefi nævnte en bog, hvorfra der var fjernet noget. Hvilken bog er det? Hvad er nogle af de ting, der er blevet fjernet? Hvorfor blev de fjernet?

1 Nefi 13:20-29. Tydelige og yderst dyrebare sandheder er fjernet fra Biblen

- Ældste Jeffrey R. Holland fra De Tolv Apostles Kvorum forklarede betydningen af »tydelige og dyrebare«: »Visse elementer ... der mangler i Bibelen var både »tydelige og yderst dyrebare.« De var tydelige i al deres enkelthed og klarhed, de var lette »for menneskenes børn at forstå; de var dyrebare i al deres renhed og dybe værdi, deres frelsende betydning og evige betydning for Guds børn« (*Christ and the New Covenant*, 1997, s. 5).

- En lærer er kommet med følgende forklaring på ændringerne i skriften:

»Tilsyneladende forsvandt de originale manuskripter til Biblen meget tidligt. Dette gælder i særdeleshed for Det Nye Testamente. Sir Frederic Kenyon, en af de mest skriftlærde i begyndelsen af det tyvende århundrede, kommenterede det således: »Originalerne til adskillige bøger er for længst forsvundet. De må være forsvundet i den kristne kirkes spæde begyndelse; for der er aldrig lavet nogen henvisninger til dem af nogen kristne forfattere.« Kenyons udtalelse er særlig vigtig for os, fordi det betyder, at der i århundreder ikke har været noget originalt bibelmanuskript til at vejlede læseren. Selv i de første årtier i den tidlige kristne kirke, synes den originale tekst at have været fraværende ...

Englen i (1 Ne 13:21-29) gør det klart, at han ikke taler om et hændeligt, menneskeligt uheld, som har

resulteret i et par fejlplacerede bogstaver eller ord – en utilsigtet fejl af en skriver. Han tilskriver skarpt disse ændringer som en planlagt handling af rænkefulde mænd (se 1 Nefi 13:27-28) ...

Når vi læser englens ord, opdager vi, at verden aldrig har haft en komplet Bibel, for den er i udbredt – ja endog ødelæggende grad blevet forvansket *førend* den var udgivet. Selvfølgelig har der også udover den større, forsætlige forvanskning af Bibelen i kristendommens første tid, været manuskripter som har været genstand for gradvise og relativt små ændringer, som skyldes de hændelige, menneskelige uheld, som den skriftlærde nævner. Der har således været to processer i gang: (1) en større, pludselig og bevidst forvansket redigering af teksten og (2) en gradvis udbredelse af varianter, der er opstået som en naturlig konsekvens af kopiering og oversættelse« (Robert J. Matthews, *A Bible! A Bible!* 1990, s. 74-75).

Joseph Smith sagde, at »mange vigtige punkter, der berørte menneskets frelse, var blevet taget ud af Bibelen eller var gået tabt, førend den blev samlet« (*Kirkens præsidenters lærdomme: Joseph Smith*, s. 215). Han sagde også, at Bibelen var korrekt, da »den kom fra de oprindelige forfatteres pen,« men at »uvidende oversættere, skødesløse skrivere eller beregnende og fordærvede præster har begået mange fejl« (*Kirkens præsidenters lærdomme: Joseph Smith*, s. 205).

1 Nefi 13:32-40. Tydelige og dyrebare ting gengivet

• Præsident James E. Faust (1920-2007) fra Det Første Præsidentskab talte om, hvordan Kirkens standardværker har været det primære middel i gengivelsen af sandheder, der var gået tabt:

»Apostlen Johannes så i et syn den tid, hvor en engel skulle komme til jorden som en del af evangeliets gengivelse. Englen var Moroni, som viste sig for profeten Joseph Smith. Han førte Joseph til det sted, hvor guldpladerne med den gamle skrift var opbevaret. Derefter

oversatte Joseph Smith pladerne ved Guds gave og kraft, og Mormons Bog blev udgivet. Den er en beretning om to folk, som levede for flere hundrede år siden på det amerikanske fastland. Man vidste ikke meget om dem, før fremkomsten af Mormons Bog. Men endnu vigtigere er det, at Mormons Bog er endnu et vidne om Jesus Kristus. Den gengiver værdifulde sandheder om faldet, forsoningen, opstandelsen og livet efter døden.

Før genoprettelsen havde himlene været lukket i århundreder. Men med profeter og apostle på jorden igen, blev himlen atter åbnet med syn og åbenbaringer. Mange af de åbenbaringer, som profeten Joseph Smith fik, blev nedskrevet i den bog, som blev kendt som Lære og Pagter. Den indeholder yderligere indsigt om principper og ordinancer og er en værdifuld kilde angående præstedømmets opbygning. Derudover har vi endnu en bog med hellig skrift, som hedder Den Kostelige Perle. Den indeholder Moses' Bog, som blev åbenbaret til profeten Joseph Smith, og Abrahams Bog, som Joseph Smith oversatte fra en ægyptisk rulle, som han havde købt. Fra disse skrifter lærer vi ikke kun en hel masse om Moses, Abraham, Enok og andre profeter, men også mange flere detaljer om skabelsen. Vi lærer, at alle profeterne blev undervist i Jesu Kristi evangelium lige fra begyndelsen – selv i Adams dage« (se *Liahona*, maj 2006, s. 67-68).

• Joseph Smiths oversættelse af Bibelen gengiver også mange tydelige og dyrebare sandheder. Joseph Smiths oversættelse af Bibelen er »en revision eller oversættelse af den engelske King James' bibel, som Joseph Smith påbegyndte i juni 1830. Gud havde befalet ham at foretage oversættelsen, og han betragtede det som en del af sit kald som profet ...

Joseph Smiths Oversættelse har gengivet nogle af de tydelige og dyrebare ting, som ikke længere findes i Bibelen (1 Ne 13). Skønt den ikke er Kirkens officielle bibel, rummer denne oversættelse mange interessante oplysninger og giver en meget bedre forståelse af Bibelen. Den er også et vidnesbyrd om profeten Joseph Smiths guddommelige kald og mission« (Guide til Skrifterne, »Joseph Smiths Oversættelse«; se også 2 Ne 3:11; *History of the Church*, 1:238).

Med fortsat åbenbaring i Herrens kirke, er det en stadig igangværende proces at tilvejebringe tydelige

og dyrebare evangeliske læresætninger og principper til folk over hele verden. Generalkonferencetaler og andre inspirerede skrifter fra Herrens apostle og profeter er afgørende for en evangelisk forståelse af de tydelige og dyrebare sandheder.

1 Nefi 14:7. »Et stort og forunderligt værk«

- Skrifterne beskriver gengivelsen af evangeliet og genoprettelsen af Kirken som »et stort og forunderligt værk« (1 Ne 14:7; 3 Ne 21:9). I denne sammenhæng betyder ordet *stort* bemærkelsesværdigt og betydningsfuldt, hvor *forunderligt* betyder vidunderligt og ufatteligt. *Værk* udtrykker en handling eller en bedrift af evig gyldighed.

Ældste Jeffrey R. Holland fra De Tolv Apostles Kvorum forklarede, at det bemærkelsesværdige ved Kirken er dobbeltsidigt: »Denne kirke, der som institution er Kristi legeme, er ikke alene et stort og forunderligt værk, på grund af det, den gør for de trofaste, men også på grund af det, de trofaste gør for den. Jeres liv er selve kernen af det forunderlige. I er bevis på underet i det hele« (se *Stjernen*, jan. 1995, s. 30).

1 NEFI 14:10-14

Hvad profeterede Nefi omkring sidste dages medlemmer af Kirken?

1 Nefi 14:14. Udrustet med retfærdighed og kraft

- Ældste Neal A. Maxwell (1926-2004) fra De Tolv Apostles Kvorum forklarede, at retfærdighed vil være styrken hos Herrens folk: »Så lad os se på os selv. Med hensyn til Kirken siger skriften, at med både en øget frasortering og en øget åndelig, numerisk vækst – som begge vil gå forud for den tid, hvor Guds folk vil blive »udrustet med retfærdighed« – ikke våben – vil Herrens herlighed blive udøst over dem (1 Ne 14:14; se også 1 Pet 4:17; L&P 112:25). Herren er opsat på at få sig et tugtet, lutret og prøvet folk (se L&P 100:16; 101:4; 136:31) »og der er intet, som Herren din Gud i hjertet sætter sig for at gøre, uden at han gør det« (Abraham 3:17)« (se *Stjernen*, juli 1988, s. 6).

- Ældste Maxwell har derudover forklaret, at det at ære vore pagter er afgørende for opfyldelsen af dette løfte: »Kirkens medlemmer har en særlig aftale at holde, brødre og søstre. Nefi så det. En skønne dag, sagde han, »vil Herrens pagtsfolk, som er »spredt over hele jordens overflade«, blive »udrustet med retfærdighed og med Guds kraft i stor herlighed« (1 Ne 14:14). Dette vil ske, men først når flere medlemmer bliver mere hellige og mere indviede i deres adfærd« (se *Stjernen*, jan. 1992, s. 37).

1 Nefi 14:18-30. Optegnelser af Johannes Åbenbareren

- Vers 18-30 i 1 Nefi 14 henviser til Johannes Åbenbaring, den sidste bog i Det Nye Testamente, skrevet af apostlen Johannes. Nefi så, hvad der ville ske i vor tid, men måtte ikke skrive det ned, fordi det var Johannes' ansvar. Vers 26 kan være en reference til den del af Mormons Bog, der var forseglede (for yderligere information om den forseglede del henvises til 2 Ne 27:7; 3 Ne 26:7-11 og Eter 4:7).

1 Nefi 15:2-11. »Hårde i hjertet«

- Ældste Dallin H. Oaks fra De Tolv Apostles Kvorum har talt om, hvordan hårdhjertethed begrænser vores åndelighed:

»Nefi prøvede at undervise sine brødre i, hvad deres fars profetier betød, for de »var svære at forstå, medmindre man ville adspørge Herren« (1 Ne 15:3). Nefi sagde til dem, at dersom de ikke forhærdede deres hjerte og med al flid ville holde Herrens befalinger og adspørge ham i tro, skulle alt »dette visselig gives til kende for [dem]« (1 Ne 15:11).

Hvis vi forhærder vores hjerte, afviser fortsat åbenbaring og begrænser vores indlæring til det vi kan opnå gennem studium og ræsonnement over det eksakte sprog i den nuværende kanon af hellig skrift, vil vores forståelse være begrænset til det, som Alma kaldte den »mindre del af ordet« (Alma 12:11). Dersom vi søger og accepterer, at åbenbaring og inspiration øger vores forståelse af skriften, vil vi opnå at få indfriet Nefis inspirerede løfte om, at »for den, som flittigt søger, skal ... Guds hemmeligheder ... blive udfoldet for dem ved Helligåndens kraft« (1 Ne 10:19)« (»Scripture Reading and Revelation«, *Ensign*, jan. 1995, s. 7).

- Profeten Joseph Smith forklarede, at ikke alene kunne Laman og Lemuel i lige så høj grad vide det, som Nefi og hans far vidste, og at dette princip også gælder os: »Kunne vi alle finde sammen med ét hjerte og ét sind i fuldkommen tro, kunne sløret lige så godt sønderrives i dag som i næste uge eller på noget andet tidspunkt« (se *Joseph Smiths lærdomme*, udv. Joseph Fielding Smith, 1970, s. 9).

»Gud har ikke åbenbaret noget til Joseph, som han ikke vil åbenbare for de tolv, og endog det mindste medlem af kirken kan vide og kende alt så hurtigt, som han er i stand til at tage det« (*Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 176).

1 Nefi 15:12-13. Jøder og ikke-jøder

- Vi læser ofte om jøderne og ikke-jøderne i Mormons Bog. Undertiden er det svært at forstå, hvem teksten er henvendt til. Ældste Bruce R. McConkie fra De Tolv Apostles Kvorum kom med følgende vejledning til den udfordring: »Både Lehi og Nefi opdelte hele menneskeheden i to lejre, jøder og ikke-jøder. Jøder var enten indbyggere i kongeriget Juda eller deres efterkommere; alle andre blev betragtet som ikke-jøder. Vi er således de ikke-jøder, som skriften taler om; vi er dem, der har modtage evangeliets fylde, og vi skal bringe det til lamanitterne, som er jøder, fordi deres forfædre kom fra Jerusalem og kongeriget Juda« (*A New Witness for the Articles of Faith*, 1985, s. 556).

Ældste McConkie nævnte også én ikke-jøde, som spillede en stor rolle i genoprettelsen: »Joseph Smith ... var den ikke-jøde, gennem hvilken Mormons Bog fremkom og medlemmerne af Jesu Kristi Kirke af Sidste

Dages Hellige ... er de ikke-jøder, som skal føre frelse til lamanitterne og til jøderne« (*The Millennial Messiah*, 1982, s. 233).

1 Nefi 15:13-16. Gengivelsen af evangeliet i de sidste dage

- Præsident Gordon B. Hinckley forklarede den historiske betydning af genoprettelsen: »Mine brødre og søstre, forstår I, hvad vi har? Erkender I vores plads i det store drama i menneskeheds historie? Dette er brændpunktet for alt det, der er gået forud. Dette er genoprettelsens tid. Dette er genoprettelsens dage. Dette er tidspunktet, hvor mennesker fra hele jorden kommer til Herrens hus' bjerg for at søge og lære om hans veje og gå på hans stier. Dette er sammenlægningen af alle de århundreder, der er gået siden Kristi fødsel indtil denne nutidige og vidunderlige dag« (se *Liahona*, jan. 2000, s. 89).

1 Nefi 15:12-20. Israels indsamling

- For yderligere information om indsamlingen af Israel henvises til »Israels indsamling« i tillægget (s. 403).

1 Nefi 15:24. Guds ord og de brændende pile

- Præsident Ezra Taft Benson talte om velsignelsen ved at have Guds ord i vores besiddelse. Det vil ikke alene føre til store velsignelser, men vil give os styrke til at stå fast trods fristelser: »I sin drøm så Lehi en jernstang, som førte gennem et låget mørke. Han så, at dersom mennesker holdt fast i jernstangen, kunne de undgå floder af snavs, undgå forbudte stier og slippe for at vandre på fremmede veje, der fører til fortabelse. Senere forklarede hans søn, Nefi, hvad jernstangen symboliserer. Da Laman og Lemuel spurgte: »Hvad betyder jernstangen?« svarede Nefi: »Det var Guds ord, og [bemærk forjættelsen] *at den, der ville lytte til Guds ord og ville holde fast ved det, de skulle aldrig fortabes, ej heller kunne modstanderens fristelser og brændende pile overvælde dem, så de blev blinde, og føre dem bort til undergang*« (1 Ne 15:23-24). Ikke alene vil Guds ord føre os til frugten, som er mere ønskværdig end nogen anden, det er i og ved Guds ord, at vi kan finde styrken til at modstå fristelse, kraften til at forpurre Satans og hans medhjælperes værk« (se »Ordets magt«, *Stjernen*, aprilkonferencen 1986, s. 81-82).

1 Nefi 15:32-35. »Dømmes for deres gerninger«

• Ældste Dallin H. Oaks har talt om, at vore handlinger definerer, hvem vi er. Det vi bliver gennem vore handlinger, afgør den dom, vi vil modtage:

»Mange skriftsteder i Bibelen og i vore dages skrifter taler om en endelig dom, hvor alle mennesker bliver belønnet efter deres gerninger eller handlinger eller deres hjertes ønsker. Men andre skriftsteder uddyber dette ved at sige til, at vi bliver dømt efter den *tilstand*, vi har opnået.

Profeten Nefi beskriver den endelige dom i vendinger, der drejer sig om, hvad vi *er blevet*: »og hvis deres gerninger har *været* tilsølethed, må de selv nødvendigvis *være* tilsølede; og hvis de er tilsølede, må det nødvendigvis være sådan, at de ikke kan bo i Guds rige« (1 Ne 15:33, fremhævelse tilføjet). Moroni siger: »Den, der *er* tilsølet, skal forblive tilsølet; og den, der *er* retfærdig, skal forblive retfærdig« (Morm 9:14, fremhævelse tilføjet, se også Åb 22:11-12; 2 Ne 9:16; L&P 88:35). Det samme gælder for »selvisk« eller »ulydig« eller en hvilken som helst anden personlig egenskab, der er uforenelig med Guds krav. Alma henviser til de ugudeliges »tilstand« ved den endelige dom og forklarer, at hvis vi bliver fordømt af vore ord, vore gerninger og vore tanker, bliver vi ikke »fundet uplettede ... og i denne forfærdelige tilstand vil vi ikke turde at se op til vor Gud« (Alma 12:14).

Ud fra denne lærdom kan vi konkludere, at den endelige dom ikke blot er en evaluering af alle gode og onde gerninger – altså hvad vi har *gjort*. Det er en erkendelse af det endelige produkt af vore gerninger og tanker – altså hvad vi *er blevet*. Det er ikke nok for nogen blot at gøre noget. Evangeliets befalinger, ordnancer og pagter er ikke en liste over indskud, som det forlanges, at vi foretager på en himmelsk konto. Jesu Kristi evangelium er en plan, som viser os, hvordan vi bliver det, som vor himmelske Fader ønsker, vi bliver« (se *Liahona*, jan. 2001, s. 40-43).

1 Nefi 15:34-35. Sjælens endelige tilstand

• Der går en klar grænse mellem godt og ondt, lys og mørke, Guds rige og den ondes rige. Helvede er et sted, som er tiltænkt de tilsølede, der følger Satan, hvorimod de retfærdige, der har fulgt Gud, vil nyde fred og herlighed i hans rige. Men hvordan kan den *endelige tilstand* kun deles op i to grupper for alle

mennesker – de, der skal »bo i Guds rige« eller de, der bliver »stødt ud«? (1 Ne 15:35).

Nøglen til besvarelse af dette spørgsmål finder vi i L&P 76:43, der opsummerer Jesu Kristi gerninger, som følger: »[Han] herliggør Faderen og frelser alt, hvad hans hænder har skabt, med undtagelse af disse fortabelsens sønner, der fornægter Sønnen, efter at Faderen har åbenbaret ham.« Således vil den endelige tilstand både omfatte grupperingen af frelste og ufrelste sjæle eller fortabelsens sønner. Frelste sjæle omfatter alle, som bliver tildelt en grad af herlighed. L&P 76 nævner tre grader af herlighed – celestial, terrestrial og telestial – og beskriver de sjæle, som er værdige til de enkelte steder i Guds rige. Således finder frelse i Guds rige sted i alle tre grader af herlighed, og de som ikke gør sig fortjent til det, er fortabelsens sønner.

Overvej

- Hvordan kan I bruge Nefis eksempel på at adspørge Herren om at gøre inspiration og åbenbaring til en vigtigere del af jeres liv?
- På hvilke måder forberedte Herren gengivelsen af evangeliet i denne uddeling?
- Hvordan vil I forklare udtrykket »modstanderens brændende pile«? Hvilke brændende pile påvirker jeres liv? Hvad må I gøre for bedre at kunne modstå modstanderens brændende pile, som hæmmer jeres åndelige vækst?

Forslag til opgaver

- Skriv et kort essay om et af følgende spørgsmål:
 1. På hvilke måder går du fremad mod livets træ?
 2. Hvad repræsenterer »den store og vederstyggelige kirke«?
 3. Hvad er sammenhængen mellem 1 Nefi 13 og den ottende trosartikel?

Indledning

Har I nogensinde tænkt over, hvorfor mennesker reagerer forskelligt på de samme begivenheder? Sådan var det med Lehis familie. I deres trængsler så nogle i familien hen mod Gud og satte deres lid til ham, mens andre beklagede sig, manglede tro og gjorde oprør. Vores respons på vore omstændigheder kan skabe vækst og større tro frem for en beklagende og oprørske indstilling. Når du læser 1 Nefi 16-18 så læg mærke til de udfordringer disse mennesker mødte, og hvordan Herren var i stand til at hjælpe Lehis familie, når de var trofaste. Bemærk hvilke lidelser, der blev forårsaget af oprørskhed og ulydighed. Find eksempler på det at være trofast under svære omstændigheder ved at sammenligne udfordringer i dit eget liv med de oplevelser, Lehis familie havde.

Kommentar

1 Nefi 16:2. »Derfor anser de skyldige sandheden for at være hård«

- Nefi forklarede sandheden for sine ulydige brødre i et forsøg på at vende deres hjerte til Gud. De, som krænker Ånden gennem ondskab, tager ofte anstød, når der gives inspireret irettesættelse eller revselse. Ældste Neal A. Maxwell (1926-2004) fra De Tolv Apostles Kvorum forklarede, hvorfor vi bør acceptere Herrens irettesættelse, selv om det gør ondt: »Gud er der ikke kun i de mildeste udtryk for hans tilstedeværelse, men også i disse tilsyneladende hårde udtryk. Når sandheden for eksempel »skærer ... til [det] inderste« (1 Ne 16:2) kan det være et tegn på, at der finder åndelig kirurgi sted, som smertefuldt skærer stoltheden fra sjælen« (*Ensign*, nov. 1987, s. 31).

1 Nefi 16:7-8 Vigtigheden af ægteskab

- Efter vi har læst om ægteskaberne mellem Lehis og Ishmaels familier, bliver vi fortalt, at Lehi har udført alle de befalinger, som Herren har givet ham (se 1 Ne 16:8). Ægteskabet er en væsentlig brik i Herrens planer for sine børn. Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostles Kvorum kom med denne udtalelse om Herrens syn på ægteskabet: »Familien er indstiftet af Gud. Ægteskabet mellem mand og kvinde er grundlæggende i hans evige plan. Børn har ret til at blive født inden for

ægteskabets rammer og blive opdraget af en far og en mor, som ærer deres ægteskabsløfter med fuldstændig troskab. Lykke i familielivet vil med størst sandsynlighed opnås, når det er baseret på Herren Jesu Kristi lærdomme« (»Familien: En proklamation til verden«, *Stjernen*, jan. 1996, s. 101).

1 Nefi 16:10, 26-29. Liahona

- Ældste David A. Bednar fra De Tolv Apostles Kvorum forklarede formålet med Liahona og sammenlignede den med Helligånden i vor tid:

»Liahonaen blev forberedt af Herren og givet til Lehi og hans familie, efter de forlod Jerusalem og rejste ud i ødemarken (se Alma 37:38; L&P 17:1). Kompasset eller vejviseren viste retningen, som Lehi og hans følge skulle gå (se 1 Nefi 16:10), som var »en ret vej til det forjættede land« (Alma 37:44). Viserne i liahonaen virkede »i overensstemmelse med den tro og flid og agtpågivenhed« (1 Ne 16:28), som de rejsende udviste, og holdt op med at virke, når familiemedlemmerne var trættekære, uhøflige, dovne eller glemsomme (se 1 Ne 18:12, 21; Alma 37:41, 43).

Kompasset var også et middel, hvorved Lehi og hans familie kunne opnå større forståelse, hvad angår Herrens veje (1 Ne 16:29). Således var det primære formål med Liahona både at sørge for vejledning og instruktion under den lange og hårde rejse. Vejviseren var et fysisk instrument, der tjente som en ydre indikator for deres indre åndelige tilstand i forhold til Gud. Den virkede i henhold til troens og flidens principper.

Ligesom Lehi i sin tid blev velsignet, har hver af os, som lever i denne tid, fået et åndeligt kompas, som kan lede og vejlede os gennem livet på jorden. Vi fik overdraget Helligånden, da vi kom ud af verden og ind i Frelserens kirke gennem dåb og bekræftelse. Med det hellige præstedømmes myndighed blev vi bekræftet som medlemmer af Kirken og pålagt at søge stadig ledsagelse af »sandhedens ånd, som verden ikke kan tage imod, fordi den hverken ser eller kender den. I kender den, for den bliver hos jer og skal være i jer« (Joh 14:17).

Når vi hver især går fremad på livets vej, modtager vi vejledning fra Helligånden, ligesom Lehi, der blev ledt ved hjælp af Liahona. »For se, jeg siger jer igen, at hvis I vil træde ind på vejen og modtage Helligånden, vil den vise jer alt det, som I skal gøre« (2 Ne 32:5).

Helligånden virker i vores liv præcis som Liahona gjorde for Lehi og hans familie, nemlig i forhold til vores tro, flid og opmærksomhed« (se *Liahona*, maj 2006, s. 30).

1 NEFI 16:29

Hvad menes der med »små midler« som står i skriften? Hvilke små åndelige midler har gjort en forskel i dit liv?

1 Nefi 16:18. En bue »lavet af rent stål«

• En kommentator har forklaret brugen af stål i Mormons Bog: »Det overordnede spørgsmål om brugen

af metaller blandt folkene i Mormons Bog er et vigtigt emne, der fortjener nøje opmærksomhed (se John Sorenson, *An Ancient American Setting for the Book of Mormon*, 1985, s. 277-288) ... Der er fem direkte referencer til våben og rustninger af metal i Mormons Bog. To er referencer til mellemøstlige våben: »Klingen [på Labans sværd] var af det ypperligste stål« (1 Ne 4:9) og Nefis bue var lavet af »rent stål« (1 Ne 16:18). Det, at der fandtes stålvåben (karboniseret jern) i Mellemøsten i begyndelsen af det sjette århundrede f.Kr., er blevet tydeligt bevist. Robert Maddin skriver: »For at opsummere det, senest ved begyndelsen af det syvende århundrede f.Kr. beherskede smede i Mellemøsten to af de processer, som gør jern til et godt materiale til redskaber og våben: Karbonisering og bratkøling« (»How the Iron Age Began«, *Scientific American*, okt. 1977: s. 131)« (William J. Hamblin og A. Brent Merrill, »Swords in the Book of Mormon«, i *Warfare in the Book of Mormon*, ed. Stephen D. Ricks and William J. Hamblin 1990, s. 345-346).

1 Nefi 16:21-25. Episoden med den knækkede bue

• Ældste Neal A. Maxwell har talt om, at der ofte følger store lektier efter vanskeligheder: »Nefis knækkede bue var uden tvivl et irritationsmoment, men det afstedkom ikke bitterhed. Han forsøgte jo bare at skaffe mad til familien, så hvorfor skulle han også døje med en knækket bue? Men der var en vigtig lektie at lære i den oplevelse. Irritation går ofte forud for instruktion« (*If Thou Endure It Well*, 1996, s. 128).

• Ældste Richard G. Scott fra De Tolv Apostles Kvorum forklarede, at modgang kan stimulere til den nødvendige vækst i livet:

»Må jeg komme med nogle forslag til jer, som møder ... de prøvelser, som en vis himmelsk Fader har afgjort er nødvendige til trods for, at I lever et værdigt og retskaffent liv og er lydige mod hans befalinger.

Når alting lader til at køre på skinner, kommer udfordringerne ofte i store doser på samme tid. Når disse prøvelser ikke skyldes ulydighed, er det et tegn på, at Herren mener, at man er parat til at udvikle sig lidt mere (se Ordsp 3:11-12). Derfor giver han jer oplevelser, der fremmer vækst, forståelse og medfølelse, hvilket

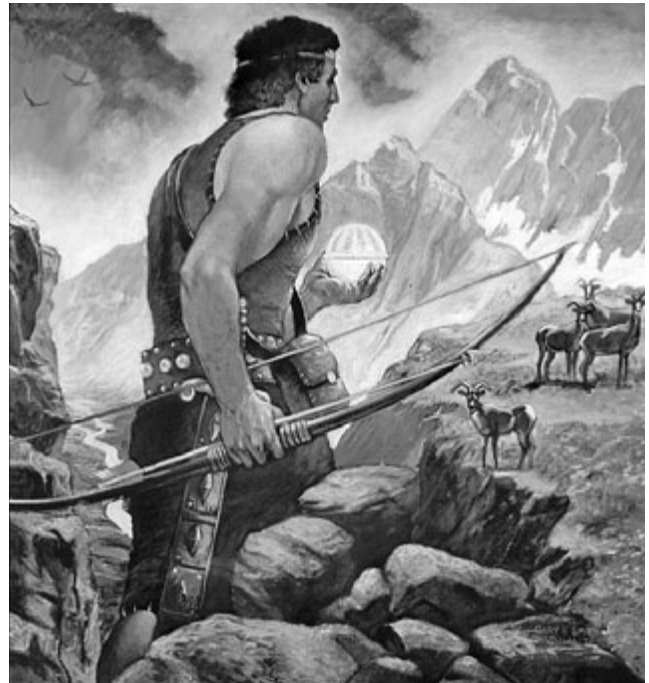
vil være jer til evig gavn. At flytte sig derfra, hvor I er nu, og hen til, hvor Herren ønsker det, kræver en stor indsats, og det medfører ofte ubehag og smerte« (se *Stjernen*, jan. 1996, s. 16-17).

- Tabet af Nefis bue forårsagede tvivl i Lehis lejr, og fik nogle til at vende sig fra Gud og fokusere på det negative. Ældste Robert D. Hales fra De Tolv Apostles Kvorum rådede os til at vende os til Herren, når vi møder modgang: »Jeg har fået en forståelse af, hvor nytteløst det er at fæste sig ved de *hvorfor'er*, *hvad nu hvis'er* og *hvis bare'er*, som ikke vil blive besvaret i dette liv. For at kunne modtage Herrens trøst, må vi udøve tro. Spørgsmål som »Hvorfor mig? »Hvorfor vores familie? Hvorfor nu? er sædvanligvis spørgsmål, der ikke bliver besvaret. Disse spørgsmål nedbryder vores åndelighed og kan tilintetgøre vores tro. Vi er nødt til at bruge vores tid og energi på at opbygge vores tro ved at vende os til Herren og bede om styrke til at overvinde verdens lidelser og prøvelser og holde ud til enden og få større forståelse« (se *Liahona*, jan. 1999, s. 16).

- Murren og klagen virker til at være blevet en del af Laman og Lemuels natur. Selv Lehi mistede modet og begyndte at murre. Ældste Marion D. Hanks fra De Halvfjerds' Præsidium understregede Nefis fine karakter i den måde, som han håndterede denne krise på:

»Hvad skulle han stille op? Nefi skriver, at han lavede sig en bue af træ og en slynge og fandt nogle sten og sagde så til sin far: »Hvor skal jeg gå hen for at skaffe føde? Det er enkelt, er det ikke? Det betyder, at Nefi gik til sin far og sagde: »Far, Herren har velsignet dig. Du er hans tjener. Jeg skal vide, hvor jeg skal skaffe føde. Far, vil du spørge ham? Han kunne selv have knælet ned. Han kunne have taget over.

Jeg anser dette for at være en af de virkelig vigtige lektioner i den bog, og jeg gentager – siderne vrimler med dem. En søn, der var stærk nok, ydmyg nok, og mandig nok til at gå til sin vankelmødige leder og sige: »Vil du spørge Gud? Fordi han på en eller anden måde vidste, at det er sådan man gør mænd stærke, at det opbygger dem, når der vises tillid til dem. Lehi adspurgte Gud, og Gud svarede, og Lehi var atter genindsat som leder« (*Steps to Learning*, Brigham Young University Speeches of the Year, 4. maj 1960, s. 7).

© Gary Smith

1 Nefi 16:23. Nefis tillid til Lehi

- Nefi udviste stor ydmyghed ved at gå til sin far, selv efter at Lehi var begyndt at knurre, viste Nefi ham respekt. Præsident Ezra Taft Benson (1899-1994) fortalte om en oplevelse, som illustrerer princippet med at søge råd hos vore fædre, selv om de ikke er fuldkomne:

»For nogen tid siden kom en ung mand til mit kontor og bad om en velsignelse. Han var omkring 18 år og havde nogle problemer. Der var ingen alvorlige moralske problemer, men han var forvirret og bekymret. Han bad om en velsignelse.

Jeg sagde til ham: »Har du nogen sinde bedt din far om at give dig en velsignelse? Din far er medlem af Kirken, går jeg ud fra?«

Han sagde: »Jo, min far er ældste, en temmelig passiv ældste.«

Da jeg spurgte: »Elsker du din far?« Svarede han: »Ja, bror Benson, han er en god mand. Jeg elsker ham.« Så sagde han: »Han passer ikke sine præstedømmeplichter, som han burde. Han kommer ikke regelmæssigt i kirke, jeg ved ikke, om han betaler sin tiende, men han er en god mand, en god forsørger og en venlig mand.«

Jeg sagde til ham: »Kunne du tænke dig at tale med ham ved en passende lejlighed og spørge ham, om han vil være villig til at give dig en fars velsignelse?»

»Men«, sagde han, »jeg tror, det vil skræmme ham.«

Så sagde jeg: »Er du villig til at prøve det? Jeg vil bede for dig.«

Han sagde: »Det er i orden. På det grundlag vil jeg gøre det.«

Nogle få dage efter kom han igen. Han sagde: »Bror Benson, det er det dejligste, der er sket i vores familie.« Han kæmpede hårdt for at kontrollere sine følelser, da han fortalte mig, hvad der var sket. Han sagde: »Da det rette øjeblik var inde, nævnte jeg det for min far, og han svarede: »Sønne, vil du virkelig have mig til at give dig en velsignelse?« Jeg sagde: »Ja, far, det vil jeg gerne.« Så sagde han: »Bror Benson, han gav mig en af de smukkeste velsignelser, man kan ønske sig. Min mor sad ved siden af og græd under hele velsignelsen. Da han var færdig, var der knyttet et bånd af taknemlighed og kærlighed mellem os, som vi aldrig før har haft i vores hjem« (se *Den danske Stjerne*, apr. 1978, s. 47).

1 Nefi 16:34. »Det sted, der blev kaldt Nahom«

- Den hebraiske betydning af ordet *nahom* kan være »trøst« fra verbet *nahom*, som betyder at »være ked af det, trøste sig selv.« En artikel i *Ensign* beskriver et arkæologisk fund, som afslører navnet *nahom* på Den Arabiske Halvø:

»En gruppe sidste dages hellige forskere har for nylig fundet beviser, der sammenkobler et sted i Yemen i det sydvestlige hjørne af Den Arabiske Halvø med navnet på et sted, der sættes i forbindelse med Lehis rejse, som er optegnet i Mormons Bog.

Warren Aston, Lynn Hilton og Gregory Witt har fundet et stenalter, som professionelle arkæologer har dateret til mindst at være fra år 700 f.Kr. Dette alter består af en inskription, som bekræfter at »Nahom« er et faktisk sted, som har eksisteret på Den Arabiske Halvø

inden Lehis tid« (»News of the Church«, *Ensign*, feb. 2001, s. 79).

1 Nefi 17:4. Hvorfor tog det otte år at foretage denne rejse?

- I Alma 37:39-43 fortæller Alma os, at Lehis familie ikke rejste »den direkte vej« eller at de »ingen fremgang [havde] på rejsen« fordi Liahona mange gange ophørte med at virke. Den ophørte med at virke, fordi de ikke udøvede tro og overtrådte Guds love. Det forklarer, hvorfor en rejse af den længde tog så lang tid. (Henvis til kortet »Den rute Lehis familie kunne have taget« i tillægget, s. 397).

1 Nefi 17:6. Tolv forhold, der gjorde sig gældende i landet Overflod

- Lehis familie »frydede [sig] overordentlig meget, da [de] kom til kysten« ved Overflod (1 Ne 17:6). Overflod må have været et frugtbart område. Følgende 12 forhold gjorde sig gældende i landet Overflod (iflg. Warren P. og Michaela Knoth Aston, *In the Footsteps of Lehi: New Evidence for Lehi's Journey across Arabia to Bountiful*, 1994, s. 28-29):

1. Adgang til ferskvand hele året
2. »Megen frugt og ligeledes vild honning« (1 Ne 17:5-6; 18:6)
3. Frugtbar jord både generelt (17:5-8) og på det specifikke sted (17:6), hvor Lehis familie slog deres telte op
4. Rimelig adgang fra ørkenen til kysten
5. Et bjerg, der var tilstrækkeligt højt til, at Nefi ville kalde det »bjerget« og tæt nok på til, at han kunne gå derhen, og han »bad ofte« (18:3, se også 17:7)
6. Klinter fra hvilke Nefis brødre kunne kaste ham »i havets dyb« (17:48)
7. Kystlinje (17:5) som var egnet til at bygge og søsætte et skib (18:8)
8. Malm til Nefis værktøj (17:9-11, 16)
9. Tilpas stort tømmer til at bygge et sejldygtigt skib (18:1-2, 6)
10. Passende vind- og strømforhold til at bære skibet til havs (18:8-9)
11. Ingen befolkning i området
12. »Stik øst« for Nahom (17:1; se også 16:34)

Den rute Lehis familie kunne have taget

Kortet er tilpasset af Daniel H. Ludlow, ed., *Encyclopedia of Mormonism*, 5. bd., 1992, 1: 144 (kort findes også i tillægget på side 397).

Billeder af skibsbyggeri af Jerry Thompson, © IRI

1 Nefi 17:23-34. Udvandringen af Israels børn fra Egypten

- Nefi så sin families oplevelser i ørkenen som en parallel til det gamle Israels ørkenvandring (se 1 Ne 17:13, 23, 30, 41-42). En skribent debatterede det vidne, som Mormons Bog udgør omkring den udvandring, som Moses anførte: »Den såkaldte dybere kritik af Bibelen har rejst spørgsmålet om, hvorvidt miraklerne omkring Israels udvandring fra Egypten under Moses rent faktisk fandt sted, som det beskrives i Det Gamle Testamente (se 2 Mos 14:19-20, 26-31; 16:4, 15; 17:5-6; 4 Mos 21:6-9). Mormons Bog bekræfter dog faktualiteten af disse mirakuløse begivenheder (1 Ne 17:23, 26, 28, 29, 30, 41). Idet Nefis kundskab om disse mirakler kommer fra den oprindelige beretning på Labans kobberplader (1 Ne 5:11), bør sidste dages hellige ikke nære nogen tvivl, hvad angår troværdigheden af den bibelske beretning. Atter engang tjener Mormons Bog som et vidnesbyrd om dens skriftsfælle, Bibelen« (Daniel H. Ludlow, *A Companion to Your Study of the Book of Mormon*, 1976, s. 115).

1 Nefi 17:7-19. Nefis tro kom til udtryk i hans handlinger

- Nefis respons på Herrens befaling om at bygge et skib, giver os indblik i hans bemærkelsesværdige tro. Andre profeter er til tider også blevet overvældet af opgaver, de er blevet pålagt af Herren. Moses følte sig utilstrækkelig, da han blev kaldet til at lede Israel (se 2 Mos 4:1-5). Enok følte, at han var langsom til at tale og forstod ikke, hvorfor Herren kaldte ham (se Moses 6:31). Nefi kan have følt sig overvældet ved tanken om at bygge et skib, der skulle krydse et stort hav. I stedet viser hans respons stor tro: »Hvor skal jeg gå hen, så jeg kan finde malm at smelte, så jeg kan lave værktøj til at bygge skibet ...?« (1 Ne 17:9). Nefis tillid lå med stor sandsynlighed ikke i tidligere oplevelser med at bygge skibe. Derimod kom hans tillid fra hans enorme tro på Gud.

1 NEFI 17:19-46.

På hvilke måder bruger Nefi historien om Israels udvandring til at undervise Laman og Lemuel? Hvilke oplevelser i dit liv vidner om Guds barmhjertighed?

1 Nefi 17:45. Lydhørhed over for åndelig kommunikation

• Hvorfor var Laman og Lemuel ikke i stand til at fatte Herrens vilje, selv efter de havde set en engel? Hvorfor modtog de ikke en åndelig bekræftelse på deres rejse ligesom deres yngre bror, Nefi, gjorde? (se 1 Ne 2:16). Nefi beskrev årsagen til deres åndelige ufølsomhed som værende »raske til at gøre misgerninger« (1 Ne 17:45). Præsident James E. Faust (1920-2007) fra Det Første Præsidentskab sammenlignede en persons værdighed til at modtage Ånden med et signal fra en mobiltelefon:

»En stor del af kommunikationen i vor tid foregår med mobiltelefon. Af og til er der dog døde punkter, hvor signalet ikke når frem til mobiltelefonen. Det kan ske, hvis brugeren af mobiltelefonen befinder sig i en tunnel eller i en bjergkløft, eller når der er anden forstyrrelse på linjen.

Sådan er det også med guddommelig kommunikation. Den stille, sagte røst har, om end den er stille og sagte, meget stor styrke. Den »hvisker gennem alt og gennem-borer det« (L&P 85:6) ... Måske er der noget i vores liv, som hindrer os i at høre budskabet, fordi vi »ikke længere [har] evnen til at føle« (1 Ne 17:45). Vi sætter os ofte i situationer med åndeligt døde punkter, hvor vi lukker af for guddommelige budskaber. Nogle af disse døde punkter er blandt andet vrede, pornografi, overtrædelse, selvished og andre situationer, som støder Ånden« (se *Liahona*, maj 2004, s. 67).

• Præsident Boyd K. Packer, præsident for De Tolv Apostles Kvorum beskrev åndelig kommunikation således:

»Helligånden taler med en røst, som du snarere *føler* end *hører*. Det kan beskrives som en »stille, sagte røst« (L&P 85:6). Når vi taler om at »lytte« til Åndens hvisken, så beskrives åndelige tilskyndelser oftest ved at sige: »Jeg havde en *følelse* ...«

Åbenbaring kommer som ord, vi snarere *føler* end *hører*. Nefi sagde til sine vildfarne brødre, som var blevet besøgt af en engel: »I havde ikke længere evnen til at *føle*, så I kan ikke *føle* hans ord« (1 Ne 17:45; fremhævelse tilføjet)« (se *Liahona*, jan. 1995, s. 58-60).

• Laman og Lemuel »havde ikke længere evnen til at føle« og kunne ikke »føle« Helligåndens ord (1 Ne 17:45). Ældste Joseph B. Wirthlin (1917-2008) fra De Tolv Apostles Kvorum forklarede, at åndelig ufølsomhed ikke kun er et problem for dem med alvorlige synder:

»Jeg er bange for, at nogle medlemmer af Herrens kirke lever langt under vore privilegier, hvad angår Helligåndens gaver. Nogle distraheres af verdslige ting, som blokerer for Helligåndens indflydelse og hindrer dem i at genkende åndelige tilskyndelser. Det er en larmende, travl verden, vi lever i. Husk, at det at have travlt ikke nødvendigvis betyder, at man er åndelig. Hvis vi ikke passer på, kan verdslige ting fortrænge ting, der kommer fra Ånden.

Nogle er åndeligt sløvet og føler ikke Ånden på grund af deres valg om at begå synd. Andre står stille i åndelig selvtilfredshed uden noget ønske om at hæve sig over sig selv og kommunikere med den Uendelige. Hvis de ville åbne deres hjerte for Helligåndsgavens ubeskrivelige rensende påvirkning, ville en herlig, ny åndelig dimension komme til syne. Deres øjne ville skue et syn, der næsten ikke er til at forestille sig. De ville personligt kende til Åndens anliggender, der er udvalgte, dyrebare og i stand til at løfte sjælen, oplyse sindet og fylde hjertet med usigelig glæde« (se *Liahona*, maj 2003, s. 27).

1 NEFI 17:45

Gransk dette vers og find de forskellige måder at tale på, som Herren benytter til forskellige tider.

1 Nefi 18:9. Dans og sang

• Nogle kan fejlagtigt fra 1 Nefi 18:9 udlede, at Herren ikke billiger dans eller sang. Nefi sagde to gange, at de fejlede, da deres dans og sang førte dem til »at tale med stor usømmelighed« (1 Ne 18:9). Ordet *usømmelighed* anvendes om at være strid, vulgær eller grov. Herren har sagt, at han glæder sig ved passende dans og sang (se Sl 149:1-4; L&P 136:28). Bemærk ud fra disse skriftsteder, at vi kan prise Herren gennem dans og sang. Satan kan dog bruge dans og musik som et middel til fordærvelse og tab af Ånden. Det er derfor, at kirkeledere råder os

til at være forsigtige med, hvilken musik vi lytter til, og hvordan vi danser. Det Første Præsidentskab har givet dette råd:

»Udvælg den musik, du lytter til med omhu. Vær opmærksom på, hvad du føler, når du lytter. Lyt ikke til musik, der driver Ånden bort, tilskynder til umoral, forherliger vold, anvender et beskidt eller anstødeligt sprog ...

Det kan være sjovt at danse, og det kan være en mulighed for at møde nye mennesker. Men dans kan også misbruges. Undgå meget tæt kropskontakt med din dansepartner. Brug ikke stillinger eller bevægelser, der leder tanken hen på seksuel adfærd. Planlæg og deltag i fester, hvor påklædning, fremtoning, lys, tekster og musik bidrager til en god atmosfære, hvor Herrens Ånd kan være til stede« (se *Til styrke for de unge: Udfør din pligt over for Gud*, 2002, s. 20-21).

1 Nefi 18:25. Heste

- Der var kontroverser omkring heste på den vestlige halvkugle, inden Columbus kom dertil. Men nyere arkæologiske opdagelser har kastet nyt lys på sagen: »Fossile rester af rene hesteracer, som kun adskiller sig en smule fra de mindre og svagere racer, der findes nu, er blevet fundet mange forskellige steder i aflejringer af nyere geologisk dato næsten overalt i Amerika lige fra Esholz kysten i nord til Patagonien i syd. På det kontinent uddøde hestene imidlertid, og der var hverken vilde eller tamme heste, da den spanske kolonisering fandt sted, hvilket er ganske bemærkelsesværdigt, for da hestene fra Europa blev vilde, viste

deres hastige formering på sletterne i Sydamerika og Texas, at klimaet, næringsgrundlaget og andre faktorer var meget gunstige for deres eksistens. Den tidligere store udbredelse af equidae (hestefamilien), deres totale udryddelse og deres perfekte akklimatisering, da menneskene igen indførte dem, rejser et ejendommeligt, men ubesvaret spørgsmål om den geografiske fordeling« (*New Americanized Encyclopedia*, Vol. 5, s. 3197)« (Joy M. Osborn, *The Book of Mormon – The Stick of Joseph*, 2. udg., 2001, s. 164).

Overvej

- Hvilke kvaliteter havde Nefi, som gjorde, at Herren kunne stole på ham?
- Hvordan kan det styrke dit forhold til dine forældre og til Herren at spørge dine forældre til råds?
- Hvorfor er det farligt at ignorere eller ikke lænere have evnen til at kunne »føle« Helligåndens tilskyndelser?

Forslag til opgaver

- Skriv et afsnit om formålet med Liahona, og hvad der gjorde, at den virkede.
- Identificer en læresætning eller et princip i hver af følgende referencer:

1 Nefi 16:28 _____

1 Nefi 17:13-14 _____

1 Nefi 17:45-46 _____

1 Nefi 18:15-16 _____

- Sammenlign Nefis tidligere oplevelse med udfrielse i 1 Nefi 7:16-18 med 1 Nefi 18:11-20. Svar derefter på følgende spørgsmål:
 1. Til trods for, at det er den samme retskafne person med samme tro, hvorfor tror du så, at Nefi blev udfriet med det samme første gang og først efter fire dage den anden gang?
 2. Hvad måtte der ske i 1 Nefi 18 inden Nefi kunne udfries?

Indledning

Da Nefi studerede bronzepladerne, opdagede han mange profetier om Jesu Kristi tjenestegerning. Blandt disse, var der profetier af Esajas, Zenos, Zenock og Neum. Nefi læste disse profetier for sit folk. Han medtog også en del af dem på de små plader i håb om, at de kunne overbevise hans folk og fremtidige læsere om at tro på Forløseren (se 1 Ne 19:18, 23-24 .

Når du studerer 1 Nefi 19-22 så se efter tegn på Herrens store kærlighed til sine børn. Nefi nedskrev profetier, der forudsagde, at det spredte Israel med tiden ville få evangeliets fylde og blive samlet. Desuden belærte Nefi om, at selv om stor ondskab ville præge hele jorden i de sidste dage, så »behøver de retfærdige ikke at frygte« (1 Ne 22:17) fordi Herren vil holde sin beskyttende hånd over dem. På intet tidspunkt i historien har Herren glemt sit folk, og han vil heller ikke glemme dem nu, for »i [hans] håndflader har [han] tegnet [dem]« (1 Ne 21:16).

Kommentar

1 Nefi 19:1-6. To sæt plader

- Nefi skrev om de to sæt plader, han lavede (se 1 Ne 9). De største af Nefis plader indeholdt en detaljeret beretning om hans folk. Nefis små plader var en religiøs optegnelse. I 1 Nefi 19:1-6 går betegnelsen »første plader« og »andre plader« på de store plader; »disse plader« henviser til Nefis små plader (se kommentaren til Mormons Ord på side 127).

Bill Hill, © 1982 IRI

1 Nefi 19:7-9. Verden vil regne ham for noget uden værdi

- Nefi skrev, at Jesus Kristus ville blive slået, fordi menneskene på hans tid ikke »regne[de] ham for noget.« Frelseren var uvæsentlig for dem. Han blev anset for ikke at due »til andet end ... trampes ned af mennesker« (Matt 5:13). Ældste Neal A. Maxwell (1926-2004) fra De Tolv Apostles Kvorum bemærkede, hvordan mennesker i dag ofte følger den samme skæbnesvangre tankegang: »Mange mennesker i dag besvarer desværre spørgsmålet: »Hvad mener I om Kristus?« (Matt 22:42) med ordene: »Jeg skænker ham ikke mange tanker!« (se *Stjernen*, jan. 1996, s. 23-24).
- Ved en anden lejlighed underviste ældste Maxwell om, at uanset hvad verden siger, så må vi være standhaftige i vores vidnesbyrd om Frelseren: »Kernen i Faderens plan er Jesus Kristus, menneskehedens Forløser. Men som forudset vil mange regne Jesus for intet (se 1 Ne 19:9), eller blot »betragte ham som et menneske« (Mosi 3:9). Uanset om andre fornægter eller formindsker Jesus, er han vor Herre og Frelser! Til sammenligning, brødre og søstre, så betyder det meget lidt, hvad folk tror om os, men det betyder temmelig meget, hvad vi tror om ham. Det betyder også vældig lidt, hvem andre siger, vi er – det der betyder noget er, hvem vi siger Jesus er« (*Liahona*, juli 1984, s. 38-43).

1 Nefi 19:10-16. Zenok, Neum og Zenos

- Nefi citerede fra Zenok, Neum og Zenos. Dette var profeter fra Det Gamle Testaments tid, hvis detaljerede profetier om Jesus Kristus blev optegnet på kobberpladerne; derfor ved vi, at de levede 600 år f.Kr. De talte tydeligt om Messias' liv og tjenestegerning og Israels hus skæbne (se også Hel 8:19-20). Uden Mormons Bog ville vi ikke kende noget til disse tre profeter eller deres vidnesbyrd om Kristus.

1 NEFI 19:11.

Til trods for, at alle fysiske ulykker ikke er udtryk for guddommelige straffedomme, hvad synes formålet så at være med de naturkatastrofer, der tales om?

1 Nefi 19:21-24. 📖 Vi anvender skrifterne på os selv

• Nefi læste skriften for sit folk og »anvendte alle skrifterne på [dem]« (v. 23 📖). Hvordan kan vi anvende skrifterne på os selv til »gavn og lærdom« (v. 23 📖). Spørgsmål som følgende kan hjælpe os til at drage gavn af skriften:

Hvilken betydning har denne specifikke begivenhed eller dette princip for mig i dag? Fx: Hvad kan Lamans og Lemuels oprør lære mig? Hvad kan jeg lære om trofasthed gennem Nefis lydighed?

Dersom jeg stod i denne situation eller over for den samme udfordring eller spørgsmål, hvordan ville jeg så reagere? Hvilke svagheder eller styrker ville jeg finde ved min egen karakter? Er jeg ligesom de af Lehis familie, der murrede i ørkenen, eller er jeg ligesom Nefi og Sam? Klager jeg, når tingene bliver svære eller stoler jeg på Gud uanset, hvad der sker?

Hvad kan jeg af denne begivenhed lære om Gud og hans handlemåde over for sine børn? Når jeg studerer mænds og kvinders liv i skriften, hvad kan jeg så lære om de ting, der

henholdsvis behager og mishager Gud? Hvorfor blev dette specifikke koncept, princip eller denne begivenhed medtaget i skriften?

1 Nefi 20-21. Introduktion til Esajas' skrivelser

• Hvorfor medtog Nefi Esajas 48-49 (1 Ne 20-21) på dette sted i sin optegnelse? Vi får svar på det spørgsmål i 1 Nefi 19:21: »Og [Herren] viste visselig de fordums profeter [inklusive Esajas] alt angående

dem [jøderne i Jerusalem]; og han viste også mange af dem angående os [nefitterne i Amerika].«

Oversigt over 1 Nefi, kapitel 20-21

Profeterne (deriblandt Esajas) blev vist »dem« hvilket går på jøderne.

Profeterne (deriblandt Esajas) blev vist »os« hvilket går på nefitterne.

1 Nefi 20 (Es 48) handler om »dem« – jøderne i Jerusalem.

1 Nefi 21 (Es 49) handler om »os« – nefitterne i Amerika.

Herren viste jøderne til Esajas – 1 Nefi 20 (Esajas 48).

Herren viste nefitterne til Esajas – 1 Nefi 21 (Esajas 49).

• Hvorfor medtog Nefi flere af Esajas' skrivelser i sin egen optegnelse (især 2 Ne 12-25)?

Nefi indledte det første af sine Esajas citater med disse ord: »Hør I profetens ord, I, der er en rest af Israels hus, en gren, som er blevet brækket af; hør I profetens ord, der blev skrevet til hele Israels hus, og anvend dem på jer selv, *så I kan have håb* ligesom jeres brødre, fra hvem I er blevet brækket af; for på denne måde har profeten skrevet« (1 Ne 19:24; fremhævelse tilføjet).

Esajas' ord vidner om, at Jesus Kristus er den eneste sande kilde til håb for mænd og kvinder i en falden verden. Som følge deraf citerede Nefi hundredvis af vers, som Esajas skrev, der vidner om Frelseren. En skriftlærd har bemærket, at ud »af de 425 separate vers, hvor Esajas er citeret i Mormons Bog, så siger 391 af dem noget om Jesu Kristi egenskaber eller tjenestegerninger« (Monte S. Nyman, (*Great Are the Words of Isaiah*», 1980, s. 7).

Desuden anså Nefi Esajas vidnesbyrd for at være på linje med hans eget, for begge havde de set Herren. Nefi forklarede:

»Og nu skriver jeg, Nefi, flere af Esajas' ord, for min sjæl fryder sig ved hans ord. For jeg vil anvende hans ord på mit folk, og jeg vil sende dem ud til alle mine børn, for han så sandelig min forløser, ligesom jeg har set ham.

Og min bror Jakob har også set ham, ligesom jeg har set ham; derfor vil jeg sende deres ord ud til mine børn for at bevise for dem, at mine ord er sande. For se, ved

tre vidners ord vil jeg stadfæste mit ord, har Gud sagt. Alligevel sender Gud flere vidner, og han beviser alle sine ord« (2 Nefi 11:2-3).

Den største bekræftelse af Esajas' skrivelser kommer fra Frelseren selv. Da han besøgte og betjente nefitterne, sagde Jesus:

»Og se, nu siger jeg til jer, at I burde granske dette. Ja, den befaling giver jeg jer, at I skal granske det flittigt, for betydningsfulde er Esajas' ord.

For visselig talte han om alt, der angår mit folk, som er af Israels hus; derfor må han nødvendigvis også tale til ikke-jøderne.

Og *alt det, som han talte, er sket eller skal ske* helt i overensstemmelse med de ord, som han talte« (3 Ne 23:1-3; fremhævelse tilføjet).

- Hvad skete der i Esajas levetid, og hvorfor opfyldes hans profetier stadig i dag?

Esajas profeterede ca. fra år 740-701 f.Kr. I hans levetid oplevede kongerigerne Israel og Juda stor velstand og sloges med afgudsdyrkelse. Folkets uretfærdighed førte til åndelig svaghed og politisk fare. I løbet af kort tid blev både Israel og Juda svage vasalstater, der måtte dukke sig under det store assyriske imperium. Rent faktisk begyndte spredningen af Israel allerede i Esajas tid, da mange israelitter fra Israels nordlige rige blev ført i fangenskab af assyrerne.

Esajas advarede gentagne gange om konsekvenserne af ugudelighed og forudsagde de ulykker, som ville ramme Israels hus som følge deraf, deriblandt Israels uddrivelse af deres arveland og tabet af pagtens velsignelser. Han vidnede også gentagne gange om, at Israels eneste håb ville være fra udfrielse gennem Messias. Mange af Esajas' profetier omhandler Frelserens komme til jorden, både i tidernes midte og i tusindårsriget. Desuden kom han med specifikke detaljer om Israels indsamling i de sidste dage og genoprettelsen af evangeliets pagt.

- Hvorfor er Esajas så svær at forstå?

Da Nefi udvalgte passager fra Esajas til sin optegnelse, vidste han, at mange læsere ville have svært ved at forstå dem. Selv på Nefis tid havde mange svært ved at fatte betydningen af dem. Han anfører tre specifikke årsager til, at de er svære:

1. De kendte ikke til »den måde, hvorpå der blev profeteret blandt jøderne« (2 Ne 25:1).
2. De var ikke »fyldt af profetiens ånd« (v. 4).
3. De var ikke »blevet oplært i jødernes skikke« (v. 5).

Udover de årsager, som Nefi anførte, er der andre vanskeligheder for den nutidige læser:

1. De fleste af Esajas' skrivelser er poetiske. Skønheden og dybden i et sprogs poesi lader sig ikke let oversætte til et andet sprog.
2. Mange af Esajas' profetier er dualistiske. Derfor kan profetierne opfyldes under mange forskellige omstændigheder på forskellige tidspunkter i historien.
3. Esajas gjorde udbredt brug af symbolik. Mange af de ting og begivenheder, han omtalte var typiske for hans tid og er svære for os at forstå i dag.

Akkurat som Jesus underviste i dybe sandheder gennem lignelser, hvor meningen var skjult for dem, som ikke var parate til at forstå, talte Esajas på en måde, som krævede mere end blot tilfældig overvejelse af hans lyttere.

- Hvad kan hjælpe læsere til at forstå Esajas' ord?

Tre grundlæggende retningslinjer kan hjælpe enhver, som ønsker at forstå det, Esajas skrev:

1. Studér andre skrifter. Skriften rummer i sig selv mange indgange til at forstå betydningen af Esajas' skrivelser. I Bible Dictionary står der: »For nutidens læser er der ingen større skriftlig ledsagetekst og vejledning til at forstå Esajas end Mormons Bog og Lære og Pagter« (»Isaiah«, s. 707). Disse skrifter fortolker ikke alene passager af Esajas, de indeholder også læresætninger og profetier, som kaster lys over Esajas' ord. Disse nutidige skrifter rummer detaljer, som ikke er tydelige i Bibelen.
2. Søg ånden i profetien. Som Nefi nævnte, kunne de, der på hans tid ikke var »fyldt af profetiens ånd« (2 Ne 25:4) ikke forstå betydningen af Esajas' skrivelser. Det samme gælder i dag. Enhver, der oprigtigt studerer Esajas må søge Helligåndens åbenbaring for at oplyse deres sind og hjælpe dem til at læse de ord ved den samme Ånd, som de er skrevet – med vidnesbyrdet om Jesus Kristus (se Åb 19:10).

© 1989 Greg K. Olsen

3. Studér flittigt. Ældste Bruce R. McConkie (1915-1985) fra De Tolv Apostles Kvorum opmuntrede de sidste dages hellige til at studere Esajas indgående: »Læs, gransk og bed – vers for vers, tanke for tanke, passage for passage, kapitel for kapitel! Som Esajas selv spørger: »Hvem kan han give kundskab, hvem kan han få til at fatte et budskab? Børn, der lige er vænnet fra, lige er taget fra brystet? Han siger jo: Savlasav savlasav, kavlakav kavlakav, lidt her og lidt der!« (Es 28:9-10)« (»Ti nøgler til forståelse af Esajas«, *Den danske Stjerne*, juli 1975, s. 14).

1 Nefi 20:1-2. »De kalder sig ved den hellige by«

- I 1 Nefi 20:1-2, irettesatte profeten Esajas Israels hus for at hævde, at de fulgte Herren uden at holde hans befalinger. De følte, at fordi de var hans pagtsfolk og boede i den hellige by Jerusalem, så ville Gud altid beskytte dem. Esajas belærte om, at det ikke er, hvor du lever, men hvordan du lever, der er vigtigt (se v. 18-22).

1 Nefi 20:10. »Trængslens ovn«

- Stærk varme forædler metaller og fjerner urenheder. Ældste Dallin H. Oaks fra De Tolv Apostles Kvorum har sagt, at lidelser på samme vis kan forædle og rense enhver af os: »De fleste af os oplever i en eller anden grad det, som skrifterne kalder »lidelsens ovn« (Es 48:10; 1 Ne 20:10). Nogle bliver opløst i tjenesten af et uheldigt stillet familiemedlem. Andre lider under, at en kær ven eller slægtning dør, eller at de mister eller får udskudt et retfærdigt mål såsom ægteskab eller at få børn. Endnu andre kæmper med personlige svagheder eller med følelser af afvisning, utilstrækkelighed eller nedtrykthed. Ved hjælp af en kærlig himmelsk Faders retfærdighed og barmhjertighed kan den forædling og helliggørelse, der er mulig gennem sådanne oplevelser, hjælpe os til at blive det, som Gud ønsker, vi skal blive« (*Liahona*, jan. 2001, s. 40-43).

- Ældste Robert D. Hales fra De Tolv Apostles Kvorum beskrev sin personlige renselsesproces, efter han måtte gennemgå tre store kirurgiske operationer:

»I de sidste to år har jeg sat min lid til Herren i de jordiske lektier, jeg skulle lære i perioder med fysisk smerte, mental kval og overvejelse. Jeg lærte, at konstant, intens smerte er en mægtig indviende, rensende kraft, som gør os ydmyge og drager os nærmere til Herrens Ånd. Hvis vi lytter og adlyder, vil vi blive vejledt af hans Ånd og gøre hans vilje i vore daglige bestræbelser.

Der har været tidspunkter, hvor jeg har stillet nogle få direkte spørgsmål i mine bønner, som fx: »Hvad ønsker du, at jeg skal lære af disse oplevelser?»

Mens jeg studerede skrifterne i denne kritiske periode af mit liv, var sløret tyndt, og svarene blev givet mig, som var de optegnet af andre, som havde gennemgået alvorligere prøvelser.

»Min søn, lad der være fred i din sjæl, din modgang og dine trængsler skal kun vare et øjeblik,

og om du er standhaftig, skal Gud ophøje dig i det høje« (L&P 121:7-8).

Depressionens mørke øjeblikke blev hurtigt bortjaget af evangeliets lys, når Ånden bragte fred og trøst med forvisningen om, at alt ville blive vel.

Ved nogle få lejligheder fortalte jeg Herren, at jeg med sikkerhed havde lært de lektier, jeg skulle lære, og at det ikke ville være nødvendigt for mig at udholde mere lidelse. Sådanne bønner syntes at være forgæves, for det blev gjort klart for mig, at denne rensende prøvelsesproces skulle udholdes i Herrens egen tid og på Herrens egen måde« (*Liahona*, jan. 2001, s. 6).

1 Nefi 20:14, 20. Babylon

- Som med mange andre store gamle imperier, blev Babylons vældige og store herredømme ledsaget af moralsk forfald, ugudelighed og lastefuldhed. Uretfærdigheden i Babylon var så udbredt, at selve navnet blev symbol på verdslighed, åndelig dårlighed og Satans rige.

Paul Gustave Dore

Gud vakte Mediens vrede mod Babylon, så de kunne lægge Babylon øde for al dens ugudelighed (se Es 13:17-22). Under ledelse af Kyros den Store dannede

mederne og perserne forbund og opdæmmede den store flod, Eufrat, og marcherede gennem flodlejet og ind under Babylons mure for at erobre byen og vælte imperiet 538 f.Kr. Da Esajas talte om Babylon, refererede han både til det faktiske imperium såvel som det åndelige Babylon. Esajas forudså Babylons fald i hans dage som følge af folkets store ugudelighed. Han brugte konsekvent udtrykket *Babylon* i sine profetier som et typisk eksempel for forholdene i de sidste dage og den dom, der skal fældes over verden ved Jesu Kristi andet komme (se L&P 1:16).

Lære og Pagter uddyber Esajas' formaning: »Drag I ud af Babylon« (1 Ne 20:20). De, »som bærer Herrens karmå være rene og drage ud fra Babylon og lade dens ugudelighed bag sig (L&P 38:42; 133:5, 14).

1 Nefi 21:13-16. Kan en kvinde glemme sit barn?

- Akkurat som det synes umuligt, at en kvinde glemmer sit diende barn, har ældste Jeffrey R. Holland fra De Tolv Apostles Kvorum forklaret, at det ville være endnu mere umuligt for Frelseren at glemme os: »Denne poetiske passage er endnu en påmindelse om Kristi frelsende rolle, nemlig den beskyttende, forløsende forælder til Zions børn. Han trøster sit folk og viser dem nåde, når de plages af sorg, som enhver anden kærlig far eller mor ville gøre mod sit barn, men som Nefi gennem Esajas påmindelse om, er det langt mere end nogen jordisk far eller mor ville kunne gøre. Selvom en mor skulle kunne glemme sit diende barn (hvor usandsynligt enhver forældre end måtte synes det er), så vil Kristus aldrig glemme de børn, han har forløst eller de pagter, han har indgået med dem om frelse i Zion. Den smertelige påmindelse om den skærmende omsorg er mærkerne efter de romerske nagler i hans håndflader, et tegn til hans disciple i den gamle verden, den nefitiske menighed i den nye verden og til os i Zion i de sidste dage om, at han er verdens Frelser, og han blev gennemboret i sine venners hus« (*Christ and the New Covenant*, 1997, s. 84).

1 Nefi 21:23. Plejefædre og -mødre

- Nefi forklarede, at Herren ville oprejse en nation blandt ikke-jøderne, som ville opfostre det spredte Israel (se 1 Ne 22:6-9). Som en del af opfyldelsen af denne

profeti, blev evangeliet gengivet i USA, en ikke-jødisk nation (se L&P 109:60). Evangeliet er Herrens »banner for folket« (1 Ne 21:22) og genopretter den nye og evigtvarende pagt med menneskenes børn (se L&P 66:2), stiller den åndelige sult i et åndeligt udhungret Israel (se Amos 8:11-13), som er spredt overalt på jorden. Genoprettelsen af evangeliet sammenlignes med et »festmåltid med fede retter« for alle folkeslag for at give dem åndelig kraft (se L&P 58:6-11).

1 Nefi 22:4. »Øerne i havet«

- En skriftlærd har forklaret betydningen af »øerne i havet«: »Nefi henviser ikke blot til øerne i havet som hjemsted for andre efterkommere af Israels hus, han indikerer også, at han og hans folk dengang levede på en ø i havet, eftersom han ganske klart refererer til den store landmasse kendt som det amerikanske kontinent (2 Ne 10:20-21)« (Daniel H. Ludlow, *A Companion to Your Study of the Book of Mormon*, 1976, s. 121).
- For yderligere information om spredningen af Israel henvises til »Kort historisk rids over Israels adspredelse« i tillægget (s. 402).

1 Nefi 22:6-9. »Et mægtigt folkeslag« og »et stort og forunderligt værk«

- Ordene om, at Herren vil »oprejse et mægtigt folkeslag blandt ikke-jøderne« (1 Ne 22:7) henviser til dannelsen af USA i 1776. Den første forfatningsændring i USA indeholdt en proklamation om religionsfrihed. Forfatningen blev ratificeret 15. december 1791. Med den amerikanske forfatning affyrede religionsfriheden sit første skud i den moderne verden.
- I 1 Nefi 22:8 omtaler Nefi »et forunderligt værk blandt ikke-jøderne« i de sidste dage. Dette store værk omfatter gengivelsen af Jesu Kristi evangelium og af de nødvendige præstedømmenøgler for at udrække Guds pagter til »alle jordens stammer« (v. 9).

Begivenhederne i vers 7 skulle gå forud for dem i vers 8. Dengang var verden præget af, at de færreste lande havde religionsfrihed. For at evangeliet kunne gængives fordrede det et land, hvor religionsfrihed både var juridisk forarbejdet og blev praktiseret. Joseph Smith blev født i december 1805 blot 14 år efter forfatningen var blevet ratificeret.

1 Nefi 22:6-12. Israels indsamling

- For yderligere information om indsamlingen af Israel henvises til »Israels indsamling« i tillægget (s. 403).

1 Nefi 22:10-12. »Han blotter sin arm«

- Nefi talte om, at Herren »blotter sin arm for øjnene af alle folkeslagene« (1 Ne 22:11). Esajas brugte en lignende vending (Es 52:10). Armen er et symbol på kraft. Metaforen med at Gud vil »blotte sin arm« betyder, at Gud vil vise sin kraft for hele verden.

1 NEFI 22:13-17.

Hvad er en af årsagerne til, at Satans skarer ikke vil sejre over Guds folk? Hvad vil afholde de retfærdige fra at blive overmandet?

1 Nefi 22:17, 22. »De retfærdige behøver ikke at frygte«

- Nefi skrev, at de »de retfærdige ikke [behøver] at frygte« (1 Ne 22:17-22) fordi Herrens beskyttende hånd vil være over dem gennem trængslerne i de sidste dage, men de ugudelige har intet løfte om beskyttelse. Ældste Bruce R. McConkie har udtalt: »Vi siger ikke, at alle hellige vil blive sparet og frelst på den kommende ødelæggelsesdag. Men vi siger, at der ikke er noget løfte om sikkerhed og tryghed udover for dem, som elsker Herren og søger at gøre alt, hvad han befaler« (se *Den danske Stjerne*, okt. 1979, s. 150-151).

1 Nefi 22:24. »Kalve i båsen«

- Præsident Joseph Fielding Smith (1876-1972) sagde, at børn som vokser op under tusindårsriget »skal vokse op som »kalve i båse« i retfærdighed, dvs. uden synd eller de fristelser, som er så omfattende i dag« (*Vejen til fuldkommenhed*, 1970, s. 264).
- Forestil dig forskellen på en kalv, som er vokset op ude på marken eller i bjergene og en, der er vokset op i en stald. Kalven, der er ude, er udsat for alle naturens kræfter: Barsk vejr, rovdyr og til tider knaphed på føde og vand. På den anden side er den kalv, som er opvokset i stalden beskyttet fra dårligt vejr og rovdyr. Og ligeledes sørges der regelmæssigt for foder og vand.

Nefi skrev at »den tid kommer hastigt, da de retfærdige skal blive samlet som kalve i båsen« (1 Ne 22:24).

En kommentar har været: »De som er tilbage efter dommen ved det andet komme vil være i stand til at opdrage deres børn som kalve, der er opvokset i en stald. Kalven er beskyttet fra vejrliget og omgivelserne er kontrolleret (Mal 3:20; 1 Ne 22:24). Børnene i tusindårsriget »skal vokse op uden synd til frelse« (L&P 45:58). Det telestiale element vil blive fjernet og Satan blive bundet (Åb 20:1-3; 1 Ne 22:26; L&P 101:28), omgivelserne vil være mere kontrollerede« (Monte S. Nyman og Farres H. Nyman, *The Words of the Twelve Prophets: Messages to the Latter-day Saints*, 1990, s. 145).

1 Nefi 22:26. Hvordan vil Satan blive bundet?

- Nefi kom med en meget klar definition på, hvordan Satan vil være bundet i tusindårsriget. Ældste Bruce R. McConkie skrev følgende forklaring om dette vigtige vers:

»Hvad betyder det at binde Satan? Hvordan bliver han bundet? Åbenbaring siger os: »Og på den dag skal Satan ikke have magt til at friste noget menneske« (L&P 101:28). Betyder det, at Satans magt tages fra ham, så han ikke længere kan lokke mennesket til at gøre ondt? Eller betyder det, at mennesket ikke længere ligger under for hans tillokkelser, fordi deres hjerte er så indstillet på retfærdighed, at de nægter at forsage det gode for at følge den onde? Det betyder tydeligt det sidste. Satan var ikke bundet i himlen i selve Guds nærvær i den forstand, at Satan blev nægtet ret og magt til at forkynde falske lærdomme og opfordre mennesket til at vende den Gud, hvis børn de var, ryggen; nej i den forstand kan han ikke have været bundet i himlen, for selv han havde sin handlefrihed.

Hvordan vil Satan så blive bundet i tusindårsriget? Det vil ske gennem folkets retfærdighed« (*The Millennial Messiah*, 1982, s. 668).

Overvej

- Nefi forklarede i 1 Nefi 19:18, at han skrev for at formå sit folk »til at huske Herren deres forløser. Hvordan kan det hjælpe dig i dit personlige studium af skriften at huske på Nefis årsag til at skrive?
- Tænk over meningen med vendingen, som Frelseren siger i 1 Nefi 21:16 »i mine håndflader har jeg tegnet

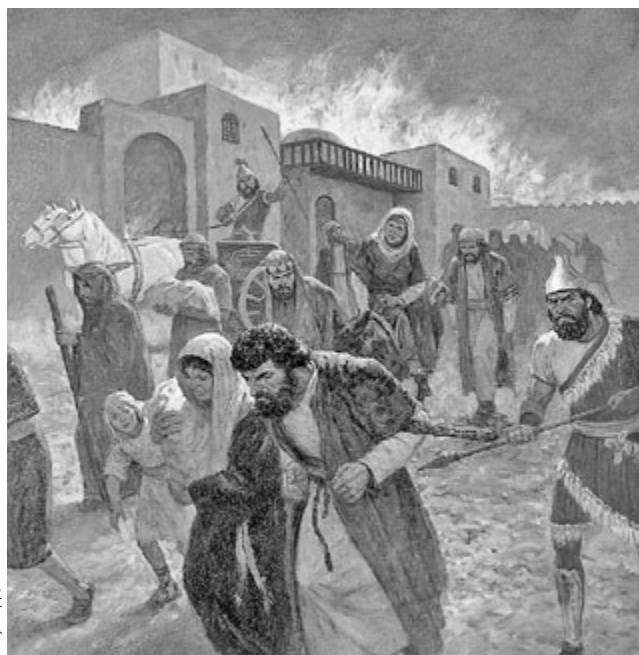
dig«. Hvordan kan det give dig tillid til, at Herren altid vil huske dig?

Forslag til opgaver

- Nefi citerede profetier af Zenok, Neum og Zenos (se 1 Ne 19:10). Disse profeter levede på Det Gamle Testaments tid, men vi finder ikke deres profetier i Bibelen. Lav en liste over flere andre af Zenoks og Zenos' profetier ved brug af skriftstedsindekset eller Guide til Skrifterne. Hvad var der ved deres profetier, som var særlig vigtigt for nefitterne? (se 3 Ne 10:16). Hvorfor er de vigtige for dig?
- Svar på det første spørgsmål i hvert afsnit i Kommentar til 1 Nefi 19:21-24, (s. 40).
- I tidens midte, blev Jesus regnet for intet (se 1 Ne 19:7-9). Forklar på hvilke måder verden stadig »regner [Jesus] for intet.« Skriv et afsnit, som redegør for, hvordan du kan overvinde disse verdslige påvirkninger og udvikle dit vidnesbyrd om Frelseren.

Indledning

Lehis sidste ord og råd til sine børn var kærlige og kraftfulde. Han underviste klart og tydeligt sin søn, Jakob om forholdet mellem skabelsen, faldet og Jesu Kristi forsoning. Til sin søn Josef kom han med sin profetiske erklæring om Josef, søn af Israel, og sit vidnesbyrd om gengivelsen af evangeliet gennem hans sidste dages navnefælle, Joseph Smith jun. Når du studerer detaljerne i frelsesplanen, såvel som opfyldelsen af profetierne omkring gengivelsen af evangeliet i de sidste dage, vil dit vidnesbyrd om Guds kærlighed og omsorg for hans børn vokse.

Gary Kapp, © IRI

Kommentar

2 Nefi 1:5-11. »Et forjættet land«

- Præsident Ezra Taft Benson (1899-1994) vidnede om, at Amerika er det forjættede land, som gengivelsen af evangeliet skulle finde sted i: »Vor himmelske Fader forudså forfatningsfædrene og deres form for regering, som var en forudsætning, der ledte frem til gengivelsen af evangeliet. Husk, hvad vor Frelser, Jesus Kristus sagde, da han næsten 2000 år tidligere besøgte dette forjættede land: »For Faderen anser det for vist, at de bliver grundfæstet i dette land og bliver bosat som et frit folk ved Faderens magt, så dette måtte komme frem fra dem« (3 Ne 21:4). Amerika, frihedens land, var udset

til at være hjemsted i de sidste dage for driften af hans genoprettede kirke« (*Stjernen*, jan. 1988, s. 3-5).

- Ældste Eduardo Ayala fra De Halvfjerds forklarede at evangeliets velsignelser nu er tilgængelige, hvorend de trofaste medlemmer bor: »Forholdene for mennesker og nationer ændrer sig som følge af udviklingen i verden, men ikke desto mindre vil der mange steder, det være sig på kolde bjergtinder, varme dale, langs flodbredder eller i ørkenen, hvorend medlemmer af vores kirke befinder sig, altid være dem, der efterlever de grundlæggende principper og ved at gøre det, velsigner de resten af befolkningen« (*Stjernen*, juli 1995, s. 29-30).

2 NEFI 1:10-11.

Under hvilke forhold vil Herren tillade, at Lehis børn »blive[r] spredt og slået«?

2 Nefi 1:13-23. Vågn op fra »helvedes søvn«

- Ulydighed mod Herrens befalinger gør det muligt for Satan at besnære os, og vi glemmer lyset og den sandhed, vi har lært tidligere. Præsident Henry B. Eyring fra Det Første Præsidentskab beskrev denne farlige tilstand: »En af virkningerne ved at være ulydig over for Gud synes at være at skabe lige præcis så meget åndelig bedøvelse, at det blokerer enhver følelse, eftersom båndene til Gud bliver skåret over. Vidnesbyrdet om sandheden begynder ikke alene langsomt at forsvinde, men selv mindet om, hvordan det var at være i lyset begynder at virke som en illusion« (»A Life Founded in Light and Truth«, *Brigham Young University 2000-2001 Speeches*, 2001, s. 81).

2 Nefi 1:22. Evig fordærvelse

- Vers 22 i 2 Nefi 1 betyder ikke, at de ugudeliges ånd og krop vil blive tilintetgjort eller uddø. Vores ånd er evig af natur og alle mennesker, der er blevet født på jorden vil få en legemlig opstandelse (se Alma 11:43-44). Præsident Joseph Fielding Smith (1876-1972) forklarede betydningen af den fordærvelse (nedbrydning) af sjælen, som Nefi talte om:

»Nedbrydning betyder ikke tilintetgørelse. Vi ved, at en sjæl ikke kan nedbrydes, for det har vi lært gennem Herrens åbenbaringer.

Enhver sjæl, der er født til denne verden, vil få del i opstandelsen og udødeligheden og skal leve evigt. Nedbrydelse betyder altså ikke tilintetgørelse. Når Herren siger, at de skal blive nedbrudt, mener han, at de skal blive forvist fra hans nærhed, at de skal blive udelukket fra lysets og sandhedens nærvær, og at de ikke vil få det privilegium at opnå denne ophøjelse – og det er nedbrydning« (*Lærdomme om Frelse*, komp. Bruce R. McConkie, 3 bd., 1977-1980, 2:187-188). Ugudelighed ødelægger muligheden for at opstå til en højere grad af herlighed (se L&P 88:30-31).

2 Nefi 2:2. Hellige dine trængsler til gavn

- I 2 Nefi 2:2 siger Lehi, at de trængsler, vi udholder, kan blive til gavn for os (se også L&P 98:3). Ældste Dallin H. Oaks fra De Tolv Apostles Kvorum forklarede, hvordan en følelse af taknemlighed gør os i stand til at se vore prøvelser her på jorden i det rette perspektiv: »Når vi siger tak for alt, ser vi prøvelser og modgang i sammenhæng med livets formål. Vi sendes hertil for at blive prøvet. Der må være en modsætning i *alle* ting. Det er meningen, at vi skal lære og udvikle os gennem denne modgang ved at tage vore udfordringer op og ved at lære andre at gøre ligeså« (se *Liahona*, maj 2003, s. 97).

- Ældste Richard G. Scott fra De Tolv Apostles Kvorum forklarede, at Gud giver os udfordringer, der er udfordret til, at vi kan udvikle os åndeligt: »Bedst som alt synes at gå godt, bliver man til tider ramt af flere prøvelser på én gang. Når disse prøvelser ikke er resultatet af ulydighed, er det tegn på, at Herren mener, at man er parat til at udvikle sig lidt mere (se Ordsp 3:11-12). Derfor giver han én oplevelser, som fremmer vækst, forståelse og medfølelse, hvilket vil være dig til evig gavn. At få én til at flytte sig derfra, hvor vedkommende er nu, og dertil hvor Herren ønsker det, kræver en hård indsats, og det medfører ofte ubehag og smerte« (se *Stjernen*, jan. 1996, s. 16-17).

2 Nefi 2:4. »Frelse er fri«

- Frelse betyder at blive »frelst fra både fysisk og åndelig død. Alle mennesker bliver ved Guds nåde frelst fra den fysiske død i kraft af Jesu Kristi død og opstandelse. Hver enkelt kan også ved Guds nåde blive frelst fra åndelig død ved tro på Jesus Kristus. Denne tro kommer til udtryk gennem et liv i lydighed mod evangeliets love og ordinancer samt tjeneste for Kristus« (Guide til Skrifterne, »Frelse«).

- Gennem Jesu Kristi forsoning er frelsesplanen fri og gældende for alle. Dette betyder ikke, at alle mænd og kvinder vil modtage samme belønning. Som Alma vidnede: »Derfor ... kan hver den, der vil, komme og frit drikke af livets vand,« men han tilføjede advarende: »Og hver den, der ikke vil komme, han bliver ikke tvunget til at komme, men på den yderste dag skal det blive gengivet ham efter hans handlinger« (Alma 42:27). Frelse er fri i den forstand at den gennem Guds nåde og Kristi sonoffer er tilvejebragt for alle, som vil modtage den. Den er ikke fri i den forstand, at den gives til alle uanset, hvad de tror, eller hvordan de har valgt at leve.

2 Nefi 2:6-30. Skabelsen, faldet og forsoningen

- Ældste Bruce R. McConkie (1915-1985) fra De Tolv Apostles Kvorum forklarede følgende om det indbyrdes forhold mellem skabelsen, faldet og forsoningen: »Det er ikke muligt at tro på Kristus og hans sonoffer i den sande og hele grad, der er fordret for at opnå frelse, uden på samme tid at tro på og acceptere sandheden i læren om faldet. Hvis der ikke havde været noget fald, ville der ikke have været noget behov for en Forløser eller Frelser. Og det er ikke muligt at tro på faldet, fra hvilket udødelighed og evigt liv kommer uden på samme tid at tro på og acceptere den sande lære om skabelsen: Dersom der ikke havde fundet en skabelse af alle ting sted i en dødløs eller udødelig tilstand, kunne der ikke have været et fald og således heller ingen forsoning eller frelse. Faderens evige plan omfattede skabelsen, faldet og forsoningen; alle er vævet ind i hinanden som ét stort hele« (*A New Witness for the Articles of Faith*, 1985, s. 82).

• Ved en anden lejlighed forklarede Ældste Bruce R. McConkie:

»De vigtigste begivenheder, der nogen sinde har fundet eller vil finde sted i al evighed ... er skabelsen, faldet og forsoningen.

Før vi overhovedet kan begynde at forstå den timelige skabelse af alle ting, må vi være klar over, hvordan disse tre evige sandheder – skabelsen, faldet og forsoningen – er uadskilleligt forbundet med hinanden for at tilvirke en frelsesplan ... Ingen af disse kan stå alene. De er hver især forbundet med de andre to, og uden at kende noget til alle tre ville det være umuligt for os at kende sandheden om nogen af dem ...

Men husk, at forsoningen kom på grund af faldet. Kristus betalte løsesummen for Adams overtrædelse. Hvis der ikke havde været noget fald, ville der heller ikke have været nogen forsoning med dens efterfølgende udødelighed og evigt liv. Det er derfor lige så sikkert som frelse kommer på grund af forsoningen, så kommer frelse også på grund af faldet« (se »Kristus og skabelsen«, *Den danske Stjerne*, sep. 1983, s. 24-30).

2 Nefi 2:5-6. »Ved loven er intet kød retfærdiggjort«

• Retfærdiggørelse betyder »at blive fritaget for straffen for synd og erklæret skyldfri. Et menneske retfærdiggøres i kraft af Frelserens nåde ved at tro på ham. Denne tro kommer til udtryk i omvendelse og lydighed mod evangeliets love og ordnancer. Jesu Kristi forsoning gør det muligt for menneskene at omvende sig og blive retfærdiggjort eller fritaget fra den straf, som de ellers

skulle have lidt« (Guide til Skrifterne, »Retfærdighed, Retfærdiggøre«).

Ældste Dallin H. Oaks forklarede, at Mormons Bog lærer os, »at frelse ikke alene kommer ved at holde befalingerne. Ved loven er intet kød retfærdiggjort« (2 Ne 2:5). Selv de, der har tjent Gud af hele deres sjæl er unyttige tjenere (se Mosi 2:21). Mennesket kan ikke gøre sig fortjent til frelse.

I Mormons Bog læser vi: »Eftersom mennesket var faldet, kunne det ikke af sig selv gøre sig fortjent til noget« (Alma 22:14). »Derfor kan intet mindre end en altomfattende forsoning være tilstrækkelig for verdens synder« (Alma 34:12; se også 2 Ne 9:7; Alma 34:8-16). »Derfor udvirkes forløsningen i og ved den hellige Messias ... for han bringer sig selv som et offer for synd for at opfylde lovens formål« (2 Ne 2:6-7). Og således »prædiker [vi] om Kristus ... for at vore børn kan vide, til hvilken kilde de kan se hen for at få forladelse for deres synder« (2 Ne 25:26)« (*Stjernen*, jan. 1989, s. 56-58).

2 Nefi 2:8. »Den hellige Messias' fortjenester og barmhjertighed og nåde«

• Inden han blev kaldet til De Halvfjerds' kvorum forklarede ældste Bruce C. Hafen, at forsoningen ikke bare er Guds måde at rette op på uret og tilfredsstille retfærdighedens krav på. Forsoningen er en rehabiliterende, mirakuløs kraft, der kan hjælpe os til at lave om på, den vi er: »Jeg spekulerede engang på, om de, der nægter at omvende sig, men så derefter opfylder retfærdighedens krav om at betale for sine synder, er værdige til at indtræde i det celestiale rige. Svaret er nej. Adgangskravet til det celestiale rige er ganske enkelt højere end bare at opfylde retfærdighedens krav. Af den grund vil det heller ikke bære samme frugt at betale for sine synder som at omvende sig fra sine synder. Retfærdighedens lov handler om balance og orden, og den må opfyldes, enten ved at vi betaler, eller at han betaler. Men dersom vi nægter at tage imod Frelserens tilbud om at bære vore synder og derefter selv betaler retfærdighedens krav, vil vi ikke opleve den totale rehabilitering, der finder sted i en kombination af guddommelig assistance og oprigtig omvendelse. Disse kræfter har, når de virker sammen, kraft til at ændre vores hjerte og liv for bestandigt og forberede os på et celestiale liv« (*The Broken*

Heart: Applying the Atonement to Life's Experiences, 1989, s. 7-8).

- Ældste Richard G. Scott fortalte om sin indstilling omkring Kristi nåde, som betaler for vores synd: »Jesus Kristus besad *fortjenester* som ingen andre af vor himmelske Faders børn på nogen måde kan besidde. Han var en Gud, Jahve, før sin fødsel i Betlehem. Hans Fader gav ham ikke kun hans åndelige legeme, men Jesus var hans Enbårne Søn i kødet. Vor Mester levede et fuldkomment, syndfrit liv, og var derfor fri fra retfærdighedens krav. Han var og er fuldkommen i enhver egenskab, herunder kærlighed, barmhjertighed, tålmodighed, lydighed, tilgivelse og ydmyghed. Hans *barmhjertighed* betaler vores gæld til retfærdighed, når vi omvender os og adlyder ham« (se *Stjernen*, juli 1997, s. 57-59).

2 NEFI 2:11-13.

Hvorfor er modsætning nødvendig?

2 Nefi 2:11-14. »Der er en modsætning i alt«

- Præsident Boyd K. Packer, præsident for De Tolv Apostles Kvorum forklarede at modsætninger hjælper os til at blive stærkere: »Livet vil ikke være fri for udfordringer, nogle af dem er bitre og hårde at bære. Vi ønsker måske at blive skånet for alle livets prøvelser, men det ville være i modstrid med den store plan for lykke for det må nødvendigvis være sådan, at der er en modsætning i alt« (2 Ne 2:11). Denne prøve er kilde til vores styrke« (se *Liahona*, maj 2004, s. 80).

- Præsident Ezra Taft Benson forklarede at modsætninger giver valgmuligheder:

»I Mormons Bog står der: »Det må nødvendigvis være sådan, at der er en modsætning i alt« (2 Ne 2:11) – og det er der også. Modsætninger giver mulighed for at vælge, og valg medfører konsekvenser – gode eller dårlige.

Mormons Bog forklarer, at menneskene er »frie til at vælge frihed og evigt liv ved alle menneskers store formidler, eller til at vælge fangenskab og død i overensstemmelse med Djævelens fangenskab og magt« (2 Ne 2:27).

Gud elsker os. Djævelen hader os. Gud ønsker, at vi skal have en fylde af glæde, ligesom han selv har det. Djævelen ønsker, at vi skal have det elendigt, ligesom han har det. Gud giver os befalinger for at velsigne os. Djævelen vil have os til at overtræde disse befalinger for at forbande os.

Hver dag og hele tiden må vi vælge ud fra vore ønsker, vore tanker og vore gerninger, om vi ønsker at blive velsignet eller forbandet, lykkelige eller elendige« (se *Stjernen*, juli 1988, s. 3-4).

- Ældste Neal A. Maxwell (1926-2004) fra De Tolv Apostles Kvorum kom med følgende bemærkning om, hvordan modgang hænger sammen med glæde: »Det er sådan, at uden valg, uden vores frihed til at vælge, og uden modsætninger, ville der ikke være nogen reel eksistens. Dette minder meget om Lehis sammenligning om, at uden handlefrihed og modsætning ville alting være en meningsløs, unuanceret »sammenblanding i ét« (2 Ne 2:11). I en sådan situation ville der rent faktisk ikke have været noget formål med sigtet med [jordens] skabelse« (2 Ne 2:12). Det er et faktum, at vi hverken kan vokse åndeligt eller blive virkelig lykkelige, medmindre, og før, vi gør klog brug af vores handlefrihed« (*One More Strain of Praise*, 1999, s. 80).

2 Nefi 2:15. Træet til kundskab om godt og ondt og livets træ

- Ældste Bruce R. McConkie fra De Tolv Apostles Kvorum forklarede betydningen af livets træ og træet til kundskab om godt og ondt: »Hvad angår faldet, redegør skrifterne for, at der i Edens have var to træer. Det ene var livets træ, som billedligt talt henviser til evigt liv. Det andet var træet til kundskab om godt og ondt, som billedligt talt henviser til, hvordan og hvorfor jordelivet og alt, der hører til det, kom til at eksistere« (*A New Witness for the Articles of Faith*, s. 86).

2 Nefi 2:15. Hvad var forbudt?

- Præsident Joseph Fielding Smith viste, hvordan Mormons Bog hjælper os til at forstå, hvorfor Herren forbød Adam at spise af den forbudne frugt: »Helt præcis hvorfor Herren sagde til Adam, at han ikke måtte spise af den forbudne frugt, står ikke klart i den bibelske beretning, men i den oprindelige, og sådan som det står i Moses'

Bog, er det ganske tydeligt. Det er således, at Herren sagde til Adam, at dersom han ønskede at forblive i haven, skulle han ikke spise af frugten, men dersom han ønskede at spise af den og smage døden, så var han fri til at gøre det« (*Answers to Gospel Questions*, komp. Joseph Fielding Smith jun., 5 bd., 1957-1966, 4:81).

2 Nefi 2:15-16, 26-27. Mennesket skulle handle selv

- Præsident Howard W. Hunter (1907-1995) forklarede, at handlefrihed er nødvendig for, at vi kan udvikle os:

»Vor himmelske Fader ønskede, at vi skulle udvikle os og fortsætte i dødeligheden og blive stærkere ved vores frihed til at vælge og lære. Han ønskede også, at vi skulle udøve vores tro og vilje, især med det nye fysiske legeme, som vi skulle lære at mestre og kontrollere. Men vi ved både fra gammel og nutidig åbenbaring, at Satan ønskede at nægte os vores uafhængighed og handlefrihed ved den nu glemte begivenhed for længe siden, ligesom han lige nu ønsker at nægte os disse ting. Satan modstod på voldelig vis den handlefrihed, som Faderen tilbød; så voldeligt, at Johannes Åbenbareren skrev, at der blev »krig i himlen« (Åb 12:7) omkring sagen. Satan ville have tvunget os og frarøvet os den dyrebareste gave, hvis han kunne: vores frihed til at vælge en guddommelig fremtid og den ophøjelse, vi alle håber at opnå.

Gennem Kristus og hans tapre forsvar af vor Faders plan, sejrede handlefriheden og den evige fremgang ...

Således kom vi til jorden ligesom Jeremias (se Jer 1:5) kendt af Gud som hans bogstavelige åndelige børn med det privilegium at vælge vores personlige kurs, når det drejer sig om tro og religiøs overbevisning. Med Kristi triumf i himlen, da han sejrede over Lucifer, og hans senere triumf på jorden, da han overvandt virkningerne af Adams fald og menneskehedens død, fortsætter »menneskehedens børn« frie for evigt, idet de kender godt fra ondt, til at handle for sig selv og ikke være genstand for handling ...

For helt at forstå handlefrihedens gave og dens uvurderlige værdi, er det nødvendigt, at vi forstår, at Guds vigtigste måde at handle på er ved overtalelse og tålmodighed og langmodighed, ikke ved tvang eller barsk konfrontation. Han handler ved mild overtalelse og sød

tilløkkelse. Han handler altid med usvigelig respekt for den frihed og uafhængighed, vi besidder. Han ønsker at hjælpe os og trygler om mulighed for at bistå os, men han vil ikke gøre det imod vores handlefrihed. Det elsker han os for meget til at gøre, og det ville være i modstrid med hans guddommelige egenskaber« (se *Stjernen*, jan. 1990, s. 15-16).

2 Nefi 2:17-18. »En af Guds engle ... blev en djævel«

- Præsident James E. Faust (1920-2007) fra Det Første Præsidentskab forklarede, hvordan Lucifer faldt fra sin høje plads: »På grund af sit oprør blev Lucifer kastet ud, og han blev Satan, ja, Djævelen, »faderen til alle løgne, så han kunne bedrage og forblinde menneskene og føre dem fangne efter sin vilje, ja, så mange, som ikke vil lytte til min røst« (Moses 4:4). Og således blev denne person, der var en Guds engel, som havde myndighed i Guds nærhed, styrtet ned fra Guds og Sønnens nærhed (se D&C 76:25). Dette forårsagede stor sorg i himlen, »for himlene græd over ham – det var Lucifer, en af morgengryets sønner« (L&P 76:26)« (*Stjernen*, jan. 1988, s. 30-32).

Paul Mann, © 1989 IRI

2 Nefi 2:22. »Og alt« blev påvirket af Adams fald

- Ældste Bruce R. McConkie forklarede, hvordan alle ting er forbundet til Adams fald: »Så kommer faldet; Adams fald; dødelighed og formering og død tager sin begyndelse. Det faldne menneske er dødeligt, han har forgængeligt kød, han er »det første kød på jorden.« Og følgerne af hans fald påvirkede alt. De faldt for at de kunne blive dødelige. Døden kommer ind i verden, dødeligheden hersker, formeringen begynder, og Herrens store og evige plan ruller fremad« (se »Kristus og skabelsen«, *Den danske Stjerne*, sep. 1983, s. 24-36).

Dødelighed, formering og død tog alt sammen sin begyndelse med faldet

»... En uforlignelig Skaber skabte i tidernes begyndelse jorden og mennesket og alle former for liv på en sådan måde, at de kunne falde. Dette fald indebærer en

ændring af status. Alle ting blev skabt så de kunne falde eller ændres ...

I tidernes begyndelse og i dagene i Edens have levede alle former for liv i en højere tilstand end nu ... Døden og formeringsevnen var endnu ikke indtrådt i verden« (*Den danske Stjerne*, sep. 1983, s. 24-36).

2 Nefi 2:22-23. Hvad er forskellen på synd og overtrædelse?

- Ældste Dallin H. Oaks forklarede forskellen på synd og overtrædelse: »Denne nævnte forskel mellem *synd* og *overtrædelse* minder os om den omhyggelige formulering i den anden trosartikel: »Vi tror, at menneskene vil blive straffet for deres egne *synder* og ikke for Adams *overtrædelse*« (fremhævelse tilføjet). Det minder også om en almindelig skelnen i loven. Nogle handlinger, som mord, er forbrydelser, fordi de af natur er forkerte. Andre gerninger, som at drive forretning uden bevilling, er kun forbrydelser, fordi loven forbyder det. Ifølge denne skelnen var den handling, som førte til faldet, ikke en synd – der af natur er forkert – men en overtrædelse, der var forkert, fordi den formelt var forbudt. Disse ord bruges ikke altid til at beskrive noget forskelligt, men denne skelnen virker meningsfuld i omstændighederne omkring faldet« (*Stjernen*, jan. 1994, s. 70).

2 NEFI 2:22-23.

Hvorfor var Adams fald afgørende for vores frelse?

2 Nefi 2:22-25. 📖 »Adam faldt, så mennesker kunne leve«

- Ældste Russell M. Nelson fra De Tolv Apostles Kvorum forklarede, hvorfor faldet var nødvendigt:

»Skabelsen kulminerede med Adam og Eva i Edens have. De blev skabt i Guds billede med legemer af kød og knogler. Skabt i Guds billede og stadig ikke dødelige, kunne de ikke blive gamle og dø. »Og de ville ingen børn have fået« (2 Ne 2:23) eller oplevet livets prøvelser ... Skabelsen af Adam og Eva var en *paradisiske skabelse*, som krævede en væsentlig forandring, før de kunne opfylde befalingen om at få børn og således

tilvejebringe jordiske legemer for Guds førjordiske åndelige sønner og døtre.

... Adams (og Evas) fald udgjorde grundlaget for menneskets jordiske skabelse og medførte de nødvendige forandringer i deres legemer, herunder blodcirkulation og andre tilpasninger. De var nu i stand til at få børn. De og deres efterkommere blev også modtagelige for skader, sygdom og død« (se *Stjernen*, jan. 1997, s. 32).

- Præsident James E. Faust tilføjede følgende om, hvordan faldet påvirkede Adam og Eva såvel som alle deres efterkommere:

© 1988 Joseph Brickey

»På grund af deres overtrædelse blev Adam og Eva, efter at have valgt at forlade deres uskyldige tilstand (se 2 Ne 2:23-25), forvist fra Guds nærhed. Det omtales i kristenheden som faldet eller Adams overtrædelse. Det er en åndelig død, fordi Adam og Eva blev adskilt fra Guds nærhed og fik frihed til selv at handle

og ikke være genstand for handling« (2 Ne 2:26). De fik også formeringens store kraft, så de kunne opfylde buddet om at blive »mangfoldige og opfylde jorden« og få glæde ved deres efterkommere (se 1 Mos 1:28).

Alle deres efterkommere blev ligeledes forvist fra Guds nærhed (se 2 Ne 2:22-26). Men Adam og Evas efterkommere var uskyldige i den oprindelige synd, fordi de ikke havde nogen del deri. Det var derfor uretfærdigt, at hele menneskeheden skulle lide evigt for vore første forældres, Adam og Evas, overtrædelser. Det blev nødvendigt at udligne denne uretfærdighed; deraf behovet for Jesu forsonende offer i hans rolle som Frelser og Forløser. På grund af forsoningen, en handling, der overgår alt, er det muligt for hver eneste sjæl at opnå tilgivelse for sine synder – de bliver vasket væk og glemt (se 2 Ne 9:6-9; Talmage, *Trosartiklerne*, s. 89). Denne tilgivelse kommer dog på betingelse af omvendelse og personlig retskaffenhed« (se *Stjernen*, jan. 1989 s. 10-12).

- Præsident Brigham Young (1801-1877) og præsident Joseph Fielding Smith hjælper os med at forstå, at Adams fald var en del af vor himmelske Faders plan:

»Gik Adam og Eva i direkte oprør mod Gud og hans ledelse? Nej, men de overtrådte en af Herrens befalinger, og ved denne overtrædelse kom synd ind i verden. Herren vidste, at de ville gøre det, og han havde skabt dem til at de skulle« (*Discourses of Brigham Young*, sel. John A. Widtsoe, 1954, s. 103).

»Adam gjorde blot det, som han skulle gøre. Han havde en god grund til at spise af frugten, og det var at åbne døren for dig og mig og alle andre, så vi kunne komme ind i denne verden

... Havde det ikke været for Adam, ville jeg ikke være her, du ville ikke være her, og vi ville sidde i himlen og vente som ånder« (se Joseph Fielding Smith i Conference Report, okt. 1967, s. 121-22).

Fra Moses 5:10-11 lærer vi, at Adam og Eva indså velsignelserne som følge af faldet. De forstod følgende:

»Er mine øjne blevet åbnet.« De kendte godt fra ondt (v. 10).

»Og atter i kødet skal jeg se Gud.« Opstandelsen kunne finde sted som følge af Herren Jesu Kristi komme (v. 10).

»Ville vi aldrig have fået efterkommere.« Formeringskraften kom ind i verden (v. 11).

»Vi ... ville aldrig have kendt godt og ondt.« Adam og Eva havde frihed til at vælge mellem godt og ondt (v. 11).

»Vi ... ville aldrig have kendt ... glæden over vor forløsning og det evige liv, som Gud giver alle de lydige.« Forsoningen kunne finde sted (v. 11).

2 Nefi 3:4-5. »Store var Herrens pagter«

• I Joseph Smiths oversættelse af Bibelen læser vi, at »Herren har været hos« Josef, Jakobs søn som vi kender fra Det Gamle Testamente, og at Josef blev givet store løfter om sine efterkommere (JSO 1 Mos 50:24). Lehi vidnede: »Josef så i sandhed vor dag« (2 Ne 3:5), i betydningen Lehis og hans efterkommeres tid og vidste, at Gud engang i fremtiden ville oprejse »en udsøgt seer« (v. 7), nemlig den store profet, som var hans navnefælle (v. 15). Josef vidste også, at det primært ville blive hans efterkommere, som Herren ville kalde på i første omgang i disse dage for at udbrede evangeliet til Israels tabte stammer, som var spredt over hele jorden i overensstemmelse med den pagt, som Gud havde indgået

med Abraham (se Bible Dictionary, »Joseph«, s. 716-717; Guide til Skrifterne, »Josef, Jakobs søn«). Eftersom Herren tydeligvis har holdt sin pagt med Josef, vil han også holde sin pagt med os, dersom vi også er retskafne.

Lehis belæring er et godt eksempel på, hvordan vor himmelske Fader ærede de pagter, han indgik med Josef. Vi kan stole på, at Gud altid vil ære sine pagter.

2 Nefi 3:6-9. »En udsøgt seer«

• En seer er »en person, som har fået myndighed af Gud til med åndelige øjne at se det, som Gud holder skjult for verden (se Moses 6:35-38). Han er en åbenbarer og en profet (Mosi 8:13-16). I Mormons Bog underviste Ammon om, at kun en seer kan bruge særlige oversættere eller en Urim og Tummim (se Mosi 8:13; 28:16). En seer kender til det fortidige, nutidige og fremtidige. I gammel tid blev en profet ofte kaldt seer (1 Sam. 9:9; 2 Sam 24:11).

Joseph Smith er den store seer i de sidste dage (se L&P 21:1; 135:3)« (Guide til Skriften, »Seer«). Profeten Joseph Smith er den »udsøgt[e] seer«, som er beskrevet i 2 Nefi 3:6, og efterkommer af Josef, søn af Israel.

© 1994 Paul Mann

• Præsident Brigham Young (1801-1877) vidnede om den »udsøgt[e] seer« Joseph Smith, som ikke blot var blevet gjort kendt på Josefs tid i Ægypten, men allerede før denne jord blev skabt: »Det blev vedtaget i evigheds råd, længe før jorden blev grundfæstet, at han, Joseph Smith, skulle være den mand i den sidste uddeling af denne verden, som skulle frembringe

Guds ord til menneskene og modtage Guds Søns præstedømmes nøgler og magts fylde. Herren havde udset ham og hans far og fars far og deres forfædre helt tilbage til Abraham og fra Abraham til vandfloden, fra vandfloden til Enok og fra Enok til Adam. Han har holdt

øje med den familie og det blod, som er løbet fra dets kilde til denne mands fødsel. Han, profeten Joseph Smith, blev forudordnet i evigheden til at præsidere over denne sidste uddeling« (*Discourses of Brigham Young*, s.108).

- Ældste Neal A. Maxwell kom med flere eksempler på, at seeren Joseph Smith kunne se de ting, som tidligere havde været skjult for verden:

1. Åbenbaring omkring universets storhed og udstrækning (se Moses 1:33; L&P 76:24)
2. Åbenbaring om Guds store hensigt (se Moses 1:39)
3. Åbenbaring om, at vi er Guds børn (se L&P 93:29)

4. Åbenbaring om menneskenes skæbne (se L&P 84:38))
5. Åbenbaring om Guds personlige engagement i sine børn (se Alma 18:32)
6. Åbenbaring om, hvor altomfattende Frelserens sonoffer er (se 2 Ne 9:7; L&P 88:6)

(Se *Liahona*, nov. 2003, s. 100-101).

2 Nefi 3:6-15. Josefs profetier

- Nedenstående oversigt forklarer de specifikke profetier, som Josef i Ægypten fik om profeten Joseph Smith, og hvordan disse profetier efterfølgende er blevet opfyldt:

Profeti i 2 Nefi 3	Mulige opfyldelser
»En seer, som skal være en udsøgt seer for mine lænders frugt, skal Herren min Gud lade fremstå« (v. 6).	Herren sagde, at Joseph Smith jun. skulle »kaldes seer, oversætter, profet« (L&P 21:1), og at Joseph var blevet udpeget til at stå i spidsen for denne uddeling (se L&P 110:16; 112:32).
»Han skal være højt agtet blandt dine lænders frugt« (v. 7).	Der er millioner af efterkommere fra folket i Mormons Bog, som anerkender Joseph Smith som genoprettelsens profet.
»Han skal udføre et værk for dine lænders frugt . . . som skal være af stor værdi for dem« (v. 7).	Mange af Lehis børn er blevet velsignet af evangeliets lys, som er blevet gengivet gennem profeten Joseph Smith.
»Han [skal ikke] udføre noget andet værk end det værk, som jeg vil befale ham« (v. 8).	Joseph Smiths liv var centreret om at gøre Herrens vilje. For eksempel fik han i begyndelsen af sin tjenestegerning befaling om at oversætte Mormons Bog: »Og du har den gave at kunne oversætte pladerne; og dette er den første gave, som jeg har overdraget til dig; og jeg har befalet, at du ikke skulle hævde at have nogen anden gave, førend mit formål er opnået med hensyn til dette; for jeg vil ikke skænke dig nogen anden gave, førend det er gjort færdigt« (L&P 5:4).
»Han skal være mægtig ligesom Moses« (v. 9).	Moses samlede Israel fra Ægypten til det forjættede land. Joseph Smith fik overdraget nøgler af Moses til at samle Israel: »Derfor vil jeg lade fremstå for mit folk en mand, der skal lede dem, ligesom Moses ledte Israels børn« (L&P 103:16). Det er en af mange måder, hvorpå Joseph var ligesom Moses.
»Ham vil jeg give magt til at bringe mit ord ud til dine lænders efterkommere« (v. 11).	Joseph Smith oversatte og gav Lehis børn optegnelsen om deres efterkommere (se L&P 3; 5; 10), såvel som mange andre åbenbaringer.
»Dine lænders frugt . . . skal vokse sammen for at gendrive falske lærdomme« (v. 12).	Mormons Bog og andre nutidige åbenbaringer giver enkel og myndig klarhed om mange af evangeliets principper og læresætninger i Bibelen (se L&P 20:8-15; 42:12).
»Fra svaghed skal han blive gjort stærk« (v. 13).	En ydmyg bondedreng blev genoprettelsens profet.
»De, der forsøger at slå ham ihjel, skal blive udsløttet« (v. 14).	Som Herren lovede (se 3 Ne 21:10), blev profeten Joseph Smith bevaret indtil han havde fuldført sin mission (se L&P 121:16-22).

Profeti i 2 Nefi 3	Mulige opfyldelser
»Og han skal få navn efter mig; og det skal være efter hans fars navn« (v. 15).	Joseph Smith jun. var tredje søn af Joseph Smith sen. og var opkaldt efter sin far (se JS-H 1:4).
»For det [evangeliet og dets ordinancer], som Herren skal udføre ved hans hånd, skal ved Herrens kraft bringe mit folk til frelse« (v. 15).	Det er gennem åbenbaring om Kirken og Herrens ordinancer, at profeten Joseph Smith viste os, hvordan vi opnår evigt liv.

2 Nefi 3:12. Mormons Bog og Bibelen »skal vokse sammen«

- Præsident Boyd K. Packer forklarede, hvordan Mormons Bog og Bibelen er vokset sammen: »Det Gamle Testamente og Det Nye Testamente ... og ... Mormons Bog ... er nu knyttet sammen på en sådan måde, at når man studerer den ene, drages man til den anden, når man lærer fra den ene, vil man blive oplyst af den anden. De er i sandhed ét i vore hænder« (se *Den danske Stjerne*, apr. 1983, s. 101-106).

Lyle Beedles, © 1977 IRI

2 Nefi 3:18. Hvem er de forskellige mennesker, der tales om?

- Ældste Bruce R. McConkie nævnte de mennesker, der omtales i 2 Nefi 3:18 som følger: »Bemærk Herrens ord: »Og jeg, se, jeg vil give ham [Mormon], at han skal

skrive optegnelsen om dine lænders frugt [nefitterne] til dine lænders frugt [lamanitterne], og dine lænders talsmand [Joseph Smith] skal kundgøre den.« Det betyder, at Mormon skrev Mormons Bog, men det, han skrev, blev taget fra de nefitiske profeters skrivelser, og disse skrivelser, som var samlet i en bog, blev oversat af Joseph Smith og kom fra ham til lamanitterne« (*A New Witness for the Articles of Faith*, 1985, s. 426).

Overvej

- På hvilke måder hænger skabelsen, faldet og forsoningen sammen?
- Hvad lærer vi om Satans fremgangsmåde ud fra vendingen »helvedes søvn«? (2 Ne 1:13).
- Hvad er sammenhængen mellem de prøvelser, modsætninger og modgang vi møder, og det vor himmelske Fader ved, vi kan blive? (Se 2 Ne 2:5).

Forslag til opgaver

- Skriv lidt om forholdet mellem skabelsen, faldet og forsoningen.
- Hvordan vil du ud fra det, du har lært af 2 Nefi 2:5-10, forklare behovet for Jesu Kristi sonoffer til en person, der ikke deler vores tro?
- Lav en liste over mindst seks profetier i 2 Ne 3, som direkte relaterer til profeten Joseph Smith.

Indledning

Da Lehis liv nærmer sig afslutningen, velsignede han sine børn med løftet om, at dersom de ville holde budene, ville de have fremgang, men hvis de var ulydige, ville de blive bortstødt fra Herrens nærhed (se 2 Ne 4:4). Herren gav samme løfte til Nefi tidligt i hans tjenestegerning, da han lovede Nefi, at dersom han holdt Guds bud ville han få fremgang og »blive ført til et forjættet land ... som er mere udsøgt end alle andre lande« (1 Ne 2:20). Desuden sagde Herren, at hvis Nefis brødre gjorde oprør mod ham, ville de blive »forstødt fra Herrens nærhed« (1 Ne 2:21). Løftet blev opfyldt, da Nefis folk adskilte sig fra Lamans og Lemuels oprørske efterfølgere.

Alle må vi vælge mellem godt og ondt. Vigtigheden af at træffe gode valg afspejles i 2 Nefi 4-8: (1) Da Lehi velsignede sine børnebørn, (2) i Nefis overvejelser og udtalelser i hans salme, (3) da nefitterne og lamanitterne blev adskilt og (4) i Jakobs lære om spredningen og indsamlingen af Israel.

Kommentar

2 Nefi 4:3-11. Lehi velsignede sin familie

- Lige indtil slutningen af sit liv underviste Lehi sine børn i evangeliet. I vore dage understreger Herrens tjenere fortsat forældrenes ansvar for at undervise deres børn. Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostles Kvorum har erklæret: »Vi advarer om, at enkeltpersoner ... som svigter deres ansvar over for deres familie en dag skal stå til regnskab over for Gud« (»Familien: En proklamation til verden«, *Stjernen*, jan. 1996, s. 101; se også L&P 68:25-29).

Ligesom Lehi tager de fleste sidste dages hellige forældre dette ansvar meget alvorligt. Ældste M. Russell Ballard fra De Tolv Apostles Kvorum forklarede, hvordan vores syn på familiens vigtighed burde påvirke vores måde at være forældre på: »Vores familiecentrerede perspektiv bør få sidste dages hellige til at stræbe efter at blive de bedste forældre i verden. Det bør give os en umådelig respekt for vore børn, der i sandhed er vores åndelige søskende, og det bør få os til at afse al den tid, der er nødvendig, for at styrke vores familie. Der er faktisk intet, som er mere afgørende for lykken – både vores

egen og vore børns – end hvor godt vi elsker og støtter hinanden i familien« (*Liahona*, nov. 2005, s. 42).

2 NEFI 4:5

Hvilke vigtige principper om opdragelse lærer vi her? Hvordan kan dette princip give forældre mod og tro?

2 Nefi 4:7-10 Lamans og Lemuels efterkommere

- Gud har opfyldt og fortsætter med at opfylde Lehis løfte om nåde mod Lamans og Lemuels efterkommere. Der er adskillige steder i Mormons Bog, hvor Lehis løfte til Laman og Lemuel blev opfyldt (se Alma 17-26; Hel 5-6; 13-15). I de sidste dage har Gud opfyldt og fortsætter med at opfylde Lehis løfte om nåde mod Lamans og Lemuels efterkommere. Præsident Henry B. Eyring fra Det Første Præsidentskab har sagt:

Jerry Thompson, © IRI

»Vores trofaste indsats for at tilbyde vores familie de vidnesbyrd, vi har om sandheden, vil blive mangedoblet i kraft og udstrakt med tiden.

Det har vi alle set bevis på hos familier, vi har kendt. Jeg så det i Sydamerika, da jeg så missionærernes ansigter. Hundrevis af dem gik forbi og gav mig hånden og så mig dybt i øjnene. Det var næsten overvældende, at få bekræftet, at disse efterkommere af Lehi og Sarija var ude i Herrens ærinde på grund af, at vor himmelske Fader ærer sine løfter til familier. Til hans sidste suk

underviste og vidnede Lehi og prøvede at velsigne sine børn. Frygtelige tragedier ramte hans efterkommere, da de afviste hans og andre profeters vidnesbyrd og skriften. Men i øjnene og ansigtet på de missionærer, følte jeg en forvisning om, at Gud havde holdt sit løfte om at række ud mod Lehis pagtsbørn og om, at han vil række ud mod vores« (se *Stjernen*, juli 1996, s. 65).

2 Nefi 4:15-16. »For min sjæl fryder sig ved skrifterne«

- Søster Cheryl C. Lant, Primarys hovedpræsident, har talt om, hvordan 2 Nefi 4:15 anviser tre måder, hvorpå vi med gode resultater kan studere skriften: For det første skal vi fryde os over skriften, for det andet skal vi grunde over skriften, og for det tredje skal vi skrive skrifterne ind i vores liv:

»Dette skriftsted lærer os, hvordan vi skal læse Mormons Bog. Det nævner tre vigtige ting.

For det første: »Min sjæl fryder sig.« Jeg elsker denne vending! Jeg har tænkt på at hungre og tørste efter viden, når jeg læste i skrifterne, men at fryde sig over dem er noget andet. Jeg oplever, at det, jeg får ud af skrifterne, afhænger af, hvad jeg selv har med mig. Hver gang jeg læser i dem, medbringer jeg på en måde en ny person med nye øjne til oplevelsen. Hvor jeg er i mit liv, de oplevelser jeg får, og min indstilling har alt sammen indflydelse på, hvor meget jeg får ud af det. Jeg elsker skrifterne. Jeg værdsætter de sandheder, jeg finder, når jeg læser dem. Glæde fylder mit hjerte, når jeg modtager opmuntring, vejledning, trøst, styrke og svar på mine behov. Livet ser lysere ud, og vejen fremad åbnes for mig. Jeg får bekræftet min himmelske Faders kærlighed og omsorg for mig, hver gang jeg læser. Dette er absolut en fryd for mig. Som en lille dreng i en solstråleklasse udtrykte det: »Jeg er glad for skrifterne!«

For det andet: »Mit hjerte grunder over dem.« Hvor jeg elsker at bære skrifterne i mit hjerte! Ånden af det, jeg har læst, hviler dér og bringer mig fred og trøst. Den viden, jeg har opnået, giver mig vejledning og retning. Jeg har den tillidsfuldhed, der kommer af lydighed ...

For det tredje, jeg nedskriver selvfølgelig ikke skrifter, som Nefi gjorde det, men når jeg læser i skrifterne og efterlever de principper, jeg lærer om der, bliver disse skrifter nedskrevet i mit liv. De styrer mine handlinger

og er skrevet der, så mine børn kan se dem og følge dem. Jeg kan opbygge en arv, en tradition af retskaffen levevis, baseret på de principper jeg lærer om i skriften« (se *Liahona*, nov. 2005, s. 76-77).

2 Nefi 4:15-35. Nefis salme

- En salme er »et inspireret digt eller en lovsang til Gud« (Guide til Skrifterne, »Salme«). Selv de, som ikke har forståelse for den gamle hebraiske poesi kan erkende og forholde sig til Nefis inderlige lovprisning i 2 Ne 4. Salmer skal læses højt. Prøv at læse Nefis salme højt for at mærke den ånd, med hvilken den er skrevet.

2 Nefi 4:17-18. Overvindelse af vores synd og svaghed

- Hele vejen gennem Mormons Bog ser vi Nefis retskaffenhed, hans trofasthed i prøver og hans hengivenhed for Gud, og alligevel sagde han: »O, jeg elendige menneske! ... Jeg er omringet på grund af de fristelser og de synder, som så let omklamrer mig« (2 Ne 4:17-18). Profeten Joseph Smith (1805-1844) sagde: »Jo nærmere mennesket kommer fuldkommenheden, desto klarere bliver hans synspunkter, og så meget større bliver hans glæde, indtil han til sidst har overvundet sit livs onder og mistet ethvert ønske om at begå synd« (*Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 57). Måske følte Nefi sig så bebyrdet af det, vi betragter som trivielle svagheder, at de forårsagede ham sorg, og han forsøgte at frigøre sig for ethvert spor af synd.

Nefis inderlige bøn til Herren om at hjælpe ham til at overvinde sine svagheder, hjælper os til at forstå, hvordan vi kan overvinde vore egne svagheder. Personlig erfaring lærer os, at vi må gøre det samme. Ældste Richard G. Scott fra De Tolv Apostles Kvorum påmindede os om, hvorfor vi har fået befaling om at omvende os og råder os til at drage fordel af Herrens forsonende kraft:

»Hvorfor har vor Fader og hans Søn befalet os at omvende os? Fordi de elsker os. De ved, at alle vil bryde evige love. Uanset om de er små eller store, kræver retfærdigheden, at enhver overtrådt lov tilfredsstilles for at bibeholde løftet om glæde i dette liv og privilegiet om at vende tilbage til vor himmelske Fader. Hvis retfærdigheden ikke tilfredsstilles på dommens dag, vil det resultere i, at vi bliver udstødt fra Guds nærhed for at være under Satans magt (se 2 Ne 9:8-10; 2:5).

Det er vor Mester og hans forsonende handling, der gør det muligt for os at undgå en sådan fordømmelse. Det bliver gjort ved hjælp af tro på Jesus Kristus, lydighed mod hans befalinger og ved at holde ud i retfærdighed til enden.

Udnytter I fuldt ud omvendelsens forløsende kraft i jeres liv, så at I kan få større fred og glæde? Følelser af forvirring og modløshed signalerer ofte et behov for omvendelse. Den mangel på åndelig vejledning, som I søger i jeres liv, kan også være et resultat af overtrådte love. Fuldstændig omvendelse vil, hvis der er brug for den, gøre jeres liv harmonisk. Den vil ordne alle de udviklede åndelige smerter, som kommer af overtrædelse. Men i dette liv kan den ikke afhjælpe alle de fysiske konsekvenser, som kan indtræffe på grund af alvorlig synd. Vær vise og lev konstant vel inden for de retfærdighedsgrænser, som Herren har sat« (*Liahona*, jan. 2001, s. 31).

- Ældste Dallin H. Oaks fra De Tolv Apostles Kvorum har belært os om, at uanset hvordan en person er disponeret eller har tendens til, så har vi en forpligtelse til at udøve vores handlefrihed til at overvinde personlige svagheder:

»Måske blev disse personer, som man siger, »født sådane. Men hvad betyder det? Betyder det, at personer med disponeringer eller stærke tilbøjeligheder ikke har noget valg, ingen handlefrihed i disse sager? Vore læresætninger lærer os noget andet. Uanset hvad en person har af disponeringer eller tendenser, så har han en fri vilje. Hans handlefrihed er ubetinget. Det er hans frihed, der er begrænset ... Vi er alle ansvarlige for udøvelsen af vores handlefrihed

... De fleste af os er født med torne i kødet, nogle mere synlige og mere alvorlige end andre. Vi synes alle at være disponeret i den ene eller den anden retning, men uanset hvilke disponeringer vi har, har vi viljen og kraften til at beherske vore tanker og handlinger. Sådane må det være. Gud har sagt, at han vil holde os ansvarlige for, hvad vi gør og tænker, så vore tanker og handlinger må være underlagt vores handlefrihed. Når vi har nået ansvarlighedsalderen, kan udtalelsen »sådan er jeg født« ikke undskylde handlinger eller tanker, som ikke er i overensstemmelse med Guds befalinger. Vi må lære at leve på en sådan måde, at en svaghed, som er jordisk, ikke hindrer os i at nå det mål, som er evigt.

Gud har lovet, at han vil hellige vore trængsler til gavn for os (se 2 Ne 2:2). Den indsats vi gør for at overvinde enhver nedarvet svaghed opbygger en åndelig styrke, som vil hjælpe os gennem evigheden. Så da Paulus tre gange bad om, at hans »torn i kødet« måtte blive taget fra ham, svarede Herren: »Min nåde er dig nok, for min magt udøves i magtesløshed« (2 Kor 12:9)« (»Free Agency and Freedom«, i Monte S. Nyman and Charles D. Tate jun., ed., *The Book of Mormon: Second Nephi, the Doctrinal Structure*, 1989, s. 13-14).

2 NEFI 4:28-35.

Hvad gjorde Nefi for at overvinde sine svagheder og synder? Hvad kan du bruge fra Nefis eksempel til at overvinde dine egne personlige svagheder?

2 Nefi 5:5-9. Drag bort fra ugudelighed

- Der er tider, hvor det er nødvendigt fysisk at flygte fra ondt, som det blev for Nefi og hans folk. Bemærk, at det var dem, »der troede på Guds advarsler og åbenbaringer,« som drog med Nefi (2 Ne 5:6). På samme måde er det i dag, dem, som giver agt på nutidige profeters advarsler og åbenbaringer, der følger dem åndeligt. Vi er dog ikke altid i stand til rent fysisk at drage væk fra det ugudelige. Ældste Richard G. Scott fortalte, hvordan vi kan beskytte os selv:

»Gud har sørget for en måde, hvorpå vi kan leve i denne verden uden at blive besmittet af den nedbrydende påvirkning, som ondskaben har spredt overalt. I kan leve et dydigt, produktivt og retfærdigt liv ved at følge den beskyttelsesplan, som jeres Fader i Himlen har skabt: Hans plan for lykke. Den er omtalt i skrifterne og i hans profeters inspirerede udtalelser ...

Undgå verdslig ugudelighed. Vid, at Gud har styr på det hele. Satan vil til sidst mislykkes fuldstændigt og blive straffet for sin urimelige ondskab. Gud har en specifik plan med jeres liv. Han vil åbenbare dele af den plan for jer, når I søger den i tro og konsekvent lydighed. Hans Søn gjorde dig fri – ikke fra konsekvenserne af dine handlinger, men fri til at træffe valg. Guds evige formål er, at I skal have succes i dette jordeliv. Uanset

hvor ugudeligt verden bliver, så kan I gøre jer fortjent til den velsignelse. Søg og vær opmærksom på den personlige vejledning, I får fra Helligånden. Fortsæt med at være værdig til at modtage den. Ræk ud mod andre, som snubler, og som er forvirrede og usikre på, hvilken vej de skal følge« (se *Liahona*, maj 2004, s. 100-102).

2 Nefi 5:11, 13. »Vi havde overordentlig stor fremgang«

• I 2 Nefi 5:11, 13 fortæller Nefi, at hans folk havde stort held med at opdrætte deres flokke og hjerde og

høste deres afgrøder. Vi forbinder ofte fremgang med håndgribelige velsignelser, såsom velstand eller verdens materielle goder. Præsident Heber J. Grant (1856-1945) belærte om, hvad sand fremgang er: »Når jeg siger fremgang, mener jeg ikke kun i kro-

ner og ører ... Det jeg regner for sand fremgang ... er vækst i kundskaben om Gud og i vidnesbyrdet og i kraften til at efterleve evangeliet og evnen til at kunne inspirere vores familie til at gøre det samme. Det er sand fremgang« (*Gospel Standards*, komp. G. Homer Durham, 1941, s. 58; også citeret af James E. Faust i *Liahona*, jan. 1999, s. 68).

• I det han talte om, hvordan tiendebetaling giver sand fremgang, citerede præsident James E. Faust (1920-2007) fra Det Første Præsidentskab en oplevelse, som søster Yaeko Seki fortalte om:

»Min familie og jeg tilbragte en dag i nationalparken i de japanske alper ... Jeg ventede vores fjerde barn og følte mig temmelig træt, så jeg lagde mig under træerne ... Jeg begyndte at spekulere over vores økonomiske problemer. Jeg blev ganske overvældet og begyndte at græde. »Herre, vi betaler en ærlig tiende. Vi havde ofret så meget. Hvornår vil himlens sluser åbne sig for os og lette vore byrder?»

Jeg bad af hele mit hjerte. Så vendte jeg mig for at betragte min mand og mine børn, som legede og lo sammen ... Pludselig vidnede Ånden for mig, at mine velsignelser var umådelige, og at min familie var den

største velsignelse vor himmelske Fader kunne give mig« (se *Liahona*, jan. 1999, s. 68-69).

2 Nefi 5:10-18, 26-27. »På lykkelig vis«

• Profeten Joseph Smith forklarede, at der en sti, som fører til lykke: »Lykke er formålet og planen med vores liv og vil blive det endelige resultat, hvis vi vandrer ad den vej, der fører dertil, og denne vej eller sti er dyd, oprigtighed, trofasthed, hellighed og efterlevelse af Guds befalinger« (*History of the Church*, s. 134-135).

• Præsident Gordon B. Hinckley (1910-2008) sagde engang ligeledes om lykke: »Herren ønsker, vi skal være lykkelige. Nefi sagde noget storslået: »Og ... vi levede på lykkelig vis« (2 Ne 5:27). Hvor skønt. Jeg ønsker, at mine børn skal være lykkelige. Jeg ønsker, at de klarer sig godt. Jeg ønsker, at de vil leve retskaffent og sømmeligt på samme måde som fra min himmelske

Fader, bortset fra at hans kærlighed overgår enhver kærlighed, jeg kan mønstre. Jeg tror, at han ønsker, at hans sønner og døtre skal være lykkelige. Lykke følger af retskaffenhed. »Ugudelighed har aldrig været lykke« (Alma 41:10). Synd har aldrig været lykke. Selviskhed har aldrig været lykke. Grådighed har aldrig været lykke. Lykke ligger i at efterleve Jesu Kristi evangeliums principper« (se »Fast-Paced Schedule for the Prophet«, *Church News*, 20. apr. 1996, s. 3).

2 Nefi 5:20-25. Lamanitterne blev forbandet

• Vers 20-25 i 2 Ne 5 svarer på mindst fire spørgsmål om den forbandelse, der ramte lamanitterne:

1. Hvad var det for en forbandelse?

Forbandelsen er tydeligt defineret i vers 20 som at »blive forstødt fra Herrens nærhed.«

2. Hvad forårsagede forbandelsen?

Ifølge vers 21 så var årsagen til forbandelsen »deres ugudelighed« og at de havde »forhærdet hjertet.« Lige siden Adams fald har ugudelighed resulteret i bortstødelse fra Herrens nærhed (se 1 Ne 2:21; 2 Ne 4:4; 9:6; Alma 9:13; Eter 10:11).

3. Hvilket mærke eller tegn blev der sat på lamanitterne?

Det forklares også i vers 21, at »for at de ikke skulle være tilløkkende for mit folk [nefitterne], lod Gud Herren dem [lamanitterne] få en mørk hud.« Det virker som om, det blev gjort for at begrænse ugudeligheden. Senere kommer Alma ind på det samme motiv, da han forklarede, at »lamanitternes hud var mørk ... så Gud Herren derved kunne bevare sit folk, så de ikke ville blande sig og tro på urigtige overleveringer« (Alma 3:6, 8). I skriften finder vi mange advarsler fra Herren om ikke at gifte sig med de vantro (se 5 Mos 7:2-3; 2 Kor 6:14); resultatet af at gøre det var ofte, at de retfærdige blev vendt bort fra Herren (se 5 Mos 7:4; 1 Kong 11:4; L&P 74:5).

Nogle mennesker har fejlagtigt troet, at lamanitternes mørke hud var forbandelsen. Præsident Joseph Fielding Smith (1876-1972) forklarede, at den mørke hud ikke var forbandelsen:

»Den mørke hud blev givet lamanitterne, for at de kunne skelnes fra nefitterne, så de to folk ikke skulle blande sig. Den mørke hud var et tegn på forbandelsen [ikke selve forbandelsen]. Forbandelsen var, at Herrens Ånd trak sig væk ...

Mørk hud hos folk, der tilslutter sig Kirken, betragtes ikke længere som et tegn på en forbandelse ... Disse konvertitter er frydefulde og har Herrens Ånd med sig« (*Answers to Gospel Questions*, komp. Joseph Fielding Smith jun., 5 bd., 1957-1966, 3:122-123).

4. Hvad var resultatet af forbandelsen?

Sidst i vers 24 lærer vi, at resultatet af forbandelsen at blive forstødt fra Herrens nærhed – var at de »blev et dovent folk, fulde af fortræd og lumskhed.«

Det er en stor velsignelse, at forbandelsen kun er gældende så længe folk er ugudelige. Hvis de omvender sig, følger »Guds forbandelse ... dem ikke mere« (Alma 23:18). Der er mange eksempler på retskafne lamanitter, der omvendte sig og nød Herrens Ånd; en af dem blev endda profet (se Hel 13:5).

2 Nefi 6:1-3. Jakob underviste med myndighed

- Jakob underviste med Guds magt og myndighed. Han var »kaldet af Gud og ordineret i overensstemmelse med hans hellige orden« (han havde modtaget det hellige præstedømme) og »indviet« (eller indsat) af sin bror, Nefi (2 Ne 6:2; se også 2 Ne 5:26). Derudover benyttede Jakob sig af fire væsentlige elementer i god undervisning, som ældste Jeffrey R. Holland fra De Tolv Apostles

Kvorum forklarede: »For jeg har formanet jer med al flid, og jeg har lært jer min fars ord, og jeg har talt til jer angående alt, som er skrevet, fra verdens skabelse« (2 Ne 6:3; kursiv tilføjet). Det er formelen, ved hvilken der altid er blevet undervist i evangeliet, en proces der stadig anvendes i dag – personligt vidnesbyrd, de levende profeters lærdomme og skriftens skrevne ord« (*Christ and the New Covenant*, 1997, s. 65).

- Præsident Joseph Fielding Smith forklarede, hvilken orden i præstedømmet nefitterne udøvede: »Nefitterne var efterkommere af Josef. Det opdagede Lehi, da han læste bronzepaladerne ... Derfor var der ingen levitter, der ledsagede Lehi til den vestlige halvkugle. Under disse omstændigheder forrettede nefitterne i kraft af Det Melkisedekske Præstedømme fra Lehis dage og indtil Frelserens fremkomst blandt dem« (*Answers to Gospel Questions*, 1:124).

2 Nefi 6:4-18. Jakob beretter jødernes historie

- Jakob citerede fra Esajas for at undervise »angående det, der er, og det, der skal komme« (2 Ne 6:4). Han anvendte Esajas' ord til folket, fordi de var en del af Israels hus (se v. 5). Det er nogle af de samme vers, som Nefi brugte om Lehis efterkommere i de sidste dage (sammenlign med v. 6-7; 1 Ne 21:22-23). Denne anvendelse af den samme profeti i forskellige situationer er et eksempel på at »anvende alle skrifter« under indflydelse af Ånden (se 1 Ne 19:23. ; 2 Ne 11:8).

2 Nefi 6:6-11. Israels spredning og indsamling

- For yderligere information om spredningen af Israel henvises til »Kort historisk rids over Israels adspredelse« i tillægget (s. 402). For yderligere information om indsamlingen af Israel henvises til »Israels indsamling« i tillægget (s. 403).

2 NEFI 6:11-12.

Hvilke løfter er både blevet givet til det gamle Israel og ikke-jøderne i de sidste dage? Hvilke betingelser skal indfries for, at de kan blive opfyldt?

2 Nefi 7:10-11. Vandre i lyset af jeres egen ild

- Esajas spurgte om nogen, der frygter og adlyder Herren vandrer i mørke. Svaret er selvfølgelig »nej«. Så sagde han, at de som »vand[er] i lyset af [deres egen] ild og af de gnister, som [de] har tændt ... skal lægge [sig] i sorg« (2 Ne 7:11). Mange mennesker i vore dage stoler på sig selv eller andre mennesker frem for på Herren; de stoler på en arm af kød og følger deres eget lys frem for at stole på Gud (se L&P 1:19-20; 133:70-74).

- Frelseren er verdens lys. Det er uklogt af os at forsøge at erstatte hans lys med lys, som vi har tændt (se 3 Ne 18:24). Præsident Joseph F. Smith (1838-1918) advarede mod dem, der underviser i falsk lære, der bruger deres eget lys til at prædike »falske lærdomme forklædt som evangeliske sandheder.« Han sagde, at de er »stolte og pralende, [de] læser i lyset af deres egen indbildskhed; [de] fortolker efter regler, de selv opfinder; [de] er blevet sig selv en lov og stiller sig som eneste dommer over deres egne handlinger« (*Evangeliske Lærdomme*, 1980, s. 314).

2 Nefi 8. Sidste dages indsamling

- Esajas' profetier, som citeres i 2 Nefi 8, taler om Israels indsamling i de sidste dage. Herren lover at »trøste Zion« og »gøre hendes ødemark, som Eden« (v. 3). Han siger formanende: »Frygt ikke for menneskers bebrejdelser« (v. 7). Han lovede, at »Herrens forløste skal vende tilbage og komme til Zion med sang« (v. 11). Han vil skjule dem »i skyggen af [hans] hånd« (v. 16). De første hellige fandt trøst i dette såvel som i andre af Esajas' profetier.

Præsident Ezra Taft Benson (1899-1994) forklarede, at vore forfædre deltog i opfyldelsen af Esajas' profetier omkring indsamlingen af Israel:

»Vore forfædre ... var stærke og modige i Herren, de vidste, at han var deres forsvar, deres tilflugtssted, deres frelse. Styrket af denne tro, værnede de om deres uafhængighed og satte deres lid til nøjsomhed og hårdt arbejde. Og historien viser, at selv klimaet blev tempereret for deres skyld og deres ydmyge, utrættelige indsats fik ørkenen til at blomstre som en rose.«

Deres tro blev styrket af to af Esajas' bemærkelsesværdige profetier om de sidste dage – de dage, som de

vidste, at de levede i. I den første siger Esajas: »Ørkenen og det tørre land skal glæde sig, ødemarken skal juble og blomstre, den skal blomstre som rosen« (Es 35:1-2). Og videre: »Ja, Herren trøster Zion, trøster alle hendes ruiner; han gør hendes ørken som Eden, det øde land som Herrens have. Fryd og glæde skal der lyde, takkesang og klingende spil« (Es 51:3).

Og selv om deres fysiske øjne kun kunne se deres bjælkehytter og deres umiddelbare omgivelser, så de den dag for sig, hvor Mikas ord skulle opfyldes: »Til sidst skal det ske, at Herrens tempelbjerg står urokkeligt højt over bjergene ...« (Mika 4:1).

Vi har vidnet opfyldelsen af disse bemærkelsesværdige profetier« (*This Nation Shall Endure*, 1977, s. 42).

- Omkring indsamlingen af jøderne til Israels land har ældst Bruce R. McConkie (1915-1985) fra De Tolv Apostles Kvorum sagt, at den åndelige indsamling går forud for den fysiske: »Juda vil samles i det gamle Jerusalem til sin tid, om dette hersker der ingen tvivl. Men denne indsamling vil bestå af at acceptere Kristus, tilslutte sig Kirken og forny Abrahams pagt, hvor den administreres på hellige steder. Den nuværende samling af mennesker af jødisk oprindelse i Palæstina/Israel er ikke den indsamling af Israel eller Juda, der tales om i skriften. Det kan være et forstadie dertil, og for nogle af de mennesker, som samles der, kan det tænkes, at de bliver samlet i den sande kirke og i Guds rige på jorden, og de kan så bistå med at bygge det tempel, der skal pryde Jerusalems jord. Men en politisk indsamling er ikke en åndelig indsamling, og Herrens rige er ikke af denne verden« (*A New Witness for the Articles of Faith*, 1985, s. 519-520; se også s. 511, 564-565).

Overvej

- I 2 Nefi 5:5-8 formaner Herren Nefi til at »flygte ud i ørkenen.« Er der ting i dit liv, som ligner den situation Nefi stod i? Er der indflydelser fra venner, underholdning, arbejde, skole eller medier, som gør, at du måske skulle overveje at drage bort fra dem?
- I 2 Nefi 8:3-16 nævnes der mange velsignelser til medlemmer af Israels hus, når de »indsamles«. Hvilke af disse velsignelser har du oplevet? Hvilke af dem kan du stadig stræbe efter? Hvad har du brug for for at kunne modtage dem?

Forslag til opgaver

- Når du læser 2 Nefi 4:15-35, så læg mærke til, hvad Nefi gjorde for at overvinde sine svagheder. Prøv at

finde specifikke principper, som Nefi anvendte eller troede på ville hjælpe ham til at overvinde sine svagheder. Skriv dine tanker og følelser ned omkring de sandheder, du finder frem til og lyt til Ånden. Det kan være, at du ønsker at skrive om de løfter, Ånden tilskynder dig til at indgå, mens du læser.

- Præsident Gordon B. Hinckley har sagt: »Stræb efter balance i jeres liv. Pas på tvangstanker. Pas på snæversynethed. Lad dine interesser spænde bredt over mange gode områder samtidig med, at du arbejder på at stå stærkt inden for dit arbejdsområde« (»Four Imperatives for Religious Educators«, tale til undervisere i Kirkens Uddannelsessystem, 15. sep. 1978, s. 3). Læs 2 Nefi 5:10-18, 26-27 og find de principper, som du kan lære fra eller lære at efterleve, så du kan yde et større bidrag til verden.

Indledning

Vi kender alle nogen, der er død. Heldigvis kan viden om vor himmelske Faders evangeliske plan trøste os midt i den dybe sorg. Profeten Jakob i Mormons Bog underviste om forsoningens store velsignelser ved at beskrive, hvad der ville ske med vores legeme og ånd, hvis der ikke havde fundet en forsoning sted. Jakob vidnede om Guds storhed, som beredte en vej til frelse for os. Han beskrev, hvordan Frelseren inderligt trøster, beder for og forløser Israel. Ved at acceptere og følge Herrens bud, stiller vi os på et sted, hvor vi kan modtage hans lovede velsignelser. Overvej forsoningens indflydelse og velsignelser i dit liv.

Kommentar

2 Nefi 9:1-3. Fryd jer for evigt over forsoningen

- Ældste Jeffrey R. Holland fra De Tolv Apostles Kvorum forklarede at Kristus og hans sonoffer bør være midtpunkt for vores glæde:

»Jakobs vidnesbyrd var, at den »mægtige Gud« altid ville »udfri sit pagtsfolk« og den almægtige Gud er ved sin egen guddommelige erklæring, Herren Jesus Kristus, »Frelser og ... Forløser, Jakobs Mægtige.

Jakob reflekterede over sådanne belæringer – især dem, der er indeholdt i Esajas' skrivelser – så hans daværende tilhørere og fremtidige læsere kunne »kende til Herrens pagter, som han har indgået med hele Israels hus,« hvilket giver forældre til alle tider grund til at »fryde« og »løfte hovedet for evigt på grund af de velsignelser, som Gud Herren skal skænke [deres] børn.«

Kernen i den pagt og årsagen til en sådan fryd er den Mægtige Guds sonoffer, han, som er verdens Frelser og Forløser« (se *Christ and the New Covenant*, 1997, s. 66-67).

2 NEFI 9:2

Hvad vil blive genoprettet for jøderne som en vigtig del af deres indsamling?

2 Nefi 9:5-6. Forsoningen er kernen i nådens plan

- Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostles Kvorum kom med denne erklæring til verden om Frelserens rolle og betydning for hele menneskeheden:

»Vi bærer vidnesbyrd om at han virkelig levede et enestående liv, og om hans store sonoffer. Ingen anden har haft så vidtrækkende indflydelse på alle, der har levet, og som kommer til at leve på jorden.

Han var Det Gamle Testaments store Jahve og Det Nye Testaments Messias ...

Han indstiftede nadveren som en påmindelse om sit store sonoffer. Han blev pågrebet og anklaget på falsk grundlag, kendt skyldig for at stille pøblen tilfreds og dømt til at dø på Golgatas kors. Han gav sit liv for at sone for hele menneskehedens synder. Hans gave var en storslået gave som stedfortræder for alle mennesker, der nogensinde kommer til at leve på jorden.

Henry Anderson © IRI

Vi bærer højtideligt vidnesbyrd om, at hans liv, der spiller en central rolle i menneskets historie, hverken begyndte i Betlehem eller endte på Golgata. Han var Faderens Førstefødte, den Enbårne Søn i kødet, verdens Forløser« (»Den levende Kristus: Apostlenes vidnesbyrd«, *Liahona*, apr. 2000, s. 2-3).

• Præsident James E. Faust (1920-2007) fra Det Første Præsidentskab uddybede vigtigheden af vores forståelse for forsoningens kraft:

»Vores frelse afhænger af, at vi tror på og accepterer forsoningen. Sådant en accept kræver en fortsat anstrengelse for at forstå den i endnu højere grad. Forsoningen fremmer vores jordiske læringsproces, så det bliver muligt for vores natur at blive fuldkommen ...

Enhver øget grad af forståelse for hans sonoffer vil drage os nærmere til ham. Bogstavelig talt betyder forsoningen at »være et med ham. Forsoningens natur og dens virkning er så uendelig, så ufattelig og enestående, at den langt overgår det, et jordisk menneske ved og forstår ...

Vi længes efter forsoningens ultimative velsignelse – at blive et med ham, at være i hans guddommelige nærhed, hver især at blive kaldt ved navn, når han varmt byder os velkommen hjem med et strålende smil og med åbne arme omslutter os i sin endeløse kærlighed. Hvor strålende ophøjet bliver denne oplevelse ikke, hvis vi kan føle os værdige til at være i hans nærhed! Den betingelsesløse gave, som hans store sonoffer er for hver af os, er den eneste måde, hvorpå vi kan blive ophøjet til at stå foran ham og se ham ansigt til ansigt. Dette overvældende budskab om forsoningen er den fuldkomne kærlighed, som Frelseren nærer til hver eneste af os. Det er en kærlighed som er fuld af barmhjertighed, tålmodighed, nåde, langmodighed og frem for alt tilgivelse« (*Liahona*, nov. 2001, s. 18-20).

2 Nefi 9:7. Den uendelige forsoning

• Ældste Russell M. Nelson fra De Tolv Apostles Kvorum forklarede, at forsoningen var uendelig på flere måder:

»Hans forsoning er uendelig – uden ende. Den er også uendelig i og med, at hele menneskeheden ville blive frelst fra en evigtvarende død. Den er uendelig i forbindelse med hans umådelige lidelse. Den er uendelig i tid, da den afslutter forbindelsen med dyrefre. Den er uendelig i det omfang, at den skulle udføres én gang for alle. Og forsoningens nåde rækker ikke blot ud til

et uendeligt antal mennesker, men også til et uendeligt antal verdener skabt af ham. Den er uendelig ud over enhver menneskelig målestok eller jordisk fatteevne.

Jesus er den eneste, som kan tilbyde en sådan uendelig forsoning, eftersom han er født af en jordisk mor og en udødelig Fader. På grund af denne enestående fødselsret er Jesus et uendeligt væsen« (se *Stjernen*, jan. 1997, s. 33).

2 NEFI 9:6-9

Hvad sagde Jakob, der ville ske med din ånd og dit legeme, hvis der ingen forsoning havde været?

2 Nefi 9:10. »O, hvor stor er ikke vor Guds godhed«

• Præsident Gordon B. Hinckley (1910-2008) udtrykte stor taknemlighed for Frelserens rolle i opfyldelsen af forsoningen: »Vi takker Gud for hans storslåede og forunderlige, evige plan. Takker og priser hans elskede Søn, for det ubeskrivelige offer han ydede, da han gav sit liv på Golgatas kors, for at betale for de jordiske syndere. Det er ham, der gennem sit sonoffer brød dødens bånd og med guddommelig kraft sejrede og rejste sig fra graven. Han er vor Forløser, hele menneskeheden Forløser. Han er verdens Frelser. Han er Guds Søn, Ophavsmanden til vores frelse« (se Den danske *Stjerne*, aprilkonferencen 1985, s. 49).

2 Nefi 9:15-16. »Skal de ... der er tilsølede, forblive tilsølede«

• Ældste Dallin H. Oaks fra De Tolv Apostles Kvorum talte om den endelige dom og om den betingelse for renhed, vi må leve op til:

»Mange skriftsteder i Bibelen og i vore dages skrifter taler om en endelig dom, hvor alle mennesker bliver belønnet ifølge deres gerninger eller handlinger eller deres hjertes ønsker. Men andre skriftsteder uddyber dette ved at sigte til, at vi bliver dømt efter den *tilstand*, vi har opnået.

Profeten Nefi beskriver den endelige dom i vendinger, der drejer sig om, hvad vi *er blevet*: »Og hvis deres

gerninger har *været* tilsølethed, må de selv nødvendigvis *være* tilsølede; og hvis de er tilsølede, må det nødvendigvis være sådan, at de ikke kan bo i Guds rige« (1 Ne 15:33, fremhævelse tilføjet). Moroni siger: »Den, der *er* tilsølet, skal forblive tilsølet; og den, der *er* retfærdig, skal forblive retfærdig« (Morm 9:14, fremhævelse tilføjet, se også Åb 22:11-12; 2 Ne 9:16; Alma 41:13; L&P 88:35). Det samme gælder for »selvisk« eller »ulydig« eller en hvilken som helst anden personlig egenskab, der er uforenelig med Guds krav. Alma henviser til de ugudeliges »tilstand« ved den endelige dom og forklarer, at hvis vi bliver fordømt af vore ord, vore gerninger og vore tanker, bliver vi ikke »fundet uplettede ... og i denne forfærdelige tilstand vil vi ikke turde at se op til vor Gud« (Alma 12:14)« (*Liahona*, nov. 2000, s. 32).

- Præsident Gordon B. Hinckley brugte pornografi som eksempel til at undervise om dette princip, da han

sagde: »Lad enhver, som måtte være i dette ondes klør, gå på knæ i sit kammer og lukke sin dør og der bønfalde Herren om hjælp til at slippe fri fra dette onde uhyre. Ellers vil denne skamplet fortsætte gennem hele livet og endog ind i evigheden.

Jakob, Nefis bror, sagde: »Og det skal ske, at når alle mennesker er overgået fra denne første død til livet, i og med at de er blevet udødelige ... de, der er retfærdige, forbliver retfærdige, og de, der er tilsølede, forblive tilsølede« (2 Ne 9:15-16)« (*Liahona*, nov. 2004, s. 62).

2 Nefi 9:18. »Udholdt verdens kors«

- Ældste Neal A. Maxwell (1926-2004) fra De Tolv Apostles Kvorum kom med følgende udlægning af ordet *kors*: »Hvad er »verdens kors? Vi kan ikke vide det med sikkerhed, men billedsproget antyder at bære det kors, man har fået pålagt af verden, ligesom Jesus gjorde; der kan være forfølgere og tilskuere, som ikke træder hjælpende til, og kirkemedlemmet, som udskiller sig (og måske hører for det) vakler alligevel ikke, når han bliver beskyldt eller hånet for noget af folk, som ønsker at gøre ham til skamme, for han har ingen grund til at skamme sig« (*Wherefore, Ye Must Press Forward*, 1977, s. 110).

2 Nefi 9:20. Gud »kender alt«

- *Forelæsninger om troen* forklarer os, hvorfor Guds alvidenhed er nødvendig: »Uden kundskab om alt, ville Gud ikke være i stand til at frelse nogen del af sine skabninger; for det er formedelst den kundskab, han har om alt, fra begyndelsen til enden, at han kan give sine skabninger den forståelse, hvorved de bliver delagtige i det evige liv; og dersom det ikke var for det begreb, som findes hos menneskene om, at Gud har al kundskab, ville det være umuligt for dem at udøve tro på ham« (4:11).

- Ældste Neal A. Maxwell forklarede, at Gud nødvendigvis må kende til alt for at kunne fuldende sit værk nemlig at tilvejebringe vores udødelighed og evige liv:

»De, som forsøger at nedtone Guds alvidenhed forstår ikke, at han ikke har behov for at undgå kedsomhed ved at lære nye ting. Eftersom Guds kærlighed også er fuldkommen, er der rent faktisk guddommeligt fryd i »et evigt kredsløb« som for os, kan virke som ren rutine og gentagelse. Gud henter sin store og vedvarende glæde og herlighed ved at øge og fremme sine skabninger, og ikke i nye intellektuelle erfaringer.

Der er derfor en enorm forskel på en alvidende Gud og på den falske opfattelse, at Gud er en slags superprofessor og stadig søger efter yderligere sandheder og livsvigtige opdagelser. Var det sidste tilfældet, kunne Gud jo til enhver tid opdage en ny sandhed, som han ikke tidligere var bekendt med, der ville ændre, formindske eller undergrave visse af de sandheder, som han hidtil havde kendt til. Profeti ville være den rene spådom. Forudsætninger vedrørende opnåelse af frelse ville skulle laves om. Men heldigvis for os er hans frelsesplan evigtgyldig *igangværende* – og ikke konstant *genstand for ændringer* ...

Vi har i sandhed alle brug for at vide, at Gud er alvidende!« (*All These Things Shall Give Thee Experience*, 1979, s. 14-15, 21).

2 Nefi 9:21-24. Alle kan blive frelst

- Præsident Brigham Young (1801-1877) talte om Frelserens indsats for at frelse menneskeheden: »Dette er frelsesplanen. Jesus vil aldrig ophøre sit arbejde, indtil alle har fået mulighed for at nyde et rige i hans Faders boliger, hvor der er mange riger og mange grader af

herlighed, for at passe til alle menneskers gerninger og trofasthed, der har levet på jorden. Nogle vil adlyde den celestiale lov og modtage dens herlighed, andre vil rette sig efter den terrestre og atter andre den telestiale« (*Discourses of Brigham Young*, sel. John A. Widtsoe, 1954, s. 56).

2 Nefi 9:25-26. Ingen lov, ingen straf

- Ældste James E. Talmage (1862-1933) fra De Tolv Apostles Kvorum forklarede den rolle vores viden spiller for vores ansvarlighed: »Efter den rent tekniske definition består synd i lovovertredelse, og efter denne begrænsede opfattelse kan den begås ved uagtsomhed eller uvidenhed. Af skriftens lære om det menneskelige ansvar fremgår det imidlertid klart, at mennesket bliver straffet for sine overtrædelser og belønnet for sine gode gerninger efter sin evne til at opfatte og adlyde loven. På den, som aldrig er blevet gjort bekendt med en højere lov, kan denne lovs krav og fordringer ikke anvendes i fuld udstrækning. For synder, der er begået i uvidenhed, er der blevet iværksat en forsoning gennem Frelserens sonoffer. Syndere af denne art bliver ikke fordømt, men der vil blive givet dem endnu en lejlighed til at lære og at antage eller forkaste evangeliets grundsætninger« (*Trosartiklerne*, 1953, s. 54).

- Præsident Boyd K. Packer, præsident for De Tolv Apostles Kvorum sagde følgende om situationen for dem, som ikke har kundskab om Guds love:

»Der er truffet forholdsregler i planen for dem, som lever på jorden uden kendskab til planen. »Hvor der ingen lov er givet, er der ingen straf, og hvor der ingen straf er, er der ingen fordømmelse ... på grund af forsoningen; for de er udfriet ved hans kraft« (2 Ne 9:25).

Uden det hellige arbejde med forløsning af de døde, ville planen være ufuldstændig og ville reelt være uretfærdig« (»The Play and the Plan«, CES-foredrag for unge voksne, 7. maj 1995, s. 4, www.ldsces.org).

- Ældste Jeffrey R. Holland beskrev nogle af de mennesker, der ikke har evangeliets lov: »I forsoningens altomfattende rækkevidde er der generøst truffet forholdsregler for dem, der dør uden kendskab til evangeliet eller muligheden for at tage imod det, deriblandt børn, som ikke når ansvarligheds alder, de mentalt hæmmede, de som aldrig kom i kontakt med evangeliet og så videre« (*Christ and the New Covenant*, s. 215).

2 Nefi 9:28. »Tror de, at de er vise«

- Præsident Gordon B. Hinckley beskrev svagheden ved at sætte intellektet over troen:

»Intellektet er ikke den eneste kilde til viden. Der er et løfte, som er givet under inspiration af den Almægtige, som så smukt lyder: »Gud vil ved sin hellige Ånd, ja, ved den ubeskrivelige gave, som Helligånden er, give jer kundskab« (L&P 121:26).

Humanisterne, som kritiserer os, de såkaldte intellektuelle, som håner os, taler kun ud af uvidenhed om denne tilkendegivelse. De har ikke hørt Åndens røst. De har ikke hørt den, fordi de ikke har søgt den og forberedt sig på at være værdig til at få den. Derfor, idet de antager, at viden kun kommer ved fornufts slutninger og ved forstandens virke, fornægter de det, som kommer ved Helligåndens kraft ...

Bliv ikke fanget af ordkløverier, som for det meste er negative, og som sjældent, om nogensinde, bærer god frugt. Lad jer ikke besnære af de drevne, hvis selvbeskikkede mission er at fornægte alt, der er helligt, fremhæve menneskelige svagheder og underminere tro frem for at inspirere til styrke« (»Be Not Afraid, Only Believe«, CES-foredrag for unge voksne, 9. sep. 2001, s. 4, www.ldsces.org).

2 Nefi 9:29. »At være lærd er godt«

- Præsident Gordon B. Hinckley beskrev det gode, der følger af at lære alt det, vi kan: »I vil møde store udfordringer forude. I bevæger jer ind i en verden

med hård konkurrence. Få al den uddannelse, I kan. Herren har undervist os i betydningen af uddannelse. Det vil kvalificere jer til flere muligheder. Det vil sætte jer i stand til at gøre noget værdifuldt i den store verden af muligheder, der ligger forude. Hvis I kan få en videregående uddannelse, og det er det, I ønsker, så gør det. Hvis I ikke ønsker en boglig uddannelse, så lær et fag eller håndværk, som styrker jeres færdigheder og øger jeres muligheder« (se *Stjernen*, juli 1997, s. 49-50).

2 Nefi 9:34. »Ve løgneren«

- 2 Nefi 9:34 og andre skriftsteder belærer om, at det at lyve er en alvorlig synd (se Ordsp 6:16-19; L&P 63:17-18; 76:98, 103). Præsident James E. Faust (1920-2007) forklarede vigtigheden af at fortælle sandheden:

»Vi tror, at vi skal være ærlige (TA 1:13) ...

Vi har alle brug for at vide, hvad det vil sige at være ærlig. Ærlighed er mere end ikke at lyve. Det er at fortælle sandheden, at sige sandheden, leve efter sandheden og elske sandheden ...

Ærlighed er et moralsk kompas til at vejlede vores liv ...

Ærlighed er et princip, og vi har vores handlefrihed til at beslutte os for, om vi vil anvende dette princip. Vi har handlefrihed til at træffe valg, men i sidste ende vil vi blive holdt ansvarlige for hvert valg, vi træffer. Vi kan måske snyde andre, men der er en, vi aldrig kan snyde. Af Mormons Bog lærer vi: »Portens vogter er Israels Hellige; og han beskæftiger ingen tjener der; og der er ingen anden vej end ad porten, for han kan ikke bedrages, for Gud Herren er hans navn« (2 Ne 9:41).

Der er forskellige nuancer af at sige sandheden. Når vi giver små, hvide løgne, bliver vi gradvist farveblinde. Det er bedre at forholde sig tavst end at mislede. I hvilken grad vi hver især siger hele sandheden og intet andet end sandheden afhænger af vores samvittighed ...

Som præsident Gordon B. Hinckley har sagt: »Lad der blive undervist i sandhed i ord og i gerning – at stjæle er af det onde, at snyde er forkert, og at lyve er en skændsel for enhver, som gør det« (se *Stjernen*, jan. 1997, s. 41).

2 NEFI 9:29-38.

Hvilke synder advarer Jakob os imod? Hvad er det, der gør disse synder så alvorlige?

2 Nefi 9:41. Kristus er »portens vogter«

- Præsident James E. Faust talte om værdien af at vide, at vi en dag skal stå til regnskab for vores liv for Frelseren: »Jeg husker en undersøgelse for nogle år siden, som blev lavet for at afgøre, hvad der påvirkede unge til at følge den lige og snævre sti. Der var selvfølgelig flere afgørende faktorer. De var alle vigtige. De omfattede påvirkning fra forældre, præstedømmevejledere, vejledere i Unge Piger, spejderledere og kammeraterne. Men jeg var overrasket over at se, at der var en vigtig ting, der løb som en gylden tråd gennem undersøgelsen. Det var troen på, at vi alle sammen en dag skal stå til regnskab for Herren for vore handlinger. Mange tror, at »portens vogter er Israels Hellige; og han beskæftiger ingen tjener der; og der er ingen anden vej end ad porten, for han kan ikke bedrages, for Gud Herren er hans navn« (2 Ne 9:41). De, som havde et evigt perspektiv havde en ekstra grad af åndelig styrke og beslutsomhed. At føle sig personligt ansvarlig over for Frelseren for vore handlinger og forvaltning og at handle derefter udgør en grundlæggende åndelig beskyttelse« (»Who Do You Think You Are?«, *New Era*, mar. 2001, s. 6-7).

- Ældste Neal A. Maxwell beskrev det betryggende aspekt i princippet om, at det er Jesus selv og ingen anden, der skal være den endelige dommer: »I 2 Nefi 9:41 taler Jakob om den lige og trange sti og minder os om, at »portens vogter er Israels Hellige,« og Jesus »beskæftiger ingen tjener der.« Det faktum, at Jesus ikke kan bedrages, understreges tydeligt. Der er også en anden betryggende dimension: Med hensyn til den guddommelige retfærdighed bliver den endelige dom ikke uddelegeret, men heller ikke den guddommelige nåde, som bedst kan udøves af ham, som kender til de ting, som kun han kan – de stille modige øjeblikke blandt hans flok, de små ubemærkede kristne handlinger, de udtalte tanker, kan kun godskrives ved den fuldkomne dom« (*For the Power Is in Them ...*, 1970, s. 37).

Ældste Maxwell forklarede yderligere: »Den selvudpegede vogter ved porten er Jesus Kristus, som venter på os med et guddommeligt ønske om at byde os *velkommen* for så vidt vi er *værdige* til at være der, »han beskæftiger ingen tjener der« (2 Ne 9:41). Dersom vi anerkender ham nu, vil han kærligt anerkende os og give os tiltræde!« (*Notwithstanding My Weakness*, 1981, s. 124).

2 Nefi 9:50-51. »Køb ... uden penge«

- Ældste Bruce R. McConkie (1915-1985) fra De Tolv Apostles Kvorum forklarede, hvad det betyder at »købe ... uden penge«: »Frelse er tilgængelig for hele menneskeheden og ikke blot nogle få udvalgte. Det evige liv er ikke forbeholdt apostle og profeter, de hellige på Enoks tid eller martyrerne i kristendommens tidlige dage. »Hele menneskeheden vil blive frelst ved lydighed mod evangeliets love og ordinancer.« (Den tredje trosartikel). Gud gør ikke forskel på folk: »han opfordrer dem alle til at komme til sig og tage del i hans godhed, og han afviser ingen, som kommer til ham, sort og hvid, træl og fri, mand og kvinde; og han husker hedningene; og alle er lige for Gud, både jøde og ikke-jøde« (2 Ne 26:33). Den evige Guds evige opfordring lyder: »Kom, alle I, der tørster, kom og få vand! Kom, I, der ingen penge har! Køb korn, og spis! Kom og køb korn uden penge, vin og mælk uden betaling« (Es 55:1), for »frelse er fri!« (2 Ne 2:4).« (*Doctrinal New Testament Commentary*, 3 bd., 1971-1973, 3:416-417).

2 Nefi 10:3. »Kristus ... skulle være hans navn«

- Titlen *Kristus* blev åbenbaret til Jakob af en engel. »*Kristus* (et græsk ord) og *Messias* (et hebraisk ord) betyder »den salvede«. Jesus Kristus er Faderens Førstefødte i ånden (Hebr 1:6 (se L&P 93:21)). Han er Faderens Enbårne i kødet (Joh 1:14; 3:16). Han er Jahve (L&P 110:3-4) og blev forudordineret til sit store kald, inden denne jord blev skabt. Jesus skabte under Faderens ledelse denne jord, og alt der er på den (Joh 1:3, 14; Moses 1:31-33)« (Guide til Skrifterne, »Jesus Kristus«; se også Bible Dictionary, »Christ«, s. 633; Topical Guide, »Jesus Christ – Jehovah«, s. 248).

Hebraisk	Græsk	Dansk
Messias	Kristus	Salvede (se Guide til Skrifterne, »Jesus Kristus«, s. 633)
Josva	Jesus	Frelser (se Guide til Skrifterne, »Frelser«, s. 713)

2 Nefi 10:6-8. Adsplittelsen og indsamlingen er først og fremmest åndelig

- Jakob gjorde det klart, at syndighed førte til, at jøderne blev spredt (se 2 Ne 10:6). På samme vis understregede han rækkefølgen ved indsamlingen. Jøderne, sagde han, vil blive indsamlet, »*når* den dag kommer, da de vil tro på mig, at jeg er Kristus« (v. 7; fremhævelse tilføjet).

Ældste Bruce R. McConkie forklarede årsagen til, at adsplittelsen og indsamlingen af alle Israels stammer først er *åndelig* og dernæst *fysisk*:

»Hvorfor blev Israel spredt? Svaret er klart, det er tydeligt, og der er ingen tvivl om det. Vore israelitiske forfædre blev spredt, fordi de afviste evangeliet, besmittede præstedømmet, svigtede Kirken og vendte sig bort fra riget. De blev spredt, fordi de vendte sig fra Herren, tilbad falske guder og handlede som de hedenske nationer. De blev spredt, fordi de svigtede Abrahams pagt, trådte de hellige ordinancer under fode og afviste Herren, Jahve, som er Herren Jesus, som alle deres profeter vidnede om. Israel blev spredt på grund af frafald ...

Hvad er det så, der indgår i indsamlingen af Israel? Israels indsamling består af tro på, accept af og en levevis, der er i harmoni med alt det, som Herren engang tilbød sit gamle, udvalgte folk. Det består i at have tro på Herren Jesus Kristus, omvendelse, at blive døbt og modtage Helligåndsgaven og i at holde Guds bud. Det består i at tro på evangeliet, tilslutte sig Kirken og indtræde i riget ... Og den kan også bestå i at blive indsamlet på et udpeget sted eller land for at tilbede Gud« (*A New Witness for the Articles of Faith*, 1985, s. 515).

- Ældste Russell M. Nelson understregede vigtigheden af læren om indsamlingen: »Denne lære om indsamlingen er en af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges vigtige

lærdomme. Herren har erklæret: »Jeg giver jer et tegn ... at jeg skal indsamle mit folk, o Israels hus, fra deres lange adspaltelse og igen skal oprette mit Zion blandt dem« (3 Ne 21:1). Fremkomsten af Mormons Bog er et tegn til hele verden om, at Herren er begyndt at indsamle Israel og opfylde de pagter, han indgik med Abraham, Isak og Jakob (se 1 Mos 12:2-3; 26:3-4; 35:11-12). Vi underviser ikke blot i den lære, vi deltager også i den. Det gør vi, når vi hjælper med at indsamle Herrens udvalgte på begge sider af sløret« (se *Liahona*, nov. 2006, s. 80).

- Ældste Bruce R. McConkie forklarede, hvor de hellige skal samles:

»Disse åbenbarede ord taler om ... at der skal være menigheder af Herrens pagtsfolk i alle nationer, alle tungemål og blandt alle folk, når Herren kommer igen ...

Stedet, hvor de mexicanske hellige skal samles, er Mexico; stedet, hvor de hellige fra Guatemala skal samles, er Guatemala; de brasilianske hellige skal samles i Brasilien; og sådan kan man fortsætte til man har nævnt alle jordens lande ... Det enkelte land er samlingspunktet for dets egne folk« (i Conference Report, Mexico og Central America Area Conference 1972, s. 45).

- For yderligere information om spredningen af Israel henvises til »Kort historisk rids over Israels adspredelse« i tillægget (s. 402). For yderligere information om indsamlingen af Israel henvises til »Israels indsamling« i tillægget (s. 403).

2 NEFI 10:11-14.

Hvilke ting kendetegner frihed?

2 Nefi 10:20-22. Adskilt fra deres brødre

- Jakob underviste om at Gud fra tid til anden havde ført adskillige grupper af Israels hus til andre områder i verden og omtalte dem som »brødre« (se 2 Ne 10:20-21). De var brødre af både blod og overbevisning. Herren har et formål med alle disse grupperinger og ved, hvor de er. Mormons Bog taler om mindst tre sådanne grupper: Lehis gruppe, jereditterne (som er omtalt i Eters bog) og mulekitterne (se Mosi 25:2; Hel 6:10; 8:21). Der er uden tvivl andre, som vi ikke kender til, som fx de tabte stammer fra det gamle kongerige i den nordlige del af Israel og muligvis andre grupper, som er ført andre steder hen (se Jakob 5:20-25).

Overvej

- Hvordan kan du hjælpe med indsamling af Herrens folk?
- Hvorfor er det vigtigt at indse, at Jesu Kristi sonoffer angår dig som individ? Hvad kan du gøre for at uddybe din forståelse af Herrens sonoffer?
- Hvordan kan du vide om, du lever til Guds behag?
- Hvorfor tror du, at forsoningen måtte være altomfattende?

Forslag til opgaver

- Læs og tænk over 2 Nefi 9:4-7, hvordan forsoningen udfrier os fra både fysisk og åndelig død.
- I 2 Ne 10 er der en beskrivelse af en nation med store løfter, som vil fremkomme i de sidste dage. Find beskrivelserne af den nation i kapitel 10.
- Beskriv hvad der skal ske inden den endelige forløsning af Israels hus kan finde sted, som beskrevet i 2 Ne 10.

Indledning

Præsident Boyd K. Packer, præsident for De Tolv Apostles Kvorum skrev om den vanskelighed, som mange læsere af Mormons Bog oplever:

»De fleste læsere forstår beretningen i Mormons Bog.

Men netop som man synes, at det går helt godt, støder man på en forhindring ... For ind imellem er der flere kapitler med citater af profeten Esajas' profetier fra Det Gamle Testamente. Det virker som en faretruende hindring, ligesom en vejspærring eller en grænseovergang, som en tilfældig læser, der ikke er særlig nysgerrig, ikke vil passere.

I kunne også blive fristet til at stoppe her, men gør det ikke! Hold ikke op med at læse! Gå videre og læs disse svært forståelige kapitler med profetier fra Det Gamle Testamente, selv om I kun forstår en lille smule af det. Bliv ved, selv om I nøjes med at kigge siderne igennem og lade jer fange af noget her og der. Gå videre, selv om alt, hvad I gør, er at se på ordene« (se *Stjernen*, aprilkonferencen 1986, s. 62).

Både Nefi og Jakob gjorde tydeligt opmærksom på, at Esajas skrivelser skulle »anvendes« på os (1 Ne 19:23. ; 2 Ne 6:5). Men selv Nefis folk, der levede mindre end 100 år efter Esajas, fandt hans skrivelser svære (se 2 Ne 25:1-4). Husk, at da Jesus Kristus personligt besøgte nefitterne i Amerika, sagde han, at »betydningsfulde er Esajas' ord« og at nefitterne »burde granske dette. Ja, den befaling giver jeg jer, at I skal granske det flittigt« (3 Ne 23:1; se kommentaren til 1 Nefi 20-21 på s. 40).

Følgende kommentar kan hjælpe dig med at forstå konteksten, den dualistiske stil og symbolismen i Esajas' skrivelser. På grund af begrænset plads til fodnoter i Mormons Bog, er mange fodnoteoplysninger omkring Esajas kun med i Bibelens fodnoter og blev ikke gentaget i fodnoterne i Mormons Bog. For derfor at studere 2 Nefi 12-24 og hjælpe dig med at forstå Esajas, så brug fodnoterne i LDS Bible til Es 2-14. Du bør være omhyggelig med at prøve at forstå Esajas' ord og søge Åndens vejledning. Mist ikke modet, hvis du synes, det er svært. Når du har studeret og bedt igennem et stykke tid, vil Herren velsigne dig, og du vil komme til at forstå Esajas' skrivelser.

Kommentar

2 Nefi 11:1-3. Nefi, Jakob og Esajas – tre særlige vidner

- Ældste Jeffrey R. Holland fra De Tolv Apostles Kvorum skrev om det særlige ved disse tre stores profeters vidnesbyrd:

»Herren har altid sørget for mere end et vidnesbyrd, når det angår undervisning og bekræftelse deraf, især når der er en pagt involveret. Hans formaning har altid lydt »på to eller tre vidners udsagn skal enhver sag afgøres.« Da Mormons Bog kom frem gennem profeten, Joseph Smiths inspirerede hånd, var det profeteret, at »ved Guds kraft skal de [pladerne] blive vist til tre ... Og ved tre vidners mund skal dette blive stadfæstet ...«

Disse tre vidner var Oliver Cowdery, David Whitmer og Martin Harris ...

I overensstemmelse med det samme princip om pagter er det interessant at bemærke, at der var tre tidligere vidner – særlige vidner – ikke alene om Mormons Bogs guddommelige beskaffenhed, men også om Guddommen selv. Disse tre tidlige vidner var Nefi, Jakob og Esajas, og det er ikke blot en tilfældighed, at deres vidnesbyrd optræder så iøjnefaldende i begyndelsen af denne gamle optegnelse ...

Det vi ved *er*, at det meste af det, der »kaster større lys« over evangeliet findes i læren, der er indeholdt på Nefis små plader, og stammer fra personlige erklæringer af disse tre store profetiske vidner om Jesus Kristus – Nefi, Jakob og Esajas. Disse tre doktrinære og visionære stemmer gør det fra selve begyndelsen af Mormons Bog klart, hvorfor den er »endnu et vidnesbyrd om Jesus Kristus« ...

Man kan argumentere overbevisende for, at det primære formål med at optegne, bevare og derefter oversætte Nefis små plader var at indlede tidernes fyldes uddeling med disse tre vidners vidnesbyrd. Deres skrivelser udgør hele 135 af de 143 sider fra de små plader. Men når man har læst Nefi, Jakob og Esajas på disse første sider, er der lagt et stærkt fundament for det, som Nefi kalder »Kristi lære« (*Christ and the New Covenant*, 1997, s. 33-35).

2 Nefi 11:4. Sindbilleder på Jesus Kristus

• Til tider benyttede Esajas sig af symboler eller typer. Nefi talte om vigtigheden af at forstå, at alt er sindbilleder på Jesus Kristus. Ordet *sindbillede* betyder »fremstilling, figur, billede, der tjener som billedligt udtryk for noget, der ikke er en direkte gengivelse« (Ordbog over det danske sprog, bind 18, s. 1435-1436, 1939). Disse ting er en påmindelse eller et symbol på Kristus. Skrifterne vidner og underviser konstant om Jesus Kristus. Eksempler på sindbilleder omfatter bl.a. ofringen af et lydefrit handyr, som var et »sindbillede på Faderens Enbarnes offer« (Moses 5:7; se også 3 Mos 1:3-5). Nadverens symboler med brød og vin er også sindbilleder på sonofferet (se Moro 4:3; 5:2). Disse påmindelser om Herren og hans frelsende mission for hele menneskeheden er udformet for at vejlede og hjælpe os til at komme tættere på Herren, vor Forløser.

2 NEFI 11:4-7

Nefi erklærede, at hans sjæl frydede sig ved at bevise »sandheden om Kristi komme« (v. 4). Find nogle af de ting, Nefi frydede sig over.

2 Nefi 11:5. »Udfrielse fra døden«

• Ældste Dallin H. Oaks fra De Tolv Apostles Kvorum har omkring løftet om udødelighed gennem Jesu Kristi forsoning sagt:

»Jeg er ikke sikker på, at vi helt forstår den enorme betydning af vores tro på en bogstavelig og universel opstandelse. Overbevisningen om udødelighed er grundlæggende for vores tro. Profeten Joseph Smith erklærede:

Vores religions grundlæggende princip er apostlenes og profeternes vidnesbyrd angående Jesus Kristus, nemlig at han døde, blev begravet og opstod igen på tredjedagen og opsteg til himlen; alt andet, som vedrører vores religion, er blot tillæg til dette« (*Profeten Joseph Smith lærdomme*, s. 143).

»Af alle glørværdige ting omkring Kristi tjenestegering, hvorfor valgte profeten Joseph Smith så vidnesbyrdet

om Frelserens død, begravelse og opstandelse som vores religions grundlæggende princip og sagde, at »alt andet blot er tillæg dertil? Svaret ligger i den kendsgerning, at Frelserens opstandelse er afgørende for det profeter har kaldt »den store og evige plan til udfrielse fra døden« (2 Ne 11:5)« (se *Liahona*, maj 2000, s. 15).

2 Nefi 12-16. Esajas i Mormons Bog

• 2 Nefi 12-24 indeholder citater fra bronzepladernes uddrag af Esajas' Bog (sammenlign Es 2-14). Nefi medtog disse kapitler for at tilføje endnu et vidne om de åbenbaringer, som han fik om sit folks fremtid og om Jesus Kristus. Til trods for at hans folk var en afbrækket gren af Israel stamme, som var plantet andetsteds, brugte Nefi Esajas' skrivelser for at vise, at Herrens nådige plan også gjaldt dem. Nefi mente, at de, der læste disse profetier, ville »blive opløftet i hjertet og fryde sig på alle menneskers vegne« (2 Ne 11:8; se også v. 2).

Idet han gentog det, som han og hans bror Jakob allerede havde belært om, opmuntrede Nefi os til at anvende Esajas' ord på os selv (se 1 Ne 19:23. ; 2 Ne 6:5; 11:8). Vi anvender skrifterne på os selv ved at anerkende lighederne mellem de begivenheder, der er skildret i skriften og de ting, der sker i vores liv. Vi anvender også skriften på os selv ved at identificere de principper, som skrifter belærer om. Disse principper kan være en vejledning til vore valg.

Esajas skrev lidt mere end 100 år før Nefis tid (740-700 f.Kr.). Selvom disse skrivelser forekommer os fjerne i dag, var de for Nefi og Jakob mere tidsnære, end Joseph Smiths åbenbaringer og profetier er for den nutidige læser. Esajas' inspirerede profetier om Israels adsplittelse og Herrens nådefulde plan for at forløse sit folk påvirkede Nefi til at medtage store uddrag for at underbygge det vidnesbyrd og de profetier om Messias, han selv havde nedfældet. Disse uddrag af Esajas underbygger fire vigtige emner: (1) Guds dom og behovet for omvendelse, (2) Guds

pagter med Israel og hans løfter til Israels hus, (3) Kristi første og andet komme og (4) store begivenheder i de sidste dage.

- I Bible Dictionary står der, at citater af profeten Esajas er gennemgående i standardværkerne:

»Esajas er den mest citerede af alle profeterne, og han citeres oftere af Jesus, Paulus og Peter og Johannes [i hans Åbenbaring] end nogen anden [gammeltestamentlig] profet. Ligeledes rummer Mormons Bog og Lære og Pagter flere citater af Esajas end af nogen anden profet. Herren fortalte nefitterne, at »betydningsfulde er Esajas' ord,« og at alt det, som Esajas sagde om Israels hus og om ikke-jøderne, ville blive opfyldt (3 Ne 23:1-3) ...

For nutidens læser er der ingen bedre skriftlig ledsagetekst og vejledning til at forstå Esajas end Mormons Bog og Lære og Pagter. Efterhånden, som man forstår disse værker bedre, vil man forstå Esajas bedre, og når man forstår Esajas bedre, forstår man bedre Frelserens mission og betydningen af den pagt, som blev indgået med Abraham og hans sæd, gennem hvilken alle jordens slægter ville blive velsignet« (»Isaiah«, s. 707; se kommentar til 1 Nefi 20-21 på s. 40).

2 Nefi 12:1. »Angående Juda og Jerusalem«

- Esajas så og talte om Judas og Jerusalems fremtid og deres endelige skæbne. Hans ord, som er citeret i Mormons Bog, henvender sig dog også til hele Israels hus (se 2 Ne 6:5; 3 Ne 23:1-2).

2 NEFI 12:2

Hvorfor er udtrykket »bjergenes top« bemærkelsesværdigt? På hvilke høje steder har Herren besøgt og undervist sine profeter?

2 Nefi 12:2. »Det bjerg, hvorpå Herrens hus ligger«

- En signifikant del af det Esajas så, vil begynde at ske på en tid, hvor der er fokus på en anden del af jorden, nemlig det sidste dages Zion eller Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige med hovedsæde i Salt Lake City i Utah.

Ældste LeGrand Richards (1886-1983) fra De Tolv Apostles Kvorum talte om opfyldelsen af denne profeti:

»Esajas så bjerget med Herrens hus som var grundfæstet på bjergenes top i de sidste dage ...

Efter min mening er det bogstavelig talt blevet opfyldt i selve dette Jakobs Guds hus på denne klippe! Dette tempel har mere end nogen anden bygning, vi har optegnelser om, bragt folk sammen fra alverdens lande for at lære mere om hans veje og vandre på hans stier« (se *Ensign*, juni 1971, s. 98).

Ældste Bruce R. McConkie (1915-1985) fra De Tolv Apostles Kvorum uddybede betydningen af udtrykket »bjergenes top« i forbindelse med templer: »Alle Guds hellige templer i de sidste dage skal bygges på Herrens bjerg, for hans bjerge – uanset om det er et bjerg, en dal eller en slette – er de steder, hvor han kommer personligt og i kraft af sin Ånd for at være med sit folk« (*The Millennial Messiah*, 1982, s. 275).

- Amerika har som et profeteret hjemsted for »det bjerg, hvorpå Herrens hus ligger« (2 Ne 12:2) også været et land, som mange har udvandret til og bosat sig i, lige siden det blev opdaget. Esajas profeterede »alle folkeslag skal strømme dertil« (2 Ne 12:2). Den store udvandring fra Europa i det 19. århundrede og som i dag fortsætter fra alle egne af verden har befolket og velsignet landet, dets institutioner og Kirken. Mange sidste dages hellige sporer deres rødder tilbage til disse mennesker, som kom fra den gamle verden til den nye. Derudover fortsætter folk fra hele verden, både medlemmer og ikke-medlemmer

af Herrens kirke med at besøge området omkring templet i Salt Lake City og hovedsædet for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Mange medlemmer af Kirken deltager i de halvårlige generalkonferencer i Salt Lake City i Utah, mens andre rundt om i verden ser og lytter til konferencen ved hjælp af moderne kommunikationsmidler.

2 Nefi 12:3. »For fra Zion skal loven udgå, og Herrens ord fra Jerusalem«

- Præsident Joseph Fielding Smith (1876-1972) forklarede betydningen af, at loven skal udgå fra Zion og ordet komme fra Jerusalem:

© Richard Cleave

»Det gamle Jerusalem ... skal blive en hellig stad, hvor Herren vil være, og hvorfra han vil udsende sit ord til alle folk. Ligeledes vil Zions stad, Det ny Jerusalem, blive bygget [på dette kontinent – Amerika], og derfra skal Guds lov udgå ...

Disse to byer, den ene i Zions land, den anden i Palæstina, skal blive hovedstæder for Guds rige under tusindårsriget« (*Lærdomme om Frelse*, komp. Bruce R. McConkie, 3 bd., 1977-1980, 3:65-66).

- Udtrykket »fra Zion skal loven udgå« (2 Ne 12:3) er et glimrende eksempel på, hvordan profetier kan udlægges på mere end en måde. Præsident Gordon B. Hinckley (1910-2008) sagde:

»Når jeg tænker over denne vidunderlige bygning lige ved siden af templet, så tænker jeg på Esajas' store profetiske udsagn:

»Til sidst skal det ske, at Herrens tempelbjerg står urokkeligt, højt over bjergene, knejsende over højene. Alle folkeslag skal strømme dertil ...

Jeg tror, at den profeti gælder det historiske og vidunderlige tempel i Salt Lake City. Men jeg tror også, at den vedrører denne storslåede sal. For det er fra denne talerstol, at Guds lov skal udgå, tillige med Herrens ord og vidnesbyrd« (*Liahona*, nov. 2000, s. 69).

2 Nefi 12:4. Fredstid

- Ældste Dallin H. Oaks talte om den fred, som endelig vil komme til jorden efter Herrens andet komme. Han redegjorde også for årsagen til, at der ikke vil herske fred inden den tid: »Mange finder trøst i Det Gamle Testaments profetier om, at alle nationer »skal smede deres sværd om til plovjern og deres spyd til vingårdsknive« (Mika 4:3). Men denne profeti vedrører kun den fredstid, som kommer efter, at Jakobs Gud har vist »os sine veje, og vi vil gå på hans stier« (4:2). For nu raser der krige og konflikter og overalt har de rod i overtrædelse af Guds bud« (se *Stjernen*, juli 1990, s. 64).

2 Nefi 12:5-9. »O, Jakobs hus«

- »Jakobs hus« refererer til efterkommerne af denne store patriark, som gennem pagt havde modtaget navnet Israel på grund af sin personlige retskaffenhed. Alligevel faldt både det nordlige og sydlige rige i Israel, om end på forskellige tidspunkter, fordi de valgte at dyrke afguder i stedet for Gud. De blev »fyldt af østens væsen« (2 Ne 12:6) eller, som der står i Es 2:6 fodnote *a* i den engelske bibel, så blev de »fyldt, forsynet med lærdomme, tro på fremmede eller falske guder ligesom filistrene.« Med andre ord forsagede de Herrens evangelium til ære for verdens lære og prioriteter. Deres hjerter var rettet mod rigdom og ondskab, og de rettede deres tilbedelse mod afguder.

2 Nefi 12:9. Den jævne mand og den mægtige mand

- Udtrykket »den jævne [almindelige eller normale] mand bøjer sig ikke, og den mægtige mand ydmyger sig ikke« (2 Ne 12:9) antyder, at man fra høj til lav i samfundet ikke var ydmyge nok til at anerkende Gud.

2 Nefi 12:11-22. »Menneskets hovne blikke«

- Folk af alle folkeslag, der er »stolte og hovne« skal »blive bøjet ned« (2 Ne 12:12), og deres »hovne blikke« (2 Ne 12:11) skal sænkes på dagen for Herrens andet

komme – hans herlighed skal ramme dem. Vers 13-22 beskriver nogle af den tids statussymboler, deriblandt de forbrugsvarer de mest velhavende efterspurgte, de høje bjerge og bakker som blev brugt til afgudsdyrkelse, de menneskeskabte forsvarsværker, tårne og mure og smukke skibe. Alt i alt vil de hovne og stolte falde og deres jordiske skatte skal smuldre væk ved Herrens komme (se 3 Ne 25:1; Mal 4:1).

- Præsident Henry B. Eyring fra Det Første Præsidentskab mente, at det at lære at være ydmyg, var en væsentlig forberedelse til den store dag for Herrens andet komme, hvor Frelseren skal lovprises blandt alle folkeslag.

»Jeg begyndte at læse i Nefis Anden Bog, kapitel 12, og tænkte: »Herren taler til mig. Hvad er det, han ønsker at fortælle mig direkte?« Så kom jeg til et vers fra Esajas-uddragene, som sprang mig i øjnene, som om det allerede var understreget: »Og det skal ske, at menneskets hovne blikke skal blive ydmyget, og menneskers hovmod skal blive bøjet ned, og Herren alene skal være ophøjet på den dag« (2 Ne 12:11).

Dette beskriver den dag, Frelseren kommer, en dag vi alle ser frem til og ønsker, at vore elever bereder sig til. I dette skriftsted står der, at alle vi, som troede, at vi var noget særligt, på den dag skal virke mindre, og Herren skal være ophøjet. Vi får et tydeligt indblik i hvem han er, hvor meget vi elsker ham, og hvor ydmyge vi bør være ...

Jeg forstod, hvorfor Esajas havde fortalt mig, at det ville være nyttigt at se frem til den dag, da Herren bliver ophøjet, og at vide, hvor afhængig jeg er af ham. Vi har brug for ham, og den tro vi har på ham, gør, at vi ser ham som stor og ophøjet og os, som små og afhængige« (se »Mormons Bog ændrer vores liv«, *Liahona*, feb. 2004, s. 14-15).

2 Nefi 13:1-15. Straffedomme over Juda og Jerusalem

- I 2 Nefi 13 citerer Nefi Esajas' beskrivelse af Judas og Jerusalems endelige fald og de ugudelige ikke-jøder i de sidste dage. Den forudsagte ødelæggelse ramte Jakobs hus og forudsiger ødelæggelserne ved det andet komme.

2 Nefi 13:1. »Støtten og staven«

- Det nødvendige brød og vand vil svinde under belejringen. »Støtten og staven« som er beskrevet i 2 Nefi 13:1 bebuder den åndelige sult hos dem, der fornægter Herren, som er »hele staven af brød« – livets brød og »hele støtten af vand« – livets vand.

2 Nefi 13:2-3. »Den mægtige ... den veltalende«

- Alle mænd i Juda og Jerusalem vil, uanset deres status i samfundet (der nævnes 11 kategorier i 2 Ne 13:2-3), blive ført i fangenskab.

2 Nefi 13:4. »Små børn skal herske over dem«

- Den uuddannede og unge, som ingen status nyder i samfundet, vil under fangenskab blive udpeget til at herske over dem, som nævnes i 2 Nefi 13:2-3.

2 Nefi 13:6. »Du har klæder«

- Folket er så fattige og desperate på grund af ødelæggelse og anarki, at tøj alene kan kvalificere en som leder.

2 Nefi 13:7. »Jeg vil ikke være læge ... gør mig ikke til hersker«

- Selv den, som bliver udnævnt som leder på grund af sit tøj, vil stå magtesløs over for sulten og nøden.

2 Nefi 13:8. »Jerusalem er ødelagt«

- Omkring år 587 f.Kr. faldt byen Jerusalem, og Juda blev ført i fangenskab af babylonerkongen Nebukadnesar, (se Bible Dictionary, »Chronology: Kings of Judah and Israel«, capture of Jerusalem, s. 639). Romerne ødelagde Jerusalem og spredte jøderne over hele verden i år 70 e.Kr. (se Guide til Skrifterne, »Kronologisk oversigt«, s. 111.), og igen i år 132-135 e.Kr. De havde sandelig, som Esajas sagde »belønnet sig selv med ondt« (2 Ne 13:9).

2 Nefi 13:9. »Deres ansigtsudtryk«

- Både retfærdighed og ugudelighed afspejler sig i indstilling og fremtræden. Præsident Brigham Young (1801-1877) sagde. »De, som har opnået tilgivelse for deres synder har ansigter, som stråler, og de stråler med himlens intelligens« (»Speech«, *Times and Seasons*, 1. juli 1845, s. 956).

Præsident David O. McKay (1873-1970) har sagt: »Intet menneske kan overtræde Guds ord uden at lide under det. Ingen synd, hvor skjult den end er, kan undslå sig straf. Sandt nok kan du lyve uden, at det bliver opdaget, du kan kaste din dyd i grams uden nogen,

som vil vanære dig offentligt, ved det, men man kan ikke undgå den straf, der følger af en sådan overtrædelse.

Løgnen er aflejret i dit sinds afkroge, som en svækkelse af din karakter, som på et tidspunkt vil afspejle sig på en eller anden måde i dit ansigtsudtryk eller din opførsel« (se Conference Report, okt. 1951, s. 8).

Jeremias skrev, at folket var blevet så syndigt, at de havde mistet evnen til at skamme sig (se Jer 6:15).

2 Nefi 13:12. »Får dig til at fejle«

- Præsident Ezra Taft Benson (1899-1994) fortolkede 2 Nefi 13:12 således: »I dag, er undergravningen af hjemmet og familien på fremmarch, og den onde arbejder utålmodigt på at fælde faderen som hjemmets overhoved og opildne børnene til oprør. Mormons Bog beskriver denne tilstand, når den siger »mit folk bliver undertrykt af børn, og kvinder hersker over det.« Og så følger disse ord – og overvej dem alvorligt, når du tænker på de politiske ledere, som agiterer for svangerskabsforebyggelse og abort: »O, mit folk, de, der leder dig, får dig til at fejle og tilintetgør dine stiers vej (2 Ne 13:12)« (se Conference Report, okt. 1970, s. 21).

2 Nefi 13:16-24. »Zions døtre«

- Præsident Joseph Fielding Smith forklarede, hvad udtrykket »Zions døtre« refererede til, og hvad disse vers i 2 Ne 13 siger om dem: »De standarder, som Kirkens generalautoriteter giver udtryk for er, at kvinder, såvel som mænd, skal klæde sig sømmeligt. De undervises til alle tider i passende opførsel og sømmelighed. Det er efter min mening en trist afspejling af »Zions døtre«, når de klæder sig usømmeligt. Desuden henvender denne bemærkning sig lige så meget til mænd som til kvinder. Herren gav det gamle Israel befaling om, at både mænd og kvinder skulle tildække deres krop og altid overholde

kyskhedsloven« (*Answers to Gospel Questions*, komp. Joseph Fielding Smith jun., 5 bd., 1957-1966, 5:174; se også fodnote til Es 3:16-26 i den engelske bibel).

2 Nefi 14. Zion skal forløses

- Tusindårsriget vil komme med forløsning af Zion og renselse af hendes døtre.

2 Nefi 14:1. »Syv kvinder ... en mand«

- Et stort antal mænd vil blive dræbt i slaget eller bliver taget til fange, og det vil gøre, at kvinderne står tilbage som enker og barnløse.

2 Nefi 14:2. På den dag

- På hebraisk symboliserer udtrykket *spire* ofte Messias (se Jer 23:5-6). Det henviser også til de retfærdige grupperinger af Israels hus, som er blevet rensset og forløst (se Es 60:21; 2 Ne 3:5; 10:1; Jakob 2:25).

»De undslupne i Israel (2 Ne 14:2) refererer til de medlemmer af Israels hus, som gennem deres personlige retskaffenhed undgår de straffedomme, der skal ramme de ugudelige.

2 Nefi 15. En sang om Herrens vingård

- Det forfærdelige mørke og frafald, der beskrives i 2 Nefi 15:1-25 vil gå forud for tilintetgørelsen af de onde. Esajas profeterede dog om, at Herren på selv samme tid vil samle sit folk og indgyde dem håb (se v. 26-30). Ældste Bruce R. McConkie beskrev forholdene i 2 Ne 15 ved brug af ord, som den nutidige læser måske bedre forstår:

»Portrættet af fremtiden er ikke bare lutter sødme, lys og fred. Alt det, der stadig skal finde sted, vil finde sted midt i de største onder, farer og ødelæggelser verden nogensinde har set.

Når de hellige bereder sig til at møde deres Gud, så vil de kødelige, sensuelle og ondsindede berede sig på at møde deres undergang.

Medens den sagtmødige gør sin kaldelse og udvælgelse sikker, så vil de, der tilbeder denne verdens gud, synke dybere og dybere ned i fordærv og fortvivlelse.

Midt i sorgens tårer og hjertet tungt af bange anelser – vil vi se ondskab, kriminalitet og sanselighed dække jorden ...

Vi vil se de ondes styrker samle sig alle steder for at ødelægge familien, latterliggøre moral og anstændighed og forherlige alt, som er lavt og tarveligt ... Satan raser i menneskenes hjerter; det er en stor dag for hans styrker.

Men midt i alt dette går Herrens værk fremad ...

Midt i alt dette vil der stadig være åbenbaringer, syner og profetier. Der vil være gaver, tegn og mirakler. Der vil være en gavmild udgydelse af Guds Hellige Ånd.

Midt i alt dette vil troende sjæle ... berede sig til at dvæle med Gud og Kristus og hellige væsener i det evige rige.

Er det noget under, at vi både fryder os og ryster og skælver ved tanken om det, der ligger forude?

Verden er og vil sandelig være i oprør, men Guds Zion vil være urokkeligt. De onde og ugudelige vil blive rensset ud af Kirken, og den lille sten vil fortsat rulle sig større indtil den dækker hele jorden« (se *Den danske Stjerne*, okt. 1980, s. 126).

2 Nefi 15:18, 20-21. Advarsler mod synd

- I 2 Nefi 15:18 sammenlignes virkningerne af synd med »et vognreb.« Syndige mennesker er som dem. De er »bundet til deres synder som bæster til deres byrde [eller oxen til vognen]« (Es 5:18, *fodnote c* i den engelske bibel).

Præsident Harold B. Lee (1899-1973) beskrev, hvorfor synd er en byrde: »Hvis jeg spurgte jer om, hvad den tungeste byrde man kan få i dette liv er, hvad ville I så svare? Den tungeste byrde, man kan bære i dette liv, er syndens byrde« (se *Ensign*, juli 1973, s. 122).

Præsident James E. Faust (1920-2007) fra Det Første Præsidentskab beskrev vigtigheden af at se klart og vælge ret frem for uret: »Kløften mellem det, der er populært, og det, der er retfærdigt, bliver større. Som Esajas profeterede, er der i dag mange, som »kalder det onde godt og det gode ondt« (Es 5:20). Åbenbaringer fra Guds profeter er ikke som tilbud i cafeteriet, hvor vi kan vælge noget og se bort fra andet« (se *Liahona*, nov. 2003, s. 22).

2 Nefi 15:26. »Rejs et banner for folkeslagene«

- I de sidste dage vil Herren rejse et banner for at samle og skærme det retfærdige Israel efterhånden som ødelæggelsen af de ugudelige begynder. Indsamlingen

af Israel er et nødvendigt forstadium til Jesu Kristi andet komme, hvilket vil ledsages af forkyndelse af Jesu Kristi evangelium blandt alle folkeslag på jorden.

- Præsident Joseph Fielding Smith definerede betydningen af det banner, som Esajas talte om: »For over 125 år siden rejste Herren et banner for alle nationer i den lille by, Fayette i Seneca County i staten New York. Det var opfyldelsen af profeten Esajas' forudsigelse, jeg lige har læst (Es 11:11-12). Dette banner var Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, som er blevet oprettet for sidste gang, for aldrig mere at blive udryddet eller overgå til noget andet folk (se Daniel 2:44). Det var den største begivenhed, verden har vidnet siden Forløseren blev fæstet til korset og udvirkede den uendelige og evige forsoning. Den betød mere for menneskeheden end noget andet, der er sket siden den tid« (se *Lærdomme om Frelse*, 3:211).

Dale Kibbourne, © JFI

2 Nefi 15:27-29. Deres hestes hove skal være som flint, og deres hjul som en hvirvelvind, deres brøl som en løves

- Ældste LeGrand Richards (1886-1983) fra De Tolv Apostles Kvorum så en mulig symbolik i versene fra Esajas i 2 Nefi 15:27-29; da han rettede vores opmærksomhed mod den store missioneringsindsats, der finder sted i vor tid:

»Ved tidsfastsættelsen af den store indsamling synes Esajas at antyde, at den finder sted i en tid med jernbaner og flyvemaskiner ...

Eftersom der hverken var tog eller fly på den tid, havde Esajas jo svært ved at nævne dem ved navn. Han synes dog at have beskrevet dem med umiskendelige ord. Er der nogen bedre jævnførelse af, at »deres hestes« hove skulle være som flint og »deres hjul som en hvirvelvind« – end et moderne tog? Eller nogen bedre sammenligning af »deres brøl ... skulle være som en løves« med et fly? Tog og fly standser ikke for natten. Følgelig var Esajas berettiget i at sige: »Ingen skal slumre eller sove; ej heller skal bæltet om deres lænder løsnes, eller remmen på deres sko knække? Med sådanne transportmidler

kan Herren vitterligt »fløjte efter dem fra jordens ende, så de kan »komme med hast, skyndsomt.« Noget tyder på, at Esajas så flyvemaskiner, siden han sagde: »Hvem er det, der kommer som sejlene skyer, som duer, der flyver til dueslaget?« (Es 60:8)« (*Israel! Do You Know?* 1954, s. 182).

2 NEFI 16:1-13.

På hvilke måder afspejler Esajas' kaldelse profeternes kaldelse i dag? Hvad er bemærkelsesværdigt ved kaldelsen af en profet?

2 Nefi 16:1. Hvem var kong Uzzija?

- Uzzija var den 10. konge af sydriget, Juda. Han besteg tronen i en alder af 16 år, da hans far Amasja blev dræbt på grund af en sammensværgelse omkring år 767 f.Kr. Uzzija søgte og fulgte profeten Zekarjas råd. Så længe han var retfærdig, velsignede Herren ham med fremgang (se 2 Kong 15:34; 2 Krøn 26:5). Han anførte Juda i adskillige sejrige slag mod nærboende fjender. Han befæstede Jerusalems mure. Han støttede landbruget. Han førte Judas rige frem til en velstand, man ikke havde set siden Salomos død. På sine ældre dage forsøgte Uzzija, som ikke var bemyndiget som Herrens tjener, at bringe røgelsesoffer på røgelsesofferalteret i templet, da han blev ramt af spedalskhed (se 2 Krøn 26:19). Han var spedalsk til han døde i 742 f.Kr. (se Merrill F. Unger, *The New Unger's Bible Dictionary*, ed. R. K. Harrison og andre, 1988, s. 1322-1323).

2 Nefi 16. Esajas' kald til profet

- Esajas beskrev sit kald som Herrens profet for hele Israel med symboler. Han brugte billeder og termer, som hans læsere kunne genkende. Hans kald omfattede, at han så Jahve (se 2 Ne 16:1), englebetjening (se 2 Ne 16:2-3, 6-7), erkendelse af sin fysiske svaghed i modsætning til Jahves herlighed (se 2 Ne 16:5), og accept af sit kald efter en rensende og styrkende åndelig oplevelse (se 2 Ne 16:6-8).

2 Nefi 16:2. Seraf

- »Serafer er engle, som lever i Guds nærhed og konstant ærer, priser og hylder ham ...

»På hebraisk hedder seraf i flertal *seraphim* ... Det faktum, at disse hellige væsener blev vist for ham med vinger var blot for at symbolisere deres »kraft til at bevæge sig og handle etc.« som det var blevet vist andre i syner (L&P 77:4)« (Bruce R. McConkie, *Mormon Doctrine*, 2. udg., 1966, s. 702-703). Den primære betydning på hebraisk af *seraf* er »at brænde,« måske for at antyde den renhed, der er nødvendig for at være i Guds nærhed.

2 Nefi 16:4. »Huset blev fyldt med røg«

- »Dørstolperne rystede ... og huset blev fyldt med røg« (2 Ne 16:4). Rystelsen og røgen er symboler på Herrens tilstedeværelse (se Åb 15:8).

2 Nefi 16:9-12. »Hør blot, men de forstod ikke«

- Esajas var bemyndiget til at forkynde Jesu Kristi evangelium til trods for, at folket havde svært ved at høre og forstå evangeliets sandhed. Han var blevet advaret om, at hans forkyndelse for det vildfarne folk generelt ikke ville blive modtaget. Deres hjerter var for »fede« til at tage imod sandheden, og deres ører for »tunge« og uvillige til at tage imod det evangelium, som blev forkyndt i sin klarhed. Esajas var ikke bemyndiget til at gøre folk immune over for sandheden, men han blev advaret om vanskeligheden ved hans mission. Som svar på Esajas' spørgsmål: »Hvor længe?« (2 Ne 16:11), svarede Herren, at folket skulle have mulighed for at tage imod evangeliet indtil »landet er blevet totalt ødelagt.« Herren vil i sin nåde fortsætte sin frelsende gerning gennem sine tjenere »så længe tiden varer, eller jorden står, eller der på dens overflade findes et eneste menneske, der kan frelses« (Moro 7:36).

2 Nefi 16:13. Hellig sæd

- Brugen af ordet *tiendedel* i 2 Nefi 16:13 betegner en levning af Israels hus.

- »Hellig sæd« går på den trofaste levning, som vil sætte nyt liv i et spredt Israel ligesom der vokser nye grene frem af stubben på et træ, der er skåret ned.

Brad Teare, gengivet med tilladelse fra Kirkeens Historiske Museum

Overvej

- Hvis det store værk i de sidste dage er at rejse et banner for folkeslagene og bringe dem evangeliet (se 2 Ne

15:26), hvordan kan du så bedst gøre dit som sidste dages hellig?

Forslag til opgaver

- Læs 2 Nefi 12:1-4; 15:26-27; og ældste Bruce R. McConkies lærdomme i kommentar til 2 Ne 15 (s. 74-75) og præsident Joseph Fielding Smiths udtalelse i kommentar til 2 Nefi 15:26 (s. 74). Skriv et afsnit om, hvordan Herrens værk med gengivelse af evangeliet i de sidste dage har velsignet dit liv.
- Esajas fik at vide, at han skulle forkynde for et folk, der ville høre hans ord, men ikke forstå dem. Læs 2 Nefi 16:9-12. Tænk over og bed om, hvordan du kan blive bedre til rigtigt at »høre« profeternes ord. Nedskriv så en plan, du kan følge, der kan hjælpe dig til at forstå og anvende deres ord.

KAPITEL 11

2 Nefi 17-24

Indledning

At forstå de af Esajas' skrivelser, som Nefi citerede kræver ihærdigt studie og indsats fra din side. Brug kommentarerne og din forståelse af evangeliet til at anvende de profetier og åbenbaringer, som Esajas havde om de sidste dage forud for det andet komme. Hold øje med Jesu Kristi fødsel, hans liv og mission og de ødelæggelser og domme, der vil ramme de ugudelige i de sidste dage for at berede verden på hans komme. Læg nøje mærke til de ord, der beskriver omstændighederne omkring genoprettelsen. Se desuden hvordan en ond verden ville opføre sig iflg. Esajas' forudsigelser. At genkende og finde de sidste dages misgerninger, der er profeteret om kan hjælpe jer til at træffe retfærdige valg og undgå de store straffedomme, der vil ramme de ugudelige.

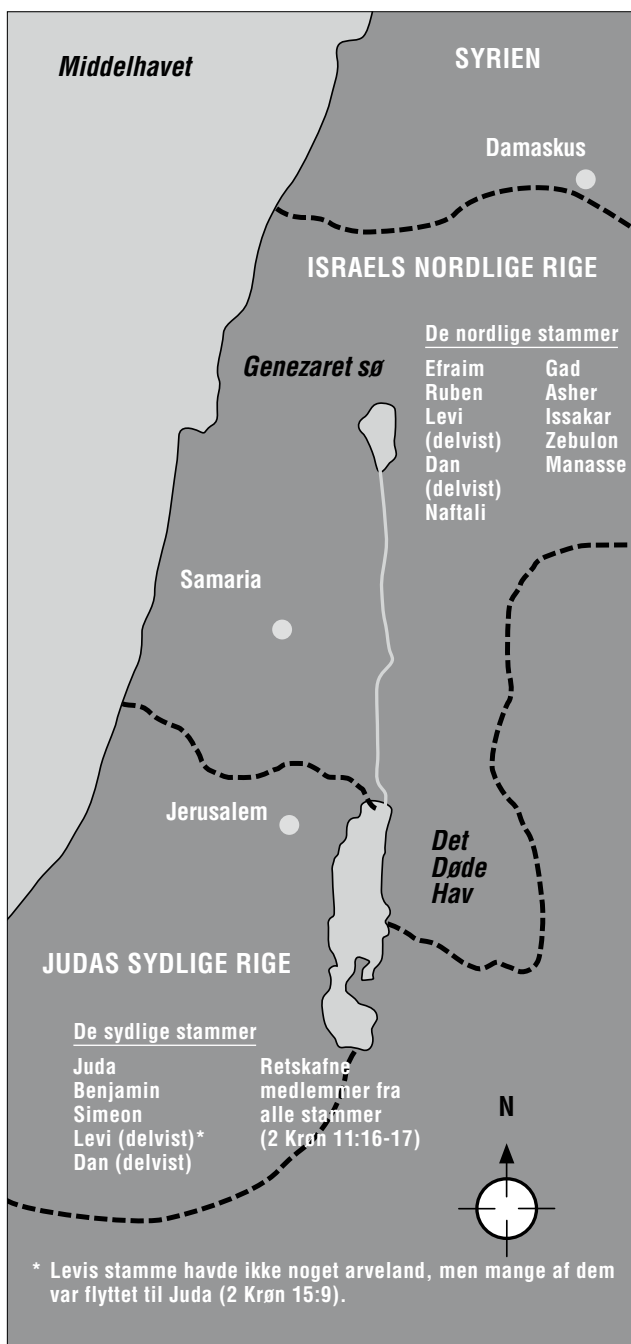
Kommentar

2 Nefi 17-24. Oversigt og baggrund

- Mange mennesker har svært ved at forstå Esajas' skrivelser på grund af hans profetiers dualistiske natur. På den ene side relaterer disse profetier direkte til Esajas' kaldelse som profet og de forhold, der gjorde sig gældende på hans tid og i hans miljø. På den anden side brugte han de samme begivenheder til at beskrive begivenheder i tidens midte såvel som i de sidste dage. Det er en hjælp at være opmærksom på den historiske, geografiske og politiske kontekst, i hvilken Esajas profeterede (se 2 Ne 25:5-6).

Dengang Esajas profeterede, var der to kongedømmer af israelitter – det sydlige kongedømme, Juda, og det nordlige kongedømme, Israel (der også blev kaldt Efraim). Et tredje land, Syrien var skiftevis fjende og allieret med enten Israel eller Juda eller begge to (se Bible Dictionary, »Chronology: Kings of Judah and Israel, s. 637-639). Disse lande blev omtalt i følgende vendinger:

Land	Hovedstad	Territorium eller stamme	Leder
Juda	Jerusalem	Juda	Akaz, af Davids hus
Syrien	Damaskus	Aram	Resin
Israel	Samaria	Efraim	Peka, søn af Remalja

- Esajas' kald til at tjene kom på et tidspunkt, hvor Judas og Israels magt og velstand var aftagende. Nordriget Israel (Efraim) havde dannet alliance med Syrien for styrke og beskytte sig imod det koloniserende assyriske imperium. Da Juda nægtede at indgå i alliancen, angreb Israel og Syrien Juda (se 2 Ne 17:1).

Esajas blev tilskyndet til at advare Akaz, Judas konge, mod at indgå politiske alliancer på vegne af Juda for at forsvare sit folk, men Akaz afviste Herrens advarsel (se 2 Kong 16:7-20). Akaz indgik en aftale med assyrerkongen, Tiglat-Pileser, og Juda blev en vasalstat, som underkastede sig Assyrien for at få beskyttelse mod Syrien og Israel. Assyrien opslugte dog gradvist de små kongeriger. Først faldt Damaskus (Syrien) i 732 f.Kr., så Samaria (Israel) i 722 f.Kr. og tilmed blev hele Juda, bortset fra Jerusalem, løbet over ende af assyrerne i 701 f.Kr.

Som med mange andre af Esajas' profetier, blev visse af dem opfyldt, mens han levede (se 2 Kong 16-18), som det ses i historien om det gamle Israel og Juda. En nøje gennemlæsning af 2 Nefi 17-24 (se også Es 7-14) tillige med kapiteloversigterne lærer os, at Esajas' profetier også angår Herrens, Jesu Kristi andet komme og den dom, der skal gå forud for denne skønne og imødesete begivenhed.

- Ældste Dallin H. Oaks fra De Tolv Apostles Kvorum kommenterede de »mange forskellige opfyldelser« af Esajas' profetier hos senere generationer og den rolle Helligånden spiller for at forstå vigtigheden af dem: »Esajas' Bog indeholder adskillige profetier, som kan opfyldes på mange måder. En af dem synes at vedrøre folket på Esajas' tid og eller omstændigheder, der gjaldt den næste generation. En anden betydning, ofte symbolsk, synes at vedrøre begivenheder i tidens midte ... Endnu en anden betydning eller opfyldelse af den samme profeti synes at henvise til begivenhederne omkring Frelserens andet komme. Det faktum, at mange af disse profetier kan have forskellige betydninger, understreger vigtigheden af, at vi søger Helligåndens åbenbaring for at forstå dem« (se *Ensign*, jan. 1995, s. 8).

2 Nefi 17:2. Davids hus

- I 2 Nefi 17:2 henviser »Davids hus« til kong Akaz, en efterkommer af kong David og arving til Judas trone.
- Syrien havde indgået et forbund med Efraim, Nordriget Israel.
- Udtrykket »hans hjerte skælvede« viser, at Akaz og hans folk blev bange, da de hørte, at Syrien og Efraim havde indgået en alliance.

2 Nefi 17:3. Møde ved Øvredammen

- Navnet på Esajas' søn *Shearjashub* betyder »denne rest skal vende tilbage« (se 2 Ne 20:21-22; Es 7:3a).
- Den vandledning, der omtales i 2 Nefi 17:3 er en akvædukt. Akaz har måske besat byens vandforsyning i tilfælde af en belejring under en krig.
- Valkerens plads var et sted, hvor tøjet blev vasket.

2 Nefi 17:4. »Rygende fakkelstumper«

- Beskrivelsen af kongerne Resin og Peka i 2 Nefi 17:4 som »rygende fakkelstumper« er et billede på en udbrændt fakkel eller på, at de har brugt deres styrke. Og Resin og Peka viste sig at være kraftesløse og blev snart knust af Assyrien.

2 Nefi 17:6. »Imod Juda«

- At *plage* betyder at irritere eller pine.
- Udtrykket »bryde ind« antyder at Syrien og Efraim ville prøve at tvinge sig vej ind i Jerusalem.
- Syrien og Efraim udvalgte Tab'als søn som deres mand og konge i Jerusalem.

2 Nefi 17:8. »Efraim [skal] knuses«

- En snes er lig med 20. Derfor betyder »tre snese og fem år« 65 år.
- Nordriget, Israel, blev belejret af Assyrien i 722 f.Kr. og mange af indbyggerne (i dag kendt som Israels tabte stammer) blev ført bort. Tilfangetagne fra andre lande blev forflyttet i området og giftede sig med tiden med de tilbageblevne israelitter og blev kendt som samaritanerne. »Efraim [skal] knuses« skete som profeteret, inden for et tidsrum af 65 år var Efraim væk.

2 Nefi 17:9-14. »Herren selv [skal] give jer et tegn«

- Det hebraiske ord for jomfru (*’almah*) betyder »ung kvinde« med betydningen at være jomfru.

- *Immanuel*, et navn for Jesus Kristus kommer af ord, som på hebraisk betyder »Gud med os.« Immanuel er både et navn og en titel, som er et tegn på Guds udfrielse (se Es 7:14). Esajas’ omtale af Immanuel har både en historisk og profetisk betydning. Umiddelbart kan det betyde, at et barn skulle fødes på Esajas’ tid, hvor dets barndomsårs længde er et billede (se 2 Ne 17:16-19). I sin vigtigere og profetiske betydning er Immanuel specifikt identificeret af Matthæus som en profeti om Jesu Kristi fødsel på jorden (se Matt 1:18-25). Navnet findes også i sidste dages skrifter (se 2 Ne 17:14; 18:8; L&P 128:22). (For yderligere information henvises til Guide til Skrifterne, »Immanuel«, s. 117; Bible Dictionary, »Immanuel«, s. 706).

- »Gud med os« skulle forsikre kong Akaz om, at dersom han vendte sig til Herren, ville Gud hjælpe ham. Ældste Jeffrey R. Holland fra De Tolv Apostles Kvorum forklarede, hvordan dette også blev »et sindbillede på og en skygge af« Frelseren: »Der er flere parallelle elementer i denne profeti, som med så mange af Esajas’ ord. Den mest umiddelbare betydning, drejer sig sandsynligvis om Esajas’ hustru, en ren og god kvinde, som fødte en søn omkring dette tidspunkt, hvorved barnet blev et sindbillede og en skygge af den større

© 1987 Greg K. Olsen

og senere opfyldelse af profetien, som blev virkeliggjort ved Jesu Kristi fødsel. Symbolismen i den dualistiske profeti får yderligere betydning, når vi opdager, at Esajas’ hustru måske var af kongelig æt, og derfor kunne hendes søn være en del af Davids slægt. Her er det igen en slags billede på den større Immanuel, Jesus Kristus, Davids store søn, kongen som bogstavelig talt blev født af en jomfru. Hans titel *Immanuel* skulle sandelig videreføres til de sidste dage, og anvendes om Frelseren i L&P 128:22« (*Christ and the New Covenant*, 1997, s. 79).

Temaer	Esajas 7:14-17 (2 Nefi 17:14-17)	Esajas 8:3-7 (2 Nefi 18:3-7)	Matthæus 1:21
Mor	Jomfru	Profetinde	Hun (Maria)
Undfangelse	Skal blive med barn	Hun blev gravid	Skal føde
Barnet er en søn	Føde en søn	Fødte en søn	En søn
Navnet på sønnen	Skal give ham navnet Immanuel	Skal give ham navnet Maher-Shalal Hash-Baz	Skal give ham navnet Jesus

Donald W. Parry, Jay A. Parry, Tina M. Peterson, *Understanding Isaiah*, 1998, s. 74.

2 Nefi 17:16-22. Ødelæggelsen af Efraim og Syrien

- I modsætning til løftet om, at Juda ikke ville blive totalt udryddet, profeterede Esajas om faldet af Nordriget, »det land, som du afskyr,« som lå i strid med Akaz (2 Ne 17:16). På den tid blev de to konger i Nordriget dræbt af assyrerne.

- De to nationer, Efraim og Syrien, blev senere ødelagt af Assyrien. Syriens fald fandt sted i 732 f. Kr. og Efraims fulgte i 722 f. Kr. Som ældste Holland bemærkede (se kommentar til 2 Nefi 17:14 i venstre spalte), så ville det historiske barn på Esajas’ tid være omkring 12 eller 13 år gammel, den moralske ansvarlighedsalder iflg. judæisk lov.

2 Nefi 17:20. Rage hovedet og skægget

- At rage hovedet og skægget var almindeligt i forbindelse med sorg over dødsfald i familien. Den påtvungne

afklipping af en fange var dog fornedrende og tegn på undertvingelse.

2 Nefi 17:22. »Smør og honning«

- Smør og honning kan synes som luksusvarer, men landet blev lagt øde af assyrerne (se 2 Ne 17:23). Derfor kunne de overlevende ikke dyrke jorden og var nødt til at leve som beduiner. Smør og honning går på den stive yoghurt, man kunne lave af gede- eller fåremælk, og den vilde honning, man kunne finde.

2 Nefi 18. Assyrien, Herrens redskab

- Kapitel 18 i 2 Nefi er en fortsættelse af det historiske forløb, som præsenteret i kapitel 17. Esajas advarer igen Juda imod alliancer, fordi de, som han profeterer, ikke ville have den ønskede virkning. Det messianske løfte om Immanuel (»Gud med os«) ville tjene dem til gavn. Assyrien ville besætte landet, men Juda ville stadig overleve. Esajas afslutter sine skrivelser med en advarsel mod de falske lærdomme og skikke, som ville trække Juda væk fra budene, der var blevet åbenbaret til dem.

2 Nefi 18:1. Maher-Shalal Hash-Baz

- Navnet på Esajas' søn, Maher-Shalal Hash-Baz, betyder »ødelæggelse er nært forestående« (se 2 Ne 20:6). Navnet er sandsynligvis et symbol på, at Assyrien skulle ødelægge Israel (se Es 8:1*d* i den engelske bibel).

2 Nefi 18:3. Profetinde

- Udtrykket *profetinden* henviser til Esajas' hustru. Hun havde måske profetiske evner, og hendes søn var sandsynligvis den umiddelbare opfyldelse af profetien i 2 Nefi 17:14.

2 Nefi 18:4. »Have lært at råbe«

- Beskrivelsen »barnet skal ikke have lært at råbe: Min far og min mor« henviser til Esajas' søn Maher-Shalal Hash-Baz i en alder omkring to år. I år 732 f.Kr. blev Syrien og det nordlige Samaria (Israel) ødelagt af Assyrien. Israel blev ikke helt erobret før år 722 f.Kr.

2 Nefi 18:6-7. »Siloas vande, der rinder sagte«

- En kommentator er kommet med en mulig betydning af sammenligningen mellem »Siloas vande, der rinder sagte« (2 Ne 18:6) og de »mægtige og mange« vande i (v. 7): »Esajas beskriver og sammenligner de to former

for vand – de sagte, rindende vande i Siloa, som lå nær Jerusalems tempelbjerg og Eufrats vande, en stor flod, der ofte løber over sine bredder. Siloas vande er rolige og indbydende, hvorimod Eufrat er farlig og ødelæggende. Siloas vande giver liv til dem, der drikker af dem; Eufrat medfører død for dem, der rammes af dens oversvømmelser. Esajas' billedbrug af de to vande er symbolsk: Det første symboliserer Jesus, himlens Konge, der sammenlignes med livets vand, det sidste med assyrerkongen, der fører sine store, ødelæggende styrker, der »skulle[r] hen over jorden, [som en oversvømmelse ... og] tilintetgør byerne med deres indbyggere« (Jer 46:8). For så vidt indbyggerne i Juda forkastede Jesus, eller Siloas vande, ville Herren lade assyrerkongen, eller de stærke og mægtige vande i floden oversvømme deres bredder, ja lægge hele landet øde« (Donald W. Parry, Jay A. Parry, Tina M. Peterson, *Understanding Isaiah*, 1998, 83).

2 Nefi 18:8. »Helt til halsen«

- Det billedlige udtryk »helt til halsen« skal vise, at assyrerkongen vil erobre hele Juda helt til Jerusalem. I år 701 f.Kr. havde assyrerne overtaget hele Juda bortset fra hovedstaden.

2 Nefi 18:8-10. »Gud er med os«

- På det tidspunkt, hvor assyrerne overfaldt Juda syntes alt at være tabt, men Immanuel eller »Gud er med os« forhindrede Jerusalems ødelæggelse (2 Ne 18:10). Es 37:33-36 beskriver denne mirakuløse begivenhed, hvor end ikke en pil blev skudt over murerne.

2 Nefi 18:14. En helligdom, »en klippe til at snuble over«

- Ældste Bruce R. McConkie (1915-1985) fra De Tolv Apostles Kvorum bemærkede kraften ved »Immanuel« til både at frelse og fordømme: »Når Israels klippe kommer, skal han være en helligdom for de retskafne, de skal finde fred og tryghed i ly af hans evangelium; men han skal også være en klippe til at snuble over og en anstødssten (en fælde eller snare) for de oprørske og ulydige i Jerusalem og hele Israel. De skal snuble og falde på grund af ham; de vil tage anstød af hans lære og blive fordømt og nedbrudt og fanget i en fælde for at afvise dem« (*Doctrinal New Testament Commentary*, 3 vol., 1971-1973, 3:292-293).

2 Nefi 18:17. »Jeg vil vente på Herren«

- Ældste Robert D. Hales fra De Tolv Apostles Kvorum talte om den åndelige styrke, der følger, når vi sætter vores lid til Herren:

»Når vi sætter vores lid til Herren, må vi kæmpe imod smerten dag for dag og nogle gange time for time, eller øjeblik for øjeblik; men i sidste ende forstår vi det storslåede råd, der blev givet til profeten Joseph Smith, da han sloges med smerten over at føle sig glemt og isoleret i Liberty fængsel:

»Min søn, lad der være fred i din sjæl, din modgang og dine trængsler skal kun vare et øjeblik,

og så skal Gud, hvis du udholder dem vel, ophøje dig i det høje; du skal sejre over alle dine fjender« (L&P 121:7-8).

Mine kære brødre og søstre, når I er udsat for smerte og prøvelser i livet, hold jer da nær til Frelseren. {Vent] på Herren ... se frem til ham« (se Es 8:17; 2 Ne 18:17). »Men de, der håber på Herren, får nye kræfter, de får vinger som ørne. De løber uden at blive trætte, de vandrer uden at udmattes« (Es 40:31). Helbredelsen finder sted til Herrens tid og på Herrens måde. Vær tålmodig« (se *Liahona*, jan. 1999, s. 19).

2 Nefi 18:19. »Maner ånder frem og ... troldmændene som piber«

- I hine mørke tider søgte folk råd hos åndemanere i stedet for at stole på Herren. Troldmændenes piben og mumlen er et billede på knirkelyde og hviskende messen på de medier, som skal forestille at kontakte de døde.

2 Nefi 19. »Et barn er født os«

- Da assyrerne slog til mod alliancen mellem Israel (Efraim) og Syrien, ødelagde de Damaskus og indtog

hele den nordlige del af Israel, som siden blev kaldt Galilæa (se 2 Kong 15:27-31). Teksten i 2 Nefi 19:1 refererer til denne begivenhed som en »plage,« der forårsagede »mulum.« Til trods for denne invasion og den trussel, den udgjorde for resten af Israel og Juda i

syd, profeterede Esajas om Messias' komme til den region som »et stort lys« (2 Ne 19:2). De landområder, som gik i arv gennem Zebulons og Naftalis stamme i det nordlige Israel eller Galilæa, var der, hvor Jesus voksede op og tilbragte det meste af sin tjenestegering. Matthæus og Johannes så, at Messias ville være i egnene omkring Galilæa som en opfyldelse af Esajas' profeti (se Matt 4:12-16; Joh 1:5).

2 Nefi 19:6-7. »Herredømmet skal ligge på hans skulder«

- Ældste Jeffrey R. Holland skrev om opfyldelsen af Esajas' profeti i 2 Nefi 19:6-7, at den havde forbindelse til både forsoningen og tusindårsriget. »Det faktum, at herredømmet skal hvile på hans skuldre, bekræfter, at hele verden en dag vil anerkende – at han er Herrernes Herre, kongernes Konge, der en dag skal herske over jorden og hans kirke i egen høje person med al den majestæt og hellig klædedragt, der hører sig til en hellig regent og højpræst. Alle kan hente trøst i det faktum, at der grundet det herredømme – og de byrder, der dermed vil hvile på hans skuldre, vil de i høj grad blive lettet fra vores. Dette er endnu en henvisning i Esajas til forsoningen om, at vore synder vil blive båret (eller i det mindste i denne henvisning vore jordiske byrder) på Kristi skuldre« (*Christ and the New Covenant*, s. 80).

2 NEFI 19:6-7

Hvordan kan hver af disse titler, der er knyttet til Herren, Jesus Kristus, give os ny forståelse for Frelseren?

- Ældste Jeffrey R. Holland hjalp os til at se vigtigheden af de forskellige titler, der anvendes om Herren, Jesus Kristus:

»Som »Underfuld Rådgiver« er han vores mellemmand, han går i forbøn for os og forsvarer os i himlens store retssal. Herren rejser sig for at tale sit folks sag og står frem for at dømme folket« som Esajas (og Nefi) tidligere påmindede os om (2 Ne 13:13). Bemærk den vidunderlige medfølelse, som kendetegner vores rådgiver og talsmands i disse vers i sidste dages skrifter:

»Lyt til ham, som er jeres talsmand hos Faderen, og som taler jeres sag over for ham –

idet han siger: Fader, se hans lidelser og død, han, som ikke begik nogen synd, ham, i hvem du havde velbehag; se din Søns blod, som blev udgydt, blodet af ham, som du gav, for at du selv kunne blive herliggjort;

derfor, o Fader, skån disse mine brødre, som tror på mit navn, så de må komme til mig og få evigtvarende liv« (L&P 45:3-5).

Selvfølgelig er Kristus, som Esajas nævnte, ikke blot vores talsmand, men også dommer (se Mosi 3:10; Moro 10:34; Moses 6:57). Det er i rollen som dommer, at vi kan finde endnu større forståelse for Abinadis gentagelse af, at »Gud selv« skal komme ned og forløse sit folk (Mosi 13:28; se også Mosi 13:34; 15:1; Alma 42:15). Det er som om, at dommeren i himlens store retssal nødig vil bede andre end sig selv om at bære byrden af de skyldige mennesker, der står tiltalt, og tager sin kappe af og kommer ned til jorden for personligt at tage deres slag. Kristus som nådig dommer er et lige så smukt og vidunderligt koncept som Kristus som rådgiver, mellem- og talsmand.

»Mægtige Gud« viser noget om Guds kraft, hans styrke, almægtighed og uovervindelige indflydelse. Esajas ser ham altid som i stand til at overvinde følgerne af synd og overtrædelse for sit folk og til for evigt at triumfere over Israels undertrykkere.

»Evide Fader« understreger den fundamentale lære, at Kristus er Fader – Skaber af utallige verdener, Faderen til det opstandne fysiske liv gennem opstandelsen,

Faderen til evigt liv for sine åndeligt skabte sønner og døtre og den, der handler på Faderens (Elohim)s vegne gennem guddommeligt overdragen myndighed. Alle bør stræbe efter at blive født i ham og blive hans sønner og døtre (se Mosi 5:7).

Endelig bør vi med udtrykket »Fredsyrsten« glæde os over, at når Kongen kommer, vil der ikke længere være krig i menneskenes hjerte eller blandt nationer på jorden. Dette er en fredelig konge, kongen af Salem, den by der senere skal blive til Jeru-Salem. Kristus vil komme med fred til dem, som vil anerkende ham i jordelivet, uanset hvilken tidsalder de har levet i, og han vil bringe fred til alle i hans tusindårsrige og herlighedsrige derefter« (*Christ and the New Covenant*, s. 80-82).

2 Nefi 19:11-12. »Hans hånd er stadig strakt ud«

- »Resins modstandere« var assyrerne.
- Selvom udtrykket »hans hånd er stadig strakt ud« oftest er et udtryk for retfærdig harme, er det andre steder brugt som et billede på en nådig hånd (se 2 Ne 28:32; Jakob 6:4-5).

2 Nefi 19:18-19. »Ildens bytte«

- I 2 Nefi 19:5 giver det blodige slag næring til ilden som forberedelse til glæden og freden ved et »stort lys«, som nævnes i vers 2. Modsat er ildens bytte i vers 18-19 ugudelighed og de mennesker, som fremturer i mørke til et punkt, hvor de end ikke skåner deres egen bror.

2 Nefi 20. Guds dom over Assyrien

- Til trods for at Assyrerne fik lov til at gå imod Israel og Juda, måtte de også stå til doms for Gud for deres uretfærdighed. Kapitel 20 i 2 Nefi indeholder en profeti, der handler om Assyriens skæbne og dens opfyldelse er blevet fastslået rent historisk. Esajas nævnte nogle sejrige militære kampanjer for Assyrien (se v. 9) og profeterede om en forestående invasion og sejr over Juda og nævnte endda navne på mange af de byer i Juda, som ville falde for Assyrien (se v. 28-32). Ikke desto mindre ville Assyrien med tiden falde og både Israels og Assyriens totale fald er skildret i (v. 15-19). Ødelæggelsen af Israel og Assyrien er også et billede på ødelæggelsen af de ugudelige til alle tider, også i de sidste dage.

2 Nefi 20:5-6. »Min vredes kæp«

• I sin nåde sendte Herren profeter, som igen og igen kaldte hans folk til omvendelse. Da profeterne blev afvist, tillod Herren, at Assyrien blev en afstraffende kæp i hånden mod hans folk. Da den hensigt var opfyldt, straffede Herren Assyrien for dets ugudelighed (se 2 Ne 20:12) gennem en anden nation, Babylon.

2 NEFI 20:12-14

Sammenlign Moses 4:1-4 med disse vers.
Hvordan afspejler kongen af Assyrien det, som Esajas belærte os om omkring modstanderen?

2 Nefi 20:12-15. »Skal øksen prale over ... sig selv?«

• Herren sammenlignede Assyrien med en økse, der praler over for ham, som har fat i skaftet. Øksen (Assyrien) har ingen styrke i sig selv, og dets storhed står for fald.

2 Nefi 20:16-19. De ugudelige skal udryddes på én dag

• Esajas brugte Assyriens fald som et billede på udryddelsen af de ugudelige ved det andet komme. Ældste Bruce R. McConkie bad læserne af dette afsnit om at se og forstå teksten i sammenhæng med det andet komme: »Esajas, der taler om det andet komme, siger: »Israels lys bliver til en ild, dets Hellige til en flamme; den skal brænde og fortære hans tidsel og tjørn på én og samme dag.« Det samme siges om den dag, hvor der skal renses ud i vingården. »Den [ilden] tilintetgør rub og stub i hans herlige skov og frugthave; han tæres fuldstændig hen. Resten af træerne i hans skov bliver til at tælle, selv et barn kan skrive dem op.« Menneskenes ugudelighed vil være så udbredt, og deres synder så store, at forholdsvis få vil tåle den dag. »På den dag – den dag, hvor alt brænder og alle urene ting fortæres af ilden, den dag, hvor kun få er tilbage – skal Israels rest og de overlevende fra Jakobs hus ikke mere støtte sig til ham, der slog dem, men i oprigtighed skal de støtte sig til Herren, Israels Hellige. En rest vender om, Jakobs rest, til den vældige Gud« (Es 10:17-21). De skal samles

efter Herrens komme« (*The Millennial Messiah*, 1982, s. 315-316).

2 Nefi 21. Isajs stub

• Herren underviste Esajas om de sandheder omkring de sidste dage gennem detaljerede syn. Ligesom Moroni (se Mormon 8:34-35) så Esajas, hvordan det ville være på vor tid og de begivenheder, som Herren ville lade ske forud for tusindårsriget. Mange af Esajas' profetier relaterer direkte til gengivelsen af evangeliet gennem profeten Joseph Smith.

2 Nefi 21:1-5. Stubben, grenen og kvisten

• Da Moroni viste sig for Joseph Smith den 21. september 1823 »citerede han det ellefte kapitel af Esajas' Bog og sagde, at det snart skulle blive opfyldt« (JS-H 1:40). Hvem er Isajs stub, og hvem er den kvist, der skal vokse frem af stubben? Herren besvarede disse spørgsmål i L&P 113:1-4. Alligevel er det nødvendigt at læse dette omhyggeligt og eftertænksomt for at forstå, hvad de enkelte symboler betyder.

Ældste Bruce R. McConkie mente, at Kristus var grenen i tusindårsriget: »Der skal komme dage, siger Herren, da jeg lader en retfærdig spire fremstå af Davids slægt. Han skal være konge med indsigt og øve ret og retfærdighed i landet ...« (Jer 23:3-6). Eller med andre ord skal Kongen regere personligt på jorden i tusindårsriget og være den gren, der vokser fra Davids hus ... Han er Herren, Jahve, ja, ham vi også kalder Kristus« (*The Promised Messiah: The First Coming of Christ*, 1978, s. 193).

Yderligere indsigt vedrørende Herrens rige i de sidste dage finder man i den messianske forudsigelse i 2 Nefi 21:1: »Og der skal skyde en kvist fra Isajs stub.« Åbenbaring i de sidste dage siger, at denne stub er »en tjener i Kristi hænder« (L&P 113:4). Tanken om en tjener i de sidste dage gentages poetisk i 2 Nefi 21:10, denne gang som »en rod af Isaj«. Denne rod er identificeret som en person, der bærer »præstedømmet og nøglerne til riget ... så han kan være et banner, og så han kan indsamle mit folk i de sidste dage« (L&P 113:6). Profeten Joseph Smith var en sådan person. Og det har hver af de følgende profeter for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, også været.

Ældste Bruce R. McConkie gav udtryk for samme følelse: »Tager vi fejl, når vi siger, at den profet, der nævnes her, er Joseph Smith, til hvem præstedømmet kom, som modtog rigets nøgler, og som rejste et banner for indsamlingen af Herrens folk i vores uddeling? Og er han ikke også en tjener i Kristi hænder, der er efterkommer af Isaj såvel som af Efraim eller af Josefs hus, og på hvem der er lagt stor magt? (L&P 113:4-6). De, hvis ører er indstillet på at lytte til det uendeliges hvisken, vil kende betydningen af disse ting« (Millennial Messiah, s. 339-340).

2 Nefi 21:9. »Jorden skal være fuld af kundskab om Herren«

- Ældste Dallin H. Oaks sagde, at himlens udgydelse af kundskab omfatter en kundskab om Guds veje, en øget tilstedeværelse af Helligånden og en forståelse for præstedømmets lære:

»I vor tid oplever vi en eksplosion af kundskab om jorden og dens indbyggere. Men menneskene af denne verden oplever ikke en tilsvarende øget kundskab om Gud og hans plan for sine børn. På det område er det ikke mere skolegang og teknologi verden har brug for, men mere retfærdighed og åbenbaring.

Jeg længes efter den dag, som Esajas profeterede om, hvor jorden skal være fuld af kundskab om Herren

(Es 11:9; 2 Ne 21:9). I en inspireret udtalelse beskrev profeten Joseph Smith Herrens »øse[n] kundskab fra himlen ned over de sidste dages helliges hoveder« (L&P 121:33). Dette vil ikke finde sted for dem, hvis »hjerter er så optaget af det, der hører denne verden til, og tragter efter anerkendelse fra mennesker« (121:35). De som ikke lærer og bruger »retfærdighedens principper« (121:36) vil blive overladt til sig selv for at kæmpe mod myndighedspersoner, »forfølge de hellige og til at kæmpe mod Gud« (121:38). Derimod giver Herren de trofaste dette store løfte:

»Præstedømmets lære skal falde på din sjæl som dug fra himlen.

Helligånden skal være din stadige ledsager, og dit scepter et uforanderligt scepter af retfærdighed og sandhed, og dit rige skal være et evigtvarende rige, og uden tvang skal det tilflyde dig for evigt og altid« (L&P 121:45-46)« (se *Stjernen*, juli 1989, s. 26).

2 Nefi 21:10-16. Sidste dages indsamling

- Den 21. og 22. september 1823 viste englen Moroni sig for profeten Joseph Smith på fem forskellige tidspunkter. Ved fire ud af fem besøg blev der blandt andre instruktioner citeret fra Esajas kapitel 11 med en udtalelse om, at dette stod for at gå i opfyldelse (se JS-H 1:40). I løbet af nogle få år blev profeten Joseph Smith overdraget de præstedømmenøgler, der var nødvendige for at indlede opfyldelsen af denne profeti (se L&P 110:11).

2 Nefi 21:11. Den anden indsamling

- Profeten Joseph Smith (1805-1844) sagde, at tiden for den anden indsamling af Israels hus var forbeholdt de sidste dage:

»Endelig er tiden kommet, hvor Abrahams, Isaks og Jakobs Gud atter for anden gang skal udrække sin hånd for at genvinde den rest af sit folk, som skal være tilbage fra Assyrien og fra Egypten, og fra Patros og fra Kush og fra Elam og fra Sinear og fra Hamat og fra øerne i havet og med dem bringe ikke-jødernes fylde og indgå pagt med dem, som det blev lovet, når deres synder blev taget bort ... Denne pagt er aldrig blevet indgået med Israels hus ej heller Judas ...

Kristus tilbød at indgå en pagt med dem, da han levede på jorden, men de afviste ham og hans tilbud, og som følge deraf blev de afskåret, og der blev ikke indgået nogen pagt med dem på det tidspunkt ...

Efter at denne udvalgte familie således havde forkastet Kristus og hans forslag, sagde de frelsende engle til dem: »Vi vender os til ikke-jøderne« og ikke-jøderne modtog pagten og blev podet ind på det sted, hvorfra den udvalgte familie var blevet afbrækket« (*History of the Church*, 1:313).

2 Nefi 22. Lovsange

- Kapitel 22 i 2 Nefi indeholder to lovsange med tak og pris for den dag, hvor tusindårsriget oprinder. De indeholder det store løfte om, at folket vil anerkende Herren, prise ham og nyde hans velsignelser. Det vil være en tid, hvor alle vil øse ud af deres vidnesbyrd, taknemlighed og kærlighed til hinanden. Salme 42, »Min Gud er mit lys« i Salmer og sange er bygget over den sætning, Esajas brugte i kapitel 12, vers 2.

2 Nefi 22:3. »Vand fra frelsens kilder«

- Ældste Joseph B. Wirthlin (1917-2008) fra De Tolv Apostles Kvorum fastslog kilden til det levende vand: »Herren tilvejebringer det levende vand, der kan slukke den brændende tørst hos dem, der er udtørret af mangel på sandhed. Han forventer, at vi giver dem evangeliets fylde ved at give dem skrifterne og profeternes ord og ved at bære personligt vidnesbyrd om det gengivne evangeliums sandhed for at stille deres tørst. Når de drikker af bægret til evangelisk kundskab, stilles deres tørst efterhånden som de kommer til at forstå vor himmelske Faders plan for lykke« (se *Stjernen*, juli 1995, s. 18).

2 Nefi 23. Babylons fald

- Esajas forudså tydeligt Babylons ødelæggelse, fornedrelsen af adelen og den generelle ugudelighed blandt folket. Gud hidkaldte styrker for at vælte Babylon (se 2 Ne 23:2-6). Kaldet blev besvaret da en alliance af mederne og perserne under ledelse af Kyros den Store opdæmmede Eufratfloden og marcherede gennem flodlejet og ind under Babylons mure for at erobre byen og omstyrte imperiet i år 538 f.Kr. Det bemærkelsesværdige ved den begivenhed fremgår tydeligere, når man overvejer udtrykket *Babylon* i åndelig forstand. I sine profetier brugte Esajas også udtrykket *Babylon* som et billede på den åndelige tilstand i verden i de sidste dage. Kaldet er til de »indviede« (2 Ne 23:3), de hellige i de sidste dage om at samle og forene sig med Gud for at omstyrte ugudeligheden (Babylon) i verden.

Paul Gustave Dore

2 Nefi 23:6. »Herrens dag«

- Udtrykket »Herrens dag« bruges mange gange til at beskrive den dom, hvormed Herren vil straffe de ugudelige og bevare de retskafne. For forberedelse til den dag har Herren sagt: »Hvis I er beredte, skal I ikke frygte« (L&P 38:30).

2 Nefi 24:4-20 Lucifers og Babylons fald

- I 2 Nefi 24 fordømmer Herren gennem Esajas ugudeligheden i Israels hus. Esajas profeterede om store straffedomme, som ville ramme dem på grund de onder, de nærede. De fleste af disse straffedomme ville komme igennem andre nationer. Esajas' profetiske syn om denne ødelæggelse sætter fokus på den rolle modstanderen spiller, som den primære årsag til lidelse blandt disse nationer. Gennem profetisk tilkendegivelse ved vi, at Lucifer i sidste ende vil blive besejret.

2 Nefi 24:12. Lucifer

- De eneste steder i Bibelen og Mormons Bog, hvor navnet *Lucifer* anvendes er i Esajas 14:12 og 2 Nefi 24:12. I L&P 76:25-28 lærer vi, at Lucifer (hvilket betyder »lysbærer«) var Satans navn i forudtilværelsen. På grund af hans oprør mod Gud, faldt han fra en plads med »myndighed i Guds nærhed« (v. 25) og blev kaldt »Fortabelse« (v. 26), hvilket betyder »undergang«.

Esajas brugte historien om Lucifers hovmod og hans fald fra himlen (se 2 Ne 24:12-19) til at beskrive Babels konges ambitioner og fald (se v. 4).

Esajas' beskrivelse af Babylon og dets herskere er også en metaforisk afspejling af den tid, hvor Satan vil blive bundet og ikke have magt over folkeslagene under tusindårsriget. Selvom han for en kort tid bliver sluppet løs efter tusindårsriget, vil han i sidste ende miste al magt, før jorden forvandles. Han og fortabelsens sønner vil blive forvist til det »yderste mørke.«

- Præsident Ezra Taft Benson (1899-1994) redegjorde for den brist i Satans karakter, der førte til hans nedstyrtning fra himlen:

»I det store råd i himlen var det stolthed, der fældede Lucifer, »morgengryets søn« (2 Ne 24:12-15; se også L&P 76:25-27; Moses 4:3) ...

Ved det store råd i himlen fremlagde Lucifer sit forslag i modstrid med Faderens plan, som Jesus Kristus var fortalende for (se Moses 4:1-3). Han ønskede at blive æret over alle andre (se 2 Ne 24:13). Hans hovmodige ønske var kort og godt at overtage Guds trone (se L&P 29:36; 76:28)« (se *Stjernen*, juli 1989, s. 3-4).

2 NEFI 24:12-20

På hvilke måder har Lucifer givet sig til kende blandt jordens folkeslag? Hvad vil konsekvenserne for hans fremfærd være?

Overvej

- Når du studerer 2 Nefi 17-19, så læg mærke til på hvilke måder Jesu Kristi liv er afgørende for menneskers hensigter i de sidste dage.

- Hvilke af Esajas' advarsler om straffedomme i de sidste dage er mest sigende for dig?
- På hvilke måde vil det andet komme både være »stort« og »frygteligt«?

Forslag til opgaver

- Når du omhyggeligt har læst og studeret disse kapitler af Esajas og de fortolkende kommentarer til dem, så skriv på et stykke papir, hvad du mener, er den vigtigste profetiske lære, som har stor betydning for dig som sidste dages hellig og på verden i dag. Redegør for hovedtemaet i hver af følgende skriftstedsblokke:

2 Nefi 17-18 _____

2 Nefi 19 _____

2 Nefi 20:12-19 _____

2 Nefi 21:10-14 _____

2 Nefi 22 _____

2 Nefi 23 _____

2 Nefi 24 _____

Indledning

Nefi fremsatte profetiske kommentarer til de af Esajas' profetier, som han citerede. Læg nøje mærke til Nefis lære, hvad angår Frelserens rolle i tilvejebringelsen af frelse for vor himmelske Faders børn, de store onder, som venter dem, der ønsker at være retfærdige i de sidste dage og velsignelserne ved den lovede genoprettelse. En afgørende del af den profeterede genoprettelse var fremkomsten af Mormons Bog. Udover at forberede verden på at genkende Herrens store værk i de sidste dage fortæller Nefis skrivelser dig, hvordan du personligt kan gøre brug af forsoningen til at opnå tilgivelse.

Kommentar

2 Nefi 25:1-8. Hjælp til forståelse af Esajas

- For hjælp til at forstå Esajas se kommentar til 1 Nefi 20-21 på s. 40.

2 Nefi 25:4. »Fyldt af profetiens ånd«

- Præsident Joseph Fielding Smith (1876-1972) uddybede ordene »fyldt med profetiens ånd« og hvordan vi kan opnå denne gave:

»Åbenbaring kan blive ethvert medlem af Kirken til del. Profeten sagde, at enhver bør være profet, hvilket vil sige, at Jesu vidnesbyrd er profetiens ånd. Det er ikke blot et privilegium, men også en pligt for ethvert medlem af Kirken at kende den sandhed, som gør vedkommende fri. Dette kan man ikke vide, medmindre det er blevet åbenbart til en ...

Helligåndsgaven gives til Kirkens medlemmer, så de kan have profetiens og åbenbaringens ånd. Lad det dog være helt klart, at de ikke vil modtage åbenbaring som vejledning for Kirken« (*Church History and Modern Revelation*, 2 vol., 1953, 2:217-218).

2 Nefi 25:9; 30:18. Nefis tale til jøderne, Lehis efterkommere og ikke-jøderne

- Følgende oversigt indeholder et sammendrag af 2 Nefi kapitel 25-30, hvilket udgør en tale, som Nefi giver til tre forskellige grupper af mennesker – jøderne, Lehis efterkommere og ikke-jøderne.

Nefis budskab til jøderne (2 Nefi 25:10-20)

- Jerusalems ødelæggelse; fangenskab i Babylon; tilbagekomsten til Jerusalem (se v. 10-11)

- Jødernes fornægtelse af Kristus; hans korsfæstelse og opstandelse (se v. 12-13)
- Jerusalem lægges atter øde i år 70 e.Kr. og år 135 e.Kr. (se v. 14)
- Efterfølgende spredning af jøderne (se v. 17-20)

Nefis budskab til Lehis efterkommere (2 Ne 25:21-20; 26:11)

- Nefis skrivelser blev bevaret og overdraget; Josefs efterkommere skal bevares (se 25:21)
- Nefitterne fryder sig over Kristus; hensigten med moseloven (se 25:23-30)
- Tegn efterfulgt af ødelæggelse; Kristus besøger nefitterne; udryddelse af nefitterne (se 26:1-11)

Nefis budskab til ikke-jøderne (2 Ne 26:12; 29:14)

- Jesus er Kristus (se 26:12-13)
- Profetier om de sidste dage (se 26:14; 29:14)
 1. Mormons Bogs fremkomst (se 2 Ne 27)
 2. Værdien af Mormons Bog (se 2 Ne 28)
 3. En advarsel til dem, der afviser Mormons Bog (se 2 Ne 29)

Sammendrag (2 Ne 30:1-8)

- Til ikke-jøderne (se v. 1-3)
- Til Lehis efterkommere (se v. 4-6)
- Til ikke-jøderne (se v. 7-8)

2 Nefi 25:13. »Med helbredelse i sine vinger«

- Ældste Richard G. Scott fra De Tolv Apostles Kvorum talte om behovet for forsoningens helbredende virkning – ikke blot for tilgivelse af synder, men for al livets modgang:

Harry Anderson © IRI

»[Frelseren] opstod fra de døde med helbredelse i sine vinger.«

Hvor vi dog behøver al den helbredelse, som Forløseren kan tilbyde. Min tale er et budskab om håb til alle jer, som længes efter befrielse fra de tunge byrder, der uforskyldt har ramt jer, selvom I har levet et værdigt liv. Min tale

bygger på principper indeholdt i Frelserens lære. Jeres udfordring kan være et alvorligt fysisk handicap, en kamp mod en langvarig sygdom eller en daglig kamp mod en livstruende sygdom. Det kan være som følge af, at en, der står jer nær, er død, eller kvalerne kan skyldes

en anden person, der er fanget af synd, eller det kan skyldes misbrug i enhver af dets onde varianter. Hvad end årsagen er, så vidner jeg om, at varig hjælp er tilgængelig på betingelser fastsat af Herren« (se *Stjernen*, juli 1994, s. 7).

2 Nefi 25:15-17. Judas tilbagevenden

• Præsident Wilford Woodruff (1807-1898) talte om Judas stammer og understregede de store velsignelser, der skulle blive dem til del, når de opfyldte det værk, som de gennem profeti var blevet udpeget til – nemlig at samles og tage deres arveland i besiddelse og genopbygge det store tempel i Jerusalem: »Dette er Elohims store vilje, o Judas hus, og når som helst I måtte blive kaldet til at udføre dette værk, vil Israels Gud bistå jer. I har en stor fremtid og skæbne foran jer, og I kan ikke undgå at indfri den; I er af en kongelig, udvalgt æt, og jeres fædres Gud har bevaret jer intakt som folkeslag i 1800 år til trods for al undertrykkelse i ikke-jødernes verden ... Når I mødes med Shiloh, jeres konge, vil I kende ham; jeres skæbne ligger allerede udstukket, I kan ikke undgå den. Det er sandt, at efter I er vendt tilbage og er samlet som folkeslag, og I har genopbygget jeres by og tempel, at ikke-jøderne kan samle deres styrker mod jer til kamp ... men når denne plage rammer jer, vil den levende Gud, som anførte Moses gennem ørkenen, udfri jer og jeres Shiloh vil komme og stå i jeres midte og kæmpe jeres slag, og I skal kende ham og jødernes plage skal tage en ende« (citeret i Matthias F. Cowley, *Wilford Woodruff: History of His Life and Labors*, 2nd ed., 1909, s. 509-510).

2 NEFI 25:17-20

Hvad er de primære formål med »et forunderligt værk og et under« som Nefi profeterede om ville finde sted i de sidste dage?

2 Nefi 25:17. »Et forunderligt værk og et under«

• Udtrykket »et forunderligt værk og et under« henviser til gengivelsen af evangeliet i de sidste dage. I 2 Nefi 27 læser vi om den vigtige rolle, som Mormons Bog spiller for denne genoprettelse. Esajas profeterede, at

Mormons Bog ville mane apostasiens næsten 2.000 års gamle mørke i jorden, og at de »vises og lærdes visdom skal forgå, og deres kloges kundskab« regnes for intet (2 Ne 27:26).

• Præsident Gordon B. Hinckley (1910-2008) fortalte om nogle af de bemærkelsesværdige begivenheder, der udgør dette store og forunderlige værk:

»Denne herlige dag begyndte i året 1820, hvor en dreng, oprigtig og med tro, gik ud i en lund og opløftede sin stemme i bøn, idet han søgte den visdom, som han følte, at han havde så stor brug for.

Som svar kom en storslået tilkendegivelse. Gud, den Evige Fader, og den opstandne Herre Jesus Kristus viste sig og talte til ham. Det forhæng, som havde været trukket for i det meste af to årtusinder, blev trukket fra for at indvarsle tidernes fyldes uddeling.

Nu fulgte gengivelsen af det hellige præstedømme, først Det Aronske og derpå Det Melkisedekske, under deres hænder, som havde haft myndigheden i gamle dage. Endnu et vidne, der talte som en røst fra støvet kom frem som et andet vidne om virkeligheden og guddommeligheden ved Guds Søn, verdens store Forløser.

Den guddommelige myndigheds nøgler blev gengivet, deriblandt de nøgler, som var nødvendige for at knytte familier sammen for tid og evighed i en pagt, som døden ikke kunne tilintetgøre.

Stenen var lille i begyndelsen. Den var næsten ikke til at se. Men den er vokset støt og ruller nu fremad for at fylde jorden« (*Liahona*, jan. 2000, s. 89).

2 Nefi 25:19. »Hans navn skal være Jesus Kristus«

• Det er bemærkelsesværdigt, at navnet *Jesus Kristus* forekommer så ofte i Mormons Bog. Gudsdyrkelsen af kilden til frelse, der klart er udpeget som Jesus Kristus, er noget, som medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige har tilfælles med tidlige indbyggere i Amerika, som også tilbad Kristus. Han er også den, der stiftede sin kirke blandt de hellige på Det Nye Testaments tid, og det var i Jesu Kristi navn, at Adam blev døbt (se Moses 6:52). Således har hellige til alle tider set hen til Jesus Kristus som kilde til styrke og frelse, og som Nefi vidnede om var »Guds Søn« (2 Ne 25:19).

2 Nefi 25:20-21. Nefis optegnelser blev bevaret til fremtidige generationer

• Nefi fik befaling af Herren om at føre sin optegnelse. Han vidste, at han havde fået befaling om at skrive, og han vidste, hvad han skulle skrive, men han vidste måske ikke altid, hvorfor han skulle skrive. Men han »vidste at deres optegnelser ville blive bevaret og givet til kommende generationer for at bistå med genoprettelsen« (Robert J. Matthews, *Selected Writings of Robert J. Matthews: Gospel Scholars Series*, 1999, s. 356).

2 Nefi 25:22. Dømt af vores villighed til at tage imod Mormons Bog

• Præsident Ezra Taft Benson (1899-1994) talte om vigtigheden af at studere Mormons Bog, og hvordan undladelse af dette studium kan have uforudsete konsekvenser:

»Hviler der evige konsekvenser på vores reaktion på denne bog? Ja, og det bliver os enten til velsignelse eller fordømmelse.

Enhver sidste dages hellige bør gøre studium af denne bog til en livslang stræben. Ellers sætter man sin sjæl i fare og tilsidesætter det, som kunne give en åndelig og intellektuel helhed i ens liv. Der er forskel på at være en omvendt, der bygger sit liv på klippen, Kristus, gennem Mormons Bog og holder fast i jernstangen og den, der ikke gør« (*A Witness and a Warning* 1988, s. 7-8).

2 Nefi 25:23. Læren om nåde

• Med nåde menes den guddommelige hjælp eller styrke, der gives i kraft af Jesu Kristi gavmilde barmhjertighed og kærlighed. »Det er ved Herren Jesu Kristi nåde, muliggjort af hans sønner, at menneskeslægten vil blive oprejst i udødelighed, og at enhver person vil modtage sit legeme fra graven i en tilstand af evigt liv. Det er ligeledes ved Herrens nåde, at personer ved tro på Jesu Kristi forsoning og omvendelse fra deres

synder modtager styrke og hjælp til at gøre gode gerninger, som de på anden måde ikke ville have været i stand til at udføre, hvis overladt til deres egen formåen. Denne nåde er en bemyndigende kraft, som giver mænd og kvinder mulighed for at modtage evigt liv og ophøjelse, efter at de har ydet deres bedste.

Guddommelig nåde er nødvendig for enhver sjæl som konsekvens af Adams fald og også på grund af menneskelige svagheder og mangelfuldheder. Men nåden erstatter ikke en helhjertet indsats fra modtagerens side. Deraf forklaringen. »Det er ved nåde, at vi bliver frelst, efter alt hvad vi kan gøre« (2 Ne 25:23). Det er i sandhed Jesu Kristi nåde, som gør frelse mulig. Dette princip kommer til udtryk i Jesu lignelse om det sande vintræ (Joh 15:1-11). Se også Joh 1:12-17; Ef 2:8-9; Fil 4:13; L&P 93:11-14« (Guide til Skrifterne, »Nåde«, s.142).

• Ældste Dallin H. Oaks fra De Tolv Apostles Kvorum talte om nådens betydning, og hvorfor læresætningen om nåde er vigtig for medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

»Nogle kristne beskylder sidste dages hellige ... for at fornægte Guds nåde ved at hævde, at de kan udvirke deres egen frelse. Vi besvarer denne beskyldning med ord fra to profeter i Mormons Bog. Nefi sagde: »For vi arbejder flittigt ... for at formå vore børn ... til at tro på Kristus og til at blive forligt med Gud; for vi ved, at det er ved nåde, at vi bliver frelst, efter alt hvad vi kan gøre« (2 Ne 25:23). Og hvad er »alt hvad vi kan gøre? Det omfatter helt bestemt omvendelse (se Alma 24:11) og dåb, at holde budene og holde ud til enden. Moroni bad indtrængende: »Ja, kom til Kristus, og bliv fuldkommet i ham, og fornægt jer selv al gudløshed; og hvis I fornægter jer selv al gudløshed og elsker Gud af al jeres kraft, sind og styrke, da er hans nåde tilstrækkelig for jer, så I ved hans nåde kan blive fuldkomne i Kristus« (Moro 10:32).

Vi bliver ikke frelst *i* vore synder – i betydningen af at blive frelst betingelsesløst ved at bekende Kristus og derpå, uvægerligt, begå synder resten af livet (se Alma 11:36-37). Vi bliver frelst *fra* vore synder (se Helaman 5:10) ved ugentlig fornyelse af vores omvendelse og renselse gennem Guds nåde og hans velsignede frelsesplan (se 3 Ne 9:20-22)« (se *Stjernen*, juli 1998, s. 64).

2 Nefi 25:26. »Vi fryder os i Kristus«

• Præsident Gordon B. Hinckley sagde, at den viden, som vi har fået gennem genoprettelsen vitterligt gør os i stand til at fryde os i vor Frelser: »Som kirke har vi kritikere, rigtig mange. De siger, at vi ikke tror på den traditionelle Kristus i kristendommen. Der er noget rigtigt i det, de siger. Vores tro, vores viden er ikke baseret på gamle traditioner, trosbekendelser, som er udsprunget af menneskets begrænsede forståelse og af menneskers næsten endeløse diskussioner i et forsøg på at komme til en definition af den opstandne Kristus. Vores tro, vores viden kommer fra et vidnesbyrd fra en profet i denne uddeling, som for sig så universets store Gud og hans elskede Søn, den opstandne Herre Jesus Kristus. De talte til ham. Han talte med dem. Han bevidnede åbenlyst, utvetydigt og ufortrødent om det storslåede syn. Det var et syn af den Almægtige og af verdens Forløser, storslået udover enhver forstand, men pålideligt og utvetydigt i den kundskab, som det bragte. Det er ud fra den kundskab, som er dybt forankret i den moderne åbenbarings klippegrund, at vi med Nefis ord siger, at vi taler om Kristus, vi fryder os i Kristus, vi prædiker om Kristus, vi profeterer om Kristus, og vi skriver i overensstemmelse med vore profetier, for at [vi og] vore børn kan vide, til hvilken kilde [vi] kan se hen for at få forladelse for [vore] synder« (2 Ne 25:26)« (se *Liahona*, juli 2002, s. 102).

• Ældste Jeffrey R. Holland fra De Tolv Apostles Kvorum forbandt det at fryde sig i Kristus med befalingen om at adlyde evangeliets love og ordinancer:

»Det mest spændende for mig og den mest glædelige af alle erkendelser er, at jeg nu får mulighed for med Nefis ord at sige, at jeg taler om Kristus ... fryder [mig] i Kristus ... prædiker om Kristus [og] profeterer om Kristus« (2 Ne

25:26) hvorend jeg måtte være, og med hvem som helst, jeg måtte være sammen med indtil mit sidste åndedrag ... Der kan uden tvivl ikke være noget højere formål eller større privilegium end at være et særligt vidne om Kristi navn i hele verden« (L&P 107:23).

Men min største bekymring stammer også fra dette hverv. En linje i skriften minder os med en rammende underdriivelse om, at »de, som forkynnder evangeliet, skal leve ... evangeliet« (1 Kor 9:14). Foruden mine ord og belæringer og offentlige vidnesbyrd, må mit liv også være en del af det vidnesbyrd om Jesus. Selve mit væsen bør afspejle guddommeligheden i dette værk. Jeg ville ikke kunne bære, hvis noget jeg nogensinde måtte sige eller gøre på nogen måde ville mindske jeres tro på Kristus, jeres kærlighed til denne kirke eller den agtelse, I nærer for det hellige apostelembede« (se *Stjernen*, jan. 1995, s. 29).

2 Nefi 25:28. Følg Kristus og hans ledere

• Ældste Charles Didier fra De Halvfjerds understregede vigtigheden af at lytte til Frelseren og de ledere, han har udpeget på jorden, for at styrke vores vidnesbyrd:

»Når et vidnesbyrd er på plads, har det behov for næring og omsorg, ligesom et bål, der har brug for brænde og ilt for at brænde, det må næres og passes ellers brænder det ud og dør. Et uddøende vidnesbyrd hænger faktisk sammen med en eventuel senere fornægtelse af Kristus, vor Frelser og Forløser ...

Uheldigvis er der de mennesker, som får et vidnesbyrd og siden fornægter og mister det. Hvordan kan det gå til? Hvis man følger de forskellige trin til at opnå et vidnesbyrd, gør man præcis det modsatte for at fornægte eller miste det. Bed ikke, og døren til åbenbaring vil være lukket. Vær ikke ydmyg, men lyt til din egen bedredende stemme. Deltag ikke i evangeliets ordinancer, men følg verdens fremgangsmåde. Følg ikke kirkeledere, men kritisér dem. Lyt ikke til profeterne og følg ikke deres råd, men fortolk deres udtalelser i overensstemmelse med dine egne ønsker. Hold ikke befalingerne, men lev i henhold til dine egne lyster og ønsker« (se *Stjernen*, jan. 1992, s. 74).

2 Nefi 26:11. »For Herrens ånd vil ikke stedse kæmpe med mennesket«

• Ældste Joseph B. Wirthlin (1917-2008) fra De Tolv Apostles Kvorum underviste i vigtigheden af den

ihærdige stræben efter hele tiden at gøre sig fortjent til Helligåndens nærvær: »Som det gælder for alle gaver, må man modtage, godtage og nyde denne gave (Helligåndsgaven). Da præstedømmets hænder blev lagt på jeres hoved for at bekræfte jer som medlem af Kirken, hørte I ordene: »Modtag Helligånden.« Det betød ikke, at Helligånden ubetinget blev jeres konstante ledsager. Skrifterne advarer os om, at Herrens ånd »ikke stedse [vil] kæmpe med mennesket.« Når vi bliver bekræftet som medlem, får vi *ret* til Helligåndens ledsagelse, men det er en ret, som vi hele tiden må gøre os fortjent til gennem lydighed og værdighed. Vi kan ikke tage denne gave for givet« (se *Liahona*, maj 2003, s. 27).

2 Nefi 26:15-16. Deres tale skal hviske fra støvet

- Nefi omformulerede Es 29:4 for at vise, at selv hans folk ville blive udryddet: »For de, som skal blive udryddet, skal tale til dem fra jorden, og deres tale skal lyde svagt fra støvet, og deres røst skal være som fra en, der maner ånder frem« (2 Ne 26:16).

Til trods for at dette måske lyder mærkeligt for os i dag, var det tidligere et udtryk for en almen opfattelse af, at de afdøde kunne påvirke os fra hinsides graven. På den måde hvisker Nefis folk, som har »slumret i støvet« (2 Ne 27:9) i århundreder nu »fra støvet« gennem siderne i Mormons Bog, som Joseph Smith helt bogstaveligt tog »fra jorden« (Es 29:4; se JS-H 1:51-52).

2 NEFI 26:20-30

Redegør for nogle af de store overtrædelser og deres medfølgende adfærd som kendetegner de sidste dage. Hvad kan vi gøre for at undgå dem?

2 Nefi 26:22. »Han leder dem ved halsen med et hørreb«

- Da ældste Carlos E. Asay (1926-1999) tjente i De Halvfjerds, forklarede han, hvordan man laver et hørreb, og hvordan det bliver et tungt og undertrykkende åg.

»Det første fejltrin er som en enkelt hørtråd, den knækker let og smides væk. Men hver gang fejlen gentages vikles der en anden tråd rundt om den første og så videre, indtil det bliver et ubrydeligt reb af sammensnøede tråde. »Vanens lænker,« sagde Samuel Johnson, »er for små til at kunne mærkes, før de bliver for stærke til at blive brudt.« (*The Road to Somewhere: A Guide for Young Men and Women*, 1994, s. 88).

2 Nefi 26:29. Synden ved præstelist

- Nefi forklarede at præstelist finder sted, når mennesker »sætter sig selv op som et lys for verden« (2 Ne 26:29). I modsætning til det, sagde Jesus til nefitterne: »Jeg er det lys, som I skal holde op« (3 Ne 18:24).
- Ældste M Russell Ballard fra De Tolv Apostles Kvorum tilføjede, at præstelist både kan forekomme i Kirken og fra Kirkens fjender. »Lad os derfor tage os i agt for falske profeter og falske lærere, både mænd og kvinder, som er selverklærede forkyndere af Kirkens lære, og som søger at udbrede deres falske evangelium og tiltrække tilhængere ved at sponsorere videnskabelige afhandlinger, bøger og blade, hvis indhold drager Kirkens grundlæggende lære i tvivl. Tag jer i agt for dem, der taler om og udgiver materiale, som går imod Guds sande profeter, og som aktivt hverver andre med hensynsløs tilsidesættelse af den evige trivsel hos dem, som de forleder. Ligesom Nehor og Korihor i Mormons Bog sætter de deres lid til spidsfindigheder for at bedrage og forlede andre med deres synspunkter. De »sætter sig selv op som et lys for verden, så de kan opnå vinding og verdens ros, men de stræber ikke efter Zions velfærd« (2 Ne 26:29)« (se *Liahona*, jan. 2000, s. 74).

2 Nefi 26:33. »Han opfordrer dem alle til at komme til sig«

- Præsident James E. Faust (1920-2007) fra Det Første Præsidentskab udfordrede os til at tilsidesætte vore fordomme og arbejde sammen som brødre og søstre i riget. »Jeg håber, at vi alle kan overvinde enhver race-, sprog- og kulturforskel ...

Ifølge min erfaring er der ingen race eller klasse, der er nogen overlegen, hvad angår åndelighed og trofasthed ...

Åndelig fred findes ikke i race, kultur eller nationalitet, men snarere gennem vores forpligtelse over for Gud og over for evangeliets pagter og ordinancer» (se *Stjernen*, juli 1995, s. 61-63).

- Ældste M. Russell Ballard forklarede, at evangeliets velsignelser gælder for alle Guds børn:

»Vor himmelske Fader elsker alle sine børn på samme måde, fuldkomment og uendeligt. Hans kærlighed til hans døtre er ikke anderledes, end den han har for sine sønner. Vor Frelser, Herren Jesus Kristus elsker også mænd og kvinder lige højt. Hans forsoning og hans evangelium gælder alle Guds børn. Da han gik på jorden betjente Jesus mænd og kvinder lige meget: Han helbredte både mænd og kvinder, og han underviste både mænd og kvinder.

... Tro, omvendelse, dåb og Helligåndsgaven er fx et krav for alle Guds børn uanset *køn*. Det samme gælder templets pagter og velsignelser. Vor Faders gerning og herlighed er at tilvejebringe udødelighed og evigt liv for mennesket (se Moses 1:39) ... hans største gave, det evige livs gave, er tilgængeligt for alle» (»Lighed på grund af forskellighed«, *Stjernen*, jan. 1994, s. 89-91).

2 Nefi 27. Herren vil udføre »et forunderligt værk og et under«

- De sidste skrivelser af Esajas, som Nefi citerer (Es 29), indeholder mange vigtige profetier om evangeliets gengivelse i de sidste dage, der mangler i de bibelske optegnelser. En nøje sammenligning af Es 29 og det samme kapitel fra bronzepladerne (2 Ne 27) viser, at nogle af de mest »tydelige og yderst dyrebare« dele er »taget bort« (1 Ne 13:26-27) deriblandt:

1. Vilkårene i de sidste dage som profetien omhandler (se 2 Ne 27:1).
2. Esajas profeterede om en »bog«, som skulle komme frem i de sidste dage (v. 6).
3. Bogen ville være »forseglet« (v. 7-8).
4. Den rolle Moroni og Joseph Smith spillede for fremkomsten af Mormons Bog (se v. 9-10).
5. »Tre vidner« skulle se »bogen« og »vidne om sandheden af ... det, der er i den« (v. 12-13).

© 1987 Greg K. Olsen

Det er ikke svært at forestille sig, at modstanderen ved at fjerne disse profetier om den forestående genoprettelse pønsede på »at fordreje Herrens rette veje, så [han] kunne forblinde menneskenes børns øjne og forhærde deres hjerte« (1 Ne 13:27).

2 Nefi 27:1-2. »Berusede af ugudelighed«

- Præsident Boyd K. Packer, præsident for De Tolv Apostles Kvorum delte hans bekymring for de store problemer i dagens samfund:

»Jeg kender ikke til nogen omstændigheder i Kirkens historie eller i verdenshistorien, som kan sammenlignes med vores nuværende situation. Der skete ikke noget i Sodoma og Gomorra, som overgår den ugudelighed og det moralske fordærv, som omgiver os nu.

Man hører gudsbespottende, vulgære og blasfemiske ord overalt. Ubeskrivelig ugudelighed og perversion blev engang holdt skjult på mørke steder. Nu foregår det åbenlyst og nyder sågar retsbeskyttelse.

I Sodoma og Gomorra blev disse ting stedfæstet. Nu er de spredt ud over hele verden og de er iblandt os» (»The One Pure Defense«, An Evening with President Boyd K. Packer, 6. feb. 2004, s. 4, www.ldsces.org).

2 Nefi 27:7-11. »Og se, bogen skal være forseglet«

- Ældste Neal A. Maxwell (1926-2004) fra De Tolv Apostles Kvorum talte om skrifter, som endnu skal åbenbares. Især dem fra Mormons Bog: »Der er endnu mange ord fra skriften, som vil komme til os, deriblandt ord af Enok (se L&P 107:57), alle apostlen Johannes' skrivelser (se Eter 4:16), optegnelser fra Israels tabte stammer (se 2 Ne 29:13), og omkring to tredjedele af pladerne til

Mormons Bog, som var forseglede: »Og den dag kommer, da de ord i bogen, som blev forseglet, skal blive

© 1982 Robert Barrett

læst op fra hustagene; og de skal blive læst op ved Kristi kraft; og alt, hvad der nogen sinde er sket blandt menneskenes børn, og som nogen sinde vil ske, ja, til jordens ende, skal blive åbenbaret for menneskenes børn (2 Ne 27:11). I dag har vi bekvemt nok fire skrifter at bære på, men en skønne

dag, når der kommer flere skrifter til, må vi måske have en lille vogn til trække vores bøger på« (*A Wonderful Flood of Light*, 1990, s. 18).

2 Nefi 27:12. »Tre vidner skal se den«

- Ældste Dallin H. Oaks kom med følgende indblik i de tre vidners stærke vidnesbyrd: »De tre vidner, der blev udvalgt som vidner til Mormons Bog var Oliver Cowdery, David Whitmer og Martin Harris. »De tre vidners vidnesbyrd« er blevet inkluderet i næsten alle de 100 millioner eksemplarer af Mormons Bog, som Kirken har udgivet siden 1830. Disse vidner bærer højtideligt vidnesbyrd om, at de »har set de plader, som indeholder denne optegnelse« og »de indgravninger, som er på pladerne.« De vidner om, at disse optegnelser »er blevet oversat ved Guds gave og kraft, for hans røst har kundgjort det for os.« De vidner: »Og vi kundgør med højtidelige ord, at en engel fra Gud kom ned fra himlen, og han bragte pladerne og lagde dem for vore øjne, så vi så og betragtede dem og indgravningerne på dem; og vi ved, at det er ved Gud Faderens og vor Herre Jesu Kristi nåde, at vi så dem og aflægger vidnesbyrd om, at dette er sandt« (se *Liahona*, juli 1999, s. 41).

- Henvi til oversigten »Vidner om Mormons Bogs plader« i tillægget, s. 396). Det indeholder information om hver enkelt af de tre og de otte vidner.

2 Nefi 27:13. »Nogle få« flere vil »aflægge vidnesbyrd« om pladerne

- Udover de tre vidner til guldpladerne, var der yderligere otte vidner, som så pladerne og blev kaldet til at aflægge vidnesbyrd om dem (se »De otte

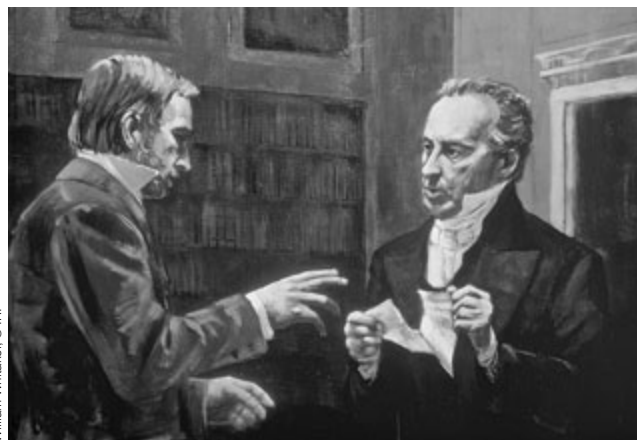
vidnes vidnesbyrd« forrest i Mormons Bog; se også oversigten »Vidner om Mormons Bogs plader«, som indeholder information om hver enkelt af de tre og de otte vidner, i tillægget på s. 396).

2 Nefi 27:15-19. »Giv [bogen] ... til den lærde«

- Herren gav Joseph Smith befaling om, at Martin Harris skulle besøge en lærd mand. Oliver Cowdery skrev, at ved Moronis første besøg hos Joseph Smith den 21. og 22. september 1823, havde Moroni citeret Esajas' profeti, som er citeret her i 2 Nefi 27 og sagt, at Joseph Smith skulle opfylde den: »Men,« sagde han, »skriften må opfyldes, før den kan oversættes, hvilket betød, at ordene i en bog, som var forseglet, skulle vises til en lærd, for således havde Gud besluttet at efterlade menneskene uden undskyldning, og vise den ydmyge, at hans arm stadig var usvækket og i stand til at frelse« (»Letter IV. To W.W. Phelps«, *Messenger and Advocate*, feb. 1835, s. 80). Denne profeti blev opfyldt i 1828, da Martin Harris besøgte den »lærde« mand, Charles Anthon (se JS-H 1:63-65).

© 1988 William Maughan

William Whitaker, © IRI

Ældste Neal A. Maxwell fra De Tolv Apostles Kvorum forklarede, at denne ene begivenhed med professor Anthon kendetegnede den generelle reaktion blandt denne verdens lærde i forhold til Mormons Bog: »Det er ikke udelukkende en henvisning til professor Anthon, eftersom stedordet *de* er brugt i (2 Ne 27:20).

Henvisningen antyder et tankesæt, som kendetegner de fleste af verdens lærde, som i det store og hele ikke tager Mormons Bog alvorligt. Selv når de læser den, læser de den ikke *rigtigt*, kun med et sind, som udelukker mirakler, deriblandt det mirakel, at denne bog kom frem ved »Guds gave og kraft« (»The Book of Mormon: A Great Answer to »the Great Question«, i Monte S. Nyman and Charles D. Tate jun., eds., *The Book of Mormon: First Nephi, The Doctrinal Foundation*, 1988, s. 9).

2 Nefi 27:20. »Jeg er i stand til at udføre mit eget værk«

- Ældste Neal A. Maxwell talte om, hvordan Herren vil overvinde alle forhindringer for hans værk: »Gud lever i et evigt nu, hvor fortiden, nutiden og fremtiden konstant er foran ham (se L&P 130:7). Hans guddommelige beslutninger står fast, eftersom alt det, Gud sætter sig for i sit hjerte at gøre, det gør han (se Abr 3:17). Han kender begyndelsen fra enden! (se Abr 2:8). Gud er fuldt ud »i stand til at udføre [sit] ... værk« (2 Ne 27:21) og føre alle sine hensigter ud i livet, noget der bestemt ikke gælder selv menneskenes bedste planer, eftersom vi så ofte misbruger vores handlefrihed!« (se *Liahona*, maj 2003, s. 70).
- Ved en tidligere lejlighed kom ældste Maxwell også med en bemærkning om, at Gud udfører sine hensigter uden at tilsidesætte menneskets handlefrihed: »Eftersom forsoningen allerede er på plads, ved vi, at alt andet i Guds plan ligeledes vil lykkes. Gud er sandelig i stand til at udføre sit værk! (Se 2 Ne 27:20-21). I sine planer for menneskeslægten, traf Gud for lang tid siden sine forholdsregler for alle menneskelige fejl. Alle hans hensigter vil blive ført ud i livet og det uden at ophæve menneskenes handlefrihed. Desuden vil alle hans hensigter blive realiseret til sin tid (se L&P 64:32)« (se *Stjernen*, jan. 1991, s. 13).

2 Nefi 27:21. »Når jeg anser tiden for at være inde«

- Ældste Neal A. Maxwell talte om vores og Guds timing: »Tro indebærer også at stole på Guds timing, for som han har sagt: »Alt må ske til sin tid« (L&P 64:32). Ironisk nok sættes nogle, som anerkender Gud, på prøve af hans timing af både globale og personlige hændelser!« (se *Stjernen*, juli 1991, s. 84).

Ved en anden lejlighed sagde ældste Nelson: »Tro på Guds timing er at være i stand til at sige: »Din *timing* ske«, selv om vi ikke helt forstår den« (»Glorify Christ«, An evening with Elder Neal A. Maxwell, 2. feb. 2001, s. 7, www.ldsces.org).

2 Nefi 27:35. »De, som murrede, skal lære lærdom«

- Ældste Bruce R. McConkie (1915-1985) fra De Tolv Apostles Kvorum forklarede, hvordan folk, som murrer mod åbenbaret sandhed skal lære ny lære: »Det er formålet med Mormons Bog. Medlemmer af falske kirker, som drager forkerte åndelige slutninger, som tror de har sandheden, kommer gennem Mormons Bog til kundskab om evangeliets fylde. De, som har grundlagt deres overbevisninger på enkelte vers og mærkelige passager, og som har undret sig og murret over tilsyneladende modsætninger i Bibelen, kommer til kundskab om velfunderet lære. De skal ikke længere bekymre sig om forsoning, frelse ved nåde alene, barkedåb, præstedømmet, Helligåndsgaven, afsnit om frafald, en gengivelse af evangeliet og Israels indsamling. Alt dette falder på plads med dette nye vidnesbyrd om Kristus og hans evangelium« (*The Millennial Messiah*, 1982, s. 174-175).

Overvej

- Hvad betyder vendingen »efter alt, hvad vi kan gøre« for dig i forhold til at blive frelst af nåde? (2 Ne 25:23).
- Hvordan har du lagt mærke til at stolthed og kærlighed til penge har bidraget til åndeligt forfald hos dem omkring dig?
- Nefi talte om vigtigheden af vidner i 2 Nefi 27. Redegør for de forskellige vidner han henviser til (se v. 12-14). Hvordan kan hvert enkelt medlem af Kirken, inklusive dig selv, spille en rolle som vidne for at grundfæste Guds ord? (se v. 14).

Forslag til opgaver

- Forklar læren om nåde for et familiemedlem en eller en betroet ven, således som profeten Nefi forkyndte den.
- Forbered en tale eller en lektion til familieaften om opfyldelsen af Esajas' profeti om det »forunderlig[e] værk og et under« (2 Ne 27:26), som Herren vil lade udføre i de sidste dage.

Indledning

Nogle af de temaer og lærdomme, som blev præsenteret i 2 Nefi 26 uddybes i 2 Nefi 28. Nefi redegjorde for nogle af de falske lærdomme og overbevisninger i de sidste dage, og derefter belærer han os om, hvad vi må gøre for at undgå at fare vild. Når du læser 2 Nefi 29 så læg mærke til, hvordan fremkomsten af Mormons Bog og genoprettelsen kan hjælpe os til at undgå falske lærdomme, falske kirker og stolthed i de sidste dage. Find gennem dit studium frem til kendetegn ved Guds pagtsfolk og de velsignelser, der kommer til dem, når de omvender sig og tjener ham i retfærdighed.

Kommentar

2 Nefi 28:1. »Ånden har drevet mig«

- Nefi følte sig »drevet« af Ånden til at nedskrive sine profetier om de sidste dage. *Drevet* betyder at føle sig tvunget til eller at gøre noget af nødvendighed. Der er andre eksempler på at være drevet af Ånden (se 1 Ne 4:10; Alma 14:11; 4 Ne 1:48; L&P 63:64).

2 Nefi 28:2. »Bogen skal være af stor værdi«

- Bogen, som omtales i 2 Nefi 28:2, er Mormons Bog, og det er også den bog, Nefi henviser til i 2 Nefi 26-27, 29. Nefi sagde: »Bogen skal være af stor værdi« for os på grund af forholdene i de sidste dage. Præsident Ezra Taft Benson (1899-1994) belærte om, hvordan vi kan påskønne Mormons Bogs store værdi:

»Hver eneste store skribent i Mormons Bog har båret vidnesbyrd om, at han skrev med henblik på fremtidige slægtled ...

Hvis nu de har set vor tid og har udvalgt de ting, der ville være af størst værdi for os, fortæller det os så ikke, på hvilken måde vi skal studere Mormons Bog? Vi må hele tiden spørge os selv: »Hvorfor har Herren inspireret Mormon (eller Moroni eller Alma) til at tage det her med i sin optegnelse? Hvad kan jeg lære af dette, der kan hjælpe mig i mit liv på denne tid og dette sted?« ...

I Mormons Bog lærer vi, hvad vi skal stille op mod forfølgelser og frafald. Vi lærer meget om, hvordan man missionerer. Og i højere grad end noget andet sted ser vi i Mormons Bog farerne ved materialisme og hjertets hengivenhed over for de verdslige ting. Kan nogen

tvivle på, at denne bog er bestemt for os, og at vi kan finde stor styrke, stor trøst og stor beskyttelse deri?» (se *Stjernen*, jan. 1987, s. 4).

2 Nefi 28:6-9. »Falske og tomme og tåbelige lærdomme«

- Nefi fremlagde nogle af de »falske og tomme og tåbelige lærdomme«, som Satan hævder og fortsat vil bruge (2 Ne 28:9). Hvert af disse udsagn, som findes i 2 Nefi 28:6-9 udgør en åndeligt farlig filosofi. Nutidige profeter har redegjort for disse ideer og har talt imod dem:

»*Spis, drik og vær lystig, for i morgen dør vi*« (v. 7). Ældste Neal A. Maxwell (1926-2004) fra De Tolv Apostles Kvorum advarede om denne indstilling:

»Den hedonistiske filosofi med at »spise, drikke og være lystig ... [og] Gud vil slå os med nogle få slag« (2 Ne 28:8) er et kynisk og hult syn på Gud, sig selv og livet. Gud kan aldrig »retfærdiggøre, at man begår en lille synd« (v. 8). Han er universets Gud, ikke en dommer i aftenvag, som vi kan tinge og slå en handel af med!

Selvfølger er Gud tilgivende! Men han kender vores hjertes hensigt. Han ved også, hvad godt vi kunne have gjort, mens vi udeblev fra tjenesten. I alle tilfælde er det, de andre gør, ingen undskyldning for en discipel af hvem meget er krævet (se Alma 39:4). Desuden er der ganske enkelt ingen smutveje på den lige og snævre sti (se L&P 82:3)« (se *Stjernen*, jan. 1989, s. 28).

»Gud ... vil retfærdiggøre, at man begår en lille synd« (v. 8). Lære og Pagter er helt tydelig: »For jeg, Herren, kan ikke se på synd med den mindste grad af billigelse; alligevel skal den, der omvender sig og gør Herrens befalinger, blive tilgivet« (L&P 1:31-32).

Ældste Dallin H. Oaks fra De Tolv Apostles Kvorum kommenterede på tåbeligheden i at tro, at vi er bedre stillet, fordi vi har erfaret synden: »Tanken om, at man er bedre stillet efter, at man har syndet og omvendt sig er en djævelsk løgn. Er der nogen her, som tror, at det er bedre, at man på egen hånd erfarer, at et vist slag vil brække et ben eller en bestemt kemisk mikstur vil eksplodere og svide huden af? Er vi bedre stillet efter vi har lidt og helet os fra sådanne skader? Jeg tror, at vi alle kan se, at det er bedre at give agt på vise personers advarsler, som kender til virkningen på vores kroppe« (»Sin and Suffering«, *Brigham Young University 1989-90 Devotional and Fireside Speeches*, 1990, s. 151).

»Lyv lidt« (v. 8). Præsident Gordon B. Hinckley (1910-2008) formanede os til at modstå fristelsen til at lyve lidt: »Nefi beskrev således folket på sin tid, som han også beskrev så mange i vor tid. Hvor er det let for os at sige: »Vi tror, at vi skal være ærlige, pålidelige, kyske, velgørende« (TA 1:13). Men hvor svært er det ikke for mange at modstå fristelsen til at lyve lidt, snyde lidt, stjæle lidt og bære falskt vidne, når man sladrer om andre. Vær hævet over det ... Vær stærk i ærlighedens enkle dyd« (se *Stjernen*, jan. 1993, s. 50-52).

»Gud [vil] slå os med nogle få slag« (v. 8). Præsident James E. Faust (1920-2007) fra Det Første Præsidentskab talte mod denne forkerte antagelse:

»En vildfarelse er det, som nogle fejlagtigt kalder for »planlagt omvendelse.« Der findes ikke nogen sådan lære i Kirken. Det lyder måske tiltrækkende, men det er en afskyelig og falsk idé. Dens hensigt er at lulle os til at tro, at vi bevidst og overlagt kan overtræde i visheden om, at hurtig omvendelse gør det muligt for os at nyde evangeliets fulde velsignelser, såsom templets velsignelser eller en mission. Sand omvendelse kan være en lang, smertefuld proces. Denne tåbelige lære blev forudset af Nefi:

»Og der skal også være mange, der skal sige: Spis, drik, og vær lystig, men frygt alligevel Gud – han vil retfærdiggøre, at man begår en lille synd; ja, lyv lidt, drag fordel af en anden på grund af hans ord, grav en grav for din næste; det er der intet galt i; og gør alt dette, for i morgen skal vi dø; og dersom vi er skyldige, vil Gud slå os med nogle få slag, og til sidst skal vi blive frelst i Guds rige« (2 Ne 28:8).

... Alle vore pagter skal ikke alene modtages gennem ordinancer, men for at være evige, skal de også besegles af forjættelsens Helligånd. Dette guddommelige godkendelsesstempel sættes kun på vore ordinancer og pagter, hvis vi er trofaste. Den falske antagelse om såkaldt »overlagt omvendelse« indebærer et bedrag, men Forjættelsens Helligånd lader sig ikke narre« (se *Liahona*, jan. 2001, s. 66).

2 NEFI 28:14

Hvilken udfordring møder Kristi ydmyge tilhængere? Hvordan kan vi undgå at blive ofre for den udfordring?

2 Nefi 28:19-22. Djævelens strategier

- Da Nefi tidligere redegjorde for den falske lære, som Satan forsøger at fremme, nævnte han også nogle af de strategier, der skal fremme »Djævelens rige« (2 Ne 28:19). Vore profeter og apostle af nyere tid fortsætter med at påpege de taktikker, som Satan benytter sig af. Biskop Richard C. Edgley fra Det Præsiderende Biskopråd advarede os mod de angreb, som modstanderen vitterligt sætter ind mod os:

»Vi har ... fået særlige advarsler, når det gælder Satans magt, indflydelse og beslutsomhed. Nefi profeterede for mere end 2.500 år siden om de prøvelser og omvæltninger, der skulle møde jer. I kender alle skriftstedet. Det findes i det 28. kapitel af 2 Nefi: (2 Ne 28:20-21).

Jeg tror på, at dette skriftsted er sandt. Jeg tror, at tiden er kommet. Og jeg tror, at målet er jer. For det meste har Satan gjort sig store bestræbelser på at indføre og sælge sit værdisystem, som er grundlagt

på menneskesønnen og ikke på Guds Søn. »Spis, drik og vær lystig, for i morgen dør vi« (2 Ne 28:7) og »at der ikke findes noget helvede« (2 Ne 28:22). Hans værdisystem er baseret på selvished, selvdyrkelse og umiddelbar tilfredsstillelse. Således ser vi konstant unge på jeres alder, som træffer katastrofale valg. Vi ser miljøer, som er gennemsyrede af stoffer, sex, alkohol, pornografi, dovenskab og mange andre åndeligt ødelæggende vaner. Men det behøver ikke at gælde jer.

Præsident Gordon B. Hinckley har advaret og tryglet os: »Jeg vil kraftigt påpege, at I skal afholde jer fra moralsk ugudelighed. I ved, hvad der er rigtigt og forkert. I kan ikke bruge uvidenhed som en undskyldning for uacceptabel adfærd ...

Jeg bønfaller jer, mine kære, unge venner, om at undgå en sådan adfærd. Det vil ikke være let. Det kræver selvdisciplin ... I har brug for den styrke, som bønnen yder« (Til brødrene i præstedømmet, *Liahona*, nov. 2002, s. 56-59) («Becoming You», CES-foredrag for unge voksne, 3. nov. 2002, s. 4, www.ldscs.org).

»De bliver ophidset til vrede« (2 Ne 28:19). Ældste Marvin J. Ashton (1915-1994) fra De Tolv Apostles Kvorum redegjorde for den fare, der ligger i at følge Satans fristelse til at drage fordel af hinanden:

»Det bør ikke komme som en overraskelse, at en af den ondes taktikker i de sidste dage er at oppiske had blandt menneskenes børn. Han elsker at se os kritisere hinanden, gøre nar af eller drage fordel af vores næstes mangler og generelt bare rakke ned på hinanden. Mormons Bog fortæller tydeligt, hvorfra ophavet til al vrede, ondskab, grådighed og had kommer

... Ud fra det vi konstant ser i nyhedsmedierne, ser det ud til, at Satan har held med sit foretagende. Under dække af nyhedsdækning bliver vi nogle gange bestormet med livagtige afbildninger – alt for ofte i farver – af grådighed, pengeafpresning, voldelige seksuelle forbrydelser og tilsvining af konkurrenter inden for forretnings-, sports- eller den politiske verden« (se *Stjernen*, juli 1992, s. 18-20).

»Andre beroliger han og luller dem ind i kødelig sikkerhed« (2 Ne 28:21). Biskop Richard C. Edgley

kommenterede de kødelige lyster, som er så udbredt i dagens verden: »Nefi beskriver Satans salgsteknik som beroligelse, smigren og neddyssen, mens han siger: »Alt er vel« (2 Ne 28:21-22). Blandt de ting, som Satan ønsker, at vi fylder vores pose med, er umoral i alle afskygninger, herunder pornografi, upassende sprog, tøj og adfærd. Men sådanne onde gerninger medfører følelsesmæssige kvaler, tab af åndelighed, tab af selv-respekt og tabte muligheder for en mission eller et tempelægteskab og af og til endda uønsket graviditet. Satan ønsker at binde os ved at lægge narkotika, alkohol, tobak og andre vanedannende ting i vores poser« (se *Liahona*, jan. 2001, s. 52-53).

»Der [findes ikke] noget helvede ... Jeg er ingen djævel, for der findes ingen« (2 Ne 28:22). En af de største løgne nogen sinde er, at der ingen djævel er. Præsident Marion G. Romney (1897-1988) fra Det Første Præsidentskab bekræftede Satans eksistens med dette vidnesbyrd:

»En naturlig følgeslutning af den skadelige fejlantagelse om, at Gud er død, er den ligeså ondartede lære, at der ingen djævel findes. Satan selv er fader til begge disse løgne. At tro på dem, er at give efter for ham. En sådan underkastelse har altid ført og vil altid føre mennesket til fald.

Sidste dages hellige ved, at der findes en Gud. Med samme vished, ved de, at Satan findes, at han er en magtfuld personage af ånd, en ærkefjende af Gud, af mennesket og af al retfærdighed.

Det, at både Gud og djævelen findes, er fuldgyldigt fastslået i skrifterne og gennem menneskelig erfaring« (se *Den danske Stjerne*, dec. 1971, s. 366).

2 Nefi 28:28-30. »Ve den, der siger ... vi har tilstrækkeligt« af skriften

- Nefi indikerede, at når Mormons Bog vinder frem og gør de falske læresætninger og filosofier, som nævnes i 2 Nefi 28, til skamme, vil mange mennesker blive »vrede på grund af Guds sandhed« og vil sige »vi behøver ikke mere af Guds ord, for vi har tilstrækkeligt!« (v. 28-29). At hævde, at det fastlåser himlene, underkender behovet for levende profeter og fornægter Helligåndens kraft. Nefi advarede dem,

som opfordrer til den indstilling: »Fra dem skal endog blive taget det, de har« (v. 30).

Profeten Joseph Smith (1805-1844) forklarede manglerne i Bibelen: »Der er givet megen instruktion til mennesket siden tidernes begyndelse, som vi ikke er i besiddelse af endnu ... Nogle af vore venner ... vover den påstand, at alt, hvad Gud nogensinde har talt til menneskene siden verdens begyndelse, er nedskrevet i Bibelen. Giver det mening for et folk, som aldrig havde tro nok til at nedkalde den mindste lille åbenbaring fra himlen, og for hvem alt det, de har nu, skyldes andre menneskers tro, som levede hundreder og tusinder af år før dem. Giver det mening for dem at udtale sig om, hvor meget Gud har talt, og hvor meget han ikke har talt? ... Står det skrevet nogen steder i Bibelen, at han efter at have givet det, som er indeholdt i den, ikke ville tale igen« (*History of the Church*, 2:18).

- At sige at Herren »ikke kan tale« i dag såvel som i fordums tider ville være at lægge begrænsninger på Gud. Præsident James E. Faust forklarede behovet for moderne åbenbaring: »Elsker Gud os mindre end dem, som blev ledt af fordums profeter? Har vi mindre brug for hans vejledning og instruktion? Det taler fornuften ikke for. Er han ligeglad? Har han mistet stemmen? Er han taget på livslang ferie? Sover han? Det ufornuftige

i hvert af disse forslag er indlysende« (*Den danske Stjerne*, okt. 1980, s. 19).

2 Nefi 29:2. Mormons Bog »skal hvisle frem«

- Præsident Ezra Taft Benson sagde, at der er brug for, at medlemmer af Kirken aktivt fortæller om genoprettelses sandheder. Ved at gøre det, bliver vi de »hvislere«, som der tales om i 2 Nefi 29:2-3:

»Vores hovedopgave er at forkynde evangeliet og at gøre det effektivt. Vi har ikke pligt til at besvare enhver indsigelse. På et eller andet tidspunkt møder vi alle sandheden og må tage stilling til den ...

Mormons Bog skal bruges som »et banner for mit folk, som er af Israels hus«, siger Herren, og dets ord »skal hvisle frem til jordens ender« (2 Ne 29:2). Vi, medlemmer af Kirken og særligt missionærerne, må være dem, der »hvisle[r] eller fortæller og vidner om Mormons Bog til jordens ender.

Mormons Bog er et storslået banner, vi skal bruge ... Mormons Bog er den perfekte finder af den perfekte kontakt. Den indeholder ikke ting, »som behager verden« (1 Ne 6:5) ... det er en god si« (se *Den danske Stjerne*, aug. 1975, s. 43).

- Præsident Gordon B. Hinckley gav følgende eksempel på, hvordan Mormons Bog forandrede et liv for altid:

»Mormons Bog har påvirket millioner mennesker, der bønsonst har læst og overvejet dens budskab. Jeg vil gerne fortælle om et af disse mennesker, som jeg for nylig mødte i Europa.

Han var forretningsmand og havde succes med sine foretagender. På en rejse mødte han to af vore missionærer. De prøvede at få en aftale med ham, så de kunne undervise ham. Han prøvede at afvise dem, men omsider sagde han ja til at lytte. Han godtog lidt lemfældigt, det de havde at sige. Han var overbevist om, at de fortalte sandheden, men det rørte ikke hans hjerte.

Han besluttede sig for at læse Mormons Bog. Han sagde, at han havde været en mand af verden, der aldrig havde haft let til tårer. Men da han læste bogen, løb tårerne ned ad hans kinder. Den gjorde noget ved ham. Han læste den igen og følte det samme. Det der var sindets omvendelse, blev hjertets omvendelse.

Hans liv ændrede sig, hans måde at se tingene på blev anderledes. Han hengav sig til tjeneste for Herren. I dag udfylder han en høj og hellig kaldelse i det værk, han er kommet til at elske» (*Stjernen*, jan. 1991, s. 54).

- Henvis til kortet »Judas træstykke og Josefs træstykke« i tillægget (s. 399).

2 Nefi 29:3. Fremkomsten af yderligere skrifter

- Satan prøver at miskreditere Mormons Bog ved at få folk til at afvise den med henvisning til, at al sandhed er indeholdt i Bibelen alene. Ældste Bruce R. McConkie (1915-1985) fra De Tolv Apostles Kvorum har sagt om dem, der afviser Mormons Bog: »Selvom det kan lyde mærkeligt for nutidens fjender af sandheden, så er deres modstand mod at modtage flere af Herrens ord gennem Mormons Bog et af tidens tegn. Deres modstand, som opsummeres i den kritiske messen: »En bibel! En bibel! Vi har en bibel, og der kan ikke være nogen anden bibel: får denne hårde medfart med fra Herren: »Du tåbe, som siger: En bibel, vi har en bibel, og vi har ikke brug for nogen anden bibel ... Hvorfor murrer I, fordi I skal modtage mere af mit ord?« (2 Ne 29)» (*Mormon Doctrine*, 2. udg., 1966, s. 719).

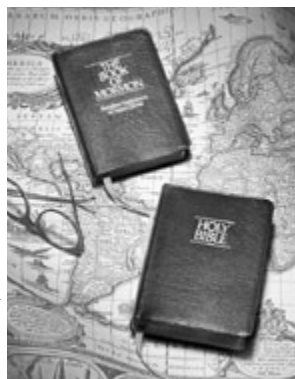
2 NEFI 29:6-9

Hvad lærer vi om vor himmelske Fader og hans formål?

2 Nefi 29:7-14. To folkeslags vidnesbyrd

- Præsident Joseph Fielding Smith (1876-1972) identificerede de to folkeslag, som omtales i 2 Nefi 29:7-8:

»Dette blev gennem profeti sagt til ikke-jøderne i vor tid. Man bør også huske på, at den lov, der blev givet til Israel, var »at et vidnesbyrd fra to mennesker er gyldigt, for så vidt de er pålidelige vidner. Her anvender Herren loven på to folkeslag. Hvorfor skulle det ikke være sådan?

Grant Heaton, © 1986 IRI

Hvis Herrens ord skal stadfæstes af to udvalgte vidner, så kan vi udmærket se os om efter to udvalgte nationer, der kan stå som vidner for Jesus Kristus. En sådan nation var Israel i Palæstina, den anden var Israel i Amerika, idet Juda talte fra den gamle verden og Joseph fra den nye verden.

I vor tid er disse to vidnesbyrd for Gud og hans sandhed kommet sammen» (*Lærdomme om Frelse*, komp. Bruce R. McConkie, 3 bd., 1977-1980, 1:239).

2 Nefi 29:12-13. Yderligere optegnelser skal komme frem

- Ældste Neal A. Maxwell vidnede om, at der vil komme andre optegnelser, som skal vidne om Jesus Kristus: »Tabte bøger er blandt de skatte, der skal komme frem. Der er nævnt flere end 12 af dem i de nuværende skrifter. Måske Israels tabte stammers optegnelser bliver de mest forbløffende og fyldige (se 2 Ne 29:13). Vi ville ikke engang kende til det forestående tredje vidne om Kristus, hvis det ikke havde været for vores dyrebare Mormons Bog, det andet vidne om Kristus! Dette tredje sæt af hellige optegnelser vil således fuldende en triade af sandhed. Og akkurat som den Gode Hyrde sagde: »Mit ord skal også blive samlet i ét« (v. 14). »Der skal være én fold og én hyrde« (1 Ne 22:25) i en sammensvejsning af alle kristne uddelinger i menneskehedens historie (se L&P 128:18)» (se *Stjernen*, jan. 1987, s. 47).

- Den forestående samling af hellige optegnelser er et stort tema i Mormons Bog. Der undervises i dette koncept i 2 Nefi 29:12-13. Senere eksempler i Mormons Bog omfatter kong Limhi og Ammon, som vender tilbage med den jereditiske optegnelse (se Mosi 22:14; 28:12, 14), kong Limhi og Ammon, der vender tilbage med deres egne optegnelser (se Mosi 7:1-2, 17-33; 8:1, 3-4), og Almas gruppe, der vendte tilbage med deres optegnelser (se Mosi 25:1-6).

2 Nefi 30:7-8. »Jøderne ... skal begynde at tro på Kristus«

- Ældste Bruce R. McConkie talte om jødernes profeterede omvendelse som skal følge Jesu Kristi andet komme:

»Og det skal ske, at jøderne, som er spredt, også skal *begynde* at tro på Kristus, og de skal begynde at samle sig på landets overflade« (2 Ne 30:7). Meget af den gamle jødiske bitterhed mod Kristus er forsvundet, der er mange, som nu accepterer ham som en stor lærer, men ikke som Guds Søn. Nogle få har accepteret ham fuldt ud og har tilsluttet sig Kirken tillige med de indsamlede efterkommere af Efraim og hans fæller.

Men jødernes store omvendelse, deres nations tilbagevenden til sandheden vil ske efter deres Messias' andet komme. De, som vil

udholde denne dag vil midt i alle ulykkerne og sorgen, spørge: »Hvad er det for sår i dine hænder og dine fødder? Da skal de vide, at jeg er Herren; for jeg vil sige til dem: Disse sår er de sår, hvormed jeg blev såret i mine venners hus. Jeg er den, som blev løftet op. Jeg er Jesus, som blev korsfæstet. Jeg er Guds Søn« (L&P 45:51-52; Zak 12:8-14; 13:6)« (Mormon Doctrine, s. 722-723).

Robert Barrett © IRI

2 NEFI 30:11-18

Hvad er nogle af de forhold, som vil kendetegne tusindårsriget?

Overvej

- Efter du har læst 2 Nefi 28, hvilke af Satans falske principper og lærdomme, er du så blevet mere opmærksom på?
- Hvordan har yderligere skrifter øget din viden om det gengivne evangeliums lære?
- På hvilke måder vidner Mormons Bog om, at Herren er hele jordens Gud?

Forslag til opgaver

- Lav en liste over så mange falske lærdomme og overbevisninger, som du kan og se forklaring i 2 Nefi 28:2-14. Argumentér mod de falske læresætninger ved at skrive de sande læresætninger ved siden af dem. Find en skriftstedshenvisning, der bekræfter den sande lære.
- Forklar ved en familieaften, hvad der er forkert ved at hævde, at man anerkender Bibelen som Guds ord samtidig med, at man fornægter Mormons Bog.

Indledning

Nefis sidste skrivelser omfatter det, han definerer som »Kristi lære« (2 Ne 31:2, 21; 32:6). Ældste Jeffrey R. Holland fra De Tolv Apostles Kvorum forklarede:

»I Mormons Bog er »Kristi lære« enkel og ligetil. Den fokuserer på evangeliets første principper, deriblandt et udtryk for opmuntring til at holde ud, blive ved og fortsætte. Det er i sandhed i den tydelige og enkle »Kristi lære«, dens virkning findes ...

Kristi lære er ikke kompliceret. Den er dybsindig, smuk, entydig og fuldstændig« (*Christ and the New Covenant*, 1997, s. 49-50, 56).

Stræb efter at indrette dit liv på de enkle, men dybe aspekter af Kristi lære, som vil give dig Helligåndens ledsagelse og vejledning og evig lykke og glæde.

Kommentar

2 Nefi 31:2. »Kristi lære«

- Ældste Jeffrey R. Holland forklarede betydningen af »Kristi lære« som er nævnt i 2 Ne 31: »Selvom et udtryk som »Kristi lære« passende kunne anvendes om enhver eller alle af Mesterens belæringer, kan disse storslåede, tydelige og smukke udsagn, som findes rundt om i Mormons Bog, Det Nye Testamente og sidste dages skrifter mere passende kaldes »Kristi læresætninger«. Bemærk at Nefi specifikt anvender udtrykket i ental. I Nefis afsluttende vidnesbyrd og senere i Frelserens egen erklæring til nefitterne, da han viser sig for dem, er det fremhævelsen af et præcist, bestemt og enkelt aspekt af Kristi lære, som profeten Joseph Smith erklærede var »evangeliets første principper og ordinancer« (*Christ and the New Covenant*, s. 49).

2 Nefi 31:4-10. »Han havde været eksemplet for dem«

- Mens menneskeheden må døbes for at opnå tilgivelse for sine synder, blev Frelseren, som var hellig og uden synd, døbt som et eksempel på ydmyghed og lydighed. Ældste Robert D. Hales fra De Tolv Apostles Kvorum forklarede, at Jesus Kristus ved at blive døbt viste et eksempel for alle mennesker om at følge ham:

»At komme ind i Guds rige er så vigtigt, at Jesus blev døbt for at vise os »stiens snæverhed og portens tranghed, som [vi] skulle gå ind ad« (2 Ne 31:9) ...

Født af en dødelig mor blev Jesus døbt for at opfylde sin Faders befaling om, at Guds sønner og døtre skal døbes.

Han var eksemplet for os alle, så vi kan ydmyge os for vor himmelske Fader. Vi er alle velkomne til at komme til dåbens vande. Han blev døbt for at vidne for sin Fader, at han ville være lydige i at holde hans befalinger. Han blev døbt for at vise os, at vi skal modtage Helligåndens gave (se 2 Ne 31:4-9).

Og når vi følger Jesu eksempel, viser vi også, at vi vil omvende os og være lydige i at holde vor himmelske Faders befalinger. Vi ydmyger os med et sønderknust hjerte og en anergiven ånd, når vi erkender vore synder og søger tilgivelse for vore overtrædelser (se 3 Ne 9:20). Vi indgår pagt om, at vi er villige til at påtage os Jesu Kristi navn og altid erindre ham« (se *Liahona*, jan. 2001, s. 7-8).

2 NEFI 31:6-10

Hvad må vi gøre for at opfylde Frelserens befaling om at følge ham?

2 Nefi 31:13. »Med hjertets faste forsæt uden at handle hyklerisk«

- »Hjertets faste forsæt« indikerer en total hengivelse til Jesus Kristus med rene og oprigtige motiver snarere end bare at lade som om man følger Herren. Præsident Marion G. Romney (1897-1988) fra Det Første Præsidentskab sagde om dette hykleri: »Der er mennesker, som forsøger at tjene Herren, uden at fornærme djævelen« (»Fredens pris«, *Den danske Stjerne*, feb. 1984, s. 6).
- Ældste Joseph B. Wirthlin (1917-2008) fra De Tolv Apostles Kvorum understregede vigtigheden af, at man oprigtigt følger Herren:

»Så efterlever vi rent faktisk evangeliet, eller *udviser* vi bare et skær af retskaffenhed, så de omkring os *antager*,

at vi er trofaste, til trods for at vores hjerte og skjulte gerninger *ikke* er tro mod Herrens belæring?

Ifører vi os blot et »skær af gudsfrygt,« mens vi »fornægter dens kraft?« (JS-H 1:19).

Er vi vitterligt retskafne, eller foregiver vi blot lydighed, når vi tror, at andre ser os?

Herren har gjort det klart, at han ikke lader sig narre af det ydre, og han har advaret os mod at være falske over for ham eller andre. Han har rådet os til at være på vagt mod dem, som viser en falsk facade og strålende forstiller sig for at skjule en mørkere side. Vi ved, at »Herren ser på hjertet« og *ikke* på udseendet (1 Sam 16:7)« (se *Stjernen*, juli 1997, s. 14).

2 Nefi 31:13-14. »Dåben med ild«

- Jesus Kristus lærte os, at alle mennesker må døbes af både vand og ånd (se Joh 3:5). Dåb i vand må ledsages af Åndens dåb, der sommetider omtales som dåb med ild. Præsident Marion G. Romney sagde: »Vigtigheden af at modtage Helligåndsgaven kan ikke udtrykkes tydeligt nok. Det er dåben med ild, som Johannes omtaler (se Luk 3:16). Det er den åndelige fødsel, som Jesus taler om til Nikodemus (Joh 3:5)« (se *Den danske Stjerne*, aug. 1974, s. 346).

- Ældste David A. Bednar fra De Tolv Apostles Kvorum tydeliggjorde, at det at blive bekræftet som medlem ikke betyder, at en person er blevet døbt af Ånden:

»Efter vores dåb fik hver af os håndspålæggelse af mænd med præstedømmemyndighed og blev bekræftet som medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, og Helligånden blev overdraget os (se L&P 49:14). Udtalelsen »modtag Helligånden« i vores bekræftelse var en ret-

ningslinje om at stræbe efter Åndens dåb.

Profeten Joseph Smith forklarede: »Man kan lige så godt døbe en sæk sand som et menneske, dersom det ikke bliver gjort med henblik på syndernes forladelse og

modtagelsen af den Helligånd. Dåb med vand er blot en halv dåb og duer ikke uden den anden halvdel – dvs. dåben med den Helligånd« (*Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 378). Vi blev døbt ved nedsænkning i vand til syndernes forladelse. Vi må også døbes og nedsænkes i Herrens Ånd, »og da får I forladelse for jeres synder ved ild og ved Helligånden« (2 Ne 31:17)« (se *Liahona*, maj 2006, s. 29).

- Ældste Lynn A. Mickelsen fra De Halvfjerds forklarede, at dåben med ild, på grund af Frelserens forsoning, renser fra synd: »Ved Frelserens forsoning, ved at give sig selv som løsesum for vore synder bemyndiger han Helligånden til at rense os i dåben af ild. Når Helligånden dvæler i os, brænder hans rensende tilstedeværelse syndens snavs ud. Så snart man har forpligtet sig indledes renselsesprocessen« (se *Liahona*, nov. 2003, s. 12).

2 Nefi 31:15-16. Faderens røst

- Ved en af de sjældne lejligheder, hvor Faderens røst kunne høres, sagde han: Ja, min Elskedes ord er sande og troværdige. Den, som holder ud indtil enden, han skal blive frelst« (2 Ne 31:15). Senere sagde han, at den som holder ud til enden »skal få evigt liv« (v. 20). Disse hellige ord, som Nefi hørte Faderen sige, viser, at et af de mest signifikante løfter i evangeliet er, at de, som »holder ud indtil enden«, vil modtage evigt liv (3 Ne 15:9).

2 Nefi 31:15-16. »Hold ud til enden«

- Udtrykket at holde ud til enden bruges ofte for at fremhæve behovet for, at man tålmodigt holder ud gennem livets svære prøver. Ældste Joseph B. Wirthlin forklarede, at det at holde ud til enden også betyder at gå videre i trofasthed mod Kristus til vores liv slutter:

»At holde ud til enden er læren om at fortsætte på den sti, der fører til evigt liv, efter at man er trådt ind på denne sti ved tro, omvendelse, dåb og modtagelse af Helligånden. At holde ud til enden kræver hele vores hjerte, eller vi må, som profeten Amaleki fra Mormons Bog siger: »... kom til ham og giv ham hele [vores] sjæl som et offer til ham og vedbliv i faste og bøn og hold ud til enden; og så sandt, som Herren lever, skal [vi] blive frelst« (Omni 1:26).

At holde ud til enden betyder, at vi har slået dybe rødder i den evangeliske jord, har overholdt Kirkens

lære, har tjent vore medmennesker ydmygt, har levet et kristent liv og holdt vore pagter. De, der holder ud, er ligevægtige, vedholdende, ydmyge, udvikler sig konstant og er uden svig. Deres vidnesbyrd er ikke grundlagt på verdslige årsager – de er grundlagt på sandhed, viden, erfaring og Ånden« (se *Liahona*, nov. 2004, s. 101).

2 Nefi 31:17-20. Dåb er porten

- Præsident Boyd K. Packer fra De Tolv Apostles Kvorum belærte om, at dåb ikke blot er adgang til medlemskab af Kirken, men at dåb også er den nødvendige sti for at opnå evigt liv: »Da Herren var på jorden, gjorde han det helt klart, at der var én vej og én vej alene, ad hvilken menneskene kan opnå frelse. »Jeg er vejen og sandheden og livet; ingen kommer til Faderen uden ved mig« (Joh 14:6). For at blive på den vej, er der to ting, der ligger helt fast. Den første er, at der i hans navn ligger myndighed til at sikre menneskeheden frelse. »Der er ikke givet mennesker noget andet navn under himlen, som vi kan blive frelst ved« (ApG 4:12). Og den anden ting er, at der er en grundlæggende ordinance – dåben –, som er porten enhver sjæl må igennem for at kunne opnå evigt liv« (*Den danske Stjerne*, apr. 1976, s. 79).

2 Nefi 31:19-20. Træng jer frem

- Ældste David A. Bednar forklarede, at det at komme til Kristus kræver, at man livet igennem trænger sig frem i standhaftig lydighed: »At komme til Kristus er ikke en enkeltstående begivenhed med et bestemt begyndelses- eller endepunkt, det er en proces, som udvikles og fordybes gennem et helt liv. Som et indledende trin i den proces ved vi med sikkerhed, at vi må opnå kundskab og *lære om Jesus* og hans liv, lærdomme og tjenestegerning. Men for rigtigt at komme til ham kræver det standhaftig lydighed og stræben efter at *blive ligesom Jesus* i vore tanker, bevæggrunde, kommunikation og gerninger. Når vi stræber fremad

(2 Ne 31:20) ad vejen til at blive sande disciple, kan vi nærme os Frelseren i forventning om, at han så vil nærme sig os. Vi kan søge ham flittigt i håb om, at vi skal finde ham. Vi kan bede i tillid til, at vi vil modtage, og vi kan banke på i forventning om, at døren bliver åbnet for os (se L&P 88:63)« (se »Fordi vi har dem for vore øjne«, *Liahona*, apr. 2006, s. 16-18).

2 Nefi 31:20; 32:3. 📖 »Tag for jer af Kristi ord«

- Det at vi »tager for [os] af Kristi ord« (2 Ne 31:20) sammenlignes med vores villighed til at modtage Kristi ord og det at spise et overdådigt måltid. Ældste Russell M. Nelson fra De Tolv Apostles Kvorum sagde, at vi tager for os af Kristi ord, når vi ønsker og adlyder dem: »At tage for sig er mere end bare at smage. At tage for sig vil sige, at man virkelig nyder maden. Vi nyder skrifterne ved at studere dem i en ånd af frydefuld fund og loyal lydighed. Når vi tager for os af Kristi ord, lagres de i hjerter, på tavler af kød og blod« (2 Kor 3:3). De bliver en integreret del af vores væsen« (se *Liahona*, jan. 2001, s. 17).

Hvor finder vi de »Kristi ord«, som vi skal tage for os af? Præsident Ezra Taft Benson (1899-1994) sagde: »Sagt i det sprog, som Mormons Bog taler, så er vi nødt til »at tro på Kristus og ikke forkaste ham« (2 Ne 25:28) ... Vi må »kom[me] til Kristus, og bliv[e] fuldkommengjort i ham« (Moro 10:32) ... Vi må tage for os af »Kristi ord« (2 Ne 31:20), når vi modtager dem gennem skriften, hans salvede og hans Helligånd« (*A Witness and a Warning*, 1988, s. 51).

- Ældste Robert D. Hales forklarede, at for at tage for sig af Kristi ord, må man optage og inkorporere hans lærdomme, akkurat som man optager og inkorporerer et måltid: »Hvis I og jeg skal tage for os af Kristi ord, må vi studere skriften og optage hans ord ved at granske dem og gøre dem til en del af vore tanker og handlinger« (se *Liahona*, jan. 1999, s. 15).

- Ved en senere lejlighed talte ældste Hales om at det at tage for sig af skriften som et middel til at høre Herrens røst:

»Hvis vi ikke har Guds ord eller ikke klynger os til og følger Guds ord, begynder vi at følge ukendte stier og farer vild både som enkeltperson, familie, og nation.

Ligesom røster fra støvet råber Herrens profeter til os på jorden i dag: Tag fat i skrifterne! Hold fast ved dem, følg dem, efterlev dem, glæd jer over dem og møt jer med dem. Nøjes ikke med at nippe til dem. De er »Guds kraft til frelse« (L&P 68:4), der leder os tilbage til vor Frelser Jesus Kristus.

Hvis Frelseren var iblandt os i kødet i dag, ville han undervise os ud fra skriften, på samme måde som han underviste, mens han gik på jorden ... Hans ord lyder klart: »I gransker Skrifterne, fordi ... og netop de vidner om mig« (Joh 5:39) – et vidnesbyrd født af Helligånden, for »ved Helligåndens kraft kan I kende sandheden af alt« (Moro 10:5) ...

Sikke en storslået velsignelse! For når vi ønsker at tale til Gud, beder vi. Og når vi ønsker, at han skal tale til os, gransker vi skrifterne, for hans ord udtales gennem hans profeter. Han vil så undervise os, når vi lytter til Helligåndens tilskyndelser« (se *Liahona*, nov. 2006, s. 26-27).

2 Nefi 32:2-3. »Tale med engles tunge«

- Når en person har modtaget Helligåndsgaven og er blevet døbt af ild, inspirerer Helligånden dem med evne og ordforråd til at »tale med engles tunge« så de kan »råbe lovprisninger til Israels Hellige« (2 Ne 31:13). At tale med engles tunge betyder ikke nødvendigvis, at en person kan tale på et andet sprog.

Præsident Boyd K. Packer forklarede, at vi taler med engles tunge, når vi taler under Helligåndens indflydelse: »Nefi forklarede, at engle taler gennem Helligåndens kraft, og at I kan tale med engles tunge, hvilket ganske enkelt betyder, at I kan tale med Helligåndens kraft. Den er stille. Den er usynlig. Der kommer ikke nogen due. Der kommer ikke kløvede tunger af ild. Men kraften er der« (se »Helligåndsgaven, hvad ethvert medlem bør vide«, *Liahona*, aug. 2006, s. 21).

2 Nefi 32:3-5. »Alt det, I skal gøre«

- Mormons Bog lover at »Kristi ord vil fortælle jer alt det, som I skal gøre« (2 Ne 32:3). Ældste W. Rolfé Kerr fra de

Halvfjerds forklarede, at Kristi ord kan vejlede os ligesom Liahonaen vejledte Lehis familie gennem ørkenen: »Vi ser således, brødre og søstre, at Kristi ord kan være en personlig Liahona for hver eneste af os, der viser os vejen. Lad os ikke være ligegyldige, fordi vejen er let. Lad os med tro gøre Kristi ord til en del af vores sind og hjerte, således som de er nedskrevet i hellig skrift, og som de udtales af levende profeter, seere og åbenbarere. Lad os med tro og iver tage for os af Kristi ord, så Kristi ord må være vores personlige, åndelige Liahona, som fortæller os alt det, vi skal gøre« (se *Liahona*, maj 2004, s. 37).

- Præsident Henry B. Eyring fra Det Første Præsidentskab bekræftede vigtigheden og nytten af Helligåndens tilstedeværelse gennem regelmæssigt, dagligt studium af skriften: »En anden enkel ting, vi kan gøre, som tillader Gud at give os styrke, er at tage for os af Guds ord: Læs og overvej Kirkens standardværker og de levende profeters ord. Det er et løfte om hjælp fra Gud, der kommer gennem denne daglige vane. Trofast studium af skriften giver os Helligånden« (se *Liahona*, maj 2004, s. 16).

- Ældste Spencer J. Condie fra De Halvfjerds sagde, at skrifterne understøtter Helligåndens ledsagelse, når vi står over for vigtige beslutninger: »I står måske over for beslutninger om mission, jeres fremtidige karriere og med tiden ægteskab. Når I læser skriften og beder om vejledning, ser I måske ikke ligefrem svaret for jer skrevet i ord på siden, men når I studerer, vil I modtage tydelige indtryk og tilskyndelser, og som lovet vil Helligånden »vise jer alt det, som I skal gøre« (2 Ne 32:5)« (se *Liahona*, juli 2002, s. 50).

2 Nefi 32:8-9. I skal altid bede

- Præsident James E. Faust (1920-2007) fra Det Første Præsidentskab sagde, at bønner er vores livline til Gud: »Da Gud satte mennesket på jorden, blev bøn livlinen mellem mennesket og Gud. På Adams tid »begyndte man

således at påkalde Herrens navn« (1 Mos 4:26). Gennem alle slægtled siden da, har bøn stilnet meget vigtig menneskelig trang. Vi har hver især problemer, som vi ikke kan løse, og svagheder, som vi ikke kan overvinde uden gennem bøn at

kontakte en højere magt. Den højere magt er Gud i himlen, til hvem vi beder i Jesu Kristi navn (se 2 Ne 32:9; 3 Ne 20:31). Når vi beder, bør vi tænke på, at vor himmelske Fader besidder al kundskab, forståelse, kærlighed og medfølelse« (se *Liahona*, juli 2002, s. 62).

2 Nefi 33:1-4. Båret i hjertet

- Ældste Dallin H. Oaks fra De Tolv Apostles Kvorum kom med et eksempel på det at bære evangeliet »til menneskenes børns hjerte« (2 Ne 33:1):

»Præsident Hinckley nævnte et vigtigt resultat af befalingen om at undervise ved Ånden, da han kom med denne udfordring:

»Vi må ... få vore lærere til at tale fra hjertet og ikke ud fra deres bøger for at viderebringe deres kærlighed til Herren og til dette dyrebare værk, og på en eller anden måde vil det fænge an i hjertet på dem, som de underviser« (*Teachings of Gordon B. Hinckley*, 1997, s. 619-620).

Det er vores mål – at have Guds kærlighed og være engageret i, at Jesu Kristi evangelium »fænger an« i hjertet på dem, som vi underviser« (se *Liahona*, jan. 2000, s. 97).

- Ældste David A. Bednar forklarede, at ordets hører også må være villig til at modtage ved Ånden: »Nefi lærer os, at »når et menneske taler ved Helligåndens kraft, overfører Helligåndens kraft [budskabet] til menneskenes børns hjerte« (2 Ne 33:1). Læg mærke til, hvordan Ånden bringer budskabet *til*, men ikke nødvendigvis *ind* i hjertet. En lærer kan forklare, vise, overbevise og bære vidnesbyrd med stor åndelig kraft og effektivitet. Men i sidste ende trænger indholdet i budskabet og Helligåndens vidnesbyrd kun ind i hjertet, dersom modtageren tillader det« (»Seek Learning by Faith«, An evening with Elder David A. Bednar, 3. feb. 2006, s. 1, www.ldsces.org; se også L&P 50:14, 17-20).

2 NEFI 33:10-11

*Hvorfor er »Kristi ord« så vigtige for os?
Hvordan kan du drage større nytte af, at have
tilgang til at læse og granske hans ord?*

2 Nefi 33:11. Dette er Kristi ord

- Præsident Ezra Taft Benson forklarede, at et af vore ansvar som medlemmer af Kirken er at tilkendegive for andre, at dette er Jesu Kristi ord gennem hans tjenere: »Vores hovedopgave er at forkynde evangeliet og at gøre det effektivt. Vi er ikke forpligtede til at besvare enhver indsigelse. På et eller andet tidspunkt møder vi alle sandheden og må tage stilling til den. »Og hvis de ikke er Kristi ord, døm selv,« sagde Nefi, »for på den yderste dag vil Kristus med kraft og stor herlighed vise jer, at de er hans ord; og I og jeg skal stå ansigt til ansigt foran hans domstol; og I skal vide, at jeg er blevet befalet af ham at skrive dette« (2 Ne 33:11). Enhver må dømmes for sig selv, velvidende at Gud vil stille os alle til ansvar« (se *Den danske Stjerne*, aug. 1975, 44).

2 Nefi 33:11. Domstolen

- Nefi sagde, at han ville mødes med os ved Guds domstol. Interessant nok kom Jakob og Moroni med en lignende kommentar (se Jakob 6:13; Moro 10:27).

Overvej

- Hvorfor er det at trænge sig frem med standhaftighed en vigtig del af det at holde ud til enden?
- Nefi sagde, at vi »altid skal bede« (2 Ne 32:9). Hvordan kan det bedst lade sig gøre under de forhold, du har?
- Hvad gjorde størst indtryk på dig ved Nefis sidste vidnesbyrd? (se 2 Ne 33:10-14).

Forslag til opgaver

- Når du har læst kommentaren til dette kapitel, så lav en evaluering over dine egne vaner angående personligt skriftstudium og bønner. Kvalificer dig til at blive betegnet som at tage for sig af Kristi ord og altid at bede? (Se 2 Ne 32:3, 9). Foretag de nødvendige justeringer i dit studium af skriften for at få det mere på linje med Nefis lære.
- Forbered en lektion til familieaften ud fra 2 Nefi 31-33 om Nefis fremstilling af »Kristi lære« (2 Ne 31:2). Hjælp din familie til at forstå, hvad Nefi mente, da han sagde: »Dette er vejen; og der er ikke givet nogen anden vej eller noget andet navn under himlen, hvorved mennesket kan blive frelst i Guds rige« (2 Ne 31:21).

Indledning

På grund af stolthed og overmåde stor velstand på Jakobs tid, bukkede nefitterne under for mange synder, især umoral. Tynget af sit kald som profet, fordømte Jakob disse ugudelige skikke og kaldte kraftigt folket til omvendelse. Hvornår har du oplevet profeten og andre af Kirkens ledere tale tydeligt for at meddele et vigtigt budskab? Ved at forstå det guddommelige mandat en præstedømmeleder har til at give åndelig irttesættelse, vil du bedre være i stand til at forstå nutidige profeters advarende røst i en stadig mere ugudelig verden.

Bemærk, at efter at Jakob havde undervist nefitterne om konsekvenserne af deres synder, rettede Jakob deres opmærksomhed mod Frelseren. Han forklarede, at vi har styrke til at overvinde synd og svaghed gennem Kristi nåde. Derfor spurgte han: »Hvorfor ikke tale om Kristi forsoning ...?« Ved at gøre det, kan vi opnå »kundskaben om en opstandelse og den tilkommende verden« (Jakob 4:12). Dernæst kan vi udvikle en større påskønnelse af den gave af forløsning fra synd og død, som Frelseren giver.

Kommentar

Jakob 1:2-8. Jakobs formål med at skrive

- Bemærk at Jakob havde samme intention som sin bror, Nefi, da han forberedte sig på at videreføre optegnelsen på de små plader. Ældste Jeffrey R. Holland fra De Tolv Apostles Kvorum satte Jakobs intention i perspektiv:

»Jakob synes at have været særligt optaget af at fremlægge Kristi lære. At dømme ud fra den plads Jakob giver sit vidnesbyrd om Frelserens forsoning, har han helt klart betragtet denne grundlæggende lære som den mest hellige belæring og den største åbenbaring.

»Vi modtog ... mange åbenbaringer, og den ånd, der er forbundet med megen profeti; sagde Jakob, »derfor kendte vi til Kristus og hans rige, som skulle komme.

For se, vi arbejdede flittigt blandt vort folk, for at vi kunne formå dem til at komme til Kristus ...

Gud derfor give, at vi kunne formå ... at alle mennesker ville tro på Kristus og have hans død for øje, og påtage sig hans kors og bære verdens skam« (Jakob 1:6-8).

Ingen profet i Mormons Bog synes at have udvist større tro og lidenskab samt personlig vidnesbyrd i forbindelse med sit arbejde end Jakob gjorde. Han foragtede verdens ros, han underviste uden omsvøb, pålideligt og endog i tung lære, og han kendte Herren personligt. Han er et klassisk eksempel i Mormons Bog på en ung mands beslutning om at påtage sig korset og bære verdens skam i forsvar af Kristi navn. Livet, deriblandt de svære første år, hvor han så, hvordan Lamans og Lemuels ugudelighed førte til, at hans far og mor døde af sorg, var aldrig let for denne førstefødte i ørkenen« (*Christ and the New Covenant*, 1997, s. 62-63).

Jakob 1:9-19. Nefi og den nefitiske kongerække

- Efter at Nefi udskilte sig fra sine brødre, der senere blev kendt som lamanitter (se 2 Ne 5) grundlagde han et kongedømme blandt sit folk, og de blev kendt som nefitter. Om end modvilligt, så blev Nefi deres første konge (se 2 Ne 5:18-19). Nefi omtalte sin tid som konge som »min regeringstid« (1 Ne 10:1). Den anden konge og de konger, der efterfulgte ham, blev alle kaldt Nefi (se Jakob 1:11-15). Optegnelsen over kongerne og den sekulære historie blev primært ført på Nefis store plader (se Jar 1:14; Omni 1:11; MormO 1:10).

Store ledere i den nefitiske historie – fra år 600 f.Kr. til år 421 e.Kr.

Dommernes regeringstid	År som kristne	Konge, overdommer eller regent	Historisk eller kirkelig leder	Militærleder
	600 f.Kr.	Nefi (2 Ne 5:18-19)	Nefi (1 Ne 1:1-3; 19:1-4)	Nefi (2 Ne 5:14; Jakob 1:10)
	544 f.Kr.	Andre salvede (Jakob 1:9)	Jakob (2 Ne 5:26; Jakob 1:1-4, 17-18)	
	544-420 f.Kr.		Enosh og mange andre profeter (En 1:22, 26)	

Dommernes regeringstid	År som kristne	Konge, overdommer eller regent	Historisk eller kirkelig leder	Militærleder
	399 f.Kr.	»Mægtige mænd i troen på Herren« (Jar 1:7)	Jarom og Herrens profeter (Jar 1:1, 10-11)	»Mægtige mænd i troen på Herren« (Jar 1:7)
	361 f.Kr.		Omni (Omni 1:1-3)	
	317 f.Kr.		Omni (Omni 1:4-8) Kemish (Omni 1:9)	
	279-130 f.Kr.	Mosija ¹ (Omni 1:12-23) Benjamin (Omni 1:23-25; Mormons Ord)	Abinadom (Omni 1:10-11) Amaleki (Omni 1:12) Benjamin med de hellige profeter (MormO 1:16-18; Mosi 1-6)	Mosija ¹ (Omni 1:12-23) Benjamin (Omni 1:23-25)
	124 f.Kr.	Mosija ² (Mosi 1:15)	Mosija ² (Mosi 6:3)	
	122 f.Kr.		Alma ¹ (Mosi 25:19; 26:28)	
1	91 f.Kr.	Alma ² (Mosi 29:44)	Alma ² (Mosi 29:42)	Alma ² (Alma 2:16)
9	83 f.Kr.	Nefiha (Alma 4:17, 20)		
18	74 f.Kr.			Moroni (Alma 43:17)
19	73 f.Kr.		Helaman ¹ (Alma 37:1; 45:20-23)	
24	68-67 f.Kr.	Pahoran (Alma 50:39-40)		
32	60 f.Kr.			Moroniha (Alma 62:43)
36	56 f.Kr.		Shiblon (Alma 63:1)	
39	53 f.Kr.		Helaman ² (Alma 63:11)	
40	52 f.Kr.	Pahoran ² (Hel 1:1, 5) og Pakumeni (Hel 1:13)		
42	50 f.Kr.	Helaman ² (Hel 2:1-2)		
53	39 f.Kr.	Nefi ¹ (Hel 3:37)	Nefi ¹ (Hel 3:37)	
62	30 f.Kr.	Cezoram (Hel 4:18; 5:1)		Sidste henvisning til Moroniha (Hel 4:18)
66	26 f.Kr.	Cezorams søn (Hel 6:15)		
?	?	Cezoram (Hel 6:39; 9:23)		
92	1 e.Kr.	Lakoneus ¹ (3 Ne 1:1)	Nefi ² (3 Ne 1:1-2)	
	16 e.Kr.			Gidgiddoni (3 Ne 3:18)
	30 e.Kr.	Lakoneus ² (3 Ne 6:19)		
	?		Nefi ³ (?) (Overskrift til 4 Nefi)	

Dommernes regeringstid	År som kristne	Konge, overdommer eller regent	Historisk eller kirkelig leder	Militærleder
	110 e.Kr.		Amos ¹ (4 Ne 1:19-20)	
	194 e.Kr.		Amos ² (4 Ne 1:21)	
	305 e.Kr.		Ammaron (4 Ne 1:47)	
	ca. 321-335 e.Kr.		Mormon (Mormon 1:1-3)	
	326 e.Kr.			Mormon (Morm 2:2)
	385 e.Kr.		Mormoni (Morm 6:6)	

Jakob 1:15 Hvad er en *medhustru*?

- I Det Gamle Testamente blev *medhustruer* betragtet som *andenklassens hustruer* dvs. hustruer, som ikke havde samme position i hierarkiet som de hustruer, der ikke blev kaldt medhustruer« (Bruce R. McConkie, *Mormon Doctrine*, 2. udg., 1966, s. 154). Medhustruerne nød samme beskyttelse som hustruerne, og det var ikke en overtrædelse af kyskhedsloven, når ægteskabet var godkendt af Herren (se L&P 132:34-43). I den periode af Mormons Bog havde Herren dog ikke sagt god for medhustruer (se Jakob 2:27; Mosi 11:2).

Jakob 1:18. »Indviet til præster og lærere«

- Præsident Joseph Fielding Smith (1876-1972) definerede den slags præster og lærere, der omtales i Jakob 1:18: »Nefitterne handlede i kraft af Det Melkisedeske Præstedømme fra Lehis dage, indtil Frelseren besøgte dem. Det er sandt, at Nefi indviede Jakob og Josef til præster og lærere for folket i Nefis land, men det faktum, at flertalsformen *præster og lærere* blev anvendt viser, at dette ikke blot er en reference til et bestemt embede i præstedømmet i disse tilfælde, men snarere en generel kaldelse til at undervise, lede og formane folket« (*Answers to Gospel Questions*, komp. Joseph Fielding Smith jun., 5 vol., 1957-1966, 1:124).

Jakob 1:19. »Vi højnede vort embede for Herren«

- I forbindelse med en tale om præstedømmebæreres pligt til at tjene andre, sagde præsident Thomas S. Monson:

»Hvad vil det sige at højne sin kaldelse? Det vil sige, at man øger dens værdighed og betydning, at man gør

den agtværdig og prisværdig i alle menneskers øjne, at man forstørrelser og styrker den, så himlens lys kan skinne gennem den og ses af andre mennesker.

Hvordan højner man så en kaldelse? Simpelthen ved at udføre de pligter, som henhører til den. En ældste højner sin kaldelse som ældste ved at lære, hvilke pligter en ældste har, og så udføre dem. Og det samme gør sig gældende for en diakon, en lærer, en præst, en biskop og enhver anden, der besidder et embede i præstedømmet« (se *Liahona*, maj 2005, s. 36).

Jakob 1:19; 2:2. »Vi påtog os ansvaret ... for folkets synder«

- Mennesker med ansvar for at lede i Kirken bærer et betydeligt ansvar. Jakob belærte om, at en leder, som ikke belærer de mennesker, han er kaldet til at lede, om Guds ord, til dels er ansvarlig for deres synder. Præsident Hugh B. Brown (1883-1975) fra Det Første Præsidentskab sagde desuden om det ansvar, som Jakob beskriver:

»Præsident John Taylor sagde ved en lejlighed, hvor han talte til præstedømmebrødrene: »Hvis I ikke ærer jeres kaldelser, holder Gud jer ansvarlige for dem, som I kunne have frelst, hvis I havde gjort jeres pligt.«

Dette er en udfordrende udtalelse. Dersom jeg på grund af synd, jeg har begået, eller noget jeg har undladt at gøre, mister det, jeg kunne have fået herefter, må jeg selv og mine kære utvivlsomt lide med mig. Men dersom jeg i min egenskab af biskop, stavspræsident, missionsleder eller generalautoritet for Kirken – ja dersom nogen af os svigter vores ansvar for at undervise, lede og hjælpe med at frelse dem, som vi er ledere for,

vil Herren holde os ansvarlige for dem, dersom de farer vild på grund af vores svigt« (se Conference Report, okt. 1962, s. 84).

Jakob 2:8-10. Formane »i overensstemmelse med Guds strenge befaling«

- Frem for at undervise i de »ord, der læger den sårede sjæl« (Jakob 2:8) eller tale »Guds behagelige ord« (v. 9), følte Jakob, at Herren formanede ham til at komme ind på et emne, som desværre ville »gøre sårene større hos dem, der allerede [var] sårede« (v. 9). Nogle gange kan ligefrem og udfordrende tale være en nødvendighed, når en præstedømmeleder skal kalde Kirkens medlemmer til omvendelse.

Ældste Jeffrey R. Holland fra De Tolv Apostles Kvorum beskrev den svære balance mellem at undervise både følsomt og frygtløst om sandheden:

»Jakob bruger praktisk talt ti vers på at undskylde, at han er nødt til at tale om visse synder og det sprog, han må bruge, for at adressere dem. Han gør opmærksom på, at han gør det med »alvor« fordi han er »tynget af meget større omsorg og ængstelse for [tilhørernes] sjæls velfærd« (Jakob 2:2-3). Idet vi kender ham, som vi gør, ville vi være blevet overrasket, dersom han havde sagt noget andet.

Lyt til den beklagende tone i disse vers – eller snarere sorgen i dem – da han ufravigeligt går efter det, han allerede har sat sig for – nemlig standhaftigt at være tro mod Gud og hans befalinger.

»Ja, det bedrøver min sjæl og får mig til med skam at vige tilbage for min skabers nærhed, at jeg må vidne for jer om jeres hjertes ugudelighed ...

Derfor tynger det min sjæl, at jeg på grund af den strenge befaling, som jeg har fået af Gud, skal være drevet til at formane jer med hensyn til jeres forbrydelser, til at gøre sårene større hos dem, der allerede er sårede, i stedet for at lindre og læge deres sår; og de, der ikke er sårede, får i stedet for at tage for sig af Guds behagelige ord dolke rettet mod sig, som gennemborer deres sjæl og sårer deres fintmærkende sind« (Jakob 2:6, 9).

»Vi er ikke engang inde i selve talen, før vi ret bogstaveligt fornemmer, at denne ligefremme og kompromisløse måde at prædike på næsten er lige så svær for Jakob som for de skyldige blandt tilhørerne. Men måske er det, som det altid bør være, og hvorfor Kristus i sine forkyndelser tit og ofte var »en lidelsens mand.« Budene må holdes og synden må rettesættes. Men selv sådanne ligefremme standpunkter må tages med medfølelse. Selv den mest barske profet må forkynde fra dybet af en følsom sjæl« (»Jacob the Unshakable«, i *Heroes from the Book of Mormon*, 1995, s. 39-40).

- Ældste Dallin H. Oaks fra De Tolv Apostles Kvorum forklarede, at når præstedømmeledere føler sig »tvunget af Ånden til at give formaninger og advarsler, så har medlemmer af Kirken et ansvar for handle i henhold til den rettesættelse og instruktion, der gives dem:

»I sidste uge talte jeg med et medlem af De Tolvs Kvorum om kommentarer til vore taler ved aprilkonferencen. Min ven sagde, at nogen havde sagt til ham: »Jeg nød din tale meget.« Vi var enige om, at det ikke er den slags kommentarer, vi ønsker at få. Som min ven sagde: »Jeg holdt ikke den tale, for at den skulle nydes. Hvad anser han mig for, en slags entertainer?« Et andet medlem af vores kvorum tilsluttede sig samtalen ved at sige: »Det minder mig om historien om en god præst. Da et sognebarn sagde: »Jeg nød virkelig din prædiken i dag,« svarede præsten: »Så er det, fordi du ikke forstod den.«

I husker måske, at jeg ved aprilkonferencen i år talte om pornografi. Ingen har fortalt mig, at de »nød« den tale – ikke en! Rent faktisk var der intet at nyde i den, heller ikke for mig.

Jeg nævner disse nylige samtaler for at undervise i princippet om, at en tale, som holdes af en generalautoritet til generalkonferencer – en tale forberedt under Åndens påvirkning for at fremme Herrens værk – ikke holdes, for at den skal nydes. Den holdes for at inspirere, opbygge, udfordre eller rettesætte. Den holdes for at blive hørt under indflydelse af Herrens Ånd, med det formål for øje, at lytteren lærer noget af talen og af Ånden om, hvad vedkommende bør gøre ved det« (»The Dedication of a Lifetime«, CES-foredrag for unge voksne, 1. maj 2005, s. 1, www.ldsces.org).

Jakob 2:12-19. »Men før I søger efter rigdomme«

• Jakob belærte om, at Gud ikke fordømmer de velhavende for deres velstand. Enhver fordømmelse i den retning kommer derimod for deres stolthed eller misbrug af deres overflod (se Jakob 2:13-14). Nogle af nefitterne foretrak at centrere deres liv om rigdomme frem for Gud. Deres stræben efter velstand ledte til, at de forfulgte deres brødre snarere end at bistå dem (se v. 18-19).

© Photospin

• Præsident David O. McKay (1873-1970) rådede os til at være forsigtige med, hvad vi stræber efter. Selvom vi

kan opnå næsten alt, hvad vi arbejder for, kan det koste os meget dyrt: »Hvad stræber du først og fremmest efter? Hvad er det, du ønsker dig allermost, som konstant er i dine tanker? Hvad det end er, vil det langt hen ad vejen afgøre din skæbne ... I denne

verden kan du få det meste af det, du stræber efter. Dersom du stræber efter velstand, kan den blive dig til del, men inden du gør den til et mål i sig selv, så kig nærmere på de mennesker, som ofrede alt for at opnå dette, på dem, som begærede velstanden for velstandens skyld. Guld fordærver ikke mennesket, fordærvelsen ligger i motivet bag det at stræbe efter guldet« (*Treasures of Life*, 1962, s. 174-175).

• Præsident Boyd K. Packer, præsident for De Tolv Apostles Kvorum kom desuden med denne belæring om det, vi stræber efter i livet:

»Vi ønsker, at vore børn og deres børn skal vide, at livets valg ikke står mellem berømmelse og ubemærkethed, ej heller mellem rigdom og fattigdom. Valget ligger mellem godt og ondt, og det er i sandhed en helt anden sag.

Når vi endelig forstår denne lektie, vil vores lykke ikke afhænge af materielle ting. Vi kan meget vel blive lykkelige uden dem eller opnå succes på trods af dem.

Rigdom og berømthed kommer ikke altid som resultat af at have gjort sig fortjent dertil. Vores værd måles hverken af, hvem vi er sammen med, eller hvad vi ejer ...

Livet udgøres af tusinde daglige valg. I årenes løb bliver alle disse små valg bundtet sammen og viser klart, hvad det er, vi værdsætter.

Jeg gentager, livets store prøve handler ikke om valget mellem berømthed og ubemærkethed ej heller mellem rigdom og fattigdom. Det største valg i livet står mellem godt og ondt« (se *Den danske Stjerne*, apr. 1981, s. 37).

Jakob 2:17. »Gavmilde med jeres gods«

• I Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige går fasteofferet til de fattige og trængende. Kirkens ledere opfordrer medlemmerne til at være gavmilde med deres offerydelser. Ældste Joseph B. Wirthlin (1917-2008) fra De Tolv Apostles Kvorum gav følgende råd om, hvor meget man bør bidrage med:

»Hvor stort et fasteoffer bør vi betale? Mine brødre og søstre størrelsen af vores offergave til at velsigne de fattige med er en målestok for vores taknemlighed over for vor himmelske Fader. Vil vi, som er blevet så rigt velsignet, vende ryggen til dem, som har brug for vores hjælp? Det at betale et gavmildt fasteoffer er en målestok for vores villighed til at indvie os selv til at lindre andres lidelser.

Bror Marion G. Romney, som var biskop for vores menighed, da jeg blev kaldet til at tage på mission, og som senere tjente som medlem af Det Første Præsidentskab i Kirken, har givet denne formaning:

»Yd gavmildt, så I selv kan vokse. Lad være med at give kun for at gavne de fattige, men giv også af hensyn til jeres eget velbefindende. Giv tilstrækkeligt, således at I kan hengive jer selv til Guds rige ved at ofre af jeres

midler og tid)« (se *Liahona*, juli 2001, s. 91).

Jakob 2:20-22. »Stolte i hjertet«

• Stolthed kaldes sommetider for den største åndelige synd; det var Satans synd i det førjordiske rige (se Es 14:12-14; Moses 4:1-2). Desuden fører stolthed, som

Herren gentagne gange har advaret os mod, til undladelse og ødelæggelse:

»Vogt dig for stolthed, for at du ikke skal falde i fristelse« (L&P 23:1).

»For timen er nær, og dagen snart for hånden, da jorden er moden, og alle de stolte og de, der handler ugudeligt, skal være som stubbe; og jeg vil brænde dem op, siger Hærskarers Herre, så der ikke skal være ugudelighed på jorden« (L&P 29:9).

»Skam jer ikke, og lad jer ikke beskæmme; men lad jer formane i al jeres hovmod og stolthed, for det sætter en snare for jeres sjæl« (L&P 90:17).

»Den, som ophøjer sig selv, skal blive ydmyget, og den, som ydmyger sig selv, skal blive ophøjet« (L&P 101:42).

JAKOB 2:20-21.

Hvilken sandhed underviser Jakob i for at vise, hvordan forfølgelse af andre er »vederstygelig[t] for ham, som har skabt alt kød«?

Jakob 2:23-30. Flerkoneri

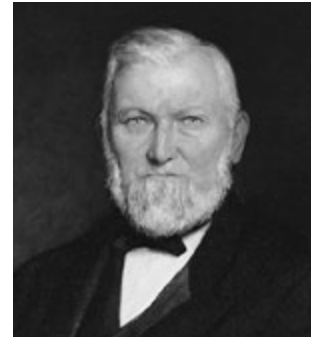
• Jakob belærte om, at Herren ikke ønskede, at nefitterne praktiserede nogen form for flerkoneri. Han erklærede, at ingen mand skulle have mere end en hustru medmindre Herren befalede det anderledes (se Jakob 2:27-30). I vor tid har præsident Gordon B. Hinckley (1910-2008) udtalt sig om Kirkens holdning til flerkoneri:

»Jeg ønsker kategorisk at fastslå, at denne kirke ikke har noget som helst med dem at gøre, der praktiserer flerkoneri. De er ikke medlemmer af denne kirke. De fleste af dem har aldrig været medlemmer. De bryder landets love. De ved, at de bryder loven. De er genstand for dens straf. Kirken har naturligvis ingen jurisdiktion i denne sag.

Hvis nogle af vore medlemmer afsløres i at praktisere flerkoneri, bliver de udelukket, hvilket er den mest alvorlige straf, Kirken kan pålægge. Ikke alene er de involverede i direkte modstrid med landets love, de er også i modstrid med denne Kirkes love. Vi er forpligtet

af en af vore trosartikler. Den lyder: »Vi tror, at vi må indordne os under konger, præsidenter, herskere og øvrigheds personer med hensyn til at adlyde, ære og holde loven« (TA 1:12). Man kan ikke adlyde loven og bryde loven på samme tid ...

For mere end et århundrede siden åbenbarede Gud tydeligt til sin profet, at udøvelsen af flerkoneri skulle ophøre, hvilket betyder, at det nu er imod Guds lov. Selv i lande, hvor landets eller religiøse love tillader flere koner, lærer Kirken, at ægteskabet skal være monogamt, og accepterer ikke, at de, som udøver flerkoneri, bliver medlemmer« (se *Liahona*, jan. 1999, s. 84).

Jakob 2:28. Kyskhed

• Ældste Richard G. Scott fra De Tolv Apostles Kvorum definerede tydeligt kyskhedsloven, da han sagde: »Enhver seksuel intimitet uden for ægteskabet – jeg mener enhver bevidst kontakt med et andet menneskes hellige og intime dele med eller uden tøj på – er en synd og er forbudt af Herren. Det er også en overtrædelse bevidst at stimulere disse følelser på sin egen krop« (se *Stjernen*, jan. 1995, s. 36).

Ældste Scott bekræftede også den guddommelige billigelse af ægteskabelig intimitet, såvel som den guddommelige misbilligelse af seksuel umoral. Han advarede således:

»Disse intime forhold har Herren forbudt uden for ægteskabets bindende rammer, fordi de underminerer hans formål. Sådanne relationer er i overensstemmelse med hans plan, når de udøves inden for den hellige ægteskabs pagt. Når de udøves på anden vis, strider de mod hans vilje. De forårsager alvorlig følelsesmæssig og åndelig skade. Selv om de involverede måske ikke indser det nu, så vil de gøre det senere.

Seksuel umoral skaber en hindring for Helligåndens påvirkning med alle dens opløftende, oplysende og kraftgivende egenskaber. Den udgør en stærk fysisk og følelsesmæssig stimulans. Lidt efter lidt skabes et uudslukkeligt begær, som fører overtræderen hen mod

stadig flere alvorligere synder. Den skaber selviskhed og kan forårsage aggressive handlinger som brutalitet, abort, seksuelt misbrug og voldsforbrydelser. En sådan stimulering kan føre til homoseksualitet, hvilket er af det onde og helt og aldeles forkert« (se *Stjernen*, jan. 1995, s. 36).

Jakob 2:31-35. »Døde mangt et hjerte, gennemboret af dybe sår«

- Mange nefitiske ægtemænd havde knust deres hustrus hjerte og mistet deres børns tillid. Familier kan gå i opløsning, når kyskhedsloven brydes. Ældste Neal A. Maxwell (1926-2004) fra De Tolv Apostles Kvorum forklarede, hvordan flere end blot de, der har deltaget i synd, bliver påvirket af konsekvenserne:

»Ukyskhed og utroskab medfører alvorlige konsekvenser, såsom de omsiggribende og skræmmende og vedvarende følger af illegitimitet og faderløshed tillige med sygdomme og opløsning af familier. Alt for mange ægteskaber hænger i en tynd tråd eller er allerede bristet ...

Derfor er overholdelse af det sjette bud en vigtig beskyttelse! (se 2 Mos 20:14). Hvis vi sænker vores værn, går svært tiltrængte velsignelser fra himlen tabt. Intet menneske eller folkeslag kan have fremgang på lang sigt uden disse velsignelser« (se *Liahona*, jan. 2002, s. 91).

JAKOB 3:1-2.

Hvilke velsignelser ville ifølge Jakob, komme de rene af hjertet, som var blevet bedraget eller ramt, til del?

Jakob 3:10. Skade forårsaget af dårlige eksempler

- Børn lærer konstant af de eksempler, som de har rundt omkring sig. Desværre kan et dårligt eksempel have en destruktiv påvirkning på et ungt menneske. Ældste Vaughn J. Featherstone fra De Halvfjerds havde »Et advarende ord til voksne og forældre: Ældste Bruce R. McConkies far (Oscar Walter McConkie) gjorde opmærksom på, at når vi overtræder en hvilken som helst befaling, hvor ubetydelig den end måtte være, vil vore unge

måske vælge at overtræde en befaling senere hen i livet, der måske er 10 eller 100 gange værre og retfærdiggøre det på grundlag af den enkle befaling, som vi overtrådte« (se *Liahona*, jan. 2000, s. 16).

- Ældste Jeffrey R. Holland fra De Tolv Apostles Kvorum har formået forældre i Kirken til at vise deres børn personlig tro og retskaffenhed:

»Jeg tror, at nogle forældre måske ikke forstår, at selv når de føler sig trygge, hvad angår deres personlige vidnesbyrd, så kan de ikke desto mindre gøre det svært for deres børn at få øje på denne tro. Vi kan være nogenlunde aktive sidste dages hellige, som kommer til møderne, men hvis vi ikke lever efter evangeliet og signalerer en stærk og oprigtig overbevisning til vore børn om sandheden af genoprettelsen og Kirkens guddommelige vejledning fra den første åbenbaring og lige indtil nu, så kan vore børn, til vores fortrydelse, men ikke vores overraskelse, vise sig *ikke* at blive aktive sidste dages hellige, som kommer til møderne, eller blot noget, der er tæt på det.

For ikke så længe siden mødte søster Holland og jeg en prægtig ung mand, som vi fik kontakt med, efter at han havde turneret rundt i det okkulte og haft kontakt med en række østlige religioner, for at finde en tro. Hans far, indrømmede han, troede ikke på noget som helst. Men hans bedstefar, sagde han, var faktisk medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. »Men han gjorde ikke så meget ved det,« sagde den unge mand. »Han talte altid ret kynisk om Kirken.« Fra en kynisk bedstefar til en ikke-troende far og til et barnebarn, der nu søger desperat efter det, som Gud allerede én gang har givet hans familie! ...

At lede et barn (eller andre!), om end uforvarende, bort fra trofastheden, bort fra loyaliteten og den grundlæggende tro blot fordi vi ønsker at være smarte eller uafhængige, er noget, som ingen forældre eller nogen anden nogen sinde har fået lov til ...

Efterlev evangeliet så iøjnefaldende, som I kan. Hold de pagter, jeres børn ved, I har indgået. Giv præstedømmelvelesignelser. Bær jeres vidnesbyrd! Gå ikke blot ud fra, at jeres børn vil få fært af jeres tro på egen hånd« (se *Liahona*, maj 2003, s. 86).

Jakob 3:11. »Den anden død«

- Den anden død omtales også som en åndelig død. Guide til Skrifterne forklarer at åndelig død betyder »adskillelse fra Gud og hans indflydelse.« Den åndelige eller den anden død, som Jakob omtaler finder sted »efter det jordiske legemes død. Såvel opstandne væsener som Djævelen og hans engle skal blive dømt. De, der med vilje har sat sig op mod evangeliets lys og sandhed, kommer til at lide en åndelig død ... (Alma 12:16; Hel. 14:16-19; L&P 76:36-38)« (Guide til Skrifterne, »Død, Åndelig«).

Jakob 4:5. Vi tilbeder Faderen i Jesu Kristi navn.

- Jakobs skrivelser giver os en vigtig indsigt i moseloven og Det Gamle Testamente. I Jakob 4:5 lærer vi, at profeter i Det Gamle Testamente, som levede forud for Jakob, kendte til både Kristus og Faderen som adskilte individer, og at de på behørig vis tilbad Faderen i Kristi navn. Jakobs ord indikerer, at moseloven var langt mere end blot en streng regel- og lovsamling, som nogle moderne lærde påstår. Moseloven vidnede om Jesus Kristus og førte de retskafne til helliggørelse gennem Jesu Kristi forsoning.

© 1995 Del Parson

Jakob 4:10. »Forsøg ikke at give Herren råd«

- Præsident Marion G. Romney (1897-1988) fra Det Første Præsidentskab forklarede, hvad det betyder at forsøge at give Herren råd: »Nu tror jeg ikke, at der er mange medlemmer af Kirken, der bevidst følger menneskers overbevisninger eller deres eget råd i stedet for at give agt på Herrens. Men når vi ikke holder os orienterede om, hvad Herrens råd er, så er vi tilbøjelige til at erstatte hans råd med vores eget. Rent faktisk kan vi ikke gøre andet end at følge vores eget råd, når vi ikke kender til Herrens vejledninger« (se »Seek Not to Counsel the Lord«, *Ensign*, aug. 1985, s. 5).

Jakob 4:14-18. »Så forbi målet«

- Da ældste Dean L. Larsen tjente som medlem af De Halvfjerds forklarede han, at fortidens israelitter »bragte sig selv i alvorlige vanskeligheder,« fordi de »i åndelige anliggender satte sig i alvorlig fare, eftersom de var uvillige til at acceptere sandhedens enkle og basale principper. De lod sig fornøje og fascinere af »ting, som de ikke forstod« (Jakob 4:14). De var tilsyneladende plaget af et pseudoraffinement og en snobbedhed, der gav dem en falsk følelse af overlegenhed over for de personer blandt dem, der bragte dem Guds enkle ord. De så forbi målet for visdom og forudseenhed, og derfor lykkedes det ikke for dem at holde sig inden for cirklen af evangeliets fundamentale sandheder, der danner grundlaget for tro. De må have sviret i spekulative og teoretiske sager, som slørede de grundlæggende åndelige sandheder for dem. Da de blev forblindede af de ting »som de ikke forstod,« gik deres forståelse og tro på Messias' forsonende rolle tabt, og formålet med livet blev uklart. Et studium af Israels historie vil bekræfte Jakobs beskyldninger« (se *Stjernen*, jan. 1988, s. 8).

- Ældste Neal A. Maxwell forklarede, hvordan vi kan undgå at se »forbi målet« i dag: »Denne utrolige blindhed, der førte til afvisning af de sandheder, som profeterne forkyndte og som afholdt dem fra at anerkende Jesus for den, han var, udsprang ifølge Jakob af, »at de så forbi målet.« De som så forbi enkelheden, forbi profeterne, forbi Kristus og forbi hans enkle lære, ventede forgæves dengang, akkurat som de ville vente forgæves i dag. For kun Jesu Kristi evangelium lærer os om tingene, som de *virkelig* er, og som de *virkelig* vil blive« (»On Being a Light«, tale holdt ved Salt Lake Institute of Religion, 2. jan. 1974, s. 1).

JAKOB 4:14-15.

*Hvad var der ifølge Jakob, sket med jøderne forud, fordi de »så forbi målet«?
(se 5 Mos 32:4; Hel 5:12).*

Overvej

- Jakob erklærede, at han modtog sit »ærinde af Herren« (Jakob 1:17). Hvad må et menneske gøre for at modtage et ærinde af Herren?
- Jakob lærer os, at vi bør behandle alle som Guds dyrebare børn (se Jakob 2:21). Hvordan kan du i større grad gøre dette?
- Hvad er nogle af konsekvenserne på både kort og langt sigt, der kommer ved at bryde kyskhedsloven? Hvad har du valgt at gøre for ikke at bryde denne hellige befaling fra Herren?

- Hvad menes der med at »give Herren råd« frem for at »tage imod råd af hans hånd?« (Jakob 4:10).

Forslag til opgaver

- Lav en liste over Herrens råd omkring økonomiske anliggender ud fra følgende skriftsteder: Jakob 2:12-19. ; Mosija 4:16-26. Brug listen, du laver til at udvikle nogle personlige økonomiske retningslinjer, som du kan følge livet igennem.
- Når du har læst Nefis råd til Jakob vedrørende det, der skulle optegnes på de små plader i Jakob 1:1-4, så lav en plan for at forbedre din personlige historie.

Indledning

Zenos' lignelse med oliventræer viser Guds personlige indblanding i Israels hus' historie og skæbne (se Jakob 6:4). Præsident Joseph Fielding Smith (1876-1972) opmuntrede os til at grunde over dybden af Jakob 5: »Zenos' allegori, som er optegnet af Jakob i kapitel 5, er en af de mest betydningsfulde lignelser, der nogensinde er blevet optegnet. Denne lignelse bekræfter i sig selv Mormons Bogs overbevisende sandhed. Intet dødeligt menneske kunne uden Guds inspiration have skrevet en sådan lignelse. Det er en skam at så mange, der læser Mormons Bog springer over og affejer de sandheder, der afsløres i relation til historien, splittelsen og den endelige indsamling af Israel« (*Answers to Gospel Questions*, komp. Joseph Fielding Smith jun., 5 vol., 1957-1966, 4:141).

Efter at han havde nedskrevet allegorien afsluttede Jakob sine skrivelser ved at berette om Sherems forsøg på at føre folket væk fra Jesus Kristus. At vide, hvordan Jakob afslørede Sherems argumenter som djævelens bedrag kan være en hjælp og styrke for dig mod forskellige antikrister i vor tid (se Jakob 7:2-22).

Kommentar

Jakob 5. Allegorien om oliventræerne

- En allegori benytter sig af symbolsk repræsentation for at belyse moralske eller åndelige ideer. Disse symboler giver yderligere mening, når man læser historien nærmere. Værdien i allegorien ligger i forståelsen af, hvad den repræsenterer. Ældste Jeffrey R. Holland fra De Tolv Apostles Kvorum forklarede hovedtemaet i Zenos' allegori:

»Denne allegori, som Jakob nedfælder, har fra begyndelsen til formål at handle om Kristus ...

Selv om vingårdens herre og hans tjenere bestræber sig på at afstive, beskære, forædle og på anden måde gøre deres træer mere frugtbare i dette kapitel, der grundlæggende er et historisk rids over Israels spredning og indsamling, er det forsoningens dybere betydning, der støtter og overskygger deres arbejde. Til trods for beskæring, podning og pleje, der mikser og blander træerne i praktisk talt alle dele af vingården,

så står de til sidst tilbage med deres oprindelige kilde, som er hovedtemaet i denne allegori. At vende tilbage, omvendelse og genforening – forsoning – er det gennemgående budskab.

... Vingårdens herre udtrykker mindst femten gange ønsket om at bruge vingården og dens frugter til sit »eget formål« og han klager ikke mindre end otte gange: »det bedrøver mig, at jeg skulle miste dette træ.« En person der har studeret allegorien siger, at den bør indtage sin plads ved siden af lignelsen om den fortabte søn for så vidt, at begge historier »gør Herrens nåde så rørende uforglemmelig.«

Det er indlysende at denne forsoning er svær, krævende og til tider en dyb, smertelig gerning, som en forløsende gerning altid er. Det indebærer at grave og gøde. Det indebærer at vande, pleje og beskære. Og der er altid den endeløse podning med det endelige formål at redde, så vingårdens træer vil »trives overordentligt godt« og blive »som ét og frugten var ens; og vingårdens Herre havde bevaret den naturlige frugt for sig selv.« I enhver tilstand af synd og fremmedgørelse, som Faderens børn måtte befinde sig i, har det altid været Kristi (og hans disciples) værk i alle uddelinger at samle dem, læge dem og forene dem med deres Mester« (*Christ and the New Covenant*, 1997, s. 165-166).

- For yderligere information om spredningen af Israel henvises til »Kort historisk rids over Israels adspredelse« i tillægget (s. 402). For yderligere information om indsamlingen af Israel henvises til »Israels indsamling« i tillægget (s. 403).

Jakob 5:1. Hvem var Zenos?

- Zenos var en hebraisk profet, hvis skrivelser findes på bronzepladerne, men han nævnes ikke i Det Gamle Testamente. Han levede i tiden efter profeten Abraham og før profeten Esajas (se Hel 8:19-20). Vi ved, at han vidnede om Guds Søns død og forløsning (se 1 Ne 19:10; Alma 8:19). Zenos er især kendt for sin berømte lignelse om oliventræet. Af denne allegori er det tydeligt, at han var profet og seer (se Jakob 5).

Jakob 5:3. »Jeg vil sammenligne dig, o Israels hus, med et forædlet oliventræ«

• At kultivere jorden og dyrke oliventræer var ganske almindeligt for folk i det gamle Israel. Ældste Jeffrey R. Holland forklarede, hvorfor Zenos brug af oliventræet var et stærkt symbol på Guds kærlighed til Israels hus:

»En forfatter har om denne meget symbolske skildring sagt: »En jødisk legende fortæller, at livets træ var et oliventræ, og med god grund. Oliventræet er stedsegrønt, det er ikke et løvfældende træ. Bladene hverken falmer eller falder af efter årstiden. Trods stærk hede og kold vinter holder de deres friske udseende. Uden pleje bliver oliventræet et vildt, busket og ødelagt træ. Efter lang og tålmodig pleje gerne otte til ti år begynder træet at bære frugt. Lang tid derefter skyder der ofte nye skud frem af tilsyneladende døde rødder. Den tilsyneladende knorrede stamme giver både indtryk af møje – gammelt liv og nyt liv (Truman Madsen, »The Olive Press: A Symbol of Christ, i The Allegory of the Olive Tree, red. Stephen D. Ricks og John W. Welch, 1994, s. 2).

Som Lehi lærte os, kunne intet symbol tjene som et stærkere og mere markant billede på Guds altomfattende, konstante og forløsende kærlighed – deriblandt den kærlighed, der ligger i gaven bestående af hans Enbårne Søn – end oliventræet« (*Christ and the New Covenant*, s. 163-164).

© Richard Cleave

Jakob 5:3-77. Anvendte symboler i Zenos' allegori

• En allegori eller en lignelse bør ikke overfortolkes i et forsøg på at tillægge ethvert punkt en symbolsk betydning. Visse større bestanddele må dog defineres, dersom lignelsen skal kunne forstås. Et gennemgående tema i Zenos' allegori er Herrens kærlige omsorg for sit folk. Derudover vil følgende punkter være en hjælp til at forstå betydningen af allegorien (se også »Kort historisk rids over Israels adspredelse« i tillægget på s. 402 samt »Israels indsamling« i tillægget på s. 403).

Symbol	Betydning
Vingården	Verden
Det forædledede oliventræ	Israels hus, Herrens pagtsfolk
Det vilde oliventræ	Ikke-jøder eller ikke-israelitter (senere hen i lignelsen repræsenterer de vilde grene det frafaldne Israel)
Grene	Grupper af mennesker
Rødderne på det forædledede oliventræ	De evangeliske pagter og løfter, som Herren indgår med sine børn, en stadig kilde til styrke og liv for de trofaste
Træets frugt	Menneskers liv eller gerninger
Gravning, beskæring, gødning	Herren arbejde med sine børn, hvor han prøver at overtale dem til at være lydige og bære god frugt
Beskæring af grene	Spredning af grupper over hele jorden, eller at genindsætte dem i deres oprindelige position
Indpodning	Den åndelige genfødsel for dem, som tilslutter sig pagten
Visne grene	Ugudelighed og frafald
Grene, der bliver kastet i ilden	Guds dom

Allegorien om oliventræet: Jakob 5

Spredningen af Israel

Før Kristi tid (v. 3-14)

Det forædlede oliventræ (Israel) er ved at visne (v. 3-4).

Mesteren beskærer og gøder; der skyder et par nye grene frem, men toppen er stadig ved at visne (v. 4-6).

Store grene bliver fjernet, og vilde grene bliver podet ind; spæde grene bliver skjult (v. 7-14).

De forvitrede grene bliver brændt (v. 7, 9).

Vildt oliventræ (ikke-jøder; v. 7, 9).

De naturlige grene bliver skjult i den nederste del af vingården.

Ringe jord; god frugt (v. 20-22)

Ringere jord; god frugt (v. 23)

Frugten (denne gren bliver ikke nævnt igen; v. 24)

God jord; god og dårlig frugt (v. 25)

God frugt (v. 15-18)

Kristi tid

(v. 15-28)

Gud så frafaldet i det gamle Israel. Han sendte profeter ud for at råbe omvendelse, men kun få mennesker lyttede. Han lod de ugudelige udrydde og førte ikke-jøderne ind. Nogle få retskafne grene af Israel blev spredt ud over hele verden.

Gud så, at Israel (det gamle rodtræ) var reddet og gav god frugt. De spredte grene af Israel bar også god frugt, bortset fra nefitterne og lamanitterne, hvis frugt dels var god og dels dårlig.

Det store frafald

(v. 29-49)

Dårlig frugt
(v. 29-37)

Dårlig frugt
(v. 39, 46)

Dårlig frugt
(v. 39, 46)

Udelukkende
dårlig frugt
(v. 39, 46)

Gud fandt, at kristendommen (roden på det gamle træ, der bestod af både israelitter og ikke-jøder) var blevet fordærvet, men rødderne var stadig gode. De naturlige grene, der blev spredt, var også fordærvede.

Israels indsamling

Evangeliet går ud til alverden
(v. 50-76)

Tusindårsriget (v. 76-77)

Alle træerne bliver som
ét og bærer naturlig
frugt (v. 74-76).

Efterhånden som
de naturlige grene
vokser, bliver de
vilde grene brændt
(v. 57-58, 65-73).

Grenene fra de vilde træer bliver podet
tilbage på det oprindelige træ (v. 52-53):

Grenene fra det oprindelige træ bliver
podet tilbage på de vilde træer (v. 54-56):

Når der igen kommer
dårlig frugt, bliver den
gode frugt indsamlet,
og vingården bliver
brændt (v. 77).

Gud og hans tjenere gengiver evangeliet i dets renhed. De begynder at indsamle det spredte Israel og udbrede evangeliet over hele verden. Efterhånden som retskaffenheden tager til, bliver de ugudelige udryddet, indtil der ikke er nogen ugudelighed tilbage (Jesu Kristi andet komme). Der hersker retskaffenhed et langt stykke tid (tusindårsriget). Når ondskaben igen vinder indpas i verden, skiller Gud de retskafne fra de ugudelige og renser jorden ved ild.

Jakob 5:8-10. Hvad vil det sige at pode grene?

• I podningsprocessen bliver sunde, levende grene skåret af et træ og indsat på stammen af et andet træ for at vokse. Grenene i denne allegori repræsenterer grupper af mennesker, som Herren tager fra et sted og poder ind på et andet sted. I sidste ende omfatter indpodningen af Israel, at de vil komme »til kundskab om den sande Messias« (1 Ne 10:14).

Jakob 5:23-25. »Jeg har plantet en anden gren«

• Zenos' allegori hjælper os til at forstå, at spredningen af Israel over hele verden var en velsignelse for både Israel og for resten af vor himmelske Faders børn. Præsident Joseph Fielding Smith har sagt: »I den lignelse er oliventræet Israels hus ... Det begyndte at hensygne i det oprindelige land. Så Herren førte grene, som for eksempel nefitterne, de tabte stammer og andre, som Herren førte bort – og som vi ikke ved noget om – til andre dele af jorden. Han anbragte dem overalt i sin vingård, som er verden« (*Answers to Gospel Questions*, 4:204).

Præsident James E. Faust (1920-2007) fra Det Første Præsidentskab forklarede formålet med Israels spredning rundt om på jorden: »Spredningen af Israel over hele verden stænkede det blod som tror, således at mange nationer nu tager del i evangeliets plan« (se *Den danske Stjerne*, apr. 1983, s. 169).

Jakob 5:41, 47, 49. »Hvad mere kunne jeg have gjort for min vingård?«

• Herren spurgte tre gange: »Hvad mere kunne jeg have gjort for min vingård?« (Jakob 5:41, 47, 49). Ældste Jeffrey R. Holland kommenterede på, hvordan dette spørgsmål hjælper os til at forstå Guds natur og hans uendelige indsats til gavn for hans børn:

»Efter at have gravet og gødet, vandet og luget, trimmet, beskåret, flyttet og podet, kaster vingårdens Herre sin spade og sit podejern og græder, mens han til hvem, der nu måtte høre det, siger: »Hvad mere kunne jeg have gjort for min vingård?«

Sikke et uudsletteligt billede af Guds engagement i vores liv! Hvor er smerten i en forælder stor, når hans børn ikke vælger ham eller »det evangelium« (Rom 1:1) som han har sendt!« (se *Liahona*, nov. 2003, s. 72).

Jakob 5:47-48. Sæt åndelige rødder

• Præsident Spencer W. Kimball (1895-1985) forklarede, hvorfor udviklingen af et dybt åndeligt rodsystem må gå forud for grene og frugt:

»Jeg tror, at der er en stor lektie at lære i forbindelse med lignelsen om vingården, som vi finder i det femte kapitel af Jakob i Mormons Bog ...

»Og fordi grenene har fået overhånd over deres rødder, se, da voksende de hurtigere end røddernes kraft og tog kraft til sig selv. Se, siger jeg, er dette ikke årsagen til, at træerne i din vingård er blevet fordærvede?« (Jakob 5:48; fremhævelse tilføjet).

Det synes som om, at nogle (sidste dages hellige) iblandt os har samme problem; de ønsker en stor høst – både åndeligt og timeligt – uden først at ville udvikle det rodsystem, som kan afkaste den. Der er alt for få, der er villige til at betale den pris i disciplin og arbejde for at udvikle de hårdføre rødder. En sådan udvikling begynder i vores ungdom. Som dreng havde jeg ingen anelse om, at de daglige pligter i haven, fodring af kvæget, afhentning af vand, brændehugning, reparation af hegnet og alt arbejdet, der er på en lille gård var en vigtig del af min rodsætning, inden jeg kunne frembringe grene. Jeg er dybt taknemlig fordi mine forældre forstod sammenhængen mellem rødder og grene. Lad os hver især sætte dybe rødder, så vi kan sikre os den eftertragtede frugt af vores arbejdsindsats« (se *Den danske Stjerne*, apr. 1978, s. 133).

Jakob 5:62-75. »Arbejde af alle vore kræfter denne sidste gang«

• Mens ældste Dean L. Larsen tjente som medlem af De Halvfjerds forklarede han, at vi hver især er en del af den sidste indsats for at berede verden til Jesu Kristi komme:

»Dette er tiden i hvilken Herren og hans tjenere vil gøre den sidste store indsats for at bringe sandhedens budskab til alle mennesker på jorden og tilbageføre

efterkommerne af det gamle Israel, som har mistet deres sande identitet.

Profeten Zenos, som Jakob citerer i Mormons Bog sammenligner denne indsats med det arbejde, som udføres af arbejderne, der beskærer og poder vingården og indsamler dens frugt for sidste gang. Zenos sammenligner Frelseren med vingårdens Herre, som siger til sine tjenere:

»Kom, lad os derfor arbejde af alle vore kræfter denne sidste gang, for se, enden nærmer sig, og dette er den sidste gang, jeg vil beskære min vingård« (Jakob 5:62).

I er kommet til jorden i en tid, hvor grundlaget for dette store værk er blevet lagt. Evangeliet er blevet gengivet for sidste gang. Kirken er blevet oprettet i næsten hver eneste del af verden. Vejen er banet for at de sidste dramatiske ting kan finde sted. I vil spille en vigtig rolle. I er blandt de sidste arbejdere i vingården. Dette er det åg, der er lagt på jeres skuldre. Dette er den gerning, til hvilken I er udvalgt« (se *Den danske Stjerne*, okt. 1983, s. 60).

Jakob 6:10. »Sø af ild og svovl«

- Udtrykket »sø af ild og svovl« nævnes flere gange i skrifterne (Åb 19:20; 20:10; 2 Ne 9:16, 19, 26; 28:23; Jakob 3:11; 6:10; Mosi 3:27; Alma 12:17; 14:14; L&P 76:36). Denne vending anvendes almindeligvis enten til at beskrive det sted, der venter de mennesker, der ikke har omvendt sig efter dommen eller den mentale smerte, som er forbundet med synd.

Som omtale af det sted, der venter dem, der har udskudt deres omvendelse, siger nutidig åbenbaring: »[De onde] er dem, der skal gå bort til søen af ild og svovl sammen med Djævelen og hans engle« (L&P 76:36).

Som beskrivelse af den mentale smerte har profeten Joseph Smith (1805-1844) sagt: »Et menneske er sin egen plageånd og sin egen fordømmer. Derfra stammer udtalelsen: De skal få deres lod i søen, der brænder med ild og svovl. Skuffelsens pinsel i menneskets sind er lige

så heftig som en sø, der brænder af ild og svovl« (*History of the Church*, 6:314).

JAKOB 7:2, 4, 7

Hvilke argumenter og metoder benyttede Sherem sig af? Hvilke versioner af de samme argumenter og metoder ser vi i dag?

Jakob 7:1-23. Sherem, antikrist

- Jakob 7 introducerer os for den første antikrist i Mormons Bog (se kommentar til Alma 30:6 på s. 205). Sherem brugte ligesom andre, der fulgte, »overtalelseskraft« og smigrende ord for at overbevise folket om at »der ikke skulle komme nogen Kristus« (Jak 7:2, 4).

Præsident Ezra Taft Benson (1899-1994) belærte om, at et af de vigtigste formål med Mormons Bog er at hjælpe os til at skelne mellem sandhed og vildfarelse og afsløre motivet hos mennesker som Sherem: »Mormons Bog afslører Kristi fjender. Den gør falske lærdomme til skamme ... Den styrker de ydmyge Kristi tilhængere mod den ondes anslag, planer og lære i vor tid. De former for frafald, der findes omtalt i Mormons Bog, ligner dem, vi kender i dag. Gud har med sin vidunderlige forudviden udformet Mormons Bog på en sådan måde, at vi kan se fejlen og vide, hvordan vi skal bekæmpe falske uddannelsesmæssige, politiske, religiøse og filosofiske opfattelser i vor tid« (se *Den danske Stjerne*, aug. 1975, s. 43).

Jakob 7:2-4. Sådan undgår vi at blive bedraget

- Præsident Ezra Taft Benson forelagde disse tre spørgsmål, som vi kan stille os selv for at undgå at blive bedraget:

»1. Hvad siger standardværkerne om det? ...

Brigham Young sagde, at Mormons Bog var skrevet i hans hjerte og det hjalp ham uden tvivl til ikke at lade sig bedrage ...

2. Det andet råd lyder: Hvad siger de sidste dages præsidenter for Kirken om emnet – især den nuværende præsident? ...

3. Det tredje og sidste råd er Helligånden – Åndens prøve ... Denne prøve kan udføres effektivt, dersom ens kommunikationskanaler med Gud er rene og dydige og uplettede af synd. Brigham Young sagde:

»I kan vide, hvorvidt I bliver vejledt eller vildledt ... for ethvert af de principper, som Gud har åbenbaret røber sin egen overbevisning om dets sandhed til det menneskelige sind« ...

»Hvor ville det være en skam, dersom vi lod os forlede til total ødelæggelse af en mand!« (Conference Report, okt. 1963, s. 16-17).

Jakob 7:13. »Vis mig et tegn«

• Herren har sagt, at »en ond og utro slægt kræver tegn« (Matt 12:39). De, som kræver tegn uden først at udøve tro, afslører deres åndelige tilstand.

Profeten Joseph Smith kom med et eksempel på dette princip: »Da jeg forkyndte i Philadelphia, kom en kvæker hen og krævede et tegn. Jeg bad ham om at tie. Efter min prædiken bad han igen om et tegn. Jeg fortalte forsamlingen at manden var ægteskabsbryder, at det var en ond og utro slægt, som krævede tegn, og at Herren i en åbenbaring havde fortalt mig, at enhver mand

som krævede et tegn var ægteskabsbryder. »Det er sandt, var der en, der råbte, »for jeg greb ham på fersk gerning« – hvilket manden tilstod, da han blev døbt« (*History of the Church*, 5:268).

Præsident Joseph F. Smith (1838-1918) forklarede svagheden ved at kræve tegn for at opretholde troen:

»Vis mig den sidste dages hellige, som må nære sig af mirakler, tegn og syner for at kunne holde sig urokkelige i Kirken, og så vil jeg vise jer medlemmer af Kirken, som ikke er i særlig

god stand for Gud og som vandrer på usikre stier. Det er ikke ved fantastiske tilkendegivelser, at vi skal blive styrket i sandheden, men det er ved ydmygt og trofast at adlyde Guds bud og love« (se Conference Report, apr. 1900, s. 40).

Jakob 7:13-20. Tegn følger dem, der tror

• Herren har sagt: »Tro kommer ikke ved tegn, men tegn følger dem, der tror« (L&P 63:9; se også v. 10-12). Ældste Bruce R. McConkie (1915-1985) forklarede, at de retfærdige vil modtage tegn som følge af deres tro:

»Tegn tilflyder fra troen. De kan have den tilfældige virkning, at de styrker troen hos dem, der allerede er åndeligt tilbøjelige, men *det primære formål med dem er ikke at omvende folk til sandheden, men at belønne og velsigne dem, der allerede er omvendt* ...

Tegn er hellige tilkendegivelser på guddommelig gunst til de trofaste og omkring hvilke, modtagerne har fået befaling om ikke at prale af« (*Mormon Doctrine*, 2. udg., 1966, s. 713-714).

Jakob 7:27. Adjø

• Nogle har undret sig over brugen af det oprindeligt franske ord *adjø* i Jakob 7:27. En forfatter har sagt:

»Ordvalget hidrører det sprogbrug Joseph Smith anvendte, hvilket måske letter forståelsen. Det er derfor at ord, som ikke kendtes på Mormons Bogs tid findes i den oversatte tekst.

Ordet *adjø* blev i ordbøger fra Joseph Smiths tid defineret som »farvel; et venligt udtryk for de bedste ønsker, når man tog afsked med venner (det betyder, at jeg anbefaler dig for Gud). (Noah Webster, *An American Dictionary of the English Language*, 1828). Selv om ordet er af fransk oprindelse, var det alment udbredt i begyndelsen af det 19. århundrede i New England« (Edward J. Brandt, »I Have a Question«, *Ensign*, okt. 1985, s. 17).

Overvej

- Hvad lærer Zenos' allegori os om Guds bestræbelser for sine børn?
- Præsident Joseph Fielding Smith sagde: »I dag rejser sidste dages hellige til alle dele af verden som tjenere i vingården for at indsamle denne frugt og oplagre det til tiden for Mesterens komme« (*Answers to Gospel*

Questions, 4:142). Udover missionering, hvad kan du så gøre for at bistå Herren med at indsamle frugt?

- Hvorfor har de taktikker, som Sherem brugte, så stor succes i dagens verden? Hvordan kan du styrke dig imod dem?

Forslag til opgaver

- Læs Alma 30:12-18 og den ledsagende kommentar til disse vers (se s. 205-206). Sammenlign Korihors argumenter med Sherems i Jakob 7:2-13. Forklar en ven eller et familiemedlem, hvordan vi kan beskytte os mod antikristers bedrag.
- Gennemgå historien i Jakob 7:13 om den mand, som kræver tegn af profeten Joseph Smith. Læs Jakob 7:13-20 og Alma 30:49-59 og sammenlign det, som Sherem og Korihor oplevede, fordi de krævede tegn. Læs L&P 63:7-12 og redegør for, hvorfor tro ikke følger tegn.
- Skriv i din dagbog hvilke evangeliske principper du har identificeret i Zenos' allegori (se Jakob 5). Sammenlign dem med de evangeliske principper, som Jakob fremhæver i Jakob 6:3-13.

Indledning

Når du studerer bøgerne af Enosh, Jarom, Omni og Mormons Ord så læg mærke til, hvordan du kan modtage vejledning fra Herren ligesom Enosh gjorde. Historien om Enosh viser Guds villighed til at velsigne og vejlede os som respons på vore personlige bønner. Beretningen om nefitterne, som flygter fra landet Lehi-Nefi, viser, at Gud også vejleder sine børn gennem profetiske advarsler og råd. Gennem personlige bønner og ved at følge profeten, opnår vi et vidnesbyrd om Herrens uendelige kærlighed og omsorg for os.

© 1999 Scott Snow

Kommentar

Enosh 1:1. »Herrens tugt og formaning«

- Præsident Ezra Taft Benson (1899-1994) rådgav fædre til at følge det eksempel på undervisning, som er blevet vist os af retskafne fædre i Mormons Bog:

»Hvad lærte de retskafne fædre i Mormons Bog deres sønner? De underviste dem i meget, men det altoverskyggende budskab var om »den evige Guds store plan – faldet, genfødsel, forsoning, opstandelse, dommen og evigt liv (se Alma 34:9). Enosh sagde, at han kendte sin far som »en retfærdig mand – for han oplærte mig i sit sprog og også i Herrens tugt og formaning – og velsignet være min Guds navn for det« (En 1:1).

Dem i Mormons Bog som ikke blev oplært i noget omkring Herren, men kun i verdslige anliggender blev et snedigt og ugudeligt folk (se Mosi 24:5, 7).

Alle sandheder er ikke af samme værdi. Frelsende sandheder er af højeste værdi. Disse sandheder belærte

fædre om ligefremt, ofte og gentagne gange. Gør vi fædre det samme?« (se *Stjernen*, jan. 1986, s. 28).

Enosh 1:2. En kamp med Gud

- Enosh kæmpede ikke fysisk *med* Gud. Optegnelsen siger, at Enosh kæmpede *foran* Gud i bøn. En sådan kamp handler om at finde og udtrykke sine inderligste ønsker under Helligåndens inspiration. At bede på denne måde fordrer, at et menneske aflægger forfængelighed, flokler eller uoprigtige gentagelser og udøser sit hjertes allerindeste ønsker i ord. Ethvert ord bliver et udtryk for længsel og ønske om at gøre Guds vilje. Sådanne bønner ledsages og vejledes af Helligånden »for hvordan vi skal bede, og hvad vi skal bede om, ved vi ikke. Men Ånden selv går i forbøn for os med udsigelige sukke« (Rom 8:26).

Robert Barrett, © IRI

ENOSH 1:3-4

Hvilke ord eller udtryk viser Enoshs oprigtighed og tro, da han påkaldte Gud?

Enosh 1:3-15. Forberedelse på at modtage svar på bøn

- Ældste Robert D. Hales fra De Tolv Apostles Kvorum talte om den proces, Enosh gik igennem, som styrkede hans tro og forberedte ham på at modtage svar på sin bøn:

»For det første hørte Enosh de evangeliske sandheder fra sin far, præcis som I hører dem i jeres familie og ved denne conference.

For det andet lod han sin fars lærdomme om »det evige liv og de helliges glæde« (En 1:3) synke dybt i sit hjerte.

For det tredje blev han fyldt af et ønske om at få at vide for sig selv, om disse lærdomme var sande, og hvor han selv stod i forhold til sin Skaber. For at bruge Enoshs

egne ord: »Min sjæl hungrede (En 1:4). Som følge af dette store åndelige ønske gjorde Enosh sig skikkert til at modtage Frelserens løfte: »Velsignede er alle de, som hungrer og tørster efter retfærdigheden, for de skal fyldes med Helligånden» (3 Ne 12:6).

For det fjerde adlød Enosh Guds befalinger, hvilket gjorde ham i stand til at være modtagelig for Helligånden.

For det femte skriver Enosh: »Jeg knælede ned for min skaber og anråbte ham i indtrængende bøn og påkaldelse for min egen sjæl, og hele dagen lang anråbte jeg ham; ja, og da natten kom, oplod jeg stadig min røst, så den nåede himlene» (En 1:4). Det var ikke let. Han kom ikke let til tro. Faktisk betegnede Enosh sin oplevelse med bøn som en »kamp, som jeg havde foran Gud» (En 1:2). Men han kom til tro. Ved Helligåndens kraft modtog han et personligt vidnesbyrd.

Vi kan ikke finde en tro som Enosh's, uden at vi selv kæmper foran Gud i bøn. Jeg vidner om, at belønningen er umagen værd ... Jeg lover jer, at hvis I gør dette oprigtigt og uden ophør, skal de ord, som Kristus talte til sine disciple, gå i opfyldelse for jer: »Bed, så skal der gives jer; søg, så skal I finde; bank på, så skal der lukkes op for jer» (Matt 7:7)» (se *Liahona*, nov. 2004, s. 72).

- Ældste Neal A. Maxwell (1926-2004) fra De Tolv Apostles Kvorum sammenlignede det at modtage svar på bønner med at åbne en kombinationslås. Det er en trinvis proces: »Indtrængende bøn har igen og igen lært mig, at himmelhvælvingen med alle dens velsignelser kun kan åbnes med en nøgle til en kombinationslås. En tilholder falder på plads, når der er tro, en anden når der er personlig retskaffenhed, den tredje og sidste tilholder falder kun på plads, når det, der søges, efter Guds mening – ikke vores – er rigtigt for os. Nogle gange hamrer vi på døren til himlen efter noget, vi ønsker os rigtig meget, og kan ikke forstå hvorfor døren ikke åbnes. Vi ville være nogle forkælede børn, dersom denne dør gik lettere op end den gør. Når jeg ser tilbage, må jeg ud fra det antal gange, Gud har nægtet at give mig det, jeg bad om, sige, at Gud virkelig elsker mig. Vores afviste bønner siger meget om os selv, men også meget om en fejlfri Fader» (»Insights«, *New Era*, apr. 1978, s. 6).

Enosh 1:5-8. »Enosh, dine synder er dig tilgivet«

- Ældste Richard G. Scott fra De Tolv Apostles Kvorum forklarede, hvordan fuld omvendelse kan rense et menneske gennem Jesu Kristi forsoning: »Forløseren kan afvikle dit personlige mellemværende med retfærdighed og give tilgivelse gennem omvendelsens barmhjertige sti (se Alma 42:15). En fuldstændig omvendelse er helt afgørende for, at forsoningen kan udvirke sit fuldstændige mirakel i dit liv. Gennem forståelse af forso-

Del Parson, © 2000 IRI

ningen vil du se, at Gud ikke er et nidkært væsen, som finder glæde i at forfølge dem, der træder ved siden af. Han er en totalt fuldkommen, barmhjertig, forstående, tålmodig og tilgivende Fader» (se *Stjernen*, juli 1995, s. 76).

Enosh 1:9-14. Et ønske for andres velfærd

- Efter selv at have følt forsoningens velsignelser, bad Enosh for sit eget folks, nefitternes, velfærd og dernæst for sine fjenders, lamanitternes, åndelige velfærd. Ældste Robert D. Hales har talt om den omsorg, som den omvendte føler for andre: »Skrifterne bekræfter, at de oprigtigt omvendte gør mere end blot at vende ryggen til verdens fristelser. De elsker Gud og deres næste. Deres sind og hjerte er centreret om Frelserens sonoffer. Fra det øjeblik, hvor de hver især omvendte sig, satte Enosh, Alma den Yngre, Paulus og andre sig helhjertet for at bringe sig selv og deres medmennesker til Gud» (se *Liahona*, jan. 2001, s. 8; se også kommentar til Mosija 28:3 på s. 161).

ENOSH 1:13-16

Hvad bad Enosh Herren om i tilfælde af, at nefitterne blev udryddet? Hvordan viser det hans kærlighed til sine medmennesker?

Enosh 1:10. »Herrens røst [lød] igen i mit sind«

• Åbenbaring eller inspiration kommer til os på adskillige måder, bl.a. gennem tanker, indtryk og følelser (se L&P 6:15; 8:2-3). Præsident Boyd K. Packer, præsident for De Tolv Apostles Kvorum forklarede, hvordan vi kan genkende Herrens røst:

»Svar på bøn kommer på stille vis. Skrifterne beskriver denne inspirationens stemme som en lille, sagte stemme ...

Jeg har lært, at inspiration kommer mere i form af en fornemmelse end en lyd ...

Sæt de vanskelige spørgsmål om bagest i hjernen og fortsæt dit liv. Overvej og bed stille og indtrængende om disse spørgsmål.

Svaret kommer måske ikke som et lyn. Det kan komme i form af inspiration ›linje på linje og forskrift på forskrift« (L&P 98:12).

En del svar kommer ved at læse skrifterne, en del ved at høre talere. Og lejlighedsvis når det er vigtigt, vil en del svar komme ved direkte og kraftfuld inspiration. Tilskyndelsen vil være klar og umiskendelig« (se *Den danske Stjerne*, maj 1980, s. 34).

• Profeten Joseph Smith (1805-1844) gav denne forklaring på, hvordan Herren kommunikerer med os: »En person kan drage fordel af at lægge mærke til den første tilkendegivelse fra åbenbaringens ånd; fx når du føler den rene intelligens tilflyde dig, kan den give dig et pludseligt indfald af visse tanker, så at du – ved at lægge mærke til det, kan finde dem opfyldt samme dag eller snart derefter – med andre ord vil de tanker, der blev indgydt i dit sind ved Guds Ånd, gå i opfyldelse – og ved således at lære og forstå Guds Ånd, kan du udvikle dig i åbenbaringens princip, indtil du bliver fuldkommen i Kristus Jesus« (*History of the Church*, 3:381).

Enosh 1:23; Mormons Ord 1:17. Skarp tale

• Kirkens ledere må til tider tale direkte og skarpt for at advare medlemmerne af Kirken mod alt, som kan sætte deres frelse på spil. Præsident Spencer W. Kimball (1895-1985) omtalte denne forpligtelse, da han talte til de unge voksne: »Jeg er sikker på, at Peter, Jakob og Paulus fandt det ubehageligt konstant at

skulle kalde folk til omvendelse og advare dem om farer, men de gjorde det standhaftigt. Så vi, jeres ledere, må gøre det evindeligt, og dersom I unge ikke forstår det, så ligger skylden hos os. Men hvis vi gør den sande vej klar for jer, så kan vi ikke klandres« (*Love versus Lust*, Brigham Young University Speeches of the Year, 5. jan.1965, s. 6).

Enosh 1:27. »Mit hvilested«

• Omkring den evige hvile forklarede profeten Joseph Smith: »Gud har selv afsat en tid eller fastsat et tidspunkt, da han vil bringe alle sine undersåtter, som har adlydt hans røst og holdt hans befalinger, ind til sin celestiale hvile. Denne hvile er så fuldkommen og herlig, at mennesket behøver en forberedelsestid, førend det ifølge det riges love kan komme ind og nyde dets velsignelser ... Gud har givet menneskene love, som, hvis de efterleves, er tilstrækkelige til at berede dem til denne hvile« (*History of the Church*, 2:12).

Jarom 1:5. »De handlede ikke vanhelligt; ej heller talte de gudsbespotteligt«

• Præsident Gordon B. Hinckley (1910-2008) bekræftede vores behov for at holde vores sprog rent:

»Jeg siger dette til drengene. Jeg siger det også til jer ældre mænd, med lignende problemer. Jeg gør det i kærlighed. Jeg ved, at det er Herren velbehageligt, at vi taler et rent og dydigt sprog, for han har vist os eksemplet. Hans åbenbaringer er givet i ord, der er bekræftende, der er opløftende, der opmuntrer os til at gøre det rigtige og til at gå fremad i sandhed og godhed.

Lad være med at bande. Lad være med at bespotte. Hold jer fra dårlige vittigheder. Hold jer fra samtaler, der er fyldt med sjofle og beskidte ord. I bliver lykkeligere og gladere, hvis I gør det, og jeres eksempel vil styrke andre« (se *Stjernen*, jan. 1988, s. 43).

Jarom 1:11. »Tro på ham, der skulle komme, som om han allerede var kommet«

• Sande profeter som Jarom, der levede før Jesus Kristus blev født, skrev om hans komme og sonoffer, som om det allerede havde fundet sted. Kong Benjamin sagde: »Og Gud Herren har sendt sine hellige profeter blandt alle menneskenes børn for at kundgøre dette for alle stammer, folkeslag og tungemål, så derved hver

den, som tror, at Kristus skal komme, han kan få forladelse for sine synder og fryde sig med overordentlig stor glæde, *ja, som om han allerede var kommet blandt dem*« (Mosi 3:13; fremhævelse tilføjet). Abinadi sagde: »Hvis Kristus ikke var kommet til verden – jeg taler om det, der skal ske, som om det allerede er sket – kunne der ikke have været nogen forløsning« (Mosi 16:6; fremhævelse tilføjet).

Omni 1:12-17. Optegnelse om tre forskellige civilisationer

- I denne korte beretning, hører vi om tre grupper mennesker, som Herren førte til det forjættede land på den vestlige halvkugle. Den første gruppe som nævnes er Lehis koloni. Størstedelen af Mormons Bog omhandler deres og deres efterkommeres historie.

Mormons Bog redegør også for en anden gruppe, der omtales som Zarahemlas folk, som var efterkommere af Mulek, og som tilsluttede sig nefitterne (se Mosi 25:2). Mulek, søn af kong Sidkija, forlod Jerusalem og rejste til Amerika efter Babylon ødelagde Jerusalem omkring år 587 f.Kr. (se Omni 1:15). Uden nogen skriftlig optegnelse, var Zarahemlas folk et levende bevis på det, som Ånden sagde til Nefi, om at et folkeslag omkommer i vantro (se 1 Ne 4:13). Mulekitterne tilsluttede sig så nefitterne, under kong Mosijas regeringstid (se Omni 1:19).

Den tredje gruppe var jereditter, som kom til det forjættede land i tiden efter tårnet, »som når op til himlen« som vi læser om i 1 Mos 11. Den oprindelige jereditiske koloni voksede sig til et stort folk. Med tiden fik de dog udryddet sig selv i store borgerkrige mellem år 600 og 300 f.Kr., til sidst var der kun Coriantumr, deres sidste konge, og Herrens profet, Eter, tilbage (se Eter 15:29-34). Eter gjorde optegnelsen færdig, og Coriantumr, vandrede tilsyneladende rundt, indtil han fandt Zarahemlas folk, som han boede hos »i et tidsrum af ni måneder« (Omni 1:21), før han døde. Man kender ikke meget mere til jereditterne end det, Moroni har skrevet i Eters Bog.

Omni 1:23-25. Kong Benjamin modtog de små plader

- Fra 1 Nefi til og med Omnis Bog førte profeterne de små plader og kongerne de store (se Jar 1:14). Her fandt et stort skifte sted. Amaleki gav de små plader til kong Benjamin, de små plader var fyldt på det tidspunkt (se Omni 1:30). Fra kong Benjamins tid og fremefter blev de religiøse og historiske oplysninger ført på de store plader. Der blev ikke føjet noget til de små plader før år 130 e.Kr. Mosija og til og med 4 Nefi er Mormons forkortelse af de store plader.

OMNI 1:26

Hvad rådede Amaleki os til at gøre for at blive frelst?

Omni 1:26. »Bring hele jeres sjæl som et offer til ham«

- Ældste Neal A. Maxwell forklarede, hvad det betyder at bringe sig selv som offer for Herren: »Et ægte og personligt offer har aldrig bestået i at placere et dyr på alteret. I stedet er det en villighed til at lægge dyret i os selv på alteret og lade det opbrænde!« (se *Stjernen*, juli 1995, s. 69).

Omkring det samme emne sagde ældste Maxwell senere: »Når I lader Gud bestemme frem for at følge jeres egen vilje, så giver I ham blot det *eneste*, som I i virkeligheden kan give ham« (se *Liahona*, maj 2004, s. 46).

Mormons Ord. En bro mellem Nefis små og store plader

- Blandt de optegnelser nefitterne førte var Nefis små og store plader (se 1 Ne 9:2). De store plader indeholdt primært folkets verdslige historie, mens de små plader omfattede den hellige historie (se 1 Ne 9:2-4). Bøgerne fra 1 Nefi til og med Omnis Bog blev ført på Nefis små plader.

Bøgerne fra Mosija til og med 4 Nefi er Mormons forkortelse taget fra de store plader (se kommentar til 1 Ne 9:1-5 på s. 22-23).

Mormons Ord 1:7. »Herren kender alt det, der skal komme«

- Nefi lavede først de små plader 30 år efter, at Lehis gruppe forlod Jerusalem (se 2 Ne 5:28-31). Han forstod ikke, hvorfor han fik befaling om at lave en anden optegnelse, men han havde tro på, at Herren havde »et vist formål« (1 Ne 9:5). Næsten 1000 år efter sagde profeten Mormon noget, der genklang af Nefis ord, da han vidnede om, at han udover sin forkortelse af Nefis store plader også inkluderede Nefis små plader med »et vist formål« (Mormons Ord 1:7).

Joseph Smith begyndte oversættelsen af Mormons Bog med Mormons forkortelse af Nefis store plader. Han havde færdiggjort 116 siders manuskript, da Martin Harris tryglede Joseph om lov til at tage manuskriptet og vise det til nogle familiemedlemmer. Joseph spurgte Gud tre forskellige gange, om Martin måtte tage manuskriptet og endelig blev tilladelsen givet. Manuskriptet faldt i hænderne på nogle ugudelige mennesker (se L&P 10:8) og blev kendt som det mistede manuskript eller de tabte 116 sider.

Tabet af manuskriptet viser tydeligt, hvorfor Herren gav Nefi befaling om at skrive de små plader, og hvorfor Mormon blev inspireret til at inkludere dem. Joseph Smith fik besked på ikke at genoversætte den del, han allerede havde oversat, men at han skulle erstatte delen med oversættelsen af Nefis små plader (se L&P 10:30, 38-45). Oversættelsen af de 116 sider dækkede perioden fra år 600 til 130 f.Kr. – eller tiden fra Lehi til kong Benjamin. De små plader dækkede også fra år 600 til 130 f.Kr. – eller fra Lehi til kong Benjamin. Herren fik i sin alvidenighed den anden optegnelse, de små plader, til at dække den eksakte samme tidsperiode, som var blevet dækket på de 116 stjålne sider. Dette gjorde det også muligt for Herren at holde sin pagt med Enosh om, »at han ville bevare optegnelserne« (En 1:16).

- Ældste Jeffrey R. Holland fra De Tolv Apostles Kvorum forklarede, at den del af Mormons Bog som kommer fra de små plader indeholder flere oplysninger end de 116 sider, som gik tabt:

»Mindst seks gange i Mormons Bog bruges udtrykket »med et vist formål« som reference til at lave, skrive og bevare Nefis små plader (se 1 Ne 9:5; MormO 1:7; Alma 37:2, 12, 14, 18). I og jeg ved, at *det* vise formål – det mest åbenlyse – var at kompensere for tabet af de førnævnte 116 sider manuskript.

Men det forekommer mig, at der er et endnu visere formål end det ... Nøglen til forslaget om et visere formål ligger i vers 45 i Lære og Pagter afsnit 10. Som Herren sagde til Joseph: »Se, på Nefis [små] plader er der indgraveret meget, som kaster *større lys* over mit evangelium« (fremhævelse tilføjet).

Så det var helt klart ikke ... dit for dat, noget for noget – du giver mig 116 sider manuskript, og så giver jeg dig 142 sider trykt tekst. Sådan var det ikke. Vi fik mere tilbage end vi mistede. Det var kendt fra begyndelsen, at det ville være sådan. Det *var* med et visere formål. Vi ved ikke præcis, hvad vi mistede med de 116 sider, men vi ved, at det vi modtog på de små plader var personlige erklæringer fra tre store vidner (Nefi, Jakob og Esajas), tre af de store doktrinære røster i Mormons Bog, som vidner om at Jesus er Kristus ...

Faktisk, synes jeg, at man ville have en ret god sag, dersom man sagde, at det *eneste* formål med de små plader var at give disse tre vidner en platform« (»A Standard unto My People«, Kirkens Uddannelsessystems symposium om Mormons Bog, 9. aug. 1994, s. 9-10; se LDS.org under gospel library/additional addresses/CES addresses).

- Ældste Neal A. Maxwell vidnede om Guds forudviden, og hvordan det opbygger vores tro på ham:

»Med undtagelse af dem, der vidner om, at Gud findes, er der få læresætninger, der er mere grundlæggende end sandheden om, at Gud er alvidende ...

Gud er fuldkommen i sine guddommelige kendetegn, og et af dem er viden: »... Det er klart, at uden kundskab om alle ting, ville Gud ikke være i stand til at frelse nogen af sine skabninger; for det er i kraft af denne kundskab, han har om alle ting, fra begyndelsen til enden, at han kan give sine skabninger den forståelse, hvorved de får del i det evige liv; og dersom det ikke var for den opfattelse, som findes hos menneskene, at

Gud har al kundskab, ville det være umuligt for dem at udøve tro på ham« (Forelæsning 4:11) ...

Gud, som kender begyndelsen fra enden, ved derfor alt om, hvad der ligger derimellem« (*All These Things Shall Give Thee Experience*, 1979, s. 6-7).

Mormons Ord 1:10-11. Amaleki afleverer pladerne til kong Benjamin

- De plader, som Amaleki gav til kong Benjamin, var de små plader. Der blev fortløbende føjet noget til de store plader, som blev overleveret fra skriver til skriver indtil 385 e.Kr., da Mormon modtog de store plader og forkortede dem. Hans forkortelse blev skrevet på guldpladerne eller Mormons plader.
- Som hjælp til at få et overblik over, hvilke sider af Mormons Bog, der vedrører de forskellige tidsperioder, henvises til kortet »Nefitiske førere af optegnelser« i tillægget på s. 395.

Overvej

- Hvorfor er bøn nødvendig for, at du kan nyde forsoningens velsignelser?

- Sproget hos Zarahemlas folk var blevet forvansket, fordi de ingen optegnelser havde. Hvordan hjælper optegnelser og sprog os til at vokse åndeligt?
- Hvilke eksempler har du set på Guds forudviden gennem hændelser i dit liv? (se kommentar til Mormons Ord 1:7 på s. 128).

Forslag til opgaver

- Skriv kort om nogle af de »kampe«, du har haft foran Gud, som har ført til åndelig vækst (se kommentar til Enosh 1:2 på s. 124). Læs denne optegnelse over åndelige begivenheder fra tid til anden for at huske på, hvordan Herren har vejledt dig.
- Studér og drøft med en ven, hvilke »præcise« råd vi har modtaget fra nutidige profeter for at advare os mod åndelig fare (se kommentar til En 1:23; MormO 1:17 på s. 126).
- Forbered en kort lektion, der omhandler Guds alvidenhed og hans formåen til at fuldføre sine hensigter, og brug historien om de 116 tabte sider som eksempel.

Indledning

Med hjælp fra hellige profeter blandt kong Benjamins folk, arbejdede han »af alle sit legemes kræfter og hele sin sjæls evner« på at stifte »fred i landet« (MormO 1:18). Mod slutningen af sit liv kaldte Benjamin folket sammen ved templet. Under dette møde rapporterede han om sit virke som konge, udpegede sin søn, Mosija, til at efterfølge sig, underviste om Kristi evangelium og forsoning og formanede nefitterne til at påtage sig Jesu Kristi navn. Det uddrag af Benjamins tale, som omhandles i dette kapitel af elevhæftet viser de idealer, han fulgte – hans villighed til at tjene andre, taknemlighed for det guddommelige forsyn og afhængigheden af Frelseren. Vi kan vokse i ydmyghed og styrke gennem vores pagtforhold med Gud og ved at leve i overensstemmelse med de principper, som kong Benjamin underviste i.

Kommentar

- Det kan være lærerigt at sammenligne bøgerne i Mormons Bog og den tidsperiode de dækker. Der henvises til oversigten »Sider og tidsperioder i Mormons Bog« i tillægget (s. 398).

Mosija 1:1-2. Skift fra første person ental til tredje person i Mosijas Bog

- Der er et skift fra brugen af første person ental i de første bøger af Mormons Bog til tredje person ental i Mosijas Bog. Bøgerne fra 1 Nefi til og med Omni blev oversat fra Nefis små plader og er værker af de oprindelige forfattere, hvorfor de følgelig er skrevet i første person ental. Bøgerne fra Mosija til og med 4 Nefi kommer imidlertid alle fra Mormons forkortelse af Nefis store plader. Disse bøger er Mormons forkortelse af de oprindelige forfatters optegnelser.

Mosija 1:3-10. Guds hemmeligheder

- Udtrykket »Guds hemmeligheder« som anvendes i Mormons Bog (Mosi 1:3) omfatter de frelsende principper i Jesu Kristi evangelium. De bliver ikke betegnet som hemmeligheder, fordi de er hemmelige eller svære at forstå, men fordi de bliver åbenbaret fra Gud som følge af vores tro og lydighed. De har til hensigt at føre Guds børn til evigt liv. »En hemmelighed er en sandhed som kun kan blive tilkendegivet gennem guddommelig åbenbaring – en hellig hemmelighed. I vor tid er sådanne

store sandheder som dem, der omhandler gengivelsen af præstedømmet, forløsningen af de døde, genoprettelsen af Kirken, »hemmeligheder«, for de var ikke blevet opdaget uden åbenbaring« (Hyrum M. Smith og Janne M. Sjodahl, *The Doctrine and Covenants Commentary*, rev. ed., 1972, s. 141).

MOSIJA 1:4-7

Hvad ville der ifølge kong Benjamin være sket med nefitterne, hvis de ikke havde haft en hellig optegnelse?

Mosija 1:4-6. »Egypternes sprog«

- Benjamin, Nefi (se 1 Ne 1:2), og Moroni (se Morm 9:32) omtalte det egyptiske sprog. I Mosija 1:4-6, gør kong Benjamin det klart, at der er en årsag til, at hans sønner blev »oplært i egypternes sprog«. Det var nødvendigt for at kunne studere de befalinger, som var indeholdt på bronzepladerne og Nefis plader (se Mosi 1:6). I tiden fra Nefi og frem til Moroni havde nefitterne en form for egyptisk sprog (se kommentar til 1 Nefi 1:2 på s. 11 og til Mormon 9:32-34 på s. 347).

Mosija 1:10. Mosija skal være den nye konge

- En nøje gennemgang af Mormons Bog afslører mange traditioner og skikke, som har deres oprindelse i det gamle Israel. Der er en slående lighed mellem Mosijas overtagelse af den nefitiske trone i de første kapitler af Mosija, og hvordan kongerne blev kronet i Det Gamle Testamente (se Stephen D. Ricks, »King, Coronation, and Covenant i Mosija 1-6«, i John L. Sorenson og Melvin J. Thorne, ed., *Rediscovering the Book of Mormon*, 1991, s. 209).

Nogle af de bemærkelsesværdige ligheder i kroningsceremonier i Mormons Bog og Det Gamle Testamente omfatter: (1) En tro på at kongerne var kaldet af himlen (se Mosi 1:9-10; 6:3, 5; 1 Kong 2:15; 2 Kong 15:5); (2) et helligt sted til kroningen (se Mosi 1:18; 1 Kong 1:39-45); (3) overdragelse af hellige relikvier, artefakter eller andre ting ved kroningen (se Mosi 1:15-16; 2 Kong 11:12); (4) salvelse (se Mosi 6:3; 1 Kong 1:33-34) (se Ricks, i *Rediscovering the Book of Mormon*, s. 210, 213-14).

»Derudover var det idealet, at den nye konge tiltrådte embedet, før den gamle døde, og denne magtoverdragelse var forbundet med en ceremoni, hvor folket indgik eller fornyede deres pagt med Gud« (Ricks, i *Rediscovering the Book of Mormon*, s. 216). Dette fandt sted lidt senere med kong Benjamins folk, da de lovede: »Vi er villige til at indgå en pagt med vor Gud om at gøre hans vilje og at være lydige mod hans befalinger« (Mosi 5:5).

Mosija 1:11-12. Navnet kong Benjamin ønskede at give sit folk

- Det primære formål med at kong Benjamin samlede sit folk var at give dem et navn. Han ønskede at styrke dem åndeligt. Han og mange andre hellige profeter havde brugt årevis på at forkynde for folket og forberede dem til at være åndeligt rede til at påtage sig Kristi navn (se MormO 1:5-18). Gennem hele sin tale talte kong Benjamin om, hvordan man værdigt kunne påtage sig det navn, han ønskede at give dem. I Mosija 5:8-11, siger han klart, at det navn er Jesus Kristus.

MOSIJA 2:9

Hvordan kan du bruge kong Benjamins belæringer til at forbedre din personlige værdighed?

Mosija 2:17. Tjeneste

- Præsident Howard W. Hunter (1907-1995) forklarede, at retfærdighed bør være kernen i al den tjeneste, vi

yder: »Fortsæt med at søge muligheder for at tjene. Vær ikke bekymret for jeres status ... Det er vigtigt at være påskønnet. Men vi bør koncentrere os om retfærdighed, ikke anerkendelse; om tjeneste, ikke status. Den trofaste besøgs lærer, som stille går omkring og gør sit

arbejde måned efter måned, er lige så betydningsfuld for Herrens værk som de, der har, hvad nogle anser for de mere fremtrædende stillinger i Kirken. Synlighed er ikke

det samme som værdi« (»Til Kirkens kvinder«, *Stjernen*, jan. 1993, s. 92-93).

- Ældste Robert J. Whetten fra De Halvfjerds forklarede, hvordan den tjeneste, vi yder andre, kan bruges til at måle dybden af vores personlige omvendelse:

»Omvendelse betyder at indvie jeres liv til at tage sig af og tjene andre, der har behov for jeres hjælp samt at dele jeres gaver og velsignelser med andre ...

Enhver uselvvisk, venlig handling og tjeneste øger jeres åndelighed. Gud bruger jer til at velsigne andre. Jeres fortsatte åndelige vækst og evige fremgang er meget forbundet med jeres forhold – hvordan I behandler andre. Elsker I virkelig andre og bliver en velsignelse i deres liv? *Er målet for graden af jeres omvendelse ikke, hvordan I behandler andre?* Den person, der kun udfører det i Kirken, som kun angår ham selv, vil aldrig nå målet, nemlig at blive fuldkommen. Tjeneste er det evangeliet og et liv i ophøjelse handler om« (se *Liahona*, maj 2005, s. 91).

- Ældste Dallin H. Oaks fra De Tolv Apostles Kvorum hjalp os til at forstå at udover, hvilken tjeneste vi yder, er årsagen til, hvorfor vi yder den, meget vigtig:

»Det sidste motiv ... er efter min mening den største grund af dem alle. Det er med hensyn til tjenestegeringer, hvad skriften kalder »en endnu ypperligere vej« (1 Kor 12:31) ...

Dersom vores tjeneste skal være effektiv, må den ledsages af kærlighed til Gud og hans børn« (se *Den danske Stjerne*, mar. 1985, s. 11).

Mosija 2:21-24, 34. »I gæld til ham«

- Ældste Joseph B. Wirthlin (1917-2008) fra De Tolv Apostles Kvorum forklarede, at vi bør bruge alle vore dage til at stræbe efter det evige liv, som en måde at vise taknemlighed på for den gæld, som Jesus Kristus betalte på vore vegne:

»Hvordan kan vi nogen sinde tilbagebetale den gæld, vi har til Frelseren? Han betalte en gæld, han ikke skyldte, for at befri os fra en gæld, vi aldrig selv kan betale.

Takket være ham skal vi leve evigt. Takket være hans atomfattende forsoning kan vore synder blive borttaget,

hvorved vi kan opleve den største af alle Guds gaver: Evtigt liv (se L&P 14:7).

Kan en sådan gave have en pris? Kan vi nogen sinde godtgøre en sådan gave? I Mormons Bog siger kong Benjamin til os: »Hvis I ville give al den tak og pris, som hele jeres sjæl evner at besidde ... [og] tjene ham af hele jeres sjæl, ville I alligevel være unyttige tjenere.« (Mosi 2:20-21)« (se *Liahona*, maj 2004, s. 43).

- En af de bedste måder, hvorved vi hver især kan vise taknemlighed for vor himmelske Fader og Jesus Kristus på, er ved at holde befalingerne. Præsident Joseph Fielding Smith (1876-1972) sagde:

»Vi er yderst utaknemmelige over for vor Fader og hans elskede Søn, når vi er uvillige til i al ydmyghed, med et sønderknust hjerte og en anergiven ånd at holde hans bud. Overtrædelse af et hvilket som helst guddommeligt bud er en yderst utaknemmelig handling, når man tager alt dét i betragtning, som Frelserens forsoning har tilvejebragt for os.

Vi vil aldrig kunne betale den gæld. Vores hjerte burde være fyldt til overflod med kærlighed og lydighed for hans store barmhjertighed. For alt, hvad han har gjort for os, må vi aldrig svigte ham. Han købte os med en pris, og den pris var hans store lidelse og udgydelsen af hans blod som offer på korset.

Nu har han bedt os om at holde budene. Han siger, at de ikke er vanskelige, men der er så mange af os, som ikke er villige til at gøre det. Nu taler jeg om jordens befolkning i almindelighed. Vi er ikke villige til det; det er sandelig utaknemmelighed. Vi er utaknemmelige.

Hvert eneste medlem af denne kirke, der overtræder sabbatsdagen, som ikke er ærlig i sin tiendebetaling, som ikke vil holde visdomsordet, som med vilje overtræder et hvilket som helst af de andre bud, Herren har givet os, er utaknemmelig over for Guds Søn, og når man er utaknemmelig over for Guds Søn, så er man også utaknemmelig over for Faderen, som sendte ham« (*Lærdomme om frelse*, komp. Bruce R. McConkie, 3 bd., 1977-1980, 1:122).

Mosija 2:25. Jeres legeme »tilhører ham, som skabte jer«

- Mosija 2:25 er Herrens svar til dem, som hævder: »Det er min krop, og jeg kan gøre, hvad jeg vil med den.« Kong Benjamin pointerede, at vores legeme tilhører Gud i overensstemmelse med Paulus' belæringer, da han sagde: »For I blev købt dyrt. Ær derfor Gud med jeres legeme« (1 Kor 6:20).

Mosija 2:34-41. Åbent oprør imod Gud

- Når en person ved, hvad der er rigtigt og ikke gør det, vil vedkommende ikke alene overtræde den pågældende lov, men vil anbringe sig i en tilstand af oprør mod Gud – i sig selv en alvorlig forseelse. Præsident Gordon B. Hinckley (1910-2008) kom med denne enkle illustration af et sådant oprør: »Jeg husker en biskop, som fortalte mig om en kvinde, der kom for at få en tempelanbefaling. Da hun blev spurgt, om hun overholdt visdomsordet, sagde hun, at hun af og til drak en kop kaffe. Hun sagde: »Men biskop, du vil da ikke lade det forhindre mig i at besøge templet, vil du?« Hvortil han svarede: »Søster, *du* vil da helt sikkert ikke lade en kop kaffe stå mellem dig og Herrens hus« (se *Stjernen*, juli 1990, s. 46).

Mosija 3:5, 17-18. Hvad betyder udtrykket *Herren, den Almægtige*?

- Af alle profeterne i Mormons Bog er kong Benjamin den eneste, der bruger udtrykket *den almægtige*, hvilket ældste Bruce R. McConkie (1915-1985) fra De Tolv Apostles Kvorum forklarede på denne måde: »Kristus er *Herren, den Almægtige* (Mosi 3:5, 17-18, 21; 5:2, 15; Åb 19:6) hvilket betyder, at altings Herre har al magt« (*Mormon Doctrine*, 2. udg., 1966, s. 452).

Mosija 3:7. Så stor var hans kval

- Ældste Neal A. Maxwell (1926-2004) fra De Tolv Apostles Kvorum omtalte Jesu Kristi smertelige lidelse som »forsoningens forfærdelige matematik.«

»Forestil jer Jahve, Skabereren af denne og andre verdener, blive forbavset! Jesus vidste af erkendelse, hvad han skulle gøre, men ikke af erfaring. Han havde aldrig personligt oplevet den stærke og krævende proces, som

en forsoning er. Da lidelserne var på sit højeste, var det derfor meget, meget værre, end han med sin uendelige intellektuelle viden nogen sinde havde forestillet sig! Der er derfor ikke noget at sige til, at en engel viste sig for at styrke ham! (Se Luk 22:43).

Del Parson, © 1987 IRI

Den samlede vægt af alle jordiske synder – fortidige, nutidige og fremtidige – tyngede denne fuldkomne, syndfri og følsomme sjæl. Alle vore skavanker og sygdomme var på en eller anden måde også en del af forsoningens forfærdelige matematik (se Alma 7:11-12; Es 53:3-5; Matt 8:17). Den plagede Jesus bad ikke blot Faderen om at

den time og det bæger måtte gå ham forbi, men han kom også med dette relevante citat. »Han sagde: »Abba, fader, alt er muligt for dig. Tag dette bæger fra mig« (Mark 14:35-36).

Havde Jesus ikke, som Jahve, sagt til Abraham: »Intet er umuligt for Herren?« (1 Mos 18:14). Havde hans engel ikke fortalt den forundrede Maria: »Thi intet er umuligt for Gud?« (Luk 1:37; se også Matt 19:28; Mark 10:27; Luk 18:27).

Jesu anmodning var ikke skuespil!

Håbede han i denne ekstremt svære situation på at en vædder fra buskadset kom ham til undsætning? Jeg ved det ikke. Hans lidelser – som var *uhyrlighed* ganget med *uendelighed* – gjorde, at han senere på korset fra bunden af sin sjæl råbte, og det var den forladdes råb (se Matt 27:46).

Selv her bevarede Jesus denne guddommelige lydighed, som han også udviste i Getsemane: »Dog, ikke som jeg vil, men som du vil« (Matt 26:39)« (se *Den danske Stjerne*, aprilkonferencen 1985, s. 63-66).

• En kommentator skrev, at Frelserens lidelser var den totale vægt af konsekvensen af faldet: »Jesus Kristus vidste, at den frygtelige time for hans fuldstændige ydmygelse var kommet – at der fra det øjeblik og indtil

ytringen af hans sidste råb, hvor han opgav ånden, ikke var andet på jorden for ham end uendelig fysisk smerte og mental kval. Alt hvad menneskesjælens hylster kan tåle af smerte blev læsset på hans krympende legeme; enhver lidelse, der hjerteløst og knusende forhånende kan påføres vejede tungt på hans sjæl; og i denne pinsel af legemet og plage af sjælen skulle endog hans guddommelige ånds ophøjede og lysende afklarethed lide en kort, men frygtelig formørkelse. Smerte i sit skarpeste stik, skam i sin mest overvældende brutalitet, hele byrden af menneskehedens synder og hemmeligheder i dens frafald og fald – det var det, han nu måtte bære i al dens mest uforklarlige ophobning« (F. W. Farrar, *The Life of Christ*, London: Cassell and Co., 1874, s. 622-623; citeret i Bruce R. McConkies bog, *The Mortal Messiah*, 1981, s. 126).

Mosija 3:17. »Der skal ikke gives noget andet navn«

• Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostles Kvorum har vidnet om, at frelse kommer gennem Jesus Kristus: »Vi bærer, som hans behørigt ordnede apostle vidnesbyrd om, at Jesus er den levende Kristus, Guds udødelige Søn. Han er den store kong Immanuel, som i dag står ved sin Faders højre hånd. Han er verdens lys og liv og håb. Hans vej er den sti, der fører til glæde i dette liv og evigt liv i den kommende verden« (»Den levende Kristus. Apostlenes vidnesbyrd«, *Liahona*, apr. 2000, s. 3).

Mosija 3:19. 📖 Det naturlige menneske

• Udtrykket *naturlige* eller *af natur* bruges almindeligvis til at beskrive en nedarvet del af vores væsen, noget som vi er født med. I skriften betyder *naturlige* dog falden eller syndig. Selvom alle mennesker bliver født uskyldige (se L&P 93:38), kommer alle gennem Adams fald ind i en falden verden og en tilstand af åndelig død (se Alma 42:9), forstødt fra Guds nærhed. Idet de kender til godt og ondt (se Moses 4:11; 5:11) og lever i denne ufuldkomne tilstand, synder alle mennesker (se Rom 3:23; 1 Joh 1:8, 10) og oplever deraf deres eget »fald« (se Moses 6:49, 55). Med andre ord er det gennem overtrædelse af Guds love, at man bliver et naturligt menneske (se Alma 42:10, 12; L&P 20:20).

Således er det naturlige menneske en fjende af Gud (se Mosi 3:19) medmindre det ved at efterleve Guds befalinger bliver rensset gennem forsoningen (se Mosi 3:11-12, 19)

- Kong Benjamin forklarede at for at aflægge det naturlige menneske, må vi give efter for den hellige Ånds tilskyndelser (se Mosi 3:19) . I en konferencetale talte ældste Neal A. Maxwell om, hvordan vi kan gøre dette: »Personlig retskaffenhed, gudsdyrkelse, bøn og studium af skriften er altafgørende for at [aflægge] det naturlige menneske« (Mosi 3:19)« (se *Liahona*, jan. 2001, s. 44).

Ved en tidligere lejlighed kom ældste Maxwell med endnu et råd tillige med en advarsel om at aflægge det naturlige menneske: »Der er især brug for håb i den nærkamp, der er nødvendig for at aflægge det naturlige menneske (se Mosi 3:19). At opgive Gud og sig selv udgør samtidig en overgivelse til det naturlige menneske« (se *Stjernen*, jan. 1995, s. 33).

Mosija 3:19. »Bliver en hellig«

- I en tale om, hvad det vil sige at være en hellig, citerede ældste Quentin L. Cook fra De Tolv Apostles Kvorum denne definition og gav eksempler på ting, vi må lægge afstand til:

»Ordet *hellig* på græsk betyder »indsættes, adskilt [og] hellig« (i Daniel H. Ludlow, ed., *Encyclopedia of Mormonism*, 5 vol., 1992, 3:1249). Hvis vi i vore dage skal være hellige, må vi adskille os selv fra dårlig opførsel og destruktiv stræben, som er så fremherskende i verden.

Vi bliver bombarderet med visuelle billeder af vold og umoral. Upassende musik og pornografi tolereres i stigende grad. Brugen af stoffer og alkohol er fremherskende. Der lægges mindre vægt på ærlighed og fast karakter. Der kræves personlige rettigheder, men pligter, ansvar og forpligtelser negligeres. Samtaler er blevet mere rå, og der er en stigende eksponering af det, som er lavt og vulgært. Modstanderen har været ufravigelig i sine anstrengelser for at underminere lykkens plan. Hvis vi lægger afstand til denne verdslige opførsel, vil vi have Ånden i vores liv og opleve glæden ved at være værdige sidste dages hellige« (se *Liahona*, nov. 2003, s. 95).

Mosija 3:19. »Som et barn«

- Præsident Henry B. Eyring fra Det Første Præsidentskab belærte om, hvordan det, at vi »bliver som et barn« (Mosi 3:19) fører til åndelig sikkerhed:

»Kong Benjamin gør det klart for os, hvordan vi kan ... ændre vores natur gennem Jesu Kristi forsoning. Det er den eneste måde, hvorpå vi kan bygge på den sikre grundvold og stå fast i retfærdighed under fristelsens storme.

Kong Benjamin beskriver denne forandring med en smuk sammenligning, som er blevet brugt af profeter i århundreder og af Herren selv. Det er denne: at vi kan, og at vi skal blive som et barn – et lille barn.

For nogle vil det ikke være let at forstå eller acceptere. De fleste af os ønsker at være stærke. Vi ser måske det at være som et barn som værende svag ...

Men kong Benjamin, der i lige så høj grad som andre dødelige forstod, hvad det ville sige at være stærk og modig, gør det klart, at det at være som et barn ikke er at være barnlig. Det er at være som Frelseren, som bad til sin Fader om styrke til at være i stand til at gøre hans vilje, og derpå gjorde det. Vores natur må ændres og blive som et barns for at opnå den styrke, som vi må have for at være i sikkerhed i tider med moralske farer ...

Vi er sikre på den klippe, som er Frelseren, når vi har givet efter i tro på ham og har fulgt Helligåndens vejledning om at holde budene længe nok og trofast nok til at forsoningens kraft har forandret vores hjerte. Når vi som følge af den oplevelse er blevet som et barn i vores evne til at elske og adlyde, er vi på den sikre grundvold.

Af kong Benjamin lærer vi, hvad vi kan gøre for at komme til det sikre sted. Men husk: Det vi gør, er midlet og ikke målet, vi søger. Det vi gør, tillader Jesu Kristi forsoning at ændre os til det, vi må blive. Vores

tro på Jesus Kristus får os til at omvende os og holde hans befalinger. Vi adlyder, og vi modstår fristelse ved at følge Helligåndens tilskyndelser. Med tiden ændres vores natur. Vi bliver som et lille barn, lydige mod Gud og mere kærlige. Denne forandring vil, hvis vi gør alt, hvad vi kan for at bevare den, kvalificere os til at få de gaver, som kommer gennem Helligånden. Så vil vi være i sikkerhed på den eneste sikre klippe« (se *Liahona*, maj 2006, s. 15-16).

MOSIJA 3:19

*Hvilke egenskaber ved små børn skal vi have?
Hvordan tilegner vi os disse egenskaber?*

Overvej

- På hvilke måder har det at tjene andre draget dig nærmere Gud?

- Hvordan hjælper forsoningen dig til at overvinde det naturlige menneske? Hvorfor er det kun gennem Kristi forsoning, at man kan blive en hellig? (se Mosi 3:19 .
- Mosija 1:5-6 forklarer, hvorfor det at have skrifterne »for [deres] øjne« afholdt nefitterne fra at synke hen i vantrø. Hvorfor er det vigtigt for dig at gøre studium af skriften til en daglig vane?

Forslag til opgaver

- Kong Benjamin forklarede, hvordan vi, når vi er blevet undervist i Guds ord, »ikke mere findes ulastelige i Guds øjne« (Mosi 3:22). Skriv et svar på følgende argument: Hvis det at høre Guds ord gør os mere ansvarlige, hvorfor er det så en fordel at studere evangeliet og lære mere? (se L&P 130:18-19; 131:6). Find og lav en liste over mindst tre skriftsteder, som beskriver velsignelserne ved at studere evangeliet.
- Lav ud fra Mosija 3, en oversigt, der viser og forklarer Frelserens mission på jorden og livet herefter.

Indledning

Det at nefitterne lyttede til kong Benjamin fik dem til at indse deres behov for forsoningens forløsende kraft. Som resultat deraf bad de om tilgivelse, modtog fred i sindet og påtog sig Kristi navn. Ligesom disse nefitter kan vi også opleve en ændring af hjertet og leve på en måde, der gør, at vi »altid [kan] fryde [os] og være fyldt af Guds kærlighed og altid blive ved med at have forladelse for [vore] synder.« Kong Benjamins tale instruerer os i, hvordan vi skal »vokse i kundskab om hans herlighed, han som har skabt [os]« (Mosi 4:12) gennem tro, omvendelse og indgå og holde pagter.

Kommentar

Mosija 4:1-2, 5, 11. »Ringere end jordens støv«

- Kong Benjamins folk så sig selv som »ringere end jordens støv.« Dette beskrev det faktum, at endog jordens støv er lydlig mod Guds befalinger (se Hel 12:7-8), men de havde som Guds børn ikke altid været lydige mod hans befalinger. De erkendte deres dybe afhængighed af Gud – at man må sætte sin lid til Gud i alle ting: Livet og livsånde, føden og evnen til at fremskaffe den, sundhed og styrke, frelse og evigt liv. Uden Gud og forsoningen er mennesket vitterligt ingenting. Ydmyghed kommer af at indse vores afhængighed af Herren. Nøglen til vores storhed er at huske, at vi intet er uden Kristus og hans forsoning. Hvis der ingen forsoning var, ville vi, som Jakob belærte om, aldrig leve igen, og vi ville være blevet »engle for Djævelen« (se 2 Ne 9:7-9).

Mosija 4:2-3. Anvendelse af »Kristi forsonende blod«

- Kong Benjamins folk anerkendte deres behov for en kraft, der lå ud over deres egen for at overvinde deres syndige tilstand. De bad om nåde og bad vor himmelske Fader om at »anvend[e] Kristi forsonende blod« (Mosija 4:2), så de kunne opnå tilgivelse for deres synder. Præsident Boyd K. Packer, præsident for De Tolv Apostles Kvorum forklarede, hvordan forsoningen kan kompensere for vore fejl:

»Vi begår alle fejl. Til tider skader vi os selv og skader andre alvorligt på måder, som vi alene ikke kan reparere. Vi slår ting i stykker, som vi ikke kan reparere alene. Det er så vores natur at føle skyld og ydmygelse

og lidelse, som vi ikke kan helbrede alene. Det er der forsoningens helbredende kraft kan hjælpe ...

Hvis Kristus ikke havde udvirket sin forsoning, ville straffen for fejl blive føjet til den ene efter den anden. Livet ville være håbløst. Men han led villigt, for at vi kunne blive forløst ...

Vi kan endog opnå »forladelse for [vore] synder« (Mosi 4:12). Dåb ved nedsænkning er til syndernes forladelse. Den pagt kan blive fornyet ved at deltage i nadveren hver uge (se L&P 27:2).

Forsoningen har praktisk og personlig værdi i dagligdagen; anvend den i jeres tilværelse. Den kan aktiveres ved så enkel en begyndelse som bøn. I vil herefter ikke være fritaget for bekymringer og fejltrin, men I kan blive skylden kvit gennem omvendelse og have fred« (se *Liahona*, juli 2001, s. 27).

Mosija 4:3. »Fred med samvittigheden«

- Ældste Richard G. Scott fra De Tolv Apostles Kvorum vidnede om den samvittighedsfred, der kommer som følge af oprigtig omvendelse og retscaffen levevis:

»Gud ønsker, at hans børn skal nyde den vidunderlige velsignelse, som fred med samvittigheden er (se Mosi 4:2-3). En rolig samvittighed åbner for fred fra smerte, sorg, skyld, skam og selvbebrejelse. Den tilvejebringer et grundlag for lykke ...

I kan genfinde fred med samvittigheden ved at omvende jer fra personlig overtrædelse, som kan forårsage en indre uro ...

En lov, som er brudt ved synd eller overtrædelse, skaber smerte i sind og hjerte fra en såret samvittighed. Da vor himmelske Fader vidste, at alle hans åndelige børn, undtagen hans enbårne, Jesus Kristus, ubevidst eller bevist ville bryde hans love, tilvejebragte han et middel, hvorved vi kan korrigere konsekvenserne af sådanne gerninger. Uanset om bruddet er stort eller småt er løsningen den samme: Fuld omvendelse ved tro på Jesus Kristus og hans forsoning med lydighed mod hans befalinger« (*Liahona*, nov. 2004, s. 15-16).

- Præsident Boyd K. Packer formanede dem, som søger fred med samvittigheden til at holde ud i omvendelse, indtil de opnår tilgivelse:

»Evangeliet lærer os, at vi kan opnå lindring fra pine og skyldfølelse ved omvendelse. Undtagen nogle få, som falder fra efter at have kendt til en fylde, er der ingen vane, ingen afhængighed, intet oprør, ingen overtrædelse, ingen forseelse, der er undtaget løftet om total tilgivelse ...

Tilgivelsens morgen gryer måske ikke på en gang. Giv ikke op første gang, du fejler. Ofte er den sværeste del af omvendelse at tilgive sig selv. Mismod er en del af den prøve. Giv ikke op. Den strålende morgen vil gry.

»Og Guds fred, som overgår al forstand, vil komme tilbage i jeres liv igen (Fil 4:7). Så vil I, som han, ikke længere huske jeres synder. Hvordan kan I vide det? Tro mig, I vil vide det! (se Mosi 4:1-3)« (se *Stjernen*, jan. 1996, s. 19-21).

Mosija 4:4-8. Kom til kundskab om forsoningen

- Præsident James E. Faust (1920-2007) fra De Tolv Apostles Kvorum vidnede om behovet for, at enhver sidste dages hellige studerer og accepterer forsoningen:

»Mine elskede brødre og søstre og venner. Ydmygt står jeg op på denne talerstol her til morgen, fordi jeg ønsker at tale om den største begivenhed i hele historien. Denne enestående begivenhed var vor Herre og Frelser, Jesu Kristi forsoning. Det var den mest altoverskyggende gerning, der nogen sinde har fundet sted, og alligevel er det også den vanskeligste at forstå.

Mit motiv for ønsket om at lære alt, hvad jeg kan om forsoningen er delvis selvisk: Vores frelse afhænger af, at vi tror på og accepterer forsoningen (se Mosi 4:6-7). Sådant en accept kræver en fortsat indsats for at forstå den til fulde. Forsoningen fremmer vores jordiske læreproces, så det bliver muligt for vores naturlige jeg at blive fuldkommen (se Moro 10:32). Vi har alle syndet og har behov for at omvende os for at betale vores del af gælden. Når vi oprigtigt omvender os, betaler Frelserens uforlignelige forsoning *resten* af denne gæld (se 2 Ne 25:23)« (se *Liahona*, jan. 2002, s. 19).

Mosija 4:12. »Have forladelse for jeres synder«

- Ældste Neal A. Maxwell (1926-2004) fra De Tolv Apostles Kvorum kom med følgende råd til os om ofte og regelmæssigt at omvende os for at få forladelse for vore synder: »Kong Benjamin lagde stor vægt på, at vi

opnår forladelse for vore synder (se Mosi 4:26). Vi tænker ikke meget over dette begreb i kirken. Det burde vi gøre i langt større grad. Fastholdelse afhænger tydeligt af regelmæssigheden af vores omvendelse. I kirken bekymrer vi os med rette om fastholdelse af nye medlemmer, men at holde fast i forladelsen for vore synder bør være årsag til dybere bekymring« (»King Benjamin's Sermon: A Manual for Discipleship«, i John W. Welch and Stephen D. Ricks, eds., *King Benjamin's Speech: »That Ye May Learn Wisdom«*, 1998, s. 16).

Mosija 4:14-15. Opfostring af retskafne børn

- Kong Benjamin belærte om vigtighed af familien og behovet for retskafne forældre. Profeter i vor tid har også vidnet om, at Herren byder sine trofaste disciple at opfostre deres børn i retskaffenhed og lære dem evangeliets principper: »Forældre har en hellig pligt til at opdrage deres børn i kærlighed og retskaffenhed, til at sørge for deres fysiske og åndelige behov, til at lære dem at elske og tjene hinanden, til at overholde Guds befalinger« (»Familien: En proklamation til verden«, *Stjernen*, jan. 1996, 101).

- Som et nutidigt vidne om forældres ansvar for at undervise deres børn har ældste Russell M. Nelson fra De Tolv Apostles Kvorum fremhævet forskellige skriftsteder, som kan hjælpe forældre til at forstå deres ansvar: »Skrifterne instruerer forældre i at undervise i tro på Jesus Kristus, omvendelse, dåb og Helligåndsgaven (se Moro 8:10). Forældre skal undervise i frelsesplanen (se Moses 6:58-62) og betydningen af at leve i fuldstændig harmoni med Guds bud (se 3 Mos 10:11; 5 Mos 6:7; Mosi 4:14). Ellers vil deres børn lide under uvidenhed om Guds forløsende og frigørende lov (se 2 Ne 2:26). Forældre bør også gennem deres eksempel vise, hvordan man helliger sit liv – ved at anvende sin tid, talenter, tiende og midler (se Mosi 4:21-26; 18:27; Alma 1:27) til at opbygge Kirken og Guds rige på jorden (se JSO, Matt 6:38). En sådan levevis vil bogstaveligt talt velsigne deres efterkommere« (se *Liahona*, jan. 2002, s. 82).

Mosija 4:16-25. Bistå den fattige

- Kong Benjamin mindede os om, at vi alle er betlere for Gud, og at vi bør vise nåde mod andre, hvis vi vil gøre os håb om at blive vist nåde. På samme vis rådgav præsident Gordon B. Hinckley (1910-2008) os til at se på andre med medfølelse:

»Lad os være mere barmhjertige. Lad os blive arrogancen, indbildskheden og egoismen i vores liv kvit. Lad os være mere barmhjertige, blide, fyldt med overbærenhed og tålmodighed og større grad af respekt for hinanden. Ved at gøre dette, vil vores eksempel anspore andre til at være

mere barmhjertige, og vi vil få større krav på Guds nåde, som i sin kærlighed vil være gavmild mod os.

»For se, er vi ikke alle tiggere? ... « (Mosi 4:19).

Således talte kong Benjamin. Til dette føjer jeg, at Mesterens kraft står fast og hans ord er sikkert. Han vil holde sit løfte til dem, der er barmhjertige. »Salige er de barmhjertige, for de skal møde barmhjertighed« (Matt 5:7).

Jeg er overbevist om, at vi alle vil opleve et tidspunkt, hvor vi, om det er på grund af sygdom eller svagelighed, fattigdom og nød, undertrykkelse fra menneskers eller naturens side, vil ønske barmhjertighed. Og hvis vi gennem livet har vist andre barmhjertighed, vil vi selv blive vist den« (se *Stjernen*, juli 1990, s. 62).

Mosija 4:27. »Det forlanges ikke, at et menneske skal løbe hurtigere, end det har styrke til«

- Ældste Neal A. Maxwell har påpeget, at eftersom vores tid og energi er begrænset, må vi fokusere på det, som er vigtigst:

»Når vi løber stærkere end vi kan, bliver vi både ineffektive og trætte ...

På mit kontor har jeg en vis og nyttig påmindelse af Anne Morrow Lindbergh omkring en af livets realiteter. Hun skrev: »Jeg kan ikke udrette alt det, jeg gerne vil for alle de mennesker, jeg gerne vil hjælpe.« Det er et godt råd til os alle, ikke som undskyldning for at undvige vores pligt,

men som en vis pointe om tempo og behovet for kvalitet i vore relationer« (*Deposition of a Disciple*, 1976, s. 58).

MOSIJA 4:30

Hvad skal vi vogte os for at gøre for at undgå fortabelse?

Mosija 5:2. »En mægtig forandring i os«

- Ældste Robert D. Hales fra De Tolv Apostles Kvorum forklarede den proces ved hvilken vi oplever en ændring af hjertet: »Når vi modtager et vidnesbyrd fra Ånden, bliver vores vidnesbyrd styrket ved studium, bøn og efterlevelse af evangeliet. Vores voksende vidnesbyrd giver forøget tro på Jesus Kristus og hans plan for lykke. Vi motiveres til at omvende os og adlyde befalingerne, hvilket med en mægtig forandring i hjertet leder os til vores omvendelse. Og vores omvendelse medbringer guddommelig tilgivelse, helbredelse, glæde og et stærkt ønske om at vidne for andre« (se *Liahona*, nov. 2003, s. 30).

Mosija 5:7-8. At blive Kristi børn

- Præsident Joseph Fielding Smith (1876-1972) forklarede, hvordan vi kan betragte Jesus Kristus som vores Fader:

»Dersom vi taler om Jesus Kristus som værende vor Fader, tager vi ikke fejl, fordi rent åndeligt, har han avlet os. Der er ingen tvivl om det – han forenede ånd og legeme og tilvejebragte opstandelse for enhver levende skabning. Vi begår ikke nogen fejl ved at tale om Frelseren som vor Gud, som vor Fader, og også som Guds Søn, fordi han fik al myndighed. Jesus sagde, at Faderen havde overdraget ham al myndighed, og sådan bliver han en Fader for os. Ydermere avlede han os åndeligt gennem opstandelsen ...

Vi er hans sønner og døtre. Han er Fader til os, fordi han avlede os og reddede os fra døden og forenede ånd og legeme. Er en fader ikke netop en, der giver liv?« («The Fatherhood of Christ», ikke udgivet tale til seminar og institutpersonalet, Brigham Young University, 17. juli 1962, s. 5-6).

Se kommentar til Mosija 15:1-7 (s. 145).

Mosija 5:8-10. Påtage os hans navn

• Ældste Dallin H. Oaks fra De Tolv Apostles Kvorum uddybede betydningen af at påtage sig Jesu Kristi navn:

»Vi påtager os Kristi navn, når vi bliver døbt i hans navn, når vi tilhører Kirken og erklærer vores tro på ham, og når vi arbejder i hans rige.

Der er også andre betydninger, dybere betydninger som mere modne medlemmer af Kirken bør forstå og granske, når de deltager i nadveren.

Det er væsentlig, at vi, når vi deltager i nadveren, ikke vidner om, at vi *påtager os* Jesu Kristi navn. Vi vidner om, at vi er *villige* til at gøre det (se L&P 20:77). Det faktum, at vi kun vidner om vores villighed antyder, at noget andet må finde sted, inden vi rent faktisk påtager os det hellige navn i sin væsentligste betydning ...

Villighed til at påtage os Jesu Kristi navn kan derfor udlægges som en villighed til at påtage os Jesu Kristi myndighed. I henhold til denne udlægning vidner vi gennem vores deltagelse i nadveren om vores villighed til at deltage i templets hellige ordinancer og modtage de højeste velsignelser gennem Frelserens navn og myndighed, når han vælger at tildele os den.

Og endelig bekræfter vi, ved vores villighed til at påtage os Jesu Kristi navn, vores forpligtelse til at gøre alt, hvad vi kan for at blive talt blandt dem, som han vil udvælge til at stå ved sin højre side og kalde ved sit navn på den yderste dag. I denne hellige betydning vil vi, når vi vidner om, at vi er villige til at påtage os Jesu Kristi navn, erklære os som kandidater til ophøjelse i det celestiale rige. Ophøjelse er evigt liv, »den største af alle Guds gaver« (L&P 14:7) (se *Den danske Stjerne*, aprilkonferencen 1985, s. 74-77).

Mosija 5:12. »Kender den røst«

• Det at lære at genkende og følge Herrens røst er afgørende for åndelig udvikling. Ældste M. Russell Ballard fra De Tolv Apostles Kvorum forklarede, at Gud forventer, at vi hører og genkender hans røst i dette liv: »Når min gerning her på jorden er slut, vil det ikke være en tale, jeg holdt, der vil være afgørende i Guds øjne, det der vil være vigtigt for ham vil være, at jeg hørte hans røst og fulgte hans tilskyndelser« (»Respond to the Prompting of the Spirit«, en aften med ældste M. Russell Ballard, 8. jan. 1988, s. 4, www.ldsces.org).

MOSIJA 5:7-12

Hvad må vi gøre for at blive fundet ved Guds højre hånd?

Mosija 6:4-7. Kong Mosija

• Kong Benjamin opkaldte sin søn efter sin far. Vi kan derfor referere til kong Benjamins far som Mosija¹ og til kong Benjamins søn som Mosija². Det var Mosija¹ som af Herren fik befaling om at tage dem, der ville følge ham væk fra Nefis land og ud i ødemarken på grund af nefitternes ugudelighed (se Omni 1:12). Mosijas Bog er dog opkaldt efter Mosija², ham, som førte optegnelsen.

Mosija 7:1-14, 8; 8:7-21. Nefitternes rejser

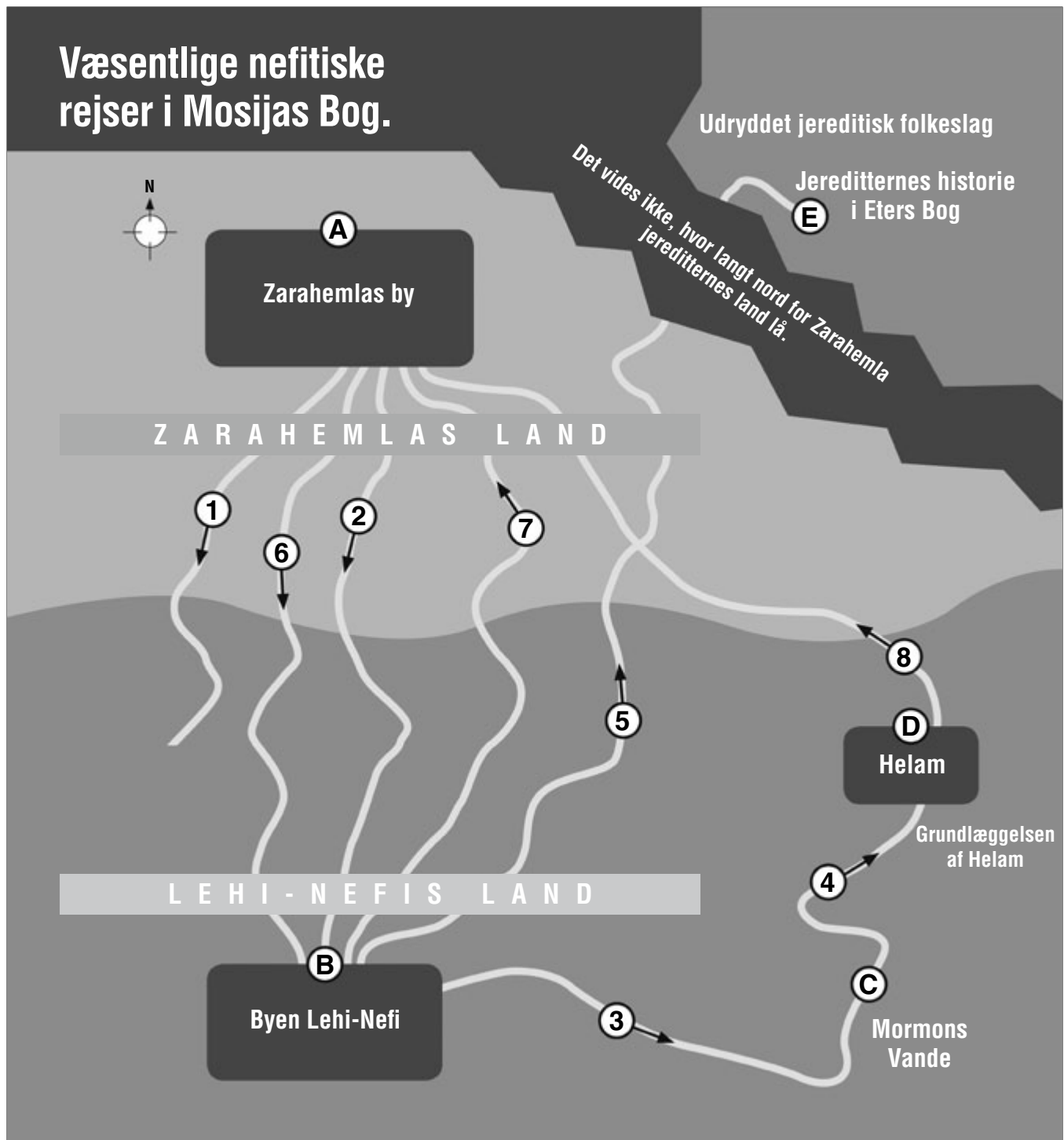
• For at forstå den historiske ramme for Mosija 7-8, kan du have behov for at genopfriske begivenhederne i Omni 1:27-30 og i kapitelresuméerne til Mosija 7-8. Disse referencer omhandler folkets ledere i Zarahemlas land (Mosi¹, kong Benjamin, og Mosija²) såvel som kongerne i Lehi-Nefis land (Zeniff, Noa og Limhi). De omhandler også forskellige gruppers rejser mellem byen Zarahemla og Zeniffs gruppe i Lehi-Nefis land. Studér det medfølgende kort for bedre at forstå disse rejser.

Mosija 8:13. Oversættere

• Præsident Joseph Fielding Smith kom med dette historiske overblik over de »oversættere«, som omtales i Mormons Bog:

»Kong Mosija havde ... to sten, der var fastgjort i de to indfatninger på en bue« (Mosi 28:13) som nefitterne kaldte »oversættere« med hvilke han oversatte jereditternes optegnelse (Mosi 28:11-14), og disse gik i arv fra slægtled til slægtled med det formål at oversætte sprog. Hvordan Mosija kom i besiddelse af disse »to sten« eller Urim og Tummim, fortæller optegnelsen os ikke, men den siger, at det var »en gave fra Gud« (Mosi 21:28). Mosija havde denne »gave« eller Urim og Tummim, inden Limhis folk opdagede Eters optegnelse. De kan have fået den, da en »stor sten med indgraveringer« blev bragt til Mosija, som han oversatte »ved Guds gave og kraft« (Omni 1:20-21). De kan være givet til ham eller en anden profet før hans tid, akkurat som Jereds bror fik dem fra Herren.

Væsentlige nefitiske rejser i Mosijas Bog.

Forklaring til kortet

1. Den mislykkede ekspedition. Læs Omni 1:27-28; Mosija 9:1-2.
2. Zeniffs ekspedition. Læs Omni 1:29; Mosija 7:9; 9:3-7.
3. Almas flugt til Mormons vande. Læs Mosija 18:1-7, 30-33.
4. Almas folk flygter til Helams land. Læs Mosija 23:1-5, 19.

5. Ekspedition på 43 mænd leder efter Zarahemla. Læs Mosija 8:8-9; 21:25-27.
6. Ammons ekspedition for at finde Zeniffs koloni. Læs Mosija 7:2-3.
7. Limhis flugt til Zarahemla. Læs Mosija 22:3-13.
8. Alma undslipper til Zarahemla. Læs Mosija 24.

At denne Urim og Tummim eller de to sten, som blev givet til Jereds bror også var dem, som var i Mosijas besiddelse fremgår tydeligt af følgende i Mormons Bog:

Jereds bror fik befaling om at forsegle det, han havde skrevet om det syn, han havde, hvor Kristus viste sig for ham, så hans folk ikke kunne læse det. Dette syn var beskrevet i et forvirret sprog, for at det ikke skulle komme ud i verden før Kristus var opstanden. Tillige med det forseglede skrift blev Urim og Tummim også forseglede, så de ikke kunne bruges til at oversætte denne hellige beretning om dette syn, indtil Herren ville lade menneskene tolke det. Når det skulle åbenbares, skulle det oversættes ved hjælp af den samme Urim og Tummim (Eter 3:21-28) ...

Joseph Smith modtog sammen med brystpladerne og pladerne til Mormons Bog, den Urim og Tummim, som blev gemt af Moroni for senere at komme frem i de sidste dage som et middel ved hvilket disse gamle optegnelser kunne oversættes, den samme Urim og Tummim som blev givet til Jereds bror (L&P 17:1)« (*Answers to Gospel Questions*, komp. Joseph Fielding Smith jun., 5 vol. 1957-1966, 1:160-162).

Mosija 8:15. »En seer er større end en profet«

- Præsident Howard W. Hunter (1907-1995) forklarede seerens unikke rolle, og hvordan en seer ser ting anderledes end andre: »En seer er en, der ser. Dette betyder ikke, at han ser med sine fysiske øjne, men snarere med åndelige øjne. Seerens gave er en overnaturlig gave« (*The Teachings of Howard W. Hunter*, ed. Clyde J. Williams, 1997, s. 224).

Alvin Gittins, © 1969 IRI

- Ældste John A. Widtsoe (1872-1952) fra De Tolv Apostles Kvorum beskrev også en seer, som en, der »forstår meningen med det, der virker tilsløret for andre, derfor er han en fortolker og en, der tydeliggør evig sandhed. Han forudser fremtiden ud fra fortiden og nutiden. Dette gør han med Herrens kraft, der virker direkte gennem ham, eller indirekte med hjælp af guddommelige redskaber som fx Urim og Tummim. Kort sagt er han en, som ser, som går i Herrens lys med åbne øjne« (*Evidences and Reconciliations*, arr. G. Homer Durham, 1960, s. 258).

MOSIJA 8:13-18

Hvad kendetegner en seer?

Overvej

- Hvad må du gøre for at få »forladelse for dine synder«? (Mosi 4:12; se også v. 9-30 .
- Hvad må du gøre for at blive Jesu Kristi søn eller datter? (Mosi 5:7; se også Mosi 27:24-27; Eter 3:14).

Forslag til opgaver

- Gennemgå Mosija 4:5-13 nøje og find frem til nogle af Guds egenskaber, som kong Benjamin beskriver i sin tale.
- Mosija 4:12-16 omhandler adskillige aspekter af at efterleve evangeliet. Udvælg to af dem, som betyder mest for dig og lav en plan for, hvordan du bedre kan anvende dem i dit liv.

Indledning

Mosija 9-24 fortæller historien om en gruppe mennesker, som anført af Zeniff tager fra landet Zarahemla til Lehi-Nefis land. Optegnelsen dækker en periode på næsten 80 år fra år 200 f.Kr. indtil deres tilbagekomst til Zarahemlas land omkring år 121 f.Kr. Det var omtrent i samme periode, at kongerne Mosija¹, Benjamin og Mosija² regerede i landet Zarahemla; Zeniff, Noa og Limhi regerede i Lehi-Nefis land.

Under kong Noas regeringstid advarede profeten, Abinadi, folket om at omvende sig. Han profeterede også om forestående fare ved at vende sig fra Gud. Abinadis belæring belyste også Frelserens guddommelighed, at han var ét med Faderen og Frelserens store offer i forsoningsprocessen. Ved at studere Abinadis ord, kan du forny din taknemlighed for Frelserens offer og opnå en større påskønnelse af forsoningen.

Abinadis martyrdød var udtryk for hans store mod. Abinadis vidnesbyrd førte til Almas omvendelse, men kostede Abinadi livet. Når du tænker over begivenhederne i Abinadis tjeneste, så overvej hvilken indflydelse denne ene retskafne mand havde på fremtidige generationer. Gennem den eneste, vi kender til, at han omvendte, Alma – kom de næste adskillige generationer af profeter, som beredte folket på Jesu Kristi komme. Ligesom Abinadi kan du have afgørende indflydelse på din familie og andre, du kender, ved at vidne om sandheden og ved at leve retskaffent.

Kommentar

Tilføjelse inden Mosija 9

- Det indføjede afsnit før kapitelresuméet i Mosi 9 er en del af den oprindelige optegnelse, der blev givet til profeten Joseph Smith (se kommentar til Nefis Første Bog: Hans regeringstid og tjenestegerning på side 12). Sætningen »Omfatter kapitlerne 9 til og med 22« blev tilføjet, da Mormons Bog i 1879-udgaven blev udgivet i kapitelformat.

Mosija 9. Zeniffs optegnelse

- Både Mosija 9:1-4 og Omni 1:27-29 omhandler historien om Zeniffs første ekspedition for at rekolonisere Lehi-Nefis land; Mosija 9:1-2 afslører imidlertid, at den

første ekspedition udkæmpede en borgerkrig og derfor var tvungne til at vende tilbage til Zarahemlas land. Zeniff glædede sig ikke over krigen, men ønskede at leve i fred blandt lamanitterne. Mosija 9-10 er skrevet af Zeniff, uden at Mormon har forkortet eller kommenteret det. Bemærk at tidsangivelsen for Mosija 8 er år 121 f.Kr. Tidsangivelsen for Mosija 9 er omkring 200 år f.Kr. Optegnelsen går 80 år tilbage i tiden for at fortælle, hvad der skete i Lehi-Nefis land, mens kong Benjamin og kong Mosija regerede i Zarahemla.

Mosija 9:16-18; 10:10-11, 19. »I Herrens styrke«

- Zeniff skrev at de kæmpede »i Herrens styrke« i slaget mod lamanitterne (se Mosi 9:16-18; 10:10-11, 19). Selvom Zeniff var meget undertallige, så vandt de over de angribende lamanitter med et relativt begrænset tab af menneskeliv. Deres succes skyldtes deres trofasthed mod Gud. Herren hørte deres råb og velsignede dem med styrke. Hele vejen gennem Mormons Bog ser vi, at det at styrke sit folk er en af Herrens måder at vise barmhjertighed på. Benjamins folk i Zarahemlas land var sejrige over for lamanitterne, fordi de stred »i Herrens styrke« (MormO 1:14).

I Almas Bog kan de nefitiske hæres succes tilskrives deres evne til at sætte deres lid til, at Herren ville bistå dem i deres kampe og ikke til størrelsen på hæren (se Alma 2:27-31; 43:49-51; 56:56). Selvom vore kampe måske ikke er fysiske krigshandlinger, kan udtrykket »i Herrens styrke« alligevel lære os, at vi kan bede Gud om at bistå os med styrke, så vi kan vinde over vore fjender.

Mosija 9-22. Historien om Zeniff og hans folk

- Mosijas Bog er ofte forvirrende på grund af de forskellige beretninger og historiske tilbageblik, som er en del af bogen (se oversigten »Tilbageblik fra Omni til Mosija« tillægget, s. 400). Den historie, der fortælles i Mosija 9-22 går ca. 80 år tilbage til tiden, hvor Zeniff og en lille medfølgende gruppe forlod Zarahemlas land for at vende tilbage til Nefis land. Optegnelsen indeholder historien om kongerne Zeniff, Noa og Limhi. Det narrative tilbageblik tager læseren med tilbage i Mormons Bogs historie, hvor Zeniffs gruppe blev genforenet med folket i Zarahemla (Mosi 25).

Mosija 10:11-17. Falske overleveringer

- Lamanitterne var overbeviste om, at en forvansket udlægning af begivenhederne omkring deres udrejse fra Jerusalem var sand. Disse falske overleveringer, der blev givet videre fra den ene generation til den anden, skabte dybe fordomme eller »et evigt had« hos lamanitterne mod nefitterne (Mosi 10:17). I de sidste dage har Herren åbenbaret, at Satan benytter sig af falske overleveringer og »borttager lyset og sandheden« (L&P 93:39; se også L&P 123:7-8). På grund af disse overleveringer følte lamanitterne sig retfærdiggjorte i mord og røveri og i forsøg på at udrydde eller at trælbinde nefitterne (se Mosi 10:17).

- Ældste Richard G. Scott fra De Tolv Apostles Kvorum forklarede, hvad vi bør gøre, når familiemæssige eller kulturelle traditioner er i modstrid med Guds plan eller standarder. Han rådgav os til nøje at granske vores liv for at afgøre, hvilke traditioner der måske adskilte sig fra Herrens lære:

»Vor himmelske Fader har sørget for, at du er blevet født ind i en bestemt slægt, hvorfra du modtager din arv af race, kultur og traditioner. Denne slægt kan give dig en rig arv og stor grund til at finde glæde. Alligevel har du et ansvar for at afgøre, hvorvidt der er noget i den arv, som må aflægges, fordi den strider mod Herrens plan for lykke.

Du tænker måske, hvordan kan man afgøre, hvornår en tradition er i konflikt med Herrens lære og bør aflægges? Det er ikke nemt at gøre. Jeg har opdaget, hvor svært det er, når jeg arbejder på at overvinde nogle af mine egne ukorrekte traditioner ... Skikke og traditioner bliver en nedarvet del af os. Det er ikke nemt at se objektivt på dem. Studér skrifterne og profeternes råd omhyggeligt for at forstå, hvordan Herren ønsker, at du skal leve. Evaluer hver del af dit liv, og foretag de justeringer, der er behov for. Søg hjælp hos en anden, som du respekterer, og som har været i stand til at tilsidesætte nogle skattede overbevisninger og traditioner, som ikke er i harmoni med Herrens plan ...

Er du del af en kultur, hvor manden har en autoritær, dominerende rolle og træffer alle de vigtige beslutninger i familien? Så må det mønster modereres, så

både ægte mand og hustru handler som ligeværdige parter, som træffer fælles beslutninger for sig selv og familien ...

Følgende er andre traditioner, som bør tilsidesættes. Ethvert aspekt af din arv:

Der er i modstrid med visdomsordet.

Der er baseret på at tvinge andre til at indordne sig fordi man har en magtposition, der ofte går i arv.

Der opmuntrer til oprettelse af kaster.

Der skaber konflikt med andre kulturer« (se *Stjernen*, juli 1998, s. 91).

Mosija 11:2-19, 27. Noa »vandrede efter sit eget hjertes ønsker«

- Se kommentar til Jakob 1:15 på s. 109 omkring medhustruer.
- Mormon kom med en levende beskrivelse af kong Noas ugudelighed (se Mosi 11:2-19, 27). Senere anvendte Mosija kong Noas eksempel som den primære årsag til at forkaste kongedømmet: »Hvor megen ugudelighed er ikke én ugudelig konge årsag til, at der bliver begået, ja, og hvor stor ødelæggelse! Ja, husk kong Noa« (Mosi 29:17-18). Kong Noas totale selvished omkring tilfredsstillelsen af sine kødelige lyster, står som et advarende eksempel for nutidige læsere om, hvad der venter sådanne mennesker.

Mosija 11:20. Profeten Abinadi

- Ældste M. Russell Ballard fra De Tolv Apostles Kvorum belyste Abinadis mod og villighed til at adlyde Herren: »Abinadi gjorde den ugudelige kong Noa vred med sit modige vidnesbyrd om Herren Jesus Kristus. Til sidst gav denne storslåede missionær det største offer for sit vidnesbyrd og tro, men ikke før hans rene vidnesbyrd rørte ét troende hjerte. Alma, en af kong Noas præster, »omvendte sig fra sine synder ... [accepterede at Jesus var Kristus] og gik hemmeligt om blandt folket og begyndte at lære dem Abinadis ord« (Mosi 18:1). Mange blev omvendt til Jesu Kristi evangelium som direkte følge af Abinadis stærke vidnesbyrd om Frelseren, som blev troet af én sjæl – Alma« (se *Liahona*, nov. 2004, s. 41).

- Mens ældste Cree-L Kofford tjente i De Halvfjerds, forklarede han om Abinadis indflydelse og eksempel: »Hvad er det, der er så specielt ved Abinadi? Måske var det hans totale lydighed, da han gik rundt, tilsyneladende alene, blandt dem, som han nok har vist stræbte ham efter livet, for at overbringe Herrens ord og råbe omvendelse til folket. Måske er det selve det faktum, at vi ved så lidt om ham, eller også er det ganske enkelt den djærve og ligefremme facon, som han mødte livets modgang på. Uanset forklaringen så var og er Abinadi bare speciel. Det liv, han levede for så længe siden, rummer stadig kraft til at begejstre sindet og få hjertet til at banke« (»Abinadi«, i *Heroes from the Book of Mormon*, 1995, s. 69-70). Vi ved, at Abinadi var en mand af folket, han kom ikke udefra. Han var tydeligvis en retskaffen mand, som var kaldet til at advare sit eget folk om, at trældom og ødelæggelse ville blive konsekvensen, dersom de ikke omvendte sig.

Mosija 11:21; 12:1-2, 8. Abinadis advarsler

- Det, at Noas folk ikke gav agt på Abinadis første advarsel (se Mosi 11:21), førte til en endnu mere alvorlig advarsel, da han vendte tilbage to år senere. Følgen blev, at de skulle bringes i trældom, og hvis de ikke omvendte sig, ville de blive udryddet (se Mosi 12:1-2, 8). Sådan er det ofte i livet – når vi udskyder at være lydige eller at følge profeten, så påfører vi os selv en endnu mere alvorlig konsekvens.

Mosija 12:15-24. »Ham, som bringer gode tidender«

- En af kong Noas ugudelige præster udfordrede Abinadi. »Hvad betyder ordene: Hvor herlige på

bjergene er ikke fødderne af ham, som bringer gode tidender, som forkynder fred, som bringer gode tidender om godt«? (Mosi 12:20-21). Når du læser Mosija 12-15 så bemærk, hvor omhyggeligt Abinadi svarer på dette spørgsmål.

MOSIJA 12:25, 27

Hvorfor var præsterne ikke i stand til at forstå skriften? Hvordan kan vi undgå at begå samme fejl?

Mosija 12:34-36; 13:11-26. De ti bud

- Præsident Gordon B. Hinckley (1910-2008) erklærede, at de ti bud (se 2 Mos 20:3-17) er en væsentlig del af Jesu Kristi evangelium i enhver tidsalder: »De ti bud blev skrevet med Jahves finger på stentavler til frelse og trykthed, til sikkerhed og glæde for Israels børn og for alle de generationer, som skulle følge efter dem« (se *Stjernen*, jan. 1992, s. 58).

Mosija 13:28. »Frelse tilvejebringes ikke ved loven alene«

- Ældste Dallin H. Oaks fra De Tolv Apostles Kvorum vidnede om det absolutte behov for Jesus Kristus, selv om vi lever retskaffent: »Mænd og kvinder har uden tvivl imponerende evner og kan gøre mange gode ting. Men trods al vores lydighed og gode gerninger, kan vi ikke frelses fra døden eller fra følgerne af vores personlige synder uden den nåde, som er vist os i Jesu Kristi sonoffer. Mormons Bog gør dette klart. Den lærer os at »frelse ikke tilvejebringes ved loven alene« (Mosi 13:28). Med andre ord kommer frelse ikke alene ved at holde befalingerne. »Ved loven er intet kød retfærdiggjort« (2 Ne 2:5). Selv de, som prøver at adlyde og tjene Gud af hele deres hjerte, sjæl, sind og styrke er »unyttige tjenere« (Mosi 2:21). Mennesket kan ikke gøre sig fortjent til sin egen frelse« (»Another Testament of Jesus Christ«, *Ensign*, mar. 1994, s. 67).

Mosija 13:34. »Gud selv skulle komme ned«

• Udtrykket *Gud* henviser almindeligvis til vor himmelske Fader, og det er ham vi tilbeder. Det er også sandt, at Jesus Kristus er Gud. Hellige på Det Gamle Testaments tid kaldte ham Jahve, Abrahams, Isaks og Jakobs Gud. Ældste James E. Talmage (1862-1933) fra De Tolv Apostles Kvorum belærte om, at skriften hjælper os til at forstå Jesu Kristi guddommelighed og hans rolle som Gud: »Vi hævder at have skriftens autoritet for den påstand, at Jesus Kristus var og er Gud, Skaberen, den Gud, som åbenbarede sig for Adam, Enok og alle patriarkerne og profeterne fra før syndfloden ned til Noa; Abrahams, Isaks og Jakobs Gud, Gud for Israel som et forenet folk, og Efraims og Judas Gud efter den hebraiske nations deling; den Gud, som åbenbarede sig for profeterne fra Moses til Malakias; Det Gamle Testaments Gud og nefiternes Gud. Vi hævder, at Jesus Kristus var og er Jehova, den Evige« (*Jesus Kristus*, , 1916, s. 34).

Mosija 13:27-35. Moseloven og Jesus Kristus

• Ældste Jeffrey R. Holland fra De Tolv Apostles Kvorum underviste i, hvordan moseloven forholder sig til Jesu Kristi evangelium:

»Den nutidige læser bør ikke bare betragte moseloven – hverken historisk eller nutidigt – som et kedeligt sæt religiøse ritualer, der slavisk (og sommetider militaristisk) blev fulgt af et stivnakket folk, som ikke accepterede Kristus eller hans evangelium. Denne historiske pagt, som kom fra Guds egen hånd ... var ... en vejviser til åndelighed, en port til Kristus ...

Det er vigtigt at forstå, at der til moseloven blev tilføjet og dermed inkluderet mange grundlæggende dele af Jesu Kristi evangelium, som fandtes forinden. Det var aldrig hensigten, at den skulle være anderledes eller særskilt og da slet ikke modstridende til Jesu Kristi evangelium ... Formålet var aldrig, at den skulle adskille sig fra den højere lov. Begge skulle bringe folk til Kristus« (*Christ and the New Covenant* 1997, s. 136-137, 147).

MOSIJA 14:2-5

Hvad lærer vi her om Frelseren?

Mosija 14:1-12. Esajas' messianske profeti

• For med kraft at undervise om betydningen af forsoningen, citerede Abinadi Esajas. Ældste Jeffrey R. Holland forklarede vigtigheden af Esajas 53 (se Mosi 14) som vidner om Frelserens rolle: »Den mest ophøjede, den længste og mest lyriske erklæring om livet, døden og Herren Jesu Kristi sonoffer finder vi i det 53. kapitel af Esajas, der bliver citeret i sin helhed af Abinadi, da han står foran kong Noa« (*Christ and the New Covenant*, s. 89).

Mosija 14:5. »Ved hans sår bliver vi helbredt«

• I en tale om Jesu Kristi lidelser i forbindelse med forsoningen og dens helbredende kraft, sagde ældste M. Russell Ballard følgende:

»Hvilken fred, hvilken glæde denne store gave er, som kommer ved Jesu Kristi kærlige nåde, hele menneskehedens Frelser og Forløser ...

Selvom han levede et rent og syndfrit liv, betalte han den højeste pris for synd – din og min og for alle, der har levet. Hans mentale, følelsesmæssige og åndelige smerter var så store, at han blødte fra hver eneste pore (se Luk 22:44; L&P 19:18). Og dog led Jesus villigt, for at vi alle kan have muligheden for at blive renset – ved vores tro på ham ... Ingen af disse velsignelser ville uden Herrens forsoning være tilgængelige for os, og vi ville ikke kunne blive værdige eller beredte til at dvæle i Guds nærhed« (*Liahona*, maj 2004, s. 84-85).

Mosija 15:1-7. Sådan er Kristus både Faderen og Sønnen

• Sommetider omtaler skriften Jesus Kristus ved brug af ordet »Fader.« Ældste M. Russell Ballard forklarede, hvorfor Jesus Kristus nogle gange både omtales som Faderen og Sønnen:

»Hvordan kan Jesus Kristus både være Faderen og Sønnen? Det er faktisk ikke så indviklet, som det lyder

til. Selvom han er Guds Søn, er han Kirkens overhoved, som er de troendes familie. Når vi bliver født åndeligt igen, bliver vi adopteret ind i hans familie. Han bliver vor Fader eller leder ...

Denne læresætning nedgør på ingen måde Gud Faderens rolle. Vi tror tværtimod på, at det styrker vores forståelse af Guds Søns rolle, vor Frelser, Jesus Kristus. Gud vor himmelske Fader er Fader til vores ånd; vi taler om Gud Sønnen som Fader til de retfærdige. Han bliver betragtet som »Faderen«, på grund af forholdet mellem ham og de mennesker, der tager imod hans evangelium, og dermed bliver arvinger til evigt liv. Og det tredje medlem af Guddommen, Gud Helligånden, har den særlige rolle at undervise og vidne om sandheden, angående både Gud Faderens og Gud Sønnens guddommelighed« (»Building Bridges of Understanding«, *Ensign*, juni 1998, s. 66-67).

- Under ledelse af præsident Joseph F. Smith fremsatte brødrene den 30. juni 1916 en detaljeret erklæring om Faderen og Sønnen, med titlen; »The Father and Son: A Doctrinal Exposition by the First Presidency and the Quorum of the Twelve Apostles.« En del af denne erklæring forklarer, hvorfor Jesus Kristus både omtales som »Søn« og til tider som »Fader« i skriften:

»Fader« som Skaber. ... Skriftsteder, som på nogen måde henviser til Gud som Fader til himlene og jorden, skal derfor forstås specifikt, som Gud er Grundlæggeren, Organisatoren og Skaberen af himlene og jorden.

Denne betydning er, som sammenhængen viser i hvert tilfælde, at Jahve, som er Jesus Kristus, Elohim Søn, bliver kaldt »Faderen« og endog »selve himlens og jordens evige Fader« (se Eter 4:7; Alma 11:38-39; Mosi 15:4; 16:15) ...

»Jesus Kristus er »Faderen« til dem, der holder ud i hans evangelium. En anden betydning, hvori Jesus Kristus regnes som »Faderen«, er i forbindelse med forholdet mellem ham og de mennesker, der antager hans evangelium og derved bliver arvinger til evigt liv ...

Til sine trofaste tjenere i denne uddeling har Herren sagt: »Frygt ikke, små børn, for I er mine, og jeg har overvundet verden, og I er af dem, som min Fader har givet mig« (L&P 50:41) ...

»Jesus Kristus »Faderen« gennem guddommelig overdragelse af myndighed ... Jesus, Sønnen, repræsenterer stadig Elohim, hans Fader i himlen, hvad angår magt og myndighed. Således overdrog Faderen sit navn til Sønnen; og Jesus Kristus talte og tjente i og gennem Faderens navn. Og hvad angår magt, myndighed og guddommelighed, var og er hans ord og gerninger Faderens ord og gerninger« (»The Father and The Son«, *Ensign*, apr. 2002, s. 14-15, 17).

Mosija 15:10-13. Kristi efterkommere

- Ældste Dallin H. Oaks forklarede, hvordan man bliver en af Jesu Kristi sønner eller døtre: »Ud fra disse storslåede skriftsteder i Mormons Bog lærer vi, at de, som gennem tro og omvendelse og overholdelse af evangeliets love og ordinancer, kvalificerer sig til det, vil få deres synder båret af den Herre, Jesus Kristus. I åndelig og overført betydning vil de blive Kristi sønner og døtre, arvinger til hans rige. Det er dem, som vil blive kaldt ved hans navn i de sidste dage« (se *Den danske Stjerne*, juli 1985, s. 82).

- Da ældste Merrill J. Bateman tjente som præsiderende biskop, beskrev han, hvordan Jesus ville se sine efterkommere: »Frelseren kender, som medlem af Guddommen, os hver især personligt. Esajas og profeten Abinadi sagde om Kristus, at »når hans liv er bragt som skyldoffer, ser han afkom« (Es 53:10; sammenlign med Mosi 15:10). Abinadi forklarer, at »hans efterkommere« er de retskafne, som følger profeterne (se Mosi 15:11). I Getsemane Have og på korset så Jesus hver enkelt af os og bar ikke alene vores synd, men mærkede også vores dybeste følelser, så han vidste, hvordan han skal trøste og styrke os« (se *Stjernen*, juli 1995, s. 14).

Mosija 15:13-20. »Hvor herlige på bjergene er ikke fødderne«

- Med en lille omformulering af Esajas lovpriste Abinadi de store velsignelser, der var kommet, og vil komme til alle de hellige profeter, som forkynder fred (se Mosi 15:15-17) og Frelseren, som »er stifteren af fred« (se Mosi 15:18). Budskabet om fred består i, at Forløseren ville komme, og han kom virkelig for at forløse sit folk fra synd og tilvejebringe opstandelse fra de døde (se Mosi 15:18, 20).

• Mens ældste Carlos E. Asay (1926-1999) tjente i De Halvfjerds kom han med denne indsigt i Esajas' maleriske udtalelse:

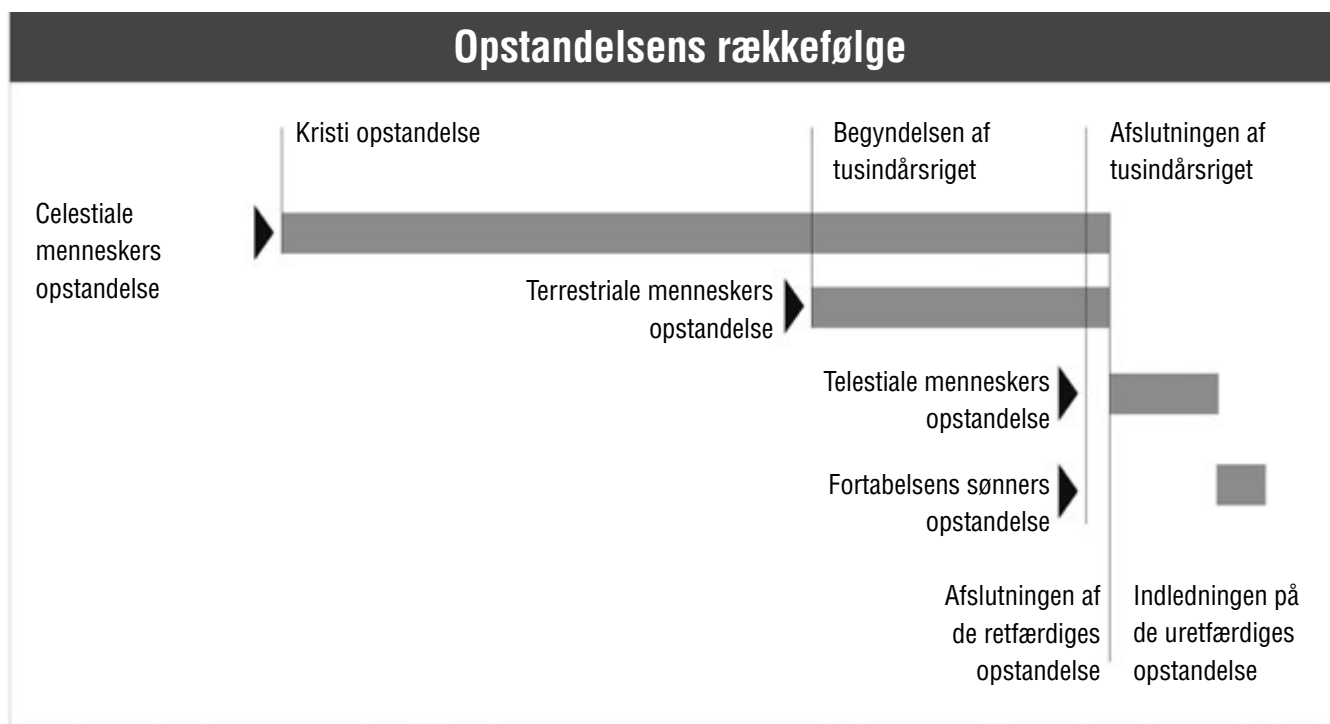
»Ingen er mere herlig eller velsignet end dem, som tjener Gud ved at forkynde og eksemplificere sandheden. Det er det mest helliggørende og forskønnende arbejde af alt ...

Fødderne, stemmerne, ansigterne og hele den forkyndendes væsen, som deler ud af frelsende sandheder, vil altid være dyrebare og skønne for nyomvendte, og især for dem, som har lidt med deres synd. I deres øjne, som har lært om Kristus og hans frelsende kraft, vil der kun være få om nogen overhovedet, fejl ved de missionærer, som har taget den lange vej for at overbringe

evangeliets budskab« (*The Seven M's of Missionary Service*, 1996, s. 135-136).

Mosija 15:20-31. Den første opstandelse

• Jesus Kristus var den første person på denne jord, som opstod. Som følge deraf, vil den periode, der omtales i skriften som den første opstandelse, der begyndte med, at han overvandt dødens bånd, fortsætte gennem tusindårsriget. Abinadi belærte om, at de som vil komme frem i den første opstandelse vil omfatte »profeterne og alle dem, der har troet på deres ord« (Mosi 15:22), de, som døde i uvidenhed, uden de fik frelse forkyndt for sig; (Mosi 15:24; se også L&P 45:54), og små børn, som døde før de nåede ansvarlighedsalder (se Mosi 15:25; Moro 8:1-24).

Mosija 15:25. Små børn har evigt liv

• Omkring frelsen af små børn, sagde profeten Joseph Smith (1805-1844): »Børn vil blive sat på trone i Guds og Lammets nærværelse ... de vil der nyde fylden af det lys, den herlighed og intelligens, som er forberedt i det celestiale rige« (*Joseph Smiths Lærdomme*, s. 239).

Mosija 17:6-20. Abinadis eksempel

• Ældste Robert D. Hales fra De Tolv Apostles Kvorum fremhævede behovet for at følge Abinadis eksempel på mod til at overholde befalingerne:

Hvor stærkt bør Abinadis eksempel ikke stå for enhver af os! Han adlød tappert Herrens befalinger, selv om det kostede ham livet!

»Profeter i alle uddelinger har villigt sat deres liv på spil og har modigt udført Herrens vilje og forkyndt Guds ord.

Profeten Joseph Smith gik »som et lam til slagtning» (L&P 135:4) og vaklede aldrig omkring udførelsen af Herrens befalinger.

Og tænk på Frelserens eksempel ... Han holdt ud til enden, fuldførte sin guddommelige mission og fuldførte sit forsonende offer for hele menneskeheden

... Lad os følge vor Herres, Jesu Kristi og hans tidligere og nutidige profeters eksempel. Der kræves måske ikke af os, at vi dør som martyrer, som mange af profeterne gjorde. Det, der kræves, er vores lydighed mod Herrens befalinger og trofasthed mod de pagter, vi har indgået med ham« (se *Stjernen*, juli 1996, s. 35).

Overvej

- Hvad tror du, at det betyder at have Herrens befalinger »skrevet i hjertet»? (Mosi 13:11).
- Hvorfor er det vigtigt at vide, at Frelseren var og er Gud? Hvordan kan denne viden påvirke vores tro på hans evne til at frelse os?
- Hvordan kan du leve retskaffent på trods af fremherskende ugudelighed rundt omkring?

Forslag til opgaver

- Når du læser Mosija 12:34-13:24, så find og markér hvert af de ti bud. Vælg et bud som du vil overholde bedre. Skriv i din dagbog, hvordan det går med det.
- Læs Mosija 14 og sammenlign det med Mosija 3:7-8. Skriv med dine egne ord et sammendrag på én side af Mosija 14 eller skriv en side med vidnesbyrd om, hvad Frelseren betyder for dig.

KAPITEL 21

Mosija 18-24

Indledning

Folket, som fulgte Alma ud i ødemarken, ydmygede sig ved at tro på Guds ord, omvende sig og indgå dåbspagten. Alligevel var de i lamanitisk fangenskab i lang tid. I den samme periode levede Limhis folk under lamaniternes herredømme. De ydmygede sig til sidst efter et fejlslagent forsøg på at løsrive sig af egen kraft og blev udfriet af Gud. Almas og Limhis folk oplevede begge fangenskab og undertrykkelse, og begge folk oplevede velsignelsen ved at blive udfriet ved Herrens hånd. Se efter de måder, hvorpå Herren tilvejebringer udfrielse fra jordiske vanskeligheder ved at styrke og bistå os i vore vanskeligheder. Ved at sammenligne og kontrastere de to folkeslags omstændigheder, kan vi lære principper, der kan være os en hjælp i vore udfordringer.

Kommentar

Mosija 18:8. Bliv Herrens folk gennem dåb

- Ældste Jeffrey R. Holland fra De Tolv Apostles Kvorum opsummerede de forventninger, der kommer til dem, som bliver døbt:

»Alma begyndte at døbe alle dem, der ønskede at indgå en pagt med Kristus. Han spurgte dem, om de var villige til at tjene [Gud] og holde hans befalinger, så han [kunne] udøse sin Ånd mere rigeligt over dem. Disse nye disciple skulle også vise deres tro ved at -

komme ind i Guds fold.

blive kaldt hans folk.

bære hinandens byrder.

sørge med dem, der sørger.

trøste dem, der står i behov for trøst.

stå som Guds vidner til alle tider, i alle ting og på alle steder.

indgå en pagt om at tjene Gud og holde hans befalinger.

Almas erklæring her ved Mormons vande står stadig som den mest komplette redegørelse i skriften om, hvad de nydøbte lover at gøre og blive« (*Christ and the New Covenant*, 1997, s. 106).

Ældste Joseph B. Wirthlin (1917-2008) fra De Tolv Apostles Kvorum beskrev velsignelsen ved at indgå dåbspagten: »Jeg har gennem livet bemærket, at når folk fuldt ud forstår de velsignelser og den kraft, der er i deres dåbspagt, uanset om det er nye eller livslange medlemmer af Kirken, så kommer der en større glæde ind i deres liv, og de går til deres pligter i riget med smittende begejstring« (»Alma the Elder: A Role Model for Today«, i *Heroes from the Book of Mormon*, 1995, s. 84).

Mosija 18:9. »Stå som Guds vidner til alle tider«

- Ældste M. Russell Ballard fra De Tolv Apostles Kvorum erklærede, at vores dåbspagter fordrer retskaffenhed uanset, hvor svære omstændigheder vi befinder os i: »Når vi i dåbens vande indgår pagt om at stå som Guds vidner til alle tider, i alle ting og på alle steder, taler vi ikke blot om faste- og vidnesbyrdsrådet. Det er ikke altid let, bekvemt eller politisk korrekt at stå for sandhed og ret, men det er altid det rigtige at gøre – altid« (se *Stjernen*, jan. 1998, s. 39).

Mosija 18:10. »I har indgået en pagt med ham«

- Søster Bonnie D. Parkin forklarede som Hjælpeforeningens hovedpræsident, hvordan vor himmelske Fader underviser os, efterhånden som vi indgår og holder pagter: »Pagter – eller bindende løfter mellem os og vor himmelske Fader – er nødvendige for vores evige fremgang. Trin for trin lærer han os at blive som han er ved at lade os deltage i hans værk. Ved dåben indgår vi pagt om at elske ham af hele vores hjerte og elske vore søstre og brødre som os selv. I templet indgår vi yderligere pagt om at være lydige, uselvsk, trofast, hæderlig og godgørende. Vi indgår pagt om at ofre og indvie alt det, vi har. Skabt ved præstedømmets myndighed resulterer vore pagter, når vi holder dem, i velsignelser, som fylder vores bæger til randen. Hvor ofte tænker I på, at jeres pagter rækker ud over jordelivet og forbinder jer med det guddommelige? Indgåelse af pagter er udtryk for

et villigt hjerte. At holde pagter er udtryk for et trofast hjerte« (»I hjertets hellighed«, *Liahona*, nov. 2002, s. 103).

Mosija 18:10. At have hans Ånd

- Ældste Robert D. Hales fra De Tolv Apostles Kvorum bemærkede, at have Helligånden påvirker vores opførelse og befæster vore vidnesbyrd:

»Helligånden giver os styrke og mod til at leve vores liv på Guds riges måde, og den er kilden til vores vidnesbyrd om Faderen og Sønnen ...

Ved at vælge at være i hans rige adskiller vi os – vi isolerer os ikke – fra verden. Vores tøj vil være tækkeligt, vore tanker rene og vores sprog rent. De film og det fjernsyn, vi ser, den musik, vi lytter til, de bøger, blade og aviser, vi læser, vil være opløftende. Vi vil vælge venner, som opmuntrer vore evige mål, og vi vil behandle andre med venlighed. Vi vil undgå umoralens laster, spil, tobak, spiritus og narkotika. Vore søndagsaktiviteter vil afspejle Guds befalinger om at erindre sabbatten og holde den hellig. Vi vil følge Jesu Kristi eksempel i den måde, vi behandler andre på. Vi vil leve til at være værdige til at indtræde i Herrens hus« (se *Liahona*, jan. 2001, s. 8).

Mosija 18:12-18. Alma havde præstedømmet

- Præsident Joseph Fielding Smith (1876-1972) forklarede, at Alma havde myndighed til at døbe:

»Vi kan konkludere, at Alma havde præstedømmet, før han sammen med andre blev overrumplet af kong Noa. Om det forholder sig sådan eller ej spiller ingen rolle, fordi i Mormons Bog, Mosija, står der tydeligt, at han havde myndighed (se Mosija 18:13).

Hvis han havde myndighed til at døbe, er det indlysende, at han selv er blevet døbt. Så da Alma døbte sig selv sammen med Helam, døbte Alma ikke sig selv, men gjorde det blot som et tegn over for Herren om sin ydmyghed og fuldstændige omvendelse« (*Answers to Gospel Questions*, komp. Joseph Fielding Smith jun., 5 vol., 1957-1966, 3:203).

MOSIJA 18:21-29

Hvad gjorde Alma for at undervise sit folk om at vandre »retsindigt for Gud«? (v. 29).

Mosija 18:21. »Hjertener knyttet sammen i enighed og kærlighed«

- I en nutidig åbenbaring gav Herren dette råd: »Vær ét; og hvis I ikke er ét, er I ikke mine« (L&P 38:27). Præsident Henry B. Eyring fra Det Første Præsidentskab kommenterede på den udbredte splittelse på vores faldne jord, og hvordan det at holde budene skaber enighed:

»Med faldet blev det klart, at det ikke ville blive let at leve sammen i harmoni ...

Men vi har brug for at kunne håbe på, at vi kan føle harmoni i dette liv og være i stand til at føle sådan for evigt i den tilkommende verden ...

Hvis vi vil opnå enighed, er der befalinger omkring vore følelser, der må efterleves. Vi må tilgive og undlade at bære nag mod dem, som støder os« (se *Stjernen*, juli 1998, s. 70-72).

- Enighed og kærlighed kom til Almas folk, da de genforpligtede sig til at efterleve Guds bud. Da han tjente i De Halvfjerds beskrev ældste C. Max Caldwell den øgede kærlighed som en tilstand, der skal arbejdes på:

»Jesu Kristi kærlighed var uløseligt forbundet med og en følge af hans liv i tjeneste, hans ofre og helligelse for andres bedste. Vi kan ikke udvikle kristuslignende kærlighed uden at følge Mesterens foreskrevne vej ...

Kærlighed er ikke blot en forskrift eller et princip, ej heller blot et beskrivende ord for handlinger eller

indstillinger. Det er snarere en indre tilstand, der skal udvikles og opleves, for at man kan forstå den. Vi har kærlighed, når den er blevet en del af vores natur. Mennesker, der er næstekærlige nærer kærlighed til Frelseren og har modtaget hans kærlighed og elsker andre på samme måde, som han gør« (se *Stjernen*, jan. 1993, s. 30).

Mosija 18:23. »Iagttage sabbatsdagen og holde den hellig«

- »Eftersom sabbatten er en helligdag, bør den reserveres til værdige og hellige aktiviteter ... Hvis vi kun slapper af og ikke gør noget på sabbatten, holder vi ikke dagen hellig« (*Tro mod sandheden: Et evangelisk opslagsværk* 2005, s. 129).

Ældste L. Tom Perry fra De Tolv Apostles Kvorum talte om, hvordan sabbatten er en særlig tid for familien til at være sammen og talte om 10 andre aktiviteter, som blandt mange andre er værdige på sabbatsdagen: »Det er det tidspunkt, hvor vi tager til vore faste møder sammen, studerer Frelserens og profeternes liv og lærdomme. Andre passende søndagsaktiviteter kan fx være (1) at føre dagbog og familieoptegnelser, (2) at holde familieråd, (3) at oprette og bevare forbindelsen til den nære familie og slægtninge, (4) føre personlige samtaler mellem forældre og børn, (5) skrive til slægtninge og missionærer, (6) lave slægtshistorie, (7) besøge slægtninge, syge og ensomme, (8) missionere, (9) læse historier for børn og (10) synge kirkesalmer og -sange« (*Suggestions for Individual and Family Sabbath-Day Activities*, (*Ensign*, mar. 1980, s. 76)« (se *Liahona*, maj 2003, s. 42).

- Ældste Mark E. Petersen (1900-1984) fra De Tolv Apostles Kvorum belærte om, at vores iagttagelse af sabbatsdagen afspejler vores påskønnelse af Jesu Kristi sonoffer:

»Vi kan tydeligt se, at overholdelse af sabbatsdagen er en indikation på, hvor dybt vi har omvendt os.

Vores overholdelse eller overtrædelse af sabbatten udgør en ufejlbarlig målestok for vores holdning til Herren personligt og til hans lidelse i Getsemane, hans død på korset og hans opstandelse fra de døde. Det er et tegn på om vi er kristne i gerning, eller om vores omvendelse er så overfladisk, at højtideligholdelsen af

hans sonoffer betyder lidt eller intet for os« (se *Ensign*, maj 1975, s. 49).

Mosija 18:28. »Således skulle de give af deres gods af deres egen fri vilje«

- Præsident Marion G. Romney (1897-1988) fra Det Første Præsidentskab rådede os til at udvikle næstekærlighed ved at give os selv fuldt ud til Herrens værk: »Nogle spørger måske: »Hvordan kan jeg opnå at få disse retfærdige følelser med hensyn til at give? Hvordan kan jeg overvinde at give modstræbende? Hvordan opnår jeg »Kristi rene kærlighed?« Til jer vil jeg sige: Efterlev trofast alle budene, giv af jer selv, drag omsorg for jeres familier, arbejd i kaldelser i kirken, udfør missionering, betal tiende og offerydelser, studér skrifterne – og sådan kunne jeg fortsætte. Når I mister jer selv i tjeneste, vil Herren røre og blødgøre jeres hjerte« (se *Den Danske Stjerne*, apr. 1982, s. 170).

Mosija 19-24. Limhis folk sammenholdt med Almas folk

- Da profeten Abinadi første gang gik til kong Noas ugudelige folk, fortalte han dem, at hvis de ikke omvendte sig, ville de havne i trældom (se Mosi 11:21). Da Herren befalede Abinadi at vende tilbage til dem to år senere, havde de stadig ikke omvendt sig (se Mosi 12:1). I henhold til Herrens ord måtte de derfor alle komme under trældom. Anden gang Abinadi forkyndte for dem, var Herrens advarsler til kong Noas folk desuden endnu stærkere. Udover trældom ville mange blive slået ihjel. Andre ville opleve sult og pest, og dersom de stadig nægtede at omvende sig, ville de blive udryddet (se Mosi 12:2-8).

Efter Abinadis andet besøg opstod der splittelse blandt folket. Alma troede på Abinadi, og der var en gruppe mennesker, som lyttede til Alma og omvendte sig og blev retfærdige. Men størstedelen af folket forblev dog under kong Noas ledelse og hans søn, Limhi, som først omvendte sig langt senere. Selvom begge grupper til

sidst faldt i trældom, fordi de nægtede at omvende sig, første gang Herren advarede dem, så bemærk dog forskellen på, hvad der skete for Almas gruppe, som frivilligt omvendte sig, og Limhis gruppe, som blev nødsaget til at omvende sig.

Tidsperiode	Limhis folk	Almas folk
Abinadis andet besøg	Noas folk nægtede at omvende sig og slog Abinadi ihjel (Mosi 17). De fremturede i deres ugudelighed.	Alma troede Abinadi (Mosi 17:2-4). Alma blev tvunget til at flygte.
Følgerne af Abinadis andet besøg	Noa-Limhis folk fremturer fortsat i ugudelighed (Mosi 19:2-20). De bliver adskilt (v. 2). De bliver stridbare (v. 3). De bliver overfaldet af lamanitterne (v. 6-7). Kong Noa bliver slået ihjel af sit eget folk (v. 20). Folket havnede i lamanitisk fangenskab og skulle betale halvdelen af deres ejendele til lamanitterne (v. 15).	En lille gruppe troede på Alma (Mosi 18:3-21). De rejste for at høre Alma forkynde (v. 4). De blev undervist om omvendelse og tro (v. 7). De indgik pagt med Gud (v. 8-11). De flygtede fra kong Noas forsøg på at udrydde dem (v. 33-34).
Det var to år efter Abinadis død (Mosi 19:29)	Limhis folk udholder trældom (Mosi 19:22-20:22). De levede i trældom og betalte 50 procent i skat (19:22). Lamanitterne angreb dem (20:7). De kæmpede imod (20:8-11). De accepterede fangenskab (20:22).	Almas folk nyder fremgang (Mosi 23:2-5). Herren styrker dem (v. 2). De anlagde en by (v. 5).
En tidsperiode følger de første to år (Mosi 19:29)	Trældommens åg bliver tungere at bære (Mosi 21:3-6). Lamanitterne slog dem på kinderne og udøvede herredømme over dem (v. 3). Lamanitterne pålagde Limhis folk tunge byrder og behandlede dem som dyr (v. 3). Folket murrer over deres trængsler (v. 6). Limhis folk gik i krig tre gange for at slippe fri og blev besejret hver gang. Mange døde og der var stor sorg (v. 7-12).	Almas folk gik fortsat frem i fred og velstand (Mosi 23:19-20). De levede retskaffent (v. 14-15). De havde overordentlig stor fremgang (v. 19-20).
Fortsat periode efter de to første år	Limhis folk omvendte sig og vendte sig til Herren (Mosi 21:7-14, 25-26). De blev tvunget til at ydmyge sig (v. 13-14). De accepterede deres fangenskab og mishandling (v. 13). De anråbte Herren inderligt (v. 14). De sendte nogle mænd ud efter hjælp i Zarahemla (v. 25-26).	Almas folk nød fortsat fred og fremgang.

Tidsperiode	Limhis folk	Almas folk
Fortsat periode efter de to første år	<p>Endelig udfriede Herren dem fra lamaniternes trældom (Mosi 21:15-22:16).</p> <p>Herren var sen til at høre deres råb, men han blødgjorde deres fjenders hjerte, som lettede deres byrder (21:15).</p> <p>De blev ikke udfriet til at begynde med (21:15).</p> <p>De nød gradvist fremgang (21:16).</p> <p>De hjalp andre (21:17).</p> <p>De indgik pagt om at tjene Gud (21:31).</p> <p>De gav de lamanitiske vagter vin, som så faldt i søvn (22:7, 10).</p> <p>De undslap (22:11).</p>	Almas folk nød fortsat fred og fremgang.
ca. 120-121 f.Kr. (Mosi 22; 24, kapitelresumé)	<p>Limhis folk ankom til Zarahemlas land (Mosi 22:13).</p> <p>En lamanitisk hær sætter efter Limhis folk (v. 15-16).</p>	<p>Almas folk oplevede fangenskab og udfrielse ved Herrens hånd (Mosi 23-24).</p> <p>Den lamanitiske hær satte efter Limhis folk og opdagede Almas folk i Helams land (Mosi 23:25).</p> <p>Almas folk havnede i fangenskab (Mosi 24:8-10).</p> <p>De forblev trofaste og udholdte tålmodigt deres trængsler (v. 10-16).</p> <p>Herren lettede deres byrder og styrkede dem (v. 14-15).</p> <p>Herren udfriede dem fra trældom og førte dem til Zarahemlas land (v. 20).</p>

- Limhis folk blev tvunget til at erindre Herren, mens de var i lamanitisk fangenskab. Almas folk omvendte sig villigt efter Abinadis anden advarsel. Som følge deraf blev lidelserne større og mere langvarige for Limhis gruppe. Nogle år senere forklarede Alma den yngre det princip, som hjælper os til at forstå, hvorfor det gik de to grupper så forskelligt: Nogle »bliver nødt til at være ydmyge ... et menneske stræber sommetider efter at omvende sig, hvis han bliver nødt til at være ydmyg« (Alma 32:13), og »velsignede er derfor de, der ydmyger sig uden at være nødt til at være ydmyge« (v. 16).

Mosija 21:13-14. Ydmyghed fremmer vores afhængighed af Herren

- Efter et tredje forgæves forsøg på at flygte ud af deres trældom, vendte Limhis gruppe sig endelig mod Gud i ydmyghed og bøn og søgte udfrielse ved hans hånd. De oplevelser nødsagede dem til at søge Herren og ikke

sætte deres lid til en arm af kød (se Alma 32:13-16; se også 2 Nefi 4:34).

Præsident Ezra Taft Benson (1899-1994) sagde, at ydmyghed fremmer vores afhængighed af Herren: »Ydmyghed, er selvfølgelig ikke et tegn på svaghed. Ydmyghed betyder ikke frygtsomhed. Et menneske kan godt være ydmyg og fuld af kraft og mod. Joseph Smith er et godt eksempel. Ydmyghed betyder at anerkende vores afhængighed af en højere kraft« (*The Teachings of Ezra Taft Benson*, 1988, s. 369).

MOSIJA 21:15-22

På hvilke måder nød Limhis folk gradvist »fremgang i landet«? (v. 16). Hvad kan vi gøre for at modtage lignende hjælp?

Mosija 21:15. Herren hørte deres råb

- Selvom mange mennesker i Limhis gruppe selv var skyld i deres trængsler, var Herren nådig og besvarede deres bønner. Profeten Joseph Smith (1805-1844) beskrev Herrens nåde i forbindelse med en sorg, profeten havde som følge af sine fejltrin: »Jeg har genkaldt mig alle mit livs forgangne stunder og sidder tilbage for at sørge og udgyde sorgens tårer over det tåbelige i, at jeg har tilladt min sjæls modstander at have så meget magt over mig, som han førhen har haft. Men Gud er barmhjertig og har tilgivet mig mine synder, og jeg fryder mig over, at han sender Trøsteren til så mange, som tror og ydmyger sig for ham« (*The Personal Writings of Joseph Smith*, komp. Dean C. Jessee, 1984, s. 238).

Mosija 23:21. »Han prøver deres tålmodighed og deres tro«

- Selvom folket, der fulgte Alma, havde omvendt sig og været trofaste, så lod Herren dem for en tid mærke lamanitternes undertrykkelse som opfyldelse af Abinadis profeti (se Mosi 12:1-5) og som en prøve på deres tålmodighed og tro. Ældste Orson F. Whitney (1855-1931) fra De Tolv Apostles Kvorum belærte om, at alt hvad vi oplever, lærer os noget værdifuldt: »Ingen smerte, som vi må udholde, ingen prøvelse, som vi bliver udsat for, er spildt. Det tjener til vores dannelse, til at udvikle egenskaber som tålmodighed, tro, mod og ydmyghed. Alt, hvad vi lider, og alt hvad vi udholder, især hvis vi udholder det tålmodigt, opbygger vores karakterstyrke, lutrer vort hjerte, udvider vores sjæl og gør os mere milde, barmhjertige og mere værdige til at blive kaldt Guds børn ... og det er gennem sorger, lidelser, trængsler og vanskeligheder, at vi opnår den uddannelse, som vi er kommet her for at få, og som betyder, at vi kan komme til at ligne vor Fader og Moder i himlen mere« (i Spencer W. Kimballs bog, *Faith Precedes the Miracle*, 1972, s. 98).

Mosija 23-24. Almas folks historie

- Mosija kapitel 23 til 24 er et tilbageblik på et tilbageblik (se kommentar til Mosija 9-22 på s. 142). Almas beretning fra den tid, hvor de blev drevet ud i ødemarke af kong Noas folk og indtil de ankom til Zarahemla, blev tilføjet optegnelsen. Dette lille tilbageblik opsummerer omtrent 20 år. Når læseren er igennem kapitlerne 23 og 24 er både Zeniffs og Almas folk vendt tilbage til Zarahemla og kong Mosija (se kortet »Tilbageblik fra Omni til Mosija« i tillægget, s. 400).

Mosija 24:13-15. »De underordnede sig gladelig og med tålmodighed hele Herrens vilje«

- Hvis vi fuldt ud sætter vores lid til Gud, kan han tage vore begrænsninger og svagheder og vende dem til styrker, som han kan bruge til sine guddommelige formål. Ældste Richard G. Scott fra De Tolv Apostles Kvorum opmuntrede os til med glæde at stole på Herren, når vi møder modgang i livet:

»Problemer og prøvelser i vores liv må betragtes i lyset af skriftens lærdomme. Ellers kan de let blive det eneste, vi ser, absorbere vores energi og berøve os den glæde og skønhed, som Herren har til hensigt, at vi modtager her på jorden. Nogle mennesker er som sten, der smides i et hav af problemer. De druknes af dem. Vær som en korkprop. Når den trykkes ned i et problem, så kæmper den for at blive fri, og hopper op til overfladen for igen at virke med glæde ...

Herren ønsker din personlige vækst og udvikling. Den fremgang fremskyndes, når I villigt tillader ham at lede jer gennem enhver udviklende oplevelse, I måtte møde, uanset om det i begyndelsen er noget, I kan lide eller ej. Når I stoler på Herren, når I er villige til at lade jeres hjerte og sind være fokuseret på hans vilje, når I beder om at blive ledt ved Ånden til at udføre hans vilje, så er I sikret den største lykke langs vejen og den mest belønnende præstation i dette liv på jorden. Hvis I stiller spørgsmål til alt, hvad I bliver bedt om, eller sætter hælene imod ved hver eneste ubehagelig udfordring, gør I det sværere for Herren at velsigne jer (se 1 Ne 3:7)* (se *Stjernen*, juli 1996, s. 25-26).

Overvej

- Tænk over de dåbspagter, vi læser om i Mosija 18:8-10. Hvad kan du gøre i denne uge for at efterleve dine pagter bedre?

- På hvilken måde er din tro blevet styrket gennem prøver?
- Hvordan kan Almas og hans efterfølgeres eksempel hjælpe dig til at sætte din lid til Frelserens sonoffer og kraft?

Forslag til opgaver

- Find et skriftsted for hver side af vores forløsning gennem Frelserens forsoning, som den er beskrevet i Mosija 18:2, deriblandt også hans magt, lidelse, død, opstandelse og himmelfart. Det kan være, at du ønsker at skrive dine referencer i marginen på dine skrifter ud for Mosija 18:2.
- Læs og lav en oversigt over dåbspagten som beskrevet af Alma i Mosija 18:8-10.
- Ring, besøg eller skriv et brev til en præstedømmeleder, lærer eller rådgiver i Kirken, som har opmuntret dig »med det, der har med retfærdighed at gøre« (Mosi 23:18) og giv udtryk for din påskønnelse og dit vidnesbyrd over for ham eller hende.

Indledning

Mange blandt »den opvoksende slægt« afviste deres fædres vidnesbyrd og foranledigede at nogle af Kirkens medlemmer begik »mange synder« (se Mosi 26:1, 6). Som konsekvens søgte Alma Herrens råd om, hvad han skulle stille op med de medlemmer af Kirken, som brød Guds love. Han bad også om, at hans egen søn »måtte blive bragt til kundskab om sandheden« (se Mosi 27:14). Svarene på begge bønner udgør en værdifuld lære for os i dag. Vi lærer om den måde, hvorpå præstedømmeledere må formane dem, der har begået alvorlige synder og hjælper dem gennem omvendelsesprocessen. Vi ser også behovet for, at hele menneskeheden bliver »født af Gud« i beretningen om Alma den yngre og Mosijas fire sønner. Overvej gennem dit studie, hvordan godtagelse af Jesu Kristi forsoning leder til omvendelse, en total forandring og et stærkt ønske om at arbejde for andres frelse.

Kommentar

Mosija 25-29. Mosi²

- Mosijas Bog er ofte forvirrende på grund af de forskellige handlingsforløb og historiske tilbageblik, som er en del af bogen. Henvi til oversigten »Tilbageblik fra Omni til Mosija« i tillægget (s. 400).

Mosija 25:5-11. Skriftens kraft

- I Mosija 25:5-11, »lod« Mosija skriften læse for folket. Den følgende liste viser den virkning, som skriften havde på folket:

1. De blev »slået af forandring og forbløffelse« (v. 7).
2. De blev »fyldt af overordentlig stor glæde« (v. 8).
3. De følte »sorg« over de mange ihjelslagne (v. 9).
4. De indså »Guds umiddelbare godhed« (v. 10).
5. De følte trang til at give »tak til Gud« (v. 10).
6. Tanken om andres synd fyldte dem med »smerte og kval« (v. 11).

Jerry Thompson, © IRI

Mosija 26:1-4. Den opvoksende slægt

- Præsident Henry B. Eyring fra Det Første Præsident-skab understregede behovet for at undervise Kirkens unge om at tro på Gud: »Ingen opgave i Guds rige er vigtigere end at opbygge tro hos ungdommen. Hvert barn i hver generation vælger at tro eller at lade være. Tro er ikke noget, man arver, det er et valg. De, der troede på kong Benjamin, lærte det. Mange af deres børn valgte senere ikke at tro. Skriften giver os en forklaring for de ville ikke påkalde Herren deres Gud« (Mosi 26:4) (»Inquire of the Lord«, Remarks at an evening with Elder Neal A. Maxwell, 2. feb. 2001, s. 1, www.ldsces.org).

- Idet han talte til Kirkens unge forklarede ældste Jeffrey R. Holland fra De Tolv Apostles Kvorum, hvorfor ældre medlemmer af Kirken vejleder de yngre: »Meget af det, vi gør i denne kirke, er rettet mod jer, som Mormons Bog kalder »den opvoksende slægt« (Mosi 26:1; Alma 5:49). Vi, der allerede har vandret på den del af livets vej, som I er på nu, forsøger at råbe tilbage til jer og fortælle jer noget af det, vi har lært. Vi kommer med opmuntringer. Vi forsøger at advare om faldgruber og farer langs vejen. Hvor det er muligt, forsøger vi at gå sammen med jer og holde jer tæt til os« (se *Stjernen*, juli 1995, s. 38).

MOSIJA 26:1-6

Hvilke udfordringer var det, at Alma havde med den opvoksende slægt?

Mosija 26:8-12. Hvorfor afviste kong Mosija at dømme Kirkens medlemmer?

- Eftersom kong Mosija (i sin egenskab af både konge og profet) gav Alma myndighed til at etablere kirken over hele landet, virkede det naturligt for Alma at føre de ulydige medlemmer af Kirken frem for kong Mosija for at blive dømt. Kongen, som havde uddelegeret præstedømmemyndigheden til Alma, mente dog, at det var Almas ansvar at tage sig af dem, der havde overtrådt Kirkens love. Mosija holdt sig til at dømme dem, som havde overtrådt landets love.

Mosija 26:20. »Du skal få evigt liv«

• Herren sagde, at Alma ville »få evigt liv« (Mosi 26:20). Profeten Joseph Smith (1805-1844) uddybede den proces, som gør, at man modtager dette løfte: »Efter at et menneske har fået tro på Kristus, omvender sig fra sine synder og modtager den Helligånd (ved håndspålgelse) ... lad ham da blive ved med at ydmyge sig for Gud og hungre og tørste efter retfærdighed og at leve af hvert ord, der udgår af Guds mund, så vil Herren snart sige til ham: Søn, du skal blive ophøjet. Når Herren fuldt ud har prøvet ham og fundet, at manden er opsat på at tjene ham i alle ting, så vil den mand finde, at hans kaldelse og udvælgelse er gjort sikker, så vil det være hans privilegium at modtage den anden Talsmand, som Herren har lovet de hellige, som det står i Johannes' vidnesbyrd« (*Joseph Smiths lærdomme*, s. 177).

Mosija 26:24-28. At kende Herren

• Ældste Joseph B. Wirthlin (1917-2008) fra De Tolv Apostles Kvorum forklarede, hvordan vi kan lære Herren at kende: »Vi kan vælge at lære Herren at kende ved at læse i skrifterne hver dag, ved at kommunikere med ham i hyppig bøn – mindst morgen og aften og i svære stunder, hver time eller mere, dersom det behøves, og ved at holde hans bud. Husk: »Deraf kan vi vide, at vi kender ham: hvis vi holder hans bud. Den, der siger: Jeg kender ham, men ikke holder hans bud, er en løgner, og sandheden er ikke i ham; men den, der holder fast ved hans ord, i ham er Guds kærlighed i sandhed fuldendt. Deraf ved vi, at vi er i ham« (1 Joh 2:3-5)« (*Finding Peace in Our Lives*, 1995, s.74).

Mosija 26:29-30. Bekendelse af synd

• Bekendelse af synd er en påkrævet del af omvendelsesprocessen. Herren har sagt. »Heraf kan I vide, om et menneske omvender sig fra sine synder: Se, han vil bekende dem og aflægge dem« (L&P 58:43). I *Tro mod sandheden: Et evangelisk opslagsværk*, 2004, læser vi følgende beskrivelse:

»Bekendelse. »Den, der vil skjule sine overtrædelser, går det ikke godt, men den, der bekender dem og holder op med dem, finder barmhjertighed« (Ordsp 28:13). En villighed til at fortælle alt til din himmelske Fader om det, som du har gjort, er afgørende for tilgivelse. Knæl

ned for ham i ydmyg bøn og erkend dine synder. Tilstå din skam og skyld og bønfall ham om hjælp.

Alvorlige overtrædelser, såsom overtrædelser af kyskhedsloven, kan bringe dit medlemskab af Kirken i fare.

Du må derfor bekende disse synder både for Herren og hans repræsentanter i Kirken. Det sker under din biskops eller grenpræsidents omsorg og muligvis din stavs- eller missionspræsident, som tjener som vogtere og dommere i Kirken. Selv om det kun er Herren, som kan tilgive synder, så spiller disse præstedømmeledere en afgørende rolle i omvendelsens proces. De vil bevare din bekendelse fortrolig og hjælpe dig gennem omvendelsens proces. Vær fuldstændig ærlig over for dem. Hvis du kun delvist bekender og kun nævner nogle mindre fejl, så vil du ikke være i stand til at løse en mere alvorlig uerkendt overtrædelse. Jo hurtigere du begynder denne proces, jo hurtigere vil du finde den fred og glæde, som kommer med tilgivelsens mirakel« (2004, s. 114).

MOSIJA 26:31

Hvad er konsekvensen af at nægte at tilgive andre, som har gjort os fortræd?

Mosija 26:32-36. »Deres navne blev slettet«

• Ordet »slettet« i Mosija 26:36 betyder, at de blev udelukket af Kirken. Når et medlem af Kirken erkender en alvorlig synd, må Herrens tjenere tage de fornødne skridt for at hjælpe synderen til omvendelse. Sommetider kan dette omfatte formel eller uformel kirkedisciplinering. Ældste Dallin H. Oaks fra De Tolv Apostles Kvorum forklarede:

»Kirkedisciplinering ansporer medlemmer til at holde Guds bud. Alene det at det findes ... understreger alvoren og tydeliggør betydningen af Guds befalinger. Det er ekstremt vigtigt i et ellers eftergivende samfund ...

Hyrden har et ansvar for at vogte flokken ... Det ansvar kan indebære at formene ham (synderen) de helliges fællesskab eller endog afbryde medlemskabet. Jesus sagde: »Hvis han ikke omvender sig, skal han ikke regnes blandt mit folk, for at han ikke skal tilintetgøre mit folk; for se, jeg kender mine får, og de er talte« (3 Ne 18:31; se også Mosi 26:34-36)« (*The Lord's Way*, 1991, s. 216, 227).

- Præsident James E. Faust (1920-2007) fra Det Første Præsidentskab talte om de overtrædelser, der berettiger kirkedisciplinering:

»Kirkedisciplinering begrænser sig ikke blot til seksuelle synder, men omfatter også andre handlinger, der er i modstrid med Herrens lov og Kirkens orden, såsom mord, abort, indbrud, tyveri, bedrageri og anden uærlighed, forsætlig ulydighed mod Kirkens regler og retningslinjer, støtter eller praktiserer flerkoneri, apostasi eller anden ukristelig opførsel, herunder trods eller latterliggørelse af Herrens salvede ...

»Blandt de aktiviteter, der anses for apostasi i Kirken regnes, når medlemmer »(1) gentagne gange åbenlyst og bevidst i offentlighed handler imod Kirken eller dens ledere; (2) fortsætter med at undervise i lærdomme, som om de var Kirkens lærdomme, men ikke er det, på trods af at være blevet irettesat af deres biskop eller højere kirkemyndighed; eller (3) fortsætter med at følge frafaldne sekters lærdomme (som fx de sekter, der taler for flerkoneri) efter at være blevet irettesat af deres biskop eller højere kirkemyndighed« (*Instruktionshåndbog for Kirkens ledere*, 1989, s. 10-3)« (se *Stjernen*, jan. 1994, s. 36).

- I 1985 kom Det Første Præsidentskab med en opfordring til alle om at vende tilbage, hvilket minder os om den pligt, vi har over for dem, hvis navn er blevet »slettet.«

»Vi er opmærksomme på nogle, der er inaktive, på andre, der er blevet kritiske og tilbøjelige til at finde fejl, og på de, der er blevet udelukket af fællesskabet eller Kirken på grund af alvorlige overtrædelser.

Mod alle dem rækker vi ud i kærlighed. Vi er ivrige efter at tilgive i den ånd, som han der sagde: »Jeg, Herren, tilgiver, hvem jeg vil, men af jer forlanges det, at I tilgiver alle mennesker« (L&P 64:10).

Vi opfordrer Kirkens medlemmer til at tilgive dem, som har gjort dem fortræd. Til dem, som ikke længere er aktive, og som er blevet kritiske siger vi: »Kom tilbage. Kom tilbage og spis fra Herrens bord, og nyd igen de helliges fællesskabs søde og mættende frugter.«

Vi tror, at mange har længtes efter at vende tilbage, men føler det er pinligt at gøre det. Vi forsikrer jer om, at I vil finde åbne arme, der tager imod jer, og hænder villige til at bistå jer« (Ezra Taft Benson, Gordon B. Hinckley, and Thomas S. Monson, »An Invitation to Come Back«, *Church News*, 22. dec. 1985, s. 3).

Mosija 27:14. En Herrens engel

- En af en engels roller er at kalde de ugudelige til omvendelse (se Moro 7:29, 31). Bemærk at englen ikke kom til Alma og Mosijas fire sønner på grund af deres retskaffenhed, men fordi »hans tjeneres bønner må[tt]e blive besvaret i forhold til deres tro« (Mosi 27:14).

- Engles betjening må ske i henhold til Guds vilje og forekommer ikke, når anmoderen finder det godt. Idet han talte om en mand, som havde bedt om englebesøg, sagde præsident Wilford Woodruff (1807-1898):

»Jeg sagde til ham, at om han så bad i tusind år til Israels Gud om den gave, så ville han ikke få den, medmindre Herren havde en grund til at sende en engel til ham. Jeg fortalte, at Herren aldrig havde og aldrig ville sende en engel til nogen alene for at tilfredsstille et menneskes ønske om at se en engel. Dersom Herren sender en engel til nogen, så sender han den for at udføre et værk, som udelukkende kan udføres gennem englebetjening. Jeg sagde, at det var sådan, jeg så på sagen. Herren har sendt engle til menneskene siden jordens skabelse på forskellige tidspunkter, men altid med et budskab eller noget at gøre, som ikke kunne blive gjort på anden vis. Jeg gennemgik, hvornår engle havde vist sig for mennesker, med ham. Selvfølgelig omtalte jeg den engel, som besøgte Joseph Smith. Johannes Åbenbareren sagde, at i de sidste dage ville en engel flyve midt oppe under himlen med et evigt

evangelium at forkynde for dem, der bor på jorden. Grunden til, at det var påkrævet, at en engel skulle gøre dette var, at evangeliet ikke var på jorden. Evangeliet og præstedømmet var blevet taget væk fra menneskene. Derfor var Gud nødt til at gengive det.

Som jeg altid har sagt, og som jeg siger til jer igen, så er Helligånden, hvad enhver Guds hellig har brug for. Det er langt vigtigere for et menneske at have den gave, end at modtage englebetyning, medmindre det er nødvendigt, at en engel belærer et menneske om noget, som vedkommende ellers ikke ville have lært. (»The Administration of Angels«, i Brian H. Stuy, komp. *Collected Discourses*, 5 vol., 1987-1992, 5:233).

MOSIJA 27:14

Hvordan kan retskafne forældre påvirke vildfarne børn?

Mosija 27:22-23. Betjening af dem, der er faret vild

- Noget af det vigtigste Gud fordrer af dem, han har kaldet til at tjene, er, at de hjælper dem, der er faret vild, tilbage til folden.

Mens han tjente i De Halvfjerds udtrykte ældste Theodore M. Burton (1907-1989) sine følelser om dette hellige værk: »Man har spurgt mig: »Er det ikke deprimerende at gennemgå de synder og overtrædelser, som har bragt folk i vanskeligheder? Det ville det være, hvis jeg skulle lede efter synder og overtrædelser. Men jeg arbejder med mennesker, som omvender sig. Det er Guds sønner og døtre, som har begået nogle fejl, nogle af dem meget alvorlige. Men de er *ikke* syndere. De *var* syndere tidligere, men har gennem bitter erfaring oplevet den hjertesorg, som følger af at være ulydig mod Guds love. *Nu* er de ikke syndere mere. De er Guds omvendte børn, som ønsker at vende tilbage til ham og stræber efter det. De har begået fejl og har betalt for dem. Nu søger de forståelse, kærlighed og accept« (se *Stjernen*, jan. 1986, s. 49).

Mosija 27:25. Født på ny

- Præsident Ezra Taft Benson (1899-1994) mindede os om noget, der er vigtigt at huske, når vi stræber efter at blive født på ny og blive vor Frelser, Jesus Kristus lig:

»Vi må passe på ikke at blive mismodige og miste håbet, når vi forsøger at blive mere og mere som Gud. Det er en livslang proces at blive som Kristus, og udviklingen og forandringerne kommer ofte så langsomt, at det næsten ikke kan mærkes. Skrifterne rummer storslåede beretninger om mennesker, hvis liv ændrede sig drastisk på et øjeblik: Alma den yngre, Saulus på vej til Damaskus, Enosh, der beder hele natten, og kong Lamoni. Sådanne fantastiske eksempler på kraften til at ændre selv mennesker, som var fanget i synd, giver os tillid til, at forsoningen kan nå ud til alle, selv der, hvor det ser mest håbløst ud.

Men vi må være forsigtige, når vi taler om sådanne betydningsfulde eksempler. Selv om de er ægte og stærke, så er de undtagelser, som bekræfter reglen. For hver gang der er én Paulus, én Enosh og én kong Lamoni, er der hundrede tusinder mennesker, for hvem omvendelsesprocessen er meget mere udefinerlig, langt mere umærkelig. Dag for dag kommer de Herren nærmere, uden at de rigtigt kan se, at de opbygger et guddommeligt liv. De lever stille som gode, hjælpsomme og pligtopfyldende mennesker. De er som lamanitterne, som Herren sagde var {døbt} med ild og med Helligånden ... *og de vidste det ikke*. (3 Ne 9:20; fremhævelse tilføjet)« (se »En mægtig forandring i hjertet«, *Stjernen*, mar. 1990, s. 5).

- For yderligere oplysninger omkring emnet at blive født på ny og oplevelsen af en mægtig forandring i hjertet, henvises til kommentaren til Mosija 5:2 (se s. 138), Alma 5:12-14 (se s. 171) og Alma 36:17-21 (se s. 226).
- Ældste Dallin H. Oaks uddybede betydningen af at blive født på ny:

»Spørgsmålet om, hvorvidt en person er blevet frelst, formuleres undertiden med, om denne person er blevet »født på ny«. At blive »født på ny« er en velkendt vending i Bibelen og Mormons Bog. Som tidligere nævnt belærte Jesus om, at medmindre man er »født på ny« (Joh 3:3) af vand og ånd, kan man ikke komme ind i Guds rige (se Joh 3:5). Mormons Bog indeholder mange belæringer om nødvendigheden af at være »født på ny« eller »født af Gud« (Mosi 27:25; se v. 24-26; Alma 36:24, 26; Moses 6:59).

Som vi forstår disse skriftsteder, er vores svar på, hvorvidt vi er blevet født på ny, helt klart ja. Vi blev født på ny, da vi indgik et pagtsforhold med vor Frelser ved at blive født af vand og ånd samt ved at påtage os Jesu Kristi navn. Vi kan forny denne genfødsel hver sabbatsdag, når vi nyder nadveren.

Sidste dages hellige bekræfter, at de, der er blevet født på ny på denne måde, er åndeligt fødte sønner og døtre af Jesus Kristus (se Mosi 5:7; 15:9-13; 27:25). Ikke desto mindre må vi for at opnå de tiltænkte velsignelser ved denne genfødte tilstand stadig overholde vore pagter og holde ud til enden. I mellemtiden er vi gennem Guds nåde blevet født på ny som nye skabninger med en ny åndelig herkomst og med udsigt til en storslået arv« (se *Stjernen*, juli 1998, s. 64).

Mosija 27:28. Efter megen trængslen kommer velsignelsen

- Til trods for at Alma den yngre havde været igennem mange prøvelser, så var resultatet af hans omvendelse en udsøgt og overvældende glæde (se Alma 36:21). Følgende oversigt viser virkningen af Almas omvendelse:

Før	Efter
»Kødelige og faldne ... vil ... blive forstødt« (Mosi 27:25-27; Alma 36:11)	Forløst af Gud, »født af Ånden« (Mosi 27:24-25; Alma 36:23)
»Vadet gennem megen trængsel« (Mosi 27:28)	Revet »ud af en evigtvarende brænden« (Mosi 27:28)
I »bitterheds galde og syndens bånd« (Mosi 27:29)	Forløst fra »bitterheds galde og syndens bånd« (Mosi 27:29)
»I den mørkeste afgrund« (Mosi 27:29)	Se »Guds forunderlige lys« (Mosi 27:29)
»Martret af evig pinsel« (Mosi 27:29)	Sjælen »smertes ikke mere« (Mosi 27:29)
»Revet op ved erindringen« om sine mange synder (Alma 36:17)	Ikke mere »revet op ved erindringen« om sine synder (Alma 36:19)
Følte overordentlig stor smerte (Alma 36:20-21)	Følte overordentlig stor glæde (Alma 36:20-21)
Sjælen martredes ved tanken om at være i Guds nærhed (Alma 36:14-15)	Sjælen længtes efter Guds nærhed (Alma 36:22)

- Ældste Jeffrey R. Holland forklarede, at vi må indse, at prisen for synd er høj, og selv om omvendelse kan være svær, vil slutresultatet altid være langt mere værd end det kostede:

»Vi lærer at omvendelse er en meget smertelig proces. Alma indrømmer, selv om han vadede gennem megen trængsel og omvendt[e sig] næsten til døde, så blev han martret af en evigtvarende brænden.« Han sagde: »Jeg var i den mørkeste afgrund.« Min sjæl blev martret af evig pinsel« (Mosi 27:28-29) ...

I tre tilsyneladende endeløse dage og nætter blev han plaget »med en fordømt sjæls smerter« (Alma 36:16), en smerte der var så dyb, at han fysisk var sat ude af spillet, og åndeligt blev han martret af det, der syntes at være hans endelige skæbne. Ingen bør tro at tilgivelsens gave fuldt ud opleves uden en betydelig indsats fra den tilgivnes side. Ingen bør være så tåbelig at synde villigt eller tankeløst, fordi de tænker, at det er let at opnå tilgivelse.

Omvendelse må indebære lidelse og sorg. Enhver, der måtte tro anderledes, har ikke læst om den unge Almas liv eller har prøvet personlig omvendelse. I omvendelsesprocessen får vi en lille smag af den lidelse, vi må udholde, dersom vi ikke vender os bort fra det onde. Den smerte er, om end den kun er midlertidig for den omvendte, den bitreste kalk. Ingen mand eller kvinde bør være så tåbelig at tro, at der kan sippes lidt af den uden følger ...

Vi lærer, at når omvendelsen er fuldført, vil vi blive født på ny og for altid efterlade vores gamle jeg. For mig er der ingen af de mange forsøg på at belære om omvendelse, der kommer mere til kort, end den velmente antydning af, at »selv om man har trukket et søm ud af en træpæl, så vil der altid være et hul i pælen.« Vi ved, at omvendelse (eller udtrækning af sømmet) kan være en meget lang, smertefuld og svær opgave. Og desværre er der nogle, som aldrig vil føle sig tilskyndet til det. Vi ved endda, at der er meget få synder, hvorfra det ikke er muligt at omvende sig. Men hvor omvendelse er mulig, og dens krav er fulgt og opfyldt, så vil der ikke være noget hul i pælen af den simple årsag, at det ikke længere vil være den samme pæl. Det er en ny pæl. Vi kan begynde forfra, fuldstændig rene, med en ny vilje og en ny måde at

leve på« (*However Long and Hard the Road*, 1985, s. 83-84).

MOSIJA 28:3-4

Hvordan påvirkede Mosijas sønners omvendelse deres ønske om at være missionærer?

Mosija 28:3. »Frelse skulle blive kundgjort for enhver skabning«

- Præsident Howard W. Hunter (1907-1995) beskrev, hvordan ønsket om at forkynde evangeliet er en naturlig del af personlig omvendelse:

»Der er eksemplet med Mosijas fire sønner – Ammon, Aron, Omner og Himni – som gennem forsoningen modtog tilgivelse for deres synder, og derefter arbejdede mange år blandt lamanitterne på at føre dem til Kristus. Vi læser, at de ikke kunne bære tanken om, at en eneste sjæl skulle gå tabt (se Mosi 28:3) ...

En god indikator for ens personlige omvendelse er ønsket om at fortælle andre om evangeliet. Af denne grund har Herren givet ethvert medlem af Kirken pligt til at være missionær« (*The Teachings of Howard W. Hunter*, ed. Clyde J. Williams, 1997, s. 249).

- Ældste M. Russell Ballard fra De Tolv Apostles Kvorum foreslog en effektiv måde, som Kirkens medlemmer kan dele evangeliet på i dag: »Nøglen til succes i medlemsmissionering er at udøve tro. En måde at udvise jeres tro på Herren og hans løfter på er ved under bøn at sætte en dato for, hvornår I vil have forberedt en person til at møde missionærerne. Jeg har modtaget hundredvis af breve fra medlemmer, som har udøvet deres tro på denne enkle måde. Selv om familien ikke havde nogen i tankerne, som de kunne fortælle om evangeliet, satte de en dato, bad og talte så med mange flere mennesker. Herren er den gode hyrde, og han kender sine får, som er blevet forberedt til at høre hans røst. Han vil vejlede os, når vi søger hans guddommelige hjælp til at fortælle om hans evangelium« (*Liahona*, maj 2006, s. 86).

Mosija 28:11-20. Den jereditiske optegnelse og seerstenene

- Præsident Joseph Fielding Smith (1876-1972) talte om Mosijas brug af stenene til oversættelse af den jereditiske optegnelse:

»Limhis folk havde en optegnelse med til Mosija »... indgraveret på plader af malm« (Mosi 21:27), som Mosija oversatte ved hjælp af de to sten, der var fastgjort i de to indfatninger på en bue ...

Joseph Smith modtog sammen med brystpladerne og pladerne til Mormons Bog den Urim og Tummin, som blev gemt af Moroni for senere at komme frem i de sidste dage, som et middel ved hvilket disse gamle optegnelser kunne oversættes, den samme Urim og Tummin der blev givet Jereds bror« (L&P 17:1 (*Answers to Gospel Questions*, komp. Joseph Fielding Smith jun., 5 vol., 1957 1966, 1:161 162).

Mosija 29:26-27. Faren for, at flertallet vælger »det, der ikke er ret«

- Ældste Neal A. Maxwell (1926-2004) fra De Tolv Apostles Kvorum advarede mod, at vi bliver ligegyldige over for ugudeligheden i samfundet, fordi ødelæggelse venter de folkeslag, som vælger uretfærdighed:

»I forbindelse med menneskers adfærd gælder det, at når det, der engang udgjorde en mindre del af folkets røst, bliver til den dominerende stemme, så følger Guds straffedomme og konsekvenserne af tåbelig selvished (se Mosi 29:26-27).

Kulturelt forfald fremskyndes, når grupper med selviske særinteresser i samfundet bliver ligegyldige over for

almene værdier, som engang blev holdt i hævd. Dette skred fremmes af de ligegyldige eller livsnyderne, mens samfundet omhyggeligt ledes ned til helvede (se 2 Ne 28:21). Der er nogle, som ikke tager del i dette skred, men som dog ser passivt til, hvor de tidligere ville have søgt at dæmme op for det, som er deres ret ...

Vi har faktisk en forpligtelse til at holde øje med de afslørende tegn på forfald i samfundet ...

Både ledere og borgere er ansvarlige for det, der sker under et kulturelt forfald. Set i historiens lys er det let at kritisere dårlige ledere, men vi bør ikke lade deres tilhængere gå fri. Ellers vil de i deres rationalisering af deres degeneration hævde, at de blot adlød ordrer, mens lederne blot udstedte ordrer! Men der kræves så meget mere af borgere i et demokratisk samfund, hvori den individuelle karakter betyder så meget hos både ledere og borgere« (se *Liahona*, juli 1999, s. 27).

- Præsident Boyd K. Packer talte også om tidens tendens til forvrænget tolerance:

»Tolerancens dyd er blevet forvrænget og løftet til en ophøjet position, at den betragtes på lige fod med eller som mere dyrebar end moral. Det er en ting at være tolerant, eller endog tilgivende over for enkeltpersoner. Det er en ganske anden sag kollektivt at lovgive og lovliggøre for at beskytte umoralsk adfærd, som kan svække eller endog ødelægge familien.

Det er en farefuld fælde, når tolerancen tages så vidt som til at beskytte rettigheder for dem, hvis adfærd sætter

familien i fare og skader rettighederne for størstedelen af folket. Vi kommer faretruende nær på de tilstande, som profeten Mosija beskrev (i Mosi 29:26-27)« (»Children of God«, *BYU Women's Conference*, 5. maj 2006, s. 6).

Mosija 29:41-44. Dommernes regeringstid

- Skiftet i regeringsformen, som kong Mosija foranledigede, var så markant, at nefitterne fra den tid og frem til Kristi fødsel (se 3 Ne 2:8) begyndte at regne deres tid fra begyndelsen af dommernes regering. Tidligere havde nefitterne baseret deres tidsangivelse fra det år, hvor Lehi forlod Jerusalem.

Overvej

- Hvad tror du det er, der motiverer mennesker, som helt har omvendt sig, til at forkynde evangeliet for andre?
- Hvorfor mener du, at det er vigtigt at føre optegnelser i vores familie og i Kirken?

Forslag til opgaver

- Meld dig frivilligt til at give en lektion til familieaften om Alma den yngres og Mosijas sønners omvendelse, som beskrevet i Mosija 27-28. Tilskynd dem, som du underviser, til at anvende de principper, som Alma og Mosijas sønner viste, og som vi læser om i Mosija 27:32-36; 28:3.
- Skriv et særligt afsnit i din dagbog, som beskriver den »forandring i hjertet«, du har oplevet i forbindelse med udviklingen af dit vidnesbyrd.

Indledning

Alma den yngre mødte alvorlige udfordringer, da han på samme tid tjente som højpræst over Kirken og som den første overdommer for nefitterne (se Alma 4:18). Både Kirken og regeringen blev truet af mænd, som forsøgte at bruge religion og politik for egen vinding. Nehor underminerede Kirken ved at bruge præstelist til at stifte en religiøs bevægelse og profession, som tiltrak mange (se Alma 1). Amlici, en mand af Nehors orden, bekrieger den nyvalgte dommerregering efter, at han forgæves har forsøgt at blive konge (se Alma 2-3). Bemærk hvordan Alma bad, udøvede tro på Gud og derefter greb til handling for at overvinde de problemer, han stod overfor. Overvej hvordan du kan følge Almas eksempel til at håndtere dine egne personlige udfordringer.

Kommentar

Almas Bog

- Da Mormon sammenfattede Mormons Bog stod han over for svære udfordringer, da han skulle beslutte, hvad der skulle medtages i den forkortede udgave. Han tog hensyn til mindst to ting i sin udvælgelse. For det første sagde Herren til Mormon: »[skriv] det, som er blevet ... befalet« (3 Nefi 26:12). Dernæst vidste Mormon, at hans optegnelse skulle komme frem i de sidste dage med det formål at samle det spredte Israel om Herrens pagter (se MormO 1:1-11; 3 Ne 26:6-12; 29:1-9; 30:1-2). Vi ved derfor, at da Mormon skulle foretage nogle redaktionelle afgørelser, var disse to faktorer afgørende for ham.

Det er lærerigt at sammenligne længden af bøgerne i Mormons Bog og den tidsperiode de dækker. De umådelige mange skrivelser fra en ret kort historisk periode, fortæller læseren, at den tidsperiode i Mormons Bog, som Almas Bog dækker, er særlig sammenfaldende og relevant for vor tid. For yderligere sammenligning henvises til oversigten »Sider i Mormons Bog og tidsperioder« i tillægget (s. 398).

Alma 1:3-4. Nehor belærte om, at enhver »lærer burde nyde anseelse«

- Nehor benyttede sig af smiger og falske lærdomme for at vinde tilhængere og angribe Guds kirke. Hans lære var populær, fordi den undskyldte synd i religionens

navn. Han opmuntrede til ugudelighed ved at sige, at »til sidst ville alle mennesker få evigt liv« uagtet deres adfærd (Alma 1:4).

Jerry Thompson, © IPI

Ældste L. Tom Perry fra De Tolv Apostles Kvorum tilskynder os til at have modet til at stå imod vor tids nehorer og deres populistiske budskaber: »Nehors ord appellerede til folk, men hans lære var, selvom den var populær blandt mange, usand. Når vi står over for livets mange valg, vil verdens lette og populære budskaber ofte ikke være de rette at vælge, og det vil kræve meget mod at vælge det rette« (se *Stjernen*, jan. 1994, s. 63).

- I Alma 1:4 lærer Nehor folket, at »hele menneskeslægten ville blive frelst.« I vers 16 læser vi, at præstelisten var, at prædike »falske lærdomme ... for rigdoms og æres skyld.« En af de falske lærdomme, som ofte forkyndes af de, som gør sig skyldige i præstelist er »at hele menneskeslægten [vil] blive frelst på den yderste dag, og at de ikke [behøver] at frygte eller bæve« (v. 4). Et stort problem med præstelist er, at der ikke forkyndes omvendelse, »for de var af Nehors bekendelse og troede ikke på omvendelse fra deres synder« (Alma 15:15).

- Ældste Dallin H. Oaks fra De Tolv Apostles Kvorum har rådet evangeliske undervisere til at se hen til Frelseren og hjælpe deres elever med at gøre det samme: »En lærer i evangeliet vil aldrig fordunkle elevens syn på Mesteren ved at stå i vejen for eller ved at overskygge lektionen ved at fremhæve sig selv eller ved egen nytte. Dette vil sige, at en lærer i evangeliet aldrig må beskæftige sig med præstelist, hvilket betyder, »at mennesket prædiker og fremstiller sig selv som et lys for verden for at opnå vinding og verdens ros« (2 Ne 26:29). En lærer

i evangeliet forkynder ikke for at »nyde anseelse« (Alma 1:3) eller »for rigdoms og æres skyld« (Alma 1:16). Han eller hun følger eksemplet i den vidunderlige Mormons Bog, hvor »prædikerer ikke var bedre end tilhøreren, ej heller var læreren bedre end eleven« (Alma 1:26). Begge vil se hen til Mesteren« (se *Liahona*, jan. 2000, s. 96).

Alma 1:5-6, 16. Præstelist

- Nehor tilskyndede til præstelist og selvpromovering for at få rigdom og ære. Nehors eksempel viser, at vi bør være på vagt over for dem, som søger personlig hæder eller velstand for deres forkyndelse. Nefi havde tidligere defineret præstelist: »Præstelist består deri, at mennesker prædiker og sætter sig selv op som et lys for verden, så de kan opnå vinding og verdens ros, men de stræber ikke efter Zions velfærd. Se, Herren har forbudt dette« (2 Ne 26:29-30).

- Ældste David A. Bednar fra De Tolv Apostles Kvorum har også defineret præstelist for Kirkens undervisere: »Alt hvad I eller jeg måtte gøre som lærer, der bevidst eller med overlæg drager opmærksomheden mod os selv – i de budskaber vi fremlægger, i vores metoder eller i vores personlige adfærd – er en form for præstelist, der hindrer Helligånden i fuldt ud at virke i undervisningen ... prædiker han det ved sandhedens Ånd eller på nogen anden måde? Og hvis det sker på nogen anden måde, er det ikke af Gud« (L&P 50:17-18) («Seek Learning by Faith», an evening with Elder David A. Bednar, 3. feb. 2006, s. 4, www.ldsces.org).

ALMA 1:7-9

Hvordan reagerede Gideon først på Nehors falske lærdomme? Hvad kan vi lære af Gideons oplevelse?

Alma 1:7-9. Gideon var »et redskab i Guds hænder«

- Optegnelsen siger, at Gideon »havde været et redskab i Guds hænder« (Alma 1:8). Som en af dem, der boede i Nefis land, havde han kæmpet mod den ugudelige kong Noas herredømme (se Mosi 19:4). Senere, under

Limhis regeringstid, blev Gideon »kongens anfører« og spillede en væsentlig rolle i forbindelse med at redde folket og bistå dem i flugten til Zarahemla (se Mosi 20:17; 22:3-9). Da han kom til Zarahemla levede han op til de høje standarder for at blive lærer i Kirken (se Mosi 23:14). Da Gideon blev konfronteret med Nehors falske lære, formanede han Nehor »med Guds ord« (Alma 1:7). Som følge deraf blev Gideon slået ihjel i forsvar for sin tro. Denne anfører, lærer og martyr var så velanset af folket, at de både opkaldte en dal og en by efter ham (se Alma 2:20; 6:7).

Alma 1:13-15 Hvad er en forsmædelig død?

- Nehor blev dømt til døden på grund af mordet på Gideon. Skriften siger, at »han led en forsmædelig død« (Alma 1:15), hvilket betyder meget skammelig, beskæmmende og vanærende (se *Den Danske Netordbog*, 2011).

Alma 1:17-18 Dødsstraf

- Guds lov lyder: »den, der udgyder menneskets blod, skal få sit blod udgydt af mennesker« (1 Mos 9:6). I 1889 forberedte Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostles Kvorum en deklARATION om Kirkens holdning til dødsstraf:

»Vi fremkommer med denne højtidelige erklæring, nemlig:

At denne kirke betragter udgydelse af menneskeblod med den største afsky. At vi anser drab på mennesker, medmindre det sker i overensstemmelse med borgerlig ret, som en meget alvorlig forbrydelse, som bør straffes med udgydelse af forbryderens blod, efter en retmæssig retssag i et land ...

Guds åbenbaringer til denne kirke stadfæster døden som straf for mord, og kræver at forbrydelser mod liv og ejendom skal fremstilles og prøves i henhold til landets love« («Official Declaration», *Millennial Star*, 20. jan. 1890, s. 33-34).

Alma 1:19-20; 25. Bær tålmodigt forfølgelse

- De, som følger Jesu Kristi lære vil altid møde forfølgelse. Præsident Harold B. Lee (1899-1973) opfordrede dem, som bliver forfulgte til aldrig at lade deres prøvelser standse deres åndelige fremgang eller hindre deres retskafne ildhu:

»At blive forfulgt for retfærdighedens skyld i en stor sag, hvor sandhed, dyd og ære er på spil, er gudeligt ... Den store skade, der kan opstå fra forfølgelse, kommer ikke fra forfølgelsen i sig selv, men fra den virkning den kan have på den forfulgte, som kan

blive afskrækket i sin ildhu for retskaffenheden i deres sag. Meget af den forfølgelse stammer fra en manglende forståelse, fordi menneskene er tilbøjelige til at kæmpe imod det, de ikke fatter. Noget af det kommer fra mennesker, som er opsat på at gøre ondt. Men uanset årsagen så synes forfølgelse at være universel mod dem, der er optaget af den gode sag ...

Hvis I står fast ved det rette til trods for pøbelens spot eller endog fysisk vold, vil I blive kronet med den signede evige glæde. Hvem ved, om det ikke atter engang i vor tid, som i fordums tid, måtte blive krævet af hellige eller endog apostle at give deres liv i forsvar for sandheden? Om dette skulle ske, må Gud så give, at modet ikke svigter!« (*Decisions for Successful Living*, 1973, s. 61-62).

ALMA 1:26

Hvordan betragtede præsterne dem, de prædikede for? Hvorfor er denne indstilling vigtig, når vi underviser andre?

Alma 1:26. »Præsterne forlod deres arbejde for at give Guds ord«

- Bemærk Mormons sammenligning mellem Nehors stolthed og de ydmyge præster fra Guds kirke i Alma 1. Nehor gik med »meget kostbare klæder« og prædikede »for rigdoms og æres skyld« og han var stolt af hjertet og troede, at han var andre overlegne (se Alma 1:5-6, 16). I modsætning dertil bar de sande præster ikke kostbare klæder, og underviste ud fra et ønske om andres fremgang, og uden de blev kompenseret økonomisk, de arbejdede selv for livets underhold og agtede ikke

sig selv højere end deres tilhørere (se Alma 1:26-27; se også Mosi 18:24; 27:5). Hele vejen gennem Mormons Bog finder man mange forskellige apostatiske grupper, som gør brug af Nehors lære eller orden (se Alma 1:16; 16:1-12). Denne orden forherligede deres såkaldte åndelige ledere i en sådan grad, at de udgjorde en elitær gejstlig klasse og havde en særstatus blandt folket. Denne selvbestaltede elite udnyttede ofte den almene befolkning og forfulgte de fattige (se Mosi 11:3-6; 23:39; 24:8-9; Alma 31:23-32:5). I modsætning dertil lærer vi i Alma 1:26, at Herrens måde er at kalde lægmænd til præstedømmeledere.

Alma 1:26-31. Kirken etableres

- Præsident James E. Faust (1920-2007) fra Det Første Præsidentskab forklarede, at det, at etablere Herrens kirke, kræver mere end at udføre dåb:

»Vi anerkender, at den proces at oprette Herrens kirke omfatter langt mere end at døbe folk. I det første kapitel af Alma i Mormons Bog finder vi en lærerig række af begivenheder, som viser måden, hvorpå Herrens kirke bliver etableret ...

Lad os lægge mærke til følgende i denne proces:

For det første undervises der i læresætningerne (se Alma 1:26).

For det andet agter medlemmerne andre som sig selv (se v. 26).

For det tredje arbejder alle, de arbejder for og fortjener det, de modtager (se v. 26).

For det fjerde giver de af deres gods til de mindre bemidlede, og de tjener hinanden (se v. 27).

For det femte holder de deres ønsker i ave, samtidig med at de på passende vis tilgodeser deres egne behov (se v. 27) ...

Den store forandring fandt ikke sted, fordi folket fik ting, men snarere fordi de blev undervist og begyndte at hjælpe sig selv og sørge for de mindre heldigt stillede. Det var da de begyndte at give af sig selv på Herrens måde, at deres kår blev bedre.

Denne proces med at etablere Kirken kan finde sted alle vegne« (se *Den danske Stjerne*, maj 1980, s. 146).

Alma 1:27. Påklædning og fremtoning

- Mormons Bog advarer gentagne gange om faren ved stolthed og classeskel, som bliver tydelig, når folk begynder at bære »meget kostbare klæder« (Alma 1:6). Medlemmer af Herrens kirke er blevet advaret mod at gå til ekstremer i påklædning og fremtoning. De bør også undgå at blive for optagede af den dyre mode (se L&P 42:40). Men ikke desto mindre er Kristi tilhængere blevet bedt om at være »nydelige og pæne« (Alma 1:27).

I hæftet *Til styrke for de unge* står der: »Når du er velplejet og sømmeligt klædt, indbyder du Helligånden til at være din ledsager. Vær altid ren og pæn og undgå at være sjusket eller upassende afslappet i påklædning, udseende og manerer. Spørg dig selv: »Ville jeg føle mig tryk med mit udseende, hvis jeg var i Herrens nærhed?« (2001, s. 15-16).

ALMA 2:4.

*Hvorfor ville Amlici gerne være konge?
Hvad gjorde han, da folkets stemme
gik imod ham? (se Alma 2:7-10).*

Alma 2:4-6. Folkets stemme

- Amlicis forsøg på at frarøve folket deres religiøse rettigheder og privilegier blev afvæbnet gennem folkets stemme. Forestil jer resultatet dersom de retskafne

nefitter på Amlicis tid havde undladt at stemme. I vor tids demokratiske samfund har enhver sidste dages hellig en hellig pligt til at stemme og gøre sin indflydelse gældende i samfundet og derigennem sørge for ærlige, vise, gode og hæderlige ledere og love (se L&P 98:10).

- Ældste M. Russell Ballard fra De Tolv Apostles Kvorum opfordrer os til at gøre vore stemmer gældende i kampen mod tidens ugudelige tendenser: »Vi må huske Edmund Burkes udtalelse: »Det eneste der er nødvendigt for, at de onde kan sejre, er, at de gode ingenting gør.« Vi skal sammen med andre bekymrede borgere i hele verden lade vores røst blive hørt i modsætning til de nuværende tendenser. Vi er nødt til at fortælle folkene bag de anstødelige medier, at vi har fået nok. Vi er nødt til at støtte programmer og produkter, der er positive og opløftende. Vi kan slutte os sammen med naboer og venner, der deler vores bekymring, og vi kan sende et klart budskab til dem, der er ansvarlige. Deres adresser kan findes på deres internetsider og hos de lokale filialer. Breve og e-mail har en større virkning end de fleste mennesker er klar over« (se *Liahona*, nov. 2003, s. 18).

Alma 2:28-31. Alma og nefitterne blev styrket af Gud

- Herren havde tidligere lovet nefitterne, at han ville styrke dem mod lamanitterne, dersom de var retskafne (se 2 Ne 5:25). Som følge deraf påkaldte nefitterne Gud, da de stod i størst behov for hans hjælp, og de »blev styrket af Herrens hånd« (Alma 2:28). I det selv samme slag blev Alma, som følge af sin tro, »styrket« af Herren med kraft til at overvinde sine fjender (se Alma 2:30-31).

Alma 3:4. Amlicitterne havde mærket deres kroppe

- Amlicitterne »havde mærket sig med rødt i panden« for at skille sig ud fra nefitterne (Alma 3:4, 18). I vor tid har præsident Gordon B. Hinckley (1910-2008) opfordret unge mænd og kvinder til at respektere legemets hellighed og ikke lade sig tatovere:

»Og så er der den forrykte skik med at lade sig tatovere. Jeg fatter ikke, hvorfor en ung mand, eller en ung kvinde for den sags skyld, vil gennemgå den smertefulde proces med at skamfere kroppen med forskellige kulørte tegninger af mennesker, dyr og symboler. Tatoveringerne er permanente, medmindre

man gennemgår endnu en smertefuld og kostbar proces for at få dem fjernet. Fædre, fraråd jeres sønner at lade sig tatovere. De vil måske protestere nu, men dagen vil komme, hvor de vil takke jer. En tatovering er graffiti på legemets tempel.

Og så er der denne piercing af kroppen, hvor man sætter flere ringe i ører, næsen og sågar tungen. Kan de virkelig mene, at det er pænt? Det Første Præsidentskab og De Tolvs Kvorum har erklæret, at vi fraråder tatoveringer og også »perforeringer af kroppen af andre end lægelige årsager.« Men vi tager ikke stilling til »de minimale huller, som kvinder får lavet til et sæt ørenringe – et sæt« (*Liahona*, januar 2001, s. 68).

Alma 3:5. Amlicitterne ændrede deres udseende for at følge lamanitterne

- Amlicitterne ændrede deres udseende for at ligne lamanitterne. I dag føler mange sidste dages hellige sig presset til at følge verdens trends. Ekstrem påklædning og fremtoning gør det muligt at skelne den ulydige fra den tro tilhænger af Jesus Kristus. De, som følger disse verdslige trends »lytter ikke til profeten og følger i stedet verdens modeluner« (se »Questions and Answers«, *New Era*, mar. 2006, s. 14; se også *Til styrke for de unge*, s. 14-16).

- Ældste M. Russell Ballard belærte unge mænd, der bærer præstedømmet, om at verdens mode for påklædning og fremtoning kan jage Herrens Ånd væk:

»Der er en hel subkultur, der hylder samtidens bander og deres kriminelle adfærd med musik, tøjstil, sprog, holdninger og adfærd. Mange af jer har set, at jeres smarte venner har taget den stil til sig, som noget »moderigtigt« og »sejt« alene for at blive draget ind i denne subkultur ...

Jeg tror ikke, at I kan stå for sandhed og ret, hvis I går klædt i noget, der ikke passer sig for den, der bærer Guds præstedømme« (se *Stjernen*, jan. 1998, s. 39, 40).

Alma 3:26-27. »For enhver får løn af ham, som han vælger at adlyde«

- Vendingen »enhver får løn af ham, som han vælger at adlyde« opfordrer billedligt læseren til at betragte sig selv som en ansat, hvis valg afgør, hvem der i sidste ende er hans arbejdsgiver, Gud eller Satan (se Alma 3:27). De, som derfor hælder mod Satan, vil snart opdage, at de er i hans sold og lønnen bliver »evig elendighed« (Alma 3:26).

I sidste ende vil et helt livs valg vise, hvem vi har valgt som en evig arbejdsgiver. Præsident Boyd K. Packer, præsident for De Tolv Apostles Kvorum underviste i denne sandhed, da han sagde: »Livet udgøres af tusinder daglige valg. Gennem årene udgør disse små valg et mønster, som klart viser, hvad det er, vi sætter pris på« (se *Den danske Stjerne*, apr. 1981, s. 33).

Alma 4:9-12. »En stor anstødssten«

- Når medlemmer af Kirken bliver stolte, bliver deres dårlige eksempel en anstødssten for dem, som ikke tilhører Kirken (se Alma 4:9-12; 39:11). Præsident Gordon B. Hinckley fortalte en historie om en ung mand, som løb ind i forfærdelige vanskeligheder, da han ville lære om evangeliet på grund af måden, som Kirkens medlemmer behandlede ham på:

»Han var ikke medlem af Kirken. Han og hans forældre var aktive inden for en anden tro.

Han erindrer, at da han voksede op, var der nogle af hans sidste dages hellige-skolekammerater, der

ringeagtede og gjorde grin med ham, og som fik ham til at føle sig udenfor.

Han kom bogstaveligt talt til at hade denne kirke og dens medlemmer. Han kunne intet godt se i nogen af dem.

Så mistede hans far sit job, og de blev nødt til at flytte. Det nye sted kunne han som 17-årig begynde på college. Der følte han for første gang i sit liv glæden ved at have venner. Én af disse venner, som hed Richard, spurgte ham, om han ikke ville være med i en klub, som han var formand for. Han skriver:

»For første gang i mit liv var der nogen, som ønskede at være sammen med mig. Jeg vidste ikke, hvordan jeg skulle svare, men jeg sagde taknemligt ja ... Jeg elskede den følelse, følelsen af at have en ven. Jeg havde bedt om én hele mit liv. Og nu, efter 17 års venten, havde Gud besvaret den bøn.«

Som 19-årig delte han telt med Richard, mens de havde et sommerjob. Han lagde mærke til, at Richard læste en bog hver aften. Han spurgte, hvad han læste. Han fortalte, at han læste Mormons Bog. Og så tilføjer han:

»Jeg skiftede hurtigt emne og gik i seng. Den bog havde trods alt ødelagt min barndom. Jeg prøvede at glemme det, men en uge gik, og jeg kunne ikke sove. Hvorfor læste han i den hver aften? Jeg kunne snart ikke udholde de ubesvarede spørgsmål i mit hoved. Så en aften spurgte jeg ham, hvad der var så vigtigt ved den bog. Hvad stod der i den? ... Han begyndte at læse derfra, hvor han var kommet til. Han læste om Jesus og om en åbenbaring i Amerika. Jeg var chokeret. Jeg troede ikke, at mormonerne troede på Jesus ...«

Ved en senere lejlighed var denne unge mand og hans ven ude at rejse. Richard rakte ham Mormons Bog og bad ham læse højt fra den. Det gjorde han, og pludselig rørtes han af Helligåndens inspiration.

Tiden gik, og hans tro voksede. Han sagde ja til at blive døbt ...

Det er slutningen på historien, men den indeholder vigtige udsagn. Den ene er den usle måde, som hans unge skolekammerater, som var mormoner, behandlede ham på.

Derudover er der den måde, som hans nye ven Richard behandlede ham på. Den var fuldstændig anderledes

end hans tidligere oplevelse. Den førte til hans omvendelse og dåb, selvom sandsynligheden talte imod det« (se *Liahona*, maj 2006, s. 59-60).

Alma 4:14. Bevarelse af tilgivelse for synd

- Mormons Bog belærer os ikke alene om, at vi gennem Jesu Kristi forsoning kan modtage tilgivelse for vore synder, men den lærer os også, hvordan vi beva-

rer denne tilgivelse for vore synder (se Alma 4:14; også Mosi 4:11). Præsident Marion G. Romney (1897-1988) fra Det Første Præsidentskab belærte om, at det at være tro mod vore pagter og pleje omsorg for hinanden gør, at vi kan bevare tilgivelsen for vore synder: »Er der nogen tvivl om at fastholdelse af forladelse for sine synder afhænger af vores omsorg for hinanden? Der- som vi tror på denne lære, hvis vi hævder, at vi følger Frelseren og hans profeter, hvis vi ønsker at være tro mod vore pagter og have Herrens Ånd i vores liv, så må vi gøre det, som Frelseren sagde og gjorde« (se *Den danske Stjerne*, apr. 1981, s. 176).

ALMA 4:15-19

*Hvorfor overgav Alma dommersædet?
Hvad kan du lære af hans eksempel?*

Alma 4:19. Bære det rene vidnesbyrd

- I forbindelse med at omvende folket, vidste Alma, at »forkyndelsen af ordet havde en stærk tendens til at få

folket til at gøre det, der var retfærdigt – ja, den havde haft en større virkning på folkets sind end sværdet eller noget som helst andet, der var hændt dem« (Alma 31:5). Præsident Gordon B. Hinckley understregede verdens behov for at høre det rene vidnesbyrd:

»I husker nok at Alma overgav dommersædet for at have tid og kræfter til et større værk: (Alma 4:19).

Det er af samme årsag, at verden i dag har brug for den kraft, der ligger i et rent vidnesbyrd. Den har brug for Jesu Kristi evangelium, og hvis verden skal høre dette evangelium, så er det nødvendigt, at nogen går ud og underviser i det« (»Missionærtjeneste«, *Stjernen*, mar. 1988, s. 2).

- Ældste M. Russell Ballard rådede sidste dages hellige til at bære det rene vidnesbyrd:

»Ganske enkelt vil vidnesbyrd – ægte vidnesbyrd, som er født af Ånden og bekræftet af Helligånden – ændre liv. Det ændrer den måde, man tænker på, og hvad man gør. Det ændrer det, man siger. Det påvirker alle ens prioriteter og alle de valg, man træffer ...

Min erfaring overalt i Kirken får mig til at frygte, at alt for mange af vore medlemmers vidnesbyrd forbliver ved »jeg er taknemlig« og »jeg elsker«, og alt for få er i stand til med ydmyg og oprigtig tydelighed at sige: »Jeg ved«. Som resultat heraf mangler vore møder af og til den rigdom på vidnesbyrd og åndelige afstivninger, som rører sjælen og har betydelig, positiv virkning på alle dem, der hører dem.

Vore vidnesbyrdmøder må være mere centreret omkring Frelseren, evangeliets læresætninger, gengivelsens velsigelser og skrifternes lærdomme. Vi må erstatte historier, rejsebeskrivelser og foredrag med rene vidnesbyrd ...

»At bære vidnesbyrd er »at aflægge vidnesbyrd ved Helligåndens kraft; at fremsætte en højtidelig erklæring om noget, som man ud fra personlig kundskab ved, er sandt« (se Guide til Skrifterne, »Vidne«). En tydelig erklæring om tro ændrer folks liv. Det er det, som forandrer hjertet. Det er det, som Helligånden kan bekræfte i Guds børns hjerte.

Selv om vi kan have vidnesbyrd om mange ting som medlemmer af Kirken, er der grundlæggende sandheder, som vi konstant må undervise hinanden i og

fortælle til dem, som ikke deler vores tro. Bær vidnesbyrd om, at Gud er vor Fader, og at Jesus er Kristus. Frelsesplanen bygger på Frelserens forsoning. Joseph Smith gengav Jesu Kristi evangeliums fylde og Mormons Bog er bevis på, at vores vidnesbyrd er sandt« (se *Liahona*, nov. 2004, s. 40-41).

- Præsident Howard W. Hunter (1907-1995) kom med en advarsel om det alt for følelseladede ved vidnesbyrd:

»Lad mig sige et advarende ord omkring dette emne: ... Jeg bliver bekymret, når der bliver sat lighedstegn mellem stærk sindsbevægelse eller fritløbende tårer og Åndens tilstedeværelse. Herrens Ånd kan bestemt godt medføre stærke, følelsesmæssige udbrud, inklusive tårer, men den udvendige tilkendegivelse bør ikke forveksles med selve Åndens tilstedeværelse.

Jeg har gennem årene iagttaget ret mange af mine brødre, og vi har delt sjældne og usigelige åndelige oplevelser med hinanden. Disse oplevelser har skilt sig ud fra hinanden, de har været specielle på hver sin måde og sådanne hellige øjeblikke kan både være med og uden ledsagelse af tårer. Meget ofte er de, men sommetider har de været ledsaget af total stilhed« (»Eternal Investments«, an evening with President Howard W. Hunter, 10. feb. 1989, s. 3, www.ldsces.org).

Overvej

- Hvorfor tror du, at Mormons Bog gentagne gange advarer mod at bære »kostbare klæder« (Alma 1:6, 27, 32) og fokuserer på jordiske ejendele? Hvad er noget af den stil, mode eller trends i tiden, som sidste dages hellige bør undgå?
- Hvordan kan du bruge din stemme til at forsvare standarderne, rettighederne og privilegierne i Kirken i dag?

Forslag til opgaver

- Læs Alma 1-4, og markér alle de skriftsteder, som omhandler rigdom, kostbare klæder og alverdens forgængelige ting. Læg mærke til den virkning, som

udstillingen af deres velstand havde på de retskafne medlemmer af Kirken. Skriv en tre-fire minutters tale om principper, som Kirkens medlemmer kan følge for at holde sig på afstand af materialismens negative åndelige følger.

- Sammenlign Alma 1:3-6, 16-20 med Alma 31:12-29 og lav en liste over lighederne. Hvorfor appellerede Nehors lære og de frafaldne zoramitters religion til så mange?
- I kampens hede anråbte Alma Gud om hjælp (se Alma 2:30). Som respons på Almas tro, styrkede Gud ham ved kraft til at vinde over sine fjender (Alma 2:31). Find mindst to andre eksempler i Mormons Bog på, at Gud styrker andre. Tænk på en gang, hvor du selv er blevet styrket af Herren og skriv den oplevelse ned i din dagbog, hvis du ikke allerede har gjort det.

Indledning

Alma overgav dommersædet, så han selv kunne gå ud »blandt ... Nefis folk ... og vække dem til erindring om deres pligt ... øve pres mod dem med det rene vidnesbyrd« (Alma 4:19). Beretningen om hans arbejde blandt Zarahemlas og Gideons folk giver os mulighed for at tænke over vores egen åndelige status hos Herren. Når du studerer disse kapitler, så overvej, hvordan Almas spørgsmål og vidnesbyrd kan hjælpe dig med at huske din pligt mod Gud og din næste. Læg mærke til, hvad det er, som afstedkommer den åndelige genfødsel, som kan hjælpe dig til at udvikle Kristuslignende egenskaber.

Kommentar

Alma 5:7. »Helvedes lænker«

• Alma definerede »helvedes lænker« som at falde i en af modstanderens snarer og anbringe os selv i fare for evig undergang (se Alma 12:6, 11).

Alma 5:12-14. »En mægtig forandring i [dit] hjerte«

• Præsident Marion G. Romney (1897-1988) fra Det Første Præsidentskab beskrev omvendelse – som at opleve en mægtig forandring i hjertet – en forvandlingsproces, som omfatter og påvirker alle aspekter af ens liv: »Begrebet at *omvende sig* betyder at »gå fra én tro eller kurs til en anden« og *omvendelse* er »en åndelig og moralsk *forandring*, at gennemgå en *forandring* i tro og overbevisning.« I skriften, anvendes *omvendt* generelt til at beskrive mere end blot en mental accept af Jesus og hans lære, men også en motiverende tro på ham og hans evangelium, en tro, som bevirker en transformation, en faktisk *forandring* i ens forståelse af meningen med livet og for ens troskab mod Gud – i interesser, tanker og opførsel. Selvom *omvendelse* kan opnås gradvist, er man ikke omvendt i ordets fulde betydning indtil og medmindre, man er en ny person i hjertet« (se *Den danske Stjerne*, apr. 1976, s. 56).

• Præsident Ezra Taft Benson (1899-1994) gav denne karakteristik af dem, der har oplevet en mægtig forandring i hjertet:

»Når du vælger at følge Kristus, vælger du at forandre dig ...

»Herren arbejder med det indre. Verden arbejder med det ydre. Verden fjerner folk fra slummen. Kristus fjerner slummen fra folk, hvorpå de selv fjerner sig fra slummen. Verden vil forme menneskene ved at ændre deres omgivelser. Kristus forandrer mennesker, som derpå ændrer deres omgivelser. Verden vil forme menneskenes adfærd, men Kristus kan ændre den menneskelige natur ...

Ja, Kristus ændrer mennesker og ændrede mennesker kan ændre verden.

Mennesker, der lader sig ændre ved Kristus, lader sig lede af Kristus. De vil som Paulus vide, hvad Herren ønsker af dem (se ApG 9:6). Peter sagde, at de skulle »følge i hans fodspor« (1 Pet 2:21). Johannes sagde, at de ville »leve sådan, som han levede« (1 Joh 2:6).

I sidste ende, vil mennesker, der ledes af Kristus, blive optaget i Kristus. For at omskrive præsident Harold B. Lees ord, så tænder de en ild i andre, fordi de selv brænder for sagen (se *Stand Ye in Holy Places*, Salt Lake City: Deseret Book Co., 1974, s. 192).

Hans vilje bliver deres vilje (se Joh 5:30).

De gør altid det, der er godt i Herrens øjne (se Joh 8:29).

De er ikke alene parate til at dø for Herren, men hvad der er endnu vigtigere, så ønsker de at leve for ham.

Besøg deres hjem, og I vil se at billederne på deres vægge, bøgerne i deres reoler, musikken de spiller, de ord, de siger, og deres gerninger afslører, at de er kristne.

De står som Guds vidner til alle tider, i alle ting og på alle steder (se Mosi 18:9).

De har Kristus i deres tanker, de ser hen til ham i alle deres tanker (se L&P 6:36).

De har Kristus i deres hjerte, eftersom deres hengivenhed er rettet mod ham for evigt (se Alma 37:36).

Næsten hver uge deltager de i nadveren og vidner på ny for deres evige Fader, at de er villige til at påtage sig hans Søns navn og erindre ham og holde hans bud (se Moro 4:3)« (se *Stjernen*, jan. 1986, s. 4-7).

Alma 5:14. »Åndeligt født af Gud«

• Ældste Russell M. Nelson fra De Tolv Apostles Kvorum beskrev, hvordan omvendelse fører til en ny åndelig fødsel:

»Omvendelse betyder »at vende om.« Omvendelse er at vende sig *fra* verdens veje og vende sig *til* Herrens veje og blive *der*. Omvendelse indebærer anger og lydighed. Omvendelse medfører en stor forandring i hjertet (se Mosi 5:2; Alma 5:12-14). Således bliver en sand omvendt »født igen« (se Joh 3:3-7; Mosi 27:24-26), og skal leve et nyt liv (se Rom 6:3-4).

Som virkelig omvendte motiveres vi til at gøre, hvad Herren ønsker, at vi skal gøre (se Mosi 5:2-5) og til at være, hvem han ønsker, at vi skal være (se 3 Ne 27:21, 27)« (*Liahona*, nov. 2005, s. 86).

• Profeten Joseph Smith (1805-1844) forklarede, at det at »blive født på ny, kommer ved Guds Ånd gennem ordinancer« (*History of the Church*, 3:392).

Ældste Bruce R. McConkie (1915-1985) fra De Tolv Apostles Kvorum, beskrev hvilket sandt mirakel det er, at blive født på ny: »Måske er det største mirakel ... helbredelsen af de sjæle, som er syge af synd, så at de, der er åndeligt døve, blinde og syge igen kan blive rene og arvinger til frelse. Måske er det største af alle mirakler det, der sker for hver person, som bliver født på ny; som modtager Helligåndens kraft i sit liv; som får synd og ondt brændt ud af sin sjæl, som ved ild; og som igen lever åndeligt« (*The Mortal Messiah, Book 4*, 1981, 3:269).

• For yderligere indsigt om emnet født på ny, henvises til kommentaren til Mosija 5:2 (s. 138) og til Mosija 27:25 (s. 159).

Alma 5:14, 19. »Guds billeder aftegnet i jeres ansigtsudtryk«

• Da ældste Theodore M. Burton (1907-1989) tjente som assistent til De Tolv Apostles Kvorum, bemærkede han, at de som fulgte vor himmelske Fader ligner ham mere: »Dersom vi vitterligt anerkender Gud i vores liv og lever i overensstemmelse med hans bud, vil Gud udvirke en mægtig forandring i vores fremtoning, og vi vil begynde at ligne vor himmelske Fader, i hvis billede vi er skabt. Er det mon denne fremtoning,

vi genkender, når vi møder mænd og kvinder, som bestræber sig på at leve tæt på Herren?» (se *Ensign*, jan. 1974, s. 114).

• Præsident James E. Faust (1920-2007) fra Det Første Præsidentskab berettede om en oplevelse, hvor en bekendt af Kirken bemærkede lyset, der strålede fra de sidste dages hellige studerende:

»Jeg kom for nylig til at tænke på et historisk møde i Jerusalem for 17 år siden. Det var angående lejen af den grund, hvor Brigham Young Universitetscenter i Jerusalem for mellemøstlige studier senere blev bygget. Før lejekontrakten kunne underskrives, aftalte præsident Ezra Taft Benson og ældste Jeffrey R. Holland, der dengang var præsident for Brigham Young University, på Kirkens og universitetets vegne med de israelske myndigheder, at Kirken ikke ville forkynde i Israel.

I kan måske undre jer over, at vi indvilligede i ikke at forkynde. Det blev krævet af os for at få byggetilladelse til at bygge den storslåede bygning, der nu står i den historiske by Jerusalem. Så vidt vi ved, så har Kirken og BYU omhyggeligt og ærligt overholdt denne forpligtelse om ikke at forkynde. Efter at lejekontrakten var blevet underskrevet, bemærkede en af vore venner indsigtfuldt: »Vi ved, at I ikke vil forkynde, men hvad vil I gøre ved lyset i deres øjne?« Han hentydede til vore studerende, som studerede i Israel« (*Liahona*, nov. 2005, s. 20).

Alma 5:21-22. »Klæder ... rensset for alle pletter«

• Henvisningen til »klæder« i Alma 5:22 er et billede på vores åndelige tilstand for Herren. Ældste Lynn A.

Mickelsen fra De Halvfjerds talte om ligheden mellem den rensning, vi modtager gennem forsoningen, og vask af snavset tøj: »Der er en parallel mellem det, at vore klæder bliver vasket rene ved Lammets blod, og hvordan vi vasker vores eget snavsetøj. Det er ved hans sonoffer, at vore klæder vil blive gjort rene. Skriftstedshenvisningen til klæder omfatter hele vores væsen. Behovet for rensningen kommer, når vi bliver snavsede på grund af synd. Dommen og tilgivelsen er Frelserens ret, for kun han kan tilgive og vaske vore synder bort (se Alma 5:21-27; L&P 64:10)« (*Liahona*, nov. 2003, s. 11).

Alma 5:28. At have aflagt sin stolthed

- For yderligere indblik i emnet stolthed, henvises til kommentaren til Helaman 3:33-34, 36; 4:12 (s. 255) og til Helaman 12:5-6 (s. 268).

Alma 5:29. At have »aflagt sin misundelse«

- Ældste Jeffrey R. Holland fra De Tolv Apostles Kvorum belærte om, at misundelse, som er affødt af verdslig indflydelse, er i modstrid med Guds fuldkomne kærlighed:

»Det er blevet sagt, at misundelse er den synd, som ingen villigt tilstår, men hvor omfattende denne tendens kan være antydes i det gamle svenske ordsprog: »Hvis misundelse var en feber, så var hele verden syg« ... Når andre synes at vokse sig større i vore øjne, tror vi, at vi derfor selv er mindre. Uheldigvis opfører vi os af og til på den måde.

Hvordan sker det, især når vi nu ønsker så højt, at det ikke sker? Jeg tror, at en af årsagerne er, at vi hver dag ser en eller anden form for fristelse, som fortæller os, at det, vi har, ikke er nok. Nogen eller noget fortæller os hele tiden, at vi skal være smukkere eller rigere, mere roste eller mere beundret, end vi anser os selv for at være. Vi får at vide, at vi ikke har samlet nok ejendele eller rejst nok til sjove steder. Vi bombarderes med budskabet om, at efter *verdens* målestok er vi blevet vejet og fundet for let« (se Dan 5:27) ...

Men Gud handler ikke på denne måde ...

»Jeg vidner om, at ingen af os er elsket mindre eller værdsat mindre af Gud end en anden. Jeg vidner om,

at han elsker os hver især – med usikkerhed, bekymringer, selvværd og alt. Han måler ikke vore talenter eller udseende, han måler ikke vores profession eller vore ejendele. Han opmuntrer *alle* løberne, råber at kapløbet er imod synd, *ikke* imod hinanden. Jeg ved, at hvis vi vil være trofaste, er der en fuldkommen skræddersyet kappe af retfærdighed, som venter på *enhver* af os (se Es 61:10; 2 Ne 4:33; 9:14) »klæder ... gjort ... hvide i Lammets blod« (Åb 7:14). Må vi opmuntre hinanden i vores indsats for at vinde den belønning« (*Liahona*, juli 2002, s. 70-72).

Alma 5:46-47. »Åbenbarelsens ånd«

- Alma havde set en engel, men han vidnede i Alma 5:46-47, om, at det var faste og bøn, der gjorde, at han var kommet til kundskab, og ikke fordi han havde set en engel. Præsident Heber J. Grant (1856-1945) forklarede: »Mange mennesker siger: »Hvis jeg bare havde set en engel, hvis jeg bare kunne høre en engel proklamere noget, så ville jeg holde trofast ud resten af mit liv!« Det havde ikke nogen effekt på disse mennesker, Laman og Lemuel, som ikke tjente Herren, og det ville heller ikke have nogen effekt i dag« (i Conference Report, apr. 1924, s. 159).

Præsident Joseph Fielding Smith (1876-1972) forklarede, hvorfor Helligånden kan have større virkning end et englebesøg: »Kristus har ... erklæret, at de tilkendegivelser, vi kan få ... ved besøg af en engel, et håndgribeligt, opstandent væsen, ikke vil efterlade det indtryk ... som vi får gennem en tilkendegivelse af Helligånden. Personlige besøg kan blive slørede som tiden går, men denne vejledning fra Helligånden fornyes og fortsætter dag efter dag, år efter år, hvis vi lever værdigt til at modtage den« (*Lærdomme om Frelse*, komp. Bruce R. McConkie, 3 bd., 1977-1980, 1:48).

- Åbenbarelsens ånd er kommunikation fra Gud til mennesket gennem Helligåndens kraft til sindet og hjertet (se L&P 8:2). Ældste Richard G. Scott fra De Tolv Apostles Kvorum beskrev, hvordan man ved, at Helligånden taler til en:

»Et indtryk i *sindet* er meget specifikt.

Detaljerede ord kan høres eller føles og nedskrives, som om instruktionen blev dikteret.

Kommunikation til *hjertet* er et mere generelt indtryk. Herren begynder ofte med at give indtryk. Når man anerkender vigtigheden af dem og adlyder, opnår man større evne til at modtage mere detaljeret instruktion til *sindet*. Et indtryk i hjertet, kan hvis det følges, styrkes til en mere specifik instruktion til *sindet* («Helping

Others to Be Spiritually Led», Church Educational System symposium on the Doctrine and Covenants, 11. aug. 1998, s. 3-4; se LDS.org under gospel library/additional addresses/CES addresses).

Alma 5:53-54. »Verdens tomme ting«

- Ældste Dallin H. Oaks fra De Tolv Apostles Kvorum rådede sidste dages hellige til ikke at lade sig opsluge af verdens tomme ting: »Jesus sagde, at »et menneskes liv afhænger ikke af, hvad det ejer, selv om det har overflod« (Luk 12:15). Derfor bør vi ikke samle os »skatte på jorden, hvor møl og rust fortærer, og hvor tyve bryder ind og stjæler« (Matt 6:19). Med andre ord bør vores hjertes skatte – vore prioriteter – ikke blive det, som i skrifterne kaldes »rigdom [og] denne verdens tomme ting« (Alma 39:14). »Verdens tomme ting« omfatter enhver kombination af den verdslige kvartet: Velstand, stolthed, indflydelse og magt. Hvad alt dette angår, minder skrifterne os om, at »du kan ikke tage dem med dig« (Alma 39:14). Vi bør søge den slags skatte, som skriften lover den trofaste: »Store skatte af kundskab, endog skjulte skatte« (L&P 89:19)« (se *Liahona*, juli 2001, s. 99-101).

- Ældste Jeffrey R. Holland advarede også om, at overdreven forfængelighed omkring udseende er åndeligt skadelig: »Når det drejer sig om at være selvoptaget og fokusere på det ydre, er det mere end samfundsmæssigt vanvittigt; det er åndeligt nedbrydende og det er skyld i megen ulykke ... i verden i dag. Og hvis voksne er stærkt optaget af udseendet – fjerner lidt her og der, får implantationer og ændrer alt, hvad ændres kan – så vil det pres og den bekymring helt sikkert smitte af på børnene. På et tidspunkt bliver problemet det,

som Mormons Bog kaldte »tomme indbildninger« (1 Ne 12:18). Og i det verdslige samfund løber både tomhed og indbildning løbsk. Man skulle godt nok have en stor og rummelig make-up taske, hvis man skulle kunne konkurrere med den skønhed, der er skildret i medierne omkring os« (se *Liahona*, nov. 2005, s. 30).

Alma 5:57. »Drag bort fra de ugudelige, og skil jer ud«

- Ældste David R. Stone fra De Halvfjerds talte om, at den teknik, man havde anvendt i forbindelse med opførelsen af templet på Manhattan i New York, var et eksempel på at fjerne sig fra verdens indflydelse:

»Alt for mange mennesker i verden er begyndt at ligne det fordums Babylon ved at vandre deres egne veje og følge en gud, »hvis billede er i verdens lighed« (L&P 1:16).

En af de største udfordringer, vi kommer til at møde, er at kunne leve i verden, men på en eller anden måde ikke være af verden. Vi må skabe Zion midt i Babylon ...

Fordi jeg var involveret i opførelsen af templet i Manhattan, gav det mig mulighed for at være i templet ret ofte op til indvielsen. Det var vidunderligt at sidde i det celestiale værelse og at være der i fuldstændig stilhed uden at kunne høre en eneste lyd fra New Yorks travle gader udenfor. Hvordan var det muligt, at templet kunne rumme en så ærbødig stilhed, når storbyens larm og travlhed kun var få meter væk?

Svaret lå i templets konstruktion. Templet var blevet bygget inden for murene af en eksisterende bygning, og templets indre mure var kun forbundet med ydermurene meget få steder. Det er sådan templet (Zion) begrænsede Babylons virkninger eller verden udenfor.

Heri kan der være en lektie for os. Vi kan skabe det sande Zion blandt os ved at begrænse den påvirkning, som Babylon har på os ...

Uanset hvor vi er, uanset hvilken by vi bor i, så kan vi opbygge vores eget Zion med det celestiale riges principper og ved altid at stræbe efter at blive de rene af hjertet ...

Vi behøver ikke at blive som marionetdukker, som styres fra et bestemt sted, tid eller kultur. Vi kan udvise mod og vandre på Herrens stier og følge hans fodspor« (se *Liahona*, maj 2006, s. 90-93).

Alma 5:57-58;6:3. »Deres navne blev slettet«

- Ved en drøftelse om slettelse af navne, henvises til kommentaren til Mosija 26:32-36 (s. 157) og til Moroni 6:7 (s. 373).

ALMA 6:8.

Hvilke principper vejledte Alma i, da han forkyndte Guds ord for indbyggerne i Gideon?

Alma 7:10. Jesus bliver født ved Jerusalem

- Præsident Joseph Fielding Smith forklarede om stedet for Frelserens fødsel, som Alma omtalte:

»Der er ingen konflikt eller modsigelse i Mormons Bog med nogen som helst af Bibelens optegnede sandheder. En nøje gennemlæsning af det, Alma sagde, viser, at han ikke havde til hensigt at erklære, at Jesus ville blive født i Jerusalem. Alma vidste bedre. Det gjorde Joseph Smith også og de, der var med til at bringe Mormons Bog frem. Havde Alma sagt »født i Jerusalem, som er vore forfædres by«, havde det gjort en verden til forskel. Så ville vi have sagt, at han tog fejl. Men Alma tog ikke fejl, og det han sagde er sandt.

I studiematerialet til præstedømmet i 1957, *An Approach to the Book of Mormon*, i lektion 8, s. 85, siger dr. Hugh Nibley dette om emnet:

Et af de mest yndede angrebepunkter i Mormons Bog har været udtalelsen i Alma 7:10 om, at Frelseren ville blive født ved Jerusalem, som er vore forfædres land. Her er Jerusalem ikke byen i vore forfædres land, det er landet. Kristus blev født i en landsby ca. 10 kilometer fra byen Jerusalem, det var ikke i byen, men det var i det, som vi nu ved, at de gamle indbyggere selv betegnede som »Jerusalems land« (*Answers to Gospel Questions*, komp. Joseph Fielding Smith jun., 5 vol., 1957-1966, 1:174).

- Både Jerusalem og Betlehem blev kaldt Davids by, hvilket har forårsaget lidt forvirring. Luk 2:11 omtaler Betlehem som Davids by. Alligevel omtaler 2 Sam 5:6-8; 2 Kong 14:20; 1 Krøn 11:4-8 alle Jerusalem som Davids by.

ALMA 7:6, 19-20

Hvad erkendte Alma omkring den åndelige tilstand hos folket i Gideon?

Alma 7:11-12. Vore smerter, trængsler, fristelser, sygdomme og skrøbeligheder

- Ældste Neal A. Maxwell (1926-2004) fra De Tolv Apostles Kvorum skrev om Frelserens kendskab til jordelivets trængsler og vores personlige overtrædelser: »Han kender til det gennem personlig erfaring, for ikke alene led han smerte, trængsel og fristelse af enhver art under hans anden prøvestand, men han påtog sig vore synder såvel som vore smerter, sygdomme og skrøbeligheder (se Alma 7:11-12). Således kendte han – ikke bare som en abstraktion, men rent faktisk »ifølge kødet« – hele den menneskelige lidelse. Han bar vore skrøbeligheder, før vi selv bar dem. Han ved fuldstændigt, hvordan han bistår os. Vi kan ikke fortælle ham noget om smerte, fristelse eller trængsler, han lærte det i kødet, og hans sejr var total!« (*We Will Prove Them Herewith*, 1982, s. 46).

Alma 7:12. »Bistå sit folk«

- Ældste Jeffrey R. Holland forklarede følgende om ordet *bistå*: »Bistå« bruges ofte i skriften til at beskrive Kristi omsorg for og opmærksomhed på os. Det betyder »at hjælpe« eller »yde bistand«. Sikke en storslået måde at beskrive Frelserens dåd på vore vegne. Udover at han kalder på os og beder os om at følge ham, iler han os troligt til undsætning« (»Come unto Me«, CES-foredrag for unge voksne, 2. mar. 1997; se også *Stjernen*, aug. 1998, s. 44-48).

ALMA 7:15-16

Hvad var Almas råd og løfte til folket i Gideon?

Alma 7:22-24. Det Melkisedekske Præstedømmes ansvar

- Alma 7:22-24 indeholder instruktioner til præstedømmebærere og nævner en række egenskaber, de bør besidde for at kunne udøve præstedømmet på passende vis. Denne instruktion ligner den instruktion, der bliver givet til præstedømmebærere i L&P 121:41-42. Disse vers i Alma 7 og L&P 121 hjælper dem, som bærer præstedømmet til at vide, hvordan de kan forøge kraften i deres præstedømme.

Præsident Boyd K. Packer, præsident for De Tolv Apostles Kvorum forklarede vigtigheden af at leve retskaffent som præstedømmebærere:

»Præstedømmet er meget, meget dyrebart for Herren. Han er meget omhyggelig med, hvordan det overdrages og af hvem. Det sker aldrig i hemmelighed.

Jeg har fortalt, hvordan *myndigheden* overdrages jer. *Kraften*, som I modtager, afhænger af, hvad I gør med denne hellige, usynlige gave.

Jeres myndighed følger af jeres ordination, jeres kraft kommer gennem lydighed og værdighed« (se *Den danske Stjerne*, apr. 1982, s. 54).

Alma 7:23. »Mådeholdne i alt«

- Ældste Russell M. Nelson kommenterede den sikkerhed, der følger af mådehold:

»Mådehold omfatter soberhed og selvbeherskelse i funktion. Den minder os om de pagter, vi har indgået ...

Gentagne gange lærer skrifterne os, at vi skal være »afholdende i alt« (1 Kor 9:25; Alma 7:23; 38:10; L&P 12:8. Mådehold kan beskytte os mod konsekvenserne af udskejelser« (se *Stjernen*, jan. 1992, s. 70).

Overvej

- Selv efter han havde set en engel måtte Alma omvende sig, udøve tro på Jesus Kristus og kæmpe hårdt for at opnå sit vidnesbyrd. Hvordan beskrives den proces i Alma 5:45-48 igennem, hvilken Alma fik kundskab om »Sønnen, Faderens Enbårne«?
- Hvilke ligheder og forskelle kan du se i Almas forkyndelse blandt folket i Zarahemla og folket i Gideon?
- Hvordan er din forståelse og påskønnelse af forsoningen blevet dybere i dit studium af Alma 7:11-13?

Forslag til opgaver

- Alma stiller over 40 spørgsmål i kapitel 5. Læs spørgsmålene Alma stillede og udvælg et til besvarelse ved at skrive et afsnit, der omhandler din forståelse og dine følelser eller indsigt i emnet, som ligger til grund for spørgsmålet.
- Undersøg og find betydningen af de egenskaber, der er nævnt i Alma 7:23, som du ikke er bekendt med.

Indledning

Almas tjenestegering i byen, Ammonihah, viser hvordan Gud støtter de af hans tjenere, der trofast adlyder ham, på trods af svære tider eller personlige ofre (se 1 Ne 1:20). Efter et forsøg på at forkynde i den ugudelige by, bliver Alma velsignet med besøg af en engel, som forsikrer ham om hans status hos Gud og giver ham besked om at vende tilbage til Ammonihah. Der har en mand ved navn Amulek fået instruktioner af en engel, der har givet ham besked på at modtage Alma. Senere blev begge mænd inspireret til at vide, hvordan de skulle tage kampen op mod de lovkyndige, der skabte splid for egen vindings skyld. Almas og Amuleks oplevelser tjener som eksempel for os i dag. Selvom du stadig vil møde udfordringer, vil vor himmelske Fader velsigne dig med bekræftelse, inspiration og støtte, når du stræber efter at adlyde ham.

Derudover illustrerer disse kapitler den kraft, der ligger i at bære »det rene vidnesbyrd« (Alma 4:19) mod dem, som stred mod Guds værk. Bemærk den påvirkning som læren om opstandelsen og den endelige dom havde på Ze'ezrom. Overvej hvordan denne lære kan påvirke dit hjerte og vidnesbyrd, samt dem omkring dig.

Kommentar

Alma 8:10. »Indtrængende bøn«

• Udtrykket »indtrængende bøn« antyder en kraftfuld, trobaseret kommunikation med Gud. Ældste Joseph B. Wirthlin (1917-2008) fra De Tolv Apostles Kvorum kom med forslag til, hvordan vi kan evaluere og stræbe efter at øge styrken ved vore bønner:

»Må jeg bede jer om at overveje, hvor virkningsfulde jeres bønner er i dag? Hvor nær føler du dig din himmelske Fader? Føler du, at dine bønner bliver besvaret? Føler du, at den tid, du tilbringer med at bede, beriger og opløfter din sjæl? Er der plads til forbedringer?

Der er mange årsager til, at vore bønner mangler kraft. Til tider bliver de rutineprægede. Vore bønner bliver indholdsløse, hvis vi siger de samme ord på samme måde igen og igen så ofte, at ordene bliver en recitation snarere end en samtale. Det er det, Frelseren kaldte »at lade munden løbe« (Matt 6:7). Sådanne bønner bliver ikke hørt, sagde han ...

Siger og føler du til tider det samme, når du beder? Har du nogen sinde bedt en bøn mekanisk, hvor ordene væltede frem som spyt ud af en maskine? Keder du dig af og til, når du beder?

Bønner, der ikke kræver megen omtanke, fortjener vel næppe megen opmærksomhed af vor himmelske Fader. Hvis du føler, at dine bønner er ved at blive rutineprægede så stands op og tænk. Meditér lidt over de ting, som du virkelig er taknemlig for« (»Improving Our Prayers«, i *Brigham Young University 2002-2003 Speeches*, 2003, s. 160).

Alma 8:10-16. Herren vil hjælpe os, når vi er trofaste

• Efter at Alma havde haft bemærkelsesværdig succes med at forkynde evangeliet i andre byer, blev han hånet, spytet på og smidt ud af Ammonihah. Så kom forsikringen fra en engel om, at Almas indsats var blevet godtaget af Herren, og at Alma skulle vende tilbage og igen forkynde for folket (se Alma 8:15-16). I en kommentar til dem, der sommetider føler, at deres bedste ikke er godt nok, eller at de har fejlet, har præsident Thomas S. Monson sagt:

»Gør din pligt, det er bedst. Lad så resten være op til Herren« (»The Legend Beautiful«, af Henry Wadsworth Longfellow).

Skulle der være nogen, som føler sig for svag til at gøre noget ved den fortsatte og nedadgående kurs i sit liv, eller skulle der være nogen, som fejler i at gøre det bedre på grund af den største frygt – frygten for at fejle – så er der ingen mere fortrøstende forsikring at give end disse ord fra Herren: »Min nåde er tilstrækkelig for

alle mennesker, som ydmyger sig for mig; for hvis de ydmyger sig for mig og har tro på mig, vil jeg gøre det svage stærkt for dem« (Eter 12:27).

Der sker mirakler overalt, når kaldelser i præstedømmet æres. Når troen erstatter tvivlen, når uselvsk tjeneste erstatter selvsk stræben, så virker Guds kraft til opfyldelsen af hans hensigter« (se *Liahona*, jan. 2000, s. 59).

Alma 8:18. Alma vendte »hastigt tilbage«

- Efter at have hørt englens budskab, vendte Alma hastigt tilbage til Ammonihah. Præsident Henry B. Eyring fra Det Første Præsidentskab belærte om, at prompte lydighed mod Herren er nødvendig for vores åndelige velbefindende:

»Uanset, hvor megen tro vi nu har til at være lydige mod Gud, bliver vi nødt til vedvarende at styrke og forny den. Det kan vi gøre ved at beslutte os til at være hurtigere til at adlyde og mere opsatte på at holde ud. At lære at begynde tidligt og være udholdende er nøglen til åndelig forberedelse ...

En kærlig himmelsk Fader og hans elskede Søn har givet os al den hjælp, de kan, for at vi kan bestå livets prøve, som ligger foran os. Men vi må beslutte os for at adlyde og handle. Vi må opbygge tro for at bestå prøverne i lydighed over tid og gennem vore daglige valg. Vi kan beslutte os nu til at være hurtige til at udføre det, som Gud beder os om« (*Liahona*, nov. 2005, s. 38-40).

Alma 8:26. Faste

- Alma fastede for at forberede sit sind og sin sjæl på at forkynde for indbyggerne i Ammonihah. Faste er ofte en indikator for Herren om alvoren bag vores anmodning. Præsident James E. Faust (1920-2007) fra Det Første Præsidentskab sagde: »Til tider er faste et stærkt og passende bevis på vores oprigtighed. Når vi faster ydmyger vi os i sjælen, hvilket bringer os på bedre bølgelængde med Gud og hans hellige hensigter« (*Liahona*, juli 2002, s. 62-67).

- Ældste Joseph B. Wirthlin nævnte nogle af de velsignelser, som tilflyder os, når vi føjer bøn til en passende faste:

»Faste kombineret med indtrængende bøn giver stor kraft. Det kan fylde sindet med Åndens åbenbaringer. Det kan styrke os i fristelsens stund.

Faste og bøn kan hjælpe os med udvikle mod og selvtillid. Det kan give os karakterstyrke og opbygge vores selvbeherskelse og disciplin. Når vi faster, har vore retfærdige bønner ofte større kraft. Vores vidnesbyrd vokser. Vi modnes åndeligt og følelsesmæssigt og helliggør vores sjæl. Hver gang vi faster, får vi en smule mere kontrol over vore verdslige ønsker og lyster ...

Faste i den rette ånd og på Herrens måde giver os åndelig energi. Det styrker vores selvbeherskelse, fylder vores hjem med fred, oplyser vores hjerte med glæde, giver os styrke til at modstå fristelser, bereder os til modgangstider og åbner himlens vinduer« (*Liahona*, juli 2001, s. 89-91).

© 1994 Steve Bunderson

Alma 9:14-23. Med store velsignelser følger store ansvar

- Alma advarede om, at selvom lamanitterne var et ugudeligt folk på det tidspunkt, så ville Herren se mere gunstigt på dem end på folket i Ammonihah på dommens dag (se Alma 9:14). Lamanitterne fulgte nogle falske traditioner, som de havde fået overleveret, hvorimod nefitterne i det store og hele og folket i Ammonihah i særdeleshed havde »været et af Herren så rigt begunstiget folk ... mere begunstiget end alle andre folkeslag, stammer, tungemål eller folk« (Alma 9:20). Med store velsignelser følger store ansvar.

Søster Sheri L. Dew, der dengang var rådgiver i Hjælpeforeningens hovedpræsidentskab har sagt: »Hvem meget er givet, bliver der krævet meget« (L&P 82:3), og medlemskab af Kirken giver til tider tunge byrder. Men bør vi ikke forvente, at rejsen mod evig herlighed vil udvikle os? Nogle gang retfærdiggør vi vores optagethed af denne verden og vores overfladiske forsøg på at udvikle os åndeligt ved at trøste hinanden med en antagelse om, at efterlevelse af evangeliet i virkeligheden ikke bør kræve særlig meget af os. Herrens norm for opførelse vil altid være mere krævende end verdens, men så er Herrens belønninger også uendeligt mere herlige – og medfører sand lykke, fred og frelse« (se »Vi er kvinder af Gud«, *Liahona*, jan. 2000, s. 118-119).

Alma 10:2-3. Lehi – »efterkommer af Manasse«

• Det at Lehi var efterkommer af Manasse er en delvis opfyldelse af løftet til Josef. Kort tid før sin død, fortalte Josef af Egypten om løfter, som Herren havde givet ham omkring hans efterkommere:

»Jeg har af Herren fået et løfte om, at af mine lænders frugt vil Gud Herren oprejse en retfærdig gren af mine lænder ...

Og det skal ske, at de skal blive spredt igen, og en gren skal blive brækket af og skal blive ført til et fjernt land; alligevel skal de blive husket i Herrens pagter, når Messias kommer ...

Så siger Herren, mine fædres Gud, til mig ...

Derfor skal dine lænders frugt skrive, og Judas lænders frugt skal skrive, og det, der skal skrives af dine lænders frugt, og også det, der skal skrives af Judas lænders frugt, skal vokse sammen for at gendrive falske lærdomme og afskaffe stridigheder og skabe fred blandt dine lænders frugt og bringe dem til kundskab om deres fædre i de sidste dage og også til kundskab om mine pagter, siger Herren« (JSO, 1 Mos 50:24-25, 27, 31; se også 2 Ne 3:5, 12).

• Forud for deres flugt ud i ødemarken, havde Lehi og Ismael, som begge var efterkommere af Josef, boet med deres familier i Jerusalem, som var en del af kongeriget, Juda. En skribent kom med en forklaring på, hvorfor Lehis familie, som var efterkommere af Josef, boede i Jerusalem, som mestendels var befolket af Judas efterkommere. »Visse personer, der har studeret Mormons Bog, har undret sig over, hvorfor Josefs efterkommere stadig boede i Jerusalem 600 år f.Kr., når de fleste medlemmer Efraims og Manasses stamme blev taget til fange af assyrerne omkring år 721 f.Kr. Et skriftsted i 2 Krønikebog indeholder måske et svar på dette spørgsmål. Her står der, at Asa, kongen i landet, omkring år 941 f.Kr. samlede Juda og Benjamin og dem fra Efraim, Manasse og Simeon« (2 Krøn 15:9). Disse fremmede af Efraim og Manasse, som havde samlet sig i Jerusalem omkring 941 f.Kr. har måske

også talt Lehis og Ismaels forfædre« (Daniel H. Ludlow, *A Companion to Your Study of the Book of Mormon*, 1976, s. 199).

Alma 10:22-23. »De retfærdiges bønner«

• Bemærk virkningen af de bønner, som de retfærdige bad for landet. De retfærdiges bønner var også årsag til, at nefitterne ikke blev udryddet senere i Moronis og lamanitten Samuels dage (se Alma 62:40; Hel 13:12-14).

Præsident Spencer W. Kimball (1895-1985) sagde følgende om de bønner, vi beder i vor tid: »Der findes mange oprigtige og trofaste mennesker, der efterlever alle budene, og hvis liv og bønner afholder verden fra ødelæggelse« (se *Den danske Stjerne*, okt. 1971, s. 305). Da de retfærdige var blevet udryddet eller fjernet fra Ammonihah, kunne de retfærdiges bønner ikke længere beskytte byen og »hver eneste levende sjæl blandt ammonihaitterne blev slået ihjel« (Alma 16:9).

Alma 11:22. »Seks onti sølv«

• En *onti* var den møntenhed med den højeste mone-tære værdi blandt nefitterne. En mulig årsag til at nævne det nefitiske møntsystem i Alma 11 kan være at vise den grad af bestikkelse, som Ze'ezrom tilbød Amulek, hvis han ville »fornægte eksistensen af et allerhøjeste væsen« (Alma 11:22). Det lader til at seks onti sølv svarede til 42 dages løn for en dommer blandt folket i Ammonihah (se Alma 11:3, 11-13).

ALMA 11:34-37

Hvad er forskellen på Frelserens erklæring i 3 Nefi 9:21 og Amuleks svar på Ze'ezroms forslag i Alma 11:34-37?

Alma 11:40. Hvem er omfattet af forsoningen?

• Mennesker misforstår ofte Alma 11:40 – og mener at Amulek underviste i, at Kristus kun led for dem, der tror og omvender sig. Det er ikke sandt. Skriften fortæller os, at Frelseren »lider alle menneskers smerter, ja, hver eneste levende skabnings smerter, både mænds, kvinders og børns« (2 Ne 9:21; se også Mosi 4:7). Dersom mennesket ikke omvender sig, har Frelseren dog sagt:

»mit blod skal ikke rense dem« (L&P 29:17). Amulek har tydeligvis villet belyse det faktum, at forsoningen delvist går til spilde, når de ugudelige vælger ikke at omvende sig – og ikke at Frelseren kun led for dem, der omvender sig.

Alma 11:41-45. Opstandelse

- Guide til Skrifterne definerer opstandelse som en »genforening af det åndelige legeme og det fysiske legeme af kød og knogler ... Efter opstandelsen adskilles ånden og legemet aldrig igen« (»Opstandelse«, Guide til Skrifterne). Kundskab om opstandelsen giver livet større mening.

Ældste Dallin H. Oaks fra De Tolv Apostles Kvorum beskrev det »levende håb«, der kommer til mennesker, som er i besiddelse af tro og tillid til denne hellige sandhed og den virkning, den kan have på dagliglivet:

»Det levende håb«, som vi får takket være opstandelsen, er vores overbevisning om, at døden ikke er afslutningen på vores eksistens, men blot et nødvendigt skridt i den fastlagte overgang fra dødelighed til udødelighed. Dette håb ændrer hele perspektivet for jordelivet ...

Visheden om opstandelsen giver os og dem vi elsker styrke og perspektiv til at udholde de udfordringer, som dette jordiske liv giver, som fx de fysiske, mentale eller følelsesmæssige skavanker, som vi har med os fra fødslen eller pådrager os i løbet af livet på jorden. Takket være opstandelsen ved vi, at disse jordiske skavanker kun er midlertidige!

Visheden om opstandelsen giver os et stærkt incitament til at holde Guds befalinger gennem hele vores jordiske liv ...

»Desuden vil vi, medmindre vore jordiske synder er blevet vasket bort og slettet ved omvendelse og tilgivelse (se Alma 5:21; 2 Ne 9:45-46; L&P 58:42) opstå med en »klar erindring« (Alma 11:43) og en

»fuldkommen kundskab om al vor skyld og vor urenhed« (2 Ne 9:14; se også Alma 5:18). Alvoren i denne kendsgerning bestyrkes af de mange skriftsteder, der tyder på, at opstandelsen staks efterfølges af den endelige dom (se 2 Ne 9:15, 22; Mosi 26:25; Alma 11:43-44; 42:23; Mormon 7:6; 9:13-14). Ja, »dette liv er tiden for menneskene at berede sig til at møde Gud« (Alma 34:32) ...

Vores absolutte viden om, at vi vil opstå i udødelighed, giver os også mod til at se vores egen død i øjnene – selv en død, som vi måske vil kalde tidlig ...

Visheden om udødeligheden hjælper os også til at udholde jordelivets adskillelser, når vore kære dør ... Vi bør alle prise Gud for den vished om opstandelsen, der gør vores adskillelse i jordelivet midlertidig og giver os håb og styrke til at kunne fortsætte« (se *Liahona*, juli 2000, s. 18-19).

- Da ældste Sterling W. Sill (1903-1994) tjente i De Halvfjerds beskrev han nogle af velsignelserne ved forsoningen, da han fortalte, at det opstandne legeme »er ufattelig smukt, har hurtig og skærpet opfattelsesevne og en enormt forøget kapacitet for kærlighed, forståelse og glæde« (se Conference Report, okt. 1976, s. 67; eller *Ensign*, nov. 1976, s. 48).

- Præsident Joseph Fielding Smith (1876-1972) forklarede også, hvad opstandelsen gør med vores fysiske legeme: »Der er ingen grund til, at nogen skal gøre sig bekymringer om, hvad angår deres udseende i opstandelsen. Døden er en forædlende proces, hvad legemet angår. Vi har grund til at tro, at den gamle fremtoning vil forsvinde, og at legemet vil opstå i fuldt vigør som mand eller kvinde. Børn vil opstå som børn, for der er ingen vækst i graven. Børn vil fortsætte med at vokse til, de når deres ånds fulde statur« (*Answers to Gospel Questions*, komp. Joseph Fielding Smith jun., 5 vol., 1957-1966, 4:185).

ALMA 12:9

Hvad lærer vi af dette vers omkring det at modtage større kundskab fra Gud?

Alma 12:9. Hvad er »Guds hemmeligheder«?

• Præsident Joseph Fielding Smith forklarede, at Guds hemmeligheder ganske enkelt er de guddommelige

evangeliske principper, som er nødvendige for vores frelse, og som verden ikke forstår: »Herren har lovet at afsløre sine hemmeligheder for dem, som tjener ham trofast ... Evangeliet er meget enkelt, så selv børn ved ansvarlighedsalder kan forstå det.

Der er ingen tvivl om, at der er principper, vi ikke forstår i dette liv, men når vi modtager fylden, vil vi se, at alt er enkelt, fornuftigt og inden for vores fatteevne. Evangeliets »enkle« principper såsom dåb og forsoningen er hemmeligheder for dem, som ikke har vejledning fra Herrens Ånd« (*Church History and Modern Revelation*, 2 vol., 1953, 1:43).

Guds hemmeligheder bør ikke forveksles med uværdig jagt på »mysterier« eller ting, som Gud ikke har åbenbaret. Idet han talte om den sidstnævnte brug af ordet *mysterier* forklarede ældste Bruce R. McConkie (1915-1985) fra De Tolv Apostles Kvorum: »Der er også en begrænset brug af udtrykket *mysterier*, som er mere brugt i daglig tale end skriftens brug af det, og det har reference til en mængde teorier inden for det mere spekulative felt – nemlig de ting, hvorom Herren ikke har åbenbaret noget tydeligt i vor tid. Det er omkring disse ting, at ældsterne blev rådet til at lade mysterierne være« (*Mormon Doctrine*, 2. udg., 1966, s. 524).

Alma 12:10-12. Vi modtager »en mindre del af ordet«, når vi forhærder vores hjerte

• Ældste Dallin H. Oaks forklarede, at dersom vi afviser åbenbaring fra Helligånden, sætter vi grænser for, hvor meget vi kan lære: »Vi lærer om Guds hemmeligheder gennem Helligåndens åbenbaring. Hvis vi forhærder vores hjerte mod åbenbaring og begrænser vores forståelse til det, vi kan opnå gennem studium og ræsonnering, gives vi, som Alma sagde, kun »en mindre del af ordet« (*The Lord's Way*, 1991, s. 42).

Alma 12:12-14. Vi bliver dømt i henhold til vore ord, gerninger og tanker

• Ældste Dallin H. Oaks forklarede at dommen ikke blot er en gennemgang af vore handlinger i jordelivet, men snarere en vurdering af hvem og hvad vi er blevet som følge af vore handlinger:

»Profeten Nefi beskriver den endelige dom i vendinger, der drejer sig om, hvad vi *er blevet*: »Og hvis deres gerninger har *været* tilsølethed, må de selv nødvendigvis *være* tilsølede; og hvis de er tilsølede, må det nødvendigvis være sådan, at de ikke kan bo i Guds rige« (1 Ne 15:33, fremhævelse tilføjet). Moroni siger: »Den, der *er* tilsølet, skal forblive tilsølet; og den, der *er* retfærdig, skal forblive retfærdig« (Morm 9:14, fremhævelse tilføjet, se også Åb 22:11-12; 2 Ne 9:16; L&P 88:35). Det samme gælder for »selvisk« eller »ulydig« eller en hvilken som helst anden personlig egenskab, der er uforenelig med Guds krav. Alma henviser til de ugudeliges »tilstand« ved den endelige dom og forklarer, at hvis vi bliver fordømt af vore ord, vore gerninger og vore tanker, bliver vi ikke »fundet uplekkede ... og i denne forfærdelige tilstand vil vi ikke turde at se op til vor Gud« (Alma 12:14).

Ud fra en sådan lære kan vi konkludere, at den endelige dom ikke blot er en evaluering af den totale sum af gode og onde gerninger – altså hvad vi har *gjort*. Det er en erkendelse af det endelige produkt af vore gerninger og tanker – altså hvad vi *er blevet*. Det er ikke nok for nogen blot at gøre noget uden at gøre det rigtigt. Evangeliets befalinger, ordnancer og pagter er ikke en liste over indskud, som det forlanges, at vi indsætter på en himmelsk konto. Jesu Kristi evangelium er en plan, der viser os, hvordan vi bliver det, som vor himmelske Fader ønsker, vi bliver« (*Liahona*, jan. 2001, s. 40).

Alma 12:15-18. »En anden død, som er en åndelig død«

• For yderligere information om den anden død, henvises til kommentaren til Jakob 3:11 (s. 114), Alma 40:26 (s. 235) og Helaman 14:15-19 (s. 274).

Alma 12:21. Keruber

• Keruber »repræsenterer himmelske væsener, hvis nøjagtige udseende er ukendt. De findes i det allerhelligste, på sonedækket på vidnesbyrdets ark

(2 Mos 25:18, 22; 1 Kong 6:23-28; Hebr 9:5), og Ezekiels syner (Ez 10; 11:22). I beretningen om faldet er det keruber, som »vogte[r] vejen til livets træ« (1 Mos 3:24)« (Guide til Skrifterne, »Keruber«, s. 102).

Alma 12:24. »En prøvestand«

- Udtrykket *prøvestand* eller *prøvetid* bruges kun af Alma i Mormons Bog (se Alma 42:4, 10, 13). Ældste L. Tom Perry fra De Tolv Apostles Kvorum har beskrevet denne prøvetid: »Det primære formål med jordelivet er at tillade vores ånd, som har eksisteret fra før denne verden blev til, at blive forenet med vores legeme for en tid med store muligheder i en dødelig tilstand. Denne forening af de to har givet os det privilegium at kunne vokse, udvikles og modnes, som vi kun kan, med ånden og legemet i forening. Med vores legeme kommer vi igennem en vis mængde prøver, kaldet prøvestand, mens vi er på jorden. Det er en lære- og prøvetid for at bevise os værdige til evige muligheder. Det er altsammen en del af vor Faders guddommelige plan for sine børn« (se *Stjernen*, juli 1989, s. 11).

ALMA 12:25-33

Hvorfor er benævnelsen »forløsningsplan« et passende ord for Guds forberedelser for hans børn?

Alma 12:32. Befalinger *efter* kundskab om planen

- Præsident Boyd K. Packer fra De Tolv Apostles Kvorum underviste i, at kundskab om Guds plan giver svar

på vanskelige spørgsmål. I en tale til lærere for de unge, sagde han:

»Unge spekulerer på »hvorfor?« – Hvorfor har vi fået befaling om *at gøre* noget, og hvorfor har vi fået befaling om *ikke* at gøre noget andet? Selv et meget sporadisk kendskab til planen for lykke, kan give sindet et »derfor« ...

De fleste af de svære spørgsmål, vi står over for i Kirken nu, og vi burde lave en liste over dem, fx abort og alle de øvrige udfordringer, som de, der bærer præstedømmet, og de, der ikke gør, har – kan ikke besvares uden, at der ligger et vist kendskab til planen bag.

Alma sagde dette, og det er vist mit sidste, nye yndlings-skriftsted, selvom jeg ændrer det af og til: »Gud [gav] dem *befalinger*, *efter* at have kundgjort *forløsningsplanen* for dem« (Alma 12:32; kursiv tilføjet) ...

Hvis I prøver at give eleverne et »derfor«, så følg dette mønster: »Derfor gav Gud dem befalinger, *efter* at have kundgjort forløsningsplanen for dem« («The Great Plan of Happiness», Church Educational System symposium on the Doctrine and Covenants, 10. aug. 1993, s. 3; se LDS.org under gospel library/additional addresses/CES addresses).

Overvej

- Alma 8:18 fortæller, at Alma »hastigt vendte tilbage« til Ammonihah. I 1 Mos 22:3 kan vi læse, at Abraham »tidligt næste morgen sadlede« for at føre Isak op på bjerget. Hvordan kan du anvende disse vers på dig selv, når du modtager en tilskyndelse fra Gud?
- Læs Alma 10:6. Hvad tror du, at Amulek mente, da han sagde, at han var blevet »kaldt på ... mange gange« men »ville ikke høre«?

Forslag til opgaver

- Alma 9:8-14 belyser vigtigheden af at erindre. Lav en kort liste over væsentlige åndelige oplevelser, du har haft privilegiet af. Du kan også tale med dine forældre og bedsteforældre og lave en tilsvarende liste over væsentlige åndelige oplevelser, som de har haft. Hvilke velsignelser kommer der af, at man regelmæssigt gennemgår disse lister og føjer nye ting til dem?
- Alma 11-12 indeholder mange oplysninger om opstandelsen. Skriv en kort stil ud fra de kapitler om den centrale lære om opstandelsen og den indvirkning dit kendskab til opstandelsen og dommen har på dit liv.

Indledning

I forudtilværelsen brugte du din handlefrihed til at træffe retskafne valg og forberede dig til livet på jorden (se Alma 13:3-5). Som følge af din retfærdighed i forudtilværelsen, er der beredt yderligere velsignelser og muligheder for dig i jordelivet – på forudsætning af din fortsatte trofasthed. Bemærk at Alma understreger vore behov for at blive helliggjort i jordelivet og forberede os på det ultimative mål – at kunne indgå »til Herren deres Guds hvile« (Alma 13:12).

Husk at Guds nåde og retfærdighed er større end denne verdens ugudelighed. I Ammoniha modtog de, som havde omvendt sig og taget imod Almas belæringer Herrens velsignelser, selv om mange blev fordrevet eller udryddet (se kommentaren til Alma 14:7-11 på s. 187). Amulek tryglede Alma om at overtale Herren til at redde de retfærdige fra de ugudeliges handlinger. Almas forklaring til Amulek bekræfter dog princippet om handlefrihed og de velsignelser, der venter dem, der lider for evangeliets skyld. De ugudelige vil modtage Guds retfærdighed om ikke i dette så i dette liv så i det tilkommende.

Kommentar

Alma 13:1-2. Præster blev ordineret »efter hans Søns orden«

- Alma omtalte præster, som blev ordineret »efter hans Søns orden« (Alma 13:1). Udtrykket *efter hans Søns*

orden er en henvisning til Det Melkisedekske Præstedømme. I nutidig åbenbaring har Herren sagt, at inden Melkisedeks dage, blev det præstedømme kaldt »det hellige præstedømme efter Guds Søns orden. Men ... af respekt eller ærbødighed« for Guds navn, ændrede man navnet til Det Melkisedekske Præstedømme (L&P 107:3-4).

Ældste Bruce R. McConkie (1915-1985) fra De Tolv Apostles Kvorum forklarede, hvorfor Alma 13, ligesom så mange andre passager i Mormons Bog ikke skelner mellem *præster* i Det Aronske Præstedømme og *højpræster* i

Det Melkisedekske Præstedømme: »Profeterne i Mormons Bog gav titlen *præst* til ledere, som i denne uddeling kendes som *højpræster*. Det betyder, at de var præster i Det Melkisedekske Præstedømme eller som Alma udtrykte det, »*Gud Herren ordinerede præster efter sin hellige orden, som var efter hans Søns orden*« (Alma 13:1-20)« (Mormon Doctrine, 2. udg., 1966, s. 599).

Alma 13:3-5. »Kaldet og beredt« før verdens grundlæggelse

- Profeten Joseph Smith (1805-1844) lærte os, at de, der bliver ordineret til et kald i jordelivet, blev forudordineret til det kald i forudtilværelsen: »Hver eneste mand, som har et kald til at betjene verdens indbyggere, blev ordineret til selve denne opgave i det store råd i himlen, før denne verden blev til. Jeg mener, at jeg blev ordineret til selve dette embede i hint store råd« (Profeten Joseph Smiths lærdomme, s. 442).

- De, som blev »kaldet og beredt fra verdens grundlæggelse« blev udvalgt af Gud i forudtilværelsen på grund af »deres overordentlig store tro og gode gerninger« (Alma 13:3; se også L&P 138:55-56; Abr 3:22-23).

Præsident Wilford Woodruff (1807-1898) belærte om, at Israels ældste, som bærer det Det Melkisedekske Præstedømme, tillige med profeterne er forudordinerede: »Joseph Smith blev i lige så høj grad som Jeremias udpeget af Herren, før han blev født ... Så hvad angår Joseph Smith, siger jeg, at han fik dette hverv før verden blev skabt, og han kom frem, da Herren anså tiden for at være inde til at oprette dette værk på jorden. Og således er det tilfældet med titusindvis af ældste i Israel. Herren den Almægtige har givet jer det hellige præstedømme og gjort jer til redskaber i hans hænder til opbyggelse af hans rige. Overvej vi dybden af disse ting, som vi burde?« (Discourses of Wilford Woodruff, ed. G. Homer Durham, 1990, s. 281-282; se også Kirkens præsidenters lærdomme, Wilford Woodruff, 2005, s. 15).

- Præsident Spencer W. Kimball (1895-1985) forklarede, at både mænd og kvinder bliver tildelt opgaver i forudtilværelsen: »I den verden vi kommer fra, fik trofaste kvinder overdraget visse hverv, mens trofaste mænd blev forudordineret til visse præstedømmeopgaver. Selv om vi ikke nu kan huske alle detaljerne, så ændrer det ikke den strålende virkelighed af det, som vi engang

sagde ja til. I er ansvarlige for det, der for længe siden blev forventet af jer, på samme måde er de, som vi opretholder som profeter og apostle!« (»Den retfærdige kvindes rolle«, *Den danske Stjerne*, maj 1980, s. 162).

- Ældste Neal A. Maxwell (1926-2004) fra De Tolv Apostles Kvorum beskrev det ansvar, som Guds børn har i jordelivet, uanset deres valgte tilstand i forudtilværelsen: »Læren om forudeksistens er ikke en lære om at hvile på laurbærrene. For vi skal hver især uafbrudt træffe vanskelige valg, uophørlige og svære pligter skal udføres, vi oplever ironi og modgang, tid, der skal anvendes godt, vi har talenter og evner, der skal udvikles. Men fordi vi blev valgt »der og dengang« betyder det bestemt ikke, at vi kan være ligegyldige »her og nu.« Uanset om mænd er forudordineret eller kvinder forudset til noget, så må de, der er kaldet og forberedt også vise sig »udvalgte og trofaste« (se Åb 17:14; L&P 121:34-36)« (se *Stjernen*, oktoberkonferencen 1985, s. 12).

- Præsident Harold B. Lee (1899-1973) beskrev kilden til nogle af de velsignelser, vi modtager i dette liv: »Alle disse belønninger blev tilsyneladende lovet eller forudordineret, før denne verden blev til. Det er ganske givet, at disse ting må have været betinget af, hvilken type liv vi levede i den førjordiske ånde verden. Nogen vil nok tvivle på denne antagelse, men de vil på samme tid uden tøven acceptere troen på, at enhver os, når vi forlader denne jord, vil blive dømt på baggrund af vore handlinger her i jordelivet. Er det ikke lige så fornuftigt at tro, at hvad vi har modtaget her på jorden, er blevet os givet på baggrund af, hvad vi har gjort os fortjent til, før vi kom hertil?« (*Ensign*, jan. 1974, s. 5).

Alma 13:4. Der var handlefrihed i forudtilværelsen

- Hvordan kunne det lade sig gøre, at ånderne i forudtilværelsen »forkastede Guds Ånd«? (Alma 13:4). Præsident Joseph Fielding Smith (1876-1972) bekræftede det evige princip om handlefrihed, da han besvarede dette spørgsmål:

»Gud gav sine børn deres handlefrihed – selv i ånde verdenen – hvorved de enkelte ånder, ligesom her på jorden fik lov til at vælge det gode og afvise det onde, eller tage del i det onde og lide konsekvenserne af

deres synder. Som følge heraf var der også nogle, der var mere trofaste end andre i at holde Guds bud ...

Menneskenes ånder havde deres handlefrihed ... Menneskenes ånder stod ikke på samme stadium; de kan muligvis have gjort det fra begyndelsen, og vi ved, at de alle fra begyndelsen var uskyldige; men retten til handlefrihed, som blev givet dem, gjorde, at nogle af dem overgik andre, og således gennem tidernes uendelighed i en udødelig tilværelse blev mere intelligente, mere trofaste, for de havde ret til at handle selvstændigt, tænke selvstændigt, modtage sandheden eller gøre oprør imod den« (*Lærdomme om Frelse*, komp. Bruce R. McConkie, 3 bd., 1977-1980, 1:61-62).

- Som ånder i forudtilværelsen udviklede vi værdige karakteristika, som afspejlede vore evner. Gud iagttog vores fremgang og gav os ansvar i henhold til vores trofasthed. Præsident Joseph Fielding Smith har sagt: »I den tid, hvor vi opholdt os i forudtilværelsen, var vi ikke blot der, hvor vi kunne udvikle vore forskellige karaktertræk, og hvor vi kunne vise vores værdighed – eller manglende værdighed; men vi var også der, hvor en sådan udvikling kunne iagttages. Det er rimeligt at antage, at der var organiseret en kirke der. De himmelske væsner levede i et perfekt organiseret samfund. Alle kendte sin plads. Præstedømmet var uden tvivl overdraget og lederne valgt til at virke. Visse ordinancer var påkrævet i den forudtilværelse og Guds kærlighed herskede. Under disse omstændigheder var det naturligt for vor Fader at finde frem til og udvælge dem, som var mest værdige og vurdere hver enkelt talenter. Han vidste ikke blot, hvad hver enkelt af os *kunne* gøre, men også hvad hver enkelt af os *ville* gøre, når vi blev udsat for de prøver og ansvar, som blev givet os. Så da tiden så var inde for vores ophold her på jorden var alting forberedt og Herrens tjenere udvalgt og ordineret til deres respektive missioner« (se *Vejen til fuldkommenhed*, 1970, s. 45-46).

ALMA 13:6, 18

Hvilke ansvar påhviler en person, efter han er blevet ordineret til højpræst?

Alma 13:9. »Således bliver de højpræster for evigt«

• Eftersom Det Melkisedekske Præstedømme er »uden dages begyndelse eller års ende« (Alma 13:9; L&P 84:17; se også Hebr 7:3), vil de, der får præstedømmet på jorden fortsat kunne udøve det efter døden. Således bliver bærere af Det Melkisedekske Præstedømme, som dør i retfærdighed, »højpræster for evigt« (Alma 13:9).

Præsident Harold B. Lee fortalte om en oplevelse, der forklarede at hvert embede i præstedømmet, som en person måtte bære i dette liv, vil have betydning i den næste verden:

»Jeg havde reorganiseret præsidentskabet i Ensign Stav. Vi havde kaldet biskoppen fra en af menighederne som stavpræsident ...

Seks uger efter, at han var blevet opretholdt, gik stavspræsidenten pludselig bort.

Så begyndte jeg at modtage en dyng af breve. »Hvor i alverden var inspirationen henne, da du kaldte en mand, som Herren lod dø seks uger efter?« De bad mig om at tale ved hans begravelse, og det lod til, at nogle forventede, at jeg prøvede at forklare, hvorfor jeg havde udpeget en mand, som Herren kaldte hjem til sig seks uger efter.

Præsident Joseph Fielding Smith, der sad på forhøjningen og hørte mit forsøg på at tilfredsstille disse mennesker, sagde til mig: »Lad det ikke genere dig. Hvis du har kaldet en mand til en stilling i denne kirke, og han dør den næste dag, så vil den stilling have en betydning for det, han bliver kaldet til at gøre, når han forlader denne verden.«

Det tror jeg på. Jeg tror på, at enhver præsident for denne kirke, enhver apostel, enhver biskop, enhver stavspræsident og enhver ledende stilling vil have betydning for, hvad den person bliver kaldet til, når han forlader denne jord« (se *Den danske Stjerne*, sep. 1973, s. 375).

Alma 13:10-13. Mange blev kaldet og forudordineret

• Alma belærte om, at der var mange, der blev kaldet i det førjordiske liv på grund af »deres overordentlig store

tro« (Alma 13:10). Han opfordrede sine brødre til atter at »frembringe de frugter« og udøve tro for at kunne blive velsignet (Alma 13:13).

Præsident Harold B. Lee forklarede, at selvom mange blev kaldet og forudordineret i forudtilværelsen på grund af deres tapperhed, så må de stadig udøve tro og gode gerninger i jordelivet for fuldt ud at indfri alle velsignelserne ved deres kaldelse (se L&P 121:34):

»Gud kan have kaldet og udvalgt mænd i åndeverdenen eller i deres første prøvestand til at udføre en vis gerning, men hvorvidt de accepterer denne kaldelse her og højner den gennem trofast tjeneste og gode gerninger, mens de er i jordelivet, er en sag, hvori de er i deres gode ret og privilegium til at udøve deres handlefrihed til at vælge godt eller ondt ...

Jeg frygter, at der er mange blandt os, som takket være deres trofasthed i åndeverdenen blev »kaldet til at udføre en stor gerning her, men som hensynsløse flottenheimere udøver deres handlefrihed i et løssluppet levned og mister deres førstefødselsret og de velsignelser, som var deres, dersom de havde været tro mod deres kald. Derfor er der, som Herren har sagt, mange der »er kaldede, men få er udvalgt« (*Decisions for Successful Living*, 1973, s. 169).

Alma 13:11-12. Helliggørelse

• Alma belærte om, at mange blev vasket rene »ved Lammets blod« og blev »helliggjort ved Helligånden« (Alma 13:11-12; se også Moro 10:32-33). Da de engang var blevet helliggjort, »kunne de ikke se på synd uden at føle afsky« (Alma 13:12; se også 2 Ne 4:31). Men selv efter en person er blevet helliggjort og har følt sig rensset ved Helligånden, vil han eller hun stadig blive fristet gennem resten af livet på jorden. Gennem nutidig åbenbaring er vi blevet advaret: »Lad derfor kirken tage sig i agt og altid bede, så de ikke falder i fristelse; ja, og lad endog dem, der er helliggjorte, også tage sig i agt« (L&P 20:33-34).

Præsident Brigham Young (1801-1877) definerede helliggørelse som følger:

»Jeg vil fremlægge min egen definition på begrebet helliggørelse og sige at den består i at overvinde enhver synd og lade sig underkaste Kristi lov. Gud

har anbragt en ren ånd i os; når denne ånd uden hindringer hersker over, og sejrer over kødet idet den regerer, styrer og kontrollerer ... så kalder jeg det helliggørelsens velsignelse. Vil synden blive fuldstændigt udryddet? Nej, det vil den ikke, for sådan er det ikke udformet i den himmelske husførelse.

Tro ikke, at vi nogensinde i kødet bliver fri for fristelsen til at synde. Nogle mennesker antager, at de kan blive helliggjorte i krop og ånd og blive så rene, at de aldrig igen vil mærke virkningen af den magt, som modstanderen af al sandhed har. Dersom det var muligt for et menneske at opnå den grad af fuldkommenhed i kødet, ville han ikke kunne dø og ej heller kunne blive i verden, hvor synden råder. Synden er kommet ind i verden og med synden døden (Rom 5:12). Jeg tror, at vi i større eller mindre grad vil mærke følgerne af synd, så længe vi lever, og til sidst må vi gennem dødens ildprøve« (i Daniel H. Ludlow, *A Companion to Your Study of the Book of Mormon*, 1976, 2:248-249).

Alma 13:13-19. Melkisedek, den største højpræst

- Højpræsten Melkisedek nyder en særlig respekt blandt sidste dages hellige. Alma bemærkede Melkisedeks betydning, da han sagde, at »ingen var større« (Alma 13:19). Hvem var denne store profet? Melkisedek levede omkring 2000 år f.Kr. og var både højpræst og konge af Salem (Jerusalem; se 1 Mos 14:18). Han var den præsiderende præstedømmemyndighed i sin tid og den, som Abraham betalte tiende til (se 1 Mos 14:20). Da Melkisedek var barn »frygtede han Gud og stoppede løvers gab og slukkede voldsom ild« (JSO, 1 Mos 14:26). Selvom han kun nævnes kort i Bibelen, har nutidig åbenbaring bekræftet, at han var en mand af stor tro. På grund af Melkisedeks retskaffenhed, blev hans tjenestegerning et sindbillede på Jesu Kristi tjenestegerning og derfor navnefælle på det højere præstedømme (se Hebr 7:15; L&P 107:2-4).

Alma 13:16. »Herrens hvile«

- Alma 13:6, 12-13, 16, 29 nævner »Herrens hvile« (se også L&P 84:24). Præsident Joseph F. Smith (1838-1918) kom med en kommentar til, hvad dette udtryk betyder, da han sagde: »Hvad vil det sige at indgå til Herrens hvile? For mit vedkommende vil det sige, at

jeg gennem Guds kærlighed er blevet vundet over på hans side, så jeg kan føle hvile i Kristus, og jeg ikke længere skal forvirres af hver lærdoms vind og menneskers terningkast, når de med snedighed fører os på lumske afveje. Og det vil sige, at jeg står fast i min viden og mit vidnesbyrd om Jesus Kristus, så ingen magt kan få mig bort fra den lige og snævre sti, der fører tilbage til Guds nærhed, så jeg kan nyde ophøjelse i hans herlige rige, og at jeg fra nu af skal nyde denne hvile, indtil jeg vil hvile hos ham i himlene« (*Kirkens præsidenters lærdomme*: Joseph F. Smith, 1999, s. 426).

Alma 13:20. Hvad betyder det at fordreje skrifterne?

- De, der således *fordrejer* skrifterne ændrer eller forvansker denne faktiske betydning, så den stemmer overens med deres personlige mening eller udlægning. De, der manipulerer skriften for at vække til strid er inspireret af Satan (se Alma 12:1-6; 14:6-7). De, som *fordrejer* skriften, besegler deres egen undergang (se Alma 13:20).

Alma 13:22-26. Der findes engle

- Mormons Bog vidner om, at der findes engle samt formålet med dem (se Alma 13:22-26; 32:23; 3 Ne 17:24; Moro 7:29-31; L&P 20:10). Idet ældste Jeffrey R. Holland fra De Tolv Apostles Kvorum henviste til, at der vitterlig findes engle sagde han:

»Jeg er overbevist om, at et af de mest grundlæggende temaer i Mormons Bog er den rolle, udbredelse og centrale stilling, som engle har i evangeliets historie ...

En af de ting, der får større betydning for os, jo længere tid vi lever, er, at der findes engle, deres virke og tjenestegerning. Jeg hentyder her ikke alene til englen Moroni, men også til de mere personligt betjenende engle, som er med os og omkring os, som hjælper os, og hvem er det præcis, som gør det (se 3 Ne 7:18; Moro 7:29-32, 37; L&P 107:20) ...

Harry Anderson © IRI

Jeg tror, at vi er nødt til at tale mere om tro på og bære vidnesbyrd om engles betjening, end vi nogle gange gør. De udgør en af Guds store metoder med at vidne gennem sløret, og intet andet dokument i verden belærer så klart og kraftfuldt om dette princip end Mormons Bog («For a Wise Purpose», *Ensign*, jan. 1996, s. 16-17).

ALMA 13:27

Hvad fortæller disse vers os om Almas kærlighed til folket i Ammonihā?

Alma 13:28. I vil ikke »blive fristet mere end det, som I kan bære«

- Præsident Brigham Young belærte om det konstante slag, vi må udkæmpe mod Satan og synden: »De mænd og kvinder, der ønsker sig en plads i det celestiale rige, vil opdage, at de må kæmpe mod fjenden af al retfærdighed hver dag« (*Discourses of Brigham Young*, sel. John A. Widtsoe, 1954, s. 392). Hver især må vi aktivt vælge at undgå og modstå fristelse.

Alma lærte os, at vi må »våge og bede bestandigt« for at undgå at blive fristet »mere, end det, som I kan bære« (Alma 13:28). Apostlen Paulus sagde også: »Og Gud er trofast; han vil ikke tillade, at I fristes over evne, men vil sammen med fristelsen også skabe en udvej, så I ikke bukkes under« (1 Kor 10:13). Ved at følge Almas råd i Alma 13:28, vil vi altid være i stand til at modstå fristelsen.

Alma 14:7-11. De retfærdiges martyrium

- Gennem kraften i det præstedømme som Alma bar samt gennem hans tro, havde han evnen til at udfri de trofaste kvinder og børn i Ammonihā fra en frygtelig død. Men Herren tillod ham dog ikke at gøre det (se Alma 14:11). Alma forklarede Amulek, at Herren ville tage de retfærdige martyrer op til sig, og deres blod skulle stå som vidne mod deres forfølgeres onde gerninger (se Alma 14:11; 60:13).

Da ældste Ronald E. Poelman tjente i De Halvfjerds, bekræftede han, at Herren til tider tillader, at de retskafne lider, når andre vælger at udøve deres handlefrihed i uretfærdighed: »Modgang i den lydiges og trofastes liv kan være en konsekvens af sygdom, ulykke, uvidenhed eller den ondes påvirkning. Af hensyn til handlefriheden lader Herren til tider også de retfærdige lide som konsekvens af andres onde handlinger (se 1 Ne 18:16)« (se *Stjernen*, juli 1989, s. 20).

- Naturligvis er det sørgeligt at tænke på de retskafne mennesker, som har måttet lade livet i de ugudeliges hænder. Men vi glæder os over at kende til deres belønning i ånderverdenen (se Alma 40:12) såvel som deres endelige tilstand i det celestiale rige (se L&P 76:50-70). L&P 42: 46 minder os om dette: »Og det skal ske, at de, der dør i mig, ikke skal smage døden; for den skal være sød for dem.« Dette betyder ikke, at der ingen smerte er involveret i de retfærdiges død, men at den evige belønning for dem er så stor, at deres lidelser i den sammenhæng synes meget små.

Præsident Joseph F. Smith forklarede: »Det er rigtigt, at jeg er svag nok til at græde over mine venners og slægtninges død. Jeg græder måske, når jeg ser andres sorg. Jeg har i min sjæl medfølelse med menneskenes børn. Jeg kan græde, når de græder, jeg kan glæde mig med dem, når de glædes, men jeg har ikke grund til at sørge, fordi døden kommer ind i verden ... Al frygt for denne død er blevet fjernet for de sidste dages hellige. De frygter ikke den timelige død, fordi de ved, at når døden kommer til dem som følge af Adams fald, vil de alligevel leve gennem Jesu Kristi retfærdighed og selv om de dør, skal de leve. Denne viden gør, at de føler glæde selv i døden, for de ved, at de atter skal rejse sig og atter skal mødes hinsides graven« (Conference Report, okt. 1899, s. 70).

- Når de retfærdige og uskyldige lider, er der nogle, der bliver kritiske eller mister troen. Præsident Spencer W. Kimball kom med dette råd til dem, der vidner lidelse:

»Hvis vi betragtede jordelivet som den eneste tilværelse, så ville smerte, sorg, fiasko og et kort liv være en katastrofe. Men hvis vi betragter livet som noget evigt, der strækker sig tilbage til en førjordisk fortid og frem mod en evig fremtid efter døden, så kan alle hændelser ses i det rette perspektiv.

Er der ikke visdom i, at han giver os prøvelser, så vi kan hæve os over dem, ansvar, så vi kan yde noget, arbejde, så vi kan styrke vore muskler, sorger, så vores sjæl prøves? Er vi ikke udsat for fristelser for at afprøve vores styrke, sygdom så vi kan lære tålmodighed, og død så vi kan blive udødeliggjort og herliggjort?

Hvis alle de syge, som vi beder for, blev helbredt, hvis alle de retskafne blev beskyttet og de ugudelige ødelagt, ville hele Faderens program blive ophævet, og evangeliets grundlæggende princip, handlefrihed, ville ophøre. Ingen ville behøve at leve i tro.

Hvis glæde og fred og belønninger med det samme blev givet til den, som gør godt, så kunne der ikke være noget ondt – alle ville gøre godt, men ikke på grund af det rigtige i at gøre godt. Der ville ikke være nogen prøve af styrke, ingen karakterudvikling, ingen udvikling af evner og ingen handlefrihed, kun satanisk kontrol.

Hvis alle bønner straks blev besvaret i henhold til vore selviske ønsker og vores begrænsede forståelse, så ville der være liden eller ingen lidelse, sorg og skuffelse, end ingen død, og dersom alt dette ikke fandtes, ville der heller ikke være nogen glæde, succes, opstandelse eller evigt liv og guddom« (*Faith Precedes the Miracle*, 1973, s. 97).

Alma 14:25-28. Udfrielsen af Alma og Amulek

- Ældste Richard G. Scott fra De Tolv Apostles Kvorum brugte beretningen om Alma og Amulek til at vise, at Herren vil udfri os af vore trængsler, men kun efter at vi har vist vores tro ved at underkaste os hans vilje:

»Hjælp fra Herren følger altid den evige lov. Jo bedre du forstår denne lov, jo lettere er det at modtage hans hjælp ... Eksemplet med Alma og Amulek er lærerigt. Mens de kæmpede for at gøre godt blandt folket i Ammonihah,

blev de taget til fange. Amulek stolede på sin mere erfarne makker, Alma, som hjalp ham til at sætte større lid til Herren. Da de blev tvunget til at se kvinder og børn blive brændt på bålet, sagde Amulek: »Måske vil de også brænde os.« Almas svarede: »*Lad det ske efter Guds vilje* – et vigtigt princip. »Men ... vor gerning er ikke fuldført, derfor brænder de os ikke« (Alma 14:12-13; fremhævelse tilføjet).

Dommeren og mange andre hånede dem, spyttede på dem, sultede dem, udspurgte og generede dem med spottende ord og trusler gennem mange dage. Selv om de blev befalet at tale, stod de imod, bundne og nøgne ventede de i stille langmodighed på, at Herren inspirerede dem til at handle. Så »kom Guds kraft over Alma og Amulek, og de rejste sig.« Alma råbte: »O Herre, giv os styrke *i forhold til vor tro, som er på Kristus, ja, til udfrielse!* Og de sønderrev de reb, som de var bundet med« (Alma 14:26; fremhævelse tilføjet; se v. 15-26).

Jorden rystede og fængslets mure revnede. Alle som havde hånet Alma og Amulek faldt døde til jorden, og selv blev de udfriet ...

Herren udfrier med sin guddommelige kraft, når du søger i ydmyghed og *tro på Jesus Kristus*« (se *Stjernen*, juli 1994, s. 7).

Alma 15:2-3. Ze'ezrom

- Ze'ezroms forvandling viser den kærlighed Gud har til ethvert af sine børn og viser tillige hans villighed til at tilgive dem, som indgår pagt om at følge hans Søn. Ze'ezrom var en svigefuld advokat i byen Ammonihah, som brugte sin position til at anklage Alma og Amulek og ødelægge det, som var godt (se Alma 10:13, 31; 11:21). Ze'ezroms svig blev dog afsløret, og »han begyndte at bæve ved bevidstheden om sin skyld« (Alma 12:1, 7). Han ændrede sig fra antagonist til oprigtig undersøger (se Alma 12:8). Da Alma og Amulek ankom til byen Sidom, fandt de ud af, at Ze'ezrom havde »store anfægtelser i hans sind som følge af hans ugudelighed« (Alma 15:3). Men som omvendt troende blev Ze'ezrom helbredt i henhold til hans tro på Kristus, han blev døbt og blev en mægtig forkynder fra den tid af (se Alma 15:6-12). Flere år senere tjente Ze'ezrom på en mission blandt zoramitterne sammen med Alma og Amulek (se Alma 31:6).

Alma 15:3-5. Synder sønderrev Ze'ezroms sind

- Mens han omvendte sig og søgte tilgivelse var Ze'ezroms ånd og sind sønderrevet, og han var »overordentlig[t] plaget« (Alma 15:3). Præsident Boyd K. Packer, præsident for De Tolv Apostles Kvorum, talte om, at åndelige forstyrrelser vitterlig kan forårsage stærke lidelser:

»Der findes en anden del af os, som ikke er så håndgribelig, men som er lige så virkelig som vores fysiske legeme. Denne uåndgribelig del af os beskrives som sindelag, følelse, intellekt, temperament og meget andet. Kun sjældent beskrives den som det åndelige.

Men der findes en *ånd* i mennesket; at ignorere den er at flygte fra virkeligheden. Der findes også åndelig forvirring og åndelige sygdomme, der kan forårsage intens lidelse.

Menneskets legeme og ånd hører sammen. Ofte, ja meget ofte, når der er vanskeligheder, er det umådelig svært at sige, hvad der er hvad« (*Den danske Stjerne*, apr. 1978, s. 90).

ALMA 15:16

Hvad opgav Amulek, da han valgte at efterleve evangeliet og tjene som missionær? Hvad opnåede han i stedet? (se også Alma 34:8; Eter 12:12-13).

Alma 16:2-3, 9-10. Alle Almas ord gik i opfyldelse

- Alma tryglede med »stor ængstelse« og af sit »hertes inderste« folket i Ammonihah om at omvende sig (Alma 13:27). Som deres profet opfordrede Alma dem til at omvende sig, hvis de ikke fuldstændigt skulle udryddes »fra jordens overflade« (Alma 9:12). Herren har lovet at opfylde alle sine profeters ord (se L&P 1:37-38). Alma 16:2-3, 9-10 dokumenterer opfyldelsen af Almas ord omkring udryddelsen af dem, som afviste profeterne og forfulgte de uskyldige.

Overvej

- Hvordan viste mænd i forudtilværelsen sig værdige til at blive forudordnet til at modtage Det Melkisedekske Præstedømme? (se Alma 13:3-5).
- Hvorfor tillader Herren sommetider, at de uskyldige lider i de ugudeliges hænder? (se Alma 14:9-11).
- Hvad kan du lære af Ze'ezroms forvandling fra svigefuld advokat til mægtig forkynder?

Forslag til opgaver

- Hvorfor sagde Alma følgende om Melkisedek: »Se, der var mange før ham, og der var også mange efter, men ingen var større, ham har de derfor især nævnt« (Alma 13:19). Besvar dette spørgsmål ved at gennemgå følgende vers for at finde ud af, hvorfor Alma priste vigtigheden af Melkisedeks mission: Alma 13:14-19; 1 Mos 14:18-20; JSO, 1 Mos 14:25-40; JSO, Hebr 7:3; L&P 107:2-4.
- Skriv et kort essay ud fra Alma 14 og materialet fra kommentar til Alma 14:7-11 (s. 187), som besvarer følgende spørgsmål: Hvorfor rammes retfærdige mennesker af tragiske ting? Hvordan påvirker Guds nåde og retfærdighed jordelivets tragedier?

Indledning

Fordi de udviste kærlighed og forståelse for sjæles værd, er Ammon og hans følgesvende et eksempel for Guds tjenere alle vegne. Gennem deres oplevelser vil du se vigtigheden af personlig forberedelse, styrken i at vise et godt eksempel og behovet for at opbygge et meningsfyldt forhold til dem, du tjener. Desuden forstod Ammon og hans brødre at dem, de tjente, havde stærk tro. Læg mærke til, hvordan de forkyndte evangeliske sandheder angående Ånden, kærlighed og vidnesbyrd. Ved at følge deres eksempel kan du blive et stærkt redskab i Herrens hånd ved at hjælpe andre med at komme til Kristus.

Kommentar

Alma 17:2. De, som tjener sammen, udvikler stærke venskabsbånd

- De, som arbejder i Herrens vingård knytter et kærlighedsbånd, som følger af at arbejde sammen om »høsten«. Dette bånd styrkes af fælles trosfremmende oplevelser og vidnesbyrd. Ældste L. Tom Perry fra De Tolv Apostles Kvorum fortalte om en personlig oplevelse, da han mødte sin første missionærkammerat igen efter adskillige år:

»For få år siden havde jeg en oplevelse, da min søn, Lee, ringede. Han fortalte mig, at min første missionærkammerat var i hans nabolag og ønskede at se mig for en kort stund ... Det blev en særlig oplevelse at være sammen efter så mange år, hvor vi ikke havde set hinanden.

Da vi var missionærer, fik vi mulighed for at åbne op for missioneringen i en ny by i Ohio. Vi fik lov til at arbejde sammen i ti måneder på grund af denne opgave. Han var min første kammerat ... Det var svært for mig at følge med ham, men efterhånden som vi tjente sammen, fik vi et stærkt kammeratskab.

Vores kammeratskab sluttede ikke med den ti måneder lange opgave. Anden Verdenskrig rasede, og da jeg kom hjem, gik der kun kort tid, inden jeg blev indkaldt til militærtjeneste. Den første søndag i træningslejren var jeg til et af Kirkens nadvermøder. Jeg så en nakke,

som virkede meget bekendt. Det var min første missionærkammerat. Vi tilbragte størstedelen af de næste to et halvt år sammen.

Selv om vi levede under meget svære forhold under vores militærtjeneste, prøvede vi at videreføre vore vaner fra vores mission. Vi bad sammen, så ofte vi kunne. Når forholdene tillod det, studerede vi skrifterne sammen ...

Vi blev begge indsat som gruppeledere, og så fik vi atter mulighed for at tjene og undervise i Herrens og Frelserens herlige evangelium sammen. Vi havde mere succes i militæret, end vi havde haft som fuldtidsmissionærer. Hvorfor? Fordi vi var erfarne hjemvendte missionærer.

Mit møde med min første missionærkammerat var den sidste mulighed, jeg fik for at være sammen med ham. Han led af en uhelbredelig sygdom og døde nogle få måneder senere. Det var en vidunderlig oplevelse sammen at mindes vores mission og dernæst fortælle om vores liv efter vores mission. Vi mindedes vores tjeneste i biskopråd, i højråd og stavspræsidentskaber, og pralede selvfølgelig af vore børn og vore børnebørn. Da vi sad der og frydede os over at se hinanden igen, kunne jeg ikke lade være med at tænke på beretningen i Alma kapitel 17* (se *Liahona*, jan. 2002, s. 89-90).

ALMA 17:2-3

Hvad gjorde Alma og hans brødre for at forberede sig på at forkynde evangeliet med kraft og autoritet? Hvad kan du gøre for at anvende disse principper?

Alma 17:2. »De havde gransket skrifterne flittigt«

- Mosijas sønner granskede skrifterne som en væsentlig del af deres missionærforberedelser. På samme vis fik Hyrum Smith råd fra Herren om at forberede sig til missionærgerningen ved først at søge Herrens ord (se L&P 11:21-22). Missionærhåndbogen, *Forkynd mit evangelium*, understreger vigtigheden af at søge Helligånden, at have et stærkt ønske om at lære og anvende det, vi lærer i praksis som væsentlige elementer i et effektivt studium af skriften:

»Dit studium af evangeliet er mest effektivt, når du bliver undervist af Helligånden. Begynd altid dit studium af evangeliet med en bøn om, at Helligånden må hjælpe dig med at lære. Han vil bringe dig kundskab og overbevisning, som vil velsigne dig og give dig mulighed for at velsigne andre. Din tro på Jesus Kristus vil øges. Dit ønske om at omvende dig og forbedre dig vil vokse.

Denne form for studium forbereder dig til tjeneste, giver trøst, løser problemer og giver dig styrke til at holde ud til enden. Vellykket studium af evangeliet kræver ønske og handling. »For den, der flittigt søger, skal finde, og Guds hemmeligheder skal blive udfoldet for dem ved Helligåndens kraft, såvel i disse tider som i fordums tider« (1 Ne 10:19). Når du, ligesom Enosh, hungrer efter at kende det evige livs ord, og når du lader disse ord »[synke] dybt i [dit] hjerte« (En 1:3) vil Helligånden åbne dit sind og hjerte for større lys og forståelse.

At lære evangeliet at kende er også en proces med modtagelse af åbenbaring (se Jak 4:8)« (2004, s. 18).

- Desuden anbefaler *Forkynd mit evangelium* brug af en studiebog som en måde at øge kraften ved dit skriftstudium på. Ved at nedskrive dine tanker og indtryk, når du studerer skriften, kan du åbne for nye veje til at modtage personlig åbenbaring:

En studiebog kan hjælpe dig med at forstå, tydeliggøre og huske det, du lærer. Ældste Richard G. Scott har sagt: »Viden, som er omhyggeligt optegnet, vil altid være til rådighed, når der er brug for den. Følsom åndelig information bør bevares på et helligt sted, der fortæller Herren, at du værdsætter den. Denne vane vil fremme sandsynligheden for, at du modtager yderligere lys« (»Opnå åndelig viden«, *Stjernen*, jan. 1994, s. 88). Gennemgå din studiebog for at genkalde åndelige oplevelser, få ny forståelse og erkende din vækst.

»Din studiebog kan være en indbundet dagbog, en notesbog eller et ringbind. Nedskriv og organiser dine tanker og indtryk på en måde, som svarer til det, du lærer. Lav dit eget system til let at finde nøgleoplysninger i fremtiden. Brug det ofte til at gennemgå, finde og anvende det, du har lært. Brug din studiebog til at tage noter og nedskrive indtryk« (s. x).

Alma 17:3. Fordelene ved bøn og faste

- Ældste M. Russell Ballard fra De Tolv Apostles Kvorum illustrerede kraften ved bøn og faste i Herrens tjenestegerning med følgende historie: »For nogle år siden blev en trofast omvendt bror, George McLaughlin, kaldet til at præsidere over en lille gren med 20 medlemmer i Farmingdale i Maine. Han var en ydmyg mand, der tjente til føden ved at køre mælkebil. Gennem faste og oprigtig bøn lærte Ånden ham, hvad han og medlemmerne af hans gren skulle gøre for at hjælpe Kirken med at vokse i deres område. Gennem hans store tro, vedvarende bøn og kraftfulde eksempel lærte han medlemmerne, hvordan de skulle dele evangeliet med andre. Det er en vidunderlig historie, en af de store missionærhistorier i denne uddeling. På blot et år var der 450 omvendte, der blev døbt i grenen. Følgende år var der yderligere 200 omvendte« (se *Liahona*, maj 2003, s. 38-39).

Alma 17:9. Bed og fast for dem, der ikke har sandheden

- Præsident Gordon B. Hinckley (1910-2008) rådede hvert medlem til at arbejde og bede for muligheder for at missionere: »Lad os udvikle en bevidsthed i hvert eneste medlems hjerte om deres evne til at bringe andre til kundskab om sandheden. Lad dem arbejde på det. Lad dem bede med stor oprigtighed derom« (»Find lammene, vogt fårene«, *Liahona*, juli 1999, s. 120).

- Ældste M. Russell Ballard har formanet os til at bede om vejledning i udførelsen af Herrens værk: »I et evangelieorienteret hjem beder vi om vejledning for os selv, og vi beder for andres fysiske og åndelige velbefindende. Vi beder for de mennesker, som missionærerne underviser, for vore bekendte og for dem, som ikke er af vores tro. I et evangelieorienteret hjem ville folk på Almas tid forene sig i faste og indtrængende bøn til fordel for velfærden for de sjæle, som ikke kendte Gud« (Alma 6:6)« (se *Liahona*, maj 2006, s. 85).

ALMA 17:11, 21-29

Hvad var det hverv og løfte, som Herren gav Mosijas sønner?

Alma 17:11. Vær »gode eksempler«

- Ammon og hans brødre lærte at leve i fred med lamanitterne, før de var i stand til at dele evangeliet med dem. Ældste M. Russell Ballard foreslog tre vigtige ting, vi kan gøre for at være bedre naboer for dem, som ikke deler vores tro:

»For det første: Lær dine naboer at kende. Lær om deres familie, beskæftigelse og synspunkter. Hyg jer sammen med dem, hvis de har lyst til det. Og gør det uden at være påtrængende og uden skumle bagtanker. Venskab bør aldrig været et middel til at nå et mål, det kan og bør være et mål i sig selv

... Lad os udvikle meningsfulde forhold, der bygger på gensidig tillid og forståelse med mennesker med anden baggrund og tro.

For det andet tror jeg, at det ville være klogt, om vi udryddede et par vendinger fra vores ordforråd: *ikke-medlem* og *ikke-mormon*. Sådanne vendinger kan være stødende og nedladende. Personligt betragter jeg ikke mig selv som »ikke-katolik« eller »ikke-jøde«. Jeg er kristen. Jeg er medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Det er sådan jeg vil identificeres – for den eller det, jeg er, og ikke for det, jeg ikke er. Lad os vise det samme hensyn mod dem, som bor iblandt os. Hvis der er brug for en fællesbetegnelse, så er »naboer« i det fleste tilfælde fyldestgørende.

Og for det tredje, hvis vore naboer bliver irriterede eller bekymrede på grund af uenighed med Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige eller nogle af de love, som vi af moralske årsager støtter, så lad være med at foreslå – end ikke i spøg – at de bare kan flytte et andet sted hen. Jeg kan ikke begribe, at noget medlem af Kirken kan komme på den tanke! Vore pionerforfædre blev jaget fra sted til sted af uoplyste og intolerante naboer. De oplevede utrolige vanskeligheder og forfølgelse, fordi de tænkte, handlede og troede anderledes end andre. Hvis vores historie ikke har

lært os andet, så burde den have lært os at respektere alle menneskers ret til at leve i fred med hinanden« (se *Liahona*, jan. 2002, s. 42-43).

- Ældste L. Tom Perry illustrerede, hvordan vores eksempel kan lede andre nærmere på Herren:

»En 19-årig missionær ... vil aldrig glemme sin første dag i missionsmarken, for den lærte ham en vigtig lektie om at bruge sine talenter til at forkynde evangeliet.

Han og hans ældre makker skulle åbne en ny by, som lå et stykke væk fra missionskontoret, for missionering. Da de ankom til denne nye by og gik ned ad gaden, kom de forbi en kirke, hvor præsten stod i døren. Idet de gik forbi kirken, gik præsten ind og kaldte på hele sin menighed og bad dem komme ud på gaden. Der fulgte de efter missionærerne og begyndte at råbe skældsord efter dem, hvorefter de blev mere voldelige og begyndte at kaste sten efter dem.

Den unge mand oplevede situationen som spændende – det var hans første dag i missionsmarken, og så blev han allerede stenet, tænkte han. Så blev han pludselig ramt af en stor sten midt på ryggen, og hans følelser ændrede sig til vrede. Inden han tog på mission havde han været en ret habil baseball-kaster og i en bølge af vrede, snurrede han om og greb den første sten, han kunne finde på jorden, antog sin berømte kasterposition og skulle lige til at sende stenen mod flokken, da han pludselig indså, hvorfor han var der. Han var ikke blevet sendt hele vejen til Brasilien for at kaste sten efter folk, han var der for at forkynde evangeliet. Men hvad skulle han stille op med den sten, han havde i hånden? Hvis han smed den, ville de opfatte det som et tegn på svaghed og ville sandsynligvis fortsætte med at kaste sten efter dem. Men han kunne heller ikke kaste den ind i menneskemængden. Så fik han øje på en telefonpæl et stykke derfra. Det var en måde at redde ansigt på! Han rakte bagud og lod stenen flyve direkte mod telefonpælen, hvor den ramte præcis i midten.

Folkene i mængden trådte et par skridt tilbage. De indså med ét, at den sten med største sandsynlighed kunne have ramt en hvilken som helst af dem lige mellem øjnene. Stemningen ændrede sig og i stedet for at kaste sten efter missionærerne, begyndte de at kaste sten efter telefonpælen. Efter den hændelse

kunne denne ældste ikke gå hen ad gaden uden at blive udfordret til en stenkastningsdyst. Disse stenkastningsdyster førte til samtaler om evangeliet, som så førte til omvendelse, som igen førte til oprettelsen af en gren af Kirken i det område« (»Prophesies, Visions, and Dreams«, i *1979 Devotional Speeches of the Year*, 1980, s. 3).

Alma 18:3-9. Tjeneste blødgør hjerter

- Præsident Henry B. Eyring fra Det Første Præsidentskab forklarede, hvordan timelig tjeneste kan blødgøre et hjerte og lede til et mirakel:

»Da de andre tjenere fremviste beviset på, hvad Ammon havde gjort, sagde kong Lamoni: »Hvor er denne mand? De svarede: »Åh, han er såmænd i staldene. Han gør alt for tjene dig« (se Alma 18:8-9).

Er det ikke underligt? Han var kaldet til at undervise i frelsens lærdomme, men han befandt sig i staldene. Skulle han ikke hellere have bedt og fastet og finpudset sin undervisning? Nej, han var i staldene.

Kong Lamoni var blevet opdraget til at tro på, at der fandtes en Gud, men også at alt, hvad kongen gjorde, var det rette. Han var specifikt blevet undervist i en falsk lære, som kan have gjort ham ude af stand til at føle skyld. Husker I, at han, da han hørte, hvor Ammon var, blev overvældet af skyldfølelse og frygt for, at han havde gjort uret ved at slå sine tjenere ihjel? (se Alma 18:5).

Før i tiden har jeg altid været fokuseret på, hvor grueligt Lamoni havde misforstået denne lære, at jeg ikke havde set miraklet. Miraklet var, at der i et menneske var blevet skabt et åndeligt behov, som gjorde det muligt, at det kunne blive undervist i Jesu Kristi evangelium. Hans hjerte var sønderknust. Han følte skyld. Og det skyldtes de timelige ting, som Ammon havde gjort

... I må aldrig, aldrig undervurdere den åndelig betydning af at gøre noget timeligt for dem, I tjener

... Vær tjenere for dem, så kommer I til at holde af dem. Og de kommer til at føle jeres kærlighed. Og hvad vigtigere er: De kommer til at føle Guds kærlighed« (»Mormons Bog ændrer vores liv«, *Liahona*, feb. 2004, s. 17-18).

ALMA 18:10

Hvad kan du gøre for at reagere mere som Ammon i denne henseende? Hvordan hænger Alma 17:25 og 18:3 sammen med 18:10?

Alma 18:24. Ammon begyndte at tale med frimodighed

- Mange medlemmer af Kirken bekymrer sig om, hvordan de skal indlede en samtale om evangeliet. Ammons tilgang var at stille Lamoni spørgsmål om hans tro på Gud. Andre har fundet det ganske naturligt bare at fortælle deres venner om »kirkelivet«. Ældste M. Russell Ballard har givet værdifulde råd til, hvordan vi kan indlede samtaler om evangeliet med vore venner:

»At skabe et evangelieorienteret hjem betyder ikke, at vi er nødt til at vie store mængder af tid på at møde og få venner, som vi kan fortælle om evangeliet. Disse venner vil helt naturligt komme ind i vores liv, og hvis vi er åbne om vores medlemskab af Kirken lige fra begyndelsen, kan vi nemt tale om evangeliet uden større risiko for at blive misforstået. Venner og bekendte vil acceptere, at det er en del af os, og de vil ikke holde sig tilbage med at stille spørgsmål ...

En søster i Frankrig blev spurgt om hemmeligheden bag hendes succes. Hun sagde: »Jeg taler ganske enkelt om min glæde. Jeg behandler alle, som om de allerede er medlem af Kirken. Hvis jeg står ved siden af nogen

i en kø og indleder en samtale, fortæller jeg dem, hvor meget jeg nyder mine kirkemøder om søndagen. Når kollegerne spørger: »Hvad har du lavet i weekenden?« Så udelader jeg ikke det, der skete mellem lørdag aften og mandag morgen. Jeg fortæller dem, at jeg var i kirke, hvad der blev sagt og fortæller om mine oplevelser med medlemmerne. Jeg taler om, hvordan jeg lever, tænker og føler« (se *Liahona*, maj 2006, s. 86).

Alma 18:24-28. Med udgangspunkt i fælles anskuelser

- Mens ældste Loren C. Dunn (1930-2001) tjente som medlem af De Halvfjerds, talte han om vigtigheden af at vise respekt for andres tro og bygge på et fælles grundlag: »Vi lever i en tid præget af konflikt, uenighed, forskellige holdninger, beskyldninger, gensidige beskyldninger og uoverensstemmelser. Der er måske mere end nogen sinde før behov for, at vi ser ind i os selv og lader kvaliteter som gensidig respekt blandet med næstekærlighed og tilgivelse præge vore gerninger over for hinanden, så vi kan være uenige uden at blive ubehagelige, så vi kan sænke stemmen og bygge på et fælles grundlag med den erkendelse, at når stormen har lagt sig, skal vi stadig leve med hinanden« (se *Stjernen*, juli 1991, s. 78).

- Det første spørgsmål Ammon stillede, da han begyndte at undervise kong Lamoni var: »Tror du, at der findes en Gud?« (Alma 18:24). Da Ammon fandt ud af, at Lamoni troede på en stor Ånd, vidnede han: »Det er Gud« (Alma 18:28). Teknisk set er Gud ikke bare en »stor Ånd.« Men Ammon så bagom det og fokuserede i stedet på deres fælles overbevisning om et højere væsen og underviste ud fra det. Ammon brugte Lamonis grundlæggende tro på en Skaber og tilføjede så »lys, som oplyste hans sind« (Alma 19:6).

Præsident Gordon B. Hinckley forklarede, hvordan vi også kan bygge videre på det gode, som andre allerede har: »Vi siger med kærlighed, bring alt det med jer, som I har af godhed og sandhed, uanset hvorfra I har modtaget det, og kom og lad os se, om vi kan føje noget til det. Jeg giver denne invitation til mænd og kvinder overalt« (*Liahona*, nov. 2002, s. 81).

Alma 18:36-39 ; 22:7-14. Undervisning i frelsesplanen

- Da Ammon underviste Lamoni »begyndte han ved verdens skabelse ... og fortalte ham alt om menneskets fald« (Alma 18:36); og til sidst »udlagde [han] for dem (kongen og hans tjenere) den forløsningsplan ... og han gjorde dem [især] også bekendt med Kristi komme« (Alma 18:39). På samme vis underviste Aron Lamoni far i disse vigtige grundlæggende principper omkring frelsesplanen (se Alma 22:12-14). Ved at lære om skabelsen, faldet og forsoningen forstår man sin plads i jordelivet og sit potentiale i evigheden.

Ældste Bruce R. McConkie (1915-1985) De Tolv Apostles Kvorum kaldte disse tre grundlæggende læresætninger – skabelsen, faldet og forsoningen – for »evighedens tre søjler« og »de største begivenheder, som nogensinde har fundet sted i al evighed.« Han forklarede:

»Dersom vi opnår en forståelse af dem, så falder hele den evige plan for alting på plads, og vi bliver i stand til at udarbejde vores egen frelse

... Disse tre ting udgør det fundament på hvilket alting hviler. Uden enhver af dem ville alting miste sit formål og sin mening og Guddommens plan og udformning ville blive til intet« (*The Three Pillars of Eternity*, i *Brigham Young University 1981 Firesides and Devotional Speeches*, 1981, s. 27).

- Ældste Russell M. Nelson fra De Tolv Apostles Kvorum forklarede, at hver enkel del af planen er væsentlig: »Planen fordrede skabelsen og dermed var både faldet og forsoningen også påkrævet. Dette er de tre grundlæggende elementer i planen. Skabelsen af en paradisisk planet kom gennem Gud. Jordelivet og dødeligheden kom til verden gennem Adams fald. Udødelighed og muligheden for evigt liv blev udvirket gennem Jesu Kristi forsoning. Skabelsen, faldet og forsoningen blev planlagt lang tid inden, selve skabelsen rent faktisk fandt sted« (se *Liahona*, juli 2000, s. 102).

Alma 18:41-43; 22:15-18. Vores afhængighed af Kristus

- Ammon og Aron hjalp Lamoni og hans far med at forstå, hvor stort behov de havde for Kristi forløsning

i deres liv. Forståelse af vores afhængighed af Kristus kan føre til omvendelse. Både Lamonis og hans far blev bevidste om deres faldne natur og deres behov for hjælp. De kom til en forståelse af, at deres eneste håb om forløsning lå i den forsoning, som Kristus havde tilvejebragt.

Art. Walter Paine. Udlånt af Kirkens museum for historie og kunst.

Alma 18:42. Dramatiske omvendelser er undtagelsen

- Se udtalelsen af præsident Ezra Taft Benson under kommentar til Mosija 27:25 (se s. 159).

Alma 20:30. »Et mere forhærdet og et mere stivnakket folk«

- I optegnelsen læser vi, at Aron og hans kammerater tjente blandt dem, som var »et mere forhærdet og et mere stivnakket folk« (Alma 20:30). Deres oplevelser svarer til de oplevelser, som mange andre har, der prøver at undervise dem, der enten ingen interesse har i, eller som er antagonistiske over for evangeliet. Præsident Henry B. Eyring forklarede, hvorfor vi stadig må prøve at række ud til hver eneste levende sjæl:

»Hvorfor skulle jeg tale om evangeliet med nogen, der synes at være tilfreds med det, de har? Hvilken fare er der for dem eller for mig, hvis jeg ikke gør eller siger noget?«

Tja, faren kan være svær at få øje på, men den er virkelig, både for dem og for os. For eksempel vil alle, I

nogensinde har mødt, på et eller andet tidspunkt i den tilkommende verden vide, hvad I ved nu. De vil vide, at den eneste måde, hvorpå vi kan leve evigt sammen med vores familie og i vor himmelske Faders og hans Søns, Jesu Kristi, nærhed, var at vælge at træde ind ad porten ved dåb udført af dem, der har myndighed fra Gud. De vil vide, at den eneste måde, hvorpå familier kan være sammen for evigt, er ved at antage og holde de hellige pagter, der tilbydes i Guds templer på denne jord. Og de vil vide, at I vidste det. Og de vil huske, hvorvidt I tilbød dem det, som I selv var blevet tilbudt« (se *Liahona*, jan. 1999, s. 37).

ALMA 22:15-18

Hvad var Lamonis far villig til at opgive for at lære Gud at kende? Hvordan hjælper en sådan villighed os til at komme tættere på Gud? (se også Omni 1:26).

Alma 22:18. Jeg vil »aflægge alle mine synder for at kende dig«

- Ligesom Lamonis far, må vi være villige til at ofre alt for at blive født af Gud. I *Lærdomme om frelse* lærer vi om vigtigheden af at ofre for vores evige fremgang: »Således lærer vi, at en religion, der ikke kræver, at man ofrer alt, aldrig har haft tilstrækkelig kraft til at frembringe den fornødne tro til liv og frelse; for lige fra menneskets første tilværelse, har den for liv og frelse nødvendige tro aldrig kunnet opnås uden at ofre alt jordisk. Gud har ordnet det således, at ved en sådan opofrelse, og kun derved, kan menneskene opnå og nyde det evige liv; og det er ved at ofre alt jordisk, at menneskene virkelig kan vide, at de gør det, som er velbehageligt i Guds øjne. Når et menneske for sandhedens skyld har ofret alt det, han har, og end ikke har holdt sit liv tilbage, og han tror, at han er blevet kaldet af Gud til at bringe dette offer, fordi han søger at gøre hans vilje, da ved han, med største sikkerhed, at Gud accepterer og vil acceptere hans offer, og at han ikke har søgt og ikke vil søge Herrens ansigt forgæves. Under disse omstændigheder kan han altså opnå den for ham nødvendige tro til at modtage det evige liv« (1985, s. 69).

- Da ældste Alexander B. Morrison tjente i De Halvfjerds forklarede han om de ofre, vi må yde for at komme til Kristus:

»At påtage sig hans navn vil sige at være villig til at gøre alt, hvad han kræver af os.

Nogle har sagt, at prisen for at leve et kristent liv er den samme i dag som altid: Det består ganske enkelt i at give alt, hvad vi har, uden at holde noget tilbage, at »aflægge alle [vore] synder for at kende [ham]« (Alma 22:18). Når vi ikke lever op til denne standard, på grund af sjusk, ligegyldighed eller ugudelighed; når vi er onde, misundelige, egoistiske, sanselige eller overfladiske, korsfæster vi i en betydning Kristus på ny. Og når vi så konstant prøver at gøre vores bedste, når vi viser omsorg og tjener hinanden, når vi overvinder selviskhed med kærlighed, når vi sætter andres velfærd før vores egen, når vi »bærer hinandens byrder« og »sørge[r] med dem, som sørger, ja, og ... trøste[r] dem, der står i behov for trøst, og stå[r] som Guds vidner til alle tider og i alle ting og på alle steder« (Mosi 18:8-9), når vi ærer ham og trækker på hans kraft og bliver mere som ham og vokser i lys, »og det lys vokser sig klarere og klarere indtil den fuldkomne dag« (L&P 50:24)« (se *Liahona*, jan. 2000, s. 29).

Overvej

- Hvordan forberedte Ammon Lamonis hjerte på at modtage evangeliet? Hvad kan du gøre for at forberede nogens hjerte på at modtage evangeliets sandheder?
- Hvad kan vi lære af Arons og hans brødres eksempel, da de oplevede afvisning og »alle slags trængsler«? (Alma 20:29).

Forslag til opgaver

- Efterhånden som Ammon og hans brødre nærmer sig Nefis land, fik de til opgave af Herren at (1) stadfæste hans ord, (2) at være langmodige i trængsler (3) være gode eksempler, og han lovede, at han ville velsigne dem med fremgang (se Alma 17:11). Skriv disse tre overskrifter på et stykke papir. Anfør derefter, når du studerer Alma 17-22 eksempler under hver overskrift, som viser deres lydighed mod Herrens instruks. Skriv også hvordan hvert eksempel, du anfører, hjælp med at føre lamanitterne til kundskab om sandheden.
- Lav en liste over principper, som er relevante for missionering (se Alma 17-22). Find under bøn frem til, hvordan du kan anvende disse principper i dit liv.

Indledning

Anti-nefi-lehier udviste tydeligt den kraftfulde forandring, der præger de mennesker, som tager imod evangeliet og indgår pagt om at følge Jesus Kristus. De var et eksempel på den omfattende og fulde omvendelse, der kommer af en oprigtig indsats for leve som Frelseren gjorde i alle livets aspekter. Tillige med de omvendte lamanitter, udviste Mosijas og Almas sønner også den åndelige styrke, der følger af et fortsat ønske om at omvende sig, holde sine pagter og tjene Herren gennem missionering og retskaffen levevis. Når du studerer Alma 23-29, så kig efter specifikke handlinger og indstillinger, som kan være dig en hjælp til at uddybe graden af din egen personlige omvendelse. Hold også øje med de utallige beskrivelser af den glæde og fryd, der kommer som følge af at være optaget af at dele evangeliet med andre.

Kommentar

Alma 23:1-5. »For at Guds ord ikke skulle møde nogen hindring«

- Lamanitternes konge fjernede alle restriktioner, som havde forhindret evangeliet i at blive forkyndt blandt hans folk, og missionærerne drog ud over hele landet og forkyndte. Præsident Thomas S. Monson talte om en lignende begivenhed, da han beskrev de omstændigheder, der lå bag den beslutning, som regeringen i det tidligere DDR traf og som gjorde det muligt for missionærerne at forkynde der efter flere års restriktioner på Kirkens aktiviteter:

»Vores endelige mål var at søge om tilladelse til, at døren til missionering kunne åbnes. Ældste Russell M. Nelson, ældste Hans B. Ringger, jeg og vore lokale ledere i DDR under ledelse af præsident Henry Burkhardt, præsident Frank Apel og præsident Manfred Schutze, mødtes først med ministeren for religiøse anliggender, Kurt Löffler, mens han gav en dejlig frokost til ære for os. Han talte til os og sagde: »Vi vil gerne hjælpe jer. Vi har observeret jer og jeres medlemmer igennem 20 år. Vi ved, at I er det, som I hævder at være: ærlige mænd og kvinder.«

Repræsentanter for staten og deres hustruer overværede indvielsen af et stavscenter i Dresden og en kirke i Zwickau. Mens de hellige sang »Gud vær' med dig,

til vi ses igen« – »Auf Wiedersehen, Auf Wiedersehen« – mindedes vi ham, Fredsfyrsten, som døde på korset på Golgata. Jeg tænkte på vor Herre og Frelser, da han gik på smertens vej, tårernes spor, ja, selve retfærdighedens vej. Hans gennemtrængende erklæring kommer til mig: »Fred efterlader jeg jer, min fred giver jeg jer; jeg giver jer ikke, som verden giver. Jeres hjerte må ikke forfærdes og ikke være modløst!« (Joh 14:27).

Derefter tilbage til Berlin til de afgørende møder med statsoverhovedet, formanden for ministerrådet Erich Honecker

... Vi blev kørt til kontorerne for statens øverste ledere.

Inden for bygningens pompøse indgang blev vi budt velkommen af formand Erich Honecker. Vi gav ham statuetten *First Step*, der viser en mor, som hjælper sit barn med at tage det første skridt hen imod sin far. Han var meget glad for gaven. Derefter ledsagede han os til sit personlige konferenceværelse. Der blev vi placeret omkring et stort rundt bord. Ved bordet sad bl.a. formand Erich Honecker og nogle ministre.

Erich Honecker begyndte: »Vi ved, at jeres kirkes medlemmer tror på arbejde; det har I bevist. Vi ved, at I tror på familien, det har I vist. Vi ved, at I er gode borgere i alle de lande, som I regner som hjemme; det har vi bemærket. Ordet er jeres. Kom frem med jeres ønsker.«

Jeg begyndte: »Formand Honecker, ved indvielsen og åbent hus-arrangementet for templet i Freiberg stod 89.890 af dine landsmænd i kø, nogle gange op til fire timer, sommetider i regnvejr, for at komme til at se et Guds hus. I Leipzig var 12.000 til stede ved et åbent hus-arrangement i forbindelse med indvielsen af stavscentret. I Dresden var der 29.000 besøgende; i Zwickau 5.300. Og hver eneste uge året rundt besøger 1.500-1.800 mennesker tempelgrunden i Freiberg. De vil gerne vide, hvad vi tror på. Vi vil gerne fortælle dem,

at vi tror på at ære, adlyde og støtte landets love. Vi vil gerne forklare vores ønske om at opbygge stærke familieheder. Dette er blot to af vores trossætninger. Vi kan ikke besvare spørgsmål, og vi kan ikke fortælle om vore følelser, fordi vi ingen missionerende repræsentanter har, som vi har i andre lande. De unge mænd og kvinder, som vi ønsker kommer til jeres land som missionerende repræsentanter, vil holde meget af jeres land og folk. Mere præcist vil de efterlade en forældende påvirkning hos jeres folk. Desuden vil vi gerne se unge mænd og kvinder fra jeres nation, som er medlemmer af vores kirke, tjene som missionerende repræsentanter i mange nationer, som fx USA, Canada og flere andre. De vil komme tilbage og være bedre beredt til at påtage sig ansvarsfulde stillinger i jeres land.

Derefter talte Erich Honecker i omtrent en halv time, hvor han beskrev sine hensigter og synspunkter og detaljeret beskrev, hvilke fremskridt hans nation havde gjort. Til sidst smilede han, tiltalte mig og gruppen og sagde: »Vi kender jer. Vi stoler på jer. Vi har erfaringer med jer. Jeres missionsanmodning er godkendt.»

Min ånd slog kolbøtter af glæde. Mødet var afsluttet. Ældste Russell Nelson vendte sig mod mig, da vi forlod de smukke regeringskontorer, og sagde: »Læg mærke til, hvordan solskinet fylder denne hal. Det er næsten, som om vor himmelske Fader siger: »Jeg er tilfreds.«

Nattens sorte mørke var forbi. Gryet havde bragt dagens strålende lys. Jesu Kristi evangelium ville nu blive bragt til millioner af mennesker i dette land. Deres spørgsmål om Kirken ville blive besvaret, og Guds rige ville gå frem.

Når jeg tænker tilbage på disse begivenheder, vender mine tanker sig til Mesterens ord: »Og i intet fortørner mennesket Gud mere, og mod ingen er hans vrede blusset op i større grad end mod dem, der ikke anerkender hans hånd i alle ting« (L&P 59:21). Jeg anerkender Guds hånd i de mirakuløse begivenheder, der er sket for Kirken i den Tyske Demokratiske Republik« (*Stjernen*, juli 1989, s. 48-49).

Alma 23:6. Blev omvendt til Herren og faldt aldrig fra

- Det er bemærkelsesværdigt at ikke en eneste af anti-nefi-lehierne nogensinde forlod Kirken eller blev mindre aktiv (se Alma 27:27). Præsident Gordon B.

Hinckley (1910-2008) har gentagne gange understreget vigtigheden af at fastholde nyomvendte. Han har sagt, at der ikke er nogen grund til at missionere medmindre, de omvendte forbliver aktive:

Del Parson, © 1982 IRI

»Med en øget missioneringsindsats verden over, må der finde en tilsvarende øget indsats sted for at få enhver konvertit til at føle sig hjemme i sin menighed. Der ville komme tilpas mange mennesker ind i Kirken i år til at danne 100 nye stave af gennemsnitsstørrelse. Desværre overser vi nogle af disse nye medlemmer i forbindelse med stigningen af omvendte. Jeg håber, at der gennem hele Kirken og over hele verden vil blive gjort en stor indsats for at fastholde enhver af nyomvendt, der kommer ind i Kirken.

Dette er et alvorligt anliggende. Der er absolut intet formål med at missionere, hvis vi ikke bevarer frugterne af denne indsats. De to ting er uadskilleligt forbundet« (se *Stjernen*, jan. 1998, s. 55).

Alma 23:17. Hvad betyder navnet *Anti-Nefi-Lehi*?

- Navnet *Anti-Nefi-Lehi* kunne antyde en sammenslutning af efterkommere af Nefi og de, som fulgte ham,

tillige med andre efterkommere af Lehi: »Navnet »anti« i »Anti-Nefi-Lehi« kan også være en udledning af det egyptiske *nty* »han af, personen af.« Og frem for således at have betydningen af imod, har det betydningen »den af Nefi og Lehi« (Stephen D. Ricks, »Anti-Nephi-Lehi«, i Dennis L. Largey, ed., *Book of Mormon Reference Companion*, 2003, s. 67).

Alma 24:10. Skylden borttaget gennem forsoningen

- Præsident Boyd K. Packer, præsident for De Tolv Apostles Kvorum vidnede om, at vi kan anvende Jesu Kristi forsoning til at borttage vores skyld:

»Af en eller anden grund tror vi, at Kristi forsoning *kun* gælder ved slutningen af det jordiske liv for at forløse fra faldet, fra åndelig død. Men det er meget mere end det. Det er en altid tilstedeværende kraft, man kan trække på i hver-

dagen. Når vi pines og plages eller er oprørte på grund af skyld eller bebyrdes af sorg, kan han helbrede os. Selv om vi ikke fuldstændigt forstår, hvordan Kristi forsoning blev udvirket, kan vi opleve »Guds fred, som overgår al forstand« (Fil 4:7) ...

Vi begår alle fejl. Til tider skader vi os selv og skader andre alvorligt på måder, som vi alene ikke kan reparere. Vi ødelægger ting, som vi alene ikke kan reparere. Det er så vores natur at føle skyld og ydmygelse og lidelse, som vi ikke kan helbrede alene. Det er da, at forsoningens helbredende magt kan hjælpe.

Herren har sagt: »For se, jeg, Gud, har lidt dette for alle, for at de ikke skal lide, hvis de vil omvende sig« (L&P 19:16) ...

Forsoningen har praktisk, personlig, daglig værdi; anvend den i jeres tilværelse. Den kan aktiveres ved så enkel en begyndelse som bøn. I vil herefter ikke være fritaget for bekymringer og fejltrin, men I kan blive skylden kvit gennem omvendelse og få fred« (se *Liahona*, juli 2001, s. 23-24).

Alma 24:11. »Alt, vi kunne gøre« for at omvende os

- Anti-nefi-lehierne gjorde »alt, [de] kunne gøre« for at omvende sig (Alma 24:11). I 2 Nefi 25:23 forklarede Nefi: »Det er ved nåde, at vi bliver frelst, efter alt hvad vi kan gøre.« Af anti-nefi-lehiernes konge lærer vi, at den del, som er alt, vi kan gøre, er at omvende os fra alle vore synder.

Alma 24:17-19. Grave vore våben dybt ned i jorden

- Ved at grave deres våben dybt ned i jorden, lovede anti-nefi-lehierne Herren, at de aldrig ville bruge dem igen. Skriften siger: »De blev vedholdende og ville lide indtil døden hellere end at begå synd« (Alma 24:19). Deres handlinger viste, at de totalt havde opgivet synd efter deres oprigtige omvendelse.

Præsident Spencer W. Kimball (1895-1985) belærte om, at det at opgive sine synder ofte fordrer, at man ændrer sin livsstil: »Når man aflægger synd kan man ikke bare ønske sig bedre forhold. Man må skabe dem. Det vil måske være nødvendigt at komme til at hade den anløbne livsførelse og at afsky synden. Den pågældende må være sikker på, at han ikke blot har aflagt

synden, men også at han har forandret omstændighederne omkring synden. Han bør undgå de steder, forhold og omstændigheder, hvor synden fandt sted, for de kan meget hurtigt og let blive grobund for den på ny. Han må undgå de mennesker, med hvem synden blev begået. Han behøver ikke at hade de pågældende mennesker, men han må undgå dem og alt, hvad der er forbundet med synden ... Han må fjerne enhver ting, som kan minde ham om det gamle« (se *Tilgivelsen mirakel*, 1969, s. 154).

Alma 24:22-27. De retfærdiges eksempel resulterede i, at mange omvendte sig

- Ældste L. Tom Perry fra De Tolv Apostles Kvorum forklarede, at vores beslutning om at holde vore pagter, kan lede til at andre omvender sig:

»Kongen af anti-nefi-lehierne gav sit folk besked på at grave deres våben dybt ned i jorden, for at de ikke skulle blive fristet til at bruge dem mod deres brødre, lamanitterne, når de kom imod dem. Folket, der fulgte deres konges råd, anså deres handlinger som »vidnesbyrd for Gud og også for mennesker om, at de aldrig igen ville bruge våben til udgydelse af menneskeblod« (Alma 24:18). Da lamanitterne angreb, gik anti-nefi-lehierne »ud for at møde dem og kastede sig til jorden for dem« (Alma 24:21). Lamanitterne dræbte 1005 af anti-nefi-lehierne før blodbadet stoppede. Hvorfor stoppede det og hvilke konsekvenser fik det? Ud fra beretningen i Alma får vi svar på disse spørgsmål: ...

»Se, da lamanitterne så dette, lod de være med at slå dem ihjel; og der var mange, hvis hjerte svulmede for dem ... for de angrede det, som de havde gjort

... Og det skete, at Guds folk den dag tog imod flere end det antal, der var blevet slået ihjel; og de, der var blevet slået ihjel, var retfærdige folk; derfor har vi ingen grund til at tvivle på, at de blev frelst« (Alma 24:24, 26) ...

Selvom budskabet med denne beretning ikke handler om total pacifisme, så lærer vi, at vi ved ikke at sætte hårdt mod hårdt kan påvirke andre dybt. Vi kan bogstaveligt talt ændre deres hjerte, når vi følger Kristi eksempel og vender den anden kind til. Vores eksempel som fredelige tilhængere af Kristus inspirerer andre til at følge ham« (*Living with Enthusiasm*, 1996, s. 127-128).

Alma 24:30. At flytte sig fra neutral grund

- Tilstanden for et menneske, der falder bort fra Kirken efter at have været medlem, er typisk »værre, end hvis de aldrig havde kendt dette« (Alma 24:30). Profeten Joseph Smith forklarede denne tilstand i en samtale med et andet medlem. Bror Isaac Behunin sagde engang til profeten Joseph Smith: »Hvis jeg skulle forlade Kirken, ville jeg ikke gøre som disse mænd har gjort: Jeg ville tage til et fjernt sted, hvor man aldrig havde hørt om mormonismen, slå mig ned der, og ingen ville nogensinde få at vide, at jeg vidste noget om den.«

Den store seer svarede hurtigt: »Bror Behunin, du ved ikke, hvad du ville gøre. Der er ingen tvivl om, at disse mænd engang har følt ligesom dig. Før du tilsluttede dig denne kirke, stod du på neutral grund. Da evangeliet blev forkyndt, blev du præsenteret for godt og

ondt. Du kunne vælge enten det ene eller det andet. Der var to modstridende herrer, der indbød dig til at tjene dem. Da du tilsluttede dig denne Kirke, meldte du dig til at tjene Gud. Da du gjorde det, forlod du den neutrale grund, og du kan aldrig komme tilbage til den. Vil I svigte den Mester, som I har sagt ja til at tjene, vil det ske efter den ondes tilskyndelse, og I vil følge hans ordrer og være hans tjener« (se *Kirkens Præsidenters lærdomme: Joseph Smith*, 2007, s. 324).

Alma 25:1-12. En profeti bliver opfyldt

- Alma 25:1-12 beretter om opfyldelsen af Abinadis profeti vedrørende kong Noas ugudelige præster (se Mosi 17:15-20). Bemærk, hvordan Mormon dokumenterer opfyldelsen af Abinadis profeti for læseren. Overvej følgerne for dem, der afviser profeter, som Abinadi og hævder, at profeten har syndet. Nyere åbenbaring indeholder også en advarsel til dem, »der løfter hælen mod mine salvede« (se L&P 121:16-22).

Alma 25:17. Herren bekræftede »sit ord for dem i enhver henseende«

- En af de største lektier, man kan drage af denne del af Alma er, at Gud altid holder sine løfter. Herren havde sagt til kong Mosija, at mange ville tro på hans sønners ord, og at han ville udfri dem »af lamanitternes hænder« (Mosi 28:7). Se Alma 17:4, 35-39; 19:22-23; 26:1-4 for mere om opfyldelsen af disse løfter. Dette er blot en af utallige skildringer i skriften om den doktrinære sandhed, at Gud er forpligtet, når vi gør, hvad han siger (se L&P 82:10).

Alma 26:5-7. Hvad er neg?

- Ordet *neg* betyder et bundt stilke og kornhoveder, som er bundtet sammen. Ammons brug af ordet *neg* i Alma 26:5 er et billede på de omvendte, som bringes ind i Kirken af trofaste missionærer, som svang deres segl.

ALMA 26:11-14

Hvilke tegn finder du på, at Ammon frydede sig over Frelserens kraft og nåde, frem for at hævde sig selv?

Alma 26:15-16. »Hvem kan juble for meget i Herren?«

• Akkurat som Ammon følte trang til at ære Herren og synge til hans pris, bør vi også gøre det. Da søster Sheri L. Dew tjente som rådgiver i Hjælpeforeningens hovedpræsidentskab, sagde hun følgende om den rolle, som Jesus Kristus har i vores daglige liv:

»Er det muligt at være lykkelig, når livet er hårdt? At føle fred midt i usikkerhed og håb midt i kynisme? Er det muligt at ændre sig, at aflægge gamle vaner og blive ny igen? Er det muligt at leve i retskaffenhed og renhed i en verden, som ikke længere værdsætter de dyder, som kendetegner Kristi tilhængere?«

»Ja. Svaret er ja, på grund af Jesus Kristus, hvis forsoning sikrer, at vi ikke behøver at bære jordelivets byrder alene ...«

Gennem årene har jeg, ligesom jer, oplevet pres og skuffelser, som ville have knust mig, hvis jeg ikke havde været i stand til at drage nytte af en kilde til visdom og styrke, der var langt større end min egen. Han har aldrig glemt eller svigtet mig, og jeg ved, at Jesus er Kristus, og at dette er hans Kirke. Med Ammon siger jeg: »Hvem kan juble for meget i Herren? Ja, hvem kan sige for meget om hans store magt og om hans barmhjertighed? Se ... jeg kan ikke beskrive blot det mindste af det, som jeg føler« (Alma 26:16). Jeg vidner om, at i dette tussmørke i tidernes fyldes uddeling, hvor Lucifer arbejder over for at spolere vores rejse hjem og for at adskille os fra Frelserens forsonende kraft, er det eneste svar til *enhver* af os, Jesus Kristus« (se *Liahona*, juli 1999, s. 78-79).

Alma 26:27. Udholdenhed fører til medgang

• Den medgang som Mosijas sønner oplevede blandt lamanitterne overgik deres forventninger (se Alma 26:30-31). Da de indledte deres mission, havde Herren lovet dem: »Jeg vil gøre jer til et redskab i mine hænder til frelse for mange sjæle« (Alma 17:11). Med dette løfte »fattede [de] mod i hjertet til at drage ud til lamanitterne for at kundgøre Guds ord for dem« (Alma 17:12). Belønningen for deres udholdenhed kom ikke automatisk, selvom Herren havde lovet den. I løbet af deres 14 år lange mission oplevede de »alle slags trængsler« (Alma 26:30). Vi kan endvidere læse, at de

blev »nedtrykte i hjertet og skulle til at vende tilbage« (Alma 26:27). Men idet de stolede på Herrens løfte, holdt de ud i deres bestræbelser. Og som han altid gør, indfrie de Herren sine løfter og belønnede dem for deres udholdenhed.

Jerry Thompson, © IRI

Alma 26:27-30. De barske realiteter for missionering

• Ældste F. Burton Howard fra De Halvfjerds har fortalt, hvordan hans læsning af Alma 26 som ung missionær påvirkede hans vidnesbyrd om sandheden af Mormons Bog:

»Jeg læste atter det seksogtyvende kapitel i Alma og historien om Ammons mission. Jeg læste det højt, som jeg gør af og til, og prøvede at sætte mig i de forskellige karakterers sted i bogen og forestillede mig, at jeg sagde eller hørte de ord, som om at jeg var der. Jeg læste beretningen igennem igen og med en klarhed, som ikke kan beskrives, og som kan være svær at forstå for en, som ikke har prøvet det, talte Ånden til mit sind og sagde: *Bemærkede du det? At alt, hvad der hændte for Ammon, hændte for dig?*«

Det var en total uventet følelse. Det var ganske forbløffende, det var en tanke, som aldrig havde strejft mig tidligere. Jeg læste hurtigt historien igen. Ja, der var gange, hvor mit hjerte var nedtrykt, og jeg havde overvejet at tage hjem. Jeg var også taget til et fremmed land for at forkynde evangeliet for lamanitterne. Jeg havde også været ude blandt dem, havde lidt trængsler, havde sovet på gulvet, havde frosset og gået uden mad. Jeg havde også gået fra hus til hus og banket på døre i månedsvis til tider uden at blive budt indenfor, mens jeg satte min lid til Guds nåde.

Der havde været andre gange, hvor vi var blevet lukket ind og havde talt med folk. Vi havde undervist dem på gader og på højdedrag. Vi havde endda forkyndt i andre kirker. Jeg mindedes, at jeg var blevet spyttet på. Jeg huskede engang, da missionspræsidenten havde givet mig som ung distriktsleder til opgave at åbne en ny by sammen med tre andre ældster, og vi stod midt på byens torv, hvor der aldrig havde været missionærer før. Vi gik hen i parken og sang en salme, og folk begyndte at stimle sig sammen.

Og så blev det som distriktsleder mit lod at forkynde. Jeg stillede mig op på en stenbænk og talte til folk. Jeg fortalte historien om gengivelsen af evangeliet, om drengen Joseph, som gik ud i lunden, hvor Faderen og Sønnen viste sig for ham. Jeg kom også i tanke om en gruppe teenagedrenge, som kastede sten efter os i ly af mørket. Jeg mindedes min bekymring for at blive slået eller krænket af dem, som ikke ville høre budskabet.

Jeg mindedes, at jeg havde tilbragt tid i fængsel, mens min ret til at være missionær i et bestemt land, blev afgjort af politimyndighederne. Jeg havde ikke tilbragt så lang tid i fængsel, at det kunne sammenlignes med Ammon, men jeg kunne stadig huske følelsen, jeg fik, da dørene blev låst bag mig, og jeg var langt væk hjemmefra, alene og kunne ikke gøre andet end sætte min lid til, at Herren i sin barmhjertighed ville udfri mig. Jeg huskede, at jeg udholdt disse ting med håbet om, at »vi måske kunne blive midlet til at frelse en eller anden sjæl« (Alma 26:30).

Så da jeg den dag læste, vidnede Ånden atter for mig, og selv den dag i dag mindes jeg ordene: *Der er kun en missionær, der kunne have skrevet denne historie. Joseph Smith kunne aldrig have vidst, hvordan det var at være missionær blandt lamanitterne, for han kendte ingen, der havde gjort noget lignende tidligere*« (»Ammon: Reflections on Faith and Testimony«, i *Heroes from the Book of Mormon*, 1995, s. 124-125).

Alma 27:21-24. Tilgive vore fjender

- Alma havde tidligere bedt indbyggerne i Zarahemla om at ændre deres hjerte (se Alma 5:6, 12-14, 26). Han erklærede også, at Herren »sender en opfordring til alle mennesker« (Alma 5:33). Dette matcher en lignende opfordring fra Herren gennem Nefi om, at Gud

»afviser ingen, som kommer til ham, sort og hvid, træl og fri, mand og kvinde ... alle er lige for Gud« (2 Ne 26:33). Indbyggerne i Zarahemla tog godt imod Almas budskab, og da det blev nødvendigt, at de tilgav deres fjender, tilbød de Ammons folk land og beskyttelse.

Præsident Howard W. Hunter (1907-1995) formanede enhver af os til ligeledes at tilgive vore fjender:

»Overvej fx denne instruktion fra Kristus til hans disciple. Han sagde: »Elsk jeres fjender og bed for dem, der forfølger jer« (Matt 5:44).

Tænk på, hvad denne formaning alene kunne gøre i dit eller mit nabolag, i de samfund, som I og jeres børn bor i og de nationer, som udgør hele den globale familie. Jeg indser, at denne lære udgør en væsentlig udfordring, men det er helt sikkert en mere tiltalende udfordring end de forfærdelige hverv, der pålægges os af krig og fattigdom og den smerte, som verden til stadighed står overfor ...

Vi har alle betydelige muligheder for at udvise kristenhed, og vi bør benytte enhver mulighed, vi har. Vi kan fx være lidt mere tilgivende« (se *Stjernen*, jan. 1993, s. 16).

Alma 28:1-12. Håb følger de retfærdige i graven

- Ældste Robert D. Hales fra De Tolv Apostles Kvorum fortalte følgende oplevelse, som han havde med en retskaffen præstedømmeleder, der døde af en uhelbredelig sygdom:

»Min ven tog vendingen »ske din vilje« til sig, da han stod over for sine egne smertefulde prøvelser og trængsler. Som et trofast medlem af Kirken stod han nu over for nogle alvorlige overvejelser. Jeg blev især rørt over hans spørgsmål: »Har jeg gjort alt, hvad jeg skal for trofast at holde ud til enden? Hvordan er det at dø? Vil min familie være parat til at holde fast ved troen og klare sig selv, når jeg er væk?»

Vi havde lejlighed til at drøfte disse tre spørgsmål. De er klart besvaret af den lære, som vor Frelser forkyndte. Vi

drøftede, hvordan han havde stræbt efter at være trofast hele sit liv – at gøre hvad Gud krævede af ham, at være ærlig i sin omgang med andre og at elske og sørge for sin familie. Er det ikke det, der menes med at holde ud til enden? Vi talte om, hvad der sker lige efter døden og om, hvad Gud har lært os om ånderverdenen. Det er et paradisisk og dejligt sted for dem, der har levet retfærdigt. Der er ikke noget at frygte.

Efter vores samtale kaldte han sin hustru og hele familien sammen – både børn og børnebørn – for atter at belære dem om forsoningens budskab, at alle vil opstå. De fik alle en forståelse af, at der, som Herren havde sagt, ville være sorg over den midlertidige adskillelse, men der er ingen endeløs sorg for dem, der dør i Herren (se Åb 14:13; L&P 42:46). Den velsignelse, som han fik, lovede ham trøst og rummede en forsikring om, at alt ville gå godt, at han ikke ville få smerter, og at han ville have tid nok til at forberede sin familie på sin bortgang – ja, han ville endog få at vide, hvornår hans tid var inde. Familien fortalte mig, at han aftenen inden sin død, havde sagt, at han ville gå bort den følgende dag. Han sov fredeligt ind den følgende eftermiddag med familien ved sin side. Det er den fred og trøst, som vi opnår, når vi forstår evangeliets plan og ved, at familien er evig.

Sammenlign den begivenhed med en hændelse, jeg kom ud for som ung mand i begyndelsen af tyverne. Mens jeg gjorde tjeneste i flyvevåbnet, styrtede en af piloterne i min eskadrille ned under en flyveøvelse og omkom. Jeg fik til opgave at ledsage min kammerat på hans sidste rejse hjem til begravelsen i Brooklyn. Jeg havde den ære at stå ved hans families side under begravelsen og at repræsentere regeringen ved overrækkelsen af flaget til den sørgende enke ved gravstedet. Selve begravelsesceremonien var dystert og trist. Ingen nævnte noget om hans godhed og præstationer. Hans navn blev end ikke nævnt. Da begravelsen var forbi, vendte hans enke sig om mod mig og spurgte: »Bob, hvad sker der nu med Don?»

Jeg kunne så fortælle hende den dejlige lære om opstandelsen og det faktum, at hvis man er døbt og besejlet i templet for tid og al evighed, kan man leve sammen altid. Præsten, som stod ved siden af hende, sagde: »Det er den smukkeste lære, jeg nogensinde har hørt!» (se *Stjernen*, jan. 1997, s. 63-64).

Alma 29:4-5. Gud giver menneskene efter deres ønske

- Ældste Neal A. Maxwell (1926-2004) fra De Tolv Apostles Kvorum belærte om, at vore ønsker påvirker vores personlige udvikling og afgør hen ad vejen vore evige velsignelser:

»Ønsker bliver ... afgørende faktorer, selv i de tilfælde, hvor vi i sørgelig naivitet ikke rigtigt ønsker at tage konsekvenserne af vore ønsker ...

Så det, som vi til stadighed ønsker, vil med tiden afgøre, hvad vi til sidst vil blive, og hvad vi vil modtage i evigheden ...

Retfærdige ønsker må være ubøjelige, som præsident Brigham Young sagde, »enhver mand og kvinde, som ønsker at opnå en plads i det celestiale rige, vil opdage, at de må tage kampen op hver dag» (*Journal of Discourses*, 11:14). Derfor er sande kristne krigere langt mere end weekendkrigere ...

Husk på, søskende, at der er vore egne ønsker, der afgør, om en fristelse virker stor og tilløkkende. Vi indstiller selv vores fristelses-termostat.

Hvis vi skal oplære og beherske vore ønsker, kræves der helt klart en forståelse af evangeliets sandheder, men der skal mere til. Præsident Brigham Young bekræftede dette, da han sagde: »Det er indlysende, at mange, der forstår sandheden, ikke lader sig styre af den, derfor må man, uanset hvor sand og smuk sandheden er, tage folkets lidenskab og bringe dem i harmoni med Guds lov» (*Journal of Discourses*, 7:55) ...

Derfor udtalte præsident Joseph F. Smith: »Hvordan vi lærer at ønske er således af vidtrækkende betydning for vores livslykke» (*Evangeliske lærdomme*, 1980, s. 250).

Denne oplæring kan, som præsident Brigham Young sagde, føre til helliggørelse, indtil »hellige ønsker resulterer i tilsvarende åbenlyse gerninger» (*Journal of Discourses*, 6:170). Kun ved at oplære og beherske vores ønsker, kan vi gøre dem til vores forbundsfæller i stedet for vores fjender!« (se *Stjernen*, jan. 1997, s. 20-21).

Overvej

- Hvordan kan anti-nefi-lehiernes eksempel hjælpe dig til at uddybe din egen omvendelse?
- Ligesom anti-nefi-lehierne gravede deres våben ned som en pagt med Gud (se Alma 24:17-18), hvad vil du så gøre regelmæssigt for at vise Herren, at du også har omvendt dig helt?
- Hvordan kan Almas missioneringsindsats blandt nefitterne (se Alma 4-15) have forberedt ham på at tage imod de omvendte lamanitter, som var blevet undervist af Mosijas sønner?

Forslag til opgaver

- Akkurat som lamanitterne be gravede deres krigsvåben, så de aldrig igen kunne bruge dem, må vi også skille os af med enhver synd eller svaghed, som afholder os fra at komme til Gud. Find frem til en synd eller svaghed i dit liv, som du gerne vil blive kvit. Læg en plan for, hvordan du vil overvinde den og sæt handling til planen.
- Læs Alma 26 og 28, og læg mærke til, hvad Ammon og Alma gav som årsag til deres glæde. Lav en liste over disse årsager og vælg en, som du vil gøre til en større del af dit liv.

Indledning

Kapitel 30-31 i Alma identificerer folk og idéer, der er i modstrid til Jesus Kristus. Præsident Ezra Taft Benson (1899-1994) har sagt:

»Mormons Bog fører mennesker til Kristus på to grundlæggende måder. For det første fortæller den tydeligt og klart om Kristus og hans evangelium ...

For det andet, afslører Mormons Bog Kristi fjender. Den gør falske lærdomme til skamme og afskaffer splid (se 2 Ne 3:12). Den styrker de ydmyge tilhængere af Kristus mod den ondes anslag, strategier og hans lærdomme i vor tid. De former for frafald, der findes omtalt i Mormons Bog, ligner dem, vi kender i dag. Gud har med sin uendelige forudviden udformet Mormons Bog på en sådan måde, at vi kan se fejl og vide, hvordan vi skal bekæmpe falske uddannelsesmæssige, politiske, religiøse og filosofiske opfattelser i vor tid« (se *Den danske Stjerne*, aug. 1975, s. 43).

Ved at studere, hvordan Koriher stræbte efter at nedbryde troen blandt nefitterne, vil du bedre kunne genkende de samme destruktive argumenter i vor tid. Ved at studere Almas respons på Koriher, vil du være bedre beredt til at forsvare dig og andre mod dem, som prøver at nedbryde din tro.

Kommentar

Alma 30. Nutidens Koriher

- Ældste Gerald N. Lund fra De Halvfjerds forklarede, at Koriher har mange ligesindede i vore dage:

»I dag er verden gennemsyret af filosofier, der svarer til dem Koriher forkyndte. Vi læser om dem i bøger, ser den prist i film og på tv og hører dem i undervisningen i klasseværelser og af til i vor tids kirker

... Vi ser klare beviser på, at Mormon blev inspireret til at give os en fuld beretning om Koriher og hans lære. Koriheres lære er gammel og alligevel er den moderne i nutidens pressetryk og parabolantener« (»Countering Koriher's Philosophy«, *Ensign*, juli 1992, s. 20).

Alma 30:6. Anti-krister

- I Guide til Skrifterne står der, at en antikrist er »hvem som helst eller hvad som helst, der er en forfalskning af evangeliets sande plan for frelse, og som åbent eller i

det skjulte sætter sig op mod Kristus. Den store antikrist er Lucifer, men han har mange hjælpere, både åndelige og dødelige« (»Antikrist«).

Ældste Bruce R. McConkie (1915-1985) fra De Tolv Apostles Kvorum har desuden sagt: »En *antikrist* er en modstander af Kristus, han er i opposition mod det sande evangelium, den sande kirke og den sande frelsesplan (1 Joh 2:19; 4:4-6). Han er en der tilbyder menneskene frelse på andre betingelser, end dem, der blev fastsat af Kristus. Sherem (Jakob 7:1-23), Nehor (Alma 1:2-16) og Koriher (Alma 30:6-60) var antikrister, som spredte deres blændværk blandt nefitterne« (*Mormon Doctrine*, 2. udg., 1966, s. 39-40).

Alma 30:7-11. »Ingen lov mod et menneskes tro«

- Når der nu ikke var nogen »lov mod et menneskes tro« er der måske nogle, som kan undre sig over, at Koriher blev anholdt. Kong Mosija havde udstedt en proklamation, der sagde, at »ingen ikke-troende måtte forfølge nogen af dem, som tilhørte Guds kirke« (Mosi 27:2).

Det er klart, at Koriher måtte tro, som han ville, men da han stræbte efter at tilintetgøre Kirken, forbrød han sig mod kong Mosijas proklamation. Det er interessant at bemærke, hvor mange i Zarahemla, der tog godt imod Koriher og hans lære. Ammons folk, som det meste af deres liv havde levet efter en Koriher-agtig tro, sørgede for, at han blev ført »ud af landet« (Alma 30:21; se også v. 18-20). De forstod faren ved Koriheres lære.

ALMA 30:12-18

Howdan svarer Koriheres lære til de argumenter, som man i dag bruger til at angribe vores tro?

Alma 30:12-18. Koriheres strategier

En skriftlærd forklarede, hvor meget Koriheres filosofi ligner mange filosofier i vor tid: »Koriher insisterede på en meget rationel og videnskabelig tilgang til alle problemer, alt andet var »følgen af et vanvittigt sind« (Alma 30:13-16); han turede frem mod tyranniet i gamle traditioner og tåbelige overleveringer, som forledte folk til at tro på noget, »der ikke er sådan« (Alma 30:16), og opfordrede til en frigørelse fra »deres fædres fjollede

overleveringer (Alma 30:31). Han opfordrede til en ny moralitet, idet man forkastede gamle hæmninger (Alma 30:17-18, 25). Han opfordrede til en økonomisk frigørelse fra præsterens udnyttelse (Alma 30:27) og krævede, at alle blev frie til at »gøre brug af det, som er deres eget« (Alma 30:28). Han prædikere en strikt, usødet naturalisme: »Når et menneske var død, så var det forbi« (Alma 30:18), og dens naturlige konsekvens, en strikts materialisme: »At det i dette liv gik enhver i forhold til skabningens adfærd« (Alma 30:17). Og af dette følger en rendyrket laissez-faire-filosofi: »Derfor havde enhver fremgang i forhold til sine naturlige talenter og enhver tilegnede sig i forhold til sin styrke« hvor rigtigt og forkert kun kan afgøres af naturens egen definition på succes eller fiasko: »Hvad end et menneske gjorde, var det ingen forbrydelse« (Alma 30:17). Det var de stærkes lov anvendt på mennesker og frasigelsen af gammel moral og sentimentale hæmninger var godt nyt for mange og forledte dem til at knejse med hovedet i deres ugudelighed, ja forledte mange ... til at begå utugtigheder« (Alma 30:18). Korihor rendyrkede tillige med sin emanciperede indstilling et ihærdigt korstog og en intolerance over for enhver modstand, hvilket har været ganske betegnende for hans skole i moderne tider, hvor man kalder al modstand for »tåbelig« (Alma 30:13-14), »fjolle« (se Alma 30:31) og et tegn på et vanvittigt og forstyrret sind (Alma 30:16). Og hvor et frit samfund for Alma var et, hvor alle kunne tænke og sige, som de valgte (Alma 30:7-12), var et frit samfund for Korihor et, hvor alle tænkte eksakt, som *han* tænkte (Alma 30:24)« (Hugh W. Nibley, *Since Cumorah*, 2nd ed., 1988, s. 379-380).

Alma 30:15-16. Korihors falske lære

- Korihors lære om, at I ikke kan »kende til det, som I ikke ser« har rod i en filosofi om, at alle ideer og al viden kommer af og kan bevises ved erfaring, og at vi kun kan vide disse ting, når vi oplever dem gennem vore sanser: syns-, lugte-, høre- eller smagssansen.

Eftersom åndelige erfaringer, der indebærer åbenbaringer fra Gud, sjældent kommer gennem syns-, lugte-, føle-, høre- eller smagssanserne, regnes de af dem, som holder fast i Korihors lære, for meningsløse.

Præsident Boyd K. Packer fra De Tolv Apostles Kvorum beskrev en oplevelse, han havde, der illustrerer det faktum, at åndelige anliggender typisk ikke involverer vore fem sanser:

»Jeg vil gerne fortælle jer om en oplevelse jeg havde, før jeg blev generalautoritet, der påvirkede mig dybt. Jeg sad i en flyvemaskine ved siden af en mand, der påstod, at han var ateist og gav så kraftigt udtryk for, at han ikke troede på Gud, at jeg bar mit vidnesbyrd for ham. »Du er forkert på den,« sagde jeg, »der findes en Gud. Jeg *ved*, han lever!«

Han protesterede: »Hvordan kan du *vide* det? Ingen *ved* det! Du kan ikke *vide* det!« Da jeg ikke ville trække mit vidnesbyrd tilbage, så stillede denne ateist, der var sagfører, et sidste spørgsmål om emnet vidnesbyrd. »Okay,« sagde han noget nedladende, »du siger, at du ved det. Fortæl mig så, *hvordan* du ved det.«

Da jeg forsøgte på at svare, følte jeg mig fuldstændig hjælpeløs, selv om jeg har en højere akademisk uddannelse.

Sommetider kan man som ung og som ung missionær måske føle sig flov, når man med foragt bliver behandlet kynisk og skeptisk, fordi man ikke kan besvare alting på rede hånd. Nogle vender sig bort i skam, inden de bliver udsat for den latterliggørelse (kan I huske jernstangen, den rummelige bygning og spotten? Se 1 Ne 8:28).

Når jeg sagde ord som *ånd* og *vidnesbyrd*, så svarede ateisten: »Jeg forstår ikke, hvad du taler om.« Ord som *bøn*, *skelne mellem hvad der er rigtigt og forkert*, og *tro* lød alle ligeledes meningsløse for ham. »Ser du,« sagde han, »det er fordi du ikke rigtig ved det. Hvis du gjorde det, så kunne du fortælle mig, *hvordan du vidste det*.«

Jeg tænkte, at jeg måske lidt uklogt havde båret mit vidnesbyrd for ham og derfor ikke vidste, hvad jeg skulle gøre. Så var det, at jeg fik denne oplevelse! Jeg fik nogle tanker. Og her vil jeg gerne citere profeten Joseph Smith: »Et menneske kan profetere ved at lægge mærke til den første tilkendegivelse af åbenbaringens ånd; for eksempel når du føler den rene intelligens flyder til dig, kan

den give dig visse tanker og ideer og ved således at lære Guds Ånd og forstå den, kan du udvikle åbenbarings princip, indtil du bliver fuldkommen i Kristus Jesus (Profeten Joseph Smiths lærdomme, s. 178-179).

Det var sådan en idé jeg fik, og jeg sagde til ateisten: »Må jeg spørge dig, om du ved, hvordan salt smager?»

»Selvfølgelig ved jeg det,« svarede han.

»Hvornår har du sidst smagt salt?»

»Jeg har jo lige spist her i maskinen.«

»Du tror bare, at du ved, hvordan salt smager,« sagde jeg.

Han blev ved: »Jeg ved, hvordan salt smager på samme måde, som jeg ved alt andet.«

»Hvis jeg nu gav dig et bæger salt og et bæger sukker og bad dig smage på begge dele, kunne du så sige, hvad der var salt, og hvad der var sukker?»

»Nu bliver det lidt barnligt,« svarede han. »Naturligvis kan jeg det. Jeg ved da, hvordan salt smager. Det er noget jeg smager hver dag – jeg ved det lige så godt, som jeg ved alt andet.«

»Men,« sagde jeg, »hvis vi nu antager, at jeg aldrig har smagt salt, forklar mig så nøjagtigt, hvordan det smager.«

Han tænkte sig om et øjeblik og dristede sig derpå til at sige: »Det er ikke sødt, og det er heller ikke surt.«

»Nu har du fortalt mig, hvad det ikke er, fortæl mig så, hvad det er.«

Det kunne han naturligvis ikke, trods adskillige forsøg. Han kunne ikke med ord alene forklare noget så almindeligt, som hvordan salt smager. Jeg bar atter mit vidnesbyrd for ham og sagde derpå: »Jeg ved, der er en Gud. Du gjorde nar ad dette vidnesbyrd og sagde, at hvis jeg vidste det, ville jeg også kunne fortælle præcist, hvordan jeg ved det. Min ven, jeg har åndeligt talt smagt salt, men jeg er heller ikke i stand til med ord at fortælle dig, hvordan salt smager lige så lidt, som du kan fortælle mig, hvordan det smager. Men jeg siger endnu en gang, at der er en Gud! Han lever virkelig. Og bare fordi du ikke ved det, så prøv ikke på at fortælle mig, at jeg heller ikke ved det, for det gør jeg!»

Da vi skiltes hørte jeg ham mumle: »Jeg behøver ikke din religion som krykke. Den har jeg ikke brug for.«

Lige siden jeg havde denne oplevelse har jeg aldrig været flov eller skammet mig over, at jeg ikke med ord alene kunne forklare alt det, jeg ved åndeligt (se »Herrens lys«, *Den danske Stjerne*, juli 1983, s. 27-37).

Alma 30:17. Korihor belærte om, at »hvad end et menneske gjorde« var det ingen synd

- Til trods for, hvad mange mennesker i verden tror, lærer evangeliet os, at der ikke findes en sådan ting som et relativistisk værdisystem. Nogle kulturer synes at tillade eller endog anspore til denne værdineutrale tilgang til livet, hvilket fremmer den subtile form for uærlighed i politik, forretningsliv og personlige relationer. Mormons Bog lærer os dog, at der er rigtigt og forkert og giver os nøglen til, hvordan vi kan skelne mellem de to (se Moro 7:16-17).

- Korihors lære om, at enhver har »fremgang i forhold til sine naturlige talenter, og at enhver tilegnede sig i forhold til sin styrke«, udelukker nødvendigheden af Gud i vores liv. Hans lære om, at »hvad end et menneske gjorde, var det ingen forbrydelse« er grundlag for et selvcentreret og relativistisk værdisæt for mennesket.

- Ældste Neal A. Maxwell (1926-2004) fra De Tolv Apostles Kvorum fremhævede denne selvished i Korihors lære:

»Nogle af de selviske mener fejlagtigt, at der alligevel ikke findes nogen guddommelig lov, og derfor heller ikke nogen synd (se 2 Ne 2:13). Situationsetik er derfor som skabt til de selviske. Så i selvishedens verden kan enhver sejr i henhold til sin egen intelligens og styrke, for der findes jo ingen forbrydelse (se Alma 30:17).

Det kan derfor heller ikke overraske, at selvished også fører til frygtelige opfattelsesmæssige eller adfærdsmæssige brølere. Tag for eksempel Kain, der fordærvet af sit eget magtbegær efter mordet på Abel udbød: »Jeg er fri« (Moses 5:33; se også Moses 6:15).

En af de værste konsekvenser ved svær selvished er derfor dette dybe tab af proportionalitet, som svarer til, at man filtrere myggen fra, mens man sluger kameler (se Matt 23:24; se også Joseph Smiths oversættelse, Matt 23:21, fodnote 24a). I dag er der for eksempel dem, der gør sig store bekymringer over forskellige myg, men sluger retten til udførelse af abort sent i svangerskabet.

Så det kan ikke undre, at selvished gør et stort nummer ud af småting og får 30 stykker sølv til at virke som et stort skatkammer« (se *Liahona*, juli 1999, s. 24).

Alma 30:20-23. Kirkelederes belæring

- Højpræsten Giddona konfronterede Korihor og spurgte ham, hvorfor han talte imod profeterne og imod realiteten af Jesus Kristus. Korihor undveg spørgsmålet ved at rette et verbalt angreb på de troende og deres ledere. Han forsøgte at få det til at fremstå tåbeligt for enhver at følge deres kirkeleder. Præsident Henry B. Eyring fra Det Første Præsidentskab belærte om det modsatte:

»Korihor hævdede det, som mænd og kvinder fejlagtigt har hævdet fra tidernes morgen, nemlig at det at tage imod råd fra Guds tjenere er at opgive sin gudgivne uafhængighed. Men det er en falsk påstand, fordi den repræsenterer ikke virkeligheden. Når vi afviser vejledning, der kommer fra Gud, vælger vi ikke at være uafhængige af udefra kommende påvirkninger. Vi vælger en anden påvirkning. Vi afviser at lade os beskytte af en fuldkommen kærlig, almægtig og alvidende himmelsk Fader, der, ligesom sin elskede Søn, udelukkende har til hensigt at give os evigt liv, at give os alt, hvad han har og føre os hjem i sin kærlige favn som familier. Når vi forkaster hans vejledning, vælger vi indflydelsen af en anden magt, hvis eneste hensigt er at gøre os ulykkelige, og hvis motiv er had. Vi har fået handlefrihed som en gave fra Gud. Snarere end retten til at vælge at være fri fra enhver indflydelse, er det den umistelige rettighed til at underkaste sig selv til hvilken som helst af de kræfter, vi vælger at følge.

En anden vildfarelse er at tro på, at det at vælge om vi vil følge profetens råd eller ej, ikke betyder mere end at tage imod et godt råd og nyde dets fordele eller bare blive, hvor vi er. Men hvis vi vælger ikke at følge profetisk vejledning, så ændrer vores situation sig. Den bliver mere farlig. Når vi afviser profetisk vejledning mindskes vores evne til at tage imod inspireret vejledning i fremtiden. Det bedste tidspunkt at beslutte sig til at hjælpe Noa med at bygge arken, var første gang han bad om det. For hver gang han måtte spørge om det, mindskede vores afvisning vores lydørhed over for Ånden. Så for hver gang har hans opfordring syntes

mere og mere fjollet, lige indtil regnen kom. Og så var det for sent« (se *Stjernen*, juli 1997, s. 25).

© 2000 Steve Bunderson

Alma 30:25. Anti-kristen benytter sig ofte af halve sandheder

- En meget udbredt taktik, der anvendes af dem, som forsøger at ødelægge tro, kaldes et »stråmandsargument.« Det bruges ved at sætte et falsk billede op – en stråmand – af sandheden, og så angriber man det falske billede for at overbevise andre om, at det sande billede er falsk. Et enkelt eksempel på dette er et barn, som beskylder sine forældre, som ikke vil lade ham lege, før han har gjort sine pligter, for ikke at unde ham at have det sjovt. Det er en fejlagtig slutning, men den bruges ofte til at bedrage andre.

Sommetider beskylder andre de sidste dages hellige for at tro på noget, som vi ikke gør. De hævder at denne lære er falsk og påviser, at den er falsk. Det har intet at gøre med, hvad vi vitterlig tror, men det er et forsøg på at få det til at se ud, som om vi tager fejl. Det var det Korihor gjorde mod Giddona. »Det kaldes stråmandsargumentation. Det vil sige, at han tillagde Giddona noget, som Giddona ikke troede på – lære om at børn arver skyld gennem Adams overtrædelse. Korihor vidste, at han ikke kunne bekæmpe sandheden retfærdigt og komme sejrende ud af det, så han tillagde Giddona en falsk lære, en stråmand, som han så kunne give nogle verbale tæv« (Joseph Fielding McConkie and Robert L. Millet, *Sustaining and Defending the Faith*, 1985, s. 90).

Alma 30:29. Undgå diskussioner og ordstrid

- Profeten Joseph Smith (1805-1844) belærte os om at undgå ordstrid: »Lad ældsterne være yderst forsigtige med ikke unødigt at forstyrre og rive i folks følelser. Husk at jeres ærinde er at forkynde evangeliet i al ydmyghed og sagtomdighed og formane synderen til at omvende sig og komme til Kristus. Undgå ordstrid og nyttesløse disputer med mænd med korrumperet sind, og som intet ønske har om at kende sandheden. Husk, at »det er tiden til at advare og ikke tiden til mange ord.« Dersom de ikke vil tage imod jeres vidnesbyrd på et sted, så tag til et andet og husk ikke at komme med bebrejdelser eller bitre ord. Hvis I gør jeres pligt, så vil alt være vel med jer, som hvis alle mennesker tog imod evangeliet« (*History of the Church*, 1:468).

ALMA 30:37-44

Lav en liste over mindst tre af de tiltag, som Alma brugte for at gendrive Korihors angreb på Kirken. Hvordan kan vi ligeledes være beredte for at forsvare sandheden?

Alma 30:39. Styrken ved et personligt vidnesbyrd

- Ældste Jeffrey R. Holland fra De Tolv Apostles Kvorum forklarede en måde at tage til genmæle over for en anti-krist:

»Korihor gjorde nar af de troendes »åbnelige [og] fjollede overleveringer« om at Kristus skulle komme.

Korihors argumenter lyder meget nutidige for nutidens læser, men Alma brugte et tidløst og i sidste ende ufor-nægteligt våben som svar – styrken i det personlige vidnesbyrd. Idet Giddona var vred over, at Korihor og hans lige grundlæggende var imod glæde, spurgte han: »Hvorfor lærer du dette folk, at der ingen Kristus skal komme, så du derved afbryder deres glædesud-brud?« (Alma 30:22; 39) »Jeg ved, at der er en Gud.« (*Christ and the New Covenant*, 1997, s. 121).

Alma 30:40. »Hvad bevis har du for, at der ingen Gud er?«

- Ældste Gerald N. Lund har forklaret det umulige i at bevise, at der ingen Gud er:

»Da han blev spurgt afviser Korihor kategorisk, at han tror på, at der er en Gud. Alma spørger så: »Hvad bevis har du for, at der ingen Gud er, eller at Kristus ikke kommer? Jeg siger dig, at du intet har undtagen dine ord alene.« (Alma 30:40).

Det var inspireret indsigt fra Almas side. Korihors tanke-gang hang ikke sammen. Dersom vi udelukkende kan vide ting, som vi har bevist rent empirisk, så kan vi ikke forkynde, at der ingen Gud er, medmindre vi har bevis for dette. Og Korihor havde ingen beviser.

Korihor ville kun godtage bevis, som kunne opfattes af sanserne. I et sådant system er det langt lettere at bevise, at der *er* en Gud end at bevise, at der ikke er en Gud. At bevise, at der er en Gud kræver blot, at en per-son ser, hører eller på anden vis har en oplevelse med Gud, og derefter kan Guds eksistens ikke modbevises. Men her handlede det om at *bevise*, at der ingen Gud var. Eftersom Gud ikke er begrænset til denne verden, ville vi være nødsaget til at gennemsnøge universet efter ham. Vi formoder, at Gud er i stand til at bevæge sig, så det ville ikke være tilstrækkeligt at begynde ved punkt A og søge igennem til punkt Å. Hvad nu hvis Gud flytter sig hen til punkt A og bliver der under hele vores eftersøgning?

Med andre ord, for at Korihor kunne sige, at der ingen Gud var, ud fra de kriterier han selv havde fastlagt, ville han være nødt til at opfatte hver eneste kubikmeter af universet på en og samme tid. Dette udgør et paradoks: Hvis Korihor skulle kunne bevise, at der ingen Gud var, *ville det kræve, at han selv var Gud!* Så ved at hævde, at der ingen Gud er, handler han i »tro«, den selv samme ting som han spottede de religiøse ledere så skarpt for!« (»Countering Korihor's Philosophy«, *Ensign*, juli 1992, s. 21).

Alma 30:41. »Jeg har alting som et vidnesbyrd om, at dette er sandt«

- Præsident Gordon B. Hinckley (1910-2008) talte om Guds skabnings kraft til at styrke deres vidnesbyrd, da han sagde:

»Kan noget menneske, som har vandret under en stjerneklar nattehimmel, kan nogen, som har set forårets komme tvivle på en guddommelig hånd i skabelsen? Når man betragter jordens skønhed, får man lyst til at

sige som salmisten: »Himlen fortæller om Guds herlighed, hvælvingen beretter om hans hænders værk. Dag forkynder det til dag, nat kundgør det til nat« (Sl 19:1-2).

Alt det skønne her på jord bærer Skaberens mesterlige præg« (se *Den danske Stjerne*, okt. 1978, s. 130).

Alma 30:48. De som søger tegn

- Profeten Joseph Smith sagde: »Når man ser en mand som kræver et tegn, kan man gå ud fra, at han er ægteskabsbryder« (*History of the Church*, 3:385).

Senere sagde profeten: »Da jeg forkyndte i Philadelphia, kom en kvæker hen og krævede et tegn. Jeg bad ham om at tie. Efter min prædiken bad han igen om et tegn. Jeg fortalte forsamlingen, at manden var ægteskabsbryder, at det var en ond og utro slægt, som krævede tegn, og at Herren i en åbenbaring havde fortalt mig, at enhver mand som krævede et tegn var ægteskabsbryder. »Det er sandt, var der en, der råbte, »for jeg greb ham på fersk gerning; – hvilket manden tilstod, da han blev døbt« (*History of the Church*, 5:268).

- Præsident Joseph F. Smith (1838-1918) uddybede de farer, der ligger i at ville fordre vores tro med mirakler: »Vis mig den sidste dages hellige, som må støtte sig til mirakler, tegn og syner for at forblive standhaftige i Kirken, så vil jeg vise dig medlemmer af Kirken, der ikke nyder stor anseelse hos Gud, og som vandrer på usikre stier« (*Evangeliske lærdomme*, 1980, s. 6).

Alma 30:52. Løgne og løgn

- For at uddybe forståelsen af løgnens onde forklarede Robert J. Matthews, tidligere dekan på BYU, at »alvoren ved at lyve ikke blot skal måles ved den skade eller smerte, der påføres offeret. At lyve har også en ødelæggende virkning på gerningsmanden. Den frarøver løgneren sin selvrespekt og dræber hans evne til at skelne mellem sandhed og vildfarelse. Når en løgn fortælles ofte nok, så begynder den, der bevidst spredte den, selv at tro på den. Dette var tilfældet med anti-kristen, Korihor, i Mormons Bog (se Alma 30:52-53)« (»Du må ikke vidne falsk mod din næste«, *Stjernen*, nov. 1998, s. 14).

- Profeten Joseph Smith talte om det tragiske ved personer som Korihor: »Intet er mere skadeligt for menneskenes børn end at være under indflydelse af

en falsk ånd, når de tror, at de har Guds Ånd« (*History of the Church*, 4:573).

Alma 30:53. Djævelens bedrag og det kødelige sind

- At være kødeligt sindet betyder at have fokus på fysisk glæde eller materielle ting frem for ting, som hører til Ånden. Det er svært for kødeligt sindede mennesker at opleve åndelige ting. Ældste Neal A. Maxwell bemærkede, at de ikke »længere har evnen til at føle idet de er bedøvede af at tilfredsstille det kødelige sind« (se *Liahona*, juli 1999, s. 24).

Alma 31:3, 8-29. Zoramitternes falske forestillinger

- Til trods for at zoramitterne slog Korihor ihjel, havde de selv annammet en lignende tro. Bemærk følgende sætning fra Alma 31, som beskriver zoramitternes tro:

Jerry Thompson, © JRI

»De var faldet i store vildfarelser« (v. 9).

De havde forkastet traditioner, som de mente var »overdraget dem på grund af deres fædres barnagtighed« (v. 16).

De ønskede ikke at blive »forledt efter [deres] brødres tåbelige overleveringer, som [bandt] dem fast til en tro på Kristus« (v. 17).

De afviste at »tro noget, som skulle komme, og som de intet vidste om« (v. 22).

- Ældste Jeffrey R. Holland har kommenteret Korihors indflydelse på zoramitternes falske lære:

»Korihors særlige lære havde uden tvivl påvirket de mindre stærke i troen, som fx de nære naboer zoramitterne, som allerede havde fordrejet Herrens vej.

Zoram og hans følgesvende er en af de mest bemærkelsesværdige apostatiske grupper, som nævnes i Mormons Bog primært på grund af, at de betragtede sig selv som usædvanligt retskafne ... En gang om ugen samledes de ved et tårn, Rameumptom, for at bede og brugte altid »den selv samme bøn», hvor de takkede »Gud for, at de var udvalgt af ham», at Gud havde udvalgt dem til at blive frelst, mens alle omkring dem skulle kastes i helvede. I denne selvbekræftende sikkerhed, var de også fri for at tro på »stabile overleveringer» (her viser Korihors arv sig tydeligt) såsom at tro på en Frelser, for de havde fået »kundgjort» at der ingen Kristus skulle komme ...

Alma spildte ikke tid på at argumentere imod disse ugudelige bønner og deres lige så ugudelige religion og bad med sine egne bønner om guddommelig bistand mod denne selvretfærdige lastefuldhed, som bogstaveligt talt gjorde ham syg om hjertet» (*Christ and the New Covenant*, s. 121-122).

ALMA 31:5.

Hvorfor har forkyndelse af ordet så stærk en virkning ifølge Alma? Hvordan hjælper det til at forklare, hvorfor dagligt studium af skriften er så vigtig?

Alma 31:5. Ordets kraft

- Dyden eller kraften ved Guds ord forklares delvist i det faktum, at det ledsages af Åndens vidne. Herren har sagt, at når hans ord bliver givet ved hans Ånd, er de hans røst (se L&P 18:34-36). Alma overvejede at tage tilbage for at forkynde ordet for de vildfarne zoramitter, selvom de allerede havde hørt det og havde afvist det (se Alma 31:8-9).

Præsident Boyd K. Packer forklarede en af årsagerne til, at vi må lære rigets lære:

»Den sande lære ændrer holdning og opførsel, når den forstås rigtigt.

Studiet af evangeliets læresætninger vil forbedre adfærd hurtigere end studiet af adfærd vil forbedre adfærd ... Det er årsagen til, at vi med så stor kraft understreger studium af evangeliets lærdomme» (se *Stjernen*, jan. 1987, s. 13).

- Præsident Spencer W. Kimball (1895-1985) talte om den kraft i skriften, som kan hjælpe os til at komme Gud nærmere: »Jeg har opdaget, at når jeg bliver ligegyldig i mit forhold til guddommen, og når det er som om, at intet guddommeligt øre lytter, og ingen guddommelig røst taler, at så er jeg langt, langt borte. Hvis jeg fordyber mig i skriften, mindskes afstanden og åndeligheden kommer tilbage. Jeg opdager, at jeg har større inderlighed over for dem jeg elsker af hele mit hjerte, sind og styrke og elsker dem mere. Jeg finder det lettere at tage imod deres råd» («What I Hope You Will Teach My Grandchildren and All Others of the Youth of Zion», tale til religionsundervisere i CES, 11. juli 1966, s. 4).

- Præsident Ezra Taft Benson forklarede, hvordan skriften kan velsigne os meget og give svar på livets svære spørgsmål: »Vi bruger ofte en masse kræfter i vore forsøg på at øge aktivitetsniveauet i vore stave. Vi arbejder ihærdigt på at hæve procentdelen ved deltagelse til nadvermøderne. Vi arbejder ihærdigt på at få en højere procentdel af vore unge mænd til at tage på mission. Vi bestræber os på at få flere viet i templet. Det er alt sammen rosværdigt og vigtigt for rigets vækst. Men når det enkelte medlem og familier regelmæssigt og konsekvent selv fordyber sig i skriften, så vil aktiviteten på de andre områder automatisk stige. Vidnesbyrdene vil blive flere og større. Forpligtelserne vil blive styrket. Familierne vil blive stærkere. De personlige åbenbaringer vil tilflyde os» («Ordets magt», *Stjernen*, juli 1986, s. 83).

Alma 31:9-11. Undgå årsagerne til frafald

- I Antionum stødte Alma og hans ledsagere på en gruppe af nefitisk afstamning, kendt som zoramitter. Mormon skrev ikke blot, at zoramitterne tidligere havde fået forkyndt Guds ord, men han forklarede også årsagen til deres vildfarelse: De ville ikke holde budene, de anråbte ikke længere Herren i daglig bøn, de fordrejede Herrens veje, og deres bønner var opblæste og meningsløse. De ignorerede det basale såsom en daglig vane med oprigtig bøn og studium af skriften.

Ældste Donald L. Staheli fra De Halvfjerds understregede vigtigheden af den daglige vedholdenhed i de grundlæggende evangeliske ting:

»Daglige brændende bønner, hvor vi søger om tilgivelse og særlig hjælp og vejledning er afgørende for vores liv og føde for vore vidnesbyrd. Når vi bliver fortravlede, gentager os selv, er tilfældige eller glemssomme i vore bønner, så taber vi nærheden til den ånd, som er så afgørende i den fortsatte vejledning, som vi har behov for, så vi med succes kan klare hverdagens udfordringer. Familiebøn morgen og aften tilføjer yderligere velsignelser og kraft til vore egne bønner og til vore vidnesbyrd.

Personlig og oprigtig involvering i skrifterne frembringer tro, håb og løsninger på vore daglige udfordringer. Hyppigt læsning, granskning og anvendelse af det, som vi lærer fra skriften og kombinerer det med bøn, bliver det en uerstattelig del af det at opnå og vedligeholde et stærkt og levende vidnesbyrd« (se *Liahona*, nov. 2004, s. 39).

Alma 31:6-38. Frafaldne zoramitter

- Alma 30:59 giver udtryk for, at zoramitterne havde skilt sig ud fra nefitterne under ledelse af en mand ved navn Zoram. Følgende er en opsummering af det, vi ved om deres vildfarne tro og gudsyndelse:

De overholdt ikke moseloven (se Alma 31:9).

De havde forkastet daglige bønner (se v. 10).

De fordrejede Herrens veje (se v. 11).

De byggede synagoger, som var beregnet til tilbedelse én dag om ugen (se v. 12).

I dag er der dem, der også er faldet i lignende faldgrube af vildfarelser. Hvis ikke vi er forsigtige, kan vi også falde i nogle af de samme faldgruber såsom rutinebønner, kun at tilbede en gang om ugen i en tre-timers møderække og ellers ikke tænke mere på Gud den uge, kun bede bestemte steder eller blive materialistiske og stolte.

ALMA 31:26-35

*Læs Almas bøn for zoramitterne.
Hvad lærer vi om, hvordan en Kristi
discipel bør føle over for sin næste?*

Alma 31:26-35. Almas bøn for zoramitterne

- Alma vidste, at de frafaldne zoramitters sjæle var dyrebare i Guds øjne. Derfor bad Alma om kraft og visdom til at føre dem tilbage til Herren. Almas bøn er et eksempel på den indstilling, som alle medlemmer og missionærer bør udvikle. Alle mennesker er af stor værdi, og gennem Guds kraft kan de blive ført tilbage til ham.

Da ældste Carlos E. Asay (1926-1999) tjente som medlem af De Halvfjerds, forklarede han, at alle mennesker er dyrebare for Gud og bør være det for os:

»De af vore brødre og søstre, som kan synes at være mere svage og mindre ærværdige, er dyrebare sjæle. Kirken har brug for dem. Vi bør gøre ethvert forsøg på at lære dem at kende og hjælpe dem med at opnå de fulde velsignelser og glæderne ved Jesu Kristi evangelium. Vore bønner bør altid være som Almas: »Giv os derfor, o Herre, magt og visdom, så vi kan bringe disse vore brødre tilbage til dig« (se Alma 31:35).

Vi må huske, at vores frelse er knyttet til andres frelse. Vi må *bekymre os mere* for dem, som tilsyneladende *bekymrer sig mindre* for deres tro« (»Nurturing the Less Active«, *Ensign*, okt. 1986, s. 15).

Alma 31:31-33. Trøst i trængsler

- Præsident Lorenzo Snow (1814-1901) talte om de velsignelser som følger af prøver:

»Jeg formoder, at jeg taler til nogle, som har haft bekymringer, problemer, hjerteresorger og som har lidt forfølgelse, og det har til tider fået dem til at tænke, at de ikke kunne klare så meget. Men for alt, hvad I har lidt, for alt, der er hændt jer, som lignede et

onde i sin tid, vil I modtage firefold, og lidelsen har en tendens til at gøre os bedre og stærkere og føle, at vi er blevet velsignede. Når I ser tilbage på jeres oplevelser, vil I se, at I er gået meget fremad og steget adskillige trin på stigen mod ophøjelse og herlighed ...

Om det så er individuelt eller kollektivt så har vi lidt, og vi vil lide igen; og hvorfor? Fordi Herren kræver det af os, for at vi kan blive helliggjort« (*The Teachings of Lorenzo Snow*, komp. Clyde J. Williams, 1984, s. 117-118).

Overvej

- Hvorfor var Korihors lære så tiltalende for visse mennesker? Er der nogle eksempler på sådanne lærdomme i dag?
- Alma var motiveret til at vinde zoramitterne tilbage på grund sin kærlighed til Gud og zoramitterne. Hvordan kan vi udvikle samme slags kærlighed?
- Hvordan adskilte Almas bønner sig fra zoramitternes bønner? På hvilke måder kan vore bønner ligne zoramitternes bønner? (se Alma 31:15-18). Hvordan kan de ligne Almas bønner? (se Alma 31:30-35).

Forslag til opgaver

- Hvad var nogle af Korihors falske lærdomme? Forklar en ven, hvorfor sådanne argumenter i sidste ende ikke hænger sammen (se Alma 30:13-18).
- Da Korihor bad om et tegn på Guds eksistens, hvilket bevis førte Alma da for, at Gud lever? (se Alma 30:44). Hvordan har disse beviser styrket din tro? Skriv et afsnit, der kort forklarer, hvordan universets skabelse og orden er bevis for Guds eksistens.

Indledning

Alma og hans brødre forkyndte Guds ord for zoramitterne, der befandt sig i en vildfarende tilstand. På grund af deres trængsler var en gruppe af zoramitterne modtagelige over for ordet. Almas og Amuleks belæringer om individuel og institutionel tilbedelse berører nogle af de mest væsentlige aspekter ved Jesu Kristi evangelium: forsoningens kraft, omvendelse, tro, Guds ord og vigtigheden af bøn. Udover deres egne vidnesbyrd trak Alma og Amulek på tre tidligere profeters vidnesbyrd og budskaber. De læresætninger og principper, som er indeholdt heri, udgør et mægtigt vidnesbyrd om Jesus Kristus.

Kommentar

Alma 32. At have tro på Guds ord

- Et vigtigt punkt i Alma 32 er at have tro på Guds ord. Alma sagde, at når Guds ord sås i hjertets fede muld, vil det begynde at spire og gro. Ved at prøve sig frem med ordet eller pleje det gennem lydighed vil Guds ord frembære frugt, som er yderst dyrebar, sødere end noget sødt, hvidere end noget hvidt og renere end noget rent. At negligere Guds ord vil ikke resultere i en sådan frugt.

Hvordan nærer vi så vores tro på ordet, så vi kan fryde os over frugten? Præsident Joseph Fielding Smith (1876-1972) sagde: »Hvis vi ønsker at have en levende, vedblivende tro, skal vi være aktive i udførelsen af enhver pligt som medlemmer af denne kirke« (*Lærdomme om Frelse*, komp. Bruce R. McConkie, 3 bd., 1977-1980, 2:251).

Ældste Joseph B. Wirthlin (1917-2008) fra De Tolv Apostles Kvorum forklarede ligeledes: »Tro er til stede, når fuldstændig tillid til det, som vi ikke kan se, kombineres med gerninger, som fuldstændig er i overensstemmelse med vor himmelske Faders vilje. Uden alle tre – for det første, fuldstændig tillid; for det andet, gerninger; for det tredje, fuldstændig overensstemmelse – uden disse tre har vi blot en påtaget, en svag og udvandet tro« (*Liahona*, nov. 2002, s. 83).

Alma 32-34. Livets træ

- Ældste Jeffrey R. Holland fra De Tolv Apostles Kvorum har fremhævet vigtigheden af at studere Alma 32-34 som et samlet hele:

»I den brillante diskurs (i Alma 32), rykker Alma læseren fra den generelle kommentar om tro på Guds frøagtige ord til en diskurs med fokus på tro på Kristus som Guds ord, som er vokset til et frugt bærende træ, et træ hvis frugt svarer præcist til Lehis tidligere beskrivelse af Kristi kærlighed ... Kristus er livets brød, livets vand og den ægte vin. Kristus er frøet, træet og det evige livs frugt.

Men den dybereliggende og centrale symbolik på livets træ i denne diskurs går tabt eller formindskes kraftigt, dersom læseren ikke følger den ind i de næste to kapitler af Mormons Bog« (*Christ and the New Covenant*, 1997, s. 169).

Jerry Thompson, © IRI

Alma 32:8-16. Velsignede er de, der ydmyger sig uden at være nødt til det

- Alma bemærkede at de fattige zoramitter var rede til at blive undervist i evangeliet. Det at de var blevet udstødt af de velhavende zoramitter bidrog til deres ydmyge tilstand.

Biskop Richard C. Edgley fra Det Præsiderende biskopråd sagde, at ydmyghed og underdanighed er dyder, som giver adgang til evangeliets velsignelser: »Mange af os bor eller arbejder i omgivelser, hvor man ofte misforstår ydmyghed og betragter det som en svaghed. Der er ikke mange virksomheder eller institutioner, som medtager ydmyghed som en kvalifikation eller som en af de egenskaber, de ønsker at ledelsen skal besidde. Men når vi lærer, hvordan Gud virker, bliver det indlysende, hvor stor kraft en ydmyg og underdanig ånd besidder. I Guds rige begynder storhed med

ydmyghed og underdanighed. Disse to dyder er de første forudsætninger for, at Gud åbner døre for sine velsignelser og præstedømmets magt. Det har ingen betydning, hvem vi er, eller hvor gode vore anbefalinger ser ud. Ydmyghed og underdanighed for Herren er tillige med et taknemligt hjerte vores styrke og håb» (*Liahona*, nov. 2003, s. 98).

- Ydmyghed er vigtigt nok i Herrens øjne til, at han til tider må hjælpe os med at være ydmyge. Alma 32:8-16 omtaler to måder at blive ydmyg på. Vers 13 beskriver dem, som bliver »nødt til at være ydmyge« og vers 14 og 16 omtaler andre, som selv oprigtigt ydmyger sig »på grund af ordet.«

- Ældste Carlos E. Asay (1926-1999) fra De Halvfjerds omtalte også disse to grupper: »De fleste af os synes at have den »nefitiske cyklus« som en del af vores karakter. Der er tider, hvor vi er lærevillige og vores ydmyghed gør os i stand til at vokse og ride på en bølge af åndelighed. Så er der andre tider, hvor vi begynder at føle os selvtilstrækkelig og er opblæste af stolthed ... Hvor meget bedre ville det ikke være dersom, vi huskede vores Gud og religion og brød den cyklus ved konstant at tilbede Gud og leve retfærdigt? Hvor meget bedre ville det ikke være, dersom vi var ydmyge ved Herrens ord og stærke nok i ånden til at huske Gud, uanset hvilke omstændigheder vi befinder os i?« (*Family Pecan Trees: Planting a Legacy of Faith at Home*, 1992, s. 193-194). For yderligere information og et diagram over stolthedens cyklus henvises til »Kredsløbet mellem retfærdighed og ugudelighed« i tillægget (s. 401).

- Præsident Ezra Taft Benson (1899-1994) beskrev, hvordan vi kan ydmyge os og undgå de prøver, der sommetider følger med, når man tvinges til at være ydmyg:

Vi kan vælge at ydmyge os ved at overvinde vores fjendskab til vore søskende ved at agte dem, som vi agter os selv, og opløfte dem til vores eget eller et højere stade, end hvor vi er (se L&P 38:24; 81:5; 84:106).

Vi kan vælge at være ydmyge ved at modtage råd og revselse (se Jakob 4:10; Hel 15:3; L&P 63:55; 101:4-5; 108:1; 124:61, 84; 136:31; Ordsp 9:8).

Vi kan vælge at ydmyge os, ved at tilgive dem, som har såret os (se 3 Ne 13:11, 14; L&P 64:10).

»Vi kan vælge at ydmyge os, ved at yde uselvvisk tjenester (se Mosi 2:16-17).

Vi kan vælge at ydmyge os ved at tage på mission og forkynde ordet, som kan gøre andre ydmyge (se Alma 4:19; 31:5; 48:20).

Vi kan vælge at ydmyge os ved ofte at tage til templet.

Vi kan vælge at ydmyge os ved at bekende vore synder og blive født af Gud (se L&P 58:43; Mosi 27:25-26; Alma 5:7-14, 49).

Vi kan vælge at ydmyge os ved at elske Gud og underkaste os hans vilje og sætte ham først i vores liv (se 3 Ne 11:11; 13:33; Moro 10:32)« (se *Stjernen*, juli 1989, s. 3).

Alma 32:17-18. Tro bygges ikke på tegn

- Ældste Dallin H. Oaks fra De Tolv Apostles Kvorum har talt om den fare, der ligger i at søge tegn for at tro:

»At blive vist tegn kan tjene som forbandelse for dem, som er kommet til kundskab på den måde. De går glip af muligheden for at udvikle tro, og de sætter sig i større fare for at få tilbagefald end de, hvis åndelige udvikling følger den almindelige vej med at udvikle tro.

Der er også andre »fordømmelser« for dem, der søger tegn uden først at udvikle den tro på Gud, som er en forudsætning.

Én fare er at blive vildledt. Gud advarede det gamle Israel mod at følge profeter, som viste tegn og undere og derefter forsøgte at lede dem på afveje ved at tilbede fremmede guder (5 Mos 13:1-3). Frelseren sagde til sine apostle, at i de sidste dage »skal der også fremstå falske kristus'er og falske profeter, og de skal vise store tegn og undere, så de, om muligt, skal føre selv de udvalgte vild, de, der er de udvalgte efter pagten« (JSO Matt. 24:23; se også Matt. 24:24; Mark 13:22) ...

»I vor tid bruger Gud ikke mirakler eller tegn for at belære eller overbevise den vantro. Derfor bør vi ikke bede om tegn, og vi bør være dybt mistroiske over for såkaldte åndelige beviser fra dem, som gør« (*The Lord's Way*, 1991, s. 85-86).

Alma 32:21. Tro og håb

- Præsident Boyd K. Packer, præsident for De Tolv Apostles Kvorum forklarede betydningen af tro:

»Tro må, for at være tro, centrere sig om noget, som ikke vides. Tro må, for at være tro, gå udover det, der er bevis for. Tro, må for at være tro, strække sig ud i det uvisse. Tro må, for at være tro, gå til kanten af lyset og derefter et par skridt ind i mørket. Dersom alt skal vides, hvis alt skal forklares, hvis alt skal dokumenteres, så er der intet behov for tro. Så er der ikke plads til den ...

Der findes to slags tro. Den ene fungerer helt almindeligt hos enhver sjæl. Det er den slags tro, som kommer af erfaring; den giver os vished om, at i morgen er der atter en dag, at foråret kommer, og at der vil finde en udvikling sted. Det er den slags tro, som giver os tillid til, at det, der er planlagt, vil ske ...

Der findes også en anden slags tro, om end den er sjælden. Det er den slags tro, der *forårsager* at ting sker. Det er den slags tro, som er værdig, beredt og urokkelig, og den fremkalder ting, som ellers ikke ville være. Det er den slags tro, som flytter folk. Det er den slags tro, som flytter ting ... Den vokser gradvist. Det er en storslået, endog himmelsk kraft, en kraft der er lige så virkelig og usynlig som elektricitet. Direkte og målrettet har den stor virkning ...

I en verden præget af skepsis og tvivl, understøtter udtrykket »at se er at tro« indstillingen, »vis mig det, så tror jeg.« Vi ønsker at se alle beviserne først. Det kan være svært at acceptere noget alene ved tro.

Hvornår lærer vi, at med åndelige ting, så virker det den modsatte vej – at tro er at se? Åndelig tro går forud for åndelig viden. Når vi tror på ting, som ikke ses, men som ikke desto mindre er sande, så har vi tro« (»What Is Faith?« i *Faith*, 1983, s. 42-43).

- Ældste Neal A. Maxwell (1926-2004) fra De Tolv Apostles Kvorum beskrev forholdet mellem tro, håb og viden og forklarede, hvordan de er forbundet i et dybt og dynamisk forhold: »Tro og håb er konstant interagerende og behøver ikke altid at komme adskilt eller i en bestemt rækkefølge. Selv om det heller ikke er fuldkommen kundskab, så er de af håbet levende forventninger »med vished« sande (Eter 12:4; se også Rom 8:24; Hebr 11:1; Alma 32:21)« (se *Stjernen*, jan. 1995, s. 32).

ALMA 32:21-37
*Hvordan sondrede Alma
 mellem tro og kundskab?*

Alma 32:23. Små børn modtager inspiration

- Små børns tro leder ofte til guddommelig indsigt. Ældste Neal A. Maxwell beskrev, hvordan de kan tjene som eksempel for dem, der er ældre:

»Børn har ofte deres »hjertes tanke og hensigter« fokuseret på Mesteren. Selv om sådanne børn kun er små, er de dog fyldt med tro! For unge til formelle kirkekaldelser er de »kaldet til at tjene« som eksempler, og klarer sig især godt, når de er velsignet med »gtværdige forældre« (1 Ne 1:1).

Skrifterne forsikrer os om, at »små børn får mange gange givet ord« (Alma 32:23). Den opstandne Jesus åbenbarede fx ting for nefitternes børn, som derpå underviste de voksne og deres forældre i noget »større end det [Jesus] havde åbenbaret« (3 Ne 26:14).

Det har været et privilegium at besegle flere adoptivbørn til Nan og Dan Barker, som nu bor i Arizona. For nogen tid siden sagde Nate, som lige er fyldt tre år: »Mor, der er en anden lille pige, som skal komme til vores familie. Hun har mørkt hår og mørke øjne, og hun bor langt herfra.«

Den kloge mor spurgte: »Hvordan ved du det?«

»Jesus fortalte mig det, ovenpå.«

Moderen bemærkede: »Men vi har ikke nogen 1. sal,« men forstod hurtigt betydningen af det, der var blevet kommunikeret. Efter mange trængsler og mange bønner befandt familien Barker sig i et beseglingsværelse i templet i Salt Lake City i efteråret 1995 – hvor en lille pige fra Kasakhstan med mørkt hår og mørke øjne blev beseglet til dem for tid og al evighed. Inspirerede børn fortæller stadig deres forældre »store og forunderlige ting« (3 Ne 26:14)« (se *Stjernen*, juli 1996, s. 70).

Alma 32:27-37. At prøve Guds ord fører til omvendelse

- Ældste M. Russell Ballard fra De Tolv Apostles Kvorum belærte om at villighed til at udføre Almas forsøg fører til omvendelse:

»Vi ved, at der er større sandsynlighed for, at både medlemmer og ikke-medlemmer fuldstændigt omvendes til Jesu Kristi evangelium, når de er villige til at forsøge ordet (se Alma 32:27). Det er en indstilling i både sind og hjerte, som omfatter et ønske om at kende sandheden og en villighed til at handle i overensstemmelse med det ønske. For de, der undersøger Kirken, kan prøven blot være at være villig til at læse Mormons Bog, at bede om den og oprigtigt stræbe efter at finde ud af, om Joseph Smith var Herrens profet.

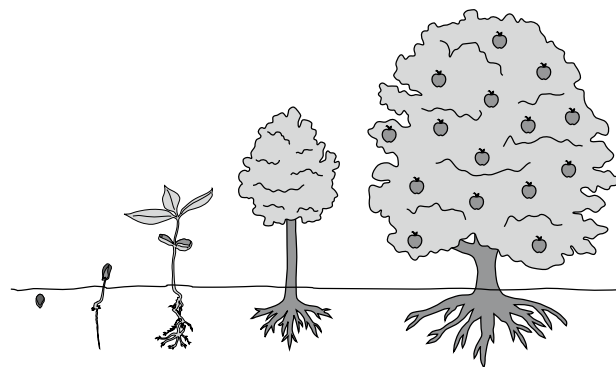
Sand omvendelse sker gennem Åndens kraft. Når Ånden rører hjertet, så forandres hjertet. Når enkeltpersoner, både medlemmer og undersøgere, føler, at Ånden virker på dem, eller når de ser tegn på Herrens kærlighed og barmhjertighed i deres tilværelse, opbygges og styrkes de åndeligt, og deres tro på ham øges. Disse oplevelser med Ånden er en naturlig følge, når et menneske er villig til at prøve ordet. Det er sådan, at vi *føler* at evangeliet er sandt« (se *Liahona*, jan. 2001, s. 75).

- Til tider kan den svulmen i brystet, udvikling af sjælen, oplysning af forstanden og de liflige følelser fra Ånden, som omtales i Alma 32:28 være svære at udtrykke i ord. Men at de er svære at udtrykke formindsker dog ikke sandfærdigheden af dem.

Præsident Boyd K. Packer, præsident for De Tolv Apostles Kvorum fortalte om en oplevelse, som beskriver vanskeligheden med det verbale udtryk. Han bar sit vidnesbyrd, for en ateist, om, at der er en Gud. Manden sagde, at han ikke kunne *vide* en sådan ting. Præsident Packer sammenlignede sit vidnesbyrd og sin viden med at vide, hvordan salt smager (se kommentar til Alma 30:15-16 på s. 206; se også »Herrens lys«, *Ensign*, juli 1983, s. 26).

Alma 32:28-30. Giv »plads til at et frø kan blive sået« og begynde at vokse

- Øget tro på Guds ord er en af de frugter, som følger af, at troens frø bliver plantet i hjertets frugtbare jord. Præsident James E. Faust (1920-2007) fra Det Første Præsidentskab beskrev de nødvendige betingelser for, at tro og kundskab kan vokse og modnes: »Vi ... må forberede vores egen grobund for tro. For at gøre dette skal vi pløje jorden gennem daglig, ydmyg bøn og bede om styrke og tilgivelse. Vi skal harve jorden ved at overvinde vores stolthed. Vi må forberede såbedet ved gøre vores bedste for at holde befalingerne. Vi må være ærlige over for Herren med vores betaling af tiende og vore offerydelser. Vi må være værdige og kunne trække på præstedømmets store kraft til at velsigne os selv, vores familie og andre, som vi har ansvar for. Der er intet sted, der er bedre til at nære vores tros åndelige frø end i templets og hjemmets hellige haller« (se *Liahona*, jan. 2000, s. 57).

- Et sået frø af tro, gror ikke lige pludseligt. Præsident Boyd K. Packer forklarede vigtigheden af at have tålmodighed, når man venter på, at frøet skal vokse:

»Min erfaring er, at et vidnesbyrd ikke kommer væltende lige pludseligt. Det vokser snarere frem, som Alma sagde, fra et frø af tro ...

Bliv ikke skuffet, hvis I har læst og genlæst og endnu ikke har modtaget et stærkt vidnesbyrd. I er måske i nogen grad som de disciple, der omtales i Mormons Bog, som var fyldt med Guds kraft og stor herlighed, »men de vidste det ikke« (3 Ne 9:20).

Gør jeres bedste. Tænk over disse skriftsteder: »Og se til, at alt dette gøres med visdom og orden; for det forlanges ikke, at et menneske skal løbe hurtigere, end det har

styrke til. Og videre, det er nødvendigt, at han er flittig, så han derved kan vinde sejrprisen; derfor må alt gøres med orden« (Mosi 4:27)« (se *Liahona*, maj 2005, s. 6-8).

Alma 32:28-35. »Det begynder at blive mig lifligt«

- Alma brugte begrebet af smag til at beskrive, hvordan vidnesbyrdet vokser. Profeten Joseph Smith (1805-1844) brugte også sammenligningen med en smag til at undervise om, hvordan man kender den sande lære: »Det er *sund* lære. Den *smager* godt. Jeg kan *smage* det evige livs principper, og *det kan I også* ... Jeg ved, at når jeg fortæller jer disse det evige livs ord, som de gives mig, *smager* I dem, og jeg ved, at I tror dem. I siger, at honning er sød, og det gør jeg også. Jeg kan også *smage* det evige livs ånd. Jeg ved, at den er god, og når jeg fortæller jer om disse ting, som blev givet mig ved inspiration af den Helligånd, så er I simpelthen nødt til at modtage dem som noget *sødt*, og glæde jer mere og mere deraf« (*Profeten Joseph Smiths Læredomme*, s. 429, fremhævelse tilføjet).

- Søster Janette Hales Beckham, tidligere hovedpræsident for Unge Piger talte om de følelser, som forbindes med studium af skriften: »At lære at skelne Åndens lærdomme er en vigtig del af at hjælpe troen med at blive virkelig. Min datter, Karen, fortalte om sin oplevelse. Hun sagde: »Da jeg var en lille pige, begyndte jeg at læse Mormons Bog for første gang. Efter at have læst i mange dage kom jeg en aften til 1 Nefi 3:7: ... Jeg vidste ikke, at det var et kendt vers; men da jeg læste dette vers, blev jeg stærkt grebet. Jeg var grebet af, at vor himmelske Fader hjælper os med at holde hans befalinger, men den virkelige påvirkning var mere en slags følelse. Jeg havde set mine forældre afmærke skriftsteder med deres røde blyanter. Så jeg rejste mig og ledte i hele huset, indtil jeg fandt en rød blyant, og med en følelse af højtidelighed og alvor afmærkede jeg verset i mit eget eksemplar af Mormons Bog.« Karen fortsatte: »Når jeg igennem årene har læst i skrifterne, blev denne oplevelse gentaget gang på gang – jeg læste et vers og blev stærkt grebet. Med tiden erkendte jeg, at denne følelse var Helligånden« (*Stjernen*, jan. 1998, s. 77).

Alma 32:35. »O, er dette da ikke virkeligt?«

- Da Alma talte til de fattige zoramitter, bad han dem om selv at afgøre om hans budskab var sandt. En person

kan ikke lære et evangelisk princip for en anden person. Ældste Neal A. Maxwell forklarede, at vi hver især med vished kan kende til guddommelige sandheder:

»Alma beskrev, hvordan tro vokser, og hvordan tro kan blive til viden, når den ledsages af intellektuelle og følelsesmæssige oplevelser hos den troende. Efter den troendes forståelse er blevet større og hans sind udvidet, siger Alma: »O, er dette da ikke virkeligt? Det er virkeligt, siger han, »fordi det er begribeligt; derfor ved I, at det er godt« (Alma 32:35).

Sandheden af hver enkel guddommelig læresætning er rent faktisk begribelig for os gennem et bekræftelsessystem, der gør det muligt for os at sige: »Jeg ved!« (*Things As They Really Are*, 1978, s. 10).

ALMA 32:33-43

Hvordan hjælper Almas belæringer i denne passage af skriften dig til en bedre forståelse af Lehis syn om livets træ i 1 Ne 8?

Alma 32:33-43. Plej ordet

- Ældste Bruce C. Hafen fra De Halvfjerds brugte Almas metafor om opdyrkning til at beskrive to aspekter ved pleje, som beriger vores liv med evangeliets velsignelser: »Vi vokser på to måder – ved at fjerne det negative ukrudt og dyrke de positive blomster. Frelserens nåde velsigner begge dele – hvis vi gør vores del. Vi må først og hele tiden rykke det ukrudt op, som består af synd og dårlige valg. Det er ikke nok blot at *slå* ukrudtet, som man slår græs. Riv det op med rode og omvend jer fuldt ud for at imødekomme nådens betingelser. Men at blive tilgivet er kun en del af vores vækst. Vi betaler ikke blot en gæld af. Hensigten med os er at blive til celestiale personer. Når vi har rensset vores jord, må vi hele tiden plante, luge og nære de guddommelige kvaliteters sædekorn. Når vores sved og disciplin hjælper os med at vokse, så kan vi modtage hans gaver »og nådens blomster der« (»Der er solskin i min sjæl i dag«, *Salmer og sange*, nr. 149) i form af håb og ydmyghed. Selv et livets træ kan slå rod i os og bære så sød frugt, at den letter vore byrder »ved glæden

over hans Søn» (Alma 33:23). Og når barmhjertighedens blomst blomstrer her, vil vi elske andre med kraft fra Kristi egen kærlighed (se Moro 7:48)» (se også *Liahona*, maj 2004, s. 97-98).

Alma 32:37-38, 42-43. At være en Kristi discipel

- Præsident Dieter F. Uchtdorf fra Det Første Præsidentskab belærte Kirkens medlemmer om, hvordan man bliver en Kristi discipel:

»Dette er den fredfyldte vej for Jesu Kristi disciple.

Alligevel er det ikke en hurtig løsning eller hastig kur.

En af mine venner skrev for nylig og betroede mig, at han havde svært ved at holde sit vidnesbyrd stærkt og levende. Han bad om råd.

Jeg skrev tilbage og foreslog kærligt nogle få, specifikke ting, som han kunne gøre, der kunne rette hans liv lidt mere ind efter det gengivne evangeliums lærdomme. Til min forbavselse hørte jeg fra ham kun en uge efter. Hovedindholdet af hans brev var: »Jeg forsøgte det, du foreslog. Det virkede ikke. Hvad kan du ellers tilbyde?»

Brødre og søstre, vi må blive på vejen. Vi opnår ikke evigt liv i en sprint – dette er et udholdenhedsløb. Vi må igen og igen anvende de guddommelige, evangeliske principper. Dag efter dag må vi gøre dem til en del af vores daglige liv.

Alt for ofte betragter vi evangeliet som en landmand, der sår et frø i jorden om morgenen og forventer at spise frugten om eftermiddagen. Da Alma sammenlignede Guds ord med et frø, forklarede han, at frøet langsomt vokser til et frugtbærende træ som resultat af vores »tro og [vores] flid og tålmodighed og langmodighed» (Alma 32:43). Det er sandt, at nogle velsignelser kommer med det samme: Kort tid efter at vi sår frøet i vores hjerte, begynder det at svulme og spire og vokse, og derved ved vi, at frøet er godt. Fra det øjeblik, hvor vi sætter foden på disciplens vej, begynder sete og usete velsignelser fra Gud at følge os.

Men vi kan ikke modtage fylden af disse velsignelser, hvis vi »forsømmer træet og ikke har tanke for dets pasning» (v. 38).

Det er ikke nok at vide, at frøet er godt. Vi må »passe det med stor omsorg, så det kan slå rod» (v. 37). Først

da kan vi nyde frugten, »som er mere sød end alt, hvad der er sødt, og ... mere ren end alt, hvad der er rent» og »tage for [os] af denne frugt, indtil [vi] er mætte, så [vi] ikke sulter, ej heller skal [vi] tørste» (v. 42).

At være discipel er en rejse. Vi har brug for rejsens lutrende lektier til at skabe vores karakter og rense vores hjerte. Ved tålmodigt at vandre på disciplens vej, viser vi os selv omfanget af vores tro og vores villighed til at acceptere Guds vilje frem for vores.

Det er ikke tilstrækkeligt at tale om Jesus Kristus eller erklære, at vi er hans disciple. Det er ikke nok at omgive os selv med symboler på vores religion. At være discipel er ikke en tilskuersport. Vi kan ikke forvente at opleve velsignelserne ved tro ved at stå passivt på sidelinjen, mere end vi kan forvente fordelene ved et godt helbred ved blot at sidde i sofaen og se sport i fjernsynet og give sportsfolkene gode råd. Og alligevel er »tilskuerrollen» for nogle den foretrukne og måske også den primære måde at tilbede Gud på.

Vores religion opleves ikke på anden hånd. Vi kan ikke modtage evangeliets velsignelser ved blot at betragte det gode, som andre gør. Vi må forlade sidelinjen og praktisere det, vi prædiker ... Nu er tiden inde til at tage Jesu Kristi evangelium til sig, blive hans disciple og vandre på hans vej» (se »Disciplens vej», *Liahona*, maj 2009, s. 76-77).

Alma 33:2-19. Zoramitternes falske lære

- Alma brugte gentagne gange skriften til at tilbagedrive den falske lære, som zoramitterne underviste i. Som det første tog han fat i den falske antagelse om, at man kun kan bede på Rameumptom. Idet han brugte skriften forklarede han, at de kunne tilbede Gud alle vegne – i ørkenen, på deres marker, i deres huse og deres kamre (se Alma 33:2-11). Derefter kom Alma ind på det faktum, at alle profeterne havde vidnet om, at Kristus ville komme (se Alma 33:14-22; se også Jakob 7:11).

Alma 33:3-11; 34:17-27, 39. Hjertet bestandigt henvendt i bøn

- Præsident Henry B. Eyring fra Det Første Præsidentskab forklarede, hvad det betyder konstant at have en bøn i hjertet:

»Da Gud befalede os at bede, anvendte han vendinger som »bede uden ophør« og »bed altid« og »kraftig bøn«.

Disse befalinger fordrer ikke, at vi bruger mange ord. Faktisk har Frelseren fortalt os, at vi ikke skal bruge mange ord, når vi beder. Den flittige bøn, som Gud fordrer, kræver ikke blomstrende vendinger eller mange timers ensomhed ...

Vores hjerte kan kun være bestandigt henvendt til Gud, når det er fyldt med kærlighed til ham og tillid til hans godhed« (se *Liahona*, jan. 2002, s. 16).

Alma 33:19-23. Der blev rejst et sindbillede på Kristus i ørkenen

- På grund af oldtidens israelitters murren i ørkenen, satte Herren giftige slanger ud for at gøre de åndeligt forgiftede ydmyge. Mange mennesker døde og det omvendte folk henvendte sig til deres profet og tryglede ham om at bede Gud om at fjerne slangerne. Gud sagde til Moses, at han skulle lave en kobberslange og sætte den på en stang. Herren lovede, at enhver, som ville se hen på slangen, ville bevare livet (se 4 Mos 21:4-9).

Kobberslangen var et *sindbillede*. Ældste Dallin H. Oaks har forklaret, at et *sindbillede* er »en lighed eller en påmindelse om noget andet« (se *Stjernen*, jan. 1993, s. 36).

Jesus Kristus fortalte at det sindbillede i ørkenen vidnede om ham. »Og ligesom Moses ophøjede slangen i ørkenen, sådan skal Menneskesønnen ophøjjes, for at enhver, som tror, skal have evigt liv i ham« (Joh 3:14-15). På grund af deres hårdhjertethed og vantro,

så afviste mange israelitter at drage fordel af dette meget enkle middel til helbredelse (se 1 Ne 17:41). Alma opfordrede alle til at begynde »at tro på Guds Søn, at han vil komme for at forløse sit folk, og at han skal ... sone for deres synder« (Alma 33:22; se også Hel 8:14-15). Alma lovede at pleje af dette vidnesbyrd ville lette ens byrder og lede en til det evige liv (se Alma 33:23).

Alma 34:9-12. Jesu Kristi forsoning er altomfattende og evig

- Ældste Bruce R. McConkie (1915-1985) fra De Tolv Apostles Kvorum definerede omfanget af Herrens altomfattende og evige offer: »Når profeterne taler om en *altomfattende* forsoning, så mener de præcist det. Dens virkning omfatter alle mennesker, jorden selv og alle former for liv herpå, og rækker ud i den endeløse evigheds udstrækning« (*Mormon Doctrine*, 2. udg., 1966, s. 64; se også Mos 7:30).

- Ældste Russell M. Nelson fra De Tolv Apostles Kvorum talte om noget af det, der gør at Jesu Kristi forsoning uendelig:

»Hans forsoning er uendelig – uden ende (se 2 Ne 9:7; 25:16; Alma 34:10, 12, 14). Den var også uendelig på den måde, at hele menneskeheden ville blive frelst fra en evigtvarende død. Den var uendelig i forbindelse med hans umådelige smerte. Den var uendelig i tid, den satte en stopper for den hidtil herskende praksis med slagtofre. Den var uendelig i sin rækkevidde – den skulle udføres én gang for alle (se Hebr 10:10). Og nåden i forsoningen rækker ikke kun til et vist antal mennesker, men til en utallig række af verdener, som er skabt af ham (se L&P 76:24; Mos 1:33). Den var uendelig udover enhver menneskelig målestok eller fatteevne.

Jesus var den eneste, som kunne tilbyde en sådan uendelig forsoning, eftersom han var født af en jordisk mor og en udødelig Fader. På grund af denne enestående førstefødselsret var Jesus et uendeligt væsen« (se *Stjernen*, jan. 1997, s. 33).

Alma 34:14. »Hver lille del peger mod det store og sidste offer«

- Amulek erklærede, at hele meningen med moseloven var at pege folket mod Jesu Kristi »store og sidste offer« i Getsemane og på Golgata. Slagtofrene, dyrene og højtiderne og alle de andre daglige ritualer var fyldt med sindbilleder, som skulle udpege Kristus for Israels børn. I dag minder nadveren os på lignende vis om Jesu Kristi forsonende mission. På samme vis var den gamle jødiske påske en årlig påmindelse om, at

Herren førte Israel ud af fysisk fangenskab i Egypten. I dag er påsken en årlig påmindelse om, at vi gennem Herrens sonoffer og opstandelse kan udfries af åndeligt fangenskab.

© 1995 Del Parson

Alma 34:14-17. Tro til omvendelse

- Mens ældste Robert E. Wells tjente som medlem af De Halvfjerds talte han om den tro, som er påkrævet for at udvirke tilstrækkelige ændringer i vores liv til, at vi kan tage del i Jesu Kristi sonoffer:

»Helt præcis hvor megen tro behøver jeg, for at Kristi forsoning virker for mig?« Med andre ord, hvor megen tro behøver jeg for at modtage frelse? I Almas Bog finder vi svaret. Profeten Amulek underviste i dette enkle, men storslåede princip: »Guds Søn ... tilvejebringer en måde for menneskene, hvorpå de kan have *tro til omvendelse*.« (Alma 34:14-15; fremhævelse tilføjet).

Bemærk venligst disse tre ord: *Tro til omvendelse*. Det er ledetråden. Fire gange i tre vers bruger han det udtryk (se Alma 34:15-17) ...

Så kombinationen af tro på Kristus og *tro til omvendelse* er af afgørende vigtighed. Konceptet er et af de dybeste indblik, vi har i vigtigheden af den enkle, klare tro

– tilstrækkelig tro til omvendelse. En tro så stærk at den kan flytte bjerge, er tilsyneladende ikke påkrævet, tro nok til at tale i tunger eller helbrede den syge er ikke nødvendig, alt, hvad vi har brug for, er tro nok til at erkende, at vi har syndet og til at omvende os fra vore synder, angre dem og have et stærkt ønske om ikke at synde mere, men at behage Herren. Så træder det største mirakel af alle, nemlig forsoningen, hvorved Kristus redder os fra vores velfortjente straf, i kraft på vore vegne« (»The Liahona Triad«, i Bruce A. Van Orden and Brent L. Top, eds., *Doctrines of the Book of Mormon: The 1991 Sperry Symposium*, 1992, s. 6-7).

Alma 34:15-16. »Barmhjertigheden kan tilfredsstille retfærdighedens krav«

- Der er to aspekter af retfærdighed:

1. Lydighed mod loven medfører glædelige velsignelser (se L&P 130:20-21).
2. Ulydighed mod loven resulterer i sorgbetygende straf (se Alma 42:22).

- Der er to måder at tilfredsstille retfærdigheden på:

1. Aldrig at bryde loven.
2. Betale bøden, hvis man bryder loven.

Problem: Intet kød er retfærdiggjort ved loven (se 2 Ne 2:5); alle har syndet (se Rom 3:23). Således er der en bøde, der må betales.

- Der er to følger af synd:

1. Gennem timelig lov eller faldet er vi forstødt – retfærdigheden er krænket (se Alma 42:14).
2. Ifølge åndelig lov må vi omkomme – for »der kan ikke komme noget urent ind i Guds rige« (1 Ne 15:34).

Jesus bragte »sig selv som et offer for synd for at opfylde lovens formål« (2 Ne 2:7).

- Kristus iværksatte barmhjertighedens lov, men hvordan?

1. Han overholdt loven til punkt og prikke og var helt uden synd. Han var retfærdiggjort af loven.
2. I Getsemane have og på korset led han og betalte bøden, som om han var skyldig i enhver synd, der nogensinde er blevet begået.
3. Han er vores Talsmand hos Faderen (se Alma 33:11; L&P 45:3-5).

Alma 34:32-34. »[Udsæt ikke] ... jeres omvendelses dag!«

• Udsættelse og ubeslutsomhed kan påvirke vores indsats for at vende tilbage til vor himmelske Fader. Præsident Joseph Fielding Smith har sagt: »Når udsættelse benyttes på evangeliske principper, stjæler den det evige liv – som er liv i Faderens og Sønnens nærvær« (*The Way to Perfection*, 1970, s. 202).

ALMA 34:32-34

Hvilke omstændigheder advarede Amulek om, som ville gøre omvendelse efter dette liv svært?

Alma 34:34-35. Den samme ånd vil tage os i besiddelse

• Amulek gjorde det klart, at vi gennem vores daglige valg i sidste ende enten vælger at lade os styre af Herrens Ånd eller af djævelen. Præsident Harold B. Lee (1899-1973) kom med følgende forklaring på Alma 34:35: »Om de, som dør i en ugudeligt tilstand uden at have omvendt sig, siger skriften, at djævelen vil besegle dem som sine (se Alma 34:35), hvilket betyder, at de til sidste øre må betale for det, de har gjort, før de kan udfries af hans greb. Når de har været underlagt Satans slag tilstrækkeligt længe til at have tilfredsstillet retfærdigheden, vil de blive bragt ud af Satans greb og blive tildelt en plads i vor Faders celestiale, terrestriale eller telestiale verden alt efter deres jordelivs meriter« (*The Teachings of Harold B. Lee*, ed. Clyde J. Williams, 1996, s. 59).

• Ældste Melvin J. Ballard (1873-1939) fra De Tolv Apostles Kvorum understregede vigtigheden af at omvende sig i jordelivet:

»Dette liv er tiden, hvor mennesket skal omvende sig. Ingen af os bør forestille sig, at vi kan gå i graven uden at have overvundet vore svagheder i kødet og så i graven slippe alle vore synder og dårlige tendenser. De bliver hos os. Og de er stadig med ånden, når den skilles fra kroppen.

Jordelivet er tiden, hvor mennesket er mest påvirkelig og modtagelig« (*The Three Degrees of Glory: A Discourse*, 22. sep. 1922, s. 11-12).

Alma 35. Krigene mellem nefitterne og lamanitterne er optegnet i Alma 43-62

• Kronologisk efterfølger Alma 43 Alma 35. »Alma, som var bedrøvet over sit folks ugudelighed, ja, over de krige og de blodsudgydelser« samlede sine sønner for »hver for sig« at tale om »det, der har med retfærdighed at gøre« (Alma 35:15-16). Mormon bemærkede specielt Almas ord til sønnerne Helaman, Shiblon og Corianton – inden han vendte tilbage til en »beretning om krigene mellem nefitterne og lamanitterne« (Alma 43:3; sammenlign årstallet for kapitel Alma 35 og Alma 43).

Alma 35 forklarer, hvad der førte til krigen mellem lamanitterne og nefitterne, som omhandles i kapitlerne 43-62. Denne konflikt og følgende krig bliver opsummeret i Alma 35:

1. »Den mere ansete del af zoramitterne ... blev ... vrede på grund af ordet, for det ødelagde deres beskæftigelse (som præster)« (v. 3).
2. De omvendte zoramitter blev »stødt ud af landet; og de var mange, (v. 6), og de kom også over i Jershons land« (Ammons folk). Her blev de plejet, beklædt og tildelt jorder som arvelod, og alle deres behov blev tilgodeset (se v. 9). I deres tidligere land var de blevet set ned på som fattige, snavsede og grove (se Alma 32:2-3).
3. Den venlighed som folket i Jershon viste disse nyomvendte opildnede zoramitterne (se Alma 35:8). Zoramitternes øverste hersker »udslyngede mange trusler mod dem« (v. 9). »Ammons folk frygtede ikke deres ord« (v. 9), og dette opildnede zoramitterne og deres hersker yderligere.
4. De uomvendte zoramitter »begyndte at blande sig med lamanitterne og også at ophidse dem til vrede« mod Ammons folk, som var omvendte lamanitter (v. 10; se også Alma 43:6-7).

De begivenheder, som er optegnet i Alma 35, afslører hvordan de lange krige mellem nefitterne og lamanitterne, som beskrives i Alma 43-62, begyndte. Satan

opildnede zoramitternes hjerte til vrede (se 2 Ne 28:20). Til gengæld tilskyndede de lamanitterne og andre nefitiske afhoppere til vrede og til at føre krig mod dem, der var gode.

Overvej

- På hvilke måder kan et menneskes hjerte være »bestandig henvendt i bøn« til Gud? (Alma 34:27).
- Hvorfor var Jesus Kristus den eneste, der kunne sone for vore synder?
- Hvorfor udsætter mennesker af og til deres omvendelse? Hvilken fare ligger der i at udskyde den?

Forslag til opgaver

- Lav ud fra Alma 32 en detaljeret oversigt over Almas belæringer omkring udvikling af tro. Vis hvordan tro næres fra håb til fuldkommen kundskab, og hvilken rolle Guds ord spiller i denne proces.
- Identificer ud fra vejledningen om bøn i Alma 33-34, hvordan du specielt kan gøre dine bønner mere udbytterige.

Indledning

Alma 36-39 indeholder Almas sidste råd til sine tre sønner: Helaman, Shiblon og Corianton. Det råd, der blev givet til trofaste Helaman og Shiblon, var vidt forskelligt fra rådet til den vildfarne Corianton. Til en vis grad bestemmer vi selv, hvilke slags råd vi modtager i livet, alt efter hvor trofaste vi er mod de råd, vi allerede har fået (se Alma 12:9-11).

Almas omvendelseshistorie er et af de tydeligste eksempler på, hvordan vi kan vide, hvornår vi har fået tilgivelse for vore synder. Gennem Almas råd til Shiblon, lærer vi om styrken i og værdien af standhaftighed. Og endelig lærer vi gennem det skarpe råd til Corianton, hvor alvorlig og skadelig seksuel overtrædelse er.

Kommentar

Alma 36. Kiasmer

- *Kiasmer* kaldes nogle gange omvendte parallelismer, og er en hebraisk litterær form, hvor ord eller ideer anbringes i en bestemt rækkefølge og gentages så igen i omvendt rækkefølge. Denne gentagelse understreger vigtige ideer og ord. Desuden er forfatterens hovedidé ofte centralt placeret i kiasmen.

Alma brugte kiasmer i sin omvendelseshistorie til sin søn Helaman. Brugen af semitiske litterære former såsom kiasmer i Mormons Bog er et ydre bevis på, at bogen er det, som profeten Joseph Smith sagde, at den er: En oversættelse af en gammel tekst skrevet på et mellemøstligt sprog.

Følgende oversigt kan være en hjælp til at genkende kiasmerne i Alma 36. For nemheds skyld er positionerne angivet fra venstre mod højre på kortet, begyndende med bogstavet *A* og afsluttende med bogstavet *P*. Således bliver den tanke, der udtrykkes i begyndelsen af kiasmen i Alma 36:1 (mærket position *A*), gentaget i sidste vers af kiasmen i Alma 36:30 (også i position *A*). Tanken i Alma 36:2 (mærket position *D*) gentages i vers 29 (også i position *D*) og så videre.

- A.** Lån øre til mine ord (vers 1)
- B.** For så vidt som du holder Guds befalinger, skal du have fremgang i landet (vers 1)
- C.** Du skal gøre, som jeg har gjort (vers 2)
- D.** Husk vore fædres fangenskab (vers 2)
- E.** De var i trældom (vers 2)
- F.** Han udfriede dem visselig (vers 2)
- G.** Sæt din lid til Gud (vers 3)
- H.** Støttet under deres prøvelser, besværligheder og deres trængsler (vers 3)
- I.** Jeg ønsker ikke, at du skal tro, at jeg ved dette af mig selv – men af Gud (vers 4)
- J.** Født af Gud (vers 5)
- K.** Jeg gik omkring og forsøgte at tilintetgøre Guds kirke (vers 6)
- L.** Ej heller [kunne jeg] bruge mine lemmer (vers 10)
- M.** Jeg tænkte, at jeg ikke skulle blive ført frem i min Guds nærhed (vers 15)
- N.** En fordømt sjæls smerter (vers 16)
- O.** Jeg blev revet op ved erindringen om mine mange synder (vers 17)
- P.** Da erindrede jeg også en Jesus Kristus, Guds Søn (vers 17)
- P.** Jeg råbte i mit hjerte: O Jesus, du Guds Søn (vers 18)
- O.** Jeg blev ikke mere revet op ved erindringen om mine synder (vers 19)
- N.** Min sjæl blev fyldt af glæde, lige så overordentlig stor som min smerte havde været (vers 20)
- M.** Min sjæl længtes efter at være dér (i Guds nærhed) (vers 22)
- L.** Mine lemmer fik atter deres styrke (vers 23)
- K.** Jeg har arbejdet for at kunne bringe sjæle til omvendelse (vers 24)
- J.** Født af Gud (vers 26)
- I.** Min kundskab er fra Gud (vers 26)
- H.** Jeg blev støttet under prøvelser, besværligheder og trængsler (vers 27)
- G.** Jeg sætter min lid til ham (vers 27)
- F.** Han vil udfri og oprejse mig (v. 27-28)
- E.** Han har udfriet dem af trældom og fangenskab (vers 28)
- D.** Bevar deres fangenskab i erindringen (vers 29)
- C.** Du bør vide, som jeg ved (vers 30)
- B.** For så vidt som du holder Guds befalinger, skal du have fremgang i landet (vers 30)
- A.** Dette er ifølge hans ord (vers 30)

Bemærk at det centrale budskab i kiasmen fokuserer på den tid i Almas liv, hvor han oplevede stor smerte og sorg og vendte sig til Jesus Kristus for lindring (se Alma 36:17-18).

Alma 36:2-3. Husk Guds nåde

- Alma 36:2-3 fortsætter i et tema, som er gennemgående i Mormons Bog. Nefi indledte sin beretning ved at sige, at han ville vise »at Herrens milde barmhertighed er over alle dem, som han har udvalgt på grund af deres tro for at gøre dem mægtige, endog med magt til udfrielse« (1 Ne 1:20). I Alma 36 belærer Alma sin søn om at erindre deres fædres fangenskab, og hvordan Gud udfriede dem, som satte deres lid til ham (se Alma 36:2-3, 29).

Senere formanede Moroni os til at huske på, »hvor barmhertig Herren har været mod menneskenes børn fra Adams skabelse« (Moro 10:3). Alma den Yngre udtrykte det måske mere eftertrykkeligt: »Og se nu, jeg siger jer, mine brødre, I, der tilhører denne kirke, har I i tilstrækkelig grad bevaret jeres fædres fangenskab i erindringen? Ja, og har I i tilstrækkelig grad bevaret hans barmhertighed og langmodighed med dem i erindringen? Og endvidere, har I i tilstrækkelig grad bevaret i erindringen, at han har udfriet deres sjæl fra helvede?« (Alma 5:6).

Alma 36:6-10. Alma »faldt til jorden« – i to eller tre dage?

- »Nogle læsere af Mormons Bog har hævdet, at der er en modstrid mellem beretningen om Almas omvendelse i Mosija 27:23 og i Alma 36:10. Det er sandt, at der i den ene beretning står »to dage og to nætter, og der i den anden står »tre dage og tre nætter« – men der er ingen tilsyneladende modstrid, fordi de ikke henviser til præcist det samme. I beretningen i Mosijas Bog omhandler det nævnte tidsrum helt klart en periode, hvor præsterne fastede, og der er ikke angivet nogen specifik tid for, hvor længe Alma var bevidstløs. Læg mærke til disse væsentlige detaljer i beretningen: Efter Alma var

© 1986 Robert Barrett

blevet konfronteret af en engel og havde indset alvor af sin synd, faldt han til jorden, som om han var død. Og han blev båret hjem til sin far i denne hjælpeløse tilstand. Almas far sammenkaldte så kirkens præster, og »efter at de havde fastet og bedt i et tidsrum af to dage og to nætter, [skete det] at Almas lemmer fik deres styrke, og han rejste sig« (Mosi 27:22-23, fremhævelse tilføjet). I beretningen i Almas Bog anvendes udtrykket »tre dage og tre nætter« helt klart om det samlede tidsrum, hvor Alma var ude af stand til at tale eller bevæge sig (Alma 36:10)« (Daniel H. Ludlow, *A Companion to Your Study of the Book of Mormon*, 1976, s. 217-218).

Alma 36:11-16. Bedrøvelse efter Guds vilje

- Præsident Ezra Taft Benson (1899-1994) belærte os om forskellen mellem verdslig sorg og den dybere bedrøvelse efter Guds vilje, som er nødvendig for omvendelse:

»Det er ikke ualmindeligt at finde mænd og kvinder i verden, som føler anger for det, de har gjort forkert. Af og til er det, fordi deres handlinger forårsager dem selv eller deres kære stor sorg og elendighed. Af og til forårsages deres sorg af, at de blev opdaget og straffet for deres gerninger. Sådanne verdslige følelser er ikke bedrøvelse efter Guds sind ...

Bedrøvelse efter Gud sind er en af Åndens gaver. Det er en dyb erkendelse af, at vore gerninger har såret vor Fader og vor Gud. Det er den skarpe og intense bevidsthed om, at vores adfærd var skyld i, at Frelseren, han som ikke havde begået nogen synd, ja, den største af alle, måtte udholde smerte og lidelse. Vore synder gjorde, at han blødte fra hver en pore. Denne meget virkelige mentale og åndelige smerte er det, som i skrifterne omtales som at have »et sønderknust hjerte og en angerfuld ånd« (se 3 Ne 9:20; Moro. 6:2; L&P 20:37; 59:8; Sl 34:18; 51:17; Es 57:15). Sådant en ånd er en absolut betingelse for ægte omvendelse« (»En stor forandring i hjertet«, *Stjernen*, mar. 1990, s. 4-5).

- Ældste Richard G. Scott fra De Tolv Apostles Kvorum havde yderligere en forklaring på bedrøvelse efter Guds vilje: »Vor medfølelse Fader i Himlen medtog bevidst den smertefulde konsekvens af synd i sin store plan for lykke, for at I ikke ville følge den tragiske vej i livet.

En synder vil ikke alene lide i dette liv, men synder, der ikke er blevet tilgivet gennem behørig omvendelse, vil give anledning til kval bagom sløret (se L&P 19:4, 15-24)« (se *Liahona*, nov. 2002, s. 87).

ALMA 36:17-21

Hvordan blev Alma udfriet fra sin personlige kval? Hvordan beskrev han det at blive tilgivet?

Alma 36:17-21. Jeg kunne »ikke mere erindre mine smerter«

- Præsident Spencer W. Kimball (1895-1985) pointerede behovet for, at vi forlader os totalt på Jesus Kristus i omvendelsesprocessen:

»I Almas beretning vil den opmærksomme læser til en vis grad kunne identificere sig med ham, føle hans smerte, opleve hans følelse af rædsel ved at erkende dybden i sin synd. Læseren kan derpå også deltage i den store lettelse, der blev Alma til del. Hvordan opnåede han denne lettelse? På samme måde som enhver overtræder gør det – ved at tage del i tilgivelsens mirakel gennem ægte omvendelse og ved at overgive sig helt og absolut til Jesu Kristi nåde ...

Nu var anger vendt til glæde, smerte til ro, mørke til lys. Først nu kunne Alma få fred. Han fremhævede over for sin søn, Shiblon, hele kilden til den fred.

»... og først da jeg anråbte Herren Jesus Kristus om barmhjertighed, fik jeg forladelse for mine synder. Men se, jeg anråbte ham, og jeg fandt fred i min sjæl.« (Alma 38:8)« (se *Tilgivelsens Mirakel*, 1969, s. 320-321).

- Præsident Ezra Taft Benson forklarede, at oprigtig omvendelse fordrer en forandring i hjertet:

»Omvendelse betyder mere end blot en ændring i adfærd. Mange mænd og kvinder i verden udviser stor viljestyrke og selvdisciplin i overvindelsen af dårlige vaner og kødets svaghed. Men på samme tid skænker de ikke Mesteren mange tanker, ja, til tider fornægter de ham ligefrem. Sådanne ændringer af adfærd er ikke sand omvendelse, selv om de peger i en god retning ...

Omvendelse omfatter ikke blot et ændret handlingsmønster, men en forandring i hjertet« (»En stor forandring i hjertet«, *Stjernen*, mar. 1990, s. 4).

Alma 36:23-24. Bevis på, at et menneske er blevet født på ny

- Præsident Ezra Taft Benson beskrev den forandring, som er en del af at blive født igen: »Når vi har gennemgået denne store forandring, som kun tilvejebringes gennem tro på Jesus Kristus og ved Åndens påvirkning, er det som om, at man er blevet et nyt menneske. Derfor sammenlignes ændringen med at blive født på ny. Tusindvis af jer har oplevet denne forandring. I har vendt jer fra et liv i synd, til tider dybt alvorlige synder, og ved at gøre brug af Kristi blod er jeres liv blevet rene. I er ikke længere tilbøjelige til at gå tilbage til jeres gamle måde at leve på. I er faktisk et nyt menneske. Det er det, der menes med en forandring i hjertet« (»En stor forandring i hjertet«, *Stjernen*, mar. 1990, s. 4).

Alma 36:30. »Fremgang i landet«

- Alma omtalte et gennemgående tema i Mormons Bog omkring at have fremgang i landet. Alma 36:30 bidrager med en kontekstuel forståelse af udtrykket. Det betyder ikke nødvendigvis, at alle indbyggere vil blive materielt rige i dette liv. Ordet *fremgang* skal snarere forstås i en åndelig forstand. Dette skriftsted lærer os, at dersom vi »ikke vil holde Guds befalinger« vil vi ikke opnå fremgang men »blive forstødt fra hans nærhed.« Derfor vil de, som har fremgang i landet være dem, som har held med at modtage den åndelige velsignelse, det er at være tæt på Herren. De er på et spor, der fører til indtrædelse i Herrens nærhed.

Alma 37. Vigtigheden og værdien af skriften

- For at forberede sin søn Helaman til at være åndelig leder og ny fører af optegnelsen om folket, understregede Alma vigtigheden af skriften. Nogle af de ting, han lagde særlig vægt på, var, at Herren ville bevare bronzepladerne og den nefitiske optegnelse på forunderlig vis (se Alma 37:1-5). Han befalede sin søn at føre optegnelsen over sit folk og underviste ham i, at skriften er udtænkt til at øge vores hukommelse, overbevise os om vore fejltrin og bringe os til kundskab om Gud og hans frelsesplan (se v. 8-9). Dernæst mindede han sin

søn om, at den, som fører optegnelsen, må være værdig og holde befalingerne (v. 14-16). Alma lovede desuden sin søn, og os, at efterlevelse af Kristi ord vil »føre os hinsides denne sorgens dal til et langt bedre forjættet land« (v. 45).

Ældste David A. Bednar fra De Tolv Apostles Kvorum beskrev, hvordan vi kan få større udbytte af vores personlige skriftstudium: »Skriften indeholder Kristi ord og er et reservoir af levende vand, som vi har

fri adgang til, og fra hvilket vi kan drikke meget og længe. Vi må se hen mod og komme til Kristus, som er »kilden til de levende vande« (1 Ne 11:25; sammenlign med Eter 8:26; 12:28), ved at læse (se Mosi 1:5), studere (se L&P 26:1), granske (se Joh 5:39; Alma 17:2) og tage for os (se 2 Ne 32:3) af Kristi ord, som er indeholdt i de hellige skrifter. Ved at gøre det, kan vi både modtage åndelig vejledning og beskyttelse på rejsen gennem livet« (»A Reservoir of Living Water«, CES-foredrag for unge voksne, 4. feb. 2007, s. 1).

ALMA 37:1-8

Hvilket emne kom Alma ind på, da han talte om kraften i små og enkle ting? På hvilke måder gælder dette princip for studium af skriften?

Alma 37:6-7. »Små og enkle ting«

• Ældste M. Russell Ballard fra De Tolv Apostles Kvorum belærte os om vigtigheden i at give agt på små og enkle ting:

»Vi ser store og voldsomme begivenheder i verden, men vi må dog huske, at Herrens hensigter, hvad angår vores personlige liv, generelt opfyldes gennem små og enkle ting og ikke gennem store og spektakulære ...

Store og forunderlige begivenheder synes at motivere os, mens små ting ofte ikke fanger vores opmærksomhed. Idet han kommenterede, at Liahonaen virkede i forhold til tro, sagde Alma: »Fordi disse mirakler blev udvirket med små midler ... blev [Lehis folk] lade og

glemte at udøve deres tro og flid, og så ophørte disse forunderlige gerninger, og de havde ingen fremgang på deres rejse« (Alma 37:41).

Møder vi af og til hindringer på rejsen, når vi glemmer vigtigheden af de små ting? (se Alma 37:46). Indser vi, at små begivenheder og valg afgør, hvilken retning vores liv tager, akkurat som små ror afgør kursen for store skibe? (se Jakob 3:4; L&P 123:16) ...

Vi må bede som familie og individer, studere skriften, især Mormons Bog, holde familieaften, følge Frelserens formaning om at elske hinanden og være betænksomme, omsorgsfulde og venlige i familien. Gennem disse og andre tilsvarende små ting, har vi løftet om et liv fyldt med fred og glæde« (se *Stjernen*, juli 1990, s. 4).

Alma 37:19. Kraften i Mormons Bog

• Ældste Bruce R. McConkie (1915-1985) fra De Tolv Apostles Kvorum angav nogle af de måder, hvorpå kraften i Mormons Bog er blevet og vil blive demonstreret: »Hvad er så kraften i Mormons Bog? Den vil forkynde det evige evangelium; den vil samle Israel; den vil bygge Det Ny Jerusalem; den vil forberede folk til det andet komme; den vil indvarsle tusindårsriget – i det mindste vil den spille så væsentlig en rolle i alle disse ting, at dens værd og kraft næppe kan overvurderes« (*The Millennial Messiah*, 1982, s. 171).

Alma 37:21, 27-29, 32. Afslør ikke mørkets hemmelige handlinger

• Præsident Boyd K. Packer, præsident for De Tolv Apostles Kvorum forklarede, at detaljeret undervisning i synd kan pirre ens nysgerrighed til at forsøge sig med den:

»Jeg er overbevist om, at to af de største fejltrin er at undervise for meget om emnet og at gøre det på det forkerte tidspunkt ...

Jeg kender til mere end et tilfælde, hvor et ungt menneske er blevet pirret til at eksperimentere med vulgær og perverteret umoral på grund af en antydning fra vedkommendes biskop ved et interview.

De, der underviser, og her sigter jeg til ledere, lærere og forældre, bør lægge sig dette budskab på sinde. Forestil jer en far og en mor, som forlader hjemmet i et stykke

tid. Akkurat som de er på vej ud ad døren, siger de til deres små børn, som efterlades uden opsyn, mens forældrene er væk: »Nu skal I være søde, børn. Uanset hvad I finder på, mens vi er væk, så må I ikke tage stigen i spisekammeret, og I må ikke kravle op til fjerde hylde og flytte kiksedåsen og finde bønnerne inde bag ved og putte bønnerne i næsen, vel?»

Nogle af os er præcis så tåbelige. Humoren i eksemplet er tør humor, når man tænker på det første, der vil ske, når forældrene er gået. Vi må kunne være mere vise end det. Unge bør helt fra begyndelsen vide, at kyskhed er et helligt emne« (*Teach Ye Diligently*, 1975, s. 256-257).

Alma 37:35. Hvilke velsignelser følger der af at »lær[e] i [sin] ungdom at holde Guds befalinger«?

- Præsident Ezra Taft Benson beskrev den kraft der ligger i at lære at holde befalingerne tidligt i livet, mens man stadig er ung: »Vis mig en ung mand, som har holdt sig moralsk ren og trofast er kommet til sine møder i Kirken. Vis mig en ung mand, som højner sit præstedømme og har fortjent sin Pligt mod Gud-belønning og spejdermærker. Vis mig en ung mand, som har fuldført seminar og har et brændende vidnesbyrd om Mormons Bog. Vis mig en sådan ung mand, og så vil jeg vise jer en mand, som kan udføre mirakler for Herren i missionsmarken og gennem hele sit liv« (se *Stjernen*, juli 1986, s. 43).
- Skriften rummer adskillige eksempler på, at Herren kalder unge mennesker til at være sine ledere: Joseph Smith var 14 år gammel (se JS-H 1:7); Mormon var 15 år gammel (se Morm 1:15); Samuel i Det Gamle Testamente var blot et barn, da han blev kaldet af Herren (1 Sam 3:1-10).

Præsident Joseph F. Smith vidnede om forholdet mellem det at holde befalingerne tidligt i livet og blive kaldet til at tjene Herren senere: »I kan se jer omkring i dag, og hvem er lederne blandt folket andre end dem, der tidligt og ivrigt viede sig til deres tro? Og I kan forudsige, hvem der vil blive ledere ved at lægge mærke til de drenge, som viser selvrespekt og renhed, og som er oprigtige i alle gode ting. Herren vil ikke vælge mænd af nogen anden støbning blandt sit folk ... Den modsatte kurs, at vente med at tjene Herren indtil man har

raset ud, er forkastelig. Der er altid noget, der mangler ved en mand, der tilbringer sin ungdom i ugudelighed og synd og så vender sig mod retfærdighed senere ... Der er anger og hjertesorg forbundet med at omvende sig sent i livet fra ungdommens tåbeligheder og synder, men der er trøst og rig belønning ved at tjene Herren i den tidlige manddoms livskraftige dage« (*Evangeliske Lærdomme*, 1980, s. 281-282).

ALMA 37:38-47

Hvilke specifikke paralleller ser du mellem Liahonaen og skriften eller mellem Liahonaen og Helligånden i vor tid?

Alma 37:38-47. Liahonaen

- Gennem årene har adskillige generalautoriteter beskrevet forskellige måder, som Herren fortsætter med at vejlede os på gennem livets rejse, som fx en Liahona.

Ældste W. Rolfe Kerr fra De Halvfjerds sammenlignede Kristi ord med Liahonaen: »Vi ser således, brødre og søstre, at Kristi ord kan være en personlig Liahona for hver eneste af os, der viser os vejen. Lad os ikke være ligegyldige, fordi vejen er let. Lad os med tro gøre Kristi ord til en del af vores sind og hjerte, således som de er nedskrevet i hellig skrift, og som de udtales af levende profeter, seere og åbenbarere. Lad os med tro og flid tage for os af Kristi ord, så Kristi ord må være vores personlige, åndelige Liahona, som fortæller os alt det, vi skal gøre« (se *Liahona*, maj 2004, s. 36).

- Præsident Thomas S. Monson sammenlignede Liahonaen med en patriarkalsk velsignelse: »Den samme Herre, der sørgede for en Liahona til Lehi, sørger også for, at vi i dag har en sjælden og værdifuld gave, som vejleder os i livet ... Den gave, jeg taler om, kalder vi en patriarkalsk velsignelse« (*Live the Good Life*, 1988, s. 36).

Præsident Spencer W. Kimball sammenlignede Liahonaen med Kristi lys eller vores samvittighed:

»Kunne I ikke tænke jer at have sådan en kugle ... ?

Herren gav ... ethvert menneske en samvittighed, som advarer os, hver gang vi begynder at gå ad den forkerte vej ...

Ethvert barn har fået den« (se *Den danske Stjerne*, apr. 1977, s. 37).

- Ældste David A. Bednar sammenlignede Liahonaen med Helligåndsgaven:

»Når vi hver især går fremad på livets vej, modtager vi vejledning fra Helligånden, ligesom Lehi, der blev ledt ved hjælp af Liahonaen ...

Helligånden virker i vores liv præcis som Liahonaen gjorde for Lehi og hans familie, nemlig i forhold til vores tro, flid og opmærksomhed ...

Og Helligånden giver os det samme hjælpemiddel i dag, hvorved vi gennem »små og enkle ting« (Alma 37:6), kan modtage øget forståelse for Herrens veje ...

Herrens Ånd kan være vores vejleder og vil velsigne os med vejledning, instruktion og åndelig beskyttelse på vores rejse gennem livet« (se *Liahona*, maj 2006, s. 30-31).

Alma 38:12. Tøjle »alle dine lidenskaber«

- En tøjle er en hovedbeklædning, man bruger på heste. Den består af remme og et bid, som giver rytteren kontrol over hesten.

Ældste Bruce C. Hafen fra De Halvfjerds og hans hustru, Marie, forklarede, at en tøjle var udformet til at styre og ikke til at

© Photospin

ødelægge ønsker og lidenskaber: »Er det klogt at udvise selvbeherskelse, fordi der er noget galt med vore lidenskaber, eller fordi noget er rigtigt ved vore lidenskaber? Alma sagde til sin søn: »Se også til, at du tøjler alle dine lidenskaber, så du kan være fyldt med kærlighed« (Alma 38:12; fremhævelse tilføjet). Han sagde ikke se bort fra eller endog undertryk dine lidenskaber, men *tøjle* dem – tæm, kanalisér og målret dem. Hvorfor? Fordi disciplin gør en stærkere og dybere kærlighed mulig« (*The Belonging Heart*, 1994, s. 302).

Alma 39. Kyskhedsloven

- »Hav ingen seksuelle forhold før ægteskabet og vær fuldstændig tro over for din ægtefælle i ægteskabet.

Satan kan friste dig til at retfærdiggøre, at seksuelt samvær før ægteskabet er acceptabelt, når to mennesker elsker hinanden. Det er ikke sandt. I Guds øjne er seksuelle synder ekstremt alvorlige, fordi de tilsmudser den kraft, som Gud har givet os til at skabe liv ...

Gør ikke noget før ægteskabet, der kan vække de stærke følelser, som kun må komme til udtryk i ægteskabet. Deltag ikke i lidenskabelig kysen, lig ikke ovenpå en anden person eller rør ved en anden persons kønsdele, med eller uden tøj på. Tillad ikke nogen at gøre det ved dig. Væk ikke disse følelser i din egen krop.

I kulturer, hvor dating eller bejlen er acceptabelt, skal du altid vise den, du går ud med, respekt og aldrig behandle denne som en genstand, du kan bruge til at tilfredsstille dine egne lyster. Ophold jer i trygge rammer, hvor du let kan styre dine fysiske følelser. Tag ikke del i samtaler eller aktiviteter, som vækker seksuelle følelser.

Homoseksuelle aktiviteter er en alvorlig synd. Hvis du konstaterer, at du kæmper med følelser af tiltrækning til det samme køn, så søg råd hos dine forældre og biskop. De vil hjælpe dig.

Ofre for voldtægt, incest eller anden seksuel misbrug er ikke skyldige i synd. Hvis du har været offer for nogen af disse forbrydelser, så skal du vide, at du er uskyldig, og at Gud elsker dig. Søg omgående din biskops råd, så han kan være med til at lede dig gennem processen, der fører til følelsesmæssig helbredelse« (*Til styrke for de unge*, 2002, s. 27-28).

Alma 39:3. Alvoren ved seksuel synd

- Ældste Jeffrey R. Holland talte om den seksuelle synds ødelæggende virkning og om vigtigheden af at bevare sin dyd, til man gifter sig: »I må vente, når det gælder intimitet med et andet menneske! I må vente, indtil I kan give alt, og I kan ikke give alt, før I er lovformeligt gift. At give frit af det, der ikke tilhører jer (husk: »I tilhører ikke jer selv« – 1 Kor 6:19), og kun at give en del af noget, der ikke kan gives fuldt ud, er en følelsesmæssig russisk roulette. Hvis I vedbliver med at søge fysisk tilfredsstillelse uden Himlens billigelse, løber I en frygtelig risiko for så stor åndelig og psykisk skade, at I *både* kan nedbryde jeres længsel efter fysisk intimitet og jeres evne til at vise helhjertet hengivenhed til en mere sand kærlighed senere hen. I kan nå til det særlige

øjeblik af ægte kærlighed, sand forening, for blot til jeres rædsel at opdage, at det, som I burde have gemt, er brugt, og at kun Guds nåde kan genoprette de forskellige udsvævelser med jeres dyd, som I så skødesløst har givet væk. På jeres bryllupsdag er den bedste gave, som I kan give jeres evige ledsager, jeres bedste jeg – ren og hel og værdig til en med den samme renhed» (se »Personlig renhed«, *Liahona*, jan. 1999, s. 91).

- Præsident Boyd K. Packer beskrev forholdet mellem skaberkraften og frelsesplanen:

»Skaberkraften – eller vi kan kalde den formeringskraften – er ikke blot en tilfældig del af planen. Den er af afgørende betydning for den. Uden den kunne planen ikke udføres. Misbrug af den kan forstyrre planen.

Den lykke, der vil blive jer til del, vil være afhængig af, hvorledes I bruger denne hellige skaberkraft» (se *Den danske Stjerne*, jan. 1973, s. 17).

ALMA 39:4

Hvad sagde Alma, at Corianton burde have gjort, som ville have holdt ham på sikker afstand af fristelse? Hvordan kan du anvende det i dit liv?

Alma 39:5. Overgås kun af mord i alvor

- Ældste Jeffrey R. Holland forklarede sammenhængen mellem sjælens værd og forsoningen, som kan hjælpe os til at forstå, hvorfor seksuel overtrædelse er så alvorlig:

»Når man udnytter en andens legeme – hvilket er det samme som at udnytte hans eller hendes sjæl – vanhelliger man Kristi forsoning, som har frelst den sjæl, og som gør det muligt at opnå det evige livs gave. Og når man trodser Retfærdighedens Søn, træder man på gloende grund, varmere og helligere end middagssolen. Det kan I ikke gøre uden at blive brændt.

I må aldrig sige: »Hvem skader det? Hvorfor kan jeg ikke have lidt frihed? Jeg kan overtræde nu og omvende mig senere.« I må ikke være så tåbelige og onde. I kan ikke ustraffet »korsfæste ... Guds Søn igen« (se Hebr 6:6). »Hold jer fra utugt« (1 Kor 6:18), råber Paulus, og hold jer fra »noget, der ligner det« (L&P 59:6; fremhævelse

tilføjet), står der i Lære og Pagter. Hvorfor? Ja, blandt andet på grund af den ufattelige lidelse på både legeme og ånd, som verdens Frelser udholdt, så at vi *kunne* undslippe. Vi skylder ham noget for det. Ja, vi skylder ham alt. »I tilhører ikke jer selv« siger Paulus, »for I blev købt dyrt. *Ær derfor Gud med jeres legeme!*« (1 Kor 6:19-20; fremhævelse tilføjet). I tilfælde af seksuel overtrædelse er sjælen i fare – legemet og ånden« (se *Liahona*, jan. 1999, s. 91).

Alma 39:6. Hvad er den utilgivelige synd?

- Profeten Joseph Smith (1805-1844) uddybede, hvad den utilgivelige synd er: »Der vil blive forladelse for alle synder med undtagelse af synden mod den Helligånd, thi Jesus vil frelse alle med undtagelse af fortabelsens sønner. Hvad må et menneske gøre for at begå den utilgivelige synd? Han må have modtaget den Helligånd, fået himlene åbnet for sig og kende Gud, og så synde imod ham. Efter at et menneske har syndet imod den Helligånd, står der ingen omvendelse åben for ham. Han må sige, at solen ikke skinner, selv om han virkelig ser den; han må fornægte Jesu Kristus, når himlene har været åbnet for ham og må fornægte frelsesplanen, til trods for, at hans sind har været modtageligt for dens sandhed, og fra det øjeblik begynder han at blive en fjende. Det er tilfældet med mange apostater fra Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige« (*Joseph Smiths lærdomme*, s. 432-433).

Avin Gillins, © 1959 IRI

Alma 39:9. »Gå [ikke mere] efter dine øjnes begær«

- Hvad betyder ordene: »ikke mere gå efter dine øjnes begær« for os? I dagens verden, der er fyldt med avanceret teknologi, frister Satan på mange sådanne måder. Mange profeter har i de senere år advaret os imod faren ved pornografi i alle dens afskygninger.

Ældste Dallin H. Oaks fra De Tolv Apostles Kvorum forklarede faren ved at tillade ondt i vores sind: »Vor Frelser fremhævede vigtigheden af seksuel renhed, da han sagde, at det var syndigt, at en mand kaster

et lystent blik efter en kvinde (se Matt 5:28) ... Vi er omgivet af litterære fremstød for forbudte seksuelle relationer – både på print og på skærmen. Undgå det for jeres eget bedste. Pornografiske eller erotiske historier og billeder er værre end urent eller forurenede mad. Kroppen har forsvarsværker, som skiller sig af med usund mad. Med nogle få skæbnesvangre undtagelser gør dårlig mad jer kun syge, men forårsager ingen permanent skade. En person, som derimod mætter sig med snavsede historier eller pornografiske eller erotiske billeder og litteratur, optager dem i det fantastiske hukommelsessystem, som vi kalder hjernen. Hjernen vil ikke skille sig af med det urene. Er det én gang blevet opfattet, vil det altid være muligt at genkalde sig de blottede, perverse billeder i sindet, og det vil trække jer bort fra de gode ting i livet« (»Things They're Saying«, *New Era*, feb. 1974, s. 18).

- Præsident Ezra Taft Benson beskrev forskellige måder, som Satan benytter sig af for at liste pornografien ind på os:

»Overvej omhyggeligt de ord profeten Alma gav til sin vildfarne søn, Corianton: »Du skal ... aflægge dine synder og ikke mere gå efter dine øjnes begær« (Alma 39:9).

»Dine øjnes begær.« Hvad betyder disse ord i vore dage?

Film, tv-programmer og videoptagelser som både er vovede og sjofle.

Tidsskrifter og bøger som er uanstændige og pornografiske.

Unge mænd, vi råder jer til ikke at fordærve jeres sind med sådanne nedbrydende ting, for det sind, som dette smuds trænger igennem, vil aldrig være det samme bagefter. Lad være med at se voldelige eller pornografiske videofilm eller indlade jer på nogen form for underholdning, der er umoralsk, vovet eller pornografisk. Lyt ikke til nedbrydende musik« (se *aprilkonferencen 1986*, s. 42).

- Præsident Gordon B. Hinckley (1910-2008) bar sit vidnesbyrd om pornografiens onder:

»Pornografi er trykt og illustrativt materiale, som er udformet til at pirre og trække os ind på områder, som kun vil lede til fortrydelse. Den har en stærk appel. Den spiller

på de instinkter, som ligger i os alle, instinkter, som Gud har givet os for at opfylde sin store plan. Pornografi er djævelens redskab til at fordreje disse instinkter til noget, vi er blevet forbudt. Den gør ofte brug af smukke unge kvinder og mænd. Den bliver udelukkende fremstillet med det formål at tjene penge til bagmændene. Resultatet af at bruge den er fordærvelse af sindet og pirre dem, der falder i dens fælde. Den indbringer milliarder til producenterne. Den fører til hjertesorg, smerte og fortrydelse for dem, som svælger i den.

Man finder den i blade, som kan købes i aviskiosker, i biografer, der viser vovede film og på vore tv-skærme i hjemmene« (*Teachings of Gordon B. Hinckley*, 1997, s. 460).

Alma 39:11-12. Forlede andre væk fra sandheden

- I Alma 39:11-12 forklarer Alma Corianton, sin vildfarne søn, at vores dårlige eksempel rent faktisk leder andre mennesker bort fra evangeliet.

Præsident Joseph Fielding Smith (1876-1972) advarede om alvoren i at lede folk væk fra sandheden:

»Jeg tror, den største forbrydelse i hele denne verden er at lede mænd og kvinder, Guds børn, bort fra de sande principper. Vi møder i vor tid filosofier af forskellig art i verden med tendens til at nedbryde troen, troen på Gud, troen på evangeliets principper. Hvor er det dog forfærdeligt.

Herren siger, at om vi arbejder hele vort liv og kun frelser én sjæl, hvor stor vil da ikke vores glæde blive sammen med den sjæl, og omvendt: hvor stor vil ikke vores sorg og vores fordømmelse blive, hvis vi gennem vore handlinger har ledt en sjæl bort fra denne sandhed.

Den, som forblinder en sjæl, den, som spreder fejlagtige opfattelser, den, som gennem sine lærdomme nedbryder den guddommelige sandhed, den sandhed, der ville føre et menneske til Guds rige og dets fylde, hvor stor vil ikke hans fordømmelse blive og hans straf i al evighed. For at ødelægge en sjæl er at ødelægge det største, der nogen sinde er blevet skabt« (*Lærdomme om frelse*, komp. Bruce R. McConkie, 3 bd., 1977-1980, 1:269).

Alma 39:12-13, 15. Vend dig til Herren og erkend dine fejl

• »Hvis du har begået seksuelle overtrædelser, så begynd omvendelsesprocessen nu, så du kan finde indre fred og have Åndens fuldstændige ledsagelse. Søg Herrens tilgivelse. Tal med din biskop. Han vil hjælpe dig med at opnå den tilgivelse, som er mulig for den, som virkelig omvender sig« (se *Til styrke for de unge*, s. 28).

© 1989 Douglas Fryer

• Ældste Richard G. Scott forklarede, hvad man må gøre for at vende sig til Herren og få tilgivelse for alvorlige synder, såsom umoralskhed: »Jeg vil et øjeblik tale til dem, der er bukket under for alvorlige fristelser. Hold op nu. Med hjælp fra forstående forældre, en biskop eller stavspræsident kan det lykkes for jer. Alvorlige overtrædelser af moralsk karakter kræver hjælp af en person, der har myndighedsnøgler, såsom en biskop eller stavspræsident, der hjælper jer med at sikre, at jeres omvendelse bliver fuldstændig og korrekt. Begå ikke den fejl at tro, at fordi I har bekendt en alvorlig overtrædelse, at I da har omvendt jer fra den. Det er et vigtigt skridt, men det er ikke det eneste, der kræves. Tro heller ikke, at fordi ingen har spurgt jer om de betydningsfulde detaljer i jeres overtrædelse, så behøver I ikke at nævne dem. I må personligt sikre jer, at jeres biskop eller stavspræsident forstår disse detaljer, så han på rette måde kan hjælpe jer gennem omvendelsesprocessen til fuldstændig tilgivelse« (*Liahona*, jan. 1999, s. 81).

• Ældste Jeffrey R. Holland forklarede, at Herren vil være med os og styrke os, når vi oprigtigt omvender os: »Omvendelsens fred og fornyelse ligger foran jer gennem Herren Jesu Kristi sonoffer. I sådanne alvorlige sager er omvendelse ikke let i begyndelsen, ej heller smertefri at gå igennem. Men verdens Frelser vil gå den nødvendige vej sammen med jer. Han vil styrke jer, når I vakler. Han vil bringe jer lys, når det synes allermørkest. Han vil tage jeres hånd og være jeres håb, når håbet synes at være det eneste, som I har tilbage. Hans barmhjertighed og nåde, med al dens rensende og helbredende kraft, gives frit til alle, der virkelig ønsker fuldstændig tilgivelse, og som vil tage de skridt, der fører dertil« (*Liahona*, jan. 1999, s. 92).

Alma 39:17-19. Frelsesplanen var kendt, før denne verden blev skabt

• Nogle religioner erkender en form for liv efter jordelivet, men kun få forkynder tro på et liv før livet på jorden. Profeten Joseph Smith forklarede, hvad Herren vidste lang tid før skabelsen: »Den store Jehova overvejede alle de begivenheder, som stod i forbindelse med jorden, der hørte ind under frelsesplanen, før den (jorden) blev til ... fortiden, nutiden og fremtiden var og er for ham et evigt »nu«. Han kendte til Adams fald, fortidens menneskers ugudeligheder, til ugudelighedens dybde, som ville stå i forbindelse med den menneskelige familie ... Han forstod menneskets fald og forløsning; han kendte frelsesplanen og påpegede den; han var bekendt med alle nationers forhold og med deres skæbne ... han kender både de levendes og de dødes forhold og hele situationen og har i høj grad sørget for deres forløsning« (*Joseph Smiths lærdomme*, s. 264).

Overvej

- Da Alma var blevet overbevist om vitterligheden af Guds eksistens og evangeliet, begyndte han umiddelbart at føle sorg over sine tidligere synder. Hvorfor skete det, tror du? Hvordan gælder det for os?
- Alma fremhævede vigtigheden af skriften for sin søn Helaman. Nutidige profeter fortsætter med at gøre det samme for os. Nyder du eller en, du kender, godt af de velsignelser, der følger af at læse skriften dagligt? På hvilke måder velsigner skriften dem, der jævnligt tager for sig af dem? Hvordan kan du opbygge eller styrke din personlige vane med at studere skriften?
- Hvad lærer vi af Shiblons eksempel, som kan hjælpe os til at være stærke i både gode og svære tider?

Forslag til opgaver

- Principperne bag Almas omvendelses- og tilgivelsesproces er de samme, som gælder for os i dag, selvom omstændighederne er anderledes. Skriv en side, hvor du redegør for de principper, det drejer sig om, og hvordan de gælder os i dag.
- Alma sagde til Corianton, at seksuelle overtrædelser kun blev overgået af mord i alvor. Lav en plan over nogle af de skridt, du kan tage for at sikre din personlige renhed.

Indledning

Hvad sker der med folk, når de dør? Alma 40-42 har fokus på Almas råd til sin vildfarne søn, Corianton, som havde et lignende spørgsmål. I sit svar talte Alma om åndeverdenen, dommen, opstandelsen, genoprettelsens lov og straffen for syndere. Da Alma afsluttede sine belæring til Corianton, svarede han på spørgsmål om, hvordan livet ville være uden omvendelse, synd, love og straffedomme. Almas svar til sin søn giver os en forståelse af den store plan for lykke og Guds retfærdighed og nåde, og hvordan de påvirker vores evige fremgang.

Kommentar

Alma 40:4-10. »Alt er som én dag for Gud«

- Efter han havde vidnet for Corianton om opstandelsen, udtrykte Alma en vis usikkerhed om tidsforløbet i opstandelsen som gælder hele menneskeheden. Dette bekymrede ikke Alma, for som han sagde: »Alt er som én dag for Gud« (Alma 40:8). Profeten Joseph Smith (1805-1844) åbenbarede, at alt »det forgangne, det nuværende og det tilkommende ... bestandigt er foran Herren« (L&P 130:7).

Ældste Neal A. Maxwell (1926-2004) fra De Tolv Apostles Kvorum forklarede, hvordan tingene bliver gjort på Guds måde:

»Gud var i gang med sit forløsende værk lang tid inden livet tog sin begyndelse på denne jord – og når livet her på jorden har nået sin ende, vil han stadig fortsætte sit værk (se L&P 88:110; Alma 40:8) ...

På nådig vis vil tingene blive gjort »på [Herrens] egen måde: ikke vores (L&P 104:16). Således vil Guds formål, hans tålmod, hans magt og hans dybe kærlighed, som virkede længe inden tiden blev til, også virke, når tid ikke eksisterer mere (se L&P 84:100; Alma 40:8).

Disse og andre sandheder er blandt andet det, som Paulus kaldte »Guds dybder« (1 Kor 2:10)« (*A Wonderful Flood of Light*, 1990, s. 50, 58-59).

Profeten Joseph Smith sagde også, at »den store Jehova overvejede alle de begivenheder, som stod i forbindelse med jorden, der hørte ind under frelsesplanen, før den (jorden) blev til eller »før morgenstjernerne sang til hobe af glæde; fortiden, nutiden og fremtiden var og er for ham et evigt »nu« (*Joseph Smiths lærdomme*, s. 264).

Alma 40:11. »Alle menneskers ånder ... bliver ført hjem til den Gud, der gav dem livet«

- Hvis vi ved døden træder ind i åndeverdenen og ikke i Guds nærhed, hvordan skal vi så forstå Almas ord?

Præsident Joseph Fielding Smith (1876-1972) forklarede, at Alma ikke nødvendigvis mente, at vi ville blive bragt tilbage til Guds nærhed: »Som jeg forstår disse ord af Alma (40:11), så er hensigten ikke en tanke om, at alle ånder går tilbage til Guds nærhed for at blive tildelt en plads i fred eller en plads med straf og af ham modtage deres individuelle dom. »Ført hjem til Gud« (sammenlign med Præd 12:7) betyder simpelt hen, at deres jordiske liv er forbi, og at de vender tilbage til åndeverdenen, hvor de får tildelt en plads i henhold til deres gerninger sammen med de retfærdige eller uretfærdige, og der venter de på opstandelsen. »Ført tilbage til Gud« er et udtryk, som svarer til mange andre velkendte forhold. For eksempel: En mand tilbringer en vis tid i missionsmarken et fremmed sted. Når han bliver afløst og vender tilbage til USA, siger han måske: »Det er skønt at være hjemme igen: selv om han måske bor i Utah eller Idaho eller et andet sted i det vestlige USA« (*Answers to Gospel Questions*, komp. Joseph Fielding Smith jun., 5 bd., 1957-1966, 2:85).

Præsident George Q. Cannon (1827-1901) fra Det Første Præsidentskab forklarede, at Alma »ikke havde til hensigt at formidle den ide, at de straks blev ført tilbage til Guds personlige nærhed. Han bruger tydeligvis udtrykket i en modificeret betydning« (*Gospel Truth: Discourses and Writings of President George Q. Cannon*, udv. Jerreld L. Newquist, 1987, s. 58).

Alma 40:11-15. Sjælens tilstand mellem døden og opstandelsen

- Følgende tydeliggørelse hjælper os til at forstå åndens tilstand efter døden og inden opstandelsen: »Ånden fortsætter med at leve, når det fysiske legeme dør. I ånde verden bliver de retfærdiges ånder »modtaget i en tilstand af lykke, som kaldes paradys, en tilstand af hvile, en tilstand af fred, hvori de skal hvile fra alle deres besværligheder og fra al bekymring og sorg« (Alma 40:12). Et sted kaldet åndernes fængsel er forbeholdt »dem, der [er] døde i deres synder uden kundskab om sandheden, eller i overtrædelse fordi de havde forkastet profeterne« (L&P 138:32). Disse ånder

i fængsel bliver »undervist i tro på Gud, omvendelse fra synd, stedfortrædende dåb til syndernes forladelse, Helligåndsgaven ved håndspålæggelse, og alle andre evangeliske principper, som det [er] nødvendigt for dem at kende« (L&P 138:33-34). Hvis de accepterer evangeliets principper, omvender sig fra deres synder og accepterer de ordinancer, som er blevet udført for dem i templerne, bliver de budt velkommen i paradiset« (*Tro mod sandheden: Et evangelisk opslagsværk*, 2005, s. 16-17).

© 1985 Robert Barrett

- Præsident Brigham Young (1801-1877) bidrog med en bedre forståelse af forskellen på åndeverdenen og Guds bolig: »Når I lægger dette jordiske hylster fra jer, hvor går I så hen? Til åndeverdenen. Skal I til Abrahams skød? Nej, end ikke i nærheden, men til åndeverdenen. Hvor er åndeverdenen? Den er lige her. Kommer gode og onde ånder samme sted hen? Ja, de gør. Arver de begge et rige? Ja, de gør. Kommer de til solen? Nej. Kommer de uden for de grænser for den organiserede jord? Nej, det gør de ikke. De bliver bragt frem på denne jord« (*Discourses of Brigham Young*, udv. John A. Widtsoe, 1954, s. 376).

Alma 40:16-22. Den første opstandelse

- Alma talte om den første opstandelse i forhold til jordisk tid. Jesus Kristus skulle opstå først, og snart derefter fulgte de retfærdige, som havde levet og var døde fra jordens begyndelse og frem til tiden for Kristi opstandelse (se Alma 40:16, 20; L&P 133:54-55). Denne opstandelse er det Alma kaldte den første opstandelse.
- Præsident Joseph Fielding Smith forklarede, at den første opstandelse omfatter forskellige tidsperioder og begivenheder:

»Selv om der var en del retfærdige, som opstod på det tidspunkt, da Kristus opstod fra de døde, omtaler vi almindeligvis de retfærdiges opstandelse ved Kristi andet komme som den første opstandelse. Det er den første for os, for vi har ikke megen idé om eller bekymrer os over det, som har fundet sted. Herren har lovet, at til den tid, hvor hans andet komme vil finde sted, vil gravene blive åbnet, og de retfærdige skal komme frem for at regere sammen med ham på jorden i tusind år ...

På tidspunktet for Kristi [andet] komme skal »de, som har sovet i deres grave ... komme frem, for deres grave skal blive åbnet; og også de skal blive taget op for at møde ham midt i himlens søjle. De er Kristi, førstegrøden, de, som først skal stige ned sammen med ham, og de, som er på jorden og i deres grave, og som først bliver taget op for at møde ham; og alt dette ved lyden af Guds engels basun« (L&P 88:97-98). De er de retfærdige, »hvis navne er nedskrevet i himlen, hvor Gud og Kristus er dommer over alle. Disse er dem, som er retfærdige mennesker, gjort fuldkomne ved Jesus, den nye pagts formidler, som udvirkede denne fuldkomne forsoning ved udgydelsen af sit eget blod« (L&P 76:68-69).

Efter denne store begivenhed, og efter at Herren sammen med de retfærdige, der bliver taget op for at møde ham, er nedsteget til jorden, vil der ske en anden opstandelse. Den kan betragtes som værende en del af den første, selv om den kommer senere. I denne opstandelse vil de fra den terrestre orden, som ikke var værdige til at blive taget op for at møde Kristus, men som var værdige til at komme frem og glæde sig over tusindårsriget, komme frem« (*Lærdomme om frelse*, komp. Bruce R. McConkie, 3 bd., 1977-1980, 2:239-240).

- Ældste Bruce R. McConkie (1915-1985) fra De Tolv Apostles Kvorum gav følgende forklaring omkring den første opstandelse, der også omtales som de retfærdiges opstandelse og opstandelsen til liv: »Disse kommer frem i denne opstandelses morgen og gør det med celestiale legemer og vil arve en celestial herlighed; de er dem, som er Kristi førstegrøde. De, der kommer frem på opstandelsens eftermiddag, gør det med terrestre legemer og skal deraf følgende arve det rige; de bliver beskrevet som tilhørende Kristus ved dette komme. Alle, der er opstået indtil videre, har modtaget celestiale

legemer; de terrestriale væsener begynder ikke at komme frem før efter det andet komme» (L&P 76:50-80; 88:95-99), (*Doctrinal New Testament Commentary*, 3 bd., 1971-1973, 1:196).

Alma 40:23. »Rette og fuldkomne skikkelse«

- Ældste Dallin H. Oaks fra De Tolv Apostles Kvorum talte om den trøst, der ligger i at vide at alle defekter vil blive korrigeret i opstandelsen:

»Hvilken trøst det er at vide, at alle, som har været ugunstigt stillede i livet på grund af medfødte skavanker, på grund af kvæstelser, de har pådraget sig i jordelivet, på grund af sygdom eller på grund af nedslidning og ælde vil opstå i den »rette og fuldkomne skikkelse« ...

© 2000 Dallin H. Oaks

Visheden om opstandelsen giver os styrke og perspektiv til at udholde de jordiske udfordringer, der rammer både os og dem, vi elsker, svagheder af fysisk, mental eller følelsesmæssig art som vi bliver født med eller får gennem jordelivet. På grund af opstandelsen, ved vi, at disse jordiske svagheder kun er midlertidige!« (se *Liahona*, juli 2000, s. 16).

- Præsident Joseph F. Smith (1838-1918) havde følgende at sige omkring deformiteter i opstandelsen: »Deformiteter vil blive borttaget, defekter vil blive fjernet, og mænd og kvinder skal opnå deres åndelige fuldkommenhed, den fuldkommenhed, som Gud bestemte i begyndelsen. Det er hans hensigt, at mænd og kvinder, hans børn, der er født til at blive Guds arvinger og Jesu Kristi medarbejdere, skal blive fuldkommengjorte, fysisk såvel som åndeligt, ved at adlyde loven, som han har tilvejebragt som middel til, at alle hans børn skal opnå fuldkommenhed« (*Evangeliske lærdomme*, 1980, s. 19).

Alma 40:26. »En forfærdelig død kommer over de ugudelige«

- Følgende udtalelse hjælper os til at forstå, hvad denne »forfærdelige død« er: »Skrifterne taler ofte om frelse fra den anden død. Den anden død er den endelige åndelige død – at blive afskåret fra retfærdigheden og nægtet et sted i noget herlighedsrige (se Alma 12:32; L&P 88:24). Den anden død vil ikke indtræde før den endelige dom, og den vil kun komme til meget få (se L&P 76:31-37). Næsten hver eneste person, som nogen sinde har levet på jorden, vil modtage frelse fra den anden død (se L&P 76:40-45)« (*Tro mod sandheden*, s. 53).

Alma 41. Genoprettelsens lov

- Ligesom nogle mennesker i dag kan Corianton have undret sig over, hvorfor det er vigtigt at leve retskaffent, hvis alle alligevel modtager opstandelsens velsignelser. Alma 41 omhandler dette.

For vor himmelske Faders børn gælder det, at udkommet af genoprettelsens lov er afhængigt af, hvor trofast de overholder hans befalinger. Således forklarede Alma sin søn Corianton, at man ikke kan »blive bragt tilbage fra synd til lykke« (Alma 41:10). Dette kan sammenlignes med høstens lov: »Hvad et menneske sår, skal det også høste« (Gal 6:7; se L&P 130:20-21). Alma formanede sin søn: »Gør bestandigt godt« for at få »din løn«. »For det, som du sender ud, skal vende tilbage til dig igen og blive dig gengivet« (Alma 41:14-15).

Alma underviste også sin søn i, at genoprettelsesloven sørger for en fuldstændig restitution af legemet i opstandelsen: »Sjælen skal blive bragt tilbage til legemet ... ja, end ikke et hår på hovedet skal gå tabt« (Alma 40:23). Men graden af herlighed i det opstandne legeme er dog afhængig af den enkeltes grad af trofasthed (se L&P 88:28-32).

Alma 41:10. »Ugudelighed har aldrig været lykke«

- Følgende råd understreger vigtigheden af at søge lykke ved at efterleve evangeliets standarder:

»Mange mennesker forsøger at finde lykke og tilfredshed i aktiviteter, som er i modstrid med Herrens befalinger. Hvis de ignorerer Guds plan for dem, forkaster de den eneste kilde til virkelig lykke. De giver efter for djævelen,

som »stræber efter at gøre alle mennesker elendige, ligesom han selv er« (2 Ne 2:27). Med tiden lærer de sandheden af Almas advarsel til sin søn Corianton: »Ugudelighed har aldrig været lykke« (Alma 41:10) ...

Når du søger at blive lykkelig, så husk, at den eneste vej til virkelig lykke er ved at efterleve evangeliet. Du vil finde en fredfyldt og evig lykke, når du stræber efter at holde befalingerne, beder om styrke, omvender dig fra dine synder, deltager i sunde aktiviteter og yder meningsfyldt tjeneste. Du vil lære at have det sjovt inden for de grænser, som fastsættes af en kærlig himmelsk Fader« (se *Tro mod sandheden*, s. 95).

ALMA 41:11-14

Hvad vil vi modtage, dersom vi handler ret, dømmer retfærdigt og bestandigt gør godt?

Alma 42:1-10. »En prøvetid«

- Ældste L. Tom Perry fra De Tolv Apostles Kvorum har forklaret formålet med denne prøvetid, som vi kalder jordelivet: »Det primære formål med jordelivet er at tillade vores ånd, som har eksisteret fra før denne verden blev til, at blive forenet med vores legeme for en tid med store muligheder i en dødelig tilstand. Foreningen af de to har givet os det privilegium at kunne vokse, udvikles og modnes, som vi kun kan, med ånd og legeme forenet. Med vores legeme kommer vi igennem en vis mængde prøver, der kaldes livets prøvestand. Det er en lære- og prøvetid for at bevise os værdige til evige muligheder. Det er alt sammen en del af vor Faders guddommelige plan for sine børn« (se *Stjernen*, juli 1989, s. 12).

- Da ældste Ronald E. Poelman tjente i De Halvfjerds, forklarede han, at jordelivet er en tid til at lære af modsætninger og vælge mellem dem: »Frelsesplanen, som blev forelagt os, og som vi accepterede i vores førjordiske tilstand, indeholder en prøvetid på jorden, under hvilken vi oplever modsætninger, træffer valg, lærer af konsekvenserne og forbereder os på at vende tilbage til Gud. At opleve modgang er en væsentlig del af denne proces. Dette vidste vi, da vi valgte at indtræde

i dødeligheden« (se 2 Ne 2:11-16), (se *Stjernen*, juli 1989, s. 20).

- Ældste William R. Bradford fra De Halvfjerds konkluderede, at formålet med jordelivet er at blive lig vor himmelske Fader: »Dette liv er en prøvetid. Det er en vidunderlig gave af tid, hvori vi kan lære at blive som vor himmelske Fader ved at følge hans Søns Jesu Kristi lærdomme. Den vej, han leder os ad, er ikke forvirret. Den er enkel og lige og oplyst af Ånden« (se *Stjernen*, juli 1992, s. 29).

Alma 42:11-31. Loven om retfærdighed og nåde

- Præsident Boyd K. Packer, præsident for De Tolv Apostles Kvorum, forklarede, at Frelserens offer gør det muligt at udvise barmhjertighed uden at overtræde loven om retfærdighed:

»Enhver af os lever i en slags åndelig gæld. En dag bliver kontoen lukket, og der kræves afregning. Selvom vi måske lejlighedsvis betragter den nu, så vil vi, når den dag kommer, og fogeden står for døren, se os hvileløst omkring i det spinkle håb, at nogen ligegyldigt hvem, vil komme os til hjælp.

Og ifølge den evigt gældende lov kan barmhjertighed ikke tilbydes, medmindre der er en person, der både er villig og i stand til at påtage sig vores gæld, vil betale prisen og aftale betingelserne for vores frigivelse.

Medmindre der forefindes en sådan mellemmand, medmindre vi har en ven, så må den fulde vægt af den uformildede, usympatiske retfærdighed helt sikkert falde på os. Den fulde kompensation for hver eneste overtrædelse, vil, uanset hvor lille eller alvorlig den er, blive os afkrævet til sidste øre.

Men vid dette: Sandheden, den storslåede sandhed, er, at der findes en sådan Formidler.

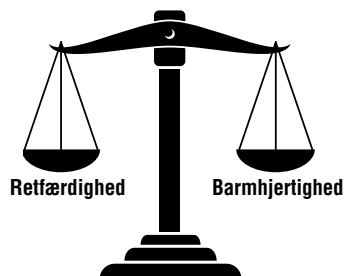
»For der er én Gud og én formidler mellem Gud og mennesker, mennesket Kristus Jesus« (1 Tim 2:5).

Gennem ham kan barmhjertighed fuldt ud udtrækkes til enhver af os uden at krænke retfærdighedens evige lov.

Denne sandhed er selve kernen i den kristne lære ...

Denne udstrækning af barmhjertighed vil ikke ske automatisk. Det vil ske gennem pagt med ham. Det vil blive på hans betingelser, hans gavmilde betingelser, der som noget absolut nødvendigt indbefatter dåb ved nedsænkning i vand til syndernes forladelse.

Hele menneskeheden kan beskyttes af retfærdighedens lov, og på samme tid kan vi hver især tildeles barmhjertighedens forløsende og helbredende velsignelse« (se *Den danske Stjerne*, okt. 1977, s. 55-56).

• Ældste Neal A. Maxwell har sagt: »Gud vil have vist sin retfærdighed og barmhjertighed så tydelig, at der ved den endelige dom ikke vil lyde nogen protester, selv ikke fra dem, der engang tvivlede på det, som Gud tildelte dem i den jordiske tilværelse (se 2 Ne 9:14-15; Alma 5:15-19; 12:3-14; 42:23-26, 30)« (se *Liahona*, juli 2000, s. 88).

Alma 42:18-30. Samvittighedsnag

• Præsident Boyd K. Packer forklarede den værdi, samvittighedsnag kan have:

»Det er min hensigt at lette smerten hos dem, som lider af den ubehagelige følelse af skyld. Jeg føler mig som den læge, der begynder sin behandling med at sige: »Det kommer til at gøre lidt ondt ...«

Vi har alle følt samvittighedssmerte som følge af vore fejltagelser.

Johannes sagde: »Hvis vi siger, at vi ikke har synd, fører vi os selv på vildspor, og sandheden er ikke i os« (1 Joh 1:8). Derpå sagde han det endnu tydeligere: »Hvis vi siger, at vi ikke har syndet, gør vi [Herren] til en løgner, og hans ord er ikke i os« (1 Joh 1:10).

Vi har alle på et eller andet tidspunkt, og nogle af os meget ofte, følt samvittighedsnag på grund af noget, vi har gjort forkert eller undladt at gøre. Denne følelse af skyld er for ånden, hvad smerte er for det fysiske legeme ...

Vi begår alle fejl. Til tider skader vi os selv og skader andre alvorligt på måder, som vi alene ikke kan reparere.

Vi ødelægger ting, som vi alene ikke kan reparere. Det er så vores natur at føle skyld og ydmygelse og lidelse, som vi ikke kan helbrede alene. Da er det, at forsoningens helbredende magt kan hjælpe.

Herren har sagt: »For se, jeg, Gud har lidt dette for alle, for at de ikke skal lide, hvis de omvender sig« (L&P 19:16)« (se *Liahona*, juli 2001, s. 25-27).

• Præsident Spencer W. Kimball (1895-1985) talte om værdien af en følsom samvittighed: »Hvor vidunderligt, at Gud har forsynet os med denne følsomme og dog så stærke vejleder, som vi kalder samvittigheden! En eller anden har sagt, at »samvittigheden er den guddommelige gnist, som Gud har sat i hvert menneske med det formål at frelse dets sjæl.« Den er sandelig det instrument, der vækker sjælen til bevidsthed om synd, opmuntrer mennesket til at tage sig sammen til at rette sig, til at overbevise sig selv om overtrædelsen uden at prøve på at gå let hen over den eller at bagatellisere den, til at være villig til at se kendsgerningerne i øjnene, træffe en afgørelse og betale prisen – og indtil vedkommende har det sådan, er han ikke begyndt med at omvende sig. At fortryde er en god indstilling, at holde op med at gøre galt er en begyndelse, men før ens samvittighed er blevet tilfredsstillende rørt til at få én til at bevæge sig i den rigtige retning, så længe der er undskyldninger og ræsonnementer, har man næppe påbegyndt sin vej mod tilgivelse. Det var det, Alma mente med at fortælle sin søn Corianton, at »ingen, undtagen de oprigtigt angrende, [bliver] frelst« (Alma 42:24)« (*Tilgivelsens mirakel*, 1969, s. 137-138).

Alma 42:23. Forsoningen tilvejebringer opstandelsen

• Præsident Gordon B. Hinckley (1910-2008) bar følgende vidnesbyrd om forsoningens storslåede offer, som gjorde opstandelsen mulig:

»Det storslåede udtryk for hans kærlighed kom ved hans død, da han gav sit liv som offer for alle mennesker. Denne forsoning, som blev udført i uudsigelig smerte, blev den mest storslåede begivenhed i historien, en handling i nåde,

hvortil mennesker intet ydede, men som medførte til-sagn om, at alle, der har vandret eller vil komme til at vandre på jorden, vil opstå.

Ingen anden handling i hele den menneskelige historie kan sammenlignes med den. Intet, som nogen sinde har fundet sted, kan måle sig med den. Fuldstændig uselvvisk og med ubegrænset kærlighed til hele menneskeheden blev det en barmhjertighedshandling uden sidestykke for hele den menneskelige race.

Derpå fulgte med opstandelsen den første påskemorgen, den triumferende erklæring om udødelighed. Paulus kunne oprigtigt sige: »For

ligesom alle dør med Adam, skal også alle gøres levende med Kristus« (1 Kor 15:22).

Han gav ikke alene opstandelsens velsignelse til alle, men han åbnede vejen til det evige liv for dem, som overholder hans lære og befalinger« (se *Liahona*, jan. 2000, s. 87).

ALMA 42:27-30

Hvad er forholdet mellem handlefrihed og ansvarlighed, som det beskrives i disse vers?

Overvej

- Hvorfor kan ugudelighed aldrig føre til lykke? Hvorfor kan det sommetider se ud, som om ugudelige mennesker er lykkelige?
- Hvad må vi gøre for at kunne trække på Frelserens forsoning?
- Hvordan kan retfærdighedens lov virke i din favør?
- Hvordan kan barmhjertighedens lov virke i din favør?

Forslag til opgaver

- Forbered og hold om muligt en kort tale om ånderverdenen, hvor du gør brug af to eller flere henvisninger til Alma 40-42.
- Hvad lærte Alma sin søn Corianton om opstandelsen?
- Skriv en kort definition eller forklaring for hver af følgende love: Genoprettelsens lov, retfærdighedens lov og barmhjertighedens lov.

Indledning

Strid, splid og krig bragte nefitternes overlevelse som nation i fare. Lamanitterne var dog ikke den eneste kim til konflikten. Magtbegærlige nefitiske afvigere medførte mange alvorlige problemer. Nefitterne vandt over deres fjender ved at udøve tro på Jesus Kristus og følge hans profeter så vel som andre retfærdige militærledere.

Sammenlign hærføreren Moronis motiver og intentioner med Amalikkijas. Profeten Mormon skrev om hærføreren Moroni: »Hvis alle mennesker havde været og var og altid ville være ligesom Moroni, se, så ville selve helvedes magter være blevet rystet for evigt; ja, Djævelen ville aldrig få magt over menneskenes børns hjerte« (Alma 48:17). Akkurat som Moroni kan du også være »fast i troen på Kristus« (Alma 48:13) selv under svære og udfordrende omstændigheder.

Kommentar

Alma 43:2-3. »Krigene mellem nefitterne og lamanitterne«

- På dette punkt i Almas Bog kapitel 43-62 advarer Mormon læseren om, at han vil vende »tilbage til en beretning om krigene« (Alma 43:3). Nogle mennesker undrer sig over, hvorfor Mormons Bog indeholder så meget om krig. Præsident Ezra Taft Benson (1899-1994) forklarede, at vi »af Mormons Bog kan lære, hvordan Kristi disciple lever i krigstid« (*Stjernen*, jan. 1987, s. 4).

Eftersom Mormon så vor tid og vidste, at vi ville komme til at leve i tider med »krige og rygter om krige« (L&P 45:26; se også Åb 9), så medtog han det, som viser, hvordan man lever retfærdigt i sådanne tider. Mange sidste dages hellige har været og vil blive involveret i militære konflikter. Hold øje med de evangeliske principper, som Mormon medtog i disse krigskapitler. Mormon viste den utrolige lidelse, som var forårsaget af konflikten, og forklarede også, hvorfor det kan være nødvendigt at forsvare liv og frihed. Både Mormon og nutidige profeter har beskrevet omstændigheder, hvor krig var retfærdiggjort (se kommentar til Alma 43:45-47 på s. 241 og til Alma 51:13 på s. 245-246).

Præsident Gordon B. Hinckley (1910-2008) talte om den himmelske sorg, der følger med sådanne begivenheder, selv når krigen er retfærdiggjort: »Jeg tror, at vor Fader må have grædt, når han har set ned på sine børn, som

gennem tiderne har bortødslet deres guddommelige førstefødselsret ved hensynsløst at dræbe hinanden« (se *Liahona*, maj 2003, s. 79). Nefitterne og hærføreren Moroni viste den rigtige indstilling til krig og blodsudgydelse (se kommentar til Alma 43:54; 44:1-2; 48:11, 22-23 på s. 242).

- Omkring Anden Verdenskrig udsendte Det Første Præsidentskab en udtalelse, som tydeliggjorde Kirkens holdning til krig:

»Medlemmer skal udvise loyalitet mod deres regent og yde trofast tjeneste, når de bliver kaldet dertil. (Dette gælder også militærtjeneste). Men Kirken har som sådan ikke noget ansvar for denne politik, eftersom den ikke har resourcer til at gøre mere end at tilskynde medlem-

merne til at vise fuld troskab mod deres fædreland og de frie institutioner, som sand patriotisme kræver.

... Der hviler en pligt på enhver borger eller indbygger i ethvert land. Denne pligt udtrykkes i den trosartikel, som lyder:

»Vi tror, at vi må indordne os under konger, præsidenter, herskere og øvrighedspersoner med hensyn til at adlyde, ære og holde loven« ...

I lydighed mod disse principper har medlemmer af Kirken altid følt et ansvar for at komme deres land til undsætning, når et kald om at gå i kamp lød ...

Kirken er og skal være imod krig ... Den kan ikke anse krig som et retfærdigt middel til at afvikle international strid; disse bør og kan afgøres – i enighed blandt nationerne – gennem fredelig forhandling og regulering.

Men Kirkens medlemmer er borgere eller statsborgere i uafhængige lande, over hvilke Kirken ingen kontrol har

... Når landets lov derfor i lydighed mod disse principper kalder Kirkens mænd til væbnede styrker i et hvilket som helst land, som de skylder deres loyalitet, kræver deres bedste borgerpligt, at de imødekommer dette kald. Skulle de i forbindelse med at lyde dette

kald og ved at adlyde ordrer tage andres liv i kamp, vil det ikke gøre dem til mordere« (Heber J. Grant, J. Reuben Clark jun. og David O. McKay, i Conference Report, apr. 1942, s. 92-94; også citat fra Boyd K. Packer, Conference Report, apr. 1968, s. 34-35).

Alma 43:4-8. Nefitiske afhoppere udpeget til hærførere over lamaniternes hære

- Zoramitterne havde tidligere tilhørt det nefitiske folk. Men på grund af stolthed skete det, at »zoramitterne blev lamanitter« (Alma 43:4). Før de skilte sig ud, havde de nefitiske ledere med rette frygtet, at zoramitterne ville indgå alliance med lamanitterne og således bringe det nefitiske folk i fare (se Alma 31:4). For at afværge denne masseødelæggelse førte Alma an for at missionere blandt zoramitterne, hvoraf mange allerede havde forladt den sande lære. Selv om nogle af zoramitterne fandt tilbage til troen, så var størstedelen vrede, og »de begyndte at blande sig med lamanitterne og også at ophidse dem til vrede« og således forberede sig på krig (Alma 35:10-11). De lamanitiske ledere udpegede de mere blodtørstige zoramitter og amalekitter som hærførere for at opnå fordele over nefitterne.

»Zoramitterne ... opfordrede de lamanitiske horder til at rykke ind og besætte deres land, som det første store træk mod nefitterne (Alma 43:5). I spidsen havde de en lamanitisk øverstbefalende, amalekitten Zerahemna. Amalekitterne havde på et tidligere tidspunkt udskilt sig fra nefitterne, og som de fleste afhoppere var de mere forbitrede over for nefitterne og »af en mere ugudelig og morderisk indstilling end lamanitterne var« (Alma 43:6). Zerahemna sørgede for, at alle de øverste poster i hæren gik til andre amalekitter eller de lige så drabelige zoramitter (Alma 43:6)« (Hugh Nibley, *Since Cumorah*, 2. udg., 1988, s. 296).

Alma 43:13-14. Undertallige og tvungne til at kæmpe mod deres fjender

- Antallet af nefitiske afhoppere, som blev lamanitter, var næsten lige så stort som de nefitter, som forblev trofaste (se Alma 43:14). Dette store antal kombineret med de lamanitiske hære satte nefitterne i alvorligt mindretal (se Alma 43:51; se også Mosi 25:3; Alma 2:27, 35). Men fulde af tro satte nefitterne deres lid til, at Gud ville styrke dem i deres slag trods de dårlige odds, akkurat som Herren

havde gjort det med Gideons hær (se Dom 7-9), Elisa (se 2 Kong 6:15-23), kong Benjamin (se MormO 1:14) og Alma (se Alma 2:27-35).

Alma 43:15-54. Hærføreren Moroni brugte tro og strategi til at forsvare nefitterne

- I sin tjeneste som hærfører stoledede Moroni på sine styrker og på Herrens kraft til at forsvare nefitterne. Alma 43 er et eksempel på, hvordan hærføreren Moroni kombinerede sin sunde dømmekraft med lydighed mod Guds råd. Han forberedte hver enkelt soldat med bedre militær udrustning (se v. 19-21), og han søgte profetens råd, inden de gik i kamp (se v. 23-24).

Lamaniternes felttog var ledet af amalekitiske og zoramitiske officerer, hvis viden om nefitiske militære hemmeligheder og metoder gav dem en enorm fordel i forhold til alle andre hærførere undtagen Moroni. Helt fra starten berøvede hans fremsynethed dem deres første og logiske mål – buffer-landet Jerushon (Alma 43:22). Her havde han opstillet de største styrker, men da sendebuddet vendte tilbage efter at have besøgt profeten, fandt han ud af, at lamanitterne planlagde et overraskelsesangreb ved at angribe i den mindre tilgængelige, men svagere del af landet Manti, hvor man ikke forventede dem (Alma 43:24). Moroni flyttede straks den øvrige del af sin hær til Manti og satte folket i en slags forsvarsberedskab (Alma 43:25-26).

»Idet han gennem sine spioner og spejdere var informeret om hvert lamanitisk træk, var Moroni i stand til at lægge en fælde for fjenden og fange dem uforberedte, da de krydsede floden Sidon (Alma 43:28-35)« (Hugh Nibley, *Since Cumorah*, s. 297-298).

Hærføreren Moroni regnede med Herrens velsignelser, fordi han havde ydet alt, hvad han kunne. Han var måske den største militære begavelse på sin tid, og alligevel viste han ydmyghed ved at følge profetens råd. Dette gjorde Moroni til et mægtigt redskab i Guds hånd.

Alma 43:18-22, 37-38. Hvilke beskyttende styrker har vi i dag?

- Moroni udstyrede sin hær med beskyttende udrustning, som betød en markant forskel i slaget mod deres fjender (se Alma 43:37-38). Præsident Harold B. Lee

(1899-1973) forklarede en måde, hvorpå vi kan anvende disse vers i dag:

»Vi har de fire dele af legemet, som apostlen Paulus sagde eller så som de mest sårbare over for mørkets magt. Lænderne, som symboliserer dyd og kyskhed. Hjertet som symboliserer vores adfærd. Vore fødder, som er vore mål i livet, og endelig vores hoved, vore tanker ... Vi bør spænde et bælte af sandhed om lænden. Hvad er sandhed? Sandhed er, siger Herren, »kundskab om alt, som det er, og som det var, og som det skal blive« (L&P 93:24) ... »Så stå da fast, spænd sandhed som bælte om lænden«, som profeten sagde.

Og hjertet, hvilken slags brynje skal beskytte vores adfærd i livet? Over vores hjerte skal vi bære en brynje af retfærdighed. Eftersom vi kender sandheden, har vi et mål ved hvilket vi kan skelne mellem rigtigt og forkert, og således vil vores adfærd altid blive vejet i henhold til de ting, som vi ved, er sande. Vores brynje, der dækker vores adfærd, skal være en brynje af retfærdighed.

Hvordan skal vi skærme vore fødder, eller hvordan skal vi lodde vore mål i livet? ... »Tag som sko på fødderne villighed til at gå med fredens evangelium« (Ef 6:15) ...

Og endelig frelsens hjelm ... Hvad er frelse? Frelse er at blive reddet. Reddet fra hvad? Reddet fra døden og fra synd ...

Nuvel, den mand i rustning, som apostlen Paulus beskrev, havde et skjold i den ene hånd og et sværd i den anden, hvilket var datidens våben. Det skjold var et troens skjold og sværdet et sværd af ånd, som er Guds ord. Jeg kan ikke forestille mig et stærkere våben end tro og en kundskab om skriften, hvori vi finder Guds ord. Er man således udrustet og således beredt med de våben, er man beredt på at gå ud mod fjenden« (*Feet Shod with the Preparation of the Gospel of Peace*, Brigham Young University Speeches of the Year, 9. nov. 1954, s. 2-3, 6-7; se også Ef 6:13-17; L&P 27:15-18).

ALMA 43:23-25

Hvorfor søgte Moroni profetens råd? På hvilke måder kan vi søge råd fra profeten?

Alma 43:23-25. Lydighed mod profeten medfører velsignelser

- Moronis ønske om at søge og følge profetens råd førte til mange sejre. Livets slag i dag vil også blive vundet ved at følge profeten.

Præsident Spencer W. Kimball (1895-1985) understregede, hvorfor vi har brug for at følge profeten: »Lad os lytte til dem, vi opretholder som profeter og seere, ligesom til alle de øvrige brødre, som om vores evige liv afhang af det, for det gør det!« (se *Den danske Stjerne*, okt. 1978, s. 128-132).

Alma 43:45-47. »Endog til blodsudgydelse«

- Menneskeliv er hellige. At tage en uskyldigs liv er »en vederstyggelighed i Herrens øjne« (Alma 39:5). Man kan dog i forbindelse med forsvar af sig selv, sin familie, sin frihed, religion eller fædreland være retfærdiggjort i at tage en andens liv. Præsident Gordon B. Hinckley har sagt følgende om krig og blodsudgydelse:

»I Almas Bog står der, at da krigen rasede mellem nefitterne og lamanitterne, »var nefitterne ansporet af en bedre sag, for de kæmpede ikke for ... magt, men de kæmpede for deres hjem og deres frihed, deres hustruer og deres børn og deres alt, ja, for deres gudsyndyrkelse og deres kirke.

Og de gjorde det, som de følte var den pligt, som de skyldte deres Gud« (Alma 43:45-46).

Herren havde sagt til dem, at de skulle »forsvare [deres] familier, endog til blodsudgydelse« (Alma 43:47) ...

Det fremgår tydeligt af disse og andre skrivelser, at der er tidspunkter og forhold, hvor nationer er retfærdiggjort, ja, har pligt til at kæmpe for familie, for frihed og imod tyranni, trusler og undertrykkelse ...

Derudover er vi et fredselskende folk, som ønsker at forsvare friheden, hvor som helst den er i fare. Jeg tror ikke, at Gud holder mænd og kvinder i uniform ansvarlige, når de handler på vegne af deres regering og udfører det, som de ifølge loven har pligt til at gøre. Det kan sågar være, at han holder os ansvarlige, hvis vi forsøger at hindre eller standse dem, som kæmper imod onde og undertrykkende kræfter« (se *Liahona*, maj 2003, s. 80).

Jerry Thompson, © IRI

Alma 43:54; 44:1-2; 48:11, 22-23. Moroni var en mand, »der ikke frydede sig ved blodsudgydelse«

- Moroni frydede sig ikke ved blodsudgydelse (se Alma 48:11), selvom han var retfærdiggjort i at tage en anden mands liv, idet han forsvarede sit land. Han kæmpede modvilligt imod lamanitterne i mange år (se Alma 48:22). Når han var i kamp, havde han barmhjertighed med alle, selv med modstanderne. Vi læser, at Moroni ved flere lejligheder holdt inde med slaget for at spare så mange liv som muligt (se Alma 43:54; 44:1-2; 55:19). »De var kede af ... at sende så mange af deres brødre ud af denne verden ... uforberedte til at møde deres Gud« (Alma 48:23). Moroni troede fast på, at de, som holdt deres pagter med Gud og mødte døden, ville blive »forløst ved Herren Jesus Kristus« og »således forlod de verden med glæde« (Alma 46:39).

Nogle læsere kan måske undre sig over, at en mand, der var så optaget af at holde sine pagter med Herren, kunne være så engageret i militære anliggender. Denne undren kan være årsag til, at Mormon skrev, at Moroni »ikke frydede sig ved blodsudgydelse,« og at han var oplært til »aldrig at løfte sværdet, medmindre det var mod en fjende, medmindre det var for at bevare livet« (Alma 48:11, 14).

Alma 45 Forord »Beretningen om Nefis folk«

- Den kursive indledning før resuméet i Alma 45 er en del af den oprindelige optegnelse (for en mere detaljeret forklaring henvises til kommentar til Nefis Første

Bog: Hans regeringstid og tjenestegerning på s. 11). Sætningen »omfatter kapitlerne 45 til og med 62« blev tilføjet, da Mormons Bog blev udgivet i kapitelformat i 1879-udgaven.

Alma 45:17-19. Alma drog ud og »man [hørte aldrig] mere til ham«

- Ældste Bruce R. McConkie (1915-1985) fra De Tolv Apostles Kvorum forklarede, at udtrykket blev »taget op af Ånden eller begravet ved Herrens hånd« (Alma 45:19) antyder, at Alma blev forvandlet: »Moses, Elias og Alma den Yngre blev forvandlet. Det Gamle Testamente fortæller, at Moses døde og blev begravet ved Herrens hånd i en grav, ingen ved, hvor er, men det er ikke rigtigt (5 Mos 34:5-7). Det er sandt, at han kan være blevet begravet »ved Herrens hånd« som en talemåde, hvilket betyder, at han blev forvandlet. Men i beretningen i Mormons Bog fortælles det, at Alma blev »taget op af Ånden«, og »skrifterne siger, at Herren tog Moses til sig, og vi formoder, at han også har modtaget Alma hos sig i ånden« (Alma 45:18-19). Det bør bemærkes, at nefitterne havde bronzepladerne, og de var »skrifterne« – hvorfra man havde beretningen om Moses, som blev forvandlet. Hvad angår Elias, fortælles det i Det Gamle Testamente, at han blev taget til himlen i en ildvogn i en storm (2 Kong 2)« (*Mormon Doctrine*, 2. udg., 1966, s. 805).

Alma 46-50. Forskellen på ugudeligt og retfærdigt lederskab

- Mormon var ganske tydelig i sin skildring af forskellen på Amalikija og Moroni (se Alma 48:7; 49:25-28). Amalikija ønskede at »tilintetgøre frihedens grundvold, som Gud havde skænket« nefitterne, og Moroni ønskede at bevare den (Alma 46:10).

Ugudelige mænd som Amalikija, der tilraner sig magt, kan for en tid have fremgang efter verdens målestok, men de vil i sidste ende ødelægge sig selv og deres tilhængere. Derimod vil ledere som Moroni inspirere mennesker med ædle ønsker, som i sidste ende vil vinde over onde tilsnigelser. Følgende oversigt viser forskellen på Moroni og Amalikija:

Hærføreren Moroni	Amalikija
Var blevet »udpeget af overdommerne og ved folkets stemme« som øverste hærfører over hærene (Alma 46:34; se også 43:16).	Havde opnået magt ved svindel og bedrag (se Alma 47:1-35; 48:7).
Havde samlet folket om retfærdighed og lært dem at være trofaste mod Gud og deres pagter (se Alma 46:12-21; 48:7).	Opildnede folket gennem had og propaganda (se Alma 48:1-3).
Glædede sig over sit lands og sit folks frihed (se Alma 48:11).	Søgte at tilintetgøre folkets frihed (se Alma 46:10).
Elskede sine brødre og arbejdede »overordentligt hårdt for sit folks velfærd og sikkerhed« (Alma 48:12).	»Bekymrede sig ikke om sit folks blod« og arbejdede for at fremme egne interesser (Alma 49:10).
En mand, der var styret af retfærdige principper og som underviste nefitterne i »aldrig at løfte sværdet«, medmindre det var for at forsvare sin familie, livet eller sin frihed (se Alma 48:10, 14).	En mand styret af vrede, og som lærte folket at angribe og aflægge ed om at ødelægge (se Alma 49:13, 26-27).
Søgte ydmygt Guds hjælp for at redde liv (se Alma 48:16).	Forbandede Gud og svor at dræbe (se Alma 49:27).
Arbejdede på at gøre en ende på stridigheder og kiv (se Alma 51:16).	Arbejdede på at skabe had og stridigheder (se Alma 46:6, 10).

ALMA 46:12-13

Hvorfor er det en højtidelig pligt at forsvare vores hjem, frihed og religiøse rettigheder? Hvordan kan vi forsvare vores hjem mod den ondes magt?

Alma 46:12-15, 36. Frihedserklæringen

• At samle andre om en retfærdig sag kræver mod. Præsident Ezra Taft Benson talte ofte om vigtigheden af Moronis handlinger for at samle folket om frihedserklæringen. Han understregede ofte behovet for, at vi som borgere tager aktivt del for at sikre rettigheder og frihed: »Vær med til at forbedre samfundet ved at tjene og deltage aktivt. Husk at det er jeres borgerpligt, og at det eneste, der kræves for, at det onde vinder, er, at gode mennesker intet gør« (Edmund Burke) ... Gør noget meningsfuldt for at forsvare din gudgivne frihed« (se *Stjernen*, juli 1988, s. 47).

© Clark Kelley Price

Præsident Benson sagde desuden:

»I det hellige bind af skrifterne, som vi kalder Mormons Bog, kan vi læse om et stort og langvarigt slag for friheden. Vi læser også om folkets selvtilfredshed og deres alt for hyppige villighed til at opgive deres frihed for en leder med en masse tomme løfter ...

Moroni og andre profeter, hvis ord vi finder optegnet i Mormons Bog, talte om at Amerika var et udvalgt land – et frihedens land. Han førte folket an i et slag for dem, der var villige til at hævde deres frihed.

Og vi læser: »... Han lod frihedserklæringen hejse på hvert tårn, der var i hele det land ... og således plantede Moroni frihedens banner blandt nefitterne« (Alma 46:36).

I dag må vi også plante frihedens banner blandt folket overalt i Amerika.

Til trods for at denne begivenhed fandt sted omkring 70 f.Kr., så varede kampen gennem alle de tusinde år, som den hellige Mormons Bog dækker. Rent faktisk er kampen for frihed ikke slut – den gælder i høj grad også for os i dag« (se Conference Report, okt. 1962, s. 14-15).

Alma 46:23-27. Profetien om Josefs kjortel

• Det at Moroni rev sin kjortel itu – frihedserklæringen – var en påmindelse om en resterende del af Josef af Egyptens kjortel. Moroni erklærede, at nefitterne var en rest af Josefs sæd, og således ville de blive bevaret, så længe de tjente Gud (se Alma 46:22-24). Præsident Joseph Fielding Smith (1876-1972) kommenterede symbolikken og profetien om den bevarede del af Josefs kjortel, som vi ser blive opfyldt i vor tid:

© 1994 Robert Barrett.

»Vi har fået at vide, at der var en profeti om, at Josefs kjortel ville blive ødelagt. En del af den blev bevaret, og inden sin død profeterede Jakob om, at en rest af Josefs efterkommere ville blive bevaret, ligesom også en rest af kjortlen var blevet bevaret (se Alma 46:24).

Denne rest, som nu findes blandt lamanitterne, skal til sidst have del i evangeliets velsignelser. De skal forene sig med den rest, som bliver samlet ind fra nationerne, og de skal blive velsignet af Herren for evigt« (*Vejen til fuldkommenhed*, 1970, s. 108).

Alma 47:36. Splid og strid

• Mormons Bog advarer gentagne gange om, at de, som tilhører Kirken og falder fra, bliver forhædede, og at de »fuldstændig glemte deres Gud« (Alma 47:36).

Ældste Neal A. Maxwell (1926-2004) fra De Tolv Apostles Kvorum advarede om, at de samme problemer eksisterer i dag, når frafaldne bliver kritiske mod Kirken som følge af deres egen stolthed: »Der er mennesker, som forlader Kirken, enten formelt eller uformelt, men som ikke er i stand til at gøre det alene. Idet de almindeligvis er ivrige efter at behage de verdslige skarer, så er de kritiske eller i det mindste nedladende over for brødrene. De søger ikke alene at støtte arken, men giver den lejlighedsvis også et hårdt skub! Ofte er de undervist i den samme kundskab som de trofaste, men har ikke desto mindre skilt sig ud i retning af frafald (se Alma 47:36). Deres sind er

forhærdet af stolthed (se Dan 5:20)« (*Men and Women of Christ*, 1991, s. 4).

• Ældste Russell M. Nelson fra De Tolv Apostles Kvorum beskrev konsekvensen af ordstrid og uoverensstemmelse: »Den, der har stridens ånd, er ikke af mig [siger Herren]« (3 Ne 11:29-30) ...

Over hele verden har Herrens hellige ... lært, at uenighedens sti fører til virkelige farer. Mormons Bog indeholder denne advarsel:

»... ikke længe efter, at at de havde skilt sig ud, blev [de] mere forhædede og ubodfærdige og mere vilde, ugudelige og grusomme ... og hengav sig til ugudelighed og al slags uterlighed, ja, idet de fuldstændig glemte Herren deres Gud« (Alma 47:36).

Hvor splittende er ikke uenighedens kraft! Små handlinger kan føre til store konsekvenser. Uanset stilling eller situation kan ingen vide sig sikker mod ordstridens frygtelige følger ...

Strid fostrer uenighed« (se *Stjernen*, juli 1989, s. 62-63).

Alma 48:1-10. Stå op for kristne principper

• Sommetider må sande efterfølgere af Kristus, akkurat som Moronis folk, rejse sig og »forsvare deres frihed, deres jorder, deres hustruer og deres børn og deres fred« (Alma 48:10). Moroni var opsat på at hjælpe sit folk med at »bevare det, som af deres fjender blev kaldt de kristnes sag« (Alma 48:10).

Med den bølge af ugudelighed, vi ser i verden i dag, har præsident Gordon B. Hinckley sagt, at »der er tidspunkter, hvor vi må forsvare det rette og anstændige, friheden og civilisationen, ligesom Moroni samlede sit folk på sin tid til forsvar af deres hustruer, deres børn og frihedens sag (se Alma 48:10)« (se *Liahona*, jan. 2002, s. 84).

ALMA 48:10-18

Hvilke egenskaber var det, der gjorde Moroni til en fremgangsrig leder?

Alma 48:19. »Stod ikke mindre til tjeneste«

• Hvad betyder det, at Helaman ikke stod »mindre til tjeneste«? Præsident Howard W. Hunter (1907-1995) belærte om, at al retskaffen tjeneste er antagelig for Gud, selv om ikke alle kan tjene i fremstående kaldelser:

»Selvom Helaman ikke var helt så bemærkelsesværdig eller iøjnefaldende som Moroni, så var han lige så tjenstvillig eller med andre ord, han var til lige så stor hjælp eller gavn som Moroni ...

Vi kan ikke alle blive som Moroni og nyde kollegernes anerkendelse hele dagen, hver dag. De fleste af os er stille, relativt ukendte mennesker, som kommer og går og passer vores arbejde uden fanfarer. Til de af jer, som måtte finde dette ensomt eller

skræmmende eller bare trivielt, siger jeg: I er ikke mindre til tjeneste end den mest iøjnefaldende af jeres kolleger. I er også en del af Guds hær.

Tænk for eksempel på den afgørende tjeneste en mor eller far yder i det stille i et værdigt sidste dages helligt hjem. Tænk på alle dem, der underviser i evangeliet, dem, der synger i primarykoret, spejderlederne og besøglærerne i Hjælpeforeningen, som tjener og vel-signer millionvis af mennesker, men hvis navne aldrig nævnes eller hyldes i medierne.

Titusindvis af mennesker, som ikke gør væsen af sig, skaber hver dag vore muligheder og glæder. Som skriften siger, står de »ikke mindre til tjeneste« end dem, hvis liv vi kan følge på forsiden af aviserne.

Tidens opmærksomhed og historiens rampelys har ofte været rettet mod den *ene* frem for de *mange*« (se »No Less Serviceable«, *Ensign*, apr. 1992, s. 64).

Alma 49-50. Befæstning af de nefitiske byer

• Moronis inspiration og fremsynethed ved at befæste byerne viste sig at blive et vendepunkt i krigen. Tusindvis af nefitiske liv blev bevaret på grund af,

at byer var befæstede. Af det kan vi lære at befæste vores liv med retfærdige tanker og gerninger for at kunne stå os mod onde angreb eller »modstanderens ... brændende pile« (1 Ne 15:24; se også Hel 5:12). Herren har lovet, at dersom vi ydmygt søger ham, vil han vise os vore svagheder og »gøre det svage stærkt« (Eter 12:27). Følgende oversigt giver nogle eksempler på, hvordan nefitternes befæstninger kan anvendes på os selv:

Således lavede nefitterne befæstninger	Hvordan kan vi gøre det?
De svage befæstninger blev styrket (se Alma 48:9).	Vi må styrke de svage led i vores liv.
Nefitterne forberedte sig på at møde fjenden på en måde, man ikke havde set før (se Alma 49:8).	Vi må også berede os på at kunne stå imod djævelens list som aldrig før.
Nefitterne gjorde deres svage byer til fæstninger (se Alma 49:14).	Hvis vi vil komme til Kristus, kan han gøre det svage stærkt for os (se Eter 12:27).
Nefitterne fik magt over deres fjender (se Alma 49:23).	Dersom vi er trofaste og stoler på Herren, vil han give os magt over vore fjender.
Efter nefitterne havde sejret, holdt de ikke op med at træffe forholdsregler (Alma 50:1).	Når vi har held med at overvinde en fristelse eller prøvelse, så må vi ikke hvile på laurbærrene, men fortsat holde ud og altid våge og bede for ikke at blive overmandet (se Alma 13:28).
Nefitterne byggede sikre tårne, så de kunne spejde fjenden på lang afstand (se Alma 50:4).	Hvis vi stoler på profeterne, som er nutidens vagtmænd i tårnet, som kan se langt frem, så vil vi være bedre beredte på fremtiden.

Alma 51:13. Grib til våben for at forsvare sit land

• Som borgere er vi underkastet lovene i det land, vi bor i. Ældste Russell M. Nelson kom med følgende råd, hvad angår det at gribe til våben for at forsvare sit land:

»Menneskene er i jo virkeligheden søskende, fordi Gud virkelig er vor Fader. Desuagtet er skrifterne fyldt med beretninger om strid og kamp. De fordømmer krigsmæssige aggressioner på det kraftigste, men støtter borgernes pligt til at forsvare deres familie og deres frihed (se Alma 43:45-47; 46:11-12, 19-20; 48:11-16) ... medlemmer af denne kirke vil blive indkaldt til militærtjeneste i mange nationer. »Vi tror, at styreform er blevet indstiftet af Gud til menneskets gavn, og at han holder menneskene ansvarlige for deres handlinger i forbindelse med dem, både med hensyn at udfærdige love og at forvalte dem, til gavn og sikkerhed for samfundet (L&P 134:1).

Under Anden Verdenskrig, da medlemmerne af Kirken var tvunget til at kæmpe på modsatte sider, erklærede Det Første Præsidentskab, at »staten er ansvarlig for den borgerlige kontrol af dens borgere, for deres politiske velfærd, og for udførelsen af politiske regler, indenlandske og udenlandske ... Men selve Kirken har som

sådan ikke noget ansvar for disse regler, (bortset fra) at formane medlemmerne til at være ... loyale mod deres land« (i James R. Clark, komp., *Messages of the First Presidency of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints*, 6 bd., 1965-1975, 6:155-156)« (se *Liahona*, nov. 2002, s. 40).

Overvej

- Hvad ville du skrive på en liste over de vigtigste åndelige befæstninger, som du har brug for til at kunne vide dig sikker, når fjenden forsøger at ødelægge dig?
- På hvilke måde kan sidste dages hellige soldater tjene som Moroni i krigstider?
- Hvilken indflydelse kan en tapper leder have på sit land, samfundet eller familien?

Forslag til opgaver

- Eftersom vi ikke alle kan komme til så megen hæder og værdighed som Moroni, så beskriv den værdifulde tjeneste som mødre og fædre yder. Beskriv derudover vigtigheden af en søndagsskolelærer, musikleder i Primary, spejderleder, besøgslærere eller et andet kald i Kirken, som du vælger.
- Nedskriv nogle af dine svagheder og dine planer for at »styrke« dem imod ugudelighed.

Indledning

Præsident Ezra Taft Benson (1899-1994) har forklaret, at vi fra »Mormons Bog lærer, hvordan Kristi tilhængere lever i krigstider« (se *Stjernen*, jan. 1987, s. 4). Mormon havde en hensigt med at medtage adskillige beretninger om krig i Mormons Bog. De beretninger lærer os om behovet for at bevare frihed for at sikre religionsfrihed, den skade forrædere forvolder, værdien af selv nogle få retskafne unge, den moralske berettigelse for krig og strategier for at bekæmpe det onde, mens man sætter sin lid til Guds kraft til at gribe ind.

Kommentar

Alma 52-53. Krig og blodsudgydelse

- Alma 52-53 er en verifikation af Frelserens udtalelse om, at »alle, der griber til sværd, skal falde for sværd« (Matt 26:52). Anført af ugudelige og frafaldne nefitter (Ammoron og andre) forsøgte lamanitterne på voldelig vis at besætte og fastholde nefitiske byer. Hver eneste by blev dog indtaget til en høj pris: »For de havde ikke indtaget nogen byer, uden at de havde tabt meget blod« (Alma 52:4). Moroni var altid tilbageholdende med at løfte sværdet og langt mere villig til at lægge det for fredens skyld (se Alma 52:37). Han vidste, at selv om nefitterne skulle vinde, så ville det koste tusinder af liv på begge sider.

Der ville aldrig være krig, hvis alle mennesker efterlevede Jesu Kristi evangelium. Han er Freds Fyrsten, og de, som følger ham, er fredens sendebud.

ALMA 53:9

Hvad var det, der gjorde, at nefitterne kom ud i disse farlige situationer? Hvad kunne de have gjort for at undgå dem?

Alma 53:9. Uretfærdighed – den egentlige årsag til konflikter

- En kommentator har forklaret, hvordan udefrakommende prøvelser, som dem nefitterne blev udsat for, sommetider kan afspejle interne mangler: »Så trods alt var det en velsignelse for nefitterne at have lamanitterne

ved havelågen for at »vække dem til erindring – ja, lykkelig det menneske, Gud irttesætter« (Job 5:17). Desuagtet hvor ugudelige, drabelige og lastefulde lamanitterne må have været (og det var de), og uanset hvor overtallige de var mod nefitterne, hvor de omslutede dem fra alle sider, uanset hvor snigende de udspionerede, intrigerede og infiltrerede og udpønsede deres djævelske planer og fremstødte deres blodige trusler og udførte deres omfattende forberedelser til en nådesløs krig, *så var de ikke nefitternes problem*. De var der blot for at minde nefitterne om deres virkelige problem, som var at vandre retskaffent for Herren« (Hugh Nibley, *Since Cumorah*, 2. udg., 1988, s. 339-340).

Alma 53:10-18. Vigtigheden af pagter

- Ældste M. Russell Ballard fra De Tolv Apostles Kvorum fortalte, hvordan vi kan opnå styrke ved at holde vore pagter: »Nogle gange fristes vi til at lade vores liv styre mere af, hvad der er bekvemt, end af pagter. Det er ikke altid belejligt at efterleve evangeliske standarder og forsvare sandheden og vidne om genoprettelsen ... Men der er ingen åndelig kraft i at leve bekvemt. Kraften kommer, når vi holder vore pagter« (se *Liahona*, juli 1999, s. 102).

- Præsident Boyd K. Packer, præsident for De Tolv Apostles Kvorum, forklarede, at overholdelse af vore pagter gør os sikre:

»Overhold dine pagter, så er du i sikkerhed. Bryd dem, og du er i fare ...

Vi kan ikke frit bryde vore pagter og undslippe konsekvenserne« (se *Stjernen*, jan. 1991, s. 78).

Alma 53:16-21. De unge krigeres eksempel

- De unge krigere, som gik i krig i stedet for deres fædre, var retskafne unge mænd. De havde forpligtet sig til at forsvare deres land (se Alma 56:5). De så frygtløse døden i øjnene og udviste mod på slagmarken (se Alma 56:45-49, 56). Gud belønnede deres tro med forbløffende styrke og beskyttelse. End ikke en af dem omkom i kamp (se Alma 57:25-26). Dette er ikke altid tilfældet med retskafne unge mænd i militærtjeneste. Sommetider dør selv de retfærdige i Herren (se L&P 63:49). Men i tilfældet med disse unge mænd, så nød de guddommelig beskyttelse, som reddede deres liv i

kampens hede. De eksemplificerede den type mandighed, som alle Guds sønner bør stræbe efter at få, og stod som vidner for det nefitiske folk om, at Gud ville udfri dem, dersom de var trofaste.

© Clark Kelley Price

Alma 53:20-21. At være et godt eksempel i militæret

- I vore dage har Det Første Præsidentskab givet følgende råd til Kirkens medlemmer i militærtjeneste: »Til vore unge mænd, som kommer i militæret, uanset hvem eller hvor de tjener, så siger vi, lev et rent liv, hold Herrens bud, bed til ham konstant for at forblive i sandheden og være retskafne, lev som I beder, og hvad end der sker jer, så vil Herren være med jer, og der vil ikke ske jer noget, som ikke vil være til Guds ære og herlighed og til jeres frelse og ophøjelse. Ved at leve det rene liv, som I beder om, vil I opleve en glæde i hjertet, som I ikke vil kunne beskrive eller fatte. Herren vil altid være jer nær. Han vil trøste jer, og I vil føle hans nærhed i jeres største prøvelser. Han vil våge over jer og beskytte jer i det omfang, der stemmer overens med hans vise formål. Når så konflikten er overstået, og I vender hjem efter at have levet et retskaffent liv, hvor stor vil så ikke jeres glæde være – uanset om I tælles blandt de sejrende eller de slagne – over at have levet efter Guds bud. I vil vende hjem så disciplinerede i retskaffenhed, at Satans kneb og list herefter vil prelle af på jer. Jeres tro og vidnesbyrd vil være så stærkt, at det ikke brister. I vil blive set op til og nyde respekt for at have gennemgået prøvelsens og fristelsernes ild og kommet uskadte ud. Jeres brødre vil søge jeres råd, støtte og vejledning. I vil være anker, som Zions ungdom herefter vil knytte deres tro på menneskeheden til« (se Heber J. Grant, J. Reuben Clark jun. og David O. McKay, i Conference Report, apr. 1942, s. 96).

Alma 53:20-21. »Til enhver tid ... pålidelige«

- Ældste Dallin H. Oaks fra De Tolv Apostles Kvorum har talt om, hvad det betyder til enhver tid at være tro:

»Ordet *tro* omfatter forpligtelse, retskaffenhed, udholdenhed og mod. Det minder om beskrivelsen i Mormons Bog af de 2.000 unge krigere:

(Alma 53:20-21).

Med den beskrivelse i tankerne siger jeg til vore hjemvendte missionærer – mænd og kvinder, som har indgået pagter om at tjene Herren, og som allerede har tjent ham i det store værk med at forkynde evangeliet og fuldkommengøre de hellige – vil I svigte jeres pagter? Har I troen og den daglige forpligtelse til at efterleve evangeliets principper i jeres daglige liv? I har tjent vel, men har I ligesom pionererne mod og udholdenhed til at lade jeres tro stå til Herren og holde ud til enden?« (*Stjernen*, jan. 1998, s. 76; fremhævelse tilføjet).

Alma 56:45-48. »Vi tvivler ikke på, at vore mødre vidste det«

- Ældste Neal A. Maxwell (1926-2004) fra De Tolv Apostles Kvorum forklarede, at forældre kun kan give deres børn det, de allerede selv har:

»Når forældres undervisning og hjælp er velgjort, og der er modtagelige børn, som fatter budskabet, så oplever vi nogle af de forrygende situationer, som den med de unge mænd i Mormons Bog, som var blevet så godt belært af deres mødre (Alma 56:47-48) ...

Selvfølgerig er den tillid, som disse unge mænd har til deres mødre rørende og afgørende, men mødrene må have vidst det selv først på en sådan måde, at disse unge mænd ved at iagttage og lytte til dem (som børn altid iagttager deres forældre) ikke tvivlede på, at deres »mødre vidste det« var sandt« (*That My Family Should Partake*, 1974, s. 58-59).

- Idet søster Julie B. Beck, Hjælpeforeningens hovedpræsident talte om behovet for, at kvinder er

mere årvågne, beskrev hun pagtskvinder, som ved, hvem de er:

»I Mormons Bog kan vi læse om 2.000 eksemplariske unge mænd, som var overordentlig tapre, modige og stærke. Ja, de var mænd af sandhed og alvor, for de var blevet formanet til at holde Guds befalinger og vandre retsindigt for ham« (Alma 53:21). Disse trofaste unge mænd hyldede deres mødre. De sagde: »Vore mødre vidste det« (Alma 56:48) ...

Det ansvar, mødre har, har aldrig krævet større årvågenhed end i dag. Mere end nogen sinde før i verdens historie har vi brug for mødre, som ved ... Når mødre ved, hvem de er, og hvem Gud er og har indgået pagt med ham, så vil de have stor kraft og indflydelse på deres børn til det gode« (se *Liahona*, nov. 2007, s. 76).

Alma 57:19-21. »Urokkelige og uforfærdede«

- Præsident Gordon B. Hinckley (1910-2008) talte om vigtigheden af at forblive urokkelige og uforfærdede:

»I afspejler Kirken gennem alle jeres tanker, alt I siger, og alt I gør,« sagde præsident Hinckley engang til de unge. »Vær trofaste mod Kirken og Guds rige« ...

Præsident Hinckley fortalte de unge, at de som Helamans sønner er ude i en verden fuld af destruktive påvirkninger ... »Men dersom I sætter jeres lid til den Almægtige og følger denne Kirkes lære og holder fast i den uagtet jeres sår, så vil I blive bevaret, velsignet, lovprist og lykkelige.«

»Om den verden, vi lever i,« sagde præsident Hinckley til de unge: »I befinder jer midt i Babylon. Modstanderen kommer imod jer med stor ødelæggelse. Rejs jer over det, I af ædel byrd. Rejs jer over det« (»Prophet Grateful for Gospel, Testimony«, *Church News*, 21. sep. 1996, s. 4).

Alma 58. Retten til at kæmpe for frihed

- Se et indblik om det at kæmpe for frihed, selvom det koster blod i kommentar til Alma 43:45-47 på s. 241.

Alma 58:10-11. Herren »talte fred til vor sjæl«

- Da ældste Dennis E. Simmons tjente som medlem af De Halvfjerds forklarede han, at Guds fred ikke er betinget af ydre omstændigheder:

»Selvom hele verden styrter i grus omkring os, vil den lovede talsmand skænke os hans fred ... Vi kan have hans fred med os, uanset hvilke trængsler verden oplever. *Hans* fred er den fred, den sindsro og den trøst, som Talsmanden, Helligånden, indgyder i vores hjerte og sind, når vi stræber efter at følge *ham* og holde *hans* bud ...

Ligesom Helaman, der midt i kampens hede erfarede, »at han talte fred til vor sjæl« (Alma 58:11) ... kan alle, der oprigtigt søger, opleve den samme fred. Den fred kommer med den stille, sagte stemmes bekræftelse« (*Stjernen*, juli 1997, s. 30).

ALMA 58:10-11

Hvad var resultatet af nefitternes bøn i tro? Hvordan kan disse svar anvendes i vores kamp for udfrielse?

Alma 58:34-37. Vi ønsker ikke at murre

- Ældste Neal A. Maxwell hjalp os til en bedre forståelse for årsagen til murren: »En skønne dag vil »de, der murrer, tager imod belæring« (Es 29:24; 2 Ne 27:35). Det fortæller os, at manglende kundskab om læresætningerne er en væsentlig årsag til murren blandt Kirkens medlemmer« (se »A Choice Seer«, i *Brigham Young University 1985-1986 Devotional and Fireside Speeches*, 1986, s. 115).

Alma 59:9. Lettere at redde en by fra at falde

- Mormon skriver, at det er langt lettere at redde en by fra at falde end at tage den tilbage (Alma 59:9). Det er med mennesker som med byer. Det er langt sværere og farligere at få en tilbage, som er faldet, end det er at hjælpe dem til ikke at falde. Som præsident Ezra Taft Benson (1899-1994) sagde: »Det er bedre at forberede og forebygge end at omgøre og omvende« (se *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 1988, s. 285).

Minerva K. Teichert, Courtesy of BYU Museum of Art

Alma 59:11-12. Byer gik tabt på grund af ugudelighed

- Tabet af byen Nefiha viser den tætte sammenhæng mellem nefitternes ugudelighed og deres manglende evne til at besejre deres fjender i »Herrens styrke« (se Mosi 9:16; 10:10-11; Alma 60:16). De øverste anførere for den nefitiske hær var ofte mænd, »som havde åbenbarelsen og også profetiens ånd« (3 Ne 3:19). Disse retskafne militære ledere tilskrev ikke lamanitterne nefitternes nederlag, men nefitternes ugudelighed. Derimod var de trofaste nefitter almindeligvis i stand til at forsvare sig og genvinde tabte byer, ofte med et forholdsvis lille tab af menneskeliv (se Alma 52:19; 56:53-56; 57:7-12; 58:25-28; 62:22-26). Herren har gentagne gange belært os om, at selv om vi møder vanskeligheder og alvorlige problemer, kan vi altid stole på, at han vil være med os, hvis vi er retfærdige og sætter vores lid til ham, og at hans værk i sidste ende vil sejre (se L&P 6:34; 10:69; 33:13).

Alma 60:10-14. Drabene på de retfærdige

- Moroni skrev, at Herren tillader, at de retfærdige bliver slået ihjel, så »hans retfærdighed og dom kan komme over de ugudelige; derfor behøver I ikke at antage, at de retfærdige er fortabte, fordi de bliver slået ihjel; men se, de går ind til Herren deres Guds hvile« (Alma 60:13).

Kort tid efter Anden Verdenskrig var brudt ud, sagde Det Første Præsidentskab: »Til denne forfærdelige krig, som nu raser, bliver tusinder af vore retskafne unge mænd fra alle dele af verden og mange lande indkaldt til militærtjeneste for deres respektive lande. Således er nogle allerede faldet i tjeneste og er blevet kaldt tilbage

til deres himmelske hjem, og andre vil helt sikkert følge dem. Men »se, som Moroni sagde, de retfærdige af dem, som tjener og slås ihjel, »går ind til Herren deres Guds hvile« (Alma 60:13), og om dem har Herren sagt: »De, der dør i mig [skal ikke] smage døden, for den skal være sød for dem« (L&P 42:46). Deres frelse og ophøjelse i den kommende verden vil være sikret. I deres ødelæggende tjeneste vil det, at de rammer deres brødre, ikke blive regnet mod dem. Den synd tilregnes, som Moroni sagde for længe siden, dem, der sidder på deres »troner i en tilstand af tankeløs sløvhed, de af verdens herskere, som i et vanvid af had og begær efter uretfærdig magt og herredømme over deres medmennesker, har sat evige kræfter i spil, som de ikke har noget begreb om og ikke kan kontrollere. Gud vil til sin tid fælde dom over dem« (se Heber J. Grant, J. Reuben Clark jun. og David O. McKay, i Conference Report, apr. 1942, s. 95-96).

Alma 60:19-36. Moronis brev til Pahoran

- Pahoran kunne have valgt at blive stødt over de breve, som Moroni sendte, men det gjorde han ikke. Ældste David A. Bednar fra De Tolv Apostles Kvorum beskrev det faktum, at vi alle, akkurat ligesom Pahoran, kan vælge ikke at lade os blive stødt:

»Når vi tror eller siger, at vi er blevet stødt, mener vi som regel, at vi føler os krænket, dårligt behandlet, afvist eller behandlet respektløst. Og der sker absolut klodsede, pinlige, samvittighedsløse eller gemene ting i vores omgang med andre mennesker, som kan medføre, at vi tager anstød. Alligevel er det i sidste instans umuligt for en anden person at støde jer eller at støde mig. Faktisk er det principielt forkert at tro, at en anden person har stødt os. At blive stødt er et *valg*, vi træffer; det er ikke en *tilstand* påført eller pålagt os af nogen eller noget andet.

Gennem den styrkende kraft i Jesu Kristi forsoning kan I og jeg blive velsignede med at undgå og sejre over anstød. »Megen fred har de, der elsker din lov, og intet skal blive til anstød for dem« (Sl 119:165, 1931-oversættelsen).

... Som ældste Neal A. Maxwell beskrev det, så er Kirken »ikke et veludstyret plejehjem for dem, der allerede er fuldkomne« (se *Den danske Stjerne*, okt. 1982, s. 78). Kirken er snarere et undervisningslaboratorium

og et værksted, hvor vi kan opnå erfaring, når vi over os på hinanden i den vedvarende proces med at »udruste de hellige.«

Ældste Maxwell forklarede også indsigtfuldt, at i dette undervisningslaboratorium, som i de sidste dage er kendt som den genoprettede kirke, skal medlemmerne udgøre »det kliniske materiale« (se »Jesus the Perfect Mentor, *Ensign*, feb. 2001, s. 13), som er afgørende for vækst og udvikling.

I og jeg kan ikke kontrollere andre menneskers hensigter og opførsel. Dog bestemmer vi, hvordan vi selv vil handle. Husk på, at I og jeg er repræsentanter begavet med handlefrihed, og at vi kan vælge ikke at tage anstød« (*Liahona*, nov. 2006, s. 89-91).

Alma 60:23. Rens karrets inderside

- Præsident Ezra Taft Benson lod ingen tvivl herske om, at disse advarsler gælder os. Han sagde: »Alt er ikke vel i Zion. Vi må, som Moroni sagde, rense karret på den indvendige side (se Alma 60:23), idet vi begynder med os selv, derpå vores familie og til sidst Kirken« (*Stjernen*, aprilkonferencen 1986, s. 3).

ALMA 60:23

Du kan eventuelt overveje at markere dette skriftsted. Og spørg så dig selv om, hvad du må gøre for at rense karret indvendigt.

Alma 61. Respons på en uberettiget opsang

- Ældste Neal A. Maxwell forklarede, hvordan der kan opstå meningsforskelle selv mellem trofaste medlemmer: »I en fuldkommen kirke fyldt med ufuldkomne medlemmer kan det ikke undgås, at man til tider går forkert af hinanden. Vi har et bemærkelsesværdigt eksempel fra det gamle Israel i Amerika. Moroni skrev to gange til Pahoran og klagede over forsømmelse, eftersom meget tiltrængte forstærkninger ikke var kommet frem. Moroni lagde ikke fingrene imellem og anklagede landets guvernør, Pahoran, for at sidde på sin trone i en tilstand af »tåneløs sløvhed« (Alma 60:7). Pahoran var ikke sen til at sende et meget patriotisk svar, hvori han forklarede, hvorfor han ikke kunne efterkomme Moronis ønske. Trods det, at han

var blevet dadlet, var han ikke vred, han roste tværtimod Moroni for hans »hjertes storhed« (Alma 61:9). På grund af tilhængernes intense og gensidige hengivenhed, kan det ikke undgås at der til tider opstår diskussioner om taktiske forskelle på, hvordan man på bedste vis fremmer Herrens værk. Som ved denne lejlighed, forekommer der nogle gange opsange, som senere viser sig at være uberegtigede« (*All These Things Shall Give Thee Experience*, 1979, s. 119).

Alma 62:41. Følgerne af modgang

- Ældste Dallin H. Oaks forklarede, at vi vælger, hvordan vi vil lade os påvirke af modgang:

»Det er ganske sikkert, at stor modgang ikke er uden et vist evigt formål eller virkning. Den kan vende vores hjerte mod Gud ... Selvom modgang kan medføre moralske vanskeligheder, kan det også være et middel, som fører mænd og kvinder til evige velsignelser.

Modgang i den store skala som naturkatastrofer og krige synes at være en uundgåelig del af jordelivets erfaring. Vi kan ikke helt undgå dem, men vi kan afgøre, hvordan vi vil reagere på dem. For eksempel har krig og militærtjeneste været et åndeligt fald for visse, men en åndelig opvågnen for andre. Mormons Bog beskriver forskellen:

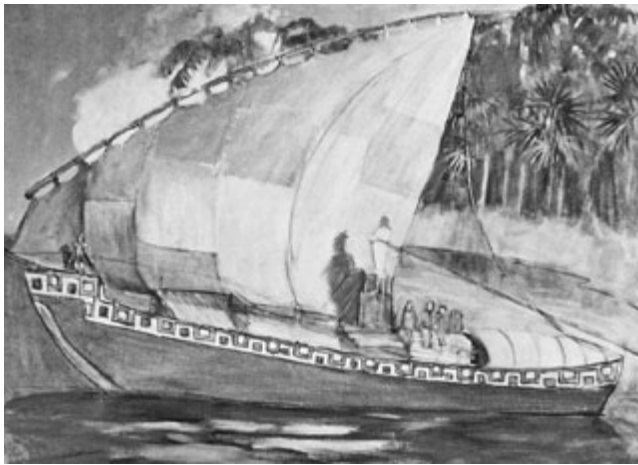
»Men se, på grund af den overordentlig store længde på krigen mellem nefitterne og lamanitterne var mange blevet forhærdede på grund af krigens overordentlig store længde; og mange var på grund af deres trængsler blevet blødgjort i en sådan grad, at de ydmygede sig for Gud, endog i ydmyghedens dyb« (Alma 62:41).

Jeg læste om en lignende forskel, efter en ødelæggende orkan havde hærget tusindvis af hjem i Florida for nogle år siden. En nyhedsartikel citerede to forskellige personer, som havde været udsat for samme tragedie og modtaget den samme velsignelse: Begge havde fået deres hjem totalt ødelagt, men begges familier var blevet skånet fra død og personskader. Den ene sagde, at denne tragedie havde ødelagt hans tro, og han spurgte, hvordan Gud kunne tillade at det skete? Den anden sagde, at oplevelsen havde styrket hans tro. Gud havde været god mod ham, sagde han. Selv om familiens hus og ejendele var gået tabt, så var deres liv blevet skånet, og de kunne genopbygge hjemmet. For den ene var

glasset halvtomt. For den anden var glasset halvfylt. Handlefrihedens gave gør os hver især i stand til at vælge, hvordan vi vil handle, når vi møder modgang« (se »Adversity«, *Ensign*, juli 1998, s. 7-8).

Alma 63:4-10. Rejsen til landet mod nord

- »Til en gruppe hellige i Stillehavet citerede præsident Spencer W. Kimball: »Præsident Joseph F. Smith, Kirkens præsident sagde: »Brødre og søstre fra New Zealand, jeg ønsker, at I skal vide, at I stammer fra Hagots folk. For de hellige på New Zealand var det det. En Herrens profet havde talt ... Det er nærliggende at konkludere, at Hagot og hans tilhængere var omkring 19 århundreder på øerne fra ca. 55 f.Kr. til 1854, før evangeliet nåede frem til dem. De havde mistet alle de klare og dyrebare ting, som Frelseren havde bragt til jorden, for de var sandsynligvis på øerne, da Kristus blev født i Jerusalem« (Temple View Area Conference Report, feb. 1976, s. 3)« (Joseph Fielding McConkie og Robert L. Midlet, *Doctrinal Commentary on the Book of Mormon*, 4 vols., 1987-1991, 3:329).

Minerva K. Teichert, med tilladelse fra BYU Museum of Art

Præsident David O. McKay (1873-1970) underbyggede, hvad der var sket med nogle af Hagots folk, da

han kom med følgende erklæring i indvielsesbønnen til templet i New Zealand: »Vi udtrykker taknemlighed for disse frugtbare øer, som du ledte nogle af fader Lehis efterkommere til, og hvor du har givet dem fremgang« (»Dedicatory Prayer Delivered by Pres. David O. McKay at New Zealand Temple«, *Church News*, 10. maj 1958, s. 2).

Overvej

- Hvordan kan du ære, opretholde og forsvare dit land?
- Hvilke lektier kan vi lære af både Moronis og Pahorans breve, som kan være en hjælp i vores liv? (se Alma 60-61).
- Hvad er sammenhængen mellem retfærdighed og frihed?
- Efter at have læst Alma 52-63, hvad mener du så er nogle af de største principper omkring krig, som du kan undervise et andet menneske i?

Forslag til opgaver

- Skriv i din dagbog, hvordan du kan anvende Moronis forsvarstaktik i din egen personlige kamp for retfærdighed.
- Det kan være, at du ønsker at skrive om det indblik, du har fået i, hvordan du kan forsvare dig mod modstanderne af din tro.
- Lav en skitse til en familieaftenslektion ud fra et eller flere af de herunder nævnte emner:
 1. Gør brug af de midler Herren har givet (se Alma 60:21)
 2. Rens karret indvendigt (se Alma 60:23)
 3. Søg Guds ære frem for verdens hæder (se Alma 60:36)
 4. Tag ikke anstød (se Alma 61:9)

Indledning

Helaman 1-4 viser os en stærk kontrast mellem gode og dårlige frugter. Vi ser her følgerne af ondt i samfundet så vel som på det individuelle plan. Den personlige vækst og de velsignelser de hellige, som forblev trofaste trods udfordrende omstændigheder, fik, kan indgyde os mod til forblive tro mod retfærdige principper i svære tider. Vi kan sammenligne den mislyd, som følger af ugudelighed, med den store fred og glæde, som opnås af retfærdighed. At se de kontraster kan motivere os til at lægge en kurs, som er baseret på principper, som vil medføre glæde og undgå den elendighed, der følger af ulydighed.

Kommentar

Helaman 1:1-21. Strid er destruktivt

- Helamans Bog beretter om en periode med stor ugudelighed blandt nefitterne. Gadiantonrøverne stortrivedes, og masserne gennemlevede adskillige forløb med ugudelighed og ødelæggelse efterfulgt af omvendelse for kun at vende tilbage til ugudelighed. Mange af disse problemer skyldtes den strid, der begynder i første kapitel af Helaman. Hvor nogle mennesker måske ville anse »stridighed« for en lidt harmløs synd, har følgende generalautoriteter kommenteret faren ved stridighed.

Præsident James E. Faust (1920-2007) fra Det Første Præsidentskab udtalte ganske ligefremt, at Herrens Ånd ikke kan være, hvor der er strid: »Når der er splid, vil Herrens Ånd forlade jer, uanset hvem der har skylden« (*Stjernen*, juli 1996, s. 43).

- Ældste Joseph B. Wirthlin (1917-2008) fra De Tolv Apostles Kvorum forklarede, at Satan bevidst ægger til strid for at fremme hans onde hensigter: »Synder som korruption, uærlighed, strid, kiv og andre onder i verden er her ikke ved et tilfælde. De er tegn på den utrættelige kampagne, som Satan og hans håndlangere fører. Han bruger ethvert redskab og middel til rådighed til at bedrage, forvirre og vildlede« (*Stjernen*, jan. 1995, s. 74).

- I modsætning til stridens destruktive påvirkning påpegede præsident Henry B. Eyring fra Det Første Præsidentskab den enighed, der er i fredens ånd: »Når mennesker har den Ånd hos sig, kan vi forvente harmoni. Ånden indgyder sandhedens vidnesbyrd i vores hjerte, hvilket forener dem, der bærer dette vidnesbyrd for hinanden. Guds Ånd sår aldrig splid (se 3 Ne 11:29).

Den skaber aldrig følelser af skel, der leder til strid mellem mennesker (se Joseph F. Smith, *Evangeliske lærdomme*, s. 109). Den fører til personlig fred og en følelse af harmoni med andre. Den forener sjæle. En forenet familie, en forenet kirke og en fredelig verden afhænger af forenede sjæle« (*Stjernen*, juli 1998, s. 71).

HELAMAN 1:27, 33

Hvilke forskelle bemærker du i disse vers i den måde, som fjenden blev behandlet på af de stridende parter? Hvad skyldes forskellen?

Helaman 1-2. Onde og hemmelige gerninger kan undergrave hele samfund

- Ældste M. Russell Ballard fra De Tolv Apostles Kvorum forklarede, at truslen fra hemmelige sammensværgelser stadig er aktuel i vor tid:

»Mormons Bog lærer os, at hemmelige sammensværgelser, der beskæftiger sig med kriminalitet, udgør en alvorlig udfordring, ikke blot for den enkelte og familier, men for hele civilisationer. Blandt vore dages hemmelige sammensværgelser findes bander, narkokarteller og mafiaer. Vore dages hemmelige sammensværgelser virker meget på samme måde som gadiantonrøverne gjorde på Mormons Bogs tid. De har hemmelige tegn og kodeord. De deltager i hemmelige ritualer og optagelsesceremonier. Deres formål er bl.a. at »myrde og plyndre og stjæle og begå utugtigheder og al slags ugudelighed i modstrid med deres lands love og også deres Guds love« (Hel 6:23).

Hvis vi ikke er varsomme, kan vore dages hemmelige sammensværgelser opnå magt og indflydelse lige så hurtigt og lige så fuldkomment, som de gjorde på Mormons Bogs tid. Husker I mønstret? De hemmelige sammensværgelser begyndte blandt »den mere ugudelige del af samfundet, og til sidst havde de »forført størstedelen af de retfærdige,« indtil hele samfundet var fordærvet (Hel 6:38) ...

Mormons Bog lærer os, at djævelen er »ophavsmanden til al synd« og disse hemmelige sammensværgelser (Hel 6:30; se 2 Ne 26:22). Han benytter hemmelige

sammensværgelser og deriblandt bander fra »slægtled til slægtled i det omfang, han kan få greb om menneskenes børns hjerte: (Hel 6:30). Hans hensigt er at ødelægge enkeltpersoner, familier, samfund og nationer (se 2 Ne 9:9). Til en vis grad havde han heldet med sig på Mormons Bogs tid. Og han har alt for meget held med sig i dag. Derfor er det så vigtigt for os som præstedømmebærere at stå fast for sandhed og ret ved at gøre det, vi kan, for at holde vores samfund sikkert« (Stjernen, jan. 1998, s. 39).

Helaman 1-2. Gode mennesker kan hjælpe med at forpurre ugudelige organisationers formål

- Under generalkonferencen efter terrorangrebet på World Trade Center og Pentagon omtalte præsident Gordon B. Hinckley (1910-2008) terrororganisationer som værende opsatte på at tilskynde til mord, tyranni, frygt og uretfærdigt herredømme:

»Terrororganisationer ... skal tvinges frem og slås ned.

I denne kirke kender vi sådanne grupper. Mormons Bog taler om gadiantonrøverne, en voldelig, edsbunden og hemmelig organisation, som bevidst gjorde ondt og ødelagde. På deres tid gjorde de alt i deres magt, med ethvert tilgængeligt middel, for at omstyre Kirken, for at forføre folket med deres spidsfindigheder og få kontrol med samfundet. Vi ser det samme i den nuværende situation.

Vi er et fredselkende folk. Vi følger Kristus, som var og er Freds Fyrsten. Men der er tidspunkter, hvor vi må forsvare ret og anstændighed, frihed og civilisation, ligesom Moroni samlede sit folk på sin tid til forsvar af deres hustruer, deres børn og deres frihed (se Alma 48:10)« (Liahona, jan. 2002, s. 84).

Helaman 3:20. »Gjorde bestandig det, der var ret i Guds øjne«

- Selvom tiderne var svære og samfundet var truet af onde kræfter, så var Helamans eksempel på standhaftigt at gøre Herrens vilje et eksempel til efterfølgelse for

os i disse udfordrende sidste dage. Som Helaman kan vi bestandigt stræbe efter at »gør[e], hvad er ret, lad så følgerne komme« (»Gør hvad er ret«, *Salmer og sange*, nr. 153). Nøgleordet er *bestandigt*.

Ældste Spencer J. Condie fra De Halvfjerds understregede vigtigheden af at holde vore pagter som en udviklende del af bestandigt at gøre godt:

»Af alle tegn på sand omvendelse og syndsforladelse er det største nok *tilbøjeligheden til ikke længere at gøre ondt, men til bestandigt at gøre godt ...*

Vi styrker vores tilbøjelighed til at gøre godt, hver gang vi indgår og holder pagter. Hver gang vi deltager i en præstedømmeordinance, rækker himlens kræfter ned og drager os nærmere til himlen. De, der modtager nadveren og templets ordinancer med rent hjerte og trofast holder deres pagter, har ikke brug for lange instruktioner om passende påklædning, betaling af et gavmildt fasteoffer og tiende, efterlevelse af visdomsordet eller helligholdelse af sabbatten. De har ikke brug for strenge påmindelser om at forkynde evangeliet for andre, at besøge templet ofte, at udføre slægtsforskning eller at passe deres hjemme- eller besøgsundervisning. De har heller ikke brug for små hentydninger for at besøge de syge eller tjene de nødlidende.

De er den Allerhøjstes trofaste hellige, som holder de hellige pagter, de har indgået i Herrens hus og »er fast besluttede på at tjene ham til enden, og som ved deres gerninger virkelig viser, at de har modtaget af Kristi Ånd til deres synders forladelse« (L&P 20:37). Pagtsholdere er villige til ... at efterleve indiviselsloven. Deres tid, talenter og økonomiske midler tilhører Herren.

Deres overholdelse af pagterne har fået dem til at udvikle en tilbøjelighed til bestandigt at gøre godt« (se »En tilbøjelighed til bestandig at gøre godt«, *Liahona*, juni 2001, s. 15, 21).

Helaman 3:24-25. Fremgang i livet og i Kirken

- Da ældste Dean L. Larsen tjente som medlem af De Halvfjerds, kom han med denne betragtning om forholdet mellem trofasthed mod Herren og fremgang:

»Når mennesker lever i harmoni med Herrens vilje, synes alle de afgørende faktorer, som fremkalder de vel-signelser, som Gud ønsker at give til sine børn, at falde

på plads. Kærlighed og harmoni er fremherskende. Selv vejret, klimaet og elementerne synes at reagere på denne tilstand. Fred og ro varer ved. Arbejdsomhed og fremgang kendetegner folket ...

Vi har Herrens forsikring om, at han vil velsigne sit folk og lade dem få fremgang, hvis de vil holde hans befalinger og huske at se hen til ham som kilden til alle deres velsignelser« (*Stjernen*, jan. 1993, s. 40-41).

HELANAN 3:24-26

Hvilket indblik får vi om betydningen af »fremgang« fra disse vers? Hvordan adskiller den sig fra den fremgang, verden kan byde på?

Helaman 3:29-30. »Gribe fat i Guds ord«

• Præsident Ezra Taft Benson (1899-1994) belærte os om, at visse velsignelser kun kommer gennem flittigt studium af skriften: »Succes

i retfærdighed, magt til at undgå bedrag og til at modstå fristelser, vejledning i vores daglige liv, helse for sjælen – det er blot nogle få af de løfter, Herren har givet dem, der vil efterkomme hans ord. Vil Herren love noget uden at holde det?

Hvis han siger, at vi vil få disse ting, hvis vi holder os til hans ord, så kan vi selvfølgelig få disse velsignelser. Men gør vi det ikke, vil vi miste velsignelserne. Uanset hvor flittige vi er på andre områder, så er der visse velsignelser, man kun kan finde i skrifterne, kun ved at efterkomme Herrens ord og holde fast ved dem på vores vej gennem den mørke tåge til livets træ« (»Ordets magt«, *Stjernen*, aprilkonferencen 1986, s. 83).

Helaman 3:30. »Sætte sig sammen med Abraham og Isak og med Jakob«

• Udtrykket »sætte sig sammen med Abraham og Isak og med Jakob« betyder, at de trofaste vil gøre sig fortjent til omgang med disse tre store patriarker og at modtage

celestiale belønninger. Ifølge Lære og Pagter 132:37 er »Abraham ... ligesom også Isak og Jakob ... gået ind til deres ophøjelse i overensstemmelse med løfterne og sidder på troner og er ikke engle, men er guder.«

Ældste Russell M. Nelson fra De Tolv Apostles Kvorum forklarede, at Kirkens medlemmer kan blive arvinger til Abrahams, Isaks og Jakobs velsignelser:

»Den pagt, som Herren først indgik med Abraham, og som han bekræftede med Isak og Jakob er af overordentlig stor betydning ...

Vi er også pagtens børn. Vi har modtaget det hellige præstedømme og det evigtvarende evangelium, som de gjorde forud. Abraham, Isak og Jakob er vore forfædre. Vi er af Israel. Vi har ret til at modtage evangeliet, præstedømmets velsignelser og evigt liv. Jordens nationer vil blive velsignet ved vore anstrengelser og ved vore efterkommeres indsats. De bogstavelige efterkommere efter Abraham samt de, der er indsamlet til hans familie ved adoption, modtager disse forjættede velsignelser – forudsat at de accepterer Herren og er lydige mod hans befalinger« (se »Pagtens børn«, *Stjernen*, juli 1995, s. 33).

Helaman 3:33-34, 36; 4:12. Følgerne af stolthed for Kirken

• Mormon var omhyggelig med at fremhæve, at stolthed ikke var en del af Herrens Kirke, men på grund af deres store rigdom begyndte den at komme ind i hjertet hos nogle medlemmer af Kirken (se Helaman 3:36), hvilket havde en skadelig virkning på Kirken generelt. Præsident Ezra Taft Benson udtrykte sine tanker på lignende vis:

»Tænk på, hvad stolthed og hovmod har kostet os førhen, og hvad det koster os nu i vores liv, i vore familier og i Kirken.

Tænk på den omvendelse, der kunne finde sted med ændret levevis, bevarede ægteskaber og styrkede hjem, dersom stolthed og hovmod ikke afholdt os fra at bekende vore synder og aflægge dem (se L&P 58:43).

Tænk på de mange, som er mindre aktive kirkemedlemmer, fordi de er blevet fornærmede, og deres stolthed forbyder dem at tilgive eller deltage fuldt ud i nadveren ved Herrens bord.

Tænk på de tusindvis af unge mænd og ægtepar, der kunne komme på mission, hvis det ikke var, fordi deres stolthed forhindrede dem i at give deres hjerte helt til Gud (se Alma 10:6; Hel 3:34-35).

Tænk på, hvor meget mere tempeltjeneste der ville blive udført, dersom det var vigtigere for os at anvende vores tid i denne guddommelige tjeneste end på de mange stolte gøremål, der kappes om at tage vores tid (Stjernen, juli 1989, s. 5).

- For yderligere information og et diagram over stolthedens kredsløb henvises til »Kredsløbet mellem retfærdighed og ugudelighed« i tillægget (s. 401).
- Ældste D. Todd Christofferson fra De Tolv Apostles Kvorum underviste i, at det er et stort og vigtigt skridt at blive fuldstændig trofast i evangeliet for helt at undgå og udrydde stolthed:

»Hvordan kan I sikre jer, at Jesu Kristi evangelium ikke blot er en indflydelse i jeres liv, men den kontrollerende indflydelse og selve indbegrebet af, hvad I er?

For det første må I aflægge enhver følelse af stolthed, som er så almindelig i verden i dag. Med dette mener jeg den holdning, som afviser Guds myndighed til at bestemme i vores liv ... Man hører det i dag udtrykt på følgende måde: »Gør som I vil« eller »Rigtigt eller forkert afhænger af, hvad jeg mener er rigtigt for mig.« Denne holdning er et oprør mod Gud (Liahona, maj 2004, s. 11).

Helaman 3:35. Hjertets helliggørelse

- *Helliggørelse* er blevet defineret som »den proces hvorved man bliver syndfri, ren og hellig i kraft af Jesu Kristi forsoning (Moses 6:59-60)« (Guide til Skrifterne).
- Trofaste medlemmer af Kirken på Helamans tid fortsatte deres åndelige vækst, hvilket resulterede i, at »deres hjerte blev ... helliggjort« (Hel 3:35).

Præsident James E. Faust belærte om, at en sådan vækst kommer ved hjælp af Helligånden, der i vores inderste fremelsker et ønske om at leve således, som

Frelseren ønsker, at vi skal. I den proces bliver vi helliggjorte: »Kristuslignende adfærd kommer fra hjertets og sjælens dybeste kildespring. Den ledes af Herrens Helligånd, som loves i evangeliets ordinancer. Det bør være vores største håb at nyde den helliggørelse, som kommer af denne guddommelige vejledning, og vores største frygt bør være at miste disse velsignelser« (Stjernen, juli 1998, s. 20).

- De hellige på Helamans tid fortsatte med deres gode gerninger og udviklede stærkere åndelige kvaliteter, hvilket igen resulterede i helliggørelse. Ældste D. Todd Christofferson forklarede, at helliggørelse er et skridt på vejen mod fuldkommenhed: »Personlig udholdenhed på lydighedens sti er ikke altid det samme som at opnå fuldkommenhed i jordelivet. Fuldkommenhed er ikke, som nogle antager, en forudsætning for retfærdiggørelse og helliggørelse. Tværtimod: Retfærdiggørelse (at blive tilgivet) og helliggørelse (at blive rensset) er forudsætninger for fuldkommenhed. Vi bliver udelukkende »fuldkomne i Kristus« (se Moro 10:32), ikke uafhængige af ham. Det, der således er krævet af os for at blive vist nåde på dommedagen, er ganske enkel flid« (se »Justification and Sanctification«, Ensign, juni 2001, s. 24-25).

Helaman 3:35. De voksede sig stærkere i deres ydmyghed

- Udviklingen af ydmyghed er en bestyrkende faktor, som fører til større tro og glæde i trofaste kirkemedlemmers liv dengang og nu.

»At være ydmyg er taknemligt at erkende din afhængighed af Herren – at forstå, at du har et konstant

behov for hans støtte.

Ydmyghed er at erkende, at dine talenter og evner er gaver fra Gud. Det er ikke et tegn på svaghed, frygtsomhed eller frygt; det er en indikation af, at du ved, hvor din sande styrke ligger. Du kan både være ydmyg og frygtløs. Du kan både være ydmyg og modig ...

Herren vil styrke dig, når du ydmyger dig for ham« (se *Tro mod sandheden: Et evangelisk opslagsværk*, 2005, s. 172).

Helaman 3:35. Faste i troen

- Kirkens styrke ligger i de enkelte medlemmers faste overbevisning. Helaman 3:35 beskriver livet for trofaste medlemmer af Kirken, som var faste i deres tro og gerninger.

Ældste Russell M. Nelson pointerede, at en sådan fasthed i adfærd og indstilling må opnås individuelt: »I kan kun individuelt udvikle en fast tro på Gud og en trang til personlig bøn. Kun individuelt kan I holde Guds befalinger. I kan kun omvende jer individuelt. Kun individuelt kan I gøre jer fortjent til frelsens og ophøjelsens ordinancer« (*Liahona*, nov. 2003, s. 44).

Helaman 3:35. Give vores hjerte hen til Gud

- Udtrykket at give vores hjerte hen til Gud betyder at overgive sig eller sit hjerte til ham. Når man giver sit hjerte hen til Gud, så underkaster man sine personlige ønsker til fordel for Herrens. Ældste Neal A. Maxwell (1926-2004) fra De Tolv Apostles Kvorum belærte om, at det at give vores hjerte og sjæl hen til Gud er den højeste form for indvielse til Herren:

»Men den største indvielse er det, at man hengiver sig selv til Gud. *Hjerte, sjæl og sind* var Kristi altomfattende ord, da han beskrev det første bud, som har konstant og ikke kun sporadisk gyldighed (se Matt 22:37). Holder vi det, vil vores gerning til gengæld være fuldstændig helliget til evig velfærd for vores sjæl (se 2 Ne 32:9).

En sådan total hengivenhed kræver, at vore tanker, ord og gerninger nærmer sig Herren« (*Liahona*, juli 2002, s. 39).

HELAMAN 4:11-13

Lav en liste over mindst seks alvorlige synder, som Kirkens medlemmer begik på Nefis tid, som unddrog dem Herrens beskyttelse.

Helaman 4:22-26. Synd svækker folk

- Ældste M. Russell Ballard kom med denne advarsel: »I må være ærlige over for jer selv og forblive tro mod de pagter, som I har indgået med Gud. Lad jer ikke narre til at tro, at I kan synde lidt, uden at det betyder noget. Husk, at Herren ikke kan se på synd med den mindste grad af billigelse« (L&P 1:31) ... Nogle unge mener tåbeligt nok, at det ikke betyder det helt store at synde nu, fordi de altid senere kan omvende sig, når de vil i templet eller tage på mission. Enhver, der gør dette, bryder de pagter, som er indgået med Gud både i forudtilværelsen og i dåbens vande. Tanken om at synde lidt er selvbedrag. Synd er synd! Synd svækker en åndeligt, og udsætter altid synderne for evig risiko. At vælge at synde, selv om man har til hensigt at omvende sig senere, er slet og ret at vende sig fra Gud og overtræde pagterne« (*Stjernen*, juli 1993, s. 6).

Overvej

- Mormon omtalte et »Kristi menneske« (Helaman 3:29). Hvad tror du, der karakteriserer et Kristi menneske? Hvilke to eller tre mål kan du sætte, som kan lede dig i retning af at blive et Kristi menneske? Hvad er du nødt til at gøre for at opnå disse mål?
- Helaman 3:35 nævner en række fordele, der kommer af at være fast i troen. Hvilke af disse velsignelser har du oplevet for nylig? Hvad gjorde dig fortjent til disse velsignelser?

Forslag til opgaver

- Ransag dig selv for at finde ud af, på hvilke områder i dit liv stolthed kan være et problem. Nedskriv dine mål for at overvinde den stolthed.
- Lav en liste med overskriften »fremgang«, hvor du nedskriver alle de velsignelser, som du kan komme i tanke om, at du for nylig har modtaget fra Herren.

Indledning

På dette kritiske tidspunkt i den nefitiske historie var de ugudelige blevet de retfærdige overtallige. Deres love blev så korrumpere, at de ikke gjorde meget godt. Som sin oldefar, Alma, opgav Nefi sin stilling som overdommer og tilegnede al sin tid i Herrens tjeneste (se Alma 4:15-20). I denne periode med åndeligt mørke var folket »modne til udryddelse« (Hel 5:2). Nefi og hans bror Lehi arbejdede flittigt på at afbøde denne bølge af uretfærdighed og fik mange omvendt til Herren.

Kommentar

Helaman 5:2. »Folkets stemme«

- Da folket 62 år tidligere ønskede en konge, rådede Mosija dem til at lade landets styre afgøre af »folkets stemme« (Mosi 29:26), idet han sagde, at det ikke var almindeligt, at flertallet af folket ønsker det, der ikke er ret. Folkestyre ved folkets stemme var at foretrække frem for et monarki, hvor en uretfærdig konge kunne føre dem til deres undergang. På dette tidspunkt forud for Frelserens komme var situationen dog den hos nefitterne, at »de, som valgte det onde, var mere talrige end de, som valgte det gode« (Hel 5:2). Denne korrupsion beviste sandheden i Mosijas advarsel om, at skulle den situation nogensinde opstå, »at folkets stemme vælger ugudelighed, da er det tid, da Guds straffedomme skal komme over jer; ja, da er det tid, da han skal hjemløse jer med stor ødelæggelse« (Mosi 29:27). Denne advarsel blev opfyldt med ødelæggelsen forud for Frelserens komme (se 3 Ne 8-11).

Herren har sagt, at dette princip også gælder i dag: »Når de ugudelige regerer, sørger folket« (L&P 98:9).

Helaman 5:5-7. »Når I erindrer jeres navne«

- Helaman havde en særlig måde at viderebringe sin arv til sine sønner på – han navngav sine sønner efter sine ædle forfædre for at hjælpe sønnerne med at huske dem og deres retfærdige gerninger. Ældste Carlos E. Asay (1926-1999) fra De Halvfjerds' Præsidium har sagt følgende, som kan hjælpe os til at forstå, hvad dette betød for Nefi og Lehi:

»Selv om ikke alle af Adams børn har modtaget navne af særlig betydning, så er der mange, der har, og det

har gjort en forskel. Det gjorde en forskel for Helamans sønner, Nefi og Lehi ... (se Hel 5:5-7).

Optegnelsen viser at Nefi og Lehi formede deres liv efter forfædre og navnefæller og ærede de navne, de havde fået« (*Family Pecan Trees: Planting a Legacy of Faith at Home*, 1992, s. 66-67).

- Præsident George Albert Smith (1870-1951) kom med en mere nutidig illustration af den betydelige indflydelse, som et godt navn kan have på et menneske:

»En dag ... mistede jeg bevidstheden og troede, at jeg befandt mig på den anden side af sløret. Jeg fandt mig selv stående med ryggen til en stor, smuk sø og så hen mod en stor skov ...

Jeg gik i gang med at undersøge omgivelserne, og i skoven fandt jeg en sti, som syntes næsten ubenyttet og overgroet med græs. Jeg fulgte denne sti, og efter jeg havde gået nogen tid og var kommet et godt stykke vej gennem skoven, så jeg

en mand komme gående imod mig. Jeg kunne se, at han var en meget stor mand, og jeg satte farten op, fordi jeg genkendte ham som min bedstefar. Da han levede, vejede han over 135 kg, så I kan forstå, at han var en stor mand. Jeg husker, hvor lykkelig jeg var over at se ham. Jeg var blevet opkaldt efter ham, og det havde jeg altid været stolt af.

Da bedstefar var en meter eller to fra mig, standsede han. Det var som en indbydelse til mig om også at standse. Og så – og det vil jeg gerne have, at I drenge og piger og unge aldrig glemmer – så han meget alvorligt på mig og sagde:

Jeg ønsker at vide, hvad du har gjort ved mit navn?»

Alt, hvad jeg nogensinde havde gjort, passerede revy for mig som en række billeder på et lærred – alt, hvad jeg havde foretaget mig. Meget hurtigt nåede dette livagtige tilbageblik tilbage til det øjeblik, hvor jeg stod der. Hele mit liv var passeret forbi mig. Jeg smilede og så på min bedstefar og sagde:

Jeg har aldrig gjort noget med dit navn, som du behøver at skamme dig over.

Han trådte frem og tog mig i sine arme, og idet han gjorde det, blev jeg igen bevidst om mine jordiske omgivelser. Min pude var så våd, at man skulle tro, at der var blevet hældt vand ud over – den var gennemvædet af mine taknemlighedstårer over, at jeg kunne svare uden skam.

Jeg har mange gange tænkt på dette, og jeg ønsker at sige til jer, at jeg har bestræbt mig og siden dengang mere end nogensinde før, på at tage vare på det navn. Så til jer drenge og piger, unge mænd og kvinder, til Kirkens ungdom og i hele verden ønsker jeg at sige: Ær jeres fædre og mødre. Ær det navn I bærer, for en skønne dag vil I få privilegiet af og pligten til at rapportere til dem (og jeres himmelske Fader) om, hvad I har gjort ved deres navn« (»Your Good Name«, *Improvement Era*, mar. 1947, s. 139).

Helaman 5:9. Der findes ikke »noget andet middel, hvorved mennesket kan blive frelst«

- Ældste Richard G. Scott fra De Tolv Apostles Kvorum brugte Helaman 5:9 til at belære om, at kun den mirakuløse forsoning gør frelse muligt:

»En fuldstændig omvendelse er absolut nødvendig, for at forsoningen kan udvirke sit fuldstændige mirakel i dit liv. Når du forstår forsoningen, vil du se, at Gud ikke er et jaloux væsen, som finder glæde i at forfølge dem, der træder ved siden af. Han er en absolut fuldkommen, medfølelse, forstående, tålmodig og tilgivende Fader. Han er villig til at bønfalde, rådgive, bestyrke, opløfte og styrke. Han elsker os hver især så meget, at han var villig til at lade sin fuldkomne, syndfri, absolut lydige og totalt retfærdige Søn gennemgå ubeskrivelig pine og smerte og give sig selv som offer for alle (se Hel 5:9). Gennem forsoningen kan vi leve i en verden, hvor absolut retfærdighed hersker i sin sfære, så der kan være orden i verden. Men

den retfærdighed mildnes gennem den barmhjertighed, som er opnåelig ved lydighed mod Jesu Kristi lære.

Hvem af os har ikke behov for omvendelsens mirakel? Uanset om dit liv er let plettet eller alvorligt afsporet på grund af fejltrin, så er principperne for helbredelse de samme. Længden og omfanget af behandlingerne afhænger af omstændighederne. Vores mål må bestemt være tilgivelse. Den eneste mulige vej til det mål er omvendelse, for der står skrevet:

»Husk, at der ikke findes nogen anden vej eller noget andet middel, hvorved mennesket kan blive frelst end ved Jesu Kristi forsonende blod« (se *Stjernen*, juli 1995, s. 76-77).

HELAMAN 5:9-11

Sammenlign ældste Richard G. Scotts udtalelse om forsoningens frelsende kraft med Helamans belæring til sine sønner.

Helaman 5:9-14. 📖 Husk

- Præsident Spencer W. Kimball (1895-1985) underviste i den store betydning, som hukommelse spiller for vores åndelighed: »Når I ser i en ordbog efter det allervigtigste ord, ved I så, hvad det er? Det kan være at *huske*. Eftersom I alle har indgået pagter – så ved I, hvad I må gøre, og hvordan I skal gøre det – det vi har mest brug for er at huske. Det er derfor, alle tager til nadvermøde hver sabbatsdag – for at tage del i nadveren og lytte til præsterne, når de beder om, at de »altid erindre[r] ham og holde[r] hans befalinger, som han har givet dem.« Ingen bør nogensinde glemme at tage til nadvermøde. *Husk* er ordet. *Husk* er programmet« (»Circles of Exaltation«, tale til religionslærere i Kirkens Uddannelsessystem, 28. juni 1968, s. 5).

Helaman 5:12. 📖 »En sikker grundvold«

- Ældste Bruce C. Hafen fra De Halvfjerds gav en meget livagtig beskrivelse af nødvendigheden af et stærkt fundament for, at man kan være sikker og overleve i det lange løb:

»En eller anden har engang sagt, at man ikke umiddelbart med øjet kan se forskel på en tråd af edderkoppespind og en tråd af meget stærkt kabel – indtil der lægges belastning på tråden. Med vore vidnesbyrd er det på samme måde, og for de fleste af os er de belastende dage for vore vidnesbyrd allerede begyndt. Det kan være, at en nærtstående person er død. Vi er måske endnu ikke blevet bedt om at opgive noget, som er os dyrebart, men gennem tiden kan en sådan prøve meget vel komme til os om og om igen. Den belastning, vi mest sandsynligt udsættes for i øjeblikket, består af overvældende fristelser, som viser os, at en overfladisk accept af evangeliet ikke rummer kraften til at hamle op med de mørke kræfters vilde rasen. Måske består den i et missionskald til et sted præget af sygdom og mismod, når man ellers havde planlagt at missionere på et sted med uanede muligheder. Eller måske består den i, at der er for mange spørgsmål, som vores begrænsede kundskab ikke rummer svar på, og de, som hævder at vide mere, håner os med noget, der synes at være en lokkende vished.

Når sådanne tider kommer, må vore vidnesbyrd bestå af mere end en tråd af fjerlet tro. Så må de være som kabeltråd, som er stærk nok til at modstå bedraget fra ham, som søger at ødelægge os. I vor tids belastninger og problemer er vi nødt til at bygge »på klippen, vor Forløser, som er Kristus, Guds Søn ... så når Djævelen udsender sine mægtige vinde ... og hans mægtige uvejr skal ramme jer, at det ingen magt skal få over jer ... på grund af den klippe, som I er bygget på« (Hel 5:12)» (*The Believing Heart*, 2. udg., 1990, s. 21-22).

Helaman 5:12. 📖 Satans »mægtige uvejr skal ramme jer«

- Præsident Spencer W. Kimball beskrev de storme, som Satan sender ud over vor himmelske Faders børn i dag:

»Også vi står over for magtfulde, ødelæggende kræfter, der er sluppet løs af djævelen. Bølger af synd, ondskab, umoral, nedværdigelse, tyranni, svigefuldhed, sammen sværgelse og uærlighed truer os alle. De kommer med stor kraft og hastighed og vil ødelægge os alle, hvis vi ikke er på vagt.

Men en advarselsrøst har lydt for os. Den opfordrer os til at være vågne og til at lytte efter og flygte fra det onde for ikke at miste vores evige liv. Uden hjælp kan vi ikke stå imod. Vi må flygte til højere steder eller klynge os fast til det, der kan forhindre os i at blive fejet bort. Det, vi må holde fast i, er Jesu Kristi evangelium. Det er vores beskyttelse, mod en hvilken som helst kraft den onde kan mønstre. En inspireret profet i Mormons Bog sagde til sit folk: »... husk, husk, at det er på klippen, vor forløser, som er Kristus, Guds Søn, at I skal bygge jeres grundvold, så når Djævelen udsender sine mægtige vinde, ja, sine pile i hvirvelvinden, ja, når alle hans hagl og hans mægtige uvejr skal ramme jer, at det ingen magt skal få over jer til at drage jer ned i elendighedens og den uendelige jammers kløft på grund af den klippe, som I er bygget på, som er en sikker grundvold, en grundvold, hvorpå menneskene, hvis de bygger derpå, ikke kan falde« (Hel 5:12)» (*Den danske Stjerne*, apr. 1979, s. 7-8).

HELAMAN 5:22-25

Sammenlign Helaman 5:22-25 med 2 Nefi 1:15 og Alma 34:15-16. Hvordan kommer Kristi kærlighed til udtryk i disse oplevelser?

Helaman 5:35-41. Aminadab og en »sky af mørke«

- Vi læser, at Aminadab var »nedit af fødsel, og som engang havde hørt til Guds kirke, men havde skilt sig

ud fra den« (Hel 5:35). Hans reaktioner, som vi finder i Helaman 5:36-41, viser, at han stadig havde nogen viden om, hvad man må gøre for at omvende sig og komme til Herren. Ældste F. Burton Howard fra De Halvfjerds kom med følgende forklaring:

»Hvis man vil finde tilbage, må man, som Abinadi opda-
gede, omvende sig og bede, indtil tvivlen og mørket
forsvinder, og man igen kan se det væsentlige ...

Det er muligt at vende tilbage. Det er muligt for dem,
der er holdt op med at bede, at bede igen. Det er muligt
for dem, der er faret vild, at finde vej igennem mørket
og komme hjem.

Og når de gør det, vil de vide, som jeg ved, at Herren er
mere interesseret i, hvad et menneske er, end hvad han
var, og hvor vedkommende er, end hvor vedkommende
har været« (se *Stjernen*, jan. 1987, s. 66).

Helaman 5:50-52; 6:1-8. En dramatisk forandring

- Kraften og indvirkningen af Nefis og Lehis forkyn-
delse blandt lamanitter var slående. Bemærk det, der
for første gang i deres historie fandt sted blandt største-
delen af lamanitterne i kølvandet på deres succesfulde
mission:

1. Størstedelen af lamanitterne blev omvendt til evange-
liet (se Hel 5:50).
2. Lamanitterne nedlagde deres våben og aflagde deres
had og falske overleveringer (se Hel 5:51).
3. De gav frivilligt nefitterne deres land tilbage (se
Hel 5:52).
4. Størstedelen af lamanitterne blev mere retfærdige
end nefitterne (se Hel 6:1).
5. Lamanitterne begyndte at forkynde evangeliet for
nefitterne (se Hel 6:4).
6. Der var fred i hele landet (se Hel 6:7).
7. Lamanitterne og nefitterne kunne rejse frit og handle
frit med hinanden (se Hel 6:8).

Helaman 6:17. Hjertet optaget af rigdomme

- Præsident Henry B. Eyring fra Det Første Præsident-
skab belærte om, at verdslighed er en hæmsko for
inspiration og åndelighed: »Gud glemmes af forfænge-
lighed. En smule velstand og fred, ja, blot den mindste
fremgang, kan få os til at føle os selvtilstrækkelige. Vi
kan hurtigt komme til at føle, at vi har styr på vores liv,

at forandringen til det bedre var vores eget værk, og at
det ikke skyldes den Gud, som kommunikerer med os
gennem Åndens stille, sagte røst. Stolthed skaber en
støj inden i os, som gør det vanskeligt at høre Åndens
stille røst. Og i vores forfængelighed holder vi snart
op med overhovedet at lytte efter den. Vi kan hurtigt
komme til at tro, at vi ikke har brug for det« (*Liahona*,
jan. 2002, s. 17).

HELAMAN 6:21, 26-31

*Hvad er Lucifers og hans håndlangeres
motivation? Hvordan kan dette motivere os
til at holde os nær til vor himmelske Fader?*

Helaman 6:18-40. Ondet ved hemmelige sammensværgelser

- Helaman kapitel 6 giver en del indsigt i hemmelige
sammensværgelser, deriblandt hvordan de virker, hvad
det er, der motiverer dem, og hvordan de opnår magt.

1. Deres to mål er at opnå vinding og magt, så de
kan hævde sig ved det (se Hel 6:17; Eter 8:22;
Moses 5:31).
2. Hemmelige sammensværgelser fordrer en udbredt
ugudelighed for at overleve (se Hel 6:21, 31, 38).
3. Hemmelige sammensværgelser stortrives ved
hemmelighedsfuldhed, og overtrædelse af dette
anses for en stor forbrydelse (se Hel 5:22; 6:22;
Moses 5:29, 50).
4. Hemmelige sammensværgelser omfatter formel
edsaflæggelse (se Hel 6:22; Moses 5:30-31).

5. De gør brug af mord, vold, trusler om vold, udplyndring, moralsk fordærv, horeri og smiger for at opnå vinding og magt (se Hel 2:4-5; 6:17, 23).
6. Hemmelige sammensværgelser virker efter love som er i modstrid med landets love (se Hel 6:23).
7. Satan er den store inspirator og ophavsmand (se Hel 6:26-30).
8. Medlemmerne bliver prøvet af deres egne – ikke efter landets gældende love, men efter deres egne regler (se Hel 6:23-24).
9. De stræber efter at overtage regeringsmagten så snart som muligt (se Hel 2:5; 6:39).
10. Medlemmerne forsøger at frarøve andre deres frihed, men at bevare deres egen (se Eter 8:25; Moses 5:28-33).
11. Hemmelige sammensværgelser forvolder nationers fald (se Alma 37:21, 26, 29; Hel 2:13; Eter 8:21-22).
12. Hemmelige sammensværgelser er en vederstyggelighed i Guds øjne (se 3 Ne 9:9; Eter 8:18).

Helaman 8:14-15. »Kobberslangen«

• Som et vidne mod ugudelighed og et vidnesbyrd om Kristus omtalte Nefi en hændelse fra Det Gamle

Testamente, hvor Israels børn blev plaget af »iltre, flyvende slanger« (1 Ne 17:41; 4 Mos 21:6-9).

Forud for israelitternes problemer havde de talt mod Gud og hans profet (se 4 Mos 21:5), akkurat som de korrupte dommere gjorde det på Nefis tid. Så da Moses løftede kobberslangen op i ørkenen, var det et symbol på Kristi

korsfæstelse. De mennesker, som så hen på kobberslangen, blev helbredt.

Nefi brugte denne historie for at understrege, at vi bør »se hen til Guds Søn med tro« og leve (Hel 8:15; se også Joh 3:14-15). Gennem Kristi sonoffer blev alle Satans giftigheder overvundet for alle, som ville omvende sig. Han påmindede så folket om, at alle profeterne havde vidnet om Kristus (se Hel 8:16-23).

• Ældste Neal A. Maxwell (1926-2004) fra De Tolv Apostles Kvorum sagde desuden om symbolikken

i historien om kobberslangen, som genfortælles i Mormons Bog:

»Denne historie handler om bevidst guddommelig symbolik. Uden denne tiltrængte præcisering havde episoden om de iltre slanger ikke givet os et fyldigt åndeligt indblik, som kan være os til gavn og lærdom« (1 Ne 19:23). Symbolikken i denne hændelse understreger både vigtigheden og enkelheden af Herrens Jesu Kristi vej. Ironisk nok var der alligevel mange på Moses' tid der faldt fra. Løftet om fremtiden lyder som følger: »Og så mange, som ville se på den slange, skulle leve, på samme måde skal så mange, som vil se hen til Guds Søn med tro og have en angerfuld ånd, leve, ja, få det liv, som er evigt« (Helaman 8:15; se også 1 Ne 17:41; Alma 37:46).

Således har vi nu denne bekræftede og forstørrede analogi, takket være de dyrebare og tydelige ting, som vi har fået i disse sidste optegnelser.«

Hele hændelsen henleder opmærksomheden på vores behov for at se hen til Jesus Kristus vor Herre, som på samme måde er et enkelt – men ufravigeligt krav. Så enkelt og dyrebart i enhver tidsalder!« (*Plain and Precious Things*, 1983, s. 22).

HELAMAN 8:16-25

Hvad er hver eneste profets budskab ud fra Helaman 8 og Lære og Pagter 6:9; 11:9; 15:6; 16:6? Hvordan reagerede du på det budskab?

Helaman 9:36-41. Guds alvidenhed

• Efter at have set Nefis kundskab om hemmelige og skjulte ting var der nogle, som ville erklære ham for at være Gud. Dette er forståeligt, eftersom det er en universel antagelse af en bestemt egenskab ved Gud. Ældste Neal A. Maxwell belærte om, at alvidenhed er et af Guds karaktertræk:

»I en åbenbaring til John Whitmer talte Herren om det, som John Whitmer havde på hjerte, som kun han og Herren vidste, hvilket vidner om, at Gud i sin alvidenhed kender den enkeltes behov (L&P 15:3).

Paulus sagde til de hellige i Korinth: »Og igen: Herren kender de vises tanker, han ved, at de er tomme« (1 Kor 3:20). I perioden lige inden syndfloden så Gud ikke alene blot ondskab blandt menneskene på jorden, men han så »alt, hvad de ville og planlagde dagen lang, kun var ondt« (1 Mos 6:5). Han »kender godt, hvad der stiger op i eders ånd« (Ez 11:5 (1931-oversættelsen)). Jesus sagde: »... jeres fader ved, hvad I trænger til, endnu før I beder ham om det« (Matt 6:8). Som Nefi sagde, Gud »kender alt, og der findes intet, uden at han kender det« (2 Ne 9:20).

Således er alvidenhed et kendetegn for den levende Gud. Som vi læser i Helaman 9:41: »Medmindre han er en gud, kunne han ikke kende til alt.« »Og se nu, du har modtaget et vidnesbyrd; for hvis jeg har fortalt dig noget, som ingen ved, har du da ikke fået et vidnesbyrd?« (L&P 6:24)« (*Things As They Really Are*, 1978, s. 22).

Overvej

- Helaman brugte deres forfædres, Lehis og Nefis, eksempel til at styrke sine sønner Nefi og Lehi. Hvem i din familie har påvirket dig i en god retning? Hvad er det ved dem, som har gjort indtryk på dig?
- Hvilke indtryk har du givet andre om din families navn ud fra den måde, du har levet på indtil videre?
- Hvilke grundvolde bygger du dit liv på? Har du brug for at lave nogle justeringer? Hvilken grundvold er den vigtigste for dig?
- Hvilke af de hindringer for åndelighed, som fandtes på Nefis tid, minder om dem, som du står over for i dag?

Forslag til opgaver

- Gransk lidt i din familiehistorie og find ud, hvem der var den første generation af medlemmer af Kirken i din familie. Tal med nogle slægtninge og få deres historier om tro og omvendelse til brug for din egen personlige historie.
- Tag en snak med en ven eller slægtning om, hvad du kan gøre for bedre at holde budene, efterleve evangeliets principper og være tæt på vor himmelske Fader i en verden, som i stadig større grad fyldes med ondskab.

Indledning

At nyde Guds fulde tillid er en stor ære. *Forelæsninger om troen* belærer os om, at bevidsthed om Guds godkendelse er nødvendig for ens tro: »En faktisk viden for et menneske om, at den kurs i livet, som vedkommende følger, er i overensstemmelse med Guds vilje, er afgørende for, at vedkommende er i stand til at have den tillid til Gud, uden hvilken intet menneske kan opnå evigt liv« (6:2).

Tillid og bekræftelse kommer gennem lydighed mod alle Guds bud. Helaman kapitel 10-12 belyser vigtigheden af at give agt på Åndens tilskyndelser. Kun ved at gøre det kan vi være sikre på, at vi lever i overensstemmelse med Guds vilje. Disse kapitler belyser også, hvor vigtigt det er at ønske det, som Gud ønsker. Herren vidste, at Nefi ikke ville »bede om det, der strider imod [Guds] vilje« (Hel 10:5). Når vi har vist os trofaste i de små ting, vil Herren betro os større ting.

Kommentar

Helaman 10:1-3. At grunde over

- At grunde over er at »fundere og tænke dybt over noget, som oftest skrifterne eller andet, som hører Gud til. Hvis man beder, samtidig med at man grunder ... kan det føre til åbenbaring og større forståelse« (Guide til Skrifterne, »Grunde«). Nefi og andre profeter modtog åbenbaring, da de grundede. Ældste M. Russell Ballard fra De Tolv Apostles Kvorum har sagt: »Vi kunne alle have gavn af tid til at overveje og meditere. I stille øjeblikke med selvransagelse kan Ånden lære os meget« (*Stjernen*, jan. 1996, s. 5).

- Ældste Richard G. Scott fra De Tolv Apostles Kvorum foreslog, at man fandt et stille sted, hvor man kunne komme til at grunde: »Find et sted med fred og ro, hvor du fra tid til anden kan overveje tingene og lade Herren lede dit livs retning« (*Liahona*, juli 2001, s. 9).

- Ældste Russell M. Nelson fra De Tolv Apostles Kvorum fortalte os om fordelene ved at grunde: »Når du

overvejer og beder angående doktrinære principper, taler Helligånden til dit sind og dit hjerte (se L&P 8:2). Ud fra de begivenheder, som skildres i skriften får vi ny indsigt, og principper, som er relevante for din situation, falder som dug på dit hjerte« (*Liahona*, jan. 2001, s. 21).

Helaman 10:4-5. »For du vil ikke bede om det, der strider imod min vilje«

- Hvis vi som Nefi lærer at bede »i Ånden« (Hel 10:17) og ifølge Guds vilje, »bliver det gjort, som [vi] beder om« (se L&P 46:30; 50:29-30). Præsident Marion G. Romney (1897-1988) fra Det Første Præsidentskab kom med nogle vigtige betragtninger om passende anmodninger:

»Når vi i Jesu Kristi navn beder Faderen om helt specifikke personlige ting, bør vi fra sjælens dyb være villige til at underkaste os vor himmelske Faders vilje ...

Tiden vil komme, hvor vi vil kende Guds vilje, inden vi beder. Hvor alt, hvad vi beder om, vil være passende. Alt, hvad vi beder om, vil være rigtigt. Det vil blive, når vi, som følge af et retskaffent liv, vil nyde Åndens følgeskab, som vil diktere os, hvad vi skal bede om« (se Conference Report, okt. 1944, s. 55-56).

Præsident Romney havde en oplevelse, i hvilken Herren gav ham et løfte ligesom Nefis. Ældste Jeffrey R. Holland fra De Tolv Apostles Kvorum har talt om det:

»I 1967 blev søster Ida Romney ramt af et alvorligt slagtilfælde. Lægerne fortalte derefter ældste Romney, at skaden fra hjerneblødningen var stor. De tilbød at holde hende kunstigt i live, men det var ikke noget, de ville anbefale. Familien forberedte sig på det værste. Bror Romney fortalte sine nærmeste, at til trods for sin personlige kvalfulde længsel efter, at Ida blev rask og kom tilbage til ham, så ønskede han mere end noget andet, at Herrens vilje måtte ske, og at han måtte kunne tage det uden at beklage sig.

Som dagene gik, blev søster Romney mindre modtagelig. Hun var naturligvis blevet salvet, men ældste Romney var tøvende med at give Herren råd om sagen. På grund af sine tidligere erfaringer med forgæves at bede om, at han og Ida måtte få børn, så vidste han, at han aldrig kunne bede om noget, som ikke var i overensstemmelse med Herrens vilje. Han fastede for at få at vide, hvordan han kunne vise Herren, at han havde tro på og ville

acceptere Guds vilje i deres liv. Han ønskede at være sikker på, at han havde gjort alt, hvad han kunne. Men hun svandt fortsat hen.

En aften, hvor han var særligt nedtrykt, og Ida ikke havde kunnet tale eller genkende ham, tog bror Romney hjem og vendte sig, som han altid havde gjort, til skrifterne i et forsøg på at være i forbindelse med Herren. Han tog Mormons Bog og fortsatte, hvor han var sluttet aftenen inden. Han havde læst i Helaman om profeten Nefi, som var blevet falsk anklaget og uberettiget beskyldt for tilskyndelse til oprør. Efter en mirakuløs udfrielse fra sine anklagere, vendte Nefi hjemad og grundede over det, han havde oplevet. Da han gjorde det, lød der en røst.

Selv om Marion Romney havde læste den historie mange gange før, så slog den ham denne aften som en personlig åbenbaring. Ordene i skriften rørte hans hjerte så dybt, at han for første gang i flere uger følte en dyb fred. Det var som om, at Herren talte direkte til ham. Skriften lyder: »Velsignet er du ... for det, som du har gjort ... du ... har ikke søgt at redde dit eget liv, men har søgt min vilje og at holde mine befalinger. Og se, fordi du har gjort dette med en sådan utrættelighed, se, så vil jeg velsigne dig for evigt; og jeg vil gøre dig mægtig i ord og handling, i tro og i gerninger; ja, så alt skal blive gjort for dig i overensstemmelse med dit ord, for du vil ikke bede om det, der strider imod min vilje» (Hel 10:4-5).

Der var svaret. Han havde udelukkende stræbt efter at kende og gøre Herrens vilje, og Herren havde talt. Han faldt ned på sine knæ og udøste sit hjerte, og da han afsluttede sin bøn med ordene »din vilje ske», enten følte eller hørte han en stemme sige, »det er ikke i modstrid med min vilje, at Ida bliver helbredt.»

Bror Romney rejste sig langsomt op. Klokkeren havde passeret to om natten, men han vidste, hvad han måtte gøre. Stille iførte han sig slips og frakke og gik så ud i natten for at besøge Ida på hospitalet. Han ankom lidt i tre. Hans hustrus tilstand var uændret. Hun bevægede sig ikke, da han lagde sine hænder på

hendes blege pande. Med urokkelig tro benyttede han præstedømmets kraft på hendes vegne. Han udtalte en enkel velsignelse og fremsatte så det utrolige løfte om, at hun ville genvinde sit helbred og sine mentale evner og stadig udføre et stort værk på jorden.

Til trods for at han ikke tvivlede, blev ældste Romney forundret over at se Ida åbne øjnene, da han afsluttede velsignelsen. En smule målløs over alt det, der var sket, satte han sig på kanten af sengen, hvor han hørte sin hustrus spinkle stemme for første gang i månedsvis. Hun sagde: »Ih, du godeste, Marion, hvad laver du her?« Han vidste ikke om, han skulle grine eller græde. Han svarede: »Ida, hvordan har du det?« Med det skær af humor, som var så karakteristisk for dem begge, svarede hun: »I forhold til hvad, Marion? I forhold til hvad?«

Ida Romney begyndte at komme sig helt fra selv samme øjeblik, og snart efter kunne hun stige ud af hospitalssengen, og hun levede videre og så sin mand blive medlem af Det Første Præsidentskab – i sandhed et stort værk på jorden (F. Burton Howard, *Marion G. Romney: His Life and Faith*, Salt Lake City: Bookcraft, 1988, s. 137-142)» (Jeffrey R. Holland og Patricia T. Holland, *On Earth As It Is in Heaven*, 1989, s. 133-135).

HELAMAN 10:4-5

Hvilke egenskaber læser man om i disse to vers, som gør Nefi i stand til at modtage sådanne velsignelser?

Helaman 10:7. Beseglingsmagten

- Nefi tjente med en sådan flid, at Herren tildelte ham stor kraft. Han fik magt over folket og naturen. Han fik også overdraget en hellig beseglingsmagt, den samme myndighed som profeten Elias havde: »Elias' magt er præstedømmets magt til at besegle, hvorved det, der bliver bundet eller løst på jorden, bliver bundet eller løst i himlen (L&P 128:8-18)» (Guide til Skrifterne, »Elias, profeten«).

© 1985 Robert Barrett

• Præsident Joseph Fielding Smith (1876-1972) belærte om, at besejlingsmagten er blevet givet til forskellige profeter:

»Herren overdrog nogle af sine udvalgte tjenere myndighed og gav dem exceptionelle kræfter ... På denne måde fik profeten Elias magt og præstedømmenøgler til at oprejse de døde, helbrede de syge, lukke himlen, så det kun regnede, hvis han sagde det, og i mere end tre år faldt der ikke regn, og desuden havde han magt til at nedkalde ild fra himlen for at ødelægge Kirkens fjender ...

Herren gav Nefi, Helamans søn, lignende myndighed, idet han ligeledes havde myndighed til at lukke himlene og udføre store undere, ganske enkelt ved sin tro og på Herrens befaling (se Hel 10:7). Denne forunderlige magt er blot blevet tildelt nogle få af Herrens tjenere« (*Answers to Gospel Questions*, komp. Joseph Fielding Smith jun., 5 vols., 1957-1966, 4:95).

Helaman 10:13-15. »Til trods for det store mirakel«

• Profeten Joseph Smith belærte os om, at »mirakler er troens frugter« (*History of the Church*, 5:355). Nogle mennesker søger tro gennem mirakler, men for himlen fungerer det i den omvendte orden. Tro går forud for mirakler – den følger dem ikke. Nefis spektakulære udpegning af Seantum som overdommerens morder var et resultat af profetens tro. Desværre levede størstedelen

af de mennesker, som bevidnede dette mirakel, uden tro. Miraklet førte ikke til deres omvendelse, for »tro kommer ikke ved tegn [eller mirakler], men tegn følger dem, som tror« (L&P 63:9). Den tiltrængte ændring i deres liv var nødt til at begynde med »tro til omvendelse« (Alma 34:15-17). Desværre forhærdede de mennesker, som havde bevidnet miraklet, fortsat deres hjerte, og i stedet for at omvende sig forfulgte de Nefi.

Helaman 11:1-16. Profeter beder for folket

• Nefis bøn for sit folk viser den omsorg, som en profet har for folket. Lige såvel som de repræsenterer Gud for folket, så griber profeter også til tider ind på vegne af folket. Da Israels børn blev plaget af giftige slanger, gik de til Moses og sagde: »Bed til Herren om, at han skal fjerne slangerne fra os! Moses bad for folket« (4 Mos 21:7).

I Amerika skrev Lehis søn, Nefi: »Jeg beder bestandigt] for [mit folk] om dagen, og mine øjne væder min pude om natten på grund af dem; og jeg anråber min Gud i tro« (2 Ne 33:3).

• Profeterne i vor tid beder også for os. Ved den første generalkonference efter det tragiske terrorangreb, den 11. september 2001, bad præsident Gordon B. Hinckley (1910-2008):

»O Gud, vor evige Fader ... hvis børn vi er, vi ser til dig i tro på dette mørke og højtidelige tidspunkt. Velsign os, kære Fader, med tro. Velsign os med kærlighed. Velsign os med barmhjertighed i vores hjerte. Velsign os med en udholdende ånd i forbindelse med at rykke det forfærdelige onde, som er i denne verden, op med rode. Beskyt og vejled dem, som er aktivt beskæftiget med at fremme kampen. Velsign dem, bevar deres liv, frels dem fra skade og ondt. Hør deres kares bønner for deres sikkerhed ...

O Fader, se med barmhjertighed på denne, vores nation, og dens venner i denne nødens stund. Skån os og hjælp os med altid at vandre i tro på dig og på din elskede Søn, hvis barmhjertighed vi regner med, og som vi ser hen til som vor Frelser og vor Herre. Velsign fredens sag og bring den hurtigt tilbage til os, beder vi dig ydmygt om, idet vi også beder om, at du vil tilgive vores arrogance, overse vore synder, vær god og nådig

imod os, og påvirk vores hjerte til at vende sig i kærlighed til dig. Vi beder ydmygt i hans navn, som elsker os alle, ja, Herren Jesus Kristus, vor Forløser og vor Frelser. Amen« (se *Liahona*, jan. 2002, s. 105).

Helaman 11:4-5. Herren bruger sommetider naturen til at rettesætte sine børn

- Præsident Spencer W. Kimball (1895-1985) forklarede: »Herren bruger sommetider vejret til at disciplinere sit folk for overtrædelse af hans love« (*Den danske Stjerne*, okt. 1977, s. 2; se også L&P 43:21-25).

Helaman 11:18-12:6. Kredsløb mellem retfærdighed og ugudelighed

- Adskillige gange i Mormons Bogs historie går folket gennem et kredsløb af retfærdighed, fremgang, rigdom, stolthed, ondskab, ødelæggelse, ydmyghed og så retfærdighed igen. Se yderligere information og et diagram over stolthedens kredsløb i »Kredsløbet mellem retfærdighed og ugudelighed« i tillægget (s. 401).

Ældste L. Tom Perry fra De Tolv Apostles Kvorum beklagede menneskeheden manglende formåen til at bryde den onde cirkel: »Jeg mener, at et af menneskeheden store mysterier er, at man ikke lærer af historiens gang« (*Stjernen*, jan. 1993, s. 14). Det er ganske sikkert, at Herren har sørget for, at vi har disse klare eksempler på opførsel i skriften, for at vi kan drage nytte af dem og få hjælp til at undgå de samme problemer i vores tilværelse (se L&P 52:14-19).

Helaman 11:22-23. »Lærepunkter«

- Ældste Bruce R. McConkie (1915-1985) fra De Tolv Apostles Kvorum sammenfattede Kristi sande lære: »Kristi sande lære er, at alle mennesker må komme til ham, fatte tro, omvende sig, blive døbt, modtage Helligånden og i tro holde ud til enden for at opnå frelse (2 Ne 31:17-21; 3 Ne 11:29-41; L&P 10:67; 68:25)« (*Mormon Doctrine*, 2.udg., 1966, s. 204).

- Præsident Boyd K. Packer, præsident for De Tolv Apostles Kvorum, kom med denne udtalelse omkring kraften i den sande lære:

»Den sande lære ændrer, når den forstås rigtigt, holdning og opførsel.

Studiet af evangeliets læresætninger vil forbedre adfærd hurtigere, end studiet af adfærd vil forbedre adfærd ... Det er årsagen til, at vi med så stor kraft understreger, at I skal studere evangeliets lærdomme« (se *Stjernen*, jan. 1987, s. 13).

Helaman 11:21-38. Ugudeligheden tog til igen

- Profeten Joseph Smith sagde, at »i forbindelse med Guds rige opretter djævelen altid sit rige på nøjagtig samme tidspunkt i kamp mod Gud« (*Joseph Smiths lærdomme*, s. 442). Når som helst Frelserens kirke er blevet oprettet eller styrket, stræber den onde efter at skabe modstand for i en eller anden form at slå den fremgang tilbage, som Guds hellige har haft. Vi ser et eksempel på, hvordan Satans modstand opstår i Helaman 11. Gadiantonrøverne var blevet drevet ud af landet. De retskafne nefitter og lamanitter i Kirken nød stor fred (se Hel 11:21). Men der gik blot nogle få år, før Satans indflydelse på folket gjorde, at de faldt tilbage i uretfærdighed og lod gadiantonrøverne genvinde deres magt og indflydelse.

Helaman 12:1-3. Menneskenes ustadighed

- Ældste Neal A. Maxwell (1926-2004) fra De Tolv Apostles Kvorum talte om nogle mulige årsager til åndelig ustadighed:

»Er det ganske enkelt utilsigtet glemsomhed? Eller er det mangel på intellektuel integritet, når vi nægter at tænke over og anerkende tidligere velsignelser? Eller er det en brist på sagtmødighed, som fordrer en gentagelse af så barske lektier, fordi vi overser de mildere og blidere tegn, som burde minde os om ham? ...

Vi har brug for Ånden hver dag for at hjælpe os med at huske hver dag. Ellers rammer disse hukommelsestab os, når vi er mest sårbare. Det er ikke naturligt for det naturlige menneske at huske gårsdagens velsignelser med taknemlighed, især når dagens kødelige behov konstant presser sig på« (*Lord, Increase Our Faith*, 1994, s. 101-102).

- Præsident Henry B. Eyring fra Det Første Præsident-skab kom med denne indsigt i, hvorfor vi måske er ustadige: »Afhængigheden af Gud glemmes hurtigt, når bønnerne er besvaret. Og når problemerne forsvinder, gør bønnerne det samme. Mormons Bog gentager denne triste historie om og om igen« (*Liahona*, jan. 2002, s. 16).

HELANAN 12:1-9

Hvilken rolle spiller det at erindre eller ikke at erindre for at undgå stolthed, hvis man skal dømmes ud fra disse vers?

Helaman 12:2. Når Gud velsigner sit folk med fremgang, glemmer de ham

- Præsident Ezra Taft Benson (1899-1994) beskrev de vanskeligheder, der kan følge med fremgang: »Prøven for de af os, som er velsignet med fremgang, synes at være den sværeste af alle onder for den er mere spidsfindig og udspekuleret. Det hele synes mindre faretruende og er således sværere at opdage. Selvom enhver test af retfærdighed indebærer en kamp, så virker denne specifikke prøve slet ikke som en prøve og kan således være den mest bedrageriske af alle prøver. Ved I hvad fred og fremgang kan gøre ved et folk – det kan få dem til at falde i søvn« (Larry E. Dahl, »Fit for the Kingdom«, i *Studies in Scripture, Volume Five: The Gospels*, red. Kent P. Jackson og Robert L. Millet, 1986, 5:369).

- Præsident Harold B. Lee (1899-1973) sammenlignede »luksus«-prøven med andre af livets prøver: »Vi bliver prøvet og udfordret. Måske indser vi ikke alvoren i de prøver, vi gennemgår. I Kirkens tidlige tid blev der begået mord, og der fandt stor forfølgelse sted. De hellige blev drevet ud på sletterne. De havde ingen mad, intet tøj og de frøs. Vi er arvinger til det, de gav os. Men hvordan forvalter vi den arv? I dag nyder vi en stor grad af luksus, som er uden sidestykke i verdenshistorien. Det kan synes som om, at dette er den sværeste af alle de prøver, vi har set i denne kirkes historie« (Dahl, »Fit for the Kingdom«, i *Studies in Scripture*, 5:369).

Helaman 12:4. »Lade hjertet blive optaget af verdens tomme ting!«

- Mormon understregede tåbeligheden hos dem, der lader deres hjerte optage af de forfængelige eller værdiløse, tomme og ligegyldige ting i denne verden. Ældste Dallin H. Oaks fra De Tolv Apostles Kvorum har sagt: »Verdens tomme ting« omfatter enhver kombination af den verdslige kvartet: Velstand, stolthed, indflydelse og magt. Hvad alle disse angår, erindrer skrifterne os om, at »du kan ikke tage dem med dig« (Alma 39:14). Vi bør søge den slags skatte, som skriften lover den trofaste: »Store skatte af kundskab, endog skjulte skatte« (L&P 89:19)« (*Liahona*, juli 2001, s. 101).

Helaman 12:5-6. »Hurtige til at blive indbildske i stolthed«

- I sin klassiske tale om stolthed beskrev præsident Ezra Taft Benson mange aspekter ved stolthed:

»Stolthed og hovmod er meget konkurrencebetonet i sin natur. Vi sætter vores vilje op imod Guds vilje. Når vi er stolte i forhold til Gud er det, åndeligt set, som at sige, »min vilje ske og ikke din« ...

Stolte mennesker kan ikke acceptere, at Gud har myndighed til at give dem befalinger vedrørende deres tilværelse (se Hel 12:6). De sætter deres sandhedsbegreber op imod Guds store kundskab, deres evner op imod Guds præstedømmemagt og deres resultater op imod hans storslåede skaberværk ...

De stolte ønsker, at Gud skal være enig med dem. De er ikke interesserede i at ændre opfattelse for at blive enige med Gud ...

Hovmod fører til hemmelige sammensværgelser, der går ud på at få mere magt, flere besiddelser og større verdslig ære (se Hel 7:5; Eter 8:9, 16, 22-23; Moses 5:31). Denne hovmodets syndige frugt, nemlig hemmelige sammensværgelser, medførte både den jereditiske og den nefitiske nations undergang, og den har og vil altid være årsag til mange nationers fald (se Eter 8:18-25)« (se *Stjernen*, juli 1989, s. 3-5).

- Ældste Joe J. Christensen fra De Halvfjerds belærte om, at stolthed fører til uretfærdige sammenligninger og eventuelt til vores fald:

»Stolthed kan forårsage, at vi bliver for foruroligede, når vi sammenligner os med andre, bekymrer os om, hvor intelligente, vi tror, vi er, mærket på vores jeans eller andet tøj – de kostbare klæder, vi bruger, hvilke organisationer vi er medlemmer af, hvor i byen vi bor, hvor mange penge vi har, hvilken nationalitet vi har, hvilken slags bil vi kører rundt i, eller endog hvilken kirke vi tilhører, hvor lang en uddannelse vi har fået og så videre og så videre.

I skriften er der mange indikationer på, at stolthed har ført til personers, nationers og i visse tilfælde endog Kirkens fald ...

Nogen har regnet ud, at man intet mindre end 30 gange i Mormons Bog ser kredsløbet med fred og fremgang, forpurret primært af menneskelig stolthed« (*One Step at a Time: Building a Better Marriage, Family, and You*, 1996, s. 138-139) (se diagrammet »Kredsløbet mellem retfærdighed og ugudelighed« i tillægget, s. 401).

Helaman 12:7-19. Menneskets intethed

- Præsident Joseph Fielding Smith hjalp os til at forstå, at udtrykket »menneskenes børns intethed« (Hel 12:7) ikke er en betegnelse for menneskets værd: »Denne profet havde ikke til hensigt at sige, at Herren nærer større omsorg og kærlighed for jordens støv, end han gør for sine børn ... Den pointe han fremfører er, at jordens støv udviser lydighed. Det flytter sig hid og did på Herrens befaling. Alting er i harmoni med hans love. Alt i universet adlyder de love, der er sat for dem, så vidt jeg ved, bortset fra mennesket. Hvor man end ser hen, finder man lovmæssighed og orden, elementerne adlyder den for dem fastsatte lov i overensstemmelse med deres skabelse. Men mennesket gør oprør, og i den henseende er mennesket mindre end jordens støv, for det forkaster Herrens råd« (se Conference Report, apr. 1929, s. 55).

Helaman 12:15. Kundskab om astronomi

- Helaman 12:14-15 viser, at Mormon havde en basal forståelse af de fysiske love i universet: »Her finder vi en henvisning til den bibelske beretning, hvor Josva befaler solen og månen at stå stille, indtil hans hær fik nedkæmpet amoritterne (Jos 10:12-14). Her finder man en korrigerende note til fortællingen, hvor man antog, at solen drejede sig rundt om jorden (se også Es 38:7-8;

2 Kong 20:8-11). Disse vers giver en diskret, men sikker bekræftelse af, at profet-redaktøren Mormon som mange andre af fortidens åndelige ledere var alt andet end primitiv i sin forståelse af Gud, mennesket og universet« (Joseph Fielding McConkie og Robert L. Millet, *Doctrinal Commentary on the Book of Mormon*, 4 vols., 1987-1991, 3:397).

© Corbis

Helaman 12:23-24. Omvendelse fører os til Kristi nåde

- Ældste David A. Bednar fra De Tolv Apostles Kvorum uddybede betydningen af kraften i Guds nåde:

»I Bible Dictionary læser vi, at ordet *nåde* ofte benyttes i skrifterne til at angive en styrkende eller bemyndigende kraft:

»Hovedbetydningen af ordet er guddommelige midler til hjælp eller styrke, givet ved Jesu Kristi gavmilde barmhjertighed og kærlighed.

Det er også ved Herrens nåde, at personer ved tro på Jesu Kristi forsoning og omvendelse fra deres synder modtager styrke og hjælp til at gøre gode gerninger, som de på anden vis ikke ville have været i stand til at gøre, hvis de kun havde deres egne evner. Denne nåde er en bemyndigende magt, som giver mænd og kvinder mulighed for at modtage evigt liv og ophøjelse, efter at de har ydet deres egen bedste indsats« (s. 697).

Denne bemyndigende og styrkende side af forsoningen hjælper os med at forstå, handle og blive gode på måder, som vi aldrig ville genkende eller udrette med vores begrænsede jordiske kapacitet. Jeg bærer

vidnesbyrd og vidner om, at den bemyndigende kraft i Frelserens forsoning er virkelig« (*Liahona*, nov. 2004, s. 76-77; se også L&P 93:20, 27-28).

- Ældste Gene R. Cook fra De Halvfjerds talte om den personlige beskaffenhed i Frelserens nåde:

»Gennem forsoningen kan Herrens nåde både rense os for synd og hjælpe os med at fuldkommengøre os selv gennem vore prøver, sygdomme og endda karaktermangler ... Kristus kan udbedre vore svagheder og skavanker, som ellers ikke er mulige at udbedre (se 1 Mos 18:14; Mark 9:23-24).

Denne sandhed burde fylde os alle med håb, så længe vi altid husker på, at virkningen af nåden i vores tilværelse er betinget af, at vi omvender os fra vore synder ...

Et angrende hjerte og gode gerninger er betingelser, der forlanges af os, for at vi kan modtage nåde. Når nogen inderligt beder om et svar, er det muligt, at svaret er mere betinget af omvendelse fra vore egne personlige synder end af noget andet (se L&P 101:7-8; Mosi 11:23-24) ...

For at modtage nåde, behøver man ikke at være fuldkommen, men det er nødvendigt, at man prøver at holde budene, så godt som man nu kan. Derefter kan Herren lade én modtage den kraft« (*Stjernen*, juli 1993, 77-78).

Overvej

- Hvilke tiltag tager du for at undgå stolthedens kredsløb?
- Hvornår har du set præstedømmets kraft virke i din tilværelse?
- Hvad kan du gøre for at komme til et punkt, hvor du i dine bønner ikke vil bede om noget, som er imod Herrens vilje?

Forslag til opgaver

- Fortæl ved en familieaften, hvad du har lært fra Helaman 12-14 om, hvordan og hvorfor Herren tugter sine børn.
- Skriv i din dagbog, hvordan du personligt vil håndtere stolthedens kredsløb.

Indledning

Jesu Kristi evangelium tilbyder alle mennesker en mulighed for at ændre sig. Gennem det meste af Mormons Bog havde lamaniternes »handling» bestandigt ... været onde« men takket være »nefitternes forkyndelse« (Hel 15:4) havde de »for størstedelens vedkommende« modtaget evangeliet (Hel 6:1) og oplevet en mægtig forandring i hjertet. Her i Helamans Bog ser man tydeligt, at rollerne er blevet byttet om – et folk, der før var blevet undervist, blev nu underviserne. Mange nefitter var derimod blevet stolte og ignorerede deres egne profeter, så Herren sendte en lamanitisk profet for at kalde dem til omvendelse og forberede dem på Herrens komme. Hold øje med den respons, som nefitterne viser både kollektivt og individuelt på Herrens lamanitiske sendebud. Samuels ord var vigtige nok til, at Frelseren selv fremhævede dem under sit besøg i Amerika og vidnede om, at de alle var blevet opfyldt (se 3 Ne 23:9-13).

Kommentar

Helaman 13:3. »Hvad der blev ham indgivet i hjertet«

- Samuel, som var profet, besluttede ikke selv, hvad han skulle forkynde for nefitterne. I Helaman 13:3 læser vi, at han forkyndte, »hvad der blev ham indgivet i hjertet.« Omkring denne åbenbaringsproces har præsident Boyd K. Packer præsident for De Tolv Apostles Kvorum beskrevet, hvordan Herrens røst ofte kommer:

»Åbenbaring kommer som ord, vi *føler* mere end *hører*. Nefi fortalte sine ugudelige brødre, som blev besøgt af en engel: »I havde ikke længere evnen til at *føle*, så I kan ikke *føle* hans ord« (1 Ne 17:45; fremhævelse tilføjet).

Skrifterne er fulde af vendinger som disse: »Sløret blev borttaget fra vort sind, og vor forstands øjne blev åbnet« (L&P 110:1), »jeg vil tale til dig i dit sind og i dit hjerte« (L&P 8:2), »jeg oplyste dit sind« (L&P 6:15) eller »udtal

de tanker, som jeg vil indgive jer i hjertet« (L&P 100:5). Der er hundredvis af vers, der belærer om åbenbaring« (Stjernen, jan. 1995, s. 59).

Helaman 13:11-16. Reddet på grund af nogle få retfærdige

- Der har været gange, hvor de ugudelige er blevet reddet fra forfærdelig ødelæggelse, fordi der lever nogle retfærdige mennesker blandt dem. De ugudelige mennesker i Zarahemla kunne takke de retfærdige for, at de ikke blev udryddet, men det vidste de selvfølgelig ikke. På få år mistede Zarahemla denne stille og upåskønnede beskyttelse, og Samuels ord gik i opfyldelse (se 3 Ne 9:3). Selv Sodoma og Gomorra kunne være blevet reddet, hvis der havde boet blot 10 retskafne mennesker der (se Mos 18:23-33).

Måden, vi lever på, gør vitterlig en forskel. De fås personlige retskaffenhed kan blive en stor velsignelse for andre, især dem i vores familie og lokalsamfund.

Helaman 13:19-22. Rigdom og åndelighed

- Ældste Dallin H. Oaks fra De Tolv Apostles Kvorum beskrev forholdet mellem materialisme og åndelighed:

»Materialismen, som prioriterer de materielle behov og formål først, er klart det modsatte af åndelighed. Frelseren har lært os, at vi ikke bør samle os »skatte på jorden, hvor møl og rust fortærer, og hvor tyve bryder ind og stjæler« (Matt 6:19). Vi bør samle skatte i himlen: »For hvor din skat er, dér vil også dit hjerte være« (Matt 6:21) ...

I sig selv er der intet ondt i penge. Den barmhjertige samaritaner brugte den samme møntsort til at tjene sit medmenneske, som Judas brugte til at forråde Mesteren. Det er *kærlighed til penge*, der er roden til alt ondt« (1 Tim 6:10; fremhævelse tilføjet). Den afgørende forskel er, hvor megen åndelighed vi udøver i synspunkter, skøn og håndtering af denne verdens ting og vore erfaringer i den.

Hvis vi tillader, at penge bliver tilbedt eller prioriteret højt, kan de gøre os selviske og stolte og »opblæste med hensyn til verdens tomme ting« (Alma 5:37). Hvis de derimod bruges til at opfylde vore forpligtelser og til at betale tiende og offerydelse, kan penge være et

tegn på retskaffenhed og udvikle uselvskhed. Den åndeligt oplyste brug af midler kan forberede os til den celestiale herligheds højere lov« (se *Stjernen*, oktober-konferencen 1985, s. 48).

HELAMAN 13:21-22

Hvad tilskrev Samuel nefitternes forbandelse? Hvad var det, de huskede, og hvad glemte de? Hvorfor er dette vigtigt i dit liv?

Helaman 13:23-29. At følge den levende profet

• Ældste M. Russell Ballard fra De Tolv Apostles Kvorum belærte os om vigtigheden af at følge de levende profeter og apostle: »Mine kære brødre og søstre, læg mærke til det, som Kirkens ledere har belært om ... Anvend disse lærdomme, for de vil hjælpe jer og jeres familier. Lad os alle uanset vores familieforhold bringe profeternes og apostlenes lærdomme ind i vores hjem, så de kan styrke vores forhold til hinanden og til vor himmelske Fader og Herren Jesus Kristus. Jeg lover jer i Herrens navn, at hvis I ikke blot lytter med jeres ører, men også med jeres hjerte, så vil Helligånden åbenbare sandheden af de budskaber, som bliver givet af Kirkens præsident, hans rådgivere, apostlene og andre ledere i Kirken. Ånden vil tilskynde jer til at vide, hvad I skal gøre som enkeltpersoner og som familier for at følge vores råd, så jeres vidnesbyrd kan styrkes, og så I kan opleve fred og glæde« (*Liahona*, juli 2001, s. 82).

Helaman 13:38. Uretfærdighed er i modstrid med lykkens beskaffenhed

• Samuel advarede nefitterne om, at de havde søgt efter lykke gennem misgerninger, hvilket er i modstrid

med lykkens beskaffenhed. Idet ældste Richard G. Scott fra De Tolv Apostles Kvorum talte om dette problem, og hvordan man opnår sand lykke, pointerede han, at lykke kun kommer gennem retfærdighed.

»Har I bemærket, hvordan Satan prøver at fange tankerne og følelserne med blinkende billeder, høj musik og overvældende stimulering af alle fysiske sanser? Han stræber flittigt efter at fylde livet med oplevelser, underholdning og stimulation, så man ikke overvejer konsekvenserne ved hans fristende invitationer. Tænk over det. Nogle bliver fristet til at bryde Guds mest grundlæggende bud, fordi forførende handlinger skildres som noget acceptabelt. De bliver fremstillet som tiltrækkende, endog ønskværdige. Der ser ikke ud til at være nogle alvorlige konsekvenser, men tilsyneladende varig glæde og lykke. Men indse, at disse opførelser er styret af manuskripter og skuespillere. Resultatet af de trufne beslutninger er manipuleret til at blive det, som produceren ønsker.

Sådan er livet ikke. Ja, handlefrihed gør det muligt for jer at vælge, hvad I vil, men I kan ikke kontrollere resultatet af disse valg. I modsætning til de falske menneskeskabte værker, bestemmer vor Fader i himlen konsekvenserne af jeres valg. Lydighed vil resultere i lykke, hvilket krænkelse af hans bud ikke vil« (*Liahona*, maj 2004, s. 102).

HELAMAN 13:38

Hvilken sammenhæng er der mellem Alma 41:10-11 og Helaman 13:38? Hvorfor er det umuligt at finde lykken i synd?

Helaman 14. Samuels profeti om Frelserens komme

• En af de mest specifikke profetier i skriften er den, Samuel fremførte om Jesu Kristi fødsel og død. Følgende oversigt viser Samuels belæringer for at vejlede folket, inklusive dem om Kristi fødsel og død, tillige med optegnelserne om deres opfyldelse.

Profeti om Frelserens fødsel		Opfyldelse
Helaman 14:2.	Ville blive født fem år senere	3 Nefi 1:13
Helaman 14:3-4	Mørket ville ikke falde på natten inden fødslen	3 Nefi 1:15
Helaman 14:5	En ny stjerne	3 Nefi 1:21
Helaman 14:6	Mange tegn og undere på himlen	Helaman 16:13; 3 Nefi 2:1
Helaman 14:7	Alle folk blev forbløffede og faldt til jorden	3 Nefi 1:16-17

Samuel forkyndte, at de skulle berede sig på Frelserens komme (Hel 14:8-13)	Undervisning
Helaman 14:8	Tro på Gud
Helaman 14:9,13	Omvend jer og bliv tilgivet gennem Kristus
Helaman 14:30	I er frie til at handle for jer selv

Profeti om Frelserens død		Opfyldelse
Helaman 14:20, 27	Solen formørkes i tre dage	3 Nefi 8:19-23
Helaman 14:21	Torden, lyn og jordskælv	3 Nefi 8:6-7
Helaman 14:22	Jorden brydes op	3 Nefi 8:12, 17-18
Helaman 14:23	Mægtige uvejr og bjerge som bliver til dale og dale til bjerge	3 Nefi 8:5-6
Helaman 14:24	Hovedveje og byer lagt øde	3 Nefi 8:8-11, 13-14
Helaman 14:25	Grave åbnes og opstandne hellige betjener folket	3 Nefi 23:9-13

Helaman 14:11. »At I også kan kende betingelserne for omvendelse«

• Ældste Richard G. Scott belærte om betingelserne for omvendelse:

»I *Tilgivelsens mirakel* giver Spencer W. Kimball en fremragende vejledning til tilgivelse gennem omvendelse. Den har hjulpet mange til at finde tilbage. Han nævner fem væsentlige elementer i omvendelse:

Sorg for synd. Studér og overvej for at afgøre, hvor alvorlig Herren anser din synd for at være. Det vil medføre en lægende sorg og anger. Det vil medføre et oprigtigt ønske om forandring og villighed til at underkaste sig ethvert krav for tilgivelse ...

Aflæggelse af synd. Dette er en ufravigelig, permanent beslutning om ikke at gentage overtrædelsen. Ved at holde fast ved denne beslutning behøver vi aldrig at smage syndens bitre eftersmag igen ...

Bekendelse af synd. Man skal altid bekende sine synder for Herren. Hvis det er alvorlige synder som umoralitet, skal de også bekendes til en biskop eller stavspræsident. Prøv at forstå, at bekendelse ikke er omvendelse. Det er et nødvendigt skridt, men det er ikke i sig selv tilstrækkeligt. Delvis bekendelse ved at nævne mindre synder vil ikke hjælpe dig med at løse en mere alvorlig og skjult overtrædelse ...

Kompensation for synd. Man må så vidt muligt genoprette alt, hvad der er stjålet, beskadiget eller besmittet. Villig kompensation er et konkret tegn for Herren på, at man har besluttet sig for at gøre alt i sin magt for at omvende sig.

Lydighed over for alle befalingerne. Fuld lydighed bringer hele evangeliets fylde ind i dit liv med styrke til at fokusere på aflæggelse af bestemte synder. Det omfatter meget, som du måske ikke indledningsvis betragter som en del af omvendelse, såsom at overvære møder, betale tiende, tjene og tilgive andre ...

Jeg vil gerne tilføje et sjette trin: *Anerkendelse af Frelseren*. Af alle de nødvendige skridt i omvendelsen vidner jeg om, at det vigtigste for dig er at have en overbevisning om, at tilgivelse kommer på grund af Forløseren. Det er afgørende at vide, at du kun kan blive tilgivet på hans betingelser« (se *Stjernen*, juli 1995, s. 77-78).

Paul Gustave Dore

- Udover de vigtige elementer, som præsident Kimball og ældste Scott belærte om, må omvendelse også indebære ændring. Ældste Jeffrey R. Holland fra De Tolv Apostles Kvorum forklarede: »For det andet må vi ændre alt, hvad vi kan ændre, som kan være en del af problemet ... Vi takker vor Fader i himlen for, at vi *har mulighed for* at ændre os, vi takker Jesus for, at vi *kan* ændre os, og i yderste konsekvens kan vi kun gøre det med deres guddommelige hjælp. Det er bestemt ikke alt, hvad vi kæmper med, der er et resultat af vore handlinger. Ofte er det et resultat af andres handlinger, eller blot det jordiske livs tildragelser. Men alt, hvad *vi* kan ændre, *bør* vi ændre, og resten må vi tilgive. På denne måde bliver vores adgang til Frelserens forsoning så let, som vi med vore ufuldkommenheder kan gøre den. Han vil tage det derfra« (se *Liahona*, maj 2006, s. 70).

Helaman 14:11-12. Samuels formål med at forkynde

- I Helaman 14:11-12 nævner profeten Samuel fire sandheder, som han ønsker, at folket skal vide:

Kend til Guds straffedomme

Kend til betingelserne for omvendelse

Kend til Jesu Kristi komme

Kend tegnene på hans komme

Helaman 14:15-19. Forsoningen overvinder døden

- Lamanitten Samuel beskrev forskellen på fysisk død, den første åndelige død og den anden åndelige død – såvel som hvordan Frelserens forsoning hjælper os til at overvinde disse tre former for død.

Fysisk død. Ældste Earl C. Tingey fra De Halvfjerds' Præsidium definerede fysisk død, og hvem der ville opleve den: »Den fysiske død er adskillelsen mellem det fysiske legeme og ånden. På grund af Adams fald skal hele menneskeheden opleve den fysiske død« (*Liahona*, maj 2006, s. 73).

Den første åndelige død. Åndelig død vil sige at blive »forstødt fra Herrens nærhed« (Alma 42:9).

Præsident Spencer W. Kimball (1895-1985) forklarede, at begge disse former for død er en følge af Adams og Evas fald: »Vore første forældre, Adam og Eva, overtrådte Guds befaling. Ved at spise af den forbudne frugt, blev de dødelige. Som følge heraf blev de og alle deres efterkommere underkastet både fysisk og åndelig død (jordisk død er adskillelse af legeme og ånd; åndelig død er adskillelsen af ånden fra Guds nærvær og død med hensyn til det, der hører ånden til)« (*Den danske Stjerne*, okt. 1978, s. 8).

For os trådte denne åndelige død i kraft, da vi forlod Guds nærhed og blev født på jorden. Lamanitten Samuel kaldte det at blive forstødt fra Herrens nærhed for »den første død« (Hel 14:16).

Lamanitten Samuel belærte om, at alle vor himmelske Faders børn, som lever på jorden, vil overvinde den fysiske og åndelige død gennem kraften i Jesu Kristi sonoffer (se Hel 14:17). Mange andre skriftsteder bekræfter også dette faktum (se 2 Ne 2:9-10; 9:15, 22, 38; Alma 11:43-44; 12:12-15, 24; 42:23; 3 Ne 26:4).

Den anden åndelige død. Den anden død er en ultimativ eller endelig åndelig død, som ikke følger af at forlade Guds nærhed og blive født til jordelivet, men den kommer på grund af manglende omvendelse fra personlige synder.

Frelseren har også tilvejebragt en måde at overvinde denne anden åndelige død på. Ved at lide for vore synder har han givet os mulighed for at omvende os. Men for dem, som ikke vil omvende sig, »kommer [der] igen en åndelig død ... ja, en anden død, for de bliver igen forstødt med hensyn til det, der hører til retfærdighed« (Hel 14:18). Dette betyder, at et menneske med uafklaret synd ikke kan forblive i Guds nærhed eller vedkommende er blevet ført tilbage for at modtage sin dom.

Ældste Russell M. Nelson fra De Tolv Apostles Kvorum beskrev denne tilstand:

»Indtræffer den fysiske død, før man får rettet op på moralske fejltrin, har man forspildt chancen for omvendelse. Derved ser vi, at »dødens brod er synden« (1 Kor 15:56).

Selv Frelseren kan ikke frelse os i vore synder. Han vil forløse os fra vore synder, men det er betinget af vores omvendelse. Vi er ansvarlige for vores egen åndelige overlevelse eller død (se Rom 8:13-14; Hel 14:18; L&P 29:41-45)« (*Stjernen*, juli 1992, s. 68-69).

Helaman 15:3-4. Guds guddommelige kærlighed

- Herren elsker alle mennesker, men kan ikke tolerere synd. Selvom Helaman 15:4 siger, at Herren hadede lamanitterne, »fordi deres handlinger bestandigt har været onde«, så er Samuel jo selv et eksempel på de mange lamanitter, som var blevet belærte om evangeliet og havde vundet Guds gunst, da de omvendte sig.

Ældste Russell M. Nelson talte om Guds kærlighed til synderne: »Betyder det, at Herren ikke elsker synderen? Selvfølgelig ikke. Guddommelig kærlighed er uendelig og universel. Frelseren elsker både den hellige og synderen. Apostlen Johannes fastslog: »Vi elsker, fordi han elskede os først« (1 Joh 4:19). Og da Nefi så et syn af Herrens jordiske virke, sagde han: »... Ja, de spytter på ham, og han tåler det på grund af sin *kærlige godhed* og sin langmodighed med menneskenes børn« (1 Ne 19:9; fremhævelse tilføjet). Vi ved, at Forløserens kærlighed er altomfattende, fordi han døde, så *alle* kan leve igen« (»Guddommelig kærlighed«, *Liahona*, feb. 2003, s. 16).

Helaman 15:7-8. En varig forandring i hjertet

- Præsident Ezra Taft Benson (1899-1994) forstod kraften i skriften og især i Mormons Bog til at ændre vores liv. Han understregede vigtigheden af, at vi bliver godt undervist i vore sidste dages skrifter, hvis vi vil være »faste og standhaftige i troen« (Hel 15:8). Præsident Benson sagde: »Sociale, moralske, kulturelle eller uddannelsesmæssige omvendte vil ikke

overleve dagens hede, medmindre deres overbevisning bundet helt i evangeliets fylde, som Mormons Bog indeholder« (*Den danske Stjerne*, aug. 1975, s. 44).

Helaman 16:2-3, 6-8. Guddommelig beskyttelse

- Den beskyttelse Samuel nød, da han leverede sit budskab om omvendelse, er ikke usædvanlig. Skriften indeholder adskillige eksempler på profeter, som blev truet på livet, men som mirakuløst blev skærmet, så de kunne udføre deres mission. Overvej følgende eksempler og prøv at huske, hvordan de var i stand til at præsentere Herrens ord, selv under trusler om vold eller død: Noa (se Moses 8:18), Abraham (se Abr 1:5, 12, 15-19), Lehi (se 1 Ne 1:19-20; 2:1-4), Nefi (se 1 Ne 17:48-55) og Abinadi (se Mosi 13:1-5). Sommetider mister Herrens tjenere dog livet, men ikke før de, som Abinadi sagde, havde »fremført det budskab, som Herren har sendt [dem] for at fremføre« (Mosi 13:3).

Ældste Robert D. Hales fra De Tolv Apostles Kvorum har mindet os om følgende:

»Profeter i alle uddelinger har villigt sat deres liv på spil og har modigt udført Herrens vilje og forkyndt Guds ord ...

Lad os følge vor Herres, Jesu Kristi, og hans tidligere og nutidige profeters eksempel. Det kræves måske ikke af os, at vi dør som martyrer, som mange af profeterne gjorde. Det, der kræves, er vores lydighed mod Herrens befalinger og trofasthed mod de pagter, vi har indgået med ham« (se *Stjernen*, juli 1996, s. 37).

Helaman 16:2-20. Reaktioner på profeten

- Helaman 16 beretter om de måder, hvorpå de ugdelige reagerede på profeten Samuel og hans budskab. Præsident Ezra Taft Benson talte om, hvordan de ugdelige reagerer på profeter i vor tid:

»Profeten er ikke nødvendigvis populær i verden eller blandt de verdslige.

Når en profet åbenbarer sandheden, deler det folk. Den ærlige af hjertet giver agt på hans ord, mens den uretfærdige enten ignorerer eller bekæmper profeten. Når profeten peger på verdens synder, så ønsker de verdslige enten at lukke munden på profeter eller handle, som om profeten slet ikke eksisterede, frem for at omvende sig fra deres synder. Popularitet er aldrig en prøve på

sandheden. Mange profeter er blevet slået ihjel eller udstødt. Efterhånden som vi nærmer os Herrens andet komme, kan I forvente, at som verdens folk bliver mere ugudelige, så bliver profeten mindre populær blandt dem« (»Fourteen Fundamentals in Following the Prophet«, i *1980 Devotional Speeches of the Year*, 1981, s. 29; se også *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 1988, s. 133).

Følgende liste indeholder nogle årsager til, at folket i Helaman 16:2-21 afviste at give agt på profetens ord:

1. Vrede (se v. 2)
2. Folk stolede mere på deres egen styrke og evner (se v. 15)
3. Profeterne havde bare tilfældigt gættet rigtigt i deres profetier (se v. 16)
4. Lærdommene er ofte ikke fornuftige (se v. 18)
5. Profeternes lære er uvidende overleveringer og kan ikke bevises (se v. 20)
6. Profeterne benytter sig af kneb frem for at udføre virkelige mirakler (se v. 21)

Helaman 16:15, 18, 20. At forlade sig på sin egen styrke og visdom

- Ældste Dallin H. Oaks advarede os mod udelukkende at stole på personligt studium og ræsonnement for at afgøre åndelige sandheder:

»Mormons Bog beskriver en attitude blandt et folk, som udelukkende forlod sig »på deres egen styrke og på deres egen visdom« og på det som de med »egne øjne [kunne] se« (Hel 16:15, 20). På basis af logik afviste disse mennesker profetierne, idet de sagde: »Det er fornuftstridigt, at et sådant væsen som en Kristus skal komme« (v. 18). Med

den samme indstilling afviste en prominent professor Mormons Bog med udsagnet: »Man får ikke bøger fra engle. Så enkelt er det.«

De, som kun søger evangelisk kundskab ved at studere og ræsonnere, er særligt modtagelige for den selvtilstrækkelighed og selvhøjtidelighed, som sommetider betegner akademisk beskæftigelse. Som apostlen Paulus sagde i sin tid: »Kundskaben gør indbildsk.« Han advarede den lærde: »Men se til, at jeres ret [kundskab] ... ikke bringer de svage til fald ... Så går jo den, der er svag, til grunde som følge af din kundskab, den broder, som Kristus døde for?« (1 Kor 8:1, 9, 11)« (*The Lord's Way*, 1991, s. 46-47).

HELAMAN 16:22

Hvad er Satans mål med at så splid?

Helaman 16:22. Satan opægger til splid

- Hvorfor er det vigtigt at undgå splid med andre? Ældste Russell M. Nelson forklarede, at svaret rækker tilbage til forudtilværelsen:

»For at forstå, hvorfor Herren har befalet os ikke at så splid mellem os, må vi forstå det sande ophav til al splid. En profet i Mormons Bog afslører denne vigtige viden, endda inden Kristus blev født ... (se Hel 16:22) ...

Der fandtes splid inden jorden blev dannet. Da Guds plan for skabelsen og livet på jorden første gang blev fremlagt, råbte Guds sønner og døtre af glæde. Planen var afhængig af menneskets handlefrihed, dets efterfølgende fald fra Guds nærhed og af den barmhjertige tilvejebringelse af en Frelser til at forløse menneskeheden. Skrifterne afslører, at Lucifer ivrigt stræbte efter at *forpurre* planen ved at tilintetgøre menneskets handlefrihed ...

Satans selviske bestræbelser på at ændre Guds plan resulterede i stor splid i himlen ...

Denne krig i himlen var ikke en krig, hvor blodet flød. Det var en krig mellem modstridende idéer – begyndelsen til splid.

Skriften advarer gentagne gange om, at faderen til al splid kæmper mod vor himmelske Faders plan. Satans metode er baseret på splidens smitsomme kræftsygdom. Satans bevæggrund: Opnåelse af personlig hyldest endog på bekostning af Gud Herren selv* (se *Stjernen*, juli 1989, s. 61-62).

Overvej

- Tænk over, om du ville have accepteret disse profeter, dersom du havde levet på Samuels tid, og måske endda stillet dig op for at forsvare dem mod masserne. På hvilke måder føler du, at du følger de levende profeter i dit liv?
- Helaman 15:7 beskriver, hvad der førte til den store forandring blandt lamanitterne. Kender du nogen, som har haft en oplevelse, der har ændret deres liv, efter de havde lært skrifterne at kende?
- Læs Helaman 16:22. Hvad har du oplevet, der har været det mest nyttige redskab til at skabe fred og harmoni med din familie og dem, du omgås?

Forslag til opgaver

- Skriv et brev til en missionær. Lad brevet indeholde en beskrivelse af et princip, som du har lært om, ud fra Samuels belæring. Forklar hvordan du har tænkt dig at benytte det.
- Undervis til en familieaften om forskellen på at være hårdhjertet og have et sønderknust hjerte. Overvej at benytte skriftstederne fra Helaman 16:13-23 og 3 Nefi 9:20.

Indledning

Præsident Ezra Taft Benson (1899-1994) sagde: »I optegnelsen om nefitternes historie, lige før Frelserens besøg, ser vi mange lighedspunkter med vore dage, eftersom vi nu forventer Frelserens andet komme« (*Stjernen*, juli 1987, s. 3). Kun dem med faste vidnesbyrd, og som var fuldt ud omvendte, var i stand til at forblive standhaftige forud for Frelserens besøg i Amerika. Det samme gælder i dag. Kun dem med faste vidnesbyrd, og som er fuldt ud omvendte, vil være i stand til at forblive standhaftige forud for Frelserens andet komme. Et nøje studium af 3 Nefi 1-7 kan hjælpe dig til at forstå, hvordan dit vidnesbyrd om Jesus Kristus og omvendelse til hans evangelium vil give dig styrke til forblive tro mod Frelseren i denne udfordrende tid, som du lever i.

Kommentar

Det kan være lærerigt at sammenligne længden af bøgerne i Mormons Bog med den tidsperiode, de dækker. Der henvises til oversigten »Sider og tidsperioder i Mormons Bog« i tillægget (s. 398).

3 Nefi 1. Opfyldelsen af en profeti

- Nefi bad indtrængende til Herren, da fjender truede med at dræbe dem, som troede på de tegn, som lamanitten Samuel havde forudsagt. Som svar på hans bøn, sagde Herren til Nefi, at han ikke skulle frygte, for tegnene på Kristi fødsel ville blive givet den selvsamme nat. Optegnelsen dokumenterer nøje opfyldelsen af alle Samuels profetier (se oversigten under kommentar til Helaman 14 på s. 272-273).

3 Nefi 1:1. Den nefitiske kalender

- Igennem Mormons Bog bruger nefitterne tre forskellige referencepunkter til at angive tid i deres kalendere:

Referencepunkt	Hvornår blev det brugt	Skriftsteder
Fra den tid hvor Lehi forlod Jerusalem	600-92 f.Kr.	1 Nefi 1-Mosija 29
Fra den tid hvor styreformen ændredes fra kongerige til dommervælde	92 f.Kr. - 1 e.Kr.	Mosija 29-3 Nefi 1
Fra tiden for tegnene for Jesu Kristi fødsel	1-421 e.Kr.	3 Nefi 1-Moroni 10

Bemærk: Tegnene blev givet ved Jesu Kristi fødsel. Men de begyndte dog ikke at bruge det som referencepunkt før år 9 e.Kr.

3 Nefi 1:29. Vi må vogte os for at blive ført vild

- Vers 29 i 3 Nefi 1 viser, hvordan det blot kræver en enkelt generation at falde fra i apostasi. Vi læser den triste beretning om, hvordan børn af trofaste forældre, blev forledt »af løgne og smigrende ord ... til at slutte sig til disse gadiantonrøvere.«

Præsident Henry B. Eyring fra Det Første Præsidentskab har sagt: »Kirkens ungdom ... holder fremtiden i deres hænder. Kirken har altid været en generation fra at uddø. Hvis en hel generation gik tabt, hvad den ikke vil gøre, så ville vi miste Kirken. Men selv blot en enkelt person, som fortabes fra Jesu Kristi evangelium, lukker døre for generationer af efterkommere, medmindre Herren rækker ud for at bringe nogle af dem tilbage« (»We Must Raise Our Sights«, Church Educational System Conference on the Book of Mormon, 14. aug. 2001, s. 1; se LDS.org under gospel library/additional addresses/CES addresses).

- Præsident Gordon B. Hinckley (1910-2008) rådgav de unge i vor tid om, hvordan man undgår at falde fra sandheden:

»Til vore unge, denne generations herlige ungdom, siger jeg: Vær tro. Hold fast ved troen. Stå fast ved det, som I ved er rigtigt.

I står over for enorme fristelser. De kommer til jer i hallerne med populær underholdning, på internettet, i film, i fjernsynet, gennem tarvelig litteratur og på andre måder – listigt, pirrende og vanskeligt at modstå. Gruppepres kan være næsten overvældende. Men, mine kære unge venner, I må ikke give efter. I må være stærke. I må se fremad i stedet for at give efter for nuets forførende fristelse ...

I er den bedste generation, vi nogen sinde har haft. I kender evangeliet bedre. I er mere trofaste i jeres pligter. I er stærkere, når I møder de fristelser, der kommer til jer. Lev efter jeres standarder. Bed om vejledning og beskyttelse fra Herren. Han vil aldrig lade jer være alene. Han vil trøste jer. Han vil støtte jer. Han vil velsigne og gøre jer bedre og gøre jeres belønning sødmefuld og smuk. Og I vil opdage, at jeres eksempel vil tiltrække andre, som finder mod i jeres styrke« (se *Liahona*, nov. 2003, s. 83-84).

3 Nefi 2:1-2. De begyndte at tvivle på de tegn, de var blevet givet

- Umiddelbart efter at tegnene på Kristi fødsel var blevet givet, satte Satan ind med en masse løgne for at forhærde folkets hjerte (se 3 Ne 1:22). Selvom man ikke så virkningen med det samme, gik der ikke længe, før mange mennesker var blevet »hårde i hjertet og blinde i sindet og begyndte at tvivle på alt, som de havde hørt og set« (3 Ne 2:1).

Ældste Neal A. Maxwell (1926-2004) fra De Tolv Apostles Kvorum belærte om, at vi også kan være sårbare over for Satans angreb på vores tro: »Selv hos mennesker, som har haft særlige åndelige oplevelser, bevæger Satan sig meget hurtigt ind, og forsøger at få dem, som har set tegn, til »at tvivle på alt, som de [har] hørt og set« (3 Ne 2:1-2). Modstanderen har en større chance for at lokke os til at synes, at det, vi tror på, er fjollet, hvis vi bekymrer os om, hvorvidt vi virker fjolledede på vores medmennesker« (*Things As They Really Are*, 1978, s. 41).

Jerry Thompson, © IRI

Hvilken lektie bør troende lære om tegn og frelse? (se L&P 63:8-12). Tegn følger tro og er et produkt af det. De styrker den trofaste og fremmer tro hos den åndeligt modtagelige. Det primære formål med tegn er ikke at skabe tro, men at belønne den (se L&P 68:9-11). Tegn tvinger ingen til at tro. Trist nok er det ganske udbredt i både skriften og dagens verden, at de fleste forunderlige tegn og beviser på Guds kraft bliver ignoreret eller bortrationaliseret af dem uden tro.

3 NEFI 2:1-3

Hvordan forsøgte disse folk at bortforklare tegnene på Kristi fødsel? Hvad førte deres tvivl til? Hvordan påvirker tro handlinger?

3 Nefi 2:1-4. Hvorfor ser de ugudelige nogle gange tegn?

- I skriften kan vi finde visse årsager til, at Herren lejlighedsvist viser de ugudelige tegn:

For at give profeterne oprejsning. Det tegn, som Nefi, Helamans søn, gav folket omkring mordet på overdommeren viste, at Nefi havde ret (se Mosi 20:21).

Sørge for, at de ugudelige ikke har nogen undskyldning. De ugudelige er totalt ansvarlige for deres handlinger derefter. Herren har sagt: »Den, der søger efter tegn, skal se tegn, men ikke til frelse« (L&P 63:7).

Vise sandfærdigheden af profetens ord. Eftersom de ugudelige prøver at modbevise profeten, vil Herren lejlighedsvis vise uomtvistelige tegn (se Hel 9:2-4).

Fordømme de ugudelige. Når de ugudelige søger tegn, vækker det Herrens vrede og tjener til deres fordømmelse (se L&P 63:11). Frelseren har sagt, at »en ond og utro slægt kræver tegn« (Matt 12:39).

3 Nefi 3-4. Fysisk og åndelig forberedelse

- Det er let at se Satans præg på Giddianhis ord (3 Ne 3:1-10), eftersom han benyttede sig af smiger (v. 2), foregøgler omsorg (v. 5) og kommer med falske løfter (v. 7-8) for at opnå sine onde hensigter. Hvor lignede Giddianhis løfter om frihed dog djævelens, når alt han havde at tilbyde var trældom og et løfte om at dele ejendele, som ikke engang var hans (se v. 7).

Lakoneus rettede rask væk sin opmærksomhed mod folket. Han vidste, at de var nødt til at være fysisk såvel som åndeligt forberedte på det nært forestående angreb fra Giddianhis røverbande. Han fik folket til at bygge stærke fæstningsværker (v. 14) og samle deres hjerde og familier (v. 13) på et sted – i landet Zarahemla (v. 22-23). Han fik dem til at lave våben og rustninger (v. 26) og samle sig forråd til syv år (3 Ne 4:4). Lakoneus opfordrede folket til at efterlade det forladte land »øde«, så røverne ikke kunne skaffe sig føde der (v. 3-4).

Men vigtigst af alt fik Lakoneus folket til at forberede sig åndeligt. Han mindede dem om trygheden ved omvendelse (3 Ne 3:15). Hans folk omvendte sig og bad inderligt til Herren (v. 25; 4:8). Således forberedte de sig klogt både fysisk og åndeligt på det kommende angreb fra deres fjender.

- Vi er også blevet bedt om at forberede os fysisk og åndeligt i vore dage på de nært forestående ulykker. Ældste Dallin H. Oaks fra De Tolv Apostles Kvorum talte om, hvad vi bør gøre for at forberede os på begivenhederne forud for Frelserens komme:

»Hvad hvis dagen for hans komme er i morgen? Hvis vi vidste, at vi skulle møde Herren i morgen – fordi vi kunne se, at vi skulle dø en tidlig død, eller fordi han kom uventet – hvad ville vi da gøre i dag? Hvilke bekendelser ville vi aflægge? Hvilke vaner ville vi

lægge fra os? Hvilke regnskaber ville vi gøre op? Hvilken tilgivelse ville vi udvise? Hvilke vidnesbyrd ville vi aflægge?

Hvis vi ville gøre dette til den tid, hvorfor så ikke nu? Hvorfor ikke stræbe efter freden, mens der er fred at finde? Hvis vore forberedelseslamper er ved at brænde ud, så lad os straks begynde at fylde dem op med olie.

Vi må forberede os både timeligt og åndeligt til de begivenheder, som det er blevet profeteret skal finde sted ved det andet komme. Og den forberedelse, som der er størst sandsynlighed for, at vi forsømmer, er den, som ikke er så synlig, men som er noget vanskeligere – den åndelige ...

Følger vi Herrens befaling: »Stå I derfor på hellige steder og lad jer ikke flytte, førend Herrens dag kommer; for se, den kommer hurtigt« (L&P 87:8)? Hvad er det for hellige steder? De omfatter helt sikkert templet og den trofaste overholdelse af pagterne. De omfatter helt sikkert et hjem, hvor børnene er værdsat, og forældrene bliver respekteret. De hellige steder omfatter helt sikkert de ansvarsopgaver, som vi tildeles af vore præstedømmeledere, herunder missionærkaldelser og andre kald, som vi trofast varetager i vore grene, menigheder og stave« (se *Liahona*, maj 2004, s. 9-10).

3 Nefi 4:10. Tro på Gud overvinder frygt

- Nefitterne forberedte sig fysisk og åndeligt på at møde Giddianhis røverhær. Som en sidste handling, der viste underdanighed over for Gud, kastede de sig ned på jorden og anråbte Herren, hvilket deres fjender misfortolkede. Dernæst rejste de sig op og mødte deres fjender i tro på Gud (se 3 Ne 4:8-10). Vi kan også stå imod vore fjender og skifte vores frygt ud med tro på Gud.

Ældste M. Russell Ballard fra De Tolv Apostles Kvorum sagde dette omkring den tro, som er nødvendig for at møde nutidens udfordringer: »De kommende års udfordringer vil kræve, at vi erstatter frygt med tro for at forberede os selv og vores familie. Vi må være i stand til at overvinde frygten for fjender, der er imod os og truer os. Herren har sagt: »Frygt derfor ikke, lille hjord! Gør godt! Lad jord og helvede forene sig imod jer; for hvis I er bygget på min klippe, kan de ikke få magt over jer« (L&P 6:34)« (se *Stjernen*, jan. 1990, s. 32).

3 Nefi 5:1-3. Tro fører til omvendelse og alle gode gerninger

- Da ældste John H. Groberg tjente som medlem af De Halvfjerds, forklarede han forholdet mellem tro og omvendelse:

»Hvis vi tænker nøje over det, forstår vi, at den første grundsætning – tro på Herren Jesus Kristus – ligger bag alt andet; dvs. det kræver tro på Kristus at omvende sig eller blive døbt eller udføre nogen anden af evangeliets ordinancer. Jesus muliggjorde den frelsende omvendelse, og han gav dåben mening. Hvis vi har tro på ham, vil vi omvende os og blive døbt.

Hvis vi ikke omvender os eller nægter at blive døbt eller er uvillige til at holde hans bud, så skyldes det, at vi ikke har tilstrækkelig tro på ham. Derfor er omvendelse, dåb og alle de andre grundsætninger og ordinancer ikke fuldstændigt adskilte, men er faktisk en forlængelse af vores tro på Kristus. Uden tro på ham gør vi kun lidt af evig værdi. Med tro på ham bliver vores liv fokuseret på at udføre noget af evig værdi« (*Stjernen*, jan. 1994, s. 25).

3 NEFI 5:1-3; 6:4-5

*Hvad var det, folket vidste med vished?
Hvad sagde Mormon, der var den eneste ting, som kunne stoppe deres fremgang?*

3 Nefi 5:13. »En discipel af Jesus Kristus«

- Mormon beskrev sig selv som en Kristi discipel. Præsident Joseph Fielding Smith (1876-1972) forklarede beskaffenheden af Mormons kaldelse:

»Selvom de nefitiske tolv ved hver lejlighed omtales som disciple, så er det ikke desto mindre et faktum, at de var blevet overdraget guddommelig myndighed til at være særlige vidner om Kristus blandt deres eget

folk. Derfor var de rent faktisk apostle for det nefitiske folk, selvom deres myndighed, som det blev åbenbart til Nefi, i sidste ende skal underlægges Peters og de øvrige tolv, som blev udpeget i Palæstina« (*Answers to Gospel Questions*, komp. Joseph Fielding Smith jun., 5 bd., 1957-1966, 1:122).

Selvom Mormon personligt var kaldet som apostel, så kan udtrykket *discipel* også anvendes i en mere generel betydning. En discipel er altså »en, som følger Jesus Kristus og lever i overensstemmelse med Kristi lære (se L&P 41:5)« (Guide til Skrifterne, »Discipel«).

Ældste L. Tom Perry fra De Tolv Apostles Kvorum har desuden sagt:

»Følgende er skrevet angående det at være en discipel:

»Ordet *discipel* stammer fra latin og betyder en elev. En Kristi discipel er en, som er ved at lære at blive som Kristus, altså at tænke, føle og handle som han gør. At være en sand discipel, at gennemføre læretiden, er den mest krævende proces, der findes. Ingen anden kan sammenlignes ... med den, hverken hvad angår krav eller belønninger. Den kræver den totale forandring af et menneske, fra det naturlige menneskes tilstand til at blive hellig, en, der elsker Herren og tjener ham af hele sit hjerte, sjæl, sind og styrke« (Chauncey C. Riddle, »Becoming a Disciple, *Ensign*, sep. 1974, s. 81)« (se *Liahona*, jan. 2001, s. 73).

Udover at tale om det at være discipel kommer Mormon måske her med en udtalelse om, at han ikke blot har myndighed som en discipel, men som en Jesu Kristi apostel.

3 Nefi 5:22-26. Formålet med indsamlingen i de sidste dage

- Ældste Dallin H. Oaks forklarede betydningen af og hensigten med indsamlingen:

»Et andet af tidernes tegn er indsamlingen af de trofaste (se L&P 133:4). I denne sidste uddelings første tid omfattede indsamlingen til Zion forskellige steder i USA: Kirtland, Missouri, Nauvoo og i bjergene. Medlemmerne blev altid indsamlet, hvor der skulle bygges et tempel.

Med tilladelse fra SDH-kirkens arkiver

Med oprettelsen af stave og opførelsen af templer i de fleste lande med et stort antal trofaste medlemmer lyder den nuværende befaling ikke, at vi skal samles på ét sted, men at vi skal samles i stavene i vore egne hjemlande. Der kan de trofaste nyde evighedsens fulde velsignelser i Herrens hus. Der kan de i deres egne hjemlande adlyde Herrens befaling om at udvide folkets grænser og befæste Zions stave (se L&P 101:21; 133:9, 14). På denne måde er Zions stave som et forsvær og tilflugtssted fra uvejret og fra vreden, når den ufortyndet skal udøses over hele jorden (L&P 115:6) (se *Liahona*, maj 2004, s. 8).

3 NEFI 6:10-16, 18, 29

Hvad var det, der førte til, at så mange nefitter faldt fra den sande lære? Hvordan kan dette tjene som advarsel for os i de sidste dage?

3 Nefi 6:12. Fremgang og fred kan føre til stolthed

- I årene umiddelbare inden Frelseren personligt betjente nefitterne, nød befolkningen en kort periode med fremgang. Desværre førte denne midlertidige fremgang til »stolthed og praleri på grund af deres overordentlig[t] store rigdomme« (3 Ne 6:10).

Præsident Henry B. Eyring advarede mod sådanne udfordringer i vor tid: »En smule velstand og fred, ja, blot den mindste fremgang, kan få os til at føle os selvtilstrækkelige. Vi kan hurtigt komme til at føle, at vi har styr på vores liv, at forandringen til det bedre var vores eget værk, og at det ikke skyldes den Gud, som kommunikerer med os gennem Åndens stille, sagte røst.

Stolthed skaber en støj inden i os, som gør det vanskeligt at høre Åndens stille røst. Og i vores forfængelighed holder vi snart op med overhovedet at lytte efter den. Vi kan hurtigt komme til at tro, at vi ikke har brug for den« (se *Liahona*, jan. 2002, s. 17).

- Adskillige gange i Mormons Bogs historie går folket gennem et kredsløb af retfærdighed, fremgang, rigdom, stolthed, ondskab, ødelæggelse, ydmyghed og så retfærdighed igen. For yderligere information og et diagram over stolthedens kredsløb henvises til »Kredsløbet mellem retfærdighed og ugudelighed« i tillægget (s. 401).

3 Nefi 6:12-13. Vi afgør selv, hvordan vi reagerer på vore omgivelser

- Optegnelsen fortæller os, at »nogle var indbildske i stolthed, og andre var overordentlig[t] ydmyge« (3 Ne 6:13). Vi afgør selv hver især, hvilken vej vi vælger. Ældste Marvin J. Ashton (1915-1994) fra De Tolv Apostles Kvorum har om dette princip sagt: »Det er ganske vist, at et af vore gudgivne privilegier er retten til at vælge, hvilken indstilling vi indtager under livets forskellige omstændigheder. Vi kan lade begivenheder omkring os afgøre vore handlinger – eller vi kan tage personligt ejerskab og styre vores liv ved at gøre brug af den rene religions principper. Ren og ubesmittet gudsdyrkelse er at lære Jesu Kristi evangelium og derefter føre det ud i livet. Intet vil nogensinde tjene os til virkelig gavn, førend vi anvender det i vores liv« (se *Den danske Stjerne*, apr. 1983, s. 122).

3 Nefi 6:15-18. Satan fristede dem til bevidst at synde mod Gud

- Satan, som gjorde oprør mod Gud i forudtilværelsen (se Moses 4:3; L&P 29:36; 76:25), stræber efter at opægge til oprør blandt Guds hellige. Faren ved bevidst at deltage i synd har at gøre med den røst, vi vælger at følge. Kong Benjamin sagde advarende:

»Og se, jeg siger jer, mine brødre, at hvis I, efter at I har fået kundskab om og er blevet undervist i alt dette, skulle overtræde og gå imod det, der er blevet talt ...

Jeg siger jer, at det menneske, der gør dette, han kommer frem i åbent oprør mod Gud; derfor vælger han at adlyde den onde ånd, og bliver en fjende af al retfærdighed; derfor har Herren ingen plads i ham, for han bor ikke i vanhellige templer« (Mosi 2:36-37).

- I forbindelse med dette har ældste Neal A. Maxwell sagt: »Det bør helt sikkert mane mere til eftertanke end det gør, når man tænker på, hvor skødesløst vi ofte giver Satan, som ikke kunne kontrollere sit eget ego i forudtilværelsen, en så grufuld kontrol over vores ego her. Vi lader ofte *indirekte* modstanderen gøre det nu, som vi nægtede at lade ham gøre *direkte* dengang« (*We Will Prove Them Herewith*, 1982, s. 45).

- Ældste M. Russell Ballard sagde desuden følgende om faren ved Satans fristelser:

»I forudtilværelsen, inden vi forlod vor himmelske Faders nærhed, advarede han os om de nye oplevelser, vi ville få her i livet. Vi vidste, at vi ville få et fysisk legeme af kød og knogler. Da vi aldrig havde kendt dødelighed før, havde vi ingen erfaring med dødelighedens fristelser. Men vor himmelske Fader kendte og forstod dem. Han befalede os at kontrollere vores legeme og underlægge den vores ånd. Vores ånd skulle overvinde de fysiske fristelser, som vores legeme ville støde på i den timelige verden. Åndelig magt over Satans indflydelse får vi gennem at holde Herren Jesu Kristi befalinger ...

Satan vil forsøge at friste os på tider og måder, som udnytter vore største svagheder eller nedbryder vores styrke. Men hans løfter om fornøjelse er flygtige bedrag. Hans onde hensigt er at lokke os til at synde, for han ved, at når vi synder, afskærer vi os fra vor himmelske Fader og Frelseren, Jesus Kristus. Vi begynder at bevæge os væk fra vor himmelske Faders lovede velsignelser og nærme os den elendighed og pine, som Satan og hans tilhængere lider under. Ved at synde bringer vi os selv i Satans magt.

Men, mine kære, unge venner, jeg forstår, hvilken kamp det dagligt er for jer at holde Herrens bud. Kampen om

jeres sjæle bliver stadig voldsommere. Fjenden er stærk og snu. Men i jeres fysiske legeme huser I en stærk ånd, som er søn eller datter af Gud. Fordi vor himmelske Fader elsker jer og ønsker, at I vender hjem til ham, har han givet jer en samvittighed, der fortæller jeres ånd, hvornår I holder

Herrens bud, og hvornår I ikke gør det. Hvis I vil lytte lidt mere til jeres åndelige jeg, som er evigt, end til jeres dødelige jeg, som er forgængeligt, så kan I altid modstå Satans fristelser og overvinde hans forsøg på at få magt over jer« (*Stjernen*, juli 1993, s. 6).

3 Nefi 7:15-26. Nefis og hans medhjælperes trofasthed

- Et lyspunkt i en ellers trist beretning om nefitternes frafald fra deres retskaffenhed er Nefis og hans gruppes standhaftige trofasthed. De viser os et eksempel til efterfølgelse, så vi kan være retfærdige trods ugudelige tider. Vi læser om Nefis faste vidnesbyrd, som han har fået gennem personlige oplevelser (se 3 Ne 7:15), og at han frimodigt forkyndte »omvendelse og syndsforladelse ved tro på Herren Jesus Kristus« (v. 16). Han betjente med kraft og autoritet på grund af hans store »tro på Herren Jesus Kristus« (v. 18), og de, som tog mod hans vidnesbyrd, fik selv »Guds kraft og Ånd« at føle (v. 21). De, som troede, blev helbredt (se v. 22), omvendte sig, blev døbt og fik »forladelse for deres synder« (se v. 24-25).

3 NEFI 7:21-25

Hvad gjorde de, som var blevet omvendt? Hvad er din erfaring med disse vigtige principper?

3 Nefi 7:21-26. Fuld omvendelse

- Ældste Richard G. Scott fra De Tolv Apostles Kvorum har talt om forskellen på dem, som omvender sig fuldt ud, og dem, som stadig mangler. Han underviste desuden om det fortsatte behov for et omvendelseskredsløb, som opbygger standhaftighed i Kristi sande efterfølgere:

»Vi har alle set, hvordan nogle mennesker går gennem livet og konsekvent gør det rigtige ... Når de står over for vanskelige valg, synes de uvægerligt at træffe de rigtige valg, selv om de har haft fristende alternativer. Vi ved, at de udsættes for fristelser, men de synes ikke at ænse dem. Vi har også set, hvordan andre ikke er så tapre i deres beslutninger. I et stærkt, åndeligt miljø beslutter de sig for at gøre tingene bedre ... og dog er de snart tilbage i det samme, som de besluttede sig for at holde op med ...

Til tider bruges ordet *omvendelse* til at beskrive, når en oprigtig person beslutter at blive døbt. Men *omvendelse* betyder i virkeligheden meget mere end det ... Præsident Marion G. Romney forklarede omvendelse:

»Omvendelse betyder at gå fra en tro eller kurs til en anden. Omvendelse er en åndelig og moralsk forandring. *Omvendelse* betyder ikke blot en fornuftsmæssig anerkendelse af Jesus og hans lærdomme, men også en tro, der tilskynder til ... tro på ham og på hans evangelium. En tro, som fremkalder en forvandling, en virkelig ændring i ens forståelse af livets mening og af ens lydighed mod Gud – i interesser, i tanker og i adfærd. Hos en person, der er fuldstændigt omvendt, er ønsker om de ting, der er uforenelige med Jesu Kristi evangelium, døde. Og de erstattes af en kærlighed til Gud med en fast og fremherskende beslutning om at holde hans befalinger. (Conference Report, Guatemala Area Conference 1977, s. 8) ...

Sand omvendelse er ganske enkelt frugten af *tro*, *omvendelse* og *konsekvent lydighed*. *Tro* kommer ved at høre Guds ord (se Rom 10:17) og handle derefter. Du modtager et bekræftende vidnesbyrd fra Helligånden om det, som du tager imod i *tro* og ved villigt at handle derefter (se Eter 12:6). Du ledes til at *omvende* dig fra de fejl, som udspringer af at have gjort noget forkert eller undladt at gøre noget rigtigt. Som følge deraf vil din evne til *altid at adlyde* blive styrket. Dette kredsløb af *tro*, *omvendelse* og *konsekvent lydighed* vil lede dig til en højere grad af omvendelse med de deraf følgende velsignelser« (se *Liahona*, juli 2002, s. 26-27).

Overvej

- Hvad betyder det at være en Kristi discipel? (se 3 Ne 5:13). Hvad kunne hjælpe dig til at være en mere hengiven Jesu Kristi discipel?

- Uretfærdigheden blandt nefitterne behandles i 3 Nefi 6:14. Hvad betød denne uretfærdighed for Kirken? Hvad sagde Mormon var den reelle årsag til denne uretfærdighed? (se v. 15). Hvad sker der generelt med folk, når de begynder at tro, at de er bedre end andre? Hvordan beviser denne del af Mormons Bog Ordsp 16:18?
- Vi er blevet belært om vigtigheden af, at handlinger ledsager tro, og om vigtigheden af at holde ud i tro. Disse kapitler indeholder både gode og dårlige eksempler på dette. Hvilke eksempler lagde du mærke til? Hvad kan vi lære af disse eksempler? Hvilke af dem havde direkte betydning for din stræben efter at være trofast?

Forslag til opgaver

- Vi lærer om vigtigheden af personlige vidnesbyrd og omvendelse i 3 Nefi 1-7. Del et stykke papir op i to kolonner og sæt følgende overskrifter over dem:
 1. Indstillinger, overbevisninger og handlinger som fører til et personligt vidnesbyrd og omvendelse
 2. Indstillinger, overbevisninger og handlinger som forpurrer et personligt vidnesbyrd og omvendelse

Læs dernæst 3 Nefi 1-7 igennem og placer de begivenheder, principper og læresætninger, du finder, i den passende kolonne. Skriv en kort forklaring på, hvad du har lært af denne øvelse, og undervis om det ved en familieaften.
- Præsident Ezra Taft Benson sagde, at mange af de hændelser, der fandt sted umiddelbart inden Frelserens første komme i Mormons Bog, ligner tegnene for hans andet komme. Lav en liste over begivenheder, lærdomme, doktriner og principper fra Helaman 14 til 3 Nefi 7, som du synes har paralleller til de sidste dage.
- Lær 3 Nefi 5:13 udenad. Når du gentager ordene, så tænk på, hvordan du kan forkynde Frelserens ord for andre. Det kan være, at du ønsker at indlede din trosforkyndelse med ordene: »Jeg tror, at ...«

Indledning

Tænk over vor himmelske Faders verbale vidnesbyrd: »Se, min elskede Søn, i hvem jeg har velbehag, i hvem jeg har herliggjort mit navn – hør ham« (3 Ne 11:7). Prøv at forestille dig, hvordan du ville have reageret, hvis du havde været der, da denne bekendtgørelse fandt sted, og Jesus Kristus viste sig – den største begivenhed i Mormons Bog. Forestil dig, hvordan du ville føle det, hvis du hørte Sønnen sige: »Se, jeg er Jesus Kristus, som profeterne bevidnede skulle komme til verden« (3 Ne 11:10). Overvej den indflydelse det fik på dem, som modtog et åndeligt og fysisk vidnesbyrd om, at Jesus Kristus lever.

Guds stemme blev hørt af folket adskillige gange. Når du læser 3 Nefi 8-11, så læg mærke til, hvad han belærte dem om. Overvej din evne til at genkende Guds røst og følge hans budskab til dig.

Kommentar

3 Nefi 8:1. Udførelse af mirakler i Jesu Kristi navn

- Nefi bemærkede, at »der var ingen, der kunne gøre et mirakel i Jesu navn, medmindre han var rensset helt og aldeles for al sin ugudelighed« (3 Ne 8:1; se også L&P 121:36 .

Følgende historie, som ældste Vaughn J. Featherstone fortalte, da han tjente i Det Præsiderende Biskopråd, viser, hvorfor det er nødvendigt, at præstedømmebærere holder sig rene til hver en tid:

»Folk kan ikke skjule synd. Man kan ikke håne Gud og bære Herrens hellige præstedømme og lade som om, man er hans tjener.

Jeg kender en stor mand, som holdt sin døde søn i sine arme og sagde: »I Jesu Kristi navn og med det hellige Melkisedekske Præstedømmes magt og myndighed befaler jeg dig at leve.« Og den døde dreng åbnede sine øjne.

Denne dejlige bror kunne umuligt have gjort dette, dersom han havde læst pornografi et par aftener før, eller hvis han havde overtrådt på anden lignende måde. Præstedømme kræver ren adfærd for at virke« (*Ensign*, maj 1975, s. 66)

- Ældste Jeffrey R. Holland fra De Tolv Apostles Kvorum forklarede, at selv om ikke alle præstedømmehandlinger vil resultere i mirakuløse begivenheder, så er det

kun de værdige, som kan udføre mirakler i Kristi navn. Præstedømmebærere må holde sig rene: »Unge venner i både Det Aronske og Det Melkisedekske Præstedømme, ikke alle bønner besvares så hurtigt, og ikke enhver præstedømmeudtalelse kan befale fornyelse eller opretholdelsen af livet. Af og til er Guds vilje anderledes. Men, unge mænd, I vil, hvis det ikke allerede er tilfældet, lære, at i utrygge, selv i farlige stunder, vil jeres tro og jeres præstedømme kræve det allerbedste af jer og det bedste, I kan kalde ned fra himlen. I dreng i Det Aronske Præstedømme bruger ikke præstedømmet på nøjagtig samme måde som en ordineret ældste bruger Det Melkisedekske Præstedømme, men alle præstedømmebærere skal være redskaber i Guds hænder og for at være det, skal I – som Josva sagde – »I skal hellige jer« (Jos 3:5). I må være rede og værdige til at handle« (se *Liahona*, jan. 2001, s. 47-48).

3 Nefi 8:6-19. Fysiske omvæltninger vidner om Kristus

- »Et stort og skrækkeligt uvejr ... som man aldrig før havde set i landet« slap ubeskrivelige naturkatastrofer løs (3 Ne 8:6-7). Dette fysiske kaos var i Amerika et tegn på, at Jesus Kristus blev korsfæstet i Jerusalem (se 1 Ne 19:10-12; Hel 14:20-21). Nogle fysiske omvæltninger i vor tid vidner om, at det andet komme er nær.

Ældste Dallin H. Oaks fra De Tolv Apostles Kvorum talte om, at den øgede forekomst af store jordskælv er et tegn på det andet komme: »Tegn på det andet komme viser sig overalt omkring os og synes at tage til i hyppighed og styrke. For eksempel rummer listen over

større jordskælv i *The World Almanac and Book of Facts fra 2004* dobbelt så mange jordskælv i 1980'erne og 1990'erne som i de foregående to årtier (s. 189-190). Den viser også en yderligere voldsom stigning i de første år af dette århundrede. Listen over betydelige oversvømmelser og tidevandsbølger samt listen over orkaner, tyfoner og snestorme over hele verden viser en tilsvarende stigning i de senere år (s. 188-189). De stigninger, der fremkommer ved at sammenligne med tallene fra halvtreds år siden, kan bortforklares som ændringer i rapporteringskriterierne, men den tiltagende tendens til naturkatastrofer inden for de sidste par årtier er ildevarslende« (*Liahona*, maj 2004, s. 7-8).

3 Nefi 8:23. Tre dages mørke

- Tre dages mørke symboliserede Jesu Kristi død, for han er »verdens lys og liv« (3 Ne 11:11). Mormon understregede, at de tre dages mørke var et tegn, der blev givet på Frelserens død (se 1 Ne 19:10; Hel 14:27; 3 Ne 8:23). Efter han havde beskrevet de skader, der var forvoldt af en »vældig storm« (3 Ne 8:5), som varede i tre timer, skrev Mormon, at det totale mørke var et af de tegn, som nu var blevet opfyldt (se 3 Ne 10:14). Mørket var så intenst, at man slet ikke kunne »tænde noget lys« (3 Ne 8:21). I denne tid med mørke lå Jesu Kristi legeme, verdens Lys, i graven. På dagen for hans opstandelse, og efter Kristus havde overvundet døden, kom lyset igen til folket i Amerika og vidnede om Kristi sejr over døden og mørket (se 3 Ne 10:9-11).

3 NEFI 8:24-25

Hvilken årsag angav de overlevende for denne frygtelige ødelæggelse? Hvordan passer det ind i vor tid?

3 Nefi 8:24-25. Forkastelse af profeterne medfører lidelse

- Akkurat som i gamle dage medfører forkastelse af profeterne lidelse. Præsident N. Eldon Tanner (1898-1982) fra Det Første Præsidentskab sammenlignede den lidelse, de hellige i Amerika led under den ødelæggelse,

som fulgte Frelserens død, med den ødelæggelse, som i vor tid rammer dem, som ikke vil følge tidens profeter:

»I dagens verden afviser man Guds profeters budskab. Er det ikke sandt, at man hører gråd og tænders gnidsel over hele landet, fordi menneskene ligger i krig med hinanden? Har vi ikke mange blandt os, som sørger over deres vildfarne unge og de tragedier, der rammer dem, som vender sig fra retskaffenhed og lider under følgerne af at have forsøgt sig med alkohol, tobak, narkotika og andre forbudte ting? Hvor mange sørgende har vi som resultat af den udbredte lovløshed i vores samfund? Vi er nødt til at give agt på det, historien har lært os, medmindre vi skal fortæres, som tidligere civilisationer er blevet.

Det var det budskab, Kristus bragte med sig til det nefitiske folk« (se *Den danske Stjerne*, aug. 1975, s. 38).

3 Nefi 9:14. Kom til mig

- Jesus Kristus kom med dette løfte: »Velsignede er de, som kommer til mig« (3 Ne 9:14).

Ældste Jeffrey R. Holland forklarede betydningen af denne indbydelse, og hvordan den gælder os: »Kom,« siger han kærligt. »Kom og følg mig.« Uanset hvor du er på vej hen, så kom først og se, hvor og på hvad jeg bruger min tid. Lær af mig, gå med mig, tal med mig og tro. Lyt, når jeg beder. Så vil du få svar på dine egne bønner. Gud vil give jeres sjæl hvile. Kom og følg mig« (se *Stjernen*, jan. 1998, s. 67).

3 Nefi 9:19-20. En ændring i befalingen om at ofre

- Befalingen om slagtofre blev første gang givet til Adam. Formålet med slagtofrene var at henlede opmærksomheden på Frelserens store offer. De trofaste blev belært om, at slagtofrene ville ophøre efter Guds Søn havde udgydt sit blod i »et stort og sidste offer« (Alma 34:10). Amulek forklarede, at slagtofre efter Jesu Kristi forsoning ikke mere ville være påkrævet: »Så skal der være, eller må der nødvendigvis være, en ende på blodsudgydelse; så skal moseloven være opfyldt ... og dette store og sidste offer bliver Guds Søn, ja, altomfattende og evigt« (Alma 34:13-14). Da Jesu Kristi sonoffer var fuldført, forkyndte Guds røst til folket i Mormons

Bog: »Jeg vil ikke tage imod nogen af jeres slagtofre og jeres brændofre« (3 Ne 9:19).

- Selv om slagt- og brændofrene ophørte (3 Ne 9:19), så afskaffede Herren ikke offerloven. Idet ældste D. Todd Christofferson fra De Tolv Apostles Kvorum brugte 3 Nefi 9:20, forklarede han, at Herren i dag fordrer et andet slags offer:

»Frelseren sagde efter sin forsoning og opstandelse, at han ikke længere ville acceptere dyreofre. Den gave eller det offer, som han nu ville acceptere, er »et sønderknust hjerte og en angerfuld ånd« (3 Ne 9:20) ... I kan ofre jeres sønderknuste eller omvendte hjerte og jeres angerfulde eller lydige ånd til Herren som en gave. Det er i virkeligheden jer selv, som er en gave – det som I er, og som I er ved at blive.

Er der noget i jer eller i jeres liv, som er urent eller uværdigt? Når I fjerner det, er det en gave til Frelseren. Er der en god vane eller kvalitet, som mangler i jeres liv? Når I tilegner den og gør den til en del af jeres karakter, giver I Herren en gave« (se *Liahona*, maj 2004, s. 12).

3 Nefi 9:20. »De vidste det ikke«

- Præsident Ezra Taft Benson (1899-1994) forklarede, at der er mange, som udvikler sig åndeligt, men som ikke opfatter deres egen stille udvikling: »Dag for dag kommer sidste dages hellige Herren nærmere, uden at de rigtigt kan se, at de opbygger et guddommeligt liv. De lever som gode, hjælpsomme og pligtopfyldende mennesker. De er som de lamanitter, som Herren sagde »blev døbt med ild og med Helligånden, og de vidste det ikke« (3 Ne 9:20; fremhævelse tilføjet)« (se »En mægtig forandring i hjertet«, *Stjernen*, mar. 1990, s. 7).

- Præsident Boyd K. Packer, præsident for De Tolv Apostles Kvorum, brugte det samme skriftsted til at udtrykke bekymring for, om Helligånden blev genkendt, som den burde blive. Han opmuntrede sidste dages hellige til at pleje Helligåndsgaven og gav råd om, hvordan man kan genkende Ånden:

»Alt for mange af os er som dem, om hvem Herren sagde, kom »med et sønderknust hjerte og en angerfuld ånd ... [men som] på det tidspunkt, da de blev omvendt, blev døbt med ild og med Helligånden, og de vidste det ikke« (3 Ne 9:20; fremhævelse tilføjet).

Forestil jer det! »Og de vidste det ikke.« Det er ikke ualmindeligt at have modtaget gaven, uden rigtig at vide det

... Der er så mange steder, vi skal hen, så meget vi skal nå i denne larmende verden. Vi kan have for travlt til at lægge mærke til Åndens tilskyndelser« (se *Liahona*, juli 2000, s. 9-10).

3 Nefi 10:5-6. »Som en høne samler sine kyllinger«

- Sammenligningen med en høne, som samler sine kyllinger, og Herren, som samler sit folk, giver en interessant indsigt. En høne holder meget af sine kyllinger og vil sætte livet til for at beskytte dem. Når fare truer, så samler hun dem under sine vinger for at beskytte dem. På lignende vis elsker Herren sit folk, Israels hus. Han ofrede sit liv for sit folk og stræbte efter at samle dem, så han kunne beskytte og pleje dem. Mange gange valgte Israel dog at forsage Herren.

I en kommentar til 3 Nefi 10:5-6 sagde præsident Henry B. Eyring fra Det Første Præsidentskab, at Frelseren vil hjælpe dem, som prøver at komme til ham:

»Mere end en gang har han sagt, at han vil samle os hos sig, som en høne samler sine kyllinger under sine vinger. Han siger, at vi må vælge at komme til ham i ydmyghed og med nok tro på ham til at omvende os »med hjertets faste forsæt« (3 Ne 10:6).

En måde at gøre det på er at samles med de hellige i hans kirke. Gå til jeres møder, selv når det synes svært. Dersom I er fast besluttede, vil han hjælpe jer med at finde styrken til at gøre det« (se *Liahona*, maj 2004, s. 18).

3 Nefi 10:12. »Dem, der tog imod profeterne«

- Tryghed følger ofte, når vi følger profeterne. Nefitterne, som »tog imod profeterne« – blev reddet trods de store ødelæggelser (3 Ne 10:12). Ældste M. Russell Ballard fra De Tolv Apostles Kvorum forklarede, at vi ligesom nefitterne må følge vores profet, hvis vi vil gøre os håb om at finde sikkerhed, fred, fremgang og glæde:

»Det er ikke en ringe ting, brødre og søstre, at have en Guds profet i vores midte. De velsignelser, som kommer til os i livet, når vi lytter til Herrens ord, som gives os gennem ham, er store og vidunderlige ... Når vi lytter til Herrens råd, som de kommer til udtryk gennem ordene fra Kirkens præsident, så bør vores svar være positivt og uden tøven. Historien viser, at der er sikkerhed, fred, fremgang og glæde i at give agt på profetens råd« (se *Liahona*, juli 2001, s. 80).

- Præsident Boyd K. Packer vidnede om, at der kommer velsignelser til dem, som følger profeterne, og advarede om følgerne af at afvise dem:

»En gang var Karl G. Maeser leder for et hold unge missionærer, som skulle over Alperne. Da de nåede bjergtoppen, så han tilbage på en lang række pæle der var stukket ned i sneen for at markere en sikker vej over den ellers så lumske gletsjer.

Han bad alle missionærerne om at gøre holdt, hvorpå han pegede ned mod pælene og sagde: »Brødre, her står Guds præstedømme. Det er bare almindelige pæle som alle andre ... men den position, de indtager, gør dem til det, de betyder for os. Hvis vi træder et skridt bort fra den vej, farer vi vild« (i Alma P. Burton, *Karl G. Maeser, Mormon Educator*, Salt Lake City: Deseret Book Co., 1953, s. 22).

Selvom ingen af os er fuldkomne, så går Kirken fremad, ledet af ganske almindelige mennesker.

Herren har lovet:

»Og hvis mit folk vil give agt på min røst og på mine tjeneres røst, hvem jeg har udpeget til at lede mit folk, se, sandelig siger jeg jer, så skal de ikke blive flyttet fra deres sted.

Men hvis de ikke vil give agt på min røst eller på disse mænds røst, hvem jeg har udpeget, da skal de ikke blive velsignet« (L&P 124:45-46).

Brødre og søstre, jeg bærer vidnesbyrd om, at Kirkens ledere er kaldet af Gud ved den rette myndighed, og at Kirken er bekendt med, at de har denne myndighed, og at de er blevet forskriftsmæssigt ordineret af Kirkens ledere. Hvis vi følger dem vil vi blive frelst. Hvis vi kommer bort fra dem, vil vi sandelig være fortabte« (se *Den danske Stjerne*, aprilkonferencen 1985, s. 34).

3 Nefi 11:3. De hørte en røst

- Ældste Dallin H. Oaks underviste i, at den »sagte røst« – som fik »hjertet til at brænde« (3 Ne 11:3; fremhævelse tilføjet) hos dem, i højere grad var en følelse end en lyd: »Ordet »brænde« i dette skriftsted omtaler helt sikkert en følelse af trøst og klarhed« (»At undervise og lære ved Ånden«, *Liahona*, maj 1999, s. 22).

- Akkurat som nefitterne »åbnede deres ører« (3 Ne 11:5) for at høre Guds røst, må vi også vise opmærksomhed, når vi mærker Åndens blide tilskyndelser, forklarede præsident Boyd K. Packer:

»Åndens røst er i skrifterne beskrevet som hverken »høj« eller »barsk«. Det er ikke »en tordenrøst, ej heller ... en røst som en tumultagtig larm«. Det er snarere en »stille røst af fuldkommen mildhed, som havde det været en hvisken,« og den kan gennembore »helt ind til selve sjælen« og få »hjertet til at brænde« (3 Ne 11:3; Hel 5:30; L&P 85:6-7). Husk, at profeten Elias lærte, at Herrens røst ikke var i stormen, ej heller i jordskælvet, ej heller i ilden, men at den var en »sagte susen« (1 Kong 19:12).

Ånden fanger ikke vores opmærksomhed ved at råbe til eller ruske i os. Den hvisker snarere. Den påvirker os så blidt, at er vi forudindtaget, fornemmer vi det måske slet ikke. (Det er ikke så underligt, at visdomsordet blev åbenbaret for os, for hvordan skulle en alkoholiker eller narkoman kunne fornemme en sådan røst?)

Fra tid til anden tilskynder den os blot tilstrækkeligt til, at vi giver agt. Men de fleste gange vil Ånden trække sig tilbage, hvis vi ikke giver agt på dens blide følelse« (se »Herrens lys«, *Den danske Stjerne*, juli 1983, s. 30).

3 Nefi 11:5-7. »Se, min elskede Søn«

- Præsident Ezra Taft Benson talte om, hvor sjælden en oplevelse det er at høre vor himmelske Faders røst:

»Der er ikke ret mange mennesker i verdens historie, som virkelig har hørt Gud Faderens røst tale til dem. Da folket kiggede op mod himlen, så de »en mand stige ned fra himlen, og han var klædt i en hvid kjortel; og han kom ned og stod midt blandt dem« (3 Ne 11:8).

Det var et herliggjort, opstandent væsen, et medlem af Guddommen, Skaberen af utallige verdener, Abrahams, Isaks og Jakobs Gud, som de så for deres øjne!« (se *Stjernen*, juli 1987, s. 4).

3 Nefi 11:11. »Det bitre bæger«

- Præsident James E. Faust (1920-2007) fra Det Første Præsidentskab talte om, at det at følge Frelserens eksempel i svære tider kan hjælpe os til at kunne klare vores personlige bitre bæger: »Mange medlemmer mener fejlagtigt, at når de må drikke af det bitre bæger, som de er blevet tildelt, så slipper andre for dette bæger. I de første ord til folket på det vestlige kontinent talte Jesus af Nazaret gribende om det bitre bæger, som Faderen havde givet ham (se 3 Ne 11:11). Enhver sjæl må sluge et vist mål bitterhed. Forældre til et barn, der kommer på afveje, oplever en sorg, der trods enhver beskrivelse. En kvinde, hvis mand er ond eller ufølsom, kan dagligt føle sig sønderknust. Medlemmer, der ikke bliver gift, føler måske sorg og skuffelse. Men når man har drukket af det bitre bæger, kommer der et tidspunkt, hvor man må erkende situationen, som den er, og række opad og ud til andre. Præsident Harold B. Lee sagde: »Lad ikke selvmedlidenhed eller desperation lokke dig bort fra den kurs, du ved er rigtig.« Frelseren har indstillet kompasset: Vi må fødes igen i ånd og hjerte« (»Født på ny«, *Stjernen*, juni 1998, s. 3-4).

3 Nefi 11:14-17. Naglemærkerne i hans hænder, fødder og side

- Da den opstandne Herre viste sig for nefitterne, opfordrede han dem til at mærke sårene i hans hænder, fødder og side, så de kunne bevidne hans opstandelse (se 3 Ne 11:14). Ældste Jeffrey R. Holland belærte om, at Jesu Kristi dødelige sår var kendetegn på hans offer:

»Uanset hvor grå vore dage kan synes, har de været meget mørkere for verdens Frelser. Som en påmindelse om de dage har Jesus endog i et opstandent og på anden måde fuldkommengjort legeme valgt at beholde sårene i hænderne og i fødderne og i siden til gavn for sine disciple – tegn, om man vil, på, at pinefulde ting

sker selv for de rene og de fuldkomne; tegn, om man vil, på, at smerte i denne verden *ikke* er bevis på, at Gud ikke elsker jer; tegn, om man vil, på, at problemer forsvinder, og at lykken kan blive vores. Mind andre om, at det er den sårede Kristus, der er vores sjæls kaptajn, han som endnu bærer arrene fra vores tilgivelse, læsionerne efter hans kærlighed og ydmyghed, det oprevne kød af lydighed og offer.

Disse sår udgør den vigtigste måde, hvorpå vi skal genkende ham, når han kommer. Måske byder han os komme frem, sådan som han har budt andre komme frem, for at se og føle de mærker. Da vil vi, om ikke inden, så i hvert fald på det tidspunkt, sammen med Esajas mindes, at det var for os, at Gud var »foragtet og opgivet ... en lidelsesmand, kendt med sygdom, at han blev gennemført for vore overtrædelser og knust for vore synder. Han blev straffet, for at vi kunne få fred, ved hans sår blev vi helbredt« (Es 53:3, 5)« (se »Undervise, prædike, helbrede«, *Liahona*, jan. 2003, s. 22).

3 Nefi 11:16-21. Hosianna

- »Ordet *Hosianna* er en translitteration af et hebraisk ord for bønfoldelse, som egentlig betyder: »O, skænk frelse. Tydeligvis bad folket Frelseren om at belære dem om vejen til frelse, hvorfor det ikke er spor overraskende, at han straks underviste dem i evangeliets grundlæggende principper og ordinancer« (Daniel H. Ludlow, *A Companion to Your Study of the Book of Mormon*, 1976, s. 261-262).

3 Nefi 11:21-27. Vigtigheden af dåb

- Der synes at have været nogen strid blandt nefitterne om, hvordan man døbte. Herren gjorde det klart, hvordan ordinancen skulle udføres. Præsident Boyd K. Packer forklarede vigtigheden af dåben og advarede os om ikke at ændre på denne hellige ordinance:

»Dåb ved nedsænkning til syndernes forladelse er evangeliets første ordinance. Dåb skal ske ved nedsænkning, for det er både et symbol på at rejse sig fra den timelige død og graven og på den påkrævede rensning for at blive forløst fra åndelig død.

Ifølge planen er dåb ikke blot at indtræde i Jesu Kristi Kirke. Det begynder med en åndelig genfødsel, som med tiden fører tilbage til Guds nærhed.

Dersom vi virkelig forstod, hvad dåben kendetegner, ville vi aldrig betragte den som triviell, ej heller ændre på den form, som denne hellige ordinance udføres på ... Gennem nadveren fornyer vi denne pagt« (*Our Father's Plan*, 1984, s. 39-40).

3 NEFI 11:29

Hvorfor råder Frelserens os til at undgå strid?

3 Nefi 11:28-30. Undgå strid

- Præsident Henry B. Eyring hjalp os til at forstå, at Guds Ånd ikke fører folk ind i strid: »Når mennesker har den Ånd hos sig, kan vi forvente harmoni. Ånden indgyder sandhedens vidnesbyrd i vores hjerte, hvilket forener dem, der bærer dette vidnesbyrd for hinanden. Guds Ånd sår aldrig splid (se 3 Ne 11:29). Den skaber aldrig følelser af skel, der leder til strid mellem mennesker (se Joseph F. Smith, *Evangeliske lærdomme*, s. 109). Den fører til personlig fred og en følelse af harmoni med andre. Den forener sjæle. En forenet familie, en forenet kirke og en fredelig verden afhænger af forenede sjæle« (se *Stjernen*, juli 1998, s. 71).

- Præsident Thomas S. Monson kom med følgende beretning, som viser de velsignelser, der følger af at undgå strid. Efter at have læst 3 Nefi 11:28-30 sagde han:

»Lad mig afslutte med en beretning om to mænd, som er mine helte. Deres heltegerning blev ikke udført på nationalt plan, men i stedet for i en fredelig dal, der er kendt som Midway i Utah.

For mange år siden tjente Roy Kohler og Grant Remund sammen i forskellige kirkekaldelser. De var de bedste venner. De var landmænd og havde malkekvæg. Så opstod der en misforståelse, som gav anledning til splid mellem dem.

Senere, da Roy Kohler blev alvorligt syg af kræft og kun havde kort tid tilbage at leve i, besøgte min hustru Frances og jeg Roy og hans hustru, og jeg gav ham en

velsignelse. Da vi talte sammen bagefter, sagde bror Kohler: »Lad mig fortælle dig om en af de skønneste oplevelser, jeg har haft i mit liv.« Så fortalte han om den misforståelse, der havde hersket mellem ham og Grant Remund, og det efterfølgende kølige forhold. Han sagde: »Vi var blevet uvenner.«

»Og,« fortsatte Roy, »jeg havde netop kørt høet ind til vinteren, da der pludselig en nat ved selvantændelse gik ild i høet, hvorved høet, laden og alt inden i den brændte ned til grunden. Jeg var knust,« sagde Roy. »Jeg vidste overhovedet ikke, hvad jeg skulle stille op. Natten var mørk, bortset fra de ulmende gløder efter ilden. Da så jeg pludselig et lys fra nogle traktorer og noget tungt maskineri komme mod mig oppe fra vejen i retning af Grant Remunds gård. Mens »redningssholdet« drejede ind i vores indkørsel og mødte mig midt i mine tårer, sagde Grant: »Roy, du har noget af et svineri, du skal have ryddet op i. Mine drenge og jeg er klar. Lad os komme i gang.« Sammen kastede de sig over opgaven. Borte for evigt var den skjulte kile, som en kort tid havde adskilt dem. De arbejdede hele natten og indtil den næste dag, og mange andre fra omegnen hjalp til.

Roy Kohler er gået bort, og Grant Remund er ved at blive gammel. Deres sønner har tjent sammen i det samme biskopråd. Jeg værdsætter virkelig disse to skønne familiers venskab« (se *Liahona*, juli 2002, s. 22).

3 Nefi 11:28-40. Jesus forkyndte sin lære

- Udtrykket »min lære« findes otte gange i vers 28-40 i 3 Nefi 11. Herren beskrev sin lære som bestående af omvendelse og dåb. Nefi brugte med et tilsvarende sprog i 2 Nefi 31 en del tid på at beskrive det, han kaldte »Kristi lære«. Nefi inkluderede tro, omvendelse, dåb, Helligånden, studium af skriften og at holde ud til enden på sin liste over Kristi lære. Herren gentager senere under sit besøg blandt folket i Mormons Bog de samme principper (se 3 Ne 27) og kaldte dem »mit evangelium«. Disse principper minder om TA 1:4: »Vi tror, at evangeliets første principper og ordinancer er: 1) Tro på Herren Jesus Kristus, 2) Omvendelse, 3) Dåb ved nedsenkning i vand til syndernes forladelse, 4) Håndspåbyggelse for Helligåndsgaven.«

Overvej

- Hvorfor er totalt mørke et passende tegn på Frelserens død?
- Hvordan har Herren forsøgt at få dig ind i sin fold?
- Hvordan opnår et menneske »et sønderknust hjerte« og »en angerfuld ånd« (3 Ne 9:20).
- Hvad er forskellen på »stridens ånd« (3 Ne 11:29) og en diskussion for at løse en uoverensstemmelse? Hvordan kan mennesker være uenige uden at blive stridbare?

Forslag til opgaver

- Kun de, som havde taget imod profeterne, overlevede ødelæggelserne inden Herrens komme. Skriv en liste over de råd, vi har fået ved de sidste generalkonferencer fra profeten og medlemmerne af De Tolv Apostles Kvorum. Planlæg, hvordan du vil anvende dem i dit liv.
- Både Nefi og lamanitten Samuel profeterede specifikt om den ødelæggelse, som ville finde sted i Amerika, kort tid efter Jesus Kristus døde i Jerusalem. Sammenlign profetierne i 2 Nefi 26:3-9 og Helaman 14:20-27 med deres opfyldelse i 3 Nefi 8:5-23.
- Meget få mennesker i verden har rent faktisk hørt vor himmelske Faders røst tale til dem. Lav et skema for at sammenligne de ord, vor himmelske Fader sagde, da Jesus Kristus blev døbt (se Matt 3:17; Mark 1:11; Luk 3:22); på Forklarelsens bjerg (se Matt 17:5; Mark 9:7; Luk 9:35); til nefitterne (3 Ne 11:7) og til profeten Joseph Smith (JS-H 1:17). Beskriv betydningen af hver af disse udtalelser.

Indledning

Under sin tjeneste på jorden holdt Jesus bjergprædikenen for at opmuntre sine disciple til at stræbe hen imod fuldkommenhed med et oprigtigt hjerte. Efter sin opstandelse viste Jesus sig for folket i Mormons Bog på den vestlige halvkugle og holdt denne prædiken igen.

De evangeliske standarder, der omhandles i denne prædiken, er gennem nutidig åbenbaring atter blevet stadfæstet i vor tid. Præsident James E. Faust (1920-2007) fra Det Første Præsidentskab har sagt: »Frelserens epokegørende budskab i bjergprædikenen har lige så stor betydning for os alle, som budskabet fra den brændende busk havde: »Men stræb først efter at opbygge Guds rige og at grundfæste hans retfærdighed« (JSO, Matt 6:38; se også Matt 6:33). Dette budskab må trænge ind i vores hjerte og sjæl. Ved at tage imod dette budskab indtager vi vores personlige standpunkt i livet« (se *Liahona*, maj 2004, s. 67).

Gennem dit studium af disse hellige principper i Mormons Bog vil du opnå en indsigt, som kan være dig en hjælp til at forblive trofast og på vejen mod fuldkommenhed.

Kommentar

3 Nefi 12-14. En rettesnor for livet

- Bjergprædikenen, som man både finder i Bibelen og i Mormons Bog, er Herrens rettesnor for fuldkommenhed. Om denne prædiken sagde præsident Harold B. Lee (1899-1973): »Kristus kom ikke alene til verden for at sone for menneskets synder, men for at sætte et eksempel for verden omkring standarderne med hensyn til Guds fuldkomne love og lydighed imod Faderen. I Mesterens bjergprædiken gav han os en slags åbenbaring om hans egne egenskaber, som var fuldkomne, eller man kan kalde det en slags »selvbiografi, hvor enhver stavelse var blevet skrevet i gerninger,« og ved at gøre det, har han givet os en rettesnor for vores eget liv« (*Decisions for Successful Living*, 1973, s. 55-56).

3 Nefi 12:1-2. Giv agt på apostlenes ord

- Frelseren indledte sin prædiken til nefitterne ved at henlede deres opmærksomhed på vigtigheden af at følge de tolv nefitiske disciple, som han havde kaldet og bemyndiget. Nutidig åbenbaring har også fremhævet den

sikkerhed og de velsignelser, der kommer af at følge Herrens udvalgte tjenere (se L&P 1:38¹; 21:6). Ældste Jeffrey R. Holland fra De Tolv Apostles Kvorum har forklaret, hvorfor det er af afgørende betydning for os, at vi følger Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostles Kvorum i dag:

Jerry Thompson, © IRI

»Således har Kirkens apostolske og profetiske grundvold altid været til for at velsigne os til alle tider, men *især* i modgang og fare, når vi føler os som små børn, forvirrede eller desorienterede og måske lidt bange, og når ondsindede mennesker eller Djævelen med snedighed forsøger at skræmme eller vildlede os. Til tider som dem, der kommer i vor tid, er Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostles Kvorum bemyndiget af Gud og opretholdt af jer som profeter, seere og åbenbarere ...

En sådan grundvold i Kristus har og vil altid være en beskyttelse. I en tid som vor – og sådan vil det mere eller mindre altid være – vil livets storme »ingen magt ... få over jer« (Hel 5:12)« (se *Liahona*, nov. 2004, s. 7).

3 NEFI 12:1-2

Sammenlign disse vers med Matt 5:1-2.
Hvad tilføjer beretningen fra Mormons Bog?

3 Nefi 12:3-12. Saligprisningerne

- Frelserens prædiken begynder med nogle udtalelser, der omtales som saligprisningerne. Det er en række udtalelser, som indledes med »Velsignede er ...

(se 3 Ne 12:1-11«). Ord som disse beskriver det resultat, som hellige opnår ved at anvende belæringerne i denne prædiken.

I LDS Bible Dictionary forklares det, at »Beatitudes« »beskriver visse egenskaber, som tilsammen danner og forædler en åndelig karakter, og alle disse vil være til stede, når som helst denne karakter forefindes i sin fuldkommenhed. Saligprisningerne er ikke isolerede udtalelser, men er sammenhængende og progressive i deres opbygning« (»Beatitudes«, s. 620). Guide til Skrifterne tilføjer: »Saligprisningerne er opbygget på en sådan måde, at hver af dem bygger på den foregående« (»Saligprisningerne«).

Præsident Harold B. Lee belærte om, at saligprisningerne indbefatter »grundlaget for et perfekt liv«: »Fire af dem har at gøre med vores jeg, og fire handler om vores sociale relationer med andre« (*Decisions for Successful Living*, 1973, s. 57, 60). Følgende oversigt viser dette forhold:

Omkring mig.	Omkring andre.
Velsignede er de fattige i ånden.	Salige er de sagtmødige.
Velsignede er alle de, som sørger.	Velsignede er de barmhjertige.
Velsignede er alle de, som hungrer og tørster efter retfærdighed.	Velsignede er alle de, som stifter fred.
Velsignede er alle de rene af hjertet.	Velsignede er alle de, som bliver forfulgt for mit navns skyld.

3 Nefi 12:3. »Velsignede er de fattige i ånden, som kommer til mig«

- Præsident Harold B. Lee forklarede, hvad det betyder at være fattig i ånden:

»Mesteren sagde: »Salige er de fattige i ånden, for Himmeriget er deres« (Matt 5:3). De fattige i ånden betyder

naturligvis dem, som er åndeligt trængende, som føler sig så åndeligt udpint, at de med stor længsel rækker ud efter hjælp ...

Enhver af os må, dersom vi vil stræbe efter fuldkommenhed, stille os selv dette spørgsmål på et tidspunkt: »Hvad mangler jeg endnu?« – dersom vi vil fortsætte vores færd på den vej, som fører til fuldkommenhed« (*Stand Ye in Holy Places*, 1974, s. 210).

- Udtrykket »som kommer til mig« (3 Ne 12:3) finder man ikke i Det Nye Testaments udgave af Bjergprædiken, men det tydeliggør Frelserens lære. Det er en velsignelse at være fattig i ånden, *hvis* vi kommer til Kristus. Frelseren beskrev i 3 Nefi 12:2, hvordan vi begynder at komme til ham. Ordene »som kommer til mig« kan principielt også tilføjes andre saligprisninger. For at blive trøstet (v. 4), arve jorden (v. 5), blive fyldt med Helligånden (v. 6), møde barmhjertighed (v. 7) eller se Gud (v. 8) er vi nødt til at komme til Kristus.

Da Frelseren i sin prædiken nævnte, at man skulle komme til ham, nævnte han dåb 19 gange mellem 3 Nefi 11:21 og 12:2. For at »komme til Kristus« kræves det, at man tager imod de frelsende ordinancer.

Præsident Ezra Taft Benson (1899-1994) beskrev flere måder, hvorpå vi kan komme til Kristus: »Kom til Kristus ved at forkynde evangeliet, fuldkommengøre os og forløse vore døde. Når vi kommer til Kristus bliver vi, vores familie og vor himmelske Faders børn, både levende og døde, velsignet« (se *Stjernen*, juli 1988, s. 85).

3 Nefi 12:4. »Velsignede er alle de, som sørger«

- Ældste Spencer J. Condie fra De Halvfjerds forklarede, hvordan saligprisningerne kan anses for at være progressive: »Saligprisningerne kan betragtes som en opskrift på retfærdighed, som trinvis tager til, idet det begynder med »de fattige i ånden, som kommer til [Kristus]« (3 Ne 12:3). Det næste trin i den celestiale retning er at *sørge* især over vore synder, for bedrøvelse efter Guds vilje virker omvendelse til frelse« (2 Kor 7:10)« (*Your Agency, Handle with Care*, 1996, s. 8).

3 Nefi 12:5. »Velsignede er de sagtmødige«

- Præsident Spencer W. Kimball (1895-1985), forklarede, at sagsmodighed ikke må forveksles med svaghed:

»Dersom Herren var sagtmodig og ydmyg, så må man ydmygt gøre, som han gjorde, ved frejdigt at fordømme ondt, tappert skride frem med retfærdige gerninger, modigt imødekomme ethvert problem, mestre sig selv og situationerne omkring sig og være noget nær intetnende om personlig ære.

Ydmyghed er hverken selvhøjtidelig, indbildsk eller stolt. Den er ikke svag, vaklende eller underdanig ...

Ydmyg og *sagtmodig* betegner i høj grad dyder, ikke svagheder. De betegner et jævnt mildt temperament uden had og begær ... Det er ikke underdanig underkastelse. Den er ikke kuert eller frygtsom ...

Hvordan bliver man ydmyg? For mig handler det om konstant at blive påmindet om min afhængighed af ham. Hvem afhænger alt af? Herren. Hvordan minder man sig selv om det? Gennem oprigtig, vedvarende, ærbødig og taknemlig bøn« (*The Teachings of Spencer W. Kimball*, red. Edward L. Kimball, 1982, s. 232-233).

3 Nefi 12:6. »Som hungrer og tørster efter retfærdighed«

- Da søster Sheri L. Dew tjente i Hjælpeforeningens hovedpræsidentskab, forklarede hun sammenhængen mellem *begær* (hunger og tørst) og *handling* og enden til at arbejde for at opnå de ønskede resultater: »Vores evne til at høre åndeligt hænger sammen med vores villighed til at arbejde på det. Præsident Hinckley har ofte sagt, at den eneste måde, han kan få noget gjort på, er ved at gå på knæ og trygle om hjælp og derpå stå op og gå i gang. Denne kombination af tro og hårdt arbejde er den fuldendte plan for at lære Åndens sprog. Frelseren belærte: »Velsignede er alle de, som *hungrer* og *tørster* efter retfærdigheden, for de skal fyldes med Helligånden« (3 Ne 12:6; fremhævelse tilføjet). At hungre og tørste medfører intet andet end hårdt åndeligt arbejde. Tilbedelse i templet, omvendelse for at blive stadigt renere, tilgivende og søgende efter tilgivelse samt oprigtig faste og bøn øger altsammen vores modtagelighed over for Ånden. Åndeligt arbejde *virker* og er nøglen til at høre Herrens røst« (»Vi er ikke alene«, *Liahona*, jan. 1999, s. 114).

3 Nefi 12:8. »Rene af hjertet«

- Ældste Joseph B. Wirthlin (1917-2008) fra De Tolv Apostles Kvorum forklarede, hvad det betyder at være ren af hjertet:

»At være uden svig er at være ren af hjertet, en altafgørende dyd for dem, som gerne vil tælles blandt Kristi sande tilhængere ...

Dersom vi er uden svig, er vi ærlige, sandfærdige og retskafne. Disse er alle guddommelige egenskaber og er påkrævet af de hellige. De, som er ærlige, er retfærdige og sandfærdige i deres tale, ligefremme i deres handlinger, blottet for bedrag og hævet over at stjæle, fremstille noget urigtigt og enhver anden svigagtig handling. Ærlighed hører Gud til, og uærlighed er af djævelen, som helt fra begyndelsen var løgner. Retfærdighed betyder at leve et liv i harmoni med evangeliets love, principper og ordnancer« (*Finding Peace in Our Lives*, 1995, s. 181-182).

3 Nefi 12:9. Fredsstifere

- Ældste Russell M. Nelson fra De Tolv Apostles Kvorum vidnede om, hvilken kilde man må trække på for at blive fredstifter: »At komme til Jesus Kristus som er »Freds Fyrste« (Es 9:5) er vejen til fred på jord og Guds velbehag blandt menneskene (se Luk 2:14)«, (se *Liahona*, nov. 2002, s. 39).

- Ældste Bruce R. McConkie (1915-1985) fra De Tolv Apostles Kvorum beskrev, hvordan man bliver en fredstifter: »Fredsstifere: I den sande betydning er det kun de, som tror og spreder evangeliets fylde, der er fredstifere i den betydning, det har i saligprisningerne. Evangeliet er fredens budskab til alle mennesker. Guds børn: De der er blevet adopteret ind i Guds familie gennem deres hengivenhed for sandheden. Deraf er de blevet Guds arvinger og Kristi medarvinger (Rom. 8:14-18; Gal. 3:26-29; 4:1-7)« (*Doctrinal New Testament Commentary*, 3 vols., 1971-1973, 1:216).

3 Nefi 12:13. »Jordens salt«

- Beretningen i Mormons Bog antyder, at det »at være jordens salt« er et mål, som Kirkens medlemmer bør stræbe efter (3 Ne 12:13). I de mosaiske religiøse ritualer var saltpagten en påmindelse om, at vi bør huske og holde vore pagter med Gud (se 4 Mos 18:19; 2 Krøn 13:5). De hellige bør på lignende vis hjælpe med at genoprette og bevare pagterne i disse sidste dage. Lære og Pagter 101:39-40 vidner om, hvad man må gøre for at blive regnet for »jordens salt.«

At blive regnet for »jordens salt« indebærer en vigtig betydning. Da ældste Carlos E. Asay (1926-1999)

tjente i De Halvfjerds' Præsidium, forklarede han til præstedømmebærere:

»Når mennesker bliver kaldet til mit evigtvarende evangelium og slutter pagt med en evigtvarende pagt, bliver de regnet for jordens salt og menneskenes kraft;

de er kaldet til at være menneskenes kraft (L&P 101:39-40; fremhævelse tilføjet).

Ordet *kraft* (*k-r-a-f-t*) betegner smag, velsmagende, interessant kvalitet og godt ry ...

En verdenskendt kemiker har sagt, at salt ikke mister sin kraft med årene. Kraften går tabt ved opblanding og forurening. Det er ligesådan med præstedømmets kraft. Den opløses heller ikke med årene, den går også kun tabt ved opblanding og forurening ...

Kraften og særpræget forlader en mand, hvis han forurener sit sind med urene tanker, skænder sin mund ved at tale andet end det, der er sandt, og misbruger sin styrke ved at udføre noget ondt ...

Jeg vil gerne give jer disse enkle retningslinjer, de er især rettet til de unge mænd, som et middel til at bevare kraften: Hvis noget ikke er *rent*, så lad være med at tænke på det; hvis det ikke er *sandt*, så tal ikke om det; hvis det ikke er *godt*, så lad være med at gøre det (se Marcus Aurelius, 'The Meditations of Marcus Aurelius', i *The Harvard Classics*, Charles W. Eliot, red., New York: P. F. Collier and Son, 1909, s. 211) («*Den danske Stjerne*, okt. 1980, s. 71-72).

3 Nefi 12:14-16. »Lad derfor jeres lys skinne«

- Ældste Robert D. Hales fra De Tolv Apostles Kvorum fortalte om en personlig erfaring omkring vigtigheden af at være et lys for andre:

»Da jeg voksede op på Long Island i New York, lærte jeg, hvor afgørende lys var for folk, som rejser i mørke på det åbne hav. Hvor er et forfaldent fyrtårn farligt! Hvor

er det katastrofalt, når fyrtårnets lys er gået ud!

Vi, som har Helligåndens gave, skal være tro mod dens tilskyndelser, så vi kan være et lys for andre.

»Således skal jeres lys skinne for mennesker,« siger Herren, »så de ser jeres gode gerninger og priser jeres fader, som er i himlene.« (Matt 5:15-16).

Vi ved aldrig, hvem der regner med os. Og, som Frelseren sagde, vi »ved ikke, om de ikke vil omvende sig og angre deres synder og komme til mig af hele hjertet, og jeg skal helbrede dem, og I skal være midlet til at bringe dem frelse« (3 Ne 18:32)« (se *Liahona*, juli 2002, s. 78).

3 Nefi 12:17-20, 46-47. Moseloven blev opfyldt ved Jesus Kristus.

- Da Frelseren gik omkring og tjente på jorden, havde moseloven været israelitternes religiøse og sociale fundament i over 1000 år. Nefitterne var i besiddelse af den skrevne optegnelse af loven på bronzepladerne, og de nefitiske profeter underviste i og iagttog loven. Da Frelseren besøgte nefitterne, belærte han dem om, at loven var blevet helt opfyldt i ham. De skulle dog ikke tro, at moseloven var blevet nedbrudt eller forkastet (se 3 Ne 12:17-18). Hvordan opfyldte Frelseren moseloven uden at nedbryde den? Moseloven bestod af både *moralske* og *rituelle* aspekter.

De *moralske* aspekter omfattede befalinger som: »Du må ikke begå drab« og »du må ikke begå ægteskabsbrud.« Jesus Kristus lærte nefitterne, at de ikke blot skulle undgå mord og hor, men også vrede og begær – tilstande i hjertet som leder til mord og hor (se 3 Ne 12:21-30). Således opfylder Jesu Kristi evangelium loven i den forstand, at det udvider det moralske aspekt ved moseloven ved at være en højere lov; det indeholder alle moselovens moralske bud og sætter dem ind i en kontekst af større evangeliske principper, som fordrer en forandring i hjertet.

De *rituelle* aspekter af moseloven omfatter befalinger om slag- og brændofre – det som Abinadi kaldte »skikke og ... ordinancer« (Mosi 13:30). De nefitiske profeter forstod, at disse dele af moseloven skulle hjælpe folket med at se frem mod Jesu Kristi sonoffer (se 2 Ne 25:24; Jakob 4:5; Mosi 16:14-15). Da Frelserens jordiske tjenestegerning derfor var fuldbragt, skulle disse fremadskuende ordinancer ikke længere pege hen mod fremtidige begivenheder – eftersom de havde fundet sted, og ordinancerne på den måde var blevet opfyldt. Derfor lærte Frelseren nefitterne, at »slagtofre og brændofre [skulle] høre op«, og at hans tilhængere

i stedet skulle bringe et offer bestående af et »sønderknust hjerte og en angerfuld ånd« (3 Ne 9:19-20). I stedet for ordinancer, der pegede fremad mod forsoningen, indstiftede Frelseren nadveren, en ordinance til ihukommelse af Frelserens sonoffer (se 3 Ne 18:1-11).

- Ældste Bruce R. McConkie har udtalt: »Jesus kom for at gengive evangeliets fylde, som menneskene havde nydt før Moses' tid, inden den lavere lov gjaldt. Det er indlysende, at han ikke kom for at nedbryde det, han selv havde åbenbaret for Moses, på samme måde som en matematikprofessor ikke slår en pæl igennem matematikken ved at afsløre principper for integralregning for sine elever. Jesus kom for at bygge på det fundament, som Moses havde lagt. Ved at gengive evangeliets fylde opfyldte han behovet for overholdelse af det forberedende evangeliums krav og betingelser. Ingen behøvede længere at vandre i månens skær, for solen strålede i al sin glans« (*Doctrinal New Testament Commentary*, 1:219-220; se også Stephen E. Robinson, »The Law after Christ«, *Ensign*, sep. 1983, s. 68-73).

3 Nefi 12:19. »Et sønderknust hjerte og en angerfuld ånd«

- Ældste Richard G. Scott fra De Tolv Apostles Kvorum vidnede om værdien i at have et sønderknust hjerte og en angerfuld ånd: »Jeg vidner om, at »forløsningen [udvirkes] i og ved den hellige Messias ... for alle dem, der har *et sønderknust hjerte og en angerfuld ånd*, og for ingen andre kan lovens krav blive opfyldt« (2 Ne 2:6-7; fremhævelse tilføjet). Det absolutte krav i form af »et sønderknust hjerte og en angerfuld ånd« angiver behovet for at være underdanige, føjelige og ydmyge (dvs. lærevillige) og villige til at adlyde« (se *Stjernen*, juli 1997, s. 57).

3 Nefi 12:27-29. Undgå begær

- Ældste Richard G. Scott sammenlignede både resultatet og motivationen for henholdsvis kærlighed og begær: »Kærlighed, sådan som Herren definerer det, ophøjer, beskytter, respekterer og beriger andre. Den motiverer os til at yde ofre for andre. Satan fremmer en falsk kærlighed, der kaldes begær. Den drives af en hunger efter at stille sin personlige appetit. Den, der

praktiserer dette bedrag, bryder sig ikke meget om den smerte og nedbrydning, der forvoldes andre. Selv om det ofte kamufleres bag smigrende ord, er motivationen selvisk tilfredsstillelse« (se *Stjernen*, juli 1991, s. 34).

3 Nefi 12:30. Tag jeres kors op

- Ældste Neal A. Maxwell (1926-2004) fra De Tolv Apostles Kvorum forklarede udtrykket at »tage sit kors op«:

»Det, at man *dagligt* tager sit kors op, betyder, at man *dagligt* fornægter sig selv kødets lyster.

Ved at gøre som Mesteren, der led fristelser og ikke »gav efter for dem«, kan vi også leve i en verden fyldt med »fristelser, der ... [kun er] menneskelige« (1 Kor 10:13). Selvfølgelig bemærkede Jesus de enorme fristelser, han mødte, men han tænkte ikke frem og tilbage over dem. I stedet for afviste han dem prompte. Dersom vi begynder at lege med tanken om fristelser, så begynder de snart at lege med os! At afvise disse uønskede logerende ved sindets indgang er en måde ikke at give agt på dem. Desuden er disse eventuelle logerende de rene barbarer, og kan, hvis de lukkes ind, kun sættes ud med stort traume til følge« (se *Stjernen*, juli 1987, s. 64).

3 Nefi 12:31-32. »Den, der gifter sig med hende, der er fraskilt, begår ægteskabsbrud«

- Ældste Bruce R. McConkie beskrev, hvem Frelseren talte om her, og hvordan det gælder os i dag:

»Denne strikse lov omkring skilsmisse blev ikke givet til farisæerne, ej heller til verden i almindelighed, men kun til disciplene »i huset«, på et senere tidspunkt som Markus forklarer. Desuden begrænsede Jesus udtrykkeligt dens anvendelse. Alle mænd kunne ikke leve efter så høj en standard, den gjaldt kun dem, »til hvem den var givet.

Den kan have været gældende til forskellige tider og blandt forskellige folk, men Kirken er ikke bundet af den i dag. I vor tid er skilsmisse tilladt i Kirken af forskellige andre årsager end seksuel umoral, og fraskilte personer har lov til at gifte sig igen og nyde alle evangeliets velsignelser« (*Doctrinal New Testament Commentary*, 1:548-549).

• Det kunne se ud som om, at hensigten med Frelserens ord ikke var at fordømme dem, som gifter sig med en fraskilt, men at lære folket, at skilsmisse ikke er løsningen på alle de små irritationer, der opstår i et ægteskab. I en tale om skilsmisse sagde præsident Gordon B. Hinckley (1910-2008):

»Selvfølgelig er alt i et ægteskab ikke idel lykke. For nogle år siden klippede jeg disse ord ud af en artikel af Jenkins Lloyd Jones:

»Der synes at herske en overtro blandt mange tusinde af vore unge, som holder i hånd og kissemisses i bilerne om, at ægteskabet er en hytte omgivet af stedseblomstrende stokroser, hvortil en evig ung og smuk ægtemand kommer hjem til en ligeså evig ung og fortryllende hustru. Når stokroserne visner, kedsomheden sætter ind og regningerne kommer, står man i kø for at blive skilt ...

Alle, som forestiller sig, at denne lykkeitilstand er normal, spilder en masse tid på at rende rundt og føle, at de er gået glip af noget« (Big Rock Candy Mountains, *Deseret News*, 12. juni 1973, s. A4) ...

Blandt de største og mest almindelige tragedier er skilsmisse. Det er blevet en stor plage. I det seneste nummer af *World Almanac* står der, at der USA i løbet af de sidste 12 måneder med udgangen af marts 1990 rundt regnet blev indgået 2.423.000 ægteskaber. I den samme periode blev omkring 1.1770.00 par skilt« (se *The World Almanac and Book of Facts 1991*, New York: World Almanac, 1990, s. 834).

Det betyder i USA, at et par bliver skilt næsten hver gang to par bliver gift ...

Selvishhed er ofte roden til problemerne ...

»Alt for mange, der indgår ægteskab, er blevet forkælet og pylret om og er på en eller anden måde blevet forledt til at tro, at alt skal være helt rigtigt altid, at livet er en række forlystelser, og at lyster skal tilfredsstilles uden hensyn til principper. Hvor tragiske er ikke resultaterne af en sådan hul og urimelig tankegang!

© 1986 Derek Smith

... Midlet mod de fleste problemer i ægteskabet er ikke skilsmisse. Det er omvendelse. Det er ikke separation. Det ligger i enkel retskaffenhed, som får mennesket til at beslutte sig til at opfylde sine forpligtelser. Man finder den i den gyldne regel ...

Man må være villig til at overse små fejl, at tilgive og dernæst at glemme.

Man må kontrollere sin tunge. Hidsighed er ondt og ødelæggende og tilintetgør hengivenhed og frastøder kærlighed.

Der må udvises selvdisciplin, der holder sådant misbrug i skak ...

Nu og da kan der være en berettiget årsag til skilsmisse. Jeg siger ikke, at det aldrig er berettiget. Men jeg siger uden tøven, at denne plage blandt os, som synes at blive større overalt, ikke er af Gud, men at det i stedet er modstanderen af retskaffenhed og fred og sandhed, der virker blandt os« (se *Stjernen*, juli 1991, s. 70-71).

3 Nefi 12:48. »Derfor ønsker jeg, at I skal være fuldkomne«

• Det er ikke muligt at blive fuldkommen i dette liv. Men som præsident James E. Faust har forklaret, så må vi stræbe efter fuldkommenhed nu, så vi kan være i stand til at opnå den i det næste liv: »Fuldkommenhed er et evigt mål. Selvom vi ikke kan blive fuldkomne i livet på jorden, så er det en befaling, at vi stræber efter at blive det, hvilken vi til syvende og sidst, gennem forsoningen, kan holde« (se *Liahona*, juli 1999, s. 19).

• Præsident Spencer W. Kimball forklarede også behovet for at stræbe efter fuldkommenhed: »Så vær da fuldkomne, som jeres himmelske Fader er fuldkommen!« (Matt 5:48). Nuvel, det er et opnåeligt mål. Vi bliver ikke ophøjet, vi når ikke vores bestemmelsessted, medmindre vi er fuldkomne, og nu er den bedste tid i verden til at begynde at blive det. Jeg har ikke megen tålmodighed med mennesker som siger: »Ingen er fuldkommen« og dermed indirekte siger: »Så hvorfor gøre forsøget?« Selvfølgelig er ingen helt fuldkomne, men nogle er kommet et stykke op ad stigen« (*Teachings of Spencer W. Kimball*, s. 165).

3 Nefi 13:1-8, 16-18. Skilt ikke åbenlyst med jeres gode gerninger

• Disse vers i 3 Nefi lærer os, at vi ikke skal give penge til den fattige eller bede eller faste åbenlyst, for at andre skal se det. Herren opfordrer os til at udoø gode gerninger i det skjulte. Præsident Thomas S. Monson forklarede værdien af anonym tjeneste:

»Jeg gik hen til informationen på et stort hospital for at få oplyst, hvilket stue-nummer en patient, jeg ville besøge, lå på. Dette hospital undergik, som de fleste andre i dette land, en stor udvidelse. Bag skranken, hvor receptionisten sad, var der en imponerende plade

med navne på donorer som havde gjort denne udvidelse mulig. Navne på de sponsorer, som havde bidraget med 100.000 dollars var smukt indgraveret på et separat messingskilt, der hang i en glitrende kæde fra det store skilt.

Navnene på sponsorerne var velkendte. Der var både repræsentanter for handelsstanden, industrimagnater og uddannelsesinstitutioner. Jeg følte en taknemlighed for deres velgørende gavmildhed. Så faldt mine øjne på et anderledes messingskilt – der var intet navn på. Et ord, blot ét ord var indgraveret: »Anonym«. Jeg smilede og tænkte på, hvem den unavngivne donor kunne være. Det var helt sikkert, at vedkommende havde nydt en stille glæde, som var andre ukendt ...

Sidste vinter (1981) styrtede et moderne fly, kort tid efter det var lettet, ned i den isfyldte Potomac-flod. Der blev vist taperhed og heldedåd den dag, den mest dramatiske bevidnede piloten i redningshelikopteren. Man firede redningslinen ned til en, der kæmpede for at overleve. Frem for selv at gribe linen og komme i sikkerhed, så bandt manden linen om en anden, som så blev firet op i sikkerhed. Man firede rebet ned igen og endnu én blev reddet. Fem personer blev reddet op af det iskolde vand. Men blandt dem fandt man ikke den anonyme helt. Uden navns nævnelse »efterlod han ærefuldt sit minde i den frostklare luft« (Stephen Spender, »I think continually of those –, i *Masterpieces of Religious Verse*, red. James Dalton Morrison, New York: Harper and Brothers Publishers, s. 291) ...

Må sådan sand tjeneste vejlede os. Må vi se opad, når vi går frem i tjeneste for vor Gud og vore medmennesker. Og må vi rette øret mod Galilæa, hvorfra vi måske kan høre ekkoet af Frelserens belæring: »Pas på, at I ikke viser jeres retfærdighed for øjnene af mennesker for at blive set af dem« (Matt 6:1). »Når du giver almisse, må din venstre hånd ikke vide, hvad din højre gør« (Matt 6:3). Og om vore gode gerninger: »Se til, at du ikke siger det til nogen« (Matt 8:4). Så vil vores hjerte være lettere, vores liv lysere og vores sjæl rigere.

Kærlige tjenester, der udføres anonymt, kommer måske ikke til menneskenes kundskab – men Gud kender gaven og giveren« (se *Den danske Stjerne*, apr. 1983, s. 98).

3 Nefi 13:7. »Brug ikke tomme gentagelser«

• Vore bønner er tomme, dersom de blot er en vane, vi ikke tillægger megen tanke eller følelse.

»Profeten Mormon advarede, at hvis nogen »beder uden oprigtig hensigt i hjertet, så gavner det »ham intet, for Gud modtager ingen sådan« (Moro 7:9). Du må for at gøre dine bønner meningsfulde bede med oprigtighed og »med hjertets hele styrke« (Moro 7:48) ... Tænk alvorligt over din holdning og de ord, som du bruger« (*Tro mod sandheden: Et evangelisk opslagsværk*, 2005, s. 11).

• Ældste Joseph B. Wirthlin advarede mod gentagelser i bønner: »Vore bønner bliver indholdsløse, hvis vi siger de samme ord på samme måde igen og igen så ofte, at ordene bliver en recitation snarere end en samtale. Det er det, Frelseren kaldte at lade munden løbe (se Matt 6:7)« (»Bedre bønner«, *Liahona*, aug. 2004, s. 24; se også Alma 34:27-28).

3 NEFI 13:9-13

Hvilke principper for gode bønner lærer Frelseren os i disse vers?

3 Nefi 13:9-13. Fadervor

• Vi kan bruge principperne i Fadervor, som et forbillende for vores tjeneste i riget. Præsident Henry B. Eyring fra Det Første Præsidentskab har sagt:

»Bønnen begynder med ærbødighed for vor himmelske Fader. Dernæst taler Herren om riget og dets komme. Den tjener, som har et vidnesbyrd om, at dette er Jesu Kristi sande kirke, føler glæde over dens fremgang og nærer et ønske om at gøre, hvad han eller hun kan, for at opbygge den.

Paul Mann, © 1999 IRI

Frelseren selv var et eksempel på det mønster, som disse ord i bønnen udtrykker: »Ske din vilje som i himlen således også på jorden« (Matt 6:10). At gøre Faderens vilje var Frelserens bøn under forsoningens

yderst vanskelige offer for hele menneskeheden og hele verden (se Matt 26:42). Den trofaste tjener beder til, at selv den tilsyneladende mindste opgave bliver udført, som Gud ønsker det. Det, der gør hele forskellen, er, at man arbejder for og beder om hans fremgang frem for vores egen.

Dernæst viste Frelseren os dette mønster for personlig renhed: »og forlad os vor skyld, som også vi forlader vore skyldnere, og led os ikke ind i fristelse, men fri os fra det onde« (Matt 6:12-13). Den styrke, som vi skal give dem, vi våger over, kommer fra Frelseren. Vi og de må tilgive for at blive tilgivet af ham (se Matt. 6:14). Vi og de kan kun gøre os forhåbning om at forblive rene med hans beskyttelse og med den forandring i hjertet, som hans forsoning gør mulig. Vi har brug for den forandring for at have Helligåndens stadige følgeskab ...

I kan være trygge i Herrens tjeneste. Frelseren vil hjælpe jer med at udføre det, som han har kaldet jer til, hvad enten det er midlertidigt i Kirken eller for evigt som forældre. I kan bede om tilstrækkelig hjælp og vækst til at udføre arbejdet og vide, at I vil få det« (*Liahona*, juli 2000, s. 81).

3 Nefi 13:19-24. »Saml jer ikke skatte på jorden«

- Præsident Ezra Taft Benson talte om jordiske skattes forgængelige beskaffenhed:

»Vores hengivenhed lægges alt for ofte på sølle forgængelige ting. Jordens materielle skatte er blot til for at sørge for, at vi har kost og logi her i livets skole. Det er

vores opgave at sætte guld, sølv, huse, kvæg, land og andre jordiske ejendele på deres rette plads.

Ja, vi er blot midlertidigt på dette sted. Vi er her for at lære de første lektier på vejen mod ophøjelse – lydig-
hed mod Herrens frelsesplan« (se *Den danske Stjerne*, apr. 1972, s. 33).

- Ældste Dallin H. Oaks fra De Tolv Apostles Kvorum kom med dette indblik omkring de skatte, vi samler os: »Frelseren har sagt, at vi ikke skal samle skatte på jorden, men at vi bør samle skatte i himlen (se Matt 6:19-21). I lyset af det endelige formål med lykkens store plan tror jeg, at de største skatte på jorden og i himlen er vore børn og vore efterkommere« (se *Stjernen*, jan. 1994, s. 69, 71).

3 Nefi 13:34. »Nær derfor ingen bekymring for dagen i morgen«

- Mormons Bog tydeliggør betydningen af Matthæus 6:25-32 ved at fortælle, at Jesus talte til de tolv nefitiske disciple på dette sted i sin prædiken (se 3 Ne 13:25-34). Efter Jesus havde sagt dette til dem, vendte han sig atter mod folkemængden og talte til dem (se 3 Ne 14:1). Det er nyttigt at bemærke, at Jesus flere gange vendte sig frem og tilbage mod disse to grupper under sin prædiken.

3 Nefi 14:1-2. Om at fælde dom

- Ældste Dallin H. Oaks uddybede betydningen af vers 1-2 i 3 Nefi 14 ved at forklare forskellen på en retfærdig og en uretfærdig dom. Han fremlagde disse retskafne principper:

»Jeg har tænkt over nogle af de skriftsteder, som befaler os ikke at dømme, og andre skriftsteder, som belærer os om at dømme, og som endda fortæller os hvordan. Men når jeg har studeret disse skriftsteder, er jeg blevet overbevist om, at disse tilsyneladende modsigende befalinger stemmer overens, når vi ser dem i et evigt perspektiv. Nøglen til at forstå dem ligger i, at der er to slags domme: Endelige domme, som vi er blevet forbudt at fælde og midlertidige domme, som vi har fået pålagt, men på grundlag af retfærdige principper ...

For det første må en retfærdig dom per definition være midlertidig ...

For det andet vil en retfærdig dom være styret af Herrens Ånd, ikke af vrede, hævn, jalousi eller selvished ...

For det tredje må en midlertidig bedømmelse ligge inden for vores forvaltning ...

For det fjerde bør vi for så vidt muligt afstå fra at dømme, indtil vi har tilstrækkelig viden om fakta« (se »Judge Not and Judging«, *Ensign*, aug. 1999, s. 7, 9-10).

3 Nefi 14:7-8. »Bed, og der skal gives jer«

- Præsident James E. Faust bar vidnesbyrd om, hvilken gave og privilegium det er at have adgang til vor himmelske Fader gennem bøn: »Forbindelse til vor Skaber gennem vor Frelser er bestemt et af de største privilegier og en af de største velsignelser i vores liv ... Ingen jordisk myndighed kan afholde os fra direkte forbindelse til vor Skaber. Der kan aldrig ske nogen mekanisk eller elektronisk fejl, når vi beder. Der er ingen grænser for, hvor mange gange, eller hvor længe vi kan bede hver dag. Der findes ingen kvote for, hvor mange behov, som vi må bede om i hver bøn. Vi skal ikke gennem sekretærer eller træffe aftaler for at nå nådens trone. Han er inden for rækkevidde til hver en tid og på hvert et sted« (se *Liahona*, juli 2002, s. 62).

3 Nefi 14:12. Den gyldne regel

- Ældste Russell M. Nelson citerede den gyldne regel og kom med disse kommentarer:

Jesus lærte os: »Alt, hvad I vil, at mennesker skal gøre mod jer, det skal I også gøre mod dem« (Matt 7:12).

Dette princip finder man næsten i enhver stor religion. Andre såsom Kong Fusi og Aristoteles belærte også om det. Man må jo trods alt huske, at evangeliet var til, før barnet blev født i Betlehem. Det er evigt. Det blev i begyndelsen forkyndt for Adam og Eva. Dele af evangeliet er blevet bevaret i mange kulturer. Selv hedensk mytologi er blevet beriget af dele af sandheden fra tidligere uddelinger.

Uanset, hvor den findes, og hvordan den udtrykkes, omfatter den gyldne regel Guds riges moralkodeks. Den forbyder den ene at indskrænke den andens rettigheder. Det gælder både for nationer, foreninger og personer.

Med barmhjertighed og overbærenhed erstatter den gengældelsesreaktionen »øje for øje, tand for tand« (Matt 5:38). Dersom vi skulle blive på den gamle og ugunstige sti, ville vi både være blinde og tandløse« (se *Liahona*, nov. 2002, s. 39).

3 NEFI 14:15-20

Hvad lærer symbolikken i disse vers om dem, som hævder at være profeter?

3 Nefi 14:15. »Vogt jer for falske profeter«

- Ældste M. Russell Ballard fra De Tolv Apostles Kvorum advarede mod dem, som underviser i eller udgiver falske lærdomme: »Lad os derfor tage os i agt for falske profeter og falske lærere, både mænd og kvinder, som er selverklærede forkyndere af Kirkens lære, og som søger at udbrede deres falske evangelium og tiltrække tilhængere ved at sponsorere videnskabelige afhandlinger, bøger og blade, hvis indhold drager Kirkens grundlæggende lærdomme i tvivl. Tag jer i agt for dem, der taler om og udgiver materiale, som går imod Guds sande profeter, og som aktivt hverver andre med hensynsløs tilsidesættelse af den evige trivsel hos dem, som de forleder. De sætter sig selv op som et lys for verden, så de kan opnå vinding og verdens ros, men de stræber ikke efter Zions velfærd« (2 Ne 26:29)« (se *Liahona*, jan. 2000, s. 63).

Overvej

- Hvilken forskel gør det at udføre gode gerninger villigt frem for at gøre den samme gerning modvilligt?
- Analyser dine egne bevæggrunde for at afgøre, hvorvidt du først søger Guds rige (3 Ne 13:33).

Forslag til opgaver

- Omformuler så mange af saligprisningerne, som du kan huske. Tjek så 3 Nefi 12:3-12 for at se, hvordan du klarede det.
- Hvad har du brug for at gøre for i større grad at fornægte dig selv uretfærdige tanker og begær? Lav en plan for, hvordan du vil opnå det.

Indledning

På Moses' tid var Israels børn stivnakkede og hårdhertede. Som følge deraf mistede de privilegiet med at leve efter en højere lovs fylde (se Mosi 13:29-31). I stedet for fik de moseloven (den lavere lov) tillige med de dele af den højere lov, som de stadig fik lov til at efterleve, som skulle hjælpe dem med at komme til Kristus (se L&P 84:18-27). Efter Jesus Kristus var opstanden belærte han nefitterne om, at moseloven var blevet opfyldt i ham (se 3 Ne 12:17-18). Han fortalte dem, »at det gamle var hørt op, og at alt var blevet nyt« (3 Ne 15:2-4), og at han er »loven og lyset« som man skal følge (3 Ne 15:9).

Når du læser 3 Nefi 15-17, så læg mærke til forskellen på de vantro jøder og de lærevillige nefitter. Sammenlign de sandheder, som Frelseren holdt tilbage fra dem i Jerusalem med de bemærkelsesværdige åbenbaringer, der blev givet i Amerika. Bemærk at det at forstå hans lære kræver tro, granskning og bøn. Du vil sande den enorme værdi af at betale den pris, når du læser om den ubeskrivelige glæde, som disse mere trofaste disciple nød, og de mirakler, som deres troende børn oplevede.

Kommentar

3 Nefi 15:1-10. Jesus Kristus gav og fuldendte moseloven

- Tidligere profeter i Mormons Bog havde belært om, at moseloven ville blive opfyldt senere hen. Nefi, Jakob og Abinadi forberedte alle deres folk på at acceptere, at moseloven med tiden skulle ophøre. Ældste Jeffrey R. Holland fra De Tolv Apostles Kvorum fremlagde nogle årsager til, at nefitterne var i stand til at opgive den gamle lov og antage den nye:

»Det er tydeligt, at den nefitiske folkeskare forstod dette langt mere beredvilligt, end man gjorde i den jødiske verden, fordi de nefitiske profeter havde været så omhyggelige med at undervise i lovens midlertidige beskaffenhed. Abinadi havde sagt: »Det er nødvendigt, at I *endnu* holder Moseloven; men jeg siger jer, at den tid skal komme, da *det ikke længere vil være nødvendigt at holde Moseloven*« (Mosi 13:27). I samme ånd understregede Nefi: »Vi taler om loven,

for at vore børn kan vide, at loven er død, og at de ved at vide, at loven er død, kan se frem til det liv, som er i Kristus, og vide, med hvilket sigte loven blev givet. *Og efter at loven er opfyldt i Kristus, at de ikke behøver at forhærde hjertet mod ham, når loven burde være afskaffet*« (2 Ne 25:27; fremhævelse tilføjet).

Den slags undervisning – en advarsel mod at forhærde hjertet mod Kristus i et uvidende forsvar for moseloven – kunne have gavnet (og reddet) mange, der levede i den gamle verden dengang og overalt i verden i dag« (*Christ and the New Covenant*, 1997, s. 156-157).

3 Nefi 15:2-8. Moseloven og den højere lov

- Jesus sagde, »at det gamle var hørt op, og at alt var blevet nyt« (3 Ne 15:3). Ældste Jeffrey R. Holland forklarede dette: »Det er vigtigt at forstå, at der til moseloven blev tilføjet og dermed inkluderet mange basale dele af Jesu Kristi evangelium, som fandtes før den. Det var aldrig hensigten, at den skulle være anderledes eller særskilt og da slet ikke modstridende med Jesu Kristi evangelium ... Formålet var aldrig, at den skulle adskille sig fra den højere lov. Begge skulle bringe folk til Kristus« (*Christ and the New Covenant*, s. 147). Derfor kunne Jesus sige: »For se, den pagt, som jeg har sluttet med mit folk, er ikke helt opfyldt; men den lov, som blev givet til Moses, har fået en ende ved mig« (3 Ne 15:8).

For yderligere oplysninger omkring nefitterne og moseloven henvises til kommentar til Mosija 13:27-35 (s. 145).

3 Nefi 15:5-8. Pagten er ikke helt opfyldt

- For yderligere indblik i hvad Jesus mente, da han sagde: »Jeg tilintetgør ikke profeterne« (3 Ne 15:6) henvises til kommentar til 3 Nefi 12:17-20, 46-47 (s. 295).

Hvad mente Jesus, da han sagde: »Den pagt, jeg har sluttet med mit folk, er ikke helt opfyldt?« (3 Ne 15:8). Jahve indgik en pagt med Abraham for lang tid siden. Abraham fik løfte om (1) evigt afkom, (2) et land, der med tiden ville være i det celestiale rige og (3) Guds præstedømmemyndighed. Disse løfter gjaldt også Abrahams efterkommere (se L&P 132:30-31) og vil blive opfyldt i fremtiden.

3 NEFI 15:9

Hvad er påkrævet for at modtage evigt liv?

3 Nefi 15:11-13. »Dette er jeres arveland«

- Hver af Israels tolv stammer fik tildelt et landområde, som blev deres arveland i Kanaan. Tillige med det, de fik tildelt i det hellige land, fik Josefs efterkommere også løfte om land i Amerika, som en del af deres arv. Frelseren fortalte de nefitiske tolv disciple, at de og deres folk var »en rest af Josefs hus« (3 Ne 15:12) og »dette er jeres arveland« (v. 13).

- Ældste Orson F. Whitney (1855-1931) fra De Tolv Apostles Kvorum beskrev arvelandet således: »Et andet navn for Amerika, med hjemmel i Mormons Bog, er Josefs land, der omtales i Jakobs patriarkalske velsignelse af hans tolv sønner (1 Mos 49:22-26), og af profeten Moses, da han velsignede israelitterne før sin død (5 Mos 33:13-15). Jakobs hentydning til Josef som »et ungt frugttræ ved kilden, dets grene vokser op ad muren« blev opfyldt, da Lehi og hans følge drog fra Asien til Amerika over Stillehavet. Det er næppe nødvendigt at tilføje, at et af de største kendetegn ved disse vestlige kontinenter er de store bjergkæder, Andesbjergene og Rocky Mountains, som den hebraiske patriark så passende beskrev som »de evige bjerge« den naturlige forekomst af »herligheder fra jorden med alt, hvad den rummer« – guld, sølv og andre mineraler – og »herligheder fra himlen deroppe« – hellige optegnelser, som allerede er fundet, og andre, som kommer til« (»The Book of Mormon: Historical and Prophetic Phases«, *Improvement Era*, sep. 1927, s. 944-945).

3 Nefi 15:17. »En hyrde«

- Jesus Kristus omtales ofte som den gode hyrde (se L&P 50:44; Joh 10:7-18; Alma 5:38-60; Hel 7:18). Hyrde-metaforen og hans forhold til fårene antyder den personlige omsorg. En nutidig kommentar har talt om det personlige engagement, som kræves i en hyrdes arbejde:

»Hyrden er hos sine får både dag og nat ... Dette var nødvendigt på grund af den udsatte natur og potentielle fare i form af vilde dyr og røvere. En af de mest kendte og smukke scener fra Østen er den, hvor hyrden leder sine får ud på græsgangen ... Han stoler på, at fårene følger ham, og de forventer til gengæld, at han aldrig forlader dem ...

Eftersom han altid er hos dem og er så dybt engageret i dem, kommer hyrden til at kende fårene meget indgående ... En dag mødte en missionær en hyrde på et af Libanons mest øde områder og stillede ham forskellige spørgsmål om hans får, bl.a. om han talte dem hver aften. Da han svarede, at det gjorde han ikke, blev han spurgt, hvordan han så kunne vide om alle var der. Hans var lod: »Mester, hvis du bandt mig for øjnene, og førte mine får frem for mig og lod mig lægge mine hænder på deres hoved, så kunne jeg på et øjeblik sige, om de var mine eller ej« (George M. Mackie, *Bible Manners and Customs*, n.d., s. 33, 35).

- Ældste Neal A. Maxwell (1926-2004) fra De Tolv Apostles Kvorum talte om den personlige omsorg og sagde:

»Jesus er meget personlig i sin vogten og undervisning! ...

... Jesus kender og bekymrer sig om enhver; han våger omhyggeligt over selv den mindste ting« (*That Ye May Believe*, 1992, s. 204-205).

3 NEFI 15:18

Hvad er sammenhængen mellem tro og forståelse? Hvordan gør det sig gældende i dit studium af evangeliet?

3 Nefi 16:1-3. Andre får

• Vers 1-3 i 3 Nefi 16 gør det klart, at der er »andre får« udover nefitterne, og Frelseren ville besøge dem. I 3 Nefi 17:4 får vi at vide, at disse andre får tilhører »Israels tabte stammer.« Den gode hyrde vogter hele sin hjord og drager omsorg for dem.

3 Nefi 16:3-13. Israels indsamling

• For yderligere information om indsamlingen af Israel henvises til »Israels indsamling« i tillægget (s. 403).

3 Nefi 16:4-7 Mormons Bog vil føre os til kundskab om Kristus

• Præsident Boyd K. Packer fra De Tolv Apostles Kvorum forklarede, at et af hovedformålene med Mormons Bog er at hjælpe os til kundskab om, at Jesus er Kristus:

»Mormons Bogs vigtigste formål er at vidne om Jesus Kristus. Af de mere end 6.000 vers i Mormons Bog henviser langt over halvdelen direkte til ham.

Og »vi taler om Kristus, vi fryder os i Kristus, vi prædiker om Kristus, vi profeterer om Kristus, og vi skriver i overensstemmelse med vore profetier, for at vore børn kan vide, til hvilken kilde de kan se hen for at få forladelse for deres synder« (2 Ne 25:26)« (se *Liahona*, maj 2005, s. 8-9).

3 Nefi 16:4-13. Hvem er ikke-jøderne?

• De fleste gange ordet *ikke-jøde* anvendes i Mormons Bog, bruges det om alle, som ikke er jøder. En jøde var enhver, som var efterkommer af Juda eller fra Jerusalem

land – ligesom Lehis børn. Præsident Joseph Fielding Smith (1876-1972) forklarede, at ud fra denne definition var mange ikke-jøder af Israels blod: »I denne tidernes fyldes uddeling kom evangeliet først til ikke-jøderne og skal derefter komme til jøderne (se L&P 19:27). Men de hedninger, der modtager evangeliet, har for størstedelens vedkommende Israels blod i deres årer« (*Answers to Gospel Questions*, komp. Joseph Fielding Smith jun., 5 bd., 1957-1966, 4:39).

Ældste Bruce R. McConkie (1915-1985) fra De Tolv Apostles Kvorum beskrev også dette: »Vi har hidtil både identificeret jøderne som indbyggere i Judas rige og som Judas efterkommere i lige linje, alt dette uden reference til stammemæssigt tilhørsforhold. Og i henhold til den sprogbrug har vi sagt, at alle andre folk er ikke-jøder, deriblandt Israels tabte og spredte stammer, men i hvis årer, manden Israels blod rent faktisk flyder. Således var Joseph Smith af Efraims stamme, den største og fremmeste stamme blandt Israel selv, den ikke-jøde ved hvis hånd Mormons Bog kom frem, og medlemmerne af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, som har evangeliet og er efterkommere af Israels blod, er de ikke-jøder, som skal bringe frelse til lamanitterne og jøderne« (*The Millennial Messiah*, 1982, s. 233).

3 Nefi 17:1-3. »Grund over det, som jeg har sagt«

• Vise elever, der studerer evangeliet, kan måske føle, at det at læse skrifterne eller lytte til profeternes ord er tilstrækkeligt. Frelseren bad dog ikke blot nefitterne om at lytte til hans ord, men sagde »gå derfor til jeres hjem, og grund over det, som jeg har sagt« (3 Ne 17:3). Som han sagde, ville det hjælpe dem til at forstå og berede deres »sind for morgendagen« – hvor han ville komme tilbage (v. 3). Dette er i overensstemmelse med andre steder i skriften, hvor vi får befaling om at grunde over, hvad vi læser, ser og hører. Moroni nævnte det at grunde som en væsentlig ting i forbindelse med at opnå et vidnesbyrd om Mormons Bog (se Moro 10:3). Nefi sagde: »Se, min sjæl fryder sig ved det, som hører Herren til, og mit hjerte grunder bestandig[t] over det, som jeg har set og hørt« (2 Ne 4:16).

• Præsident Marion G. Romney (1897-1988) fra Det Første Præsidentskab har sagt følgende om styrken i at grunde:

»Efterhånden som jeg har læst i skrifterne, er jeg blevet tilskyndet af, at ordet *grunde* bruges så ofte i Mormons Bog. Ordbogen siger, at *grunde* betyder »at fordybe sig, reflektere, gruble og tænke over« ...

At *grunde* er for mig en slags bøn. Det har i det mindste været en tilgang til Herrens Ånd ved mange lejligheder. Nefi fortæller os om en sådan lejlighed:

»For det skete, efter at jeg havde ønsket at få kundskab om det, som min far havde set, og da jeg havde tro på, at Herren var i stand til at give det til kende for mig, blev jeg, mens jeg sad og *grundede* i mit hjerte, taget bort af Herrens Ånd, ja, op på et overordentlig højt bjerg ...« (1 Ne 11:1, fremhævelse tilføjet).

Så følger Nefis beretning om det store syn, han modtog ved Herrens Ånd, fordi han troede på sin fars, profetens, ord og havde så stort et ønske om at vide mere om det, han havde grundet over og bedt om« (se *Den danske Stjerne*, dec. 1973, s. 522).

- At grunde over de ting, som hører Gud til afholder os fra at blive selvtilfredse i vores tilgang til ham. Ældste Neal A. Maxwell forklarede faren ved ikke regelmæssigt at tilegne os evangeliet: »[Zoramitterne], der tilbad ved Rameumptom, havde ritualiseret deres religion, så de »aldrig mere [talte] om deres Gud, før de igen havde samlet sig ved den hellige forhøjning« en uge senere (Alma 31:23). Bemærk den skærende kontrast til det, Jesus beder sine tilhængere om i denne verdenshalvdal: (3 Ne 17:3). Se hvordan Mesteren har fokus på familien – på at overveje, bede og forberede sig sammen! Det bør ikke komme som en overraskelse for os, at dersom vi gør vores tro til en rutine og ikke sætter Guds rige først – så vil vores hjerte og sind ganske naturligt drages mod andre ting« (*Wherefore, Ye Must Press Forward*, 1977, s. 30-31).

3 NEFI 17:2-3

Hvad bad Frelseren nefitterne om at gå hjem at gøre? Hvad er nogle af de fordele, vi får ved at bede og overveje?

3 Nefi 17:4. Israels tabte stammer er ikke tabt for Faderen

- Selvom Israels tabte stammer er tabt i menneskenes bevidsthed, så er de ikke tabt for Gud. Han ved, hvor de er, »for han ved, hvor han har ført dem hen« (3 Ne 17:4). Hans viden om dem og Frelserens besøg hos Israels tabte stammer lader os ane muligheden for, at vi en dag vil få adgang til andre beretninger om Jesu Kristi besøg hos sine får.

Ældste Neal A. Maxwell har sagt: »Tabte bøger er blandt de skatte, der atter skal komme frem. Der er nævnt flere end 20 af disse bøger i de nuværende skrifter. Måske bliver Israels tabte stammers optegnelser de mest overraskende og omfangsrige (se 2 Ne 29:13). Vi ville ikke engang kende til det forestående tredje vidne om Kristus, hvis det ikke havde været vores dyrebare Mormons Bog, det andet vidne om Kristus! Dette tredje sæt af hellige optegnelser vil således fuldende en trilogi af sandhed. Og akkurat som den gode hyrde sagde: »Mit ord skal også blive samlet i ét« (v. 14). »Der skal være én fold og én hyrde« (1 Ne 22:25) i en sammenvejsning af alle kristne uddelinger i menneskehedens historie (se L&P 128:18)« (se *Stjernen*, jan. 1987, s. 47).

3 Nefi 17:5-10. Jesus helbredte og velsignede folket

- Man ser tydelige bevis på den barmhjertighed, Jesus nærrede for folket, hans brødre og søstre, i 3 Nefi 17:5-10. Han bad om at få de syge ført frem for sig, og han helbredte dem alle. Ældste Jeffrey R. Holland har sagt følgende om kraften i dette åndelige øjeblik: »Kristus bad om, at de syge og blinde, de halte og vanføre, spedalske og krøblinge blev bragt frem for ham, så han kunne helbrede dem Med sin guddommelige indsigt vidste han, at dette folk ønskede at se nogle af de mirakler, han havde udført for deres brødre og søstre i Jerusalem, og han vidste straks, at deres tro var tilstrækkelig stor til, at de kunne helbredes, så Kristus imødekom ethvert behov i denne folkemængde, »og han helbredte dem hver og en, efterhånden som de blev ført frem for ham.« Som respons på denne øsen ud af kærlighed og barmhjertighed bøjede »alle, både de, der var blevet helbredt, og de, der var raske ... sig ned for hans fødder og tilbad ham; og så mange, som kunne ...

kysede hans fødder, således at de badede hans fødder med deres tårer: (3 Ne 17:5-7, 9-10)« (*Christ and the New Covenant*, s. 268-269).

3 Nefi 17:11-24. »Se jeres små«

- Da søster Michaelene P. Grassli tjente som Primarys hovedpræsident, talte hun om børns anlæg for åndelige oplevelser:

»Det er tankevækkende, at Frelseren senere gav de allerhelligste belæring til børnene alene, hvorpå han løste deres tunge, så de kunne belære mængden (se 3 Ne 26:14).

Er det noget under, at nefitterne levede i fred og retfærdig i 200 år efter Frelserens besøg? På grund af de mirakuløse lærdomme, velsignelser og den opmærksomhed, de og deres børn modtog, blev retfærdigheden bevaret i deres børns børn i mange generationer.

© 1996 Del Parson

Lad os ikke undervurdere nutidens børns kapacitet og mulige evner til at bevare retfærdighed. Ingen gruppe af mennesker i Kirken er så modtagelige for sandheden« (»Se jeres små«, *Stjernen*, jan. 1993, s. 91).

- Kirkens medlemmer i Chile havde en lignende oplevelse, da præsident Spencer W. Kimball (1895-1985) besøgte dem: »Et af de stærkeste udtryk for kærlighed til børn så jeg, da jeg tjente som stavspræsident i Chile. Præsident Spencer W. Kimball besøgte Chile i forbindelse med en områdekonference. Medlemmer af Kirken

fra fire forskellige lande var samlet på et stadion, som rummede omkring femtentusinde mennesker. Vi spurgte præsident Kimball om, hvad han ønskede at gøre efter konferencen. Med tårer i øjnene, svarede han: »Jeg vil meget gerne se børnene.« En af præstedømmelederne sagde over mikrofonen, at præsident Kimball gerne ville hilse på eller velsigne alle børnene, der var til stede på stadionet. Folk blev forbavsede ... og meget stille. Præsident Kimball hilste personligt på ca. totusinde børn, han græd, da han gav dem hånden, kysede dem eller lagde sine hænder på hovedet af dem og velsignede dem. Børnene var meget ærbødige og så på ham, og de græd også. Han sagde, at han aldrig havde følt sådan en ånd før. Det var et stort øjeblik for alle Kirkens medlemmer der« (Janet Peterson og Eduardo Ayala, »Friend to Friend«, *Friend*, mar. 1996, s. 6-7).

Overvej

- Hvad tror du, der menes med Frelserens udsagn: »Se, jeg er loven og lyset?« (3 Ne 15:9).
- Hvorfor tror du, at Jesus Kristus bad folket om at overveje de ting, han havde undervist dem i, og at bede vor himmelske Fader om at kunne forstå det? Hvorfor var dette vigtigt for at forberede dem på hans næste besøg?
- Hvilken betydning tillægger du det at forstå pagterne i Mormons Bog?

Forslag til opgaver

- Forklar en ven eller et familiemedlem, hvad der menes med de »andre får« som omtales i Joh 10:16
- Tal med en ven om, hvordan det må have været at være en af dem, der oplevede de store mirakler og begivenheder, som skildres i 3 Nefi 15-17.

Indledning

Under sit besøg hos nefitterne indstiftede Frelseren nadveren og understregede, at formålet med nadveren var at mindes ham. Og han gav os dette løfte: »Og hvis I altid erindrer mig, skal I have min Ånd til at være hos jer« (3 Ne 18:11). Det samme løfte er en del af nadverbønnen. Når du studerer 3 Nefi 18-19, så overvej, hvad Jesus lærte os om nadveren og bøn, og hvordan denne lære kan hjælpe dig til mere inderligt at følge Kristus, så du i større grad kan nyde Helligåndens ledsagelse.

Kommentar

3 Nefi 18:1-14. »Dette skal I gøre til erindring«

• Frelseren sagde, at det primære formål med at tage nadveren var at *erindre* ham. Vi har mulighed for at koncentrere os om Guds Søn under nadveren, og vi bør ikke lade vore tanker svæve væk eller lade os distrahere. Ældste Jeffrey R. Holland fra De Tolv Apostles Kvorum beskrev forskellige passende måder at erindre Herren på, når vi fornyer vore pagter gennem nadveren:

»Vi kan erindre Frelserens førjordiske liv og alt det, vi ved, at han har gjort ...

Vi kan erindre den store enkelhed, da han blev født af en meget ung kvinde ...

Vi kan erindre Kristi mirakler og belæringer, hans helbredelser og hjælp ...

Vi kan erindre, at Jesus fandt særlig glæde ved børnene og sagde, at vi alle burde være mere som dem ...

Vi kan erindre, at Kristus kaldte sine disciple for venner ...

Vi kan – og bør – erindre de vidunderlige ting, vi har i livet, og at »alt det, som er godt, kommer fra Kristus« (Moro 7:24) ...

På visse dage har vi grund til at huske på den uvenlige behandling, han var udsat for, de afvisninger han mødte, og den uretfærdighed han led ...

Vi kan erindre, at Jesus måtte stige ned under alle ting, for at han kunne hæve sig over dem, og at han led smerte, sorg og fristelse af enhver art, for at han kunne blive fyldt med barmhjertighed og vide, hvordan han skulle komme sit folk til undsætning i deres skrøbelighed« (se *Stjernen*, jan. 1996, s. 67-69).

3 Nefi 18:6-7. Nadveren og engles betjening

• Ældste Dallin H. Oaks fra De Tolv Apostles Kvorum forklarede, hvordan englebetjening var en del af løftet i nadverbønnerne:

»Disse ordinancer i Det Aronske Præstedømme er ... afgørende ved englernes betjening ...

Budskaber fra engle kan komme som en røst eller som tanker eller følelser, som kommunikerer til sindet ...

De fleste kommunikationer fra engle føles eller høres, snarere end at de ses ...

Normalt er velsignelserne i form af åndeligt fællesskab og kommunikation kun til rådighed for dem, som er rene ... Gennem Det Aronske Præstedømmes ordinancer i form af dåb og nadveren bliver vi rensed for vores synder og lovet, at hvis vi vil holde vores pagter, vil vi altid have hans Ånd hos os. Jeg mener, at dette løfte ikke alene henviser til Helligånden, men også til engles betjening, for »engle taler gennem Helligåndens kraft; og derfor taler de Kristi ord« (2 Ne 32:3). Og således sker det, at de, som bærer Det Aronske Præstedømme, åbner døren for alle de medlemmer af Kirken, som tager nadveren værdigt, så de kan nyde fællesskab med Herrens Ånd og blive betjent af engle« (*Liahona*, jan. 1999, s. 45).

3 Nefi 18:16, 24. »Jeg er et eksempel for jer«

• Ældste Neal A. Maxwell (1926-2004) fra De Tolv Apostles Kvorum har sagt, at uanset hvad vores rolle er, så bør vi stræbe efter at blive Frelseren lig så meget som muligt:

»Vi spiller hver især forskellige roller i vores familie, i Kirken, i samfundet, i forretningslivet, uddannelsesmæssigt osv. Selv om vi har forskellige behov, har vi det til fælles, at vi har brug for at fokusere på alle Kristi kvaliteter, især dem som vi personligt har mest brug for at udvikle mere ...

Vi kan naturligvis lade være og blot antage et par få teknikker, som Frelseren anvendte. Men medmindre vi prøver at blive ham så lig, som vi overhovedet kan, berøver vi os selv et stort eksempel. Desuden handler det at blive ham lig både om form og indhold. For eksempel lytter Gud, fordi han elsker os. Kan vi overhovedet forestille os en Gud, som ikke lytter? Eller som mangler kraft? Eller som er uvillig til at stå op for sine principper? Efterhånden som vi bliver mere lig ham, vil det både kunne ses i vore egenskaber og handlinger« (*A Wonderful Flood of Light*, 1990, s. 110).

3 Nefi 18:18. »I skal altid våge og bede«

- Præsident Henry B. Eyring fra Det Første Præsidentskab reflekterede over vigtigheden af buddet om »altid erindre ham« (L&P 20:77, 79) og »altid våge og bede« (3 Ne 18:18):

»Hvad mener Mesteren med at sige, at vi altid skal »våge og bede«

Jeg er ikke vis nok til at vide alt om hans formål med at give os en pagt om altid at erindre ham og hans formaning om altid at bede, så vi ikke skal falde i fristelse. Men én ting ved jeg. Han kender fuldt ud de stærke kræfter, der påvirker os, og han ved også, hvad det vil sige at være menneske

... Han ved, hvad det vil sige at være presset af hverdagens krav ... Og han ved, at et menneskes kræfter til at klare det ikke er en konstant faktor

... Efterhånden som den ondes magt bliver mere intensiv, vil selv den åndelige styrke, som engang var tilstrækkelig, ikke slå til. Og uanset hvor stor en vækst i åndelig styrke, vi engang troede var mulig, så vil en endnu større blive mulig for os. Både behovet for åndelig styrke og muligheden for at tilegne sig den, vil øges i et omfang, som vi undervurderer med fare for vores undergang ...

Begynd med at erindre ham. Man husker det, som man kender og elsker ...

Herren kender jeres hjertes bønner. Den følelse I rummer i hjertet, kærligheden til vor himmelske Fader og hans elskede Søn kan være så konstant, at jeres bønner altid vil stige til himmels« (»Always«, CES-foredrag for

unge voksne, 3. jan. 1999, s. 2-3, 5; se også »Always«, *Ensign*, okt. 1999, s. 8-10, 12).

3 Nefi 18:18. »Sigte jer som hvede«

- Da Jesus advarede nefitterne: »Satan ønsker at få jer, så han kan sigte jer som hvede« (3 Ne 18:18), var det samme budskab, som han havde udtrykt over for Peter (se Luk 22:31).

© Richard Cleave

Ældste Bruce R. McConkie (1915-1985) fra De Tolv Apostles Kvorum forklarede Jesu Kristi ord: »Dette er et idiomatisk udtryk, som var tydeligere for folk dengang, end det er for folk i dag. Tanken og essensen i Jesu udtalelse er: »Peter, Satan ønsker at høste dig. Han ønsker din sjæl og fører dig til sit kornkammer, sit forråds-kammer,

hvor du skal være hans discipel.« Det er næsten samme billede, vi bruger, når vi siger, at marken allerede er hvid til høst. Og vi går ud og forkynder evangeliet og høster menneskesjæle. Nuvel, Satan begærede Peter, han ville sigte ham som hvede eller høste hans sjæl« (*Sermons and Writings of Bruce R. McConkie*, red. Mark L. McConkie, 1998, s. 127).

3 NEFI 18:18-21

Hvilken vejledning gav Jesus her, der kan forbedre dine bønner?

3 Nefi 18:21. »Bed i jeres familie«

- Præsident Gordon B. Hinckley (1910-2008) talte om vigtigheden af familiebøn: »Jeg er sikker på, at der ikke er nogen erstatning for hver morgen og aften at knæle ned sammen – far, mor og børn. Det vil i højere grad end tykke gulvtæpper, smukke gardiner og velafbalancerede farver, forbedre vores hjem og gøre det smukkere« (se Stjernen, sep. 1991, s. 4).

3 Nefi 18:26-32. En hellig ordinance

- Bemærk at Frelseren i 3 Nefi 18:26 ophører sin tale til folkemængden og vender sig mod de disciple, som »han havde udvalgt.« Hans budskab i vers 28-29 var til præstedømmeledere og en advarsel om, at nogen uværdigt tager del i nadveren. Ud fra disse vers lærer vi, at medlemmerne af Kirken bør overlade ansvaret for at afgøre, hvem der er værdig til at deltage i nadveren, til dem, som Herren har kaldet til at træffe sådanne afgørelser, fx biskoppen eller stavspræsidenten.

Minerva K. Teichert, med tilladelse fra BYU Museum of Art

- Da ældste John H. Groberg tjente som medlem af de Halvfjerds, forklarede han, hvad det vil sige at tage værdigt del i nadveren:

»Dersom vi ønsker at forbedre (eller omvende) os og ikke er underlagt præstedømmets tilsyn, er vi, efter min mening, værdige. Hvis vi derimod ikke har noget ønske om at forbedre os og ikke har til hensigt at følge Åndens vejledning, bør vi spørge os selv: Er vi værdige til at deltage, eller lader vi hånt om selve formålet med nadveren, som er at tjene som katalysator for personlig omvendelse og forædling? Dersom vi erindrer Frelseren og alt, hvad han har gjort og vil gøre for os, vil vi forbedre vore handlinger og derved komme tættere på ham, hvilket vil holde os på den vej, der fører til evigt liv.

Hvis vi derimod nægter at omvende og forbedre os, dersom vi ikke erindrer ham og holder hans befalinger, så har vi sat en stopper for vores udvikling, og det til vores sjæls fordærv.

Nadveren er så intens og personlig en oplevelse, og vi er de eneste, som er bevidste om, hvorvidt vi er værdige eller ej ...

Når vi deltager værdigt i nadveren, vil vi mærke, hvor vi har brug for at forbedre os og modtage hjælp og vilje til at gøre noget ved det. Uagtet vores problem, så giver nadveren altid håb.

De fleste problemer må vi selv løse. Betaler vi fx ikke vores tiende, må vi ganske enkelt beslutte os for at gøre det. Men andre problemer kræver, at vi søger biskoppens hjælp – Ånden vil lade os vide, hvilke det er« (se *Stjernen*, juli 1989, s. 33-34).

3 Nefi 18:36-37. Jesus gav sine disciple »magt til at give Helligånden«

- Folkeskaren vidste ikke, hvad Frelserne gjorde eller sagde, da han lagde hånden på sine disciple og talte, men Mormon oplyser os om, at disciplene bevidnede, »at han gav [disciplene] magt til at give Helligånden« (3 Ne 18:37). Moroni opfyldte det løfte til læseren, som hans far havde givet, som lød »jeg vil vise jer herefter, at dette vidnesbyrd er sandt« (3 Ne 18:37), da han senere beskrev denne begivenhed og de ord, som Kristus havde talt til de tolv disciple. Han forklarede desuden, at da Frelseren rørte sine disciple for at bemyndige dem, lagde han sine hænder på dem (se Moro 2:1-3).

3 NEFI 19:6-8, 16-17

Hvorfor tror du, at det er vigtigt at knæle ned i bøn, når det er muligt?

3 Nefi 19:9. Disciplene bad om Helligånden

- De tolv disciple, som Jesus havde udvalgt, bad om, »at Helligånden måtte blive givet dem« (3 Ne 19:9). Ældste Bruce R. McConkie forklarede betydningen bag denne anmodning:

»Der er ... forskel på Helligåndsgaven og det at nyde denne gave. Efter man er blevet døbt, modtager alle hellige gaven eller retten til Helligåndens rensende kraft; kun de, som er værdige og holder befalingerne, kan rent faktisk nyde den lovede belønning. I praksis betyder det, at medlemmer af Kirken kan nyde Åndens følgeskab fra tid til anden, når de ved lydighed kan være i harmoni med den Uendelige.

Men det rent faktisk at nyde Helligåndsgaven er en himmelsk gave, som mennesket kan modtage i jordelivet. Når man modtager den, er det et vidne om, at de hellige er så velsignede at være forliget med Gud og gør det, der sikrer dem evigt liv i de himmelske sale« (*A New Witness for the Articles of Faith*, 1985, s. 257).

- Præsident Heber J. Grant (1856-1945) talte om at bede Herren om Helligåndens vejledning to gange om dagen: »Jeg nærer lidet eller ingen frygt for den dreng eller pige, den unge mand eller kvinde, som oprigtigt og samvittighedsfuldt anmoder Gud om hans Ånds vejledning to gange om dagen. Jeg er sikker på, at når fristelsen melder sig, vil de have styrken til at overvinde den gennem den inspiration, som vil blive givet dem. At anmode Herren om hans Ånds vejledning skærmer os, og hvis vi ærligt og redeligt søger Herrens Ånds vejledning, kan jeg forsikre jer om, at I vil modtage den« (*Gospel Standards*, 1976, s. 26).

- Præsident Marion G. Romney (1897-1988), andenrådgiver i Det Første Præsidentskab, udtalte, at vi kan opnå og bevare Ånden ved at følge et enkelt firetrinnsprogram: »Hvis I ønsker at få og bevare Åndens vejledning, kan I gøre det ved at følge dette enkle firetrinnsprogram: For det første, bed. Bed flittigt ... For det andet, studér og lær evangeliet at kende. For det tredje, lev retfærdigt; omvend jer fra jeres synder ... Og for det fjerde, udfør tjeneste i Kirken« (»Helligåndens vejledning«, *Stjernen*, aug. 1980, s. 5).

3 Nefi 19:10-13. Døbt på ny

- Præsident Joseph Fielding Smith (1876-1972) forklarede, hvorfor Jesus befalede nefitterne at blive døbt igen:

»Da Kristus besøgte nefitterne på dette kontinent, befalede han dem at blive døbt, selv om de allerede var blevet døbt til syndernes forladelse ... Frelseren bød Nefi og folket at blive døbt igen, *fordi han havde omorganiseret Kirken på ny under evangeliet* (se 3 Ne 19:7-15; 26:17). *Tidligere havde den været organiseret under loven* (se 3 Ne 9:15-22; 11:10-40; 12:18-19; 15:4-10)

... Af samme årsag blev Joseph Smith og de andre, som var blevet døbt inden den 6. april 1830, døbt igen den dag Kirken blev organiseret« (se *Lærdomme om frelse*, komp. Bruce R. McConkie, 3 bd., 1977-1980, 2:270).

3 Nefi 19:18, 22. »De bad til Jesus«

- Der er ingen steder i skriften, hvor vi bliver belært om at bede til Jesus. I denne unikke situation bad disciplene dog til Sønnen frem for til Faderen. Ældste Bruce R. McConkie havde denne forklaring på, hvordan det kunne være: »Der var en særlig grund til, at dette blev gjort ved denne lejlighed og denne ene gang. Jesus havde allerede belært dem om at bede til Faderen i hans navn, hvilket de først gjorde ... Jesus var til stede hos dem som et symbol på Faderen. At se ham var som om, de så Faderen, at bede til ham var som om, at de bad til Faderen. Det var en speciel og unik situation« (*The Promised Messiah: The First Coming of Christ*, 1978, s. 560-561). Det bør også bemærkes, at Frelseren udtrykkeligt sagde om de mennesker, der bad til ham ved den lejlighed, »fordi jeg er hos dem« (3 Ne 19:22). Desuden brugte de ved denne lejlighed »ikke mange ord, for det blev dem givet, hvad de skulle bede« (3 Ne 19:24).

3 Nefi 19:19-20, 27-28. »Jeg takker dig«

- Skriften rummer mange eksempler på, at Sønnen udtrykker taknemlighed mod Faderen (se Mark 14:23; Joh 6:5-11; 11:33-35, 41; 1 Kor 11:23-24). Da han vendte tilbage for at besøge nefitterne for anden gang, indledte Jesus sin første og anden bøn, som er optegnet i skriften, med at takke Faderen (se 3 Ne 19:19-20, 27-28). Ældste Robert D. Hales fra De Tolv Apostles Kvorum har forklaret dette princip:

»Bøn er en absolut nødvendig del af at viderebringe vores tak til vor himmelske Fader. Han forventer, at vi udtrykker vores taknemlighed hver morgen og aften i oprigtig, enkel bøn fra hjertet for vore mange velsignelser, gaver og talenter.

Ved at udtrykke bøn som taknemlighed viser vi vores afhængighed af en højere kilde for at få visdom og kundskab – Gud Faderen og hans Søn, vor Herre og Frelser Jesus Kristus« (se *Stjernen*, juli 1992, s. 60-61).

3 Nefi 19:20-23, 29. En bøn om at være ét

- Jesus bad vor himmelske Fader om enighed blandt sine tilhængere og også om sammenhold blandt de folk, som hans tilhængere underviste (se Joh 17:11, 20-21). Kristus underviste også i princippet om enhed i Lære og Pagter: »Vær et, og hvis I ikke er ét, er I ikke mine« (L&P 38:27).

Ældste Jeffrey R. Holland sammenlignede Jesu Kristi bøn om enighed i 3 Nefi 19:20-23 med Johannes 17:11, 20-23: »Ud fra Frelserens sprog ser vi tydeligt, at det er Helligånden, der tilvejebringer en sådan enighed, et doktrinært punkt, som ikke kommunikerer helt så tydeligt i Det Nye Testaments beretning. Desuden er det bemærkelsesværdigt, at et af de ultimative beviser, som Gud har på vores opfattelse af Guddommen, er, at vi bliver set og hørt, når vi beder bøn. Kristus bemærkede dette bevis på vegne af nefitterne. Til Faderen sagde han: »Du ser, at de tror på mig, for du hører dem« (3 Ne 19:22) ... Det er kernen i den mirakuløse manifestation af det personlige forhold mellem himlen og Den Hellige Talsmand« (*Christ and the New Covenant*, 1997, s. 280).

- Ældste D. Todd Christofferson fra De Tolv Apostles Kvorum forklarede, hvordan vi kan blive ét med Faderen og Sønnen:

»Jesus opnåede en fuldkommen samhørighed med Faderen, fordi han underkastede sig – både hvad kødet og hvad ånden angår – Faderens vilje. Hans virke var altid klart målrettet, fordi der ikke var nogen svækkende eller forstyrrende tvesindethed i ham. Med henvisning til sin Fader, sagde Jesus: »Jeg gør altid det, der er godt i hans øjne« (Joh 8:29) ...

Vi kan ganske enkelt ikke være ét med Gud og Kristus, førend vi har gjort deres vilje og interesse til vores største ønske. En sådan underdanighed opnår vi ikke på én dag, men ved Helligåndens hjælp vil Herren undervise os, hvis vi er villige, indtil det med tiden og med rette må kunne siges, at han er i os, ligesom Faderen er i ham. Til tider skælver jeg ved tanken om, hvad det kan komme til at kræve, men jeg ved, at det kun er i denne fuldkomne samhørighed, at vi kan finde en fylde af glæde« (se *Liahona*, nov. 2002, s. 72-73).

3 Nefi 19:24. »De brugte ikke mange ord«

- Hvad betyder det at bede uden at »[bruge] mange ord«? (3 Ne 19:24). Ældste Gene R. Cook fra De Halvfjerds sagde følgende i denne forbindelse:

»Da de nefitiske disciple bad i Jesu nærvær, viste de os alle et godt eksempel. Skriften siger ... »de brugte ikke mange ord« ...

Dette er i overensstemmelse med den befaling, Herren gav til jøderne, da han tjente på jorden. Han sagde: »Når I beder, så lad ikke munden løbe, som hedningerne gør, fordi de tror, at de bønføres for deres mange ord« (Matt 6:7; se også 3 Ne 13:7).

Når vi beder i offentlig sammenhæng, så lad os være nøje med ikke at blive optaget af ønsket om menneskenes hæder, som kan få os til at bede uden reel hensigt eller gøre vore bønner unødigt lange. Den samme advarsel gælder dem, som snarere beder for et jordisk publikum end for at blive hørt af Herren. Vi skal være forsigtige og undgå florumvundne bønner eller bønner, som skal imponere. Der er givet, at Herren ikke finder behag i et sådant tiltag, ej heller vil han besvare bønner fra en, som ikke er fokuseret på Herren eller beder uden oprigtig hensigt« (*Receiving Answers to Our Prayers*, 1996, s. 43-44).

3 NEFI 19:24-25

Hvad er det, der tilsyneladende sker med disciplene i disse vers? Sammenlign dit svar med 3 Nefi 19:28-29 og Moses 1:9-11.

3 Nefi 19:35. Mirakler følger dem, der tror

- Store mirakler ledsagede Frelserens besøg blandt de hellige på Mormons Bogs tid – mirakuløse helbredelser, engle, lysende ansigter, bønner så hellige, at de ikke kunne nedskrives og mange andre forunderlige manifestationer. Jesus sagde til sine disciple: »Så stor tro har jeg aldrig set blandt alle jøderne; derfor kunne jeg ikke vise dem så store mirakler på grund af deres vantro« (3 Ne 19:35).

Finder der stadig mirakler sted i dag, eller er miraklernes tid ophørt? Ældste Dallin H. Oaks belærte om, at der stadig finder små mirakler sted, men at vi ofte ikke hører om dem, fordi de er for hellige:

»Hvorfor nævner vore taler til generalkonferencen og vore lokale møder ikke mere om de mirakler, som vi har oplevet? De fleste af de mirakler, som vi oplever, skal ikke deles med andre. I overensstemmelse med skrifternes belæringer, så holder vi dem hellige og fortæller kun om dem, når Ånden tilskynder os til det

... I lighed med det anviser nutidige åbenbaringer, at »de ikke må prale af sig selv over dette, ej heller tale om det for verden; for det bliver givet til gavn og frelse for jer« (L&P 84:73). En anden åbenbaring erklærer: »Husk, at det, som kommer ovenfra, er helligt og skal omtales med varsomhed, og som Ånden holder en tilbage« (L&P 63:64) ...

Sidste dages hellige følger almindeligvis denne anvisning. Når vi bærer vidnesbyrd og taler offentligt, nævner vi sjældent vore mest mirakuløse oplevelser, og vi sætter sjældent vores lid til tegn på, at evangeliet er sandt. Vi bekræfter sædvanligvis bare vores vidnesbyrd om sandheden af det gengivne evangelium og fortæller ikke detaljeret, hvordan vi har fået det. Hvorfor? Tegn *følger*, dem der tror. At søge et mirakel for at omvende nogen er en upassende søgen efter tegn. Af samme grund er det sædvanligvis upassende

at fortælle om mirakuløse hændelser til et alment publikum, der omfatter mennesker med forskellige niveauer af åndelig modenhed. Blandt et alment publikum vil mirakler være trosfremmende for nogle, men et upassende tegn for andre« (»Miracles«, CES-foredrag for unge voksne, 7. maj 2000, s. 3, www.ldsces.org).

Overvej

- Hvordan kan din erindring om, hvad du følte, da du blev døbt, være med til at give dig en bedre oplevelse, næste gang du tager del i nadveren?
- De tolv disciple bad om det, de ønskede sig mest, hvilket var, »at Helligånden måtte blive givet til dem« (3 Ne 19:9). Hvad er dit største ønske? Er dit ønske noget du tager med i dine bønner? Hvorfor eller hvorfor ikke?
- Frelserens ansigt »smilede over« disciplene (3 Ne 19:25, 30). Hvad tror du, det betyder? Hvad kan du gøre for at smile mere til andre?

Forslag til opgaver

- Nu hvor du har læst adskillige skriftsteder og andre belæringer om nadveren, så læg din egen plan for, hvordan du kan gøre nadveren mere meningsfuld for dig.
- Studér beskrivelserne af Frelserens bønner i 3 Nefi 19:19-23, 27-29, 31-32. Overvej hvilket princip disse beskrivelser lærer os for at forbedre vore bønner. Skriv dine tanker og konklusioner ned i din dagbog.

Indledning

Alle retskafnes forældres håb er, at deres efterkommere vil komme til personligt kundskab om Gud og være trofast mod ham. Gud lovede Abraham og hans efterkommere, at de kommende generationer i de sidste dage ville modtage evangeliets velsignelser og blive indsamlet på sikre steder. Faderen befalede Frelseren om at belære nefitterne om disse løfter.

Princippet om indsamling omfatter mere end blot at samle folk i et bestemt land. Det omfatter også en åndelig indsamling, som finder sted, når en person kommer i kontakt med Kirken og tilslutter sig den. I deres splittede tilstand mistede Israel kundskaben om deres Gud, hans evangelium, præstedømmet, templet og frelsens sandheder. Faderen lovede imidlertid, at han i de sidste dage ville række ud mod Israel og tilbyde dem hans evangelium, præstedømmet, templet og vejen til evigt liv. Vor himmelske Fader ønsker at tilbyde evangeliets velsignelser til alle sine børn og hjælper med i denne indsamling i de sidste dage.

Kommentar

3 Nefi 20:1. Vi bør altid have en bøn i hjertet

- Da de havde bedt, kom Frelseren med et vigtigt råd til nefitterne om altid at have en bøn i hjertet. Ældste Russell M. Nelson fra De Tolv Apostles Kvorum har på lignende vis sagt:

»Profeterne har længe fortalt os, at vi skal bede ydmygt og ofte ...

Bønner kan endog bedes i stilhed. Man kan *tænke* en bøn, især når ord vil forstyrre« (*Liahona*, maj 2003, s. 7).

- Præsident Boyd K. Packer, præsident for De Tolv Apostles Kvorum, har sagt:

»Lær at bede. Bed ofte. Bed i jeres sind, i jeres hjerte. Bed på jeres knæ ...

Bøn er *jeres* personlige nøgle til himlen. Låsen sidder på jeres side af sløret (se Åb 3:20)« (*Stjernen*, jan. 1995, s. 59).

3 NEFI 20:8-9

Hvad lover Frelseren dem, som deltager i nadveren? Hvorfor er dette løfte så bemærkelsesværdigt?

3 Nefi 20:8-9. Løftet i nadveren om at blive fyldt med Ånden

- Om de velsignelser, der hører til deltagelse i nadveren, har ældste Dallin H. Oaks fra De Tolv Apostles Kvorum sagt: »At gå i kirke hver uge giver os mulighed for at nyde nadveren, som Herren har befalet os (se L&P 59:9). Hvis vi forbereder os rigtigt og har den rette indstilling, vil deltagelse i nadveren forny den rensende effekt af vores dåb og kvalificere os til løftet om altid at have hans Ånd hos os. Et af formålene med denne Ånd – Helligånden – er at vidne om Faderen og Sønnen og at lede os til sandheden (se Joh 14:26; 2 Ne 31:18). Vidnesbyrd og sandhed, som er afgørende for vores personlige omvendelse, er den udsøgte høst af denne ugentlige fornyelse af vore pagter. I mine daglige beslutninger og i min personlige åndelige vækst har jeg nydt opfyldelsen af dette løfte« (se *Liahona*, juli 2002, s. 37).

- Ældste Oaks gav også dette råd: »Til de brødre og søstre, som måske har taget let på denne vigtige fornyelse af pagterne ved nadveren, vil jeg med Det Første Præsidentskabs ord sige: »Kom tilbage og møt jer ved Herrens bord og nyd atter de dejlige, mættende frugter, der kommer af at have fællesskab med de hellige« (An Invitation to Come Back, *Church News*, 22. dec. 1985, s. 3). Lad os gøre os værdige til Herrens løfte om at blive »mæt« (3 Ne 20:8; se også 3 Ne 18:9), når vi modtager nadveren, hvilket vil sige, at vi bliver »fyldt med Ånden« (3 Ne 20:9). Den Ånd – Helligånden – er vores talsmand, vores vejviser, vores formidler, vores tolk, vores vidne og vores helliggører – vores ufejlbarlige vejleder, der renser os på vores vej mod evigt liv« (se *Stjernen*, jan. 1997, s. 59).

3 Nefi 20:11-13. Esajas skrev om Israels indsamling

- Jesus befalede nefitterne såvel som os at granske Esajas' ord. Når vi ser opfyldelsen af Esajas' profetier,

vil vi vide, at Gud holder sine pagter med Israels hus. I Guide til Skrifterne står der, at »mange af Esajas' profetier omhandler Forløserens komme« (»Esajas«, s. 34). Israels splittelse og indsamling er også to gennemgående temaer hos Esajas.

Belæringerne om Forløseren og Israels indsamling er tæt forbundne. Gud spredte Israel, fordi de syndede og fornægtede ham. Forsoningen giver dem dog en chance for at forlige sig med Gud og opnå forladelse for deres synder og blive sammenført med ham både åndeligt og fysisk.

- For yderligere information om indsamlingen af Israel henvises til »Israels indsamling« i tillægget (s. 403).

3 NEFI 20:11-13

Hvad er nøglen til at kende tiden for indsamlingen? (se 3 Ne 21:1-7). Hvilken rolle spiller vi i indsamlingen? (se L&P 88:81).

- Frelseren talte om at opfylde sin Faders pagt om at samle det spredte Israel. Hvem er Israel, og hvorfor er de spredt? Herren lovede Abraham, at hans efterkommer ville få evangeliet og præstedømmet, og at alle jordens slægter ville blive velsignet gennem dem (se Abr 2:9-11). Dette løfte blev fornyet over for Abrahams søn, Isak (se 1 Mos 26:3-5), og for hans søn, Jakob (se 1 Mos 28:12-15) og for Jakobs efterkommere, Israels børn.

Desværre syndede Israels børn mod Gud og forspildte disse løfter. De blev senere som opfyldelse af Guds advarsler udelukket fra deres forjættede land og spredt over hele jorden. Men Herren har ikke glemt dem. Vor himmelske Fader har lovet, at de en dag vil blive undervist i evangeliet og samlet til forjættede lande. Dette løfte er en del af den pagt, Herren indgik om, at han ville indsamle og undervise Israels børn.

- Præsident Spencer W. Kimball (1895-1985) forklarede, at vi indvilliger i loven om indsamling, når vi accepterer evangeliets pagt: »Israels indsamling består i at slutte sig til den sande kirke og deres kommen til kundskab om den sande Gud ... Derfor har enhver, der har accepteret

det gengivne evangelium, og som nu søger at tilbede Herren på sit eget sprog og med de hellige i det land, hvor han eller hun bor, efterkommet loven om Israels indsamling og er arving til alle de velsignelser, som de hellige er blevet lovet i disse sidste dage« (*The Teachings of Spencer W. Kimball*, red. Edward L. Kimball, 1982, s. 439).

- I Kirkens tidlige dage opmuntrede lederne de omvendte til at tilslutte sig de hellige centrale steder som Ohio, Missouri, Illinois og Utah. I dag bliver de hellige opfordret til at opbygge Kirken der, hvor de bor:

»I vore dage har Herren fundet det passende at tilvejebringe evangeliets velsignelser, herunder et stigende antal templer i mange dele af verden. Vi ønsker derfor at understrege det mangeårige råd til Kirkens medlemmer om at forblive i deres hjemland snarere end at emigrere til USA ...

Når medlemmer over hele verden forbliver i deres hjemland, og arbejder på at opbygge Kirken i deres fædreland, vil de opleve store velsignelser både personligt og for Kirken« (brev fra Det Første præsident-skab, 1. dec. 1999; se også Dieter F. Uchtdorf, *Liahona*, nov. 2005, s. 102).

- Ældste Douglas L. Callister fra De Halvfjerds beskrev formålet med og processen i Israels indsamling i de sidste dage: »Vores igangværende indsamling er primært åndeligt, ikke geografisk. Kristus har sagt, at i de sidste dage vil han »oprette [sin] kirke«, »grundfæste [sit] folk« og »oprette [sit] Zion blandt dem« (3 Ne 21:22; 3 Ne 20:21; 3 Ne 21:1). Når han grundlægger sin kirke i vore dage, så kan mennesker blive undervist i evangeliet og »blive bragt til kundskab om Herren deres Gud« (3 Ne 20:13) uden at skulle forlade deres hjem. I modsætning til bekendtgørelserne i den genoprettede kirkes første dage har vore ledere bestemt, at indsamlingen nu skal finde sted i hvert enkelt land og blandt alle tungemål. Vores behov for at være fysisk i nærheden af et stort antal hellige er mindre, end det var for 100 år siden, fordi Kirkens tidsskrifter og satellittransmissioner mindsker afstanden i tid og sted og skaber en følelse af enhed i hele Kirken. Alle har adgang til de samme nøgler, ordinancer, doktriner og åndelige gaver« (se »Book of Mormon Principles: The Gathering of the Lord's Faithful«, *Ensign*, okt. 2004, s. 59).

3 Nefi 20:14, 22. Arveland

- Jesus fortalte nefitterne, at vor himmelske Fader gav dem landet Amerika som arvelod. Lehi havde også modtaget dette løfte, da han ankom til det forjættede land (se 2 Ne 1:5). Dette bekræftede den velsignelse, som Jakob gav til Josef, da han sagde: »Din fars velsignelser overgår de ældgamle bjerges velsignelser, de evige højes herlighed« (1 Mos 49:26). Med udtrykket »overgår ... de evige højes herlighed« menes den vestlige halvkugle. Præsident Joseph Fielding Smith (1876-1972) har forklaret: »Herren gav ... Amerika, som evig ejendom til Josef, Jakobs søn. Hans afkom skal, når de er rensset fra synd, og når de kommer frem i opstandelsen, arve den del af jorden. Det land skal være deres for evigt« (*Lærdomme om frelse*, komp. Bruce R. McConkie, 3 bd., 1977-1980, 1:85).

3 Nefi 20:21-22; 21:23-29. Det ny Jerusalem skal grundlægges i Amerika

- Zion, det ny Jerusalem skal være et sikkert sted, både fysisk og åndeligt. Da Frelseren talte om de sidste dag, rådede han os til »at stå på hellige steder« (se L&P 45:32) og lovede os sikkerhed i Zion og hendes stave (se L&P 115:6). Frelseren belærte sine disciple om, at Zions by, det ny Jerusalem, skulle blive et »fredens land, en tilflugtsby, et sikkert sted« i tiden op til det andet komme (se L&P 45:66-71).

Den tiende trosartikel lyder: »Vi tror på den bogstavelige indsamling af Israel og på genrejsningen af de ti stammer, at Zion (Det Ny Jerusalem) skal blive bygget på det amerikanske kontinent, at Kristus personligt skal regere på jorden, og at jorden skal blive fornyet og få sin paradisiske herlighed.«

Ved en anden lejlighed sagde profeten Joseph Smith (1805-1844): »Opbygningen af Zion er en sag, der har interesseret Guds folk i alle tidsaldre; det er et tema, som profeter, præster og konger har dvælet ved med særlig glæde og fryd ... det er overladt til os at se, deltage i og hjælpe med til at videreføre de sidste dages herlighed, tidernes fyldes uddeling ... et værk, der er bestemt til

at tilvejebringe mørkets magters udryddelse, jordens fornyelse, Guds herlighed og den menneskelige families frelse« (*Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 278-279).

3 Nefi 20:22. Gud vil dvæle i vores midte

- Da Frelseren belærte nefitterne om Zion eller det ny Jerusalem, lovede han, at han »vil[le] være midt blandt« sit folk (3 Ne 20:22). Herren brugte et lignende udtryk i Lære og Pagter:

»Men se, sandelig, sandelig siger jeg jer, at mine øjne hviler på jer. Jeg er midt iblandt jer, og I kan ikke se mig; men den dag kommer snart, da I skal se mig og vide, at jeg er til; for mørkets slør skal snart blive sønderrevet, og den, som ikke er rensset, skal ikke udholde den dag. Bind derfor op om lænderne, og vær rede« (L&P 38:7-9).

Løftet om, at Gud vil dvæle midt i Zion kan betyde, at han vil være i templet i Zion (Det Ny Jerusalem) og at »alle de rene af hjertet, som kommer derind [i templet] skal se Gud« (se L&P 97:16).

3 Nefi 20:23-24. »En profet som mig vil Herren jeres Gud lade fremstå«

- I 5 Mosebog 18:15 lover Moses, at engang i fremtiden vil »Herren din Gud ... af din midte lade en profet som mig fremstå for dig, en af dine egne; ham skal I adlyde.« I 3 Nefi 20:23-24 gav Frelseren sig til kende som den profet. Dette er så markant en profeti om Messias' komme, at man både finder den i Det Gamle Testamente, Det Nye Testamente, Mormons Bog, Lære og Pagter og Den Kostelige Perle (se 5 Mos 18:15-19; ApG 3:22; 3 Ne 20:23-24; L&P 133:63; JS-H 1:40).

3 Nefi 20:25-27. At blive pagtens børn

- Jesus bekræftede, at nefitterne var »pagtens børn« (3 Ne 20:26). Ældste Russell M. Nelson forklarede, hvilken pagt Frelseren refererede til, og hvordan udtalelsen gælder os:

»Den pagt, som Herren først indgik med Abraham, og som han bekræftede med Isak og Jakob, er af overordentlig stor betydning ...

Vi er også pagtens børn. Vi har modtaget det hellige præstedømme og det evigtvarende evangelium, som de gjorde fordums. Abraham, Isak og Jakob er vore forfædre. Vi er af Israel. Vi har ret til at modtage evangeliet,

præstedømmets velsignelser og evigt liv. Jordens nationer vil blive velsignet ved vore anstrengelser og ved vore efterkommeres indsats. De bogstavelige efterkommere af Abraham samt de, der er indsamlet til hans familie ved adoption, modtager disse forjættede velsignelser – forudsat de accepterer Herren og er lydige mod hans befalinger« (*Stjernen*, juli 1995, s. 33).

3 Nefi 20:29. Profeti om genoprejsning af Jerusalem

- Genoprejsningen af Judas stamme og byen Jerusalem synes at være et vigtigt tema i profetierne i Det Gamle Testamente og Mormons Bog. I vores uddeling har Herren erklæret:

»Lad derfor dem, som er blandt ikke-jøderne, flygte til Zion.

Og lad dem, som er af Juda, flygte til Jerusalem, til bjergene hvorpå Herrens hus ligger« (L&P 133:12-13).

Omkring indsamlingen af Juda har profeten Joseph Smith sagt: »Juda må vende hjem. Jerusalem og templet må blive genopbygget, og der må komme vand ud under templet, og vandet i Det Døde Hav må blive sundt. Det vil tage nogen tid at genopbygge bymurene og templet etc.; og alt dette må gøres før Menneskesønnen vil komme« (*Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 343).

3 Nefi 20:29-33. Jøderne vil tro og blive samlet

- Den 24. oktober 1841 åbnede ældste Orson Hyde (1805-1878) fra De Tolv Apostles Kvorum med en apostolsk bøn fra toppen af Olivenbjerget for indsamlingen af det jødiske folk, som var spredt for alverdens vinde. Da han bad om dette, levede der blot nogle

Clark Kelley Price, © 1996 IRI

få jøder i Palæstina, og det politiske klima levede absolut ikke meget håb for, at de nogensinde skulle få lov til at samles der. Siden da er der sket en række bemærkelsesværdige begivenheder, og den moderne stat, Israel, er blevet dannet og er blevet »hjemland« for det jødiske folk. Selvom det er tydeligt, at denne »samling« har fundet sted ved Herrens velsignelse, så er det klart, at dette ikke er den fulde indsamling af jøderne, som der er profeteret om i Mormons Bog.

Ældste Bruce R. McConkie (1915-1985) fra De Tolv Apostles Kvorum forklarede, at den igangværende indsamling af jøderne til deres hjemland ikke er en opfyldelse af den profeti, men snarere en politisk samling. »Som hele verden ved, så samler mange jøder sig nu i Palæstina, hvor de har deres eget land og religion, altsammen uden reference til at tro på Kristus og uden accept af hans evangeliums evige love og ordinancer. Er dette den sidste dages hellige indsamling af jøderne, som skriften taler om? Nej! Det er det ikke, og lad der ikke herske nogen misforståelse eller tvivl om dette. Denne samling af jøder til deres hjemland og deres opbygning af en nation og stat, er ikke den indsamling profeterne talte om. Den opfylder ikke de gamle profetier. De, som har samlet sig, har ikke samlet sig om den sande kirke og den sande Messias« (*The Millennial Messiah*, 1982, s. 229).

- Præsident Marion G. Romney (1897-1988) fra Det Første Præsidentskab har talt om Judas indsamling. Han læste uddrag af Mormons Bog, som belærer os om, hvad jøderne skal gøre, inden Faderen vil indsamle dem i deres arveland. Ud fra disse uddrag lærer vi, at når jøderne »ikke længere vender hjertet bort fra Israels Hellige« (1 Ne 19:15); når de »kommer til kundskab om deres Forløser« (2 Ne 6:11); når de »skal blive bragt tilbage til Guds sande kirke og fold« (2 Ne 9:2); når de »vil tro på mig, at jeg er Kristus« (2 Ne 10:7); når de vil tro på, at Kristus er Guds Søn og på forsoningen »og tilbede Faderen i hans navn med rent hjerte og rene hænder og ikke længere se frem til en anden Messias« (2 Ne 25:16); når »mit evangeliums fylde skal blive prædikeret for dem. Og de ... skal bede Faderen i [Frelserens] navn« (3 Ne 20:30-31), så skal de samles i Jerusalem, deres arveland.

»Disse forudsigelser af profeter i Mormons Bog gør det helt klart, at gengivelsen til Israel af deres arvelande

varsler om deres godtagelse af Jesus Kristus som deres Forløser, om hvem jeg vidner i Jesu Kristi navn« (se *Den danske Stjerne*, okt. 1981, s. 25-27).

3 Nefi 20:35. Gud vil blotte sin hellige arm

- Hvad betyder ordene »Faderen har blottet sin hellige arm«? (3 Ne 20:35). »I gammel tid forberedte mændene sig til kamp ved at kaste kappen af højre skulder, hvis de kæmpede med højre hånd (Sl 74:11). Ved Kristi andet komme, vil Gud blotte sin arm for at vise sin styrke for alle (L&P 133:2-3)« (Donald W. Parry, Jay A. Parry, Tina M. Peterson, *Understanding Isaiah*, 1998, s. 466).

- I vor tid åbenbarer Herren sin kraft i genoprettelsens værk i de sidste dage. Ældste Neal A. Maxwell (1926-2004) fra De Tolv Apostles Kvorum belærte om, at dette er sandt i dag, såvel som det var under de store begivenheder i Kirkens tidlige dage: »Nu, mine brødre, disse er [jeres] dage (se Hel 7:9) i Kirkens historie. Læg vel mærke til, hvilke dage de vil være – dage, hvor Herren helt åbenlyst vil »blotte sin hellige arm for øjnene af alle folkeslagene« (L&P 133:3). Gud vil også »fremskynde« sit værk (L&P 88:73). Han vil også »afkorte« de sidste dage »for de udvalgte skyld« (Matt 24:22), og derfor vil der ske en sammenkobling af begivenheder (se JS-M 1:20). Desuden skal alt »være i bevægelse« (L&P 88:91). Kun de, der er i færd med at blive Kristi mænd og kvinder, vil være i stand til at bevare deres åndelige balance« (*Stjernen*, juli 1992, s. 39).

3 Nefi 20:36-37. »Ifør dig din styrke« og »løsgør dig af dine halslænker«

- Lære og Pagter 113 forklarer, at udtrykket »ifør dig din styrke« betyder, at sidste dages hellige præstedømmebærere skal »iføre sig præstedømmets myndighed, som [de] har ret til ved afstamning« (L&P 113:7-8). »Hendes halslænker er Guds forbandelser over hende, eller Israels rester i deres spredte tilstand blandt ikke-jøderne« (L&P 113:10).

Idet ældste Bruce R. McConkie talte om den kommende bevægelse hen mod tusindårsriget, forklarede han Frelserens ord: »Vi har allerede set, at Jesus satte Esajas kapitel 52 ind i en tusindårsrige-kontekst. Der finder man råbet: »Vågn op, vågn op, ifør dig din styrke, Zion, ifør dig din festdragt, Jerusalem, du hellige by! For uomskårne og urene skal ikke længere komme i

dig! I de dage vi taler om, vil der ikke mere være nogle urene i den telestiale betydning af ordet, for de ugudelige vil blive udryddet i lyset af hans komme. Og der vil ikke være nogen, som er uomskårne, for alle, der søger den hellige bys velsignelser, vil være i harmoni med ham, hvis by det er, og hans planer og hensigter« (*Millennial Messiah*, s. 315).

3 NEFI 20:36-37, 41

Hvad er Frelserens råd til os i disse vers?
Hvordan kan du følge det råd?

3 Nefi 20:40. »Hvor herlige på bjergene«

- Ældste Jeffrey R. Holland fra De Tolv Apostles Kvorum belærte om, at dette vidunderlige udtryk: »Hvor herlige på bjergene er ikke fødderne af ham, som bringer gode tidender til dem; som forkynder fred« både omhandler dem, som forkynder Herrens evangelium, men mere specifikt Frelseren selv: »Disse velkendte passager, som Esajas først skrev, men som Jahve selv omtalte og inspirerede til, anvendes ofte om enhver – især missionærer – som bringer gode tidender om evangeliet og fred til menneskesjælene. Der er intet upassende ved en sådan udlægning, men det er vigtigt at holde sig for øje – ligesom profeten Abinadi gjorde – at den reneste

© 1987 Scott Snow

og oprindelige betydning i denne salme går specifikt på Kristus. Det er ham og i sidste ende kun ham, som bringer de gode tidender om frelse. Kun gennem ham forkyndes der sand og varig fred. Til Zion i både det gamle og ny Jerusalem, siger Kristus:

»Din Gud er konge.« Det er hans fødder på forløsningsbjerg, der er så herlige (3 Ne 20:40)« (*Christ and the New Covenant*, 1997, s. 286).

3 Nefi 20:41. »Vær rene, I som bærer Herrens kar«

- Ældste Jeffrey R. Holland har talt om, hvad det betyder for præstedømmebærere at være rene: »Som præstedømmebærere skal vi ikke alene *håndtere* hellege kar og symboler på Guds magt – tænk fx på forberedelse, velsignelse og omdeling af nadveren – men vi skal også *være* et helligt redskab. I øvrigt fortæller profeterne og apostlene os, at på grund af det, vi skal *gøre*, og endnu vigtigere på grund af det, vi skal *være*, skal vi »sky ungdommelige tilbøjeligheder« og »påkaldе Herren af et rent hjerte.« De beder os om at være rene« (se *Liahona*, jan. 2001, s. 48).

Formaningen om at være »rene, I, som bærer Herrens kar« (3 Ne 20:41), som i gammel tid blev givet til dem, som bar de hellige offerkar, gælder også for præstedømmebærere i dag. Præsident Gordon B. Hinckley (1910-2008) påmindede en forsamling af præstedømmebærere om dette vigtige bud, da han sagde: »Vær rene, I som bærer Herrens kar« (L&P 133:5). Således har han sagt til os i nutidig åbenbaring. Vær rene i legemet. Vær rene i sindet. Tal et rent sprog. Vær rene i påklædning og manerer« (se *Stjernen*, juli 1996, s. 49).

Præsident Hinckley har desuden sagt: »En tatovering er graffiti på legemets tempel. Det samme gælder piercing af kroppen« (se *Liahona*, jan. 2000, s. 4).

Ældste M. Russell Ballard fra De Tolv Apostles Kvorum har rådet de unge til »at undgå slet tale, at vælge jeres venner med klogskab og holde jer langt væk fra pornografi og narkotika, undlade at gå til koncerter fyldt med ondskab eller farlige fester og respektere jeres legeme og holde jer selv moralsk rene på enhver måde« (*Liahona*, juli 2001, s. 81).

3 Nefi 21:1-9. Indsamlingen af Israel i de sidste dage

- Jesus fortalte nefitterne, at han ville give dem »et tegn« (3 Ne 21:1), så de kunne vide, hvornår indsamlingen af Israel var i gang. Han fortalte derpå om gengivelsen af evangeliet, fremkomsten af Mormons Bog, dannelsen af en fri nation i Amerika og at deres efterkommere ville modtage evangeliet gennem ikke-jøderne (se v. 1-7). Han kaldte genoprettelsen i de sidste dage for »et stort og forunderligt værk« (se v. 9). I genoprettelsens tidlige dage sagde Frelseren, at »et

stort og forunderligt værk er ved at tage sin begyndelse« (se L&P 4:1).

Præsident Gordon B. Hinckley talte om genoprettelsens mirakel og om vores ansvar for at fremme værket:

»Dette herlige evangelium blev indledt ved, at Faderen og Sønnen viste sig for drengen Joseph. Dagen for tidernes fyldes uddeling gryede over hele verden. Alt det gode, det smukke, det guddommelige fra alle tidligere uddelinger blev gengivet i denne, den mest vidunderlige tidsalder ...

Fatter vi og forstår vi virkelig den kolossale betydning af det, vi har? ...

Vi, som tilhører denne generation, er frugten af alt, hvad der er gået forud. Det er ikke nok blot at være kendt som medlem af denne kirke. Der påhviler os et højtideligt ansvar. Lad os se det i øjnene og arbejde på det.

Vi må leve som Kristi sande disciple ved at vise næstekærlighed over for alle, ved at gengælde ondt med godt, ved at undervise i Herrens veje ved vores eksempel og ved at yde den vældige tjeneste, som han har opridset for os« (se *Liahona*, maj 2004, s. 84).

- Se yderligere information om indsamlingen af Israel i »Israels indsamling« i tillægget (s. 403).

3 Nefi 22. Esajas anvendte et helligt billedsprog for at belære om indsamlingen

- Frelseren citerede Esajas 54 i sin helhed for at uddybe sin belæring om Israels indsamling. At bruge billedsprog er almindeligt i profetier, og Esajas sammenlignede Israel med en kvinde, hvis ægtemand er Herren. Selv om hun for en tid er forsvundet på grund af ugudelighed, så vil dagen oprinde, hvor hun med stor barmhjertighed vil blive forliget med sin »Ægtemand.« Ved at bruge dette billedsprog tegner Esajas et smukt portræt af genoprettelsens mirakel. Han lovede, at hendes efterkommere ville blive mange, at hendes telte måtte gøres større og hendes teltreb længere for at kunne rumme den voksende familie (se 3 Ne 22:1-3). Ægteskabspagtens hellighed rinder én i hu, når Herren udtrykker omfanget af sin forpligtelse over for Israel (se v. 4-10). Israel er det sikre og smukke sted, hun blev lovet (se v. 11-12) og her er beskyttelse mod hendes fjender (se v. 13-17).

3 Nefi 22:13. »Alle dine børn skal blive undervist af Herren«

• Da søster Patricia P. Pinegar tjente som hovedpræsident for Primary, forklarede hun, hvordan 3 Nefi 22:13

Longjin Lenczyna, © 1985 IRI

kan bruges som en vejledning til undervisning af vore børn: »Verden er ikke et sikkert sted. Det er ikke et sted, hvor børn vil føle fred, håb og vejledning, medmindre de lærer at elske og følge Frelseren. Hjælp dem med at vide, at de kan få del i disse store

velsignelser, og vis dem, hvad de skal gøre for at få disse velsignelser« (*Liahona*, jan. 2000, s. 82).

3 Nefi 22:17. »Intet våben, der tilvirkes mod dig, skal virke«

• Der har altid været nogle, som har kæmpet mod Herrens sag. Som Esajas profeterede, vil de ikke have fremgang i deres anslag mod os. Præsident Gordon B. Hinckley belærte om, at de vil stride forgæves:

»Så sikkert som dette er Herrens værk, vil der være modstand. Der vil være dem, og måske ikke så få, der med dragende ord og smarte planer vil sprede tvivl og

forsøge at underminere grundvolden, som denne sag er bygget på. De vil få deres korte tid i solen. De kan en kort stund blive beundret af tvivlerne og skeptikerne og kritikerne. Men de vil falme og blive glemt, som det altid er sket hidtil.

I mellemtiden går vi fremad, uagtet deres kritik, klare over, men urørte af deres udtalelser og handlinger« (*Stjernen*, juli 1994 s. 57).

Overvej

- Frelseren lovede, at han ville samle Israel for at opfylde den pagt, som vor himmelske Fader havde indgået med deres fædre (se 3 Ne 16:5, 11; 20:12-13). Dette er et universelt løfte med meget personlige konsekvenser. Hvad kender du til de første sidste dages helliges oplevelser i din slægt? Hvilke ofre ydede de for at samles med de hellige?
- Hvornår har du følt, at vor himmelske Fader har rakt ud mod dig og rørt ved dit hjerte for at drage dig tættere på ham?

Forslag til opgaver

- Læg en plan for, hvordan nadveren kan give mening i din dagligdag. Fortæl om din plan til en, som kan hjælpe dig med at opnå dit mål.
- Lav en liste over mindst tre aktiviteter, som du kan udføre for at bidrage til indsamlingen af Israel i de sidste dage.

Indledning

På andendagen for sit tre dage lange besøg understøttede og uddybede Frelseren Esajas' og Malakias' profetier. Han sagde, at Esajas' profetier talte »om alt, der angår mit folk, som er af Israels hus« (3 Ne 23:2). Jesus Kristus undersøgte personligt skriften for akkurate og sørgede for, at opfyldelsen af Samuels profetier om opstandelsen og Malakias' ord også blev optegnet (se 3 Ne 24:1; 26:1-2). Malakias' ord omhandler tiendelovens velsignelser og den rolle, som profeten Elias ville spille i de sidste dag omkring forberedelserne til det andet komme.

Herren befalede, at vi hver især gransker skrifterne og profeterne (se 3 Ne 23:5). Frelseren sagde, at der var en vis hensigt med, at »de skulle gives til kommende slægter« (3 Ne 26:2). Enhver sidste dages hellig har pligt til at granske skriften flittigt. Overvej hvad det betyder at granske skriften og profeterne flittigt frem for bare at læse dem.

Kommentar

3 Nefi 23:1. »Betydningsfulde er Esajas' ord«

- Frelserne sagde, at omfanget af Esajas' profetier vedrørte »alt, der angår mit folk« (3 Nefi 23:2) – altså en bemærkelsesværdig mængde af Guds handlinger. Frelseren bekræftede Esajas' profetier ved at sige: »Betydningsfulde er Esajas' ord« (3 Ne 23:1). Kapitel 22 i 3 Nefi er det sidste af mindst 20 kapitler i Mormons Bog, hvor Esajas citeres. Bemærk at Frelseren i særdeleshed beder sine tilhørere om at *granske* Esajas' ord (se 3 Ne 23:1). Det er ikke overraskende, at Esajas citeres så ofte i Mormons Bog og andre skrifter.

Præsident Boyd K. Packer, præsident for De Tolv Apostles Kvorum, understregede, hvor unikke og væsentlige Esajas' profetier er, og hvorfor Herren har bevaret hans ord:

»Esajas er den mest citerede profet i Det Nye Testamente. Herren selv citerer ham syv gange, apostlene gør det fyrrer gange. Derudover findes der halvfems delvise citater eller omskrivninger af Esajas' ord.

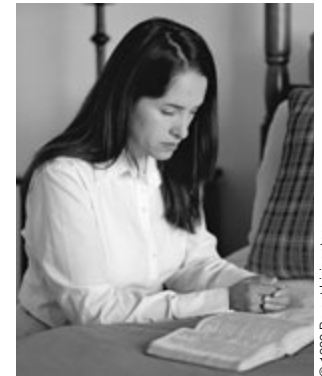
Esajas er den mest citerede profet i Lære og Pagter. 66 citater fra 31 kapitler i Esajas underbygger vigtigheden af denne store profet.

Alt dette bekræfter, at Herren havde en hensigt med at bevare Esajas' ord« (*Let Not Your Heart Be Troubled*, 1991, s. 280).

- Bemærk:** For yderligere baggrundsmateriale om Esajas og forslag til, hvordan man studerer og forstår hans ord, henvises til kommentar til 1 Nefi 20-21 (s. 40) og til 2 Nefi 12-16 (s. 70).

3 Nefi 23:1-5. Gransk skriften

- Herren befaler sine hellige at granske skriften frem for bare at læse dem. Når mennesker *gransker* skriften, så undersøger de dem nøje i et forsøg på at opdage noget, eller undersøger gennem omhyggelig efterforskning. *At granske* skriften antyder også, at vi *mediterer* (se Jos 1:8), *studerer* (se 2 Tim 3:15; L&P 26:1), *giver agt* (se 1 Ne 15:25) og *grunder over* (se 2 Ne 4:15). Udover skriften har Frelseren befalet os at granske profeternes ord (se 3 Ne 23:5).

© 1999 Bryant Livingston

3 NEFI 23:1-5

Hvad sagde Herren omkring Esajas skrivelser? Hvilken værdi er der i at granske skriften og profeterne?

- Profeten Joseph Smith (1805-1844) opmuntrede de hellige til at granske skriften for at modtage et selvstændigt vidnesbyrd om sandheden og få vejledning direkte fra Gud: »Gransk skrifterne – og de åbenbaringer, som vi udgiver, og bed jeres himmelske Fader i hans Søns Jesu Kristi navn om at tilkendegive sandheden for jer, og dersom I gør det alene med øjet henvendt på hans ære og uden at tvivle, vil han svare jer ved sin hellige Ånds kraft. I vil da vide det for jer selv og ikke gennem nogen anden. I vil da ikke være afhængige af mennesker for kundskaben om Gud, og der vil heller ikke være plads til spekulationer. Nej, for

når mennesker modtager sin vejledning fra ham, som har skabt dem, så ved de, hvordan han vil frelse dem. Derfor siger vi atter: Gransk skriften, gransk profeterne og lær det, der tilkommer dig« (se *Profeten Joseph Smiths historie*, s. 12-13).

- Selv om det at granske skriften kan synes svært i starten, så lovede præsident Gordon B. Hinckley (1910-2008), at de, som oprigtigt studerer skriften, vil blive oplyst og opløftet: »Jeg er taknemlig for den vægt, der er blevet lagt på studium af skrifterne. Jeg håber, at det bliver noget langt mere behageligt for jer end en pligt – at det snarere vil blive en kærligheds-affære med Guds ord. Jeg lover jer, at når I læser, vil jeres forstand blive oplyst og jeres ånd opløftet. Til at begynde med kan det virke kedeligt, men det vil ændre sig til en forunderlig oplevelse med tanker og ord om det guddommelige« (»Jeres indre lys«, *Stjernen*, juli 1995, s. 101).

- Præsident Henry B. Eyring fra Det Første Præsidentskab sagde, at dersom vi jager gennem vores studium af skriften, så tillader vi ikke, at Helligånden vejleder os:

»Helligånden vil vejlede os i de ord, som vi siger, hvis vi studerer og overvejer skrifterne hver dag. Skriftens ord indbyder Helligånden ... Ved at studere skriften dagligt kan vi regne med denne velsignelse ...

Vi skatter Guds ord, ikke blot ved at læse dem i skrifterne, men ved at studere dem. Vi kan næres mere ved at grunde over nogle få ord og lade Helligånden gøre dem dyrebare for os, end ved hurtigt og overfladisk at læse flere kapitler i skriften« (se *Stjernen*, jan. 1998, s. 86).

3 Nefi 23:6-13. Vigtigheden af en nøjagtig optegnelse

- Akkuratessen og fuldstændigheden i skriften er afgørende, eftersom vi stoler på den til opnåelse af forståelse for Gud og hans plan for os. Vers 6-13 i 3 Nefi 23 omfatter opfyldelsen af Samuels profetier om opstandelsen, som ikke var medtaget tidligere, og som Frelseren bad dem om at medtage i optegnelsen.

3 Nefi 24:1. »De ord, som Faderen havde givet til Malakias«

- Betydningen af Malakias' profetier blev understreget af Frelseren, som citerede en del af hans ord for folket i Amerika, efter Faderens vejledning (se 3 Ne 24:1). Hvem var profeten Malakias? Malakias var en profet, som vi finder i Det Gamle Testamente, der skrev og profeterede omkring år 430 f.Kr. *Malakias* betyder »min budbringer« og den første del af hans profeti »er adresseret præstedømmet, som bliver irettesat for at negligere deres tjeneste for Gud. Den anden del (2:10-4:6) er henvendt til folket og taler imod ægteskab uden for pagten, skilsmisse fra hustruer i pagten og forsømmelse af tiendebetaling ... De trofaste opfordres til at holde ud med forsikring om, at Herren kommer dem i hu, og den ulydige vil ikke klare sig på dagen for Herrens komme« (se Bible Dictionary, »Malachi«, s. 728). Den sidste del af Malakias' budskab forkynder de velsignelser, som følger af at adlyde tiendeloven, og den særlige rolle profeten Elias skal spille i de sidste dage omkring forberedelsen til det andet komme (se 3 Ne 24-25).

3 Nefi 24:1. Herren »skal pludselig komme til sit tempel«

- Ældste Dallin H. Oaks fra De Tolv Apostles Kvorum har talt om, at »årsagen til den gentagne læsning af skriften er, at de mange profetier og doktrinære passager i skriften har mange forskellige betydninger og mange forskellige måder at gå i opfyldelse på« (se »Scripture Reading and Revelation«, *Ensign*, jan. 1995, s. 8). Således er det tilfældet med udtrykket »Herren ... skal

pludselig komme til sit tempel« (3 Ne 24:1). Det blev delvist opfyldt, da Herren viste sig i templet i Kirtland den 3. april 1836 i begyndelsen af denne uddeling (se L&P 110:1-10); og det bliver delvist opfyldt, hver gang Frelseren besøger et af sine templer; det vil også delvist blive opfyldt som en del af det andet komme, når jorden vil blive rensed for al ugudelighed og blive et celestialt tilholdssted (se L&P 88:25). Derfor kan jorden passende være omtalt som Herrens tempel.

3 Nefi 24:2. En smelters ild og en tvætters lud

- Malakias benyttede sig af en stærk symbolik til at beskrive Messias' komme »som en smelters ild og som en tvætters lud« (3 Ne 24:2). En *smelter* »er en person som udskiller det ædle metal fra kradsed, som naturligt oftest forekommer blandet. En del af processen består i at anvende høj varme for at få massen flydende, deraf udtrykket »smelterens ild« (Bible Dictionary, »Refiner«, s. 760; se også ODS).

Frelseren er som smelteren. Ældste Bruce R. McConkie (1915-1985) fra De Tolv Apostles Kvorum har sagt: »Hans mission er at rense, forædle og forfine menneskesjælen, så den kan vende tilbage til Faderens rige i renhed, fri for krads eller bras (3 Ne 27:19-21). Hans rensende kraft er som »smelterens ild ... Han sidder og smelter sølvet og renser det på den store dag, hvor han kommer for at dømme verden (Mal 3:2-3; 3 Ne 24:2-3; L&P 128:24)« (*Mormon Doctrine*, 2. udg., 1966, s. 624).

En *tvætters* »arbejde består i at tvætte eller vaske tøj og gøre det hvidt ved brug af lud eller sæbe (Bible Dictionary, »Fullers«, s. 676; se også ODS). Jesu Kristi forsoning virker som »tvættersens lud« til at rense os fra synd og forberede os til at stå rene og pletfrie for domstolen.

3 Nefi 24:5. De, som undertrykker enken og den faderløse

- Gud holder os ansvarlige for, hvordan vi behandler enken og den faderløse. Præsident Thomas S. Monson har talt om, hvor vigtige enkerne er i Herrens øjne, og at vi skal hjælpe dem:

»Ordet *enke* synes at have haft en helt særlig betydning for vor Herre. Han advarede sine disciple mod de skriftkloges eksempel, som foregav at være retfærdige ved at

gå omkring i deres lange gevandter og bad lange bønner, men som åd enker ud af huset (se Luk 20:46-47) ...

Til profeten Joseph Smith befalede han: »Og forrådshuset skal drives ved donationer fra kirken; og der skal sørges for enker og forældreløse og også for de fattige« (L&P 83:6) ...

Der findes måske et reelt behov for føde, klæder – endog husly. Det kan skaffes. Der er næsten altid en nødlidende enke ...

Lad os erindre, at når begravelsesbuketterne er visnede, bliver kondolencerne fra vennerne minder, og børnene, der blev bedt, og ordene der blev talt, tågede i sindets korridorer. De, som sørger, finder ofte sig selv alene. Man savner børnenes latter, teenagernes tumult, og den ømme, kærlige omsorg fra en afdød ægtefælle. Så lyder urets tikken endnu højere, tiden går meget langsommere, og hjemmets fire vægge bliver til et fængsel« (se *Stjernen*, jan. 1995 s. 67, 68).

3 NEFI 24:8-12

Hvilke velsignelser bliver der lovet dem, som betaler deres tiende?

3 Nefi 24:8-12 Tiende og offergaver

- De, som efterlever tiendeloven, udviser tro på Gud. Lydighed mod denne lov medfører de velsignelser, som nævnes i 3 Nefi 24:10-12. Ældste Jeffrey R. Holland fra De Tolv Apostles Kvorum gav fem begrundelser for, at ethvert medlem af Kirken i enhver situation bør adlyde tiendeloven.

»Jeg foreslår fem grunde til, hvorfor vi alle, rige eller fattige, om vi har været medlemmer i lang eller kort tid, trofast betaler vores tiende og vore offerydelser.

For det første, gør det for jeres børns skyld ... Lær jeres børn, at mange af velsignelserne i Kirken er til rådighed for dem, fordi I og de betaler tiende og offerydelser til Kirken ...

For det andet, betal jeres tiende for retmæssigt at kunne kræve de velsignelser, der er blevet lovet dem, der gør det ...

For det tredje, betal jeres tiende som en erklæring om, at besiddelse af materielle goder og samling af verdslig rigdom *ikke* er det højeste mål med jeres liv ...

For det fjerde, betal ærligt og retskaffent jeres tiende og offerydelse, fordi det retmæssigt er Guds.

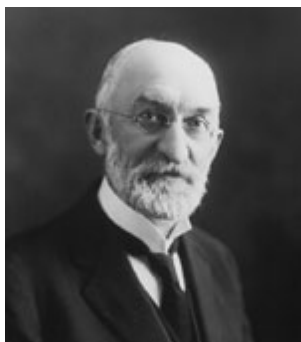

Det fører os til den femte grund til at betale vores tiende og offerydelse. Vi bør betale dem som et personligt udtryk for kærlighed til en gavmild himmelsk Fader. Ved hans nåde, har Gud givet brød til de sultne og klæder til de fattige. På forskellige tidspunkter i vores liv vil det gælde os alle, enten timeligt eller åndeligt« (se

Liahona, jan. 2002, s. 33-35).

- Præsident Harold B. Lee (1899-1973) beskrev en af de velsignelser, som vi kan modtage ved at betale tiende: »Løftet som følger lydighed mod dette princip er, at himlens vinduer vil åbnes og velsignelserne øses ud over os i en grad, vi knap kan rumme. At himlens vinduer åbnes betyder naturligvis åbenbaringer fra Gud til den, der villigt yder dette offer« (*The Teachings of Harold B. Lee*, red. Clyde J. Williams, 1996, s. 206).

- Præsident Heber J. Grant (1856-1945) vidnede om, at Gud vil velsigne dem, som adlyder tiendeloven, med øget visdom: »Jeg vidner om – og jeg ved, at det vidnesbyrd, jeg bærer, er sandt – at den mand og den kvinde, som har været helt ærlige over for Gud, som har betalt deres tiende ... dem har Gud givet visdom, hvorved de har været i stand til at udnytte de resterende ni tiendedele, og det har været af større værd for dem, og de har opnået mere med dem, end de ville have gjort, dersom de ikke havde været ærlige over for Herren« (se Conference Report, apr. 1912, s. 30).

- Ældste Dallin H. Oaks kommenterede det, man ofte hører folk sige, når de står over for valget om, hvorvidt de skal adlyde befalingen om at betale tiende eller ej:

»Nogle mennesker siger: »Jeg har ikke råd til at betale tiende.« De, som stoler på Herrens løfter siger: »Jeg har ikke råd til at lade være med at betale tiende.«

For nogen tid siden talte jeg ved et møde for kirkeledere i et land uden for Nordamerika. Mens jeg talte om tiende, opdagede jeg, at jeg sagde noget, som jeg ikke havde planlagt at sige. Jeg fortalte lederne, at Herren var bedrøvet over, at kun en lille del af medlemmerne i deres nationer stolede på Herrens løfter og betalte en ærlig tiende. Jeg advarede om, at Herren ville tilbageholde materielle og åndelige velsignelser, hvis hans pagtsbørn ikke overholdt dette vigtige bud.

Jeg håber, at disse ledere underviste medlemmerne i stavene og distrikterne i deres lande om dette princip. Tiendeloven og løftet om velsignelser til dem, som efterlever loven, er gældende for Herrens folk i alle nationer. Jeg håber, at vore medlemmer vil gøre sig berettigede til Herrens velsignelser ved at betale en ærlig tiende« (*Stjernen*, juli 1994, s. 35).

3 Nefi 24:16-18. »Jeg samler mine juveler«

- Hvordan kan vi blive en af Herrens juveler? En juvel er en kostbar ædelsten, hvis værdi fastslås af markedet. Malakias og andre profeter brugte billedet om juveler for symbolsk at referere til folk, som »frygtede Herren« – de, som viser ham respekt, holder hans pagter og hvis navn står i »mindebogen« (3 Ne 24:16-18; se også L&P 60:4; 101:3; 2 Mos 28:15-21). For at blive en af Herrens juveler må du således holde alle dine pagter og ordinancer, uanset hvilket verdsligt pres du udsættes for. Ved at gøre det viser du, at du elsker Herren, og dit navn vil blive indført i mindebogen.

3 Nefi 25:1. »Hverken rod eller gren«

- Hvad betyder det, at »de stolte ... og alle, der handler ugudeligt« vil blive brændt, og der hverken skal levnes rod eller gren? (3 Ne 25:1). Dette udtryk henviser til temaet i 3 Nefi 25. Tænk på, at dine *rødder* kunne være dine forældre eller forfædre, og dine *grene* dine børn eller efterkommere. For at blive forenet med vore rødder og grene må vi modtage templets ordinancer. Herren har sagt, at han vil sende profeten Elias før det andet komme for at gengive præstedømmets nøgler, som gør det muligt at samle familier – med rødder og

grene. I 1836 blev beseglingsmagten gengivet, og den giver familier mulighed for at blive forenet for evigt (se L&P 110:14-16; 128:18). Men de stolte og ugudelige vil dog brænde som strå, og der skal hverken levnes rod (forfædre) eller gren (efterkommere), hvilket afskærer dem fra deres familie og beseglingens velsignelser.

Ældste Jeffrey R. Holland talte om dette princip: »Profeten Elias gengav beseglingsmagten, hvorved ordinancer, der besegles på jorden, også er beseglet i himlen ... Uden dette led ville der ikke være familieband i evighederne, og menneskebørnenes familie ville være stedt i evigheden uden »hverken rod [forfædre] eller gren [efterkommere]« (Christ and the New Covenant, 1997, s. 297-298).

3 Nefi 25:2. »Kalve i båsen«

• Se forklaring af udtrykket »kalve i båsen« i kommentar til 1 Nefi 22:24 (s. 44).

3 NEFI 25:5-6

Hvem er det, der skal komme på »den store og frygtelige dag«, og hvad vil han gøre?

3 Nefi 25:5-6. Profeten Elias skal vende hjerter

• Under sit første besøg hos profeten Joseph Smith den 21. september 1823 om aftenen citerede englen Moroni fra Malakias 3:23-24 »dog med en lille afvigelse i forhold til, hvordan det står i vore bibler« (JS-H 1:36-39; se også L&P 2). Denne profeti blev opfyldt den 3. april 1836 i templet i Kirtland, da profeten Elias åbenbarede sig og gengav præstedømmenøglerne til Joseph Smith og Oliver Cowdery (se L&P 110:13-16). Fra dette første besøg og helt til enden af sin tjenestegering fortsatte profeten Joseph Smith med at nævne Malakias' profeti og Elias' mission.

Udover den profetiske forklaring han gav i Lære og Pagter 128:17-18, sagde profeten Joseph Smith også følgende: »Elias var den sidste profet, som havde præstedømmets nøgler, og som, før den sidste uddeling, vil gengive myndigheden og aflevere præstedømmets nøgler, for at alle forordninger kan efterleves i retfærdighed. Det er sandt, at Frelseren havde fuldmagt og myndighed til at give denne velsignelse, men Levis sønner havde for mange fordomme. »Se, jeg sender profeten Elias til jer, før Herrens dag kommer, den store og frygtelige osv. osv. Hvorfor sende Elias? Fordi han har myndighedsnøglerne til at tjene i alle præstedømmets forordninger; og dersom der ikke var givet magt og myndighed, kunne forordningerne ikke forrettes og udføres i retfærdighed« (Profeten Joseph Smiths lærdomme, s. 204-205).

• Profeten Joseph Smith forklarede også betydningen af ordet *vende*, og hvordan det påvirker os:

»Ordet *vende* dér (i Malakias 4:5-6) burde oversættes med *binde* eller *besegle*. Men hvad er formålet med denne vigtige mission? Eller hvordan fuldføres den? Nøglerne skal overleveres, Elias' ånd skal komme, evangeliet oprettes, Guds hellige indsamles, Zion opbygges og de hellige komme som frelsere på Zions Bjerg.

Men hvordan skal de blive frelsere på Zions bjerg? Ved at bygge deres templer, opføre deres døbefonter og ved at gå frem og modtage alle forordningerne, dåb, håndspåbyggelse, tvætninger, salvelser, ordinationer og beseglende magter og kræfter på deres hoveder for alle deres forfædre, som er døde, og forløse dem, som kommer frem i den første opstandelse og sammen med dem blive ophøjet til herlighedens troner; og heri er den kæde, der binder fædrenes hjerte til børnene og børnenes til fædrene, hvad der opfylder og fuldbyrder Elias' mission« (Profeten Joseph Smiths lærdomme, s. 398).

3 Nefi 26:2. »Disse skrifter, som I ikke havde hos jer«

• Jesus Kristus fremhævede vigtigheden af nøjagtige skrifter. Udover at opfyldelsen af lamanitten Samuels profeti blev tilføjet optegnelsen (se 3 Ne 23:7-13), fulgte Frelseren Faderens befaling om at give folket i Amerika »skrifter, som I ikke havde hos jer« (3 Ne 26:2). Han citerede Malakias' skrivelser, en profet fra Det Gamle

Testamente som levede næsten 200 år efter, at Lehi forlod Jerusalem. Malakias' profetier kan ikke have været på bronzepladerne, eftersom han først levede 200 år efter Lehi forlod Jerusalem.

3 Nefi 26:6-12. Hvis de tror, da skal større ting tilkendegives for dem

- Præsident Spencer W. Kimball (1895-1985) belærte om, at før vi modtager større tilkendegivelser eller flere skrifter, så må vi læse og tro på dem, der allerede er blevet tilkendegivet: »Gennem årene er der mange mennesker, som har spurgt mig: »Hvornår tror du, at vi får resten af Mormons Bog?« Og jeg har svaret: »Hvor mange i menigheden har lyst til at læse den forseglede del af pladerne?« Og det er der altid 100 procent, der har. Så spørger jeg den samme forsamling: »Hvor mange af jer har læst den del, der er blevet givet os?« Og der er mange, som ikke har læst Mormons Bog, den uforseglede del. Vi søger ofte det spektakulære, det uopnåelige. Jeg har mødt mange mennesker, som ønsker at leve efter de højere love, til trods for at de ikke efterlever

de lavere« (*The Teachings of Spencer W. Kimball*, red. Edward L. Kimball, 1982, s. 531-532).

3 Nefi 26:19. »De underviste og betjente hinanden«

- Dette er ordenen i Herrens kirke i alle uddelinger: Hans pagtsfolk underviser hinanden i rigets lære og betjener hinanden i evangelisk fællesskab, for Herrens folk er én stor familie.

Overvej

- Hvor meget tid og energi bruger du hver uge på at studere skriftsteder i standardværkerne? Hvor meget af den tid og anstrengelse mener du, kan kvalificere sig til at blive kaldt »granskning?«
- På hvilke måder har dit hjerte vendt sig mod dine forfædre? Hvad mere kan du gøre for at bistå med slægtshistorie og tempeltjeneste?

Forslag til opgaver

- Lav en plan, som vil gøre dig i stand til regelmæssigt at *granske* skriften og de nyeste generalkonferencetaler af nutidige profeter.
- Lav en liste over de velsignelser, som nævnes i 3 Nefi 24:8-12, der er blevet opfyldt for dig, eller som du har set opfyldt hos andre som resultat af at efterleve tiendeloven. Skriv nogle få sætninger, som forklarer formålet med tiendeloven og de velsignelser, som kommer til dem, som trofast adlyder den. Fortæl en anden om dine iagttagelser.
- Indsaml og organiser nogle navne på nogle af dine afdøde forfædre og gør dem klar til templet. Sørg for at få udført tempelordinancer for dem. Dersom det er muligt, så deltag selv i tempeltjenesten.

Indledning

Hen mod slutningen af sit besøg blandt nefitterne forklarede Frelseren, hvad det var, der udgjorde hans evangelium. Denne skriftstedsrække i 3 Nefi 27-30 indeholder også mere information om forvandlede væsner (de tre nefitter, disciple) end nogen andre skriftsteder. Ved at studere kapitel 28 vil du få en større forståelse af, hvorfor Herren valgte at forvandle nogle af sine jordiske tjenere. Til sidst slutter 3 Nefi af med, at Mormon beskriver, hvilken rolle Mormons Bog vil spille i de sidste dages indsamling af Israel, og at Herren (gennem Mormon) formaner ikke-jøderne i de sidste dage til at omvende sig og komme til ham. Dette er en god lejlighed til at forny løftet til dig selv om at bruge Mormons Bog i dit liv og at opfordre andre til at komme til Frelseren.

Kommentar

3 Nefi 27:3-8. »Fortæl os det navn, hvorved vi skal kalde denne kirke«

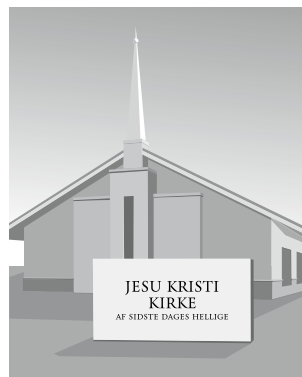
- Når vi bliver medlemmer af Jesu Kristi Kirke, så påtager vi os hans navn, fordi det er hans kirke. I sin første generalkonferencetale som Kirkens præsident talte præsident Gordon B. Hinckley (1910-2008) om den hellige sammenhæng mellem Kirkens navn og det dertilhørende ansvar:

»Denne kirke tilhører ikke dens præsident. Dens overhoved er Herren Jesus Kristus, hvis navn vi alle har påtaget os. Vi er alle fælles om denne store stræben. Vi er her for at hjælpe vor Fader med hans værk og hans herlighed at tilvejebringe udødelighed og evigt liv for mennesket (Moses 1:39).

Jeres forpligtelse er lige så stor på jeres ansvarsområde, som min forpligtelse er på mit område. Ingen kaldelse i denne kirke er lille eller uden betydning. Vi påvirker alle hinanden i udførelsen af vores opgave. Til os hver især har Herren sagt om vores ansvar:

»Vær derfor trofast; stå i det embede, som jeg har tildelt dig; bistå de svage, opløft de nedhængende hænder, og styrk de matte knæ (L&P 81:5).

»Vær derfor trofast; stå i det embede, som jeg har tildelt dig; bistå de svage, opløft de nedhængende hænder, og styrk de matte knæ (L&P 81:5).

»Og ved at gøre dette gør du det allerbedste for dine medmennesker og fremmer hans ære, han som er din Herre (L&P 81:4)« (Stjernen, juli 1995, s.72).

- Ældste James E. Talmage (1862-1933) fra De Tolv Apostles Kvorum beskrev logikken i Herrens svar på spørgsmålet om, hvad hans kirke skulle kaldes: »I husker nok tiden efter, Kristus havde oprettet Kirken blandt det oprindelige folk på dette kontinent, da han besøgte dem som et opstandent væsen, efter han havde udvalgt og ordineret tolv mænd til at forestå Kirkens anliggender, så var der lidt disput om, hvilket navn Kirken skulle have, og De Tolv ihukom Herrens gavmilde løfte om, at når de ville bede til ham af ét hjerte og ét sind, så kunne de sikre, at de ville få svar, og de fastede og bad, og Jesus viste sig atter fysisk for dem, da de var forsamlet, og spurgte dem, hvad de ønskede. De svarede: »Herre, vi vil, at du vil fortælle os det navn, hvorved vi skal kalde denne kirke.« Hans svar lød, som vi ville sige det med nutidens sprog, noget i denne retning: Hvorfor hersker der overhovedet tvivl om så ligetil en sag som den? Hvis kirke er det? Er det Moses' kirke? Hvis det er, skal den naturligvis opkaldes efter Moses, eller tilhører kirken en anden mand, så opkald den efter ham, men er det min kirke, som I siger, så skal den kaldes efter mit navn« (Conference Report, apr. 1922, 70).

3 Nefi 27:5-6. »Påtag jer Kristi navn«

- Ældste Robert D. Hales fra De Tolv Apostles Kvorum forklarede forholdet mellem det at påtage os Kristi navn og loven om lydighed og det at nyde velsignelsen af Helligåndens ledsagelse:

»Når vi bliver døbt, påtager vi os Jesu Kristi hellige navn. At påtage sig hans navn er en af de mest betydningsfulde erfaringer, vi får i livet. Og alligevel gennemgår vi sommetider denne erfaring uden at have fuld forståelse for den.

Hvor mange af vore børn – hvor mange af os – forstår virkelig, at da vi blev døbt, påtog vi os ikke alene Kristi navn, men også lydighedens lov?

Hver uge lover vi ved nadvermødet at erindre vor Frelsers sonoffer, når vi

fornyv vores dåbspagt. Vi lover at gøre, som Frelseren gjorde – at være lydige mod Faderen og altid holde hans befalinger. Vi modtager til gengæld den velsignelse, at vi altid vil have hans Ånd hos os« (*Liahona*, jan. 2001, s. 8).

3 NEFI 27:13-21

Hvad er ifølge Herren selv det væsentlige ved hans evangelium?

3 Nefi 27:13-22. »Dette er det evangelium, som jeg har givet jer«

- Ældste Neal A. Maxwell (1926-2004) fra De Tolv Apostles Kvorum har talt om, at det er enkelheden i evangeliet, der er selve årsagen til, at nogle mennesker finder det så svært at acceptere:

»I Mormons Bog findes en udtalelse, hvor Herren siger: »Dette er det evangelium, som jeg har givet jer, og så beskriver han evangeliet (se 3 Ne 27:13-18). Det er en enkel historie om en verden, hvortil en Frelser blev sendt, og hvor indbyggerne kunne godtage eller afvise ham, men han var ikke desto mindre Messias.

Denne enkle historie er selvfølgelig den selvsamme ting, som verden ikke kan acceptere, og den er så enkel, at nogle i deres stille sind til tider bliver fornærmet over den såkaldte enkelhed ved evangeliet ...

Der er dem, som deler nogle af vore overbevisninger og værdier, for hvem evangeliets gengivelse er en anstødssten, de ikke kan forlige sig med. Men for størstedelen af menneskeheden, er det, vi forkynder, »tåbeligt« (*For the Power Is in Them*, 1970, s. 47-48).

Frelseren selv definerede sit evangelium som tro, omvendelse, dåb og Helligånden (3 Ne 27:19-20) samt at holde ud til enden (se v. 16). Han sagde også, at evangeliet var, at han kom til verden for at gøre Faderens vilje og for at »blive løftet op på korset« (v. 13-14).

3 Nefi 27:24-26. **Herren vil dømme verden ud fra bøgerne**

- »For se, ud fra de bøger, som er blevet skrevet, og som skal blive skrevet, skal dette folk blive dømt, for ved dem skal deres gerninger blive kendt for mennesker.

Og se, alt er skrevet ved Faderen« (3 Ne 27:25-26).

Præsident Joseph F. Smith (1838-1918) definerede den rolle, som de nedskrevne optegnelser vil spille ved dommen:

»Herren vil også føre en optegnelse, og efter den skal hele verden dømmes. Og I mænd, der bærer det hellige præstedømme – I apostle, præsidenter, biskopper og højpræster i Zion – vil blive kaldet til at sidde som folks dommere. Derfor forventes det, at I sætter den standard, de skal opnå, og sørger for, at de lever ifølge evangeliets ånd, gør deres pligt og holder Herrens befalinger. I skal føre en optegnelse over deres gerninger. I skal nedskrive, når de døbes, når de bekræftes, og når de modtager Helligånden ved håndspåleggelse. I skal, når de kommer til Zion, indføre deres medlemskab i kirken. I skal nedskrive, om de udfører deres pligter som præster, lærere eller diakoner, som ældster, halvfjerdser eller højpræster. I skal, som Herren siger, nedskrive deres gerninger. I skal opføre deres tiende ... men vi skal dømme folket først og opfordre dem til at udføre deres pligt. For at gøre det, må de, der står i spidsen, sætte et eksempel« (*Evangeliske Lærdomme*, 1980, s. 157).

3 Nefi 27:27. »Hvad slags mænd burde I derfor være?«

- Ældste John M. Madsen fra De Halvfjerdeds havde især fokus på ordet *burde* i Herrens opfordring til at blive, som han er. Ældste Madsen beskrev Herrens ord som mere end en opfordring; de er en del af betingelserne i vore pagter:

»For at modtage ham og kende ham, som Moroni formåer os til, skal vi og hele menneskeheden »kom[me] til Kristus og bli[ve] fuldkommengjort i ham« (Moro 10:32; fremhævelse tilføjet). Med andre ord skal vi komme til Kristus og stræbe efter at blive som ham« (se Dallin H. Oaks, *Liahona*, jan. 2001, s. 40-43).

Den opstandne Herre sagde: »Hvad slags mænd burde I derfor være? Sandelig siger jeg til jer: Ligesom jeg er« (3 Ne 27:27). Betydningen af ordet *burde*, som det bruges i hans spørgsmål: »Hvad slags mænd burde I derfor være?« er afgørende for at forstå hans svar: »Ligesom jeg er.« Ordet *burde* betyder, »at det er nødvendigt« eller »at være pligtig eller moralsk forpligtet« (*Noah Webster's First Edition of an American Dictionary of the English*

Language, 7. udg., 1993, »ought«; se også Luk 24:26), hvilket antyder – og de hellige skrifter, gamle som nutidige, bekræfter, – at det er »nødvendigt«, og at vi i henhold til pagten er »bundne« til at være ligesom jeg er – som han erklærede (3 Ne 27:27; se også 3 Ne 12:48; Matt 5:48; 1 Joh 3:2; Moro 7:48)« (se *Liahona*, juli 2002, s. 88).

Harry Anderson © IRI

3 Nefi 28:1-6. Johannes den elskedes ønsker og tjenestegerning

- Profeten Joseph Smith (1805-1844) og Oliver Cowdery modtog en særlig åbenbaring gennem Urim og Tumim omkring omstændighederne og de velsignelser, der var forbundet med Johannes' ønsker om at forblive i kødet. Denne information stammede fra en »pergament«, som Johannes selv havde skrevet og skjult, men som tilsyneladende var gået tabt. I april 1829 resulterede Josephs og Oliverts specifikke spørgsmål om den passage i Mormons Bog i den åbenbaring, vi finder i Lære og Pagter afsnit 7.

3 Nefi 28:9-10, 36-40. Læren om forvandling

- Følgende definition kaster lys over læren om forvandling, forklarelse og opstandelse. Bemærk forskellen mellem forvandlede væsener og den mere midlertidige tilstand forklarelse:

Forvandlede personer: »Mennesker, som er blevet forandret, så de ikke føler smerte eller dør, førend de opstår til udødelighed« (Guide til Skrifterne, »Forvandlede personer«).

»Mange har været af den mening, at læren om forvandling var en lære, hvorved mennesker øjeblikkeligt blev taget ind til Guds nærværelse og ind til en evig fylde, men det er en fejlagtig idé. Deres bolig er af den terrestriske orden, og han holdt et sted i beredskab for sådanne personer, der var beredt til at være tjenende engle for mange planeter, og som endnu ikke er indtrådt i så stor en fylde, som de, der er opstået fra de døde« (*Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 202).

Forklarelse. »En tilstand hvor et menneske midlertidigt er forandret, hvad angår udseende og karakter – det vil sige er hævet til et højere åndeligt stade – for at kunne udholde himmelske væseners nærhed og herlighed« (Guide til Skrifterne, »Forklarelse«).

Opstandelse. »Den genforening af det åndelige legeme og det fysiske legeme af kød og knogler, som finder sted efter døden. Efter opstandelsen adskilles ånden og legemet aldrig igen, og det pågældende menneske bliver udødeligt« (Guide til Skrifterne, »Opstandelse«).

3 Nefi 29:1-4. Pagter med Israels børn

- Ældste Jeffrey R. Holland fra De Tolv Apostles Kvorum har skrevet om den rolle, Mormons Bog spiller for opfyldelsen af Guds pagt omkring Israel:

»Mormon afsluttede sin beskrivelse af denne majestætiske begivenhed [Frelserens besøg blandt nefitterne] ... med at vidne om, at når en optegnelse af Jesu Kristi besøg ville komme frem til ikke-jøderne (i form af Mormons Bog), så ville alle få kundskab om, at pagten med og løftet til Israel i de sidste dage »allerede begynder at blive opfyldt« ...

Guds pagt vil blive overholdt med alle hans pagtsfolk. Ingen skal kunne tro, at de »kan vende Herrens højre hånd til en venstre« i denne sag. Og opråbet til ikke-jøderne, af hvilken årsag Kristi besøg hos nefitterne er optegnet i Mormons Bog, som er den ultimative deklARATION i de sidste dage, er, at de skal gøre krav på den samme pagt og de samme løfter« (*Christ and the New Covenant*, 1997, s. 308).

3 NEFI 29:4-7

Hvordan beskrev Mormon opførslen blandt dem, som afviser Herrens åbenbaring i de sidste dage? Hvad vil deres straf blive?

3 Nefi 29:4-8. Lad ikke hånt om Herrens ord

- I 3 Nefi 29 anvendes ordene *hån* og *hvæsen* til at advare læserne af Mormons Bog i de sidste dage om at tage Herrens pagter med Israel alvorligt. *At lade hånt om* betyder »at udvise manglende interesse eller

endog foragt og mangel på respekt« og *hvæse* ad er at udtrykke foragt eller misbilligelse ved at hvisle eller hvæse (se *Ordbog over det danske Sprog, bd. 8, 1926, og Den danske netordbog 2011*). Brugen af sådanne ord lader antyde, at der ved fremkomsten af Mormons Bog vil blive givet udtryk for mangel på forståelse, tro og ærbødighed for både det andet komme og Herrens værk i forbindelse med indsamlingen af Israel (især Judas stamme).

3 Nefi 30:2. Vend jer fra jeres ugudelige færd

- Ved slutningen af Frelserens besøg blandt nefitterne vendte Mormon tilbage til det, der var et stort tema i Herrens dekret til folket, nemlig – at ikke-jøderne i de sidste dage ville afvise Herrens lære og vokse hastigt i ugudelighed med deres ødelæggelse til følge (se 3 Ne 16:10; 21:14-21). Ordene i 3 Nefi synes at påvirke Mormon dybt. I sit sidste vidnesbyrd vender Mormon tilbage til Frelserens lære og profetier, som fordømmer ugudeligheden, perversiteten, forureningen og hykleriet i de sidste dage. I sidste vers af 3 Nefi tilbyder Mormon den eneste modgift, der findes til disse ødelæggende tilstande – kom til Jesus Kristus og hav tro på ham, omvend jer fra synd,

bliv døbt og fyldt med Helligånden, »så I kan blive regnet blandt mit folk, som er Israels hus« (3 Ne 30:2).

Overvej

- Hvorfor er det vigtigt, at Jesu Kristi Kirke bliver kaldt ved Frelserens navn?
- Hvordan kan du i større grad påtage dig Frelserens navn?
- Hvad er forskellen på *forvandling* og *forklarelse*? Hvad er ligheden? Hvordan adskiller *forklarelse* og *forvandling* sig fra *opstandelse*?
- Mormon påpegede ugudelig adfærd. Hvordan giver den sig til kende i verden i dag?

Forslag til opgaver

- Lav en liste over nogle af de egenskaber, Frelseren har, som du betragter som de vigtigste. Foretag en personlig ransagelse af dit eget liv i forhold til disse egenskaber og formuler en plan for, hvordan du bedre kan opfylde hans formaning om at blive »ligesom jeg er« (3 Ne 27:27).
- Læs 3 Nefi 27:5 og nadverbønnerne (Moro 4:3; 5:2). Find de principper, der vil hjælpe dig til at forstå betydningen af at påtage sig Kristi navn.

Indledning

Fjerde Nefi dækker de 200 års fred og harmoni, som fulgte Jesu Kristi besøg i Amerika. Folket var alle »omvendt til Herren« (4 Ne 1:2), og det resulterede i et samfund, som folk til alle tider har drømt om. Ældste Jeffrey R. Holland fra De Tolv Apostles Kvorum har sagt følgende om tiden efter Kristi besøg: »Hans majestætiske belæring og forædlende ånd førte til den lykkeligste tid af alle, en tid hvor der »ingen stridigheder og mundhuggerier [var] blandt dem, og enhver handlede retfærdigt, den ene med den anden. Og de havde alt fælles blandt sig, derfor var der ikke fattige og rige, trælle og frie, men de blev alle gjort frie og delagtige i den himmelske gave« (4 Ne 1:2-3). Denne lykkelige tilstand blev, tror jeg, kun opnået ved en anden lejlighed, som vi kender til – nemlig Enoks stad, hvor »de var af ét hjerte og ét sind og levede i retfærdighed; og der var ingen fattige blandt dem« (Moses 7:18)« (se *Stjernen*, juli 1996, s. 32).

Tragisk nok afslører anden halvdel af 4 Nefi, hvordan et retskaffent og lykkeligt folk tillader stolthed og apostasi at komme ind i deres liv og med tiden føre til hele samfundets undergang. Når du studerer 4 Nefi, så prøv at forstå, hvad der dels førte til lykke for det nefitiske folk, og endvidere hvad der førte til elendighed og udslettelse af deres samfund.

Kommentar

4 Nefi 1:2. »Alle mennesker ... blev omvendt til Herren«

• Præsident Marion G. Romney (1897-1988) fra Det Første Præsidentskab kom med følgende indblik i hvad sand omvendelse indebærer:

»Omvendelse betyder at gå fra en tro eller kurs til en anden. Omvendelse betyder en åndelig og moralsk *forandring* ... som ordet anvendes i skriften betyder omvendelse ikke blot en mental anerkendelse af Jesus og hans lærdomme, men også en motiverende tro på ham og på hans evangelium – en tro, som fremkalder en forvandling, en virkelig *ændring* i ens forståelse af livets mening og loyalitet mod Gud – i interesser, i tanker og i adfærd ...

Hos en person, der er fuldstændig omvendt, er ønsker om de ting, der er uforenelige med Jesu Kristi evangelium, døde. Som erstatning er der kærlighed til Gud

med en fast og fremherskende beslutning om at holde hans befalinger ...

... Det virker som om, at medlemskab af Kirken og omvendelse ikke nødvendigvis er synonyme. At være

omvendt og have et vidnesbyrd er heller ikke nødvendigvis det samme. Et vidnesbyrd kommer, når Helligånden vidner om sandheden for en oprigtigt søgende. Et gribende vidnesbyrd giver troen liv, det vil sige, at det fører til

omvendelse og lydighed mod befalingerne. Omvendelse er på den anden side frugten af eller belønningen for omvendelse og lydighed« (Conference Report, okt. 1963, s. 24).

4 Nefi 1:2. »Der var ingen stridigheder og mundhuggerier blandt dem«

• Omkring den måde, som Kirkens medlemmer bør omgås hinanden på, har Herren åbenbaret: »Idet enhver stræber efter at tilgodese sin næste og gøre alt alene med Guds ære for øje« (L&P 82:19).

• Hvad ville det kræve i dagens verden at opbygge et samfund, hvor der ikke var nogen stridigheder eller mundhuggerier? Præsident Spencer W. Kimball (1895-1985) forklarede, hvordan man kan opnå dette mål:

»For det første må vi udrydde enhver personlig tendens til selvskhed, som besnærer sjælen, skrumper hjertet og formørker sindet ...

For det andet må vi samarbejde i fuldstændig harmoni med hinanden ...

For det tredje må vi lægge alt det fornødne på alteret og ofre det, som Herren kræver. Vi begynder med at ofre »et sønderknust hjerte og en angerfuld ånd« (3 Ne 9:20)« (se *Den danske Stjerne*, okt. 1978, s.136-138).

4 NEFI 1:1-4, 16-17

Lav en liste over de egenskaber, der kendetegner et omvendt folk.

4 Nefi 1:2. »Enhver handlede retfærdigt«

• Ældste Sheldon F. Child fra De Halvfjerds forklarede, hvad det betyder at handle »retfærdigt, den ene med den anden«, da han talte om ærlighed og retskaffenhed:

»Når vi siger, at vi vil gøre noget, så gør vi det.

Når vi har en forpligtelse, så ærer vi den.

Når vi modtager en kaldelse, så passer vi den.

Når vi låner noget, så afleverer vi det tilbage.

Når vi har en økonomisk forpligtelse, så betaler vi.

Når vi indgår en aftale, så holder vi den« (se *Stjernen*, juli 1997, s. 28).

• Præsident N. Eldon Tanner (1898-1982) fra Det Første Præsidentskab illustrerede vigtigheden af at behandle hinanden retfærdigt:

»En ung mand kom til mig for ikke så længe siden og sagde: Jeg indgik en aftale med en mand, hvilket kræver, at jeg skal betale et bestemt beløb hvert år. Jeg er bagud med betalingerne, og jeg kan ikke betale, for hvis jeg gør det, mister jeg mit hjem. Hvad skal jeg gøre?

Jeg så på ham og sagde: »Hold din aftale.«

»Selv om det kommer til at koste mig mit hjem?»

Jeg sagde: Jeg taler ikke om dit hjem. Jeg taler om din aftale, og jeg tror, at din hustru hellere vil have en mand, som holder sit ord og lever op til sine forpligtelser ... og som er nødt til at leje en bolig, end hun vil have et hjem med en mand, som ikke holder sine pagter og løfter« (Conference Report, okt. 1966, s. 99).

4 Nefi 1:3. »De havde alt fælles blandt sig«

• Et af de ting, der kendetegnede det nefitiske folk, var, at »de havde alt fælles blandt sig« (4 Ne 1:3). Præsident Marion G. Romney beskrev, hvad dette betyder, og hvordan det virkede i praksis:

»Denne fremgangsmåde (den forenede orden) bevarede det enkelte menneskes ret til privatejendom og til at styre sine ejendele ... Enhver ejede sin del, som han efter eget ønske kunne afhænde, beholde og drive, eller på anden måde behandle som sin egen ...

... Han gav *det overskud*, han producerede ud over sin egen families behov og ønsker, til kirken. Overskuddet gik ind i et forrådshus, hvorfra forvaltningsret blev givet til andre, og de fattiges behov blev tilgodeset« (*Den danske Stjerne*, okt. 1977, s. 99).

Præsident Romney forklarede også, hvad der leder folk til at leve på en sådan måde: »Når vi er nået dertil, at vi har »Kristi rene kærlighed«, vil vores ønske om at tjene andre være vokset til det punkt, hvor vi fuldt ud kan efterleve indvielsesloven. Efterlevelse af indvielsesloven ophøjer de fattige og gør de rige ydmyge. Ved at gøre

dette helliggøres de begge. De fattige, som er frigjorte fra fattigdommens slaveri og ydmygende begrænsninger, bliver frie mennesker, som kan opnå deres fulde potentiale både time ligt og åndeligt. De rige, der indvier og skænker af deres overskud til gavn for de fattige, *ikke fordi de er tvunget til det, men fordi de er parate til at gøre det af*

egen fri vilje, beviser over for deres medmennesker deres kærlighed og barmhjertighed, som af Mormon karakteriseres som »Kristi rene kærlighed« (Moro 7:47). Dette vil bringe både giver og modtager på et fælles stade, hvor Guds ånd kan møde dem« (se *Den danske Stjerne*, apr. 1982, s. 92).

• Ældste Robert D. Hales fra De Tolv Apostles Kvorum forklarede, hvordan vi forbereder os til at efterleve indvielsesloven: »Tiendeloven bereder os på at efterleve den højere indvielseslov, som er at indvie al vores tid, vore talenter og vore midler til Herren. Indtil den dag, hvor det bliver krævet af os at efterlevere denne højere lov, har vi fået befaling om at efterleve tiendeloven, hvilket er villigt at give en tiendedel af vores årlige indkomst« (se *Liahona*, nov. 2002, s. 27).

4 Nefi 1:5. Mirakler udvirkes »i Jesu navn«

• Præsident Spencer W. Kimball forklarede, at mirakler også er en del af Kirken i dag, såvel som de var tidligere:

»Vi har mirakler i dag – udover, hvad vi kan forestille os! Dersom alle mirakler i vores egen livstid blev optegnet, ville det kræve mange boghylder at rumme de bøger, de ville fylde.

Hvilke slags mirakler har vi? Alle slags – åbenbaringer, syner, tungemålgaven, helbredelse, særlig vejledning og ledelse, uddrivelse af onde ånder. Hvor er de optegnet? I Kirkens optegnelser, i dagbøger, i avis- og tidsskriftsartikler og i mange menneskers sind og erindringer« (*The Teachings of Spencer W. Kimball*, red. Edward L. Kimball, 1982, s. 499).

4 Nefi 1:13, 15-16. »Der var ingen strid blandt alle mennesker«

- Ældste Russell M. Nelson fra De Tolv Apostles Kvorum beskrev kilden til den store fred, der skildres i 4 Nefi:

»Personlig fred opnås, når man i ydmyg underkastelse virkelig elsker Gud. Læg mærke til dette skriftsted:

»Og det skete, at der ikke var nogen strid i landet *på grund af* Guds kærlighed, som boede i folkets hjerte« (4 Ne 1:15; fremhævelse tilføjet; se også 1:2).

Kærlighed til Gud bør altså være vores mål. Det er det første bud – grundlaget for vores tro. Når vi udvikler tro på Gud og Kristus, vil kærlighed til familien og næsten følge naturligt. Så vil vi ivrigt efterligne Jesus. Han

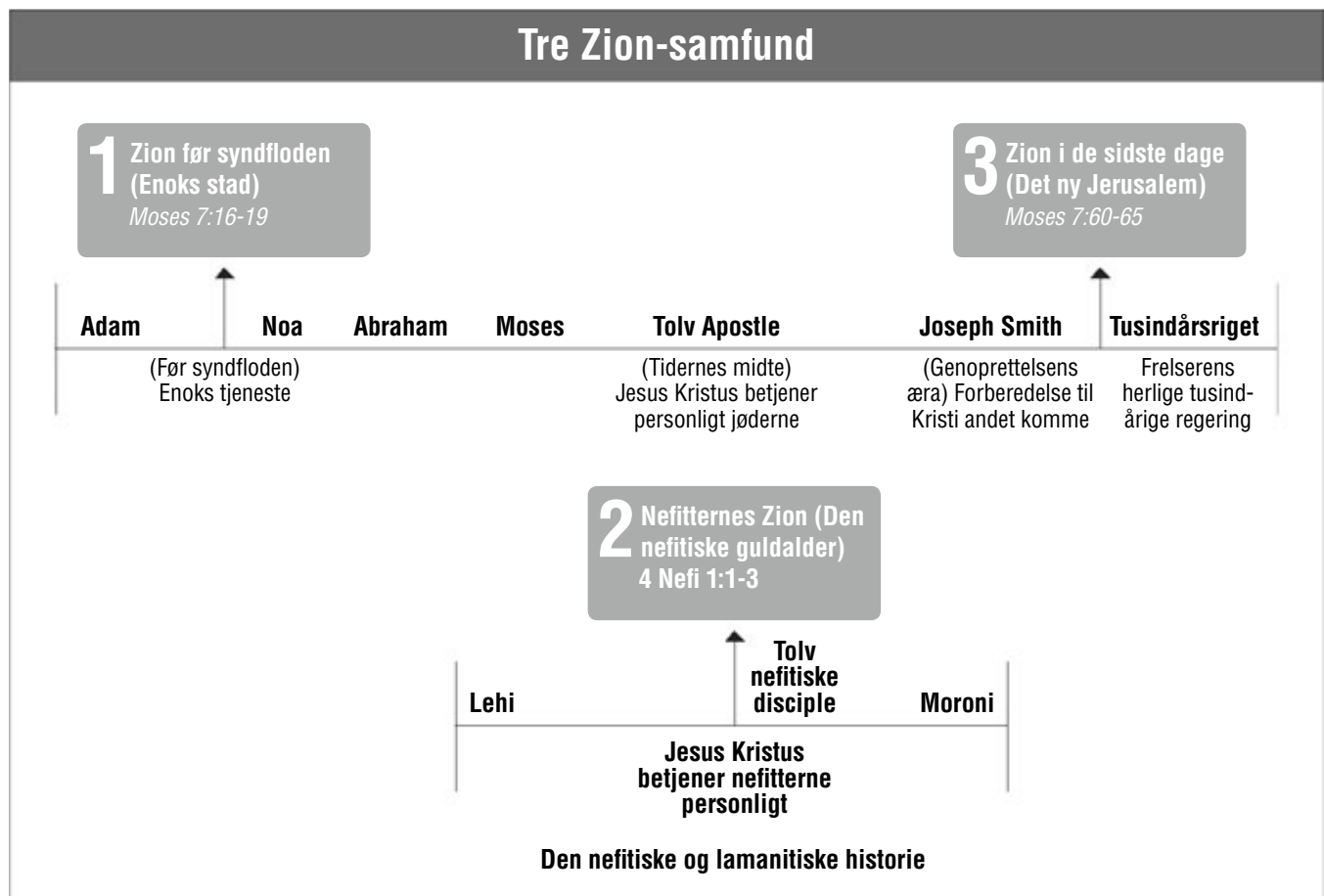
helbredte. Han trøstede. Han underviste: »Salige er de, som stifter fred, for de skal kaldes Guds børn« (Matt 5:9; se også 3 Ne 12:9).

Gennem kærlighed til Gud vil den smerte, der skyldes splidens brændende forgiftning, blive slukket i sjælen ... Denne helbredelse begynder med et personligt løfte: »Lad der være fred på jord, og lad det begynde med mig« (Sy Miller and Jill Jackson, »Let There Be Peace on Earth«, Beverly Hills, Calif.: Jan-Lee Music, 1972). Denne forpligtelse vil dernæst spredes til familie og venner og vil bringe fred til nabolag og nationer.

Undgå stridighed. Søg guddommelighed. Bliv oplyst af evig sandhed. Vær ligesindet med Herren i kærlighed og forenet med ham i tro. »Så skal Guds fred, som overgår al forstand« (Fil 4:7) være jeres, til at velsigne jer og jeres efterkommere igennem kommende generationer« (*Stjernen*, juli 1989, s. 63).

4 Nefi 1:15-17. Et Zion

- Ældste Dallin H. Oaks fra De Tolv Apostles Kvorum beskrev de forhold, som er beskrevet i 4 Nefi 1:15-17 som et Zion. Dette bør være det vi stræber efter i dag: »Blandt disse fantastiske generationer, som fulgte, efter den opstandne Kristus havde vist sig i Den Nye Verden, var der ingen stridigheder og mundhuggerier blandt [folket], og enhver handlede retfærdigt, den ene med den anden« (4 Ne 1:2). I Fjerde Nefi står der: »Visselig kunne der ikke findes noget lykkeligere folk blandt alle de folk, der var blevet skabt ved Guds hånd« (1:16). Vi bør stræbe efter at genvinde den tilstand. Som nutidig åbenbaring lyder: »Zion må tiltage i skønhed og i helighed« (L&P 82:14)« (se *Stjernen*, jan. 1987, s. 18). (For yderligere information om Zion i de sidste dage henvises til kommentar til 3 Nefi 20:21-22; 21:23-29 på s. 314).

4 Nefi 1:16-17. Der var ingen »form for -itter«

- På grund af den store enighed og fred i landet aflagde alle de tidligere grupperinger i Mormons Bog såsom lamanitter og nefitter deres verdslige traditioner og gjorde det til deres højeste prioritet at tage læren til sig om at være »ét; Kristi børn og arvinger til Guds rige« (4 Ne 1:17). Når evangeliet bliver spredt til »alle folkeslag, stammer, tungemål og folk« (Mosi 16:1), vil en af vore udfordringer som kirke være at være »ét« eller at have enighed blandt vore medlemmer. Dette kan være en udfordring, når så mange forskellige racer, kulturer og traditioner bringes sammen.

- Præsident James E. Faust (1920-2007) fra Det Første Præsidentskab belærte om, at trods forskellighed i kultur, race eller skikke kan vi udvikle enighed:

»Jeg har lært at beundre, respektere og elske gode mennesker af enhver race, kultur og nation, som jeg har haft privilegiet af at besøge. Ifølge min erfaring er der ingen race eller klasse, der er nogen overlegen, hvad angår

åndelighed og trofasthed. De, som er mindre åndeligt anlagte, er de mennesker, som uanset race, kultur eller nationalitet, og som Frelseren fortalte om i lignelsen om sædemanden, »har hørt ordet, men kvæles af livets bekymringer og rigdomme og nydelser, så de ikke bærer moden frugt« (Luk 8:14) ...

Efterhånden som vi bevæger os ind i flere og flere lande verden over, så vil vi opleve en kulturel diversitet i Kirken. Alligevel kan der alle steder være »enheden i troen« (Ef 4:13). Hver gruppe bringer særlige gaver og talenter med til Herrens bord. Vi kan alle lære meget værdifuldt af hinanden. Men hver af os bør også villigt søge at nyde alle Herren Jesu Kristi evangeliums forenende og frelsende pagter, ordinancer og læresætninger.

I den store mangfoldighed af mennesker, kulturer og omstændigheder erindrer vi, at alle er lige for Gud« (se *Stjernen*, juli 1995, s. 62).

- Ældste Richard G. Scott fra De Tolv Apostles Kvorum rådede desuden medlemmer af Kirken til at tilsidesætte

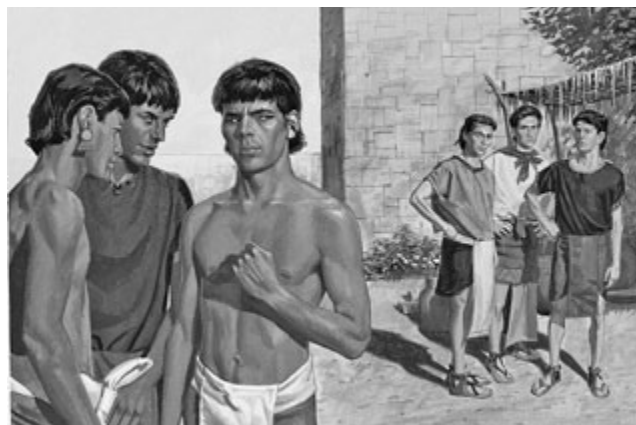
enhver tradition med rod i kultur, race eller andet, som strider imod Jesu Kristi lære, fordi disse traditioner underminerer den store plan for lykke:

»Vor himmelske Fader har sørget for, at I blevet født ind i en bestemt slægt, hvorfra I modtager en arv af race, kultur og traditioner. Denne slægt kan give dig en rig arv og stor grund til at glædes. Alligevel har du et ansvar for at afgøre, hvorvidt der er noget i den arv, som må kasseres, fordi den strider imod Herrens plan for lykke.

Jeg vidner om, at du vil bane vejen for lykke og finde mere fred, når du gør troskab over for dit medlemskab af Jesu Kristi Kirke og hans lære til grundvolden i dit liv. Hvis familietraditioner eller nationale traditioner og skikke er i strid med Guds lære, så aflæg dem. Hvis traditioner og skikke harmonerer med hans lære, bør de værnes om og følges, så du kan bevare din kultur og arv. Der findes en arv, som du aldrig vil få brug for at ændre. Det er den arv, der følger af at være vor himmelske Faders datter eller søn. Hvis du vil være lykkelig, så indret dit liv efter denne arv« (se *Stjernen*, juli 1998, s. 92).

4 Nefi 1:20. Der »begyndte ... igen at være lamanitter«

- Splittelse er et resultat af uretfærdighed. Følgende kommentar indikerer, at stolthed er begyndelsen på alle sådanne opdelinger og årsagen til, at nogle mennesker »havde rejst sig mod kirken« og tog navnet *lamanitter* på sig (4 Ne 1:20). »Hvorfor betød det noget for folk, hvad de kaldte sig? Hvorfor var det så vigtigt for dem at kalde sig lamanitter? Hvorfor valgte en gruppe at forsvare det ophøjede privilegium af enhed for at betegnes ved dette eller hint navn? Svaret er enkelt: Stolthed. Et ønske om at være anderledes. En higen efter bekræftelse. En frygt for at blive overset. En hang til offentlig opmærksomhed. De retfærdige har intet behov for opmærksomhed, intet ønske om hæder og gør intet krav på anerkendelse. De stolte kræver deres ret, uanset om de har den eller ej. De stolte føler, at de er nødt til at gøre tingene på deres måde, selv når det er en forkert måde. De stolte insisterer på, at de må følge deres egen vej, selv når den vej er vid og bred og fører til undergang« (Joseph Fielding McConkie, Robert L. Millet og Brent L. Top, *Doctrinal Commentary on the Book of Mormon*, 4 bd., 1987-1992, 4:204-205).

Jerry Thompson, © IRI

4 Nefi 1:24. »Indbildske i stolthed«

- Adskillige gange i Mormons Bogs historie går folket gennem et kredsløb af retfærdighed, fremgang, rigdom, stolthed, ondskab, ødelæggelse, ydmyghed og så retfærdighed igen. For yderligere information og et diagram over stolthedens kredsløb henvises til »Kredsløbet mellem retfærdighed og ugudelighed« i tillægget (s. 401).

Henvisning til kommentar til Helaman 3:33-34, 36; 4:12 (s. 255) og kommentar til Helaman 12:5-6 (s. 268).

4 NEFI 1:24-30

Når du studerer disse vers, så find frem til den proces som i sidste ende får folk til at fornægte Kristus.

4 Nefi 1:36. »Sande troende på Kristus«

- Ældste Neal A. Maxwell (1926-2004) fra De Tolv Apostles Kvorum talte om de karakteristika, der kendetegner dem, som er sande troende på Frelseren:

»Sande troende er fast forankrede i deres syn på Kristus. Trods deres svagheder, er deres åndelighed centreret om Frelseren, så deres syn på alt andet sættes i dette dyrebare perspektiv.

Sande troende udfører med glæde deres pligter i riget. Disse pligter er som regel målbare og ligetil. De omfatter at deltage værdigt i nadveren, kristen tjeneste, studie af skrifterne, bøn, faste, modtage ordinancer, opfylde forpligtelser i familien, betale tiende og offerydelse ...

Sande troende er ydmyge. De er »sagtmodig[e] og ydmyg[e] af hjertet« (Moro 7:43) ... De tager ikke let anstød. De modsætter sig ikke vejledning ...

Sande troende er villige til at gøre, hvad Kristus ønsker ... Er vi villige til at lade Herren føre os til yderligere udvikling? Eller viger vi tilbage? De ting, som højner sjælen indebærer uundgåeligt, at vi må anstrenge os.

Sande troende trives harmonisk. De mestrer balancen mellem at være alt for tilfredse og ønsket om en vigtigere rolle ...

Sande troende beder inderligt. Deres bønner er oprigtige ... De sande troendes bønner er ofte inspirerede.

De sande troende udviser en passende adfærd og gør det af de rigtige årsager. De er så forankrede i deres forhold til Herren, at de gør godt, hvad enten man holder øje med dem eller ej ...

Sande troende glæder sig over andres fremgang ... De betragter ikke deres kolleger som konkurrenter.

Sande troende husker, at man må glemme for at tilgive. De følger Herrens eksempel: »Jeg, Herren, husker ikke mere på [deres synder]« (L&P 58:42) ...

Sande troende er uskyldige hvad angår synd, men de er ikke naive. De er venlige, men oprigtige. De elsker deres medmennesker ...

Sande troende er lykkelige. I stedet for at gå omkring med »sørgmodige miner« har Kristi sande troende en disciplineret entusiasme og retskaffen arbejdsmoral. De tager deres livsstil alvorligt, men de er samtidig ved godt mod« (se »Sande troende«, *Stjernen*, dec. 1994, s. 10-14).

4 Nefi 1:38-39. »De lærte deres børn, at de ikke skulle tro«

- Ældste Russell M. Nelson rådede forældre til at undgå at sætte i bås eller på anden måde anspore til, at deres børn udvikler fordomme:

»Da nefitterne var virkelig retskafne, så forsvandt deres tidligere tendens til polarisere sig. »Og det skete, at der ikke var nogen strid i landet på grund af Guds kærlighed, som boede i folkets hjerte ...«

Desværre fortsatte den historie ikke ligeså lykkeligt. Denne lykkelige tilstand varede indtil »en lille del af folket, som havde rejst sig ... og påtaget sig navnet lamanitter« (4 Ne 1:20), og genoplivede gamle fordomme og atter lærte deres børn at hade »ligesom lamanitterne fra begyndelsen blev oplært til at hade Nefis børn« (4 Ne 1:39). Og således begyndte udskillelsesprocessen forfra igen.

Jeg håber, at vi kan lære denne vigtige lektie og slette alle udskillende navne fra vores ordforråd. Apostlen Paulus belærte om, at det »ikke [kommer] an på at være jøde eller græker, på at være træl eller fri, på at være mand og kvinde, for I er alle én i Kristus Jesus« (Gal 3:28; se også Kol 3:11).

Vor Frelser indbød os til at »komme til sig og tage del i hans godhed, og han afviser ingen, som kommer til ham, sort og hvid, træl og fri, mand og kvinde ... alle er lige for Gud« (2 Ne 26:33)« (se »A More Excellent Hope«, *Ensign*, feb. 1997, s. 63).

4 Nefi 1:42-46. »Hemmelige eder og sammensværgelser«

- For yderligere information om stridigheder og hemmelige gerninger henvises til kommentar til Helaman 1:1-21 (s. 253) og til Helaman 1-2 (s. 253).

4 Nefi 1:46. Ingen udover Jesu Kristi disciple var retfærdige

- Efter at have læst 4 Nefi 1:46 kan man godt få indtrykket af, at Jesu Kristi 12 disciple og de tre nefitter var de eneste retskafne mennesker blandt nefitterne. Men Mormon kom dog med en vigtig tydeliggørelse af dette punkt i Alma 45:13-14. Ifølge disse vers i slutningen af Mormons Bog blev »Kristi fredsommelige tilhængere« (Moro 7:3) også omtalt som Jesu disciple.

Overvej

- Hvordan ville dit liv være anderledes, hvis du levede i et samfund, der svarede til det, der er beskrevet i første halvdel af 4 Nefi? Hvordan kan du bidrage til

at skabe den samme slags harmoni og fred i din familie og dit hjem?

- I anden halvdel af 4 Nefi falder folket ned i to faldgruber, som fører til undergang. For det første, stolthed (4 Ne 1:24-43; se også 3 Ne 6:28-29), og for det andet, hemmelige sammensværgelser (4 Ne 1:42-46; se også 3 Ne 6:28-29). Dette mønster gentager sig i Eters Bog (stolthed i Eter 11:12-14 og hemmelige sammensværgelser i Eter 13:15). Hvordan kan du

undgå at begå de samme fejl, som nefitterne begik efter 200 års fred og fremgang?

Forslag til opgaver

- Strid og vigtigheden af at udrydde den fremhæves i 4 Nefi. Find nogle kilder til strid, der forekommer i dit eget liv, og læg så en strategi for, hvordan du kan udrydde eller minimere strid i dit liv.

Indledning

Efter Mormon havde sammenfattet beretninger om Herrens besøg blandt nefitterne og den æra med fred, der fulgte i 200 år, fortæller han, at stolthed, uenighed og ugudelighed satte ind i det 201. år (se 4 Ne 1:24-47). I Mormons Bog læser vi om flere begivenheder, hvor han er øjenvidne. Disse begivenheder omfatter det nefitiske folks fald. I Mormon 1-6 kan vi sætte os ind i Mormons sorg over hans folks udslættelse, en ødelæggelse, som rammer dem, fordi de afviste Herren og hans evangelium. Vi kan beslutte os for at undgå lignende katastrofer i vores liv.

Kommentar

Mormon 1:1. »Jeg, Mormon«

- Profeten Joseph Smith (1805-1844) lærte os, at »ordet Mormon bogstavelig talt betyder mere god« (*History of the Church*, 5:400).
- I forbindelse med omtale af Mormons liv nævnte præsident Gordon B. Hinckley (1910-2008) betydningen af Mormons navn, et navn som er blevet synonymt med Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige:

»Må jeg et øjeblik minde jer om denne mands, Mormons, storhed og godhed. Han levede på dette amerikanske kontinent i det fjerde århundrede efter Kristus. Da Mormon var en dreng på 10 år, beskrev folkets historiker, hvis navn var Ammaron, ham som »et alvorligt barn og ... hurtigt til at opfatte« (Morm 1:2). Ammaron pålagde ham, at når han blev 24 år, skulle han tage vare på de optegnelser, som de tidligere generationer havde ført.

De år, der fulgte i Mormons barndom, var præget af forfærdelig blodsudgydelse blandt hans folk, som følge af en lang, ondartet og frygtelig krig mellem dem, som blev kaldt nefitter, og dem, som blev kaldt lamanitter.

Mormon blev senere anfører for nefitternes hære og bevidnede nedslagtningen af sit folk, og han gjorde det klart for dem, at deres gentagne nederlag var en følge af, at de havde forsat Herren, og han derfor havde vendt sig fra dem ...

Han skrev til vor generation med advarende og bøn-faldende ord, idet han med veltalenhed erklærede sit vidnesbyrd om den opstandne Kristus. Han advarede om de ulykker, der ville ramme os, dersom vi forkaster Herrens veje, ligesom hans folk havde gjort.

Idet han vidste, at hans eget liv snart ville være slut, eftersom hans fjender jagede de overlevende, bøn-faldt han os om at vandre i tro, håb og kærlighed og sagde: »Næstekærligheden er Kristi rene kærlighed, og den varer ved for evigt; og den, som på den yderste dag findes i besiddelse af den, med ham skal det være vel« (Moro 7:47).

Ja, således var godheden, styrken, kraften, troen og det profetiske hjerte i denne profetleder Mormon« (se *Stjernen*, jan. 1991, s. 54).

Mormon 1:16. Bevidst oprør mod Gud

- Ældste Jeffrey R. Holland fra De Tolv Apostles Kvorum sammenlignede Mormons åndelige modenhed med Mormons folks syndige tilstand. Til trods for Mormons retfærdige ønske blev det ham forbudt at forkynde på grund af folkets oprørske tilstand: »Den modne Mormon stod i en alder af 50 år uden for al den synd, der var omkring ham og hævede sig over håbløsheden ved hans samtid. Som følge deraf blev han »besøgt af Herren og smagte på og kendte til Jesu godhed« og prøvede tappert at råbe omvendelse til folket. Men som Gud indimellem gør, når mennesker med meget lys afviser det, så blev det Mormon forbudt at tale. Han fik forbud mod at forkynde til en nation, som bevidst gjorde oprør

mod deres Gud. Disse mennesker havde afvist de mirakler og budskabet de havde fået af de tre forvaldere nefitter, som nu også var blevet pålagt tavshed og fjernet fra folket, de ellers skulle tjene» (*Christ and the New Covenant*, 1997, s. 318).

- Da ældste Dean L. Larsen tjente som medlem af De Halvfjerds, forklarede han, at oprør mod Gud har rødder i personligheden og spredt sig med katastrofale konsekvenser, hvis det ikke korrigeres:

»Historisk set så har frafald fra den kurs i livet, som Herren har anvist, taget sin begyndelse, når enkeltpersoner begynder at gå på kompromis med Herrens standarder. Dette gælder i særdeleshed, når overtrædelsen er forsættelig, og der ikke finder omvendelse sted. Husk Mormons beskrivelse af dem, som vendte sig fra den sande vej på hans tid. De syndede ikke i uvidenhed. De gjorde bevidst oprør mod Gud. Det skete ikke som en del af en større bevægelse. Det begyndte med, at enkeltpersoner i Kirken bevidst begyndte at gå på kompromis med Herrens standarder. De forsøgte at retfærdiggøre deres udskillelse med, at andre også gik på kompromis. De, som forsættligt synder, stræber snart efter at sætte deres egen standard, hvori de kan føle sig bedre tilpas og som retfærdiggør deres vanartede adfærd. De stræber også efter at omgås dem, som er villige til at følges med dem ned ad selvbedragssti.

Efterhånden som antallet af frafaldne personer tiltager, øges deres indflydelse. Det kan beskrives som et »stor og rummelig bygnings-syndrom.« Dette frafald bliver langt mere farligt, når tilhængerne fortsætter med åbenlyst at identificere sig med og omgås den gruppe, som følger Herrens vej. Værdier og standarder, som engang var helt klare, begynder at blive omtågede og uvisse. Normen for adfærd begynder at afspejle denne tilsløring af sande principper. Adfærd, som tidligere ville have voldt væmmelse og fået alarmklokkerne til at ringe, bliver nu nærmest almindelig» («Likening the Scriptures unto Us», i Monte S. Nyman og Charles D. Tate jun., eds., *Alma, the Testimony of the Word*, 1992, s. 8).

Mormon 1:19. Trolddom, hekseri og magi

- Præsident James E. Faust (1920-2007) fra Det Første Præsidentskab har advaret mod fascination af Satans mysterier: »Det er ikke godt at interessere sig for Satan

og hans hemmeligheder. Der kommer intet godt ud af at komme det onde nær. Det er som at lege med ilden, man brænder sig nemt ... Den eneste sikre kurs er at holde sig på afstand af ham og alle hans gudløse aktiviteter eller skændige gerninger. Djævledyrkelse, trolddomskunst, hekseri, voodoo, sort magi og alle andre former for djævletro bør man altid holde sig fra» (se *Liahona*, jan. 2007, s. 3).

Mormon 2:13. »De fordømtes sorg«

- Ældste Neal A. Maxwell (1926-2004) fra De Tolv Apostles Kvorum bemærkede kontrasten mellem bedrøvelse efter Guds vilje og »de fordømtes sorg«: »Efter erkendelsen tilflyder sand *anger* sjælen. Dette er »bedrøvelse efter Guds vilje«, ikke blot »bedrøvelse i verdens forstand« eller »de fordømtes sorg«, når de ikke længere kan finde lykke ved synd« (2 Kor 7:10; Mormon 2:13). Falsk anger er derimod nærmest at kærtegne vores fejltrin. I den rituelle anger sørger vi over vores fejltrin, men vi retter ikke op på dem« (se *Stjernen*, jan. 1992, s. 31).

Præsident Ezra Taft Benson (1899-1994) forklarede, at bedrøvelse efter Guds vilje i modsætning til de fordømtes sorg bevirker, at sorgen kan lede os til rensende omvendelse: »Bedrøvelse efter Gud vilje er en af Åndens gaver. Det er en dyb erkendelse af, at vore gerninger har såret vor Fader og vor Gud. Det er den skarpe og intense bevidsthed om, at vores adfærd var skyld i, at Frelseren, som ikke havde begået nogen synd, ja, den største af alle, måtte udholde smerte og lidelse. Vore synder gjorde, at han blødte fra hver en pore. Denne meget virkelige mentale og åndelige smerte er det, som i skrifterne omtales som det at have »et sønderknust hjerte og en angerfuld ånd« (L&P 20:37). En sådan ånd er absolut nødvendig for oprigtig omvendelse« (*Teachings of Ezra Taft Benson*, 1988, s. 72).

Mormon 2:15. »Nådens dag var forpasset«

- Ældste Jeffrey R. Holland bemærkede den isnende linje i Mormons beretning om, at tiden var rindet ud for frelse af hans folk: »Det er på dette tidspunkt i nefitternes historie – knap 950 år efter den begyndte og blot lidt mere end 300 år efter, at selve Guds Søn havde besøgt dem – at Mormon indser, at historien nærmer sig sin slutning. Det er måske den mest skræmmende sætning, Mormon nogensinde skrev, hvor han kort siger: »Jeg så,

at nådens dag var forpasset for dem, både timeligt og åndeligt. Hans folk måtte lære den måske mest skæbnesvangre lektie af alle, nemlig at Guds Ånd ikke for evigt vil strides med menneskene, og at det er muligt – både kollektivt og individuelt at komme til et punkt, hvor tiden er forpasset. Omvendelsens dag kan passere, og det havde den gjort for nefitterne. I tusindvis blev de hugget ned i åbent oprør mod deres Gud; og i en næsten alt for tydelig moralsk metafor blev de dynget op som møg på landets overflade« (*Christ and the New Covenant*, s. 319).

- Præsident Spencer W. Kimball (1895-1985) beskrev, hvordan vi i dag også kan fjerne os fra omvendelsens rensende nåde: »Det er sandt, at det store princip om omvendelse altid findes, men for de onde og oprørske er der alvorlige begrænsninger i dette udsagn. For eksempel er synd stærkt vanedannende og kan somme tider føre mennesker til det punkt, hvorfra der ingen vej er tilbage ... Som overtræderen kommer dybere og dybere ned i synden, og syndens omfang bliver større, samtidig med at viljen til at forandre kursen bliver svagere, bliver det hele i højere grad mere håbløst, og den pågældende glider længere og længere ned, indtil han enten ikke længere ønsker at komme op igen, eller han har mistet evnen til at gøre det« (*Tilgivelsens mirakel*, s. 109).

MORMON 2:19

Hvad lærer vi fra disse vers, der gav Mormon håb midt i hans sorg over folkets ugudelighed?

Mormon 2:26. »Vi var overladt til os selv«

- Vi indser og påskønner måske ikke, hvor meget vor himmelske Fader hjælper os i vores daglige liv, når vi stræber efter at leve i tro. Mormon skrev, at da hans folk blev ugudeligt, mistede de Herrens styrke, som tidligere havde beskyttet dem. Da ældste Ray H. Wood tjente som medlem af De Halvfjerds, forklarede han: »Når en person overtræder en af Guds befalinger, og der ingen omvendelse finder sted, trækker Herren sin beskyttende og støttende kraft tilbage. Når vi mister Guds kraft, ved vi med sikkerhed, at problemet ligger hos os og ikke hos Gud. Jeg, Herren, er bundet, når I gør, hvad jeg siger, men når I ikke gør, hvad jeg siger, har I intet løfte« (L&P 82:10). Vore misgerninger bringer fortvivlelse. De bedrøver og udslukker det fuldkomne klare håb, som Kristus giver (se 2 Ne 31:20). Uden Guds hjælp er vi overladt til os selv« (se *Stjernen*, juli 1999, s. 48).

Mormon 3:8-11. Mormon nægter at være hærfører igen

- Til trods for at Mormon havde anført sit folk i krig i næsten 35 år, nægtede han på dette tidspunkt at anføre dem. Mormon må have været påvirket af den forkortelse, han lavede af Mormons Bog. Han så, hvordan hærførerne Moroni og Helaman havde gyldige grunde til at gå i krig (se Alma 43:9-58:12) til forsvar for deres land, hjem, hustruer, børn, rettigheder, privilegier, frihed og retten til at tilbede deres Gud. Han belærte folket om disse formål med krig (se Morm 2:23-24). Da han havde set, at nefitternes motivation for at bekriige lamanitterne på det tidspunkt var at hævne sig, og at de begyndte at prale af deres egen styrke, og at de var skyldige i stor ugudelighed og vederstyggelighed – afviste han imidlertid at stå i spidsen for deres hær (Morm 3:9-14).

Mormon 3:9; 4:8. Praleri

- Ældste Neal A. Maxwell rådede os til at anerkende vor himmelske Faders styrke i stedet for vores egen: »Inden vi nyder frugterne af en retskaffen indsats, bør vi først anerkende Guds hånd. Ellers forfalder vi let til at sige: »Min egen kraft og min hånds styrke har skaffet mig hele denne rigdom« (5 Mos 8:17). Eller vi tager, som det gamle Israel ville have gjort, »selv ... æren« (undtagen i tilfældet med Gideons omhyggeligt formindskede hær) ved pralende at sige: »Min egen hånd har skaffet

mig sejr! (Dom 7:2). Når vi bralrer op om vores egen »hånds« præstationer, bliver det dobbelt så svært at anerkende Guds hånd i alle ting! (se Alma 14:11; L&P 59:21)« (se *Liahona*, juli 2002, s. 41).

Mormon 3:12. »Med Guds kærlighed, som var i mig«

- Da biskop Glenn L. Pace tjente i Det Præsiderende Biskopråd, formanede han os til at stræbe efter den kærlighed, som Mormon udviste: »Denne profet havde kristuslignende kærlighed for et faldent folk. Kan vi lade os nøje med mindre? Vi må stræbe frem med Kristi rene kærlighed for at sprede evangeliets gode tidender. Når vi gør det og tager del i krigen mellem godt og ondt, lys og mørke og sandhed mod løgn, så må vi ikke negligere vores ansvar for at forbinde sårene på dem, som faldt i kampen. Fatalisme har ingen plads i riget« (se *Stjernen*, jan. 1991, s. 7).

Mormon 3:18-22. Vores dom

- Ældste Bruce R. McConkie (1915-1985) fra De Tolv Apostles Kvorum forklarede, at andre vil tage del i vores dom: »Virkeligheden er, at der vil være et helt hierarki af dommere, som, under ledelse af Kristus, skal dømme de retfærdige. Han vil dog alene afsige fortabelsens dom over de ugudelige« (*The Millennial Messiah*, 1982, s. 520).

Skriften lærer os, at der vil være mindst fem parter, som tager del på dommedagen:

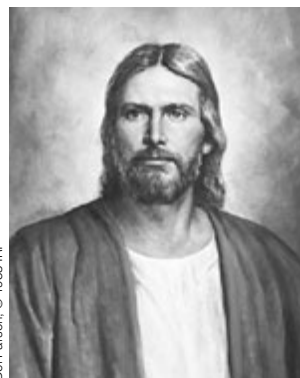
1. Os selv (se Alma 41:7; *History of the Church*, 6:314)
2. Vore biskopper (se L&P 41:9; 58:14, 17-20; 64:40; 72:17)
3. Skriften (se Åb 20:12; 2 Ne 25:18; 29:11; 33:14; 3 Ne 27:25-26)
4. Apostle (se Matt 19:27-30; 1 Ne 12:9; 3 Ne 27:27; Morm 3:18; L&P 29:12)
5. Jesus Kristus (se Joh 5:22; 3 Ne 27:14)

- Præsident John Taylor (1808-1887) uddybede apostlenes rolle i forbindelse med vores dom: »Kristus er overhovedet ... Det ville synes rimeligt at antage, at dersom de tolv apostle fra Jerusalem skal dømme de tolv stammer, og de tolv disciple fra dette kontinent (Amerika) skal dømme Nefis efterkommere, at Jereds bror og Jered så skal dømme jereditterne, deres efterkommere og så videre, og at Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostle, som har virket i vor tid, så skal

dømme menneskeheden i denne uddeling« (*The Gospel Kingdom*, udv. G. Homer Durham, 1987, s. 138).

Mormon 3:20-22; 5:12-14. En formaning om at tro på Kristus

- Præsident Gordon B. Hinckley vidnede om, at Mormons Bog er endnu et vidnesbyrd om Kristus: »Disse

Del Parson, © 1983 IRI

skrifter fra den nye verden ligger foran os som et yderligere vidnesbyrd om vitterligheden af Herren Jesus Kristus og hans guddommelighed, som et vidnesbyrd om hans forsonings altomfattende godgørelse, samt om at han kom ud af gravens mørke. I denne bog findes meget mere af profes-

tiens sikre ord vedrørende ham, som skulle fødes af en jomfru, den almægtige Guds Søn. Der findes en forudsigelse om hans værk blandt menneskene som et dødeligt menneske. Der findes erklæringen om hans død, om det lydefri lam, der skulle ofres for verdens synder. Og der er en bevægende og inspirerende og sand beretning om den opstandne Kristi besøg blandt levende mænd og kvinder på det vestlige fastland. Dette vidnesbyrd er her, for at vi kan reagere; det er her for at blive læst; det er her for at blive overvejet; det er her for at vi kan bede vedrørende det løfte, at den, der beder, skal ved Helligåndens kraft kende til dets sandhed og ægthed (se Moro 10:3-5)« (*Stjernen*, juli 1994, s. 69).

Mormon 4:23. Et lille overblik over pladernes placering

- Ammaron havde sagt til Mormon, at han skulle tage Nefis store plader i højen Shim, og opdatere dem. Mormon skulle lade resten af pladerne (bronzepalderne, Nefis små plader og Eters plader) ligge i højen Shim (se Morm 1:2-4). Mormon tog de store plader og skrev en fuldstændig beretning om sit folks færd på dem og brugte en udvalgt del af dem for at lave sin egen sammenfattede og forkortede beretning om sit folk (se Morm 2:18). Mormon vendte senere tilbage til højen Shim og fjernede alle pladerne (bronzepalderne, Nefis små plader, Eters plader og alle andre plader) fra højen (se Morm 4:23). Idet Mormon frygtede, at

lamanitterne ville ødelægge pladerne, gemte han pladerne igen – undtagen hans sammenfatning og Nefis små plader (guldpladerne) i højen Cumora (se Morm 6:6). Disse guldplader gav Mormon til sin søn Moroni (se Morm 6:6; MormO 1:1-7).

MORMON 5:12-14

Hvad opfattede Mormon som det vigtigste formål med at føre optegnelse? (se også Morm 3:20-21).

Morm 5:16. Ånden ophørte med at »kæmpe med deres fædre«

- Præsident Harold B. Lee (1899-1973) forklarede, at de ugudelige folk på Mormons tid ikke alene havde mistet Helligånden, men Kristi Ånd havde også forladt dem: »Mormon beskrev visse folk, hans folk, som Herrens Ånd havde forladt, og når jeg læser det ... så står det mig klart, at det han talte om, ikke blot var den manglende ledsagelse af Helligånden eller Helligåndsgaven, men at han talte om det lys af sandhed, som alle, der fødes ind i denne verden, har ret til, og som aldrig vil holde op med at kæmpe med mennesket, medmindre man mister det ved at fremture i synd« (i Conference Report, apr. 1956, s. 108).

Mormon 5:17. »De var engang et tiltalende folk«

- Mormon sørgede over sit folks fordærvede tilstand, som engang havde været »tiltalende«. Præsident Gordon B. Hinckley reflekterede over nogle af de velsignelser, der er forbundne med at være tiltalende, og hvad det kræver at opnå denne tilstand: »Der er den store velsignelse af visdom og kundskab, selv skjulte skatte af kundskab. Vi bliver lovet, at vi skal have et yndigt land, hvis vi vandrer i lydighed mod denne lov. Jeg kan fortolke ordet *land* som folk, og de der vandrer i lydighed skal være et yndigt folk.

Hvor vidunderligt ville det ikke være at være et yndigt folk, som andre vil beskrive som velsignede!« (se *Den danske Stjerne*, okt. 1982, s. 84).

Mormon 5:23. »I Guds hænder«

- Mormon skrev til os i de sidste dage og formanede os til at anerkende Gud og hans kraft. Vi er i hans hænder. Ældste W. Craig Zwick fra De Halvfjerds forklarede noget af symbolikken og de velsignelser, der ligger i at være i Guds hænder:

»Hænder er et af de symbolske udtryksfulde dele af legemet. På hebræisk er *yad* det mest almindelige ord for *hånd* og bruges også som en metafor for magt, styrke og kraft (se William Wilson, *Old Testament Word Studies*, 1978, s. 205). Hænder symboliserer således kraft og styrke ...

At være i Guds hånd antyder, at han har omsorg for os, at vi også bliver passet på og beskyttet af hans vidunderlige kraft.

Der er over alt i skrifterne henvisninger til Herrens hånd. Hans guddommelige hjælp bevises gang på gang. Hans mægtige hænder skabte verdener, og alligevel er de blide nok til at velsigne de små børn ...

Vi må hver især vide, at vi kan fortsætte i Herrens styrke. Vi kan lægge vores hånd i hans og føle hans opløftende nærhed løfte os til højder, som vi ikke kan nå alene ...

Hvordan lærer vi at udrække vores hånd og skabe forbindelse til den omsorg, som Herren tilvejebringer? ...

Her er fire nøgler:

Lær

Lyt

Søg Ånden

Bed altid

Herren vil tilvejebringe næring og støtte, hvis vi er villige til at åbne døren og modtage hans guddommeligt hjælpende hånd ...

Læg mærke til sårene i hans hænder. Hans hænder, som har gennemgået så meget, ja, hans hænder af iturevet kød og fysiske lidelser giver os større kraft og vejledning.

Det er den sårede Kristus, som leder os gennem vore vanskelige øjeblikke. Det er ham, som bærer os, når vi

har behov for mere luft eller vejledning til at følge eller endog mere mod til at fortsætte.

Hvis vi vil holde Guds befalinger og vandre hånd i hånd med ham på hans stier, vil vi gå fremad med tro og aldrig føle os alene (se *Liahona*, nov. 2003, s. 34-36).

MORMON 6:16-20

Hvad lærer du om Mormon i disse vers? Hvordan kan vi selv tilegne os nogle af de egenskaber?

Mormon 6:16-22. Afvis ikke Kristi åbne arme

- Mormon sørgede over, at hans folk døde og over, at de ikke havde omvendt sig, før de døde. Hvis de havde aflagt deres stolthed og omvendt sig fra deres synder, havde de ifølge Mormons belæring kunnet se frem til en glædelig genforening med Frelseren (se Morm 6:17).

Vi må også forberede os på at skulle for Guds domstol. Præsident James E. Faust har forklaret:

»Vi længes efter forsoningens ultimative velsignelse – at blive et med ham, at være i hans guddommelige

nærhed, at blive kaldt ved navn, når han varmt byder os velkommen hjem med et strålende smil og med åbne arme omslutter os i sin endeløse kærlighed. Hvor strålende ophøjet bliver denne oplevelse ikke, hvis vi kan føle os værdige til at være i hans nærhed! Den betingelsesløse gave, som hans store

Harry Anderson © IRI

sonoffer er for hver af os, er den eneste måde, hvorpå vi kan blive ophøjet til at stå for ham og se ham ansigt til ansigt. Dette overvældende budskab om forsoningen er den fuldkomne kærlighed, som Frelseren nærer til hver eneste af os. Det er en kærlighed, som er fuld af barmhjertighed, nåde, retfærdighed, langmodighed og frem for alt tilgivelse.

Satans onde indflydelse ønsker at ødelægge ethvert håb, som vi har om at overvinde vores fejltagelser. Han ønsker, at vi føler os fortabte, og at der intet håb er. Som kontrast hertil rækker Jesus hånden frem for at løfte os op. Ved vores omvendelse og forsoningens gave kan vi forberede os til at blive værdige til at stå i hans nærhed (se *Liahona*, jan. 2002, s. 22).

Overvej

- Hvad tror du, at det betyder at være besindig eller have et »alvorligt sind«? (Morm 1:15).
- Hvordan kan du genkende Herrens indflydelse i dit liv? (se Morm 3:3).
- Hvad tror du, at det betyder at være »i Guds hænder«? (Morm 5:23). Hvad kan du gøre for at kvalificere dig til i større grad at kunne nyde at være i Guds hænder?

Forslag til opgaver

- Lav en analyse af Mormon 3:17-22 vers for vers. Forklar så en ven eller et familiemedlem, hvilke vigtige pointer disse vers rummer.

Indledning

Ved at studere Mormons sidste vidnesbyrd og Moronis første skrivelser, vil du få en bedre forståelse for Mormons Bogs rolle og formål. Moroni erklærede: »Jeg taler til jer, som om I var til stede, og dog er I det ikke. Men se, Jesus Kristus har vist jer for mig, og jeg kender jeres gerninger« (Morm 8:35). Moronis profetiske udsigtspunkt gjorde ham i stand til at afslutte den nefitiske optegnelse med total viden om både den tiltagende ugudelighed og de store åndelige velsignelser i tidernes fyldes uddeling. I en tid, hvor nogle mennesker kan være tilbøjelige til at opgive troen, når de møder store vanskeligheder, kan Moronis ord lære os at se mirakler og åbenbaringer som et tegn på, »at Gud er den samme i går, i dag og for evigt« (se Morm 9:9). Selvom åndelige og sociale forhold er i konstant bevægelse og aftagende i dagens verden, så kan Guds pagtfolk have fuld tillid til, at han er den samme til evig tid.

Kommentar

Mormon 7. Råd til Israels rest i de sidste dage

- I sine sidste ord henvender Mormon sig til lamanitternes efterkommere og bekræfter, at de er en »rest af Israels hus« (Morm 7:1). Selvom lamanitterne var hans dødsfjender, så viser hans kærlighed til dem hans åndelige modenhed og vigtigheden af evangeliets fulde velsignelser. Betragt Mormons sidste vidnesbyrd og råd, som om han talte direkte til dig. Han belærte om, hvad vi *har brug for at vide* (se Morm 7:1-7) og hvad vi *har brug for at gøre* (se Morm 7:8-9) for at følge »Frelserens eksempel«, så det skal »gå jer vel på dommens dag« (Morm 7:10).

Mormon 7:2. »I er af Israels hus«

- Mormons budskab til de resterende lamanitter gælder også alle medlemmer af Israels hus (se kommentar til Helaman 3:30 på s. 255).

Mormon 7:2, 5. Mormons sidste bøn om at tro på Kristus

- Ældste Jeffrey R. Holland fra De Tolv Apostles Kvorum reflekterede over Mormons indtrængende bøn til dem i de sidste dage om at tro på Kristus:

»I sin dødsmonolog rakte Mormon ud over tid og sted til alle, især den »rest af Israels hus« som en dag

ville læse hans storslåede optegnelse. De af en anden tid og et andet sted må lære det, som de, der var gået forud for ham, havde glemt – nemlig at alle må komme til »tro på Jesus Kristus, at han er Guds Søn, og efter han blev korsfæstet i Jerusalem, opstod han ved Faderens kraft ... igen, hvorved han har vundet sejren over graven; og i ham er dødens brod også opslugt« (Morm 7:2, 5) ...

At »tro på Kristus«, specielt når det bliver sat op imod så tragiske og uundgåelige konsekvenser, var Mormons sidste bøn og hans eneste håb. Det er den ultimative hensigt med hele bogen, som kom frem til verden i de sidste dage, bærende hans navn« (*Christ and the New Covenant*, 1997, s. 321-322).

Mormon 7:8-9. Mormons Bog og Bibelen underbygger hinanden

- Bibelen vidner om Mormons Bog, og Mormons Bog vidner om Bibelen. Mormon erklærede: »Den [Mormons Bog] er skrevet i den hensigt, at I må tro på [Bibelen]; og hvis I tror på [Bibelen], vil I også tro på denne [Mormons Bog]« (Morm 7:9).

Præsident Brigham Young (1801-1877) erklærede, at det var umuligt for nogen, som hævdede at tro oprigtigt på Bibelen, ikke at tro på Mormons Bog, hvis de havde studeret Mormons Bog alvorligt og lært dens doktriner:

»Ingen kan sige, at denne bog (han lagde hånden på Bibelen) er sand, er Herrens ord, er vejen, er vejskiltet på stien og den ting, ved hvilken vi kan lære Guds vilje, og samtidig sige, at Mormons Bog ikke er sand, hvis han har haft mulighed for at læse

den eller høre den læst og lære dens lærdomme. Der er ingen person på jordens overflade, som har haft privilegiet af at lære om Jesu Kristi evangelium gennem disse to bøger, som kan sige, at den ene er sand, og den anden er falsk« (*Discourses of Brigham Young*, red. John A. Widtsoe, 1954, s. 459).

- Et formål med Mormons Bog er at vise verden, at Bibelen er sand (se L&P 20:11). Ved at læse Mormons

Bog styrkes et menneskes vidnesbyrd om Bibelen. Præsident Ezra Taft Benson (1899-1994) udtrykte sin kærlighed til Bibelen og Mormons Bog og fortalte, hvordan de begge vidner om, at Jesus er Kristus:

Greg K. Olsen, © 1990 IRI

»Jeg elsker Bibelen, både Det Gamle som Det Nye Testamente. Den er en kilde til stor sandhed ...

Denne dyrebare og hellige bog har været af uvurderlig værdi for menneskenes børn. Faktisk var det et skriftsted i Bibelen, der inspirerede profeten Joseph Smith til at gå ud i en lille lund i nærheden af sit hjem og knæle ned i bøn. Heraf fulgte den strålende åbenbaring, der skulle indlede gengivelsen af Jesu Kristi evangelium i dets fylde til jorden. Med denne åbenbaring begyndte også de nye skrifter (Mormons Bog) at komme frem, der skulle stå side om side med Bibelen og sammen med den bære vidnesbyrd for en ugudelig verden om, at Jesus er Kristus, og at Gud lever og elsker sine børn og stadig i højeste grad beskæftiger sig med deres frelse og ophøjelse« (se *Stjernen*, jan. 1987, s. 67).

Mormon 8:1-6. Moroni

- Moroni bevidnede sin fars, Mormons, død og udryddelsen af hele det nefitiske folk. Ikke desto mindre blev hans liv skånet, og han fuldførte trofast sin mission på jorden. Herren udpegede Moroni til at færdiggøre »den sørgelig beretning om udryddelsen« af nefitterne (Morm 8:3).

Inden sin død skrev Moroni den sidste del af sin fars bog (Mormon 8-9), forkortede den jereditiske optegnelse (Eters Bog), nedskrev Jereds brors syn på den forseglede del af pladerne (se Eter 4:4-5) og skrev også sin egen bog (Moronis Bog). Og dog rækker Moronis mission ind i vores uddeling. Af nutidig åbenbaring lærer vi, at

Ar Waller Flare. Udlånt af Kirkens museum for historie og kunst.

Moroni besidder »nøglerne til optegnelsen på Efraims træstykke« (L&P 27:5). Den opstandne Moroni betjente profeten Joseph Smith og underviste ham adskillige gange om hans rolle i genoprettelsen af evangeliets fylde, deriblandt fremkomsten af Mormons Bog (se JS-H 1:30-60; *History of the Church*, 1:9-19). For at vise Moronis rolle i genoprettelsen har Kirken placeret statuer af Moroni på toppen af de fleste templer.

- Mormon 8:1-6 afslører de omstændigheder, Moroni levede under, og hjælper læseren til at forstå vigtigheden af hans budskab. Ældste L. Tom Perry fra De Tolv Apostles Kvorum rådede os til at sætte os selv i deres sted, som skrev skriften for så lang tid siden. Idet han citerede Brigham Young sagde ældste Perry:

»Læser I skrifterne, mine brødre og søstre, som om I skrev dem for et tusinde, to tusinde eller fem tusinde år siden? Læser I dem, som om I stod på det sted, hvor folk skrev dem? Hvis I ikke føler således, er det jeres privilegium at gøre det, så I kan blive lige så fortrolige med Guds skrevne ords ånd og mening, som I er med jeres daglige pligter og samtaler« (*Discourses of Brigham Young*, udv. John A. Widtsoe, Salt Lake City: Deseret Book Co., 1941, s. 128) ...

Lad os tage Brigham Youngs råd til os og forestille os, at vi står på det sted, hvor Moroni, den sidste store nefitiske profet, stod. Hans far havde givet ham til opgave at færdiggøre den optegnelse, som var blevet ham betroet, hvilket var en meget svær opgave. Han må have befundet sig i en tilstand af chok, da han beskrev sit folks totale tilintetgørelse.

Han må have følt sig tvunget til at beskrive, hvordan hans folk var blevet jaget af lamanitterne, indtil de alle var blevet udryddet. I sin følelse af ensomhed, fortæller han, at hans egen far var blandt de faldne. Vi fornemmer, at det eneste Moroni levede for var at afslutte optegnelsen, som han skrev: »Derfor vil jeg skrive og skjule optegnelserne i jorden; og hvor jeg så går hen, er uden betydning« (Morm 8:4).

Alt hvad han havde var troen på, at Herren ville beskytte ham længe nok til at færdiggøre optegnelsen, og at den en dag ville blive fundet af én, der er udvalgt af Herren. Han forstod, at optegnelsen ville blive en advarselsrøst for fremtidige generationer om, hvad der sker, når nationer som hans egen vender sig bort fra

Herrens lærdomme. Moroni råber fra sit hjertes inderste til dem, som en dag vil modtage denne optegnelse. Han ønsker at redde dem, som læser hans beretning, fra den smerte og ulykke, som følger af ulydighed.

Han skriver først til Kirkens medlemmer og så til dem, som ikke har modtaget Jesu Kristi evangelium. Moronis sidste ord til Kirkens medlemmer er skrevet som en advarselsrøst. Han skriver som en, der ser sit folks historie gentage sig i fremtiden« (se *Stjernen*, jan. 1993, s. 15).

Mormon 8:14-18. »Velsignet være han, som bringer den frem i lyset«

- Mormon 8:16 omhandler profeten Joseph Smith, som var udvalgt til bringe Mormons Bog frem til

verden (se L&P 3:5-10). Mange af de gamle profeter var bevidste om Joseph Smith og bad for hans succes med at oversætte og udgive guldpladerne for således at opfylde Guds hensigter (se Morm 8:22, 24-25; L&P 10:46). Præsident Boyd K. Packer, præsident for De Tolv Apostles Kvorum talte om den

rolle, som Joseph Smith spillede for fremkomsten af Mormons Bog:

»Sandheden er ganske enkelt, at han var en Guds profet – hverken mere eller mindre!

Skriften kom ikke så meget fra Joseph Smith, som de kom igennem ham. Han var et rør, hvorigennem åbenbaring tilflød os ...

Profeten Joseph Smith var en uskolet bondedreng. Når man læser nogle af hans tidlige breve i originaludgaven, kan man se, at han ikke er alt for sikker med hensyn til at stove og udtrykke sig.

At der overhovedet tilflød os åbenbaringer af nogen form for litterært raffinement gennem ham er intet mindre end et mirakel« (se *Den danske Stjerne*, dec. 1974, s. 513).

Mormon 8:19-20. »Dommen er min«

- Ældste Dallin H. Oaks fra De Tolv Apostles Kvorum kommenterede sætningen, »dommen er min, siger

Herren«: »Jeg taler om den endelige dom. Det er den fremtidige situation, hvor vi alle vil komme til at stå foran Kristi domstol for at blive dømt i overensstemmelse med vore gerninger (se 1 Ne 15:33; 3 Ne 27:15; Morm 3:20; L&P 19:3) ... Jeg tror på, at befalingen i skriften om »ikke at dømme« helt klart henviser til den endelige dom, således som det forkyndes i Mormons Bog, at »mennesket skal ikke ... dømme; for dommen er min, siger Herren« (Morm 8:20)« (se »Judge Not« and Judging« *Ensign*, aug. 1999, s. 7).

MORMON 8:22

Hvordan kan Moronis ord i disse vers styrke os, når vi arbejder for Herrens sag?

Mormon 8:31. Forurening i de sidste dage

- Mormon 8:31 omtaler »store forureninger« i vor tid. Da ældste Joe J. Christensen tjente som medlem af De Halvfjerds' Præsidium antydede han, at de store forureninger, der blev talt om, ikke i så høj grad var miljømæssige som åndelige:

»Vi hører og læser alle en hel del i disse dage om vores forurenede miljø – syreregn, smog og giftigt affald. Men ... der er en anden form for forurening, som er langt mere farlig – den moralske og åndelige.

Ved den seneste konference sagde ældste Boyd K. Packer: »Når vi undersøger det *moralske* miljø, opdager vi, at *forureningen* bliver værre og værre« (se *Stjernen*, juli 1992, s. 62). Apostlen Paulus forudsagde, »at i de sidste dage skal der komme hårde tider« (2 Tim 3:1). Og i forbindelse med de sidste dage sagde profeten Moroni: »Ja, det skal ske på en dag, da der vil være store forureninger på jordens overflade« (Morm 8:31).

Desværre er følgevirkningerne af denne store forurening mest tydelig i massemedierne, film, tv og popmusik. Om dette har senator Robert D. Byrd sagt: »Dersom vi som nation fortsætter med at så billeder af mord, vold, stofmisbrug ... perversion og pornografi ... foran millioner af barneøjne, år efter år, dag efter dag, så bør vi ikke blive overraskede over, at grundlaget for vores samfund rådner væk, som var det spedalsk« (Michael

Medved, *Hollywood vs. America*, New York: Harper Perennial, 1992, s. 194)

»... I de fleste massemedier synes der at være erklæret krig mod det, som de fleste værdsætter mest: Familien, religionen og nationalfølelsen. Ægteskabet nedværdiges, mens forbindelser før og uden for ægteskabet fremhæves og glamouriseres. Blasfemi og det mest beskidte rendestenssprog bombarderer ørerne hos alle, der lytter ... Selve menneskelivet bliver forfladiget ved den konstante flodbølge af vold og mord« (se *Stjernen*, jan. 1994, s.10).

Mormon 8:34-35. Skrevet til os i dag

- Præsident Ezra Taft Benson har sagt, at vores studium af Mormons Bog bør påvirkes af vores viden om, at Moroni så vor tid og skrev med os i sinde:

»Vi må gøre Mormons Bog til det centrale i vore studier, fordi den er skrevet til vor tid. Nefitterne har aldrig haft bogen, og det havde oldtidens lamanitter heller ikke. Den er målrettet os. Mormon skrev hen imod slutningen af den nefitiske civilisation. Under inspiration af Gud, der ser alle ting fra begyndelsen, forkortede han århundreders optegnelser og udvalgte blandt dem de fortællinger, taler og begivenheder, der ville være os til størst gavn.

Hver eneste af de større skribenter i Mormons Bog har båret vidnesbyrd om, at han skrev med henblik på fremtidige slægtled ...

Selv sagde Mormon: »Ja, jeg taler til jer, I rest af Israels hus« (Morm 7:1). Og Moroni, den sidste af de inspirede skribenter, så faktisk vor dag og tid ...

Når nu de har set vor tid og har udvalgt de ting, der ville være af størst værdi for os, fortæller det os så ikke, på hvilken måde vi skal studere Mormons Bog? Vi må hele tiden spørge os selv: »Hvorfor har Herren inspireret Mormon (eller Moroni eller Alma) til at tage det her med i sin optegnelse? Hvad kan jeg lære af dette, der kan hjælpe mig i mit liv i disse dage og tider?»

Og der gives eksempel efter eksempel på, hvordan det spørgsmål vil blive besvaret« (se *Stjernen*, jan. 1987, s. 4).

Mormon 9:1-6. Elendige i Guds nærhed

- Præsident Joseph Fielding Smith (1876-1972) forklarede, hvorfor den uomvendte vil have det elendigt i Jesu Kristi nærhed:

»Der kan ikke komme nogen frelse uden omvendelse. Et menneske kan ikke indgå i Guds rige i sine synder. Det ville være en selvmodsigtelse for et menneske at komme ind i Faderens nærhed og bo i Guds nærhed i sine synder ...

Jeg tror, der er en hel del mennesker på jorden, mange af dem måske i Kirken – nogle af dem er i hvert fald i Kirken – som har en idé om, at de kan leve deres liv, ganske som det passer dem, at de kan overtræde Herrens bud og alligevel til sidst komme ind i hans nærvær. De tror, de kan omvende sig, måske i åndeverdenen.

De burde læse disse ord fra Moroni: »Tror I, at I skal bo hos ham [Kristus] med en bevidsthed om jeres skyld? Tror I, at I kan være lykkelige ved at bo hos det hellige Væsen, når jeres sjæl er martret af en bevidsthed om skyld, fordi I til stadighed har overtrådt hans love?« (Morm 9:3)« (*Lærdomme om Frelse*, komp. Bruce R. McConkie, 3 bd., 1977-1980, 2:163).

Mormon 9:3-6. »Bevidsthed om jeres skyld«

- Præsident Spencer W. Kimball (1895-1985) forklarede, hvorfor en person, der har syndet, mærker byrden af skyld og behovet for omvendelse:

»Når omvendelsesprocessen tager sin begyndelse, må der eksistere en dyb skyldfølelse, og i denne bevidsthed om skyld må der ligge nogle sjælekvaler, der får ånden og sommetider hele legemet til at lide. For at mennesker, der overtræder, skal kunne holde sig selv ud, er de nødt til at efterleve én eller to af følgende alternativer. Den ene er, at de kan døve deres bevidsthed eller sløve deres følsomhed med beroligende midler, således at de kan fortsætte i deres overtrædelse. De mennesker, der vælger dette alternativ, vil i sidste ende blive forhærdede og miste deres ønske om at omvende sig. Det andet alternativ er at lade samvittighedskvalerne føre til dyb sorg, dernæst til omvendelse og endelig til tilgivelse.

Men husk, at der aldrig kan opnås tilgivelse uden omvendelse. Og omvendelse kommer aldrig, uden at man har blottet sin sjæl og erkendt sine gerninger uden undskyldninger og bortforklaringer. Man må over for sig selv indrømme, at man har syndet, uden på mindste måde at bagatellisere overtrædelsen og uden at bortforklare eller forsøge at mindske alvoren. Man må indrømme, at synden er så alvorlig, som den i virkeligheden er, og ikke gøre en elefant til en myg. De mennesker, som vælger at se tingene i øjnene og ændre livsførelse, vil måske synes, at omvendelsens vej er svær at gå i begyndelsen, men de vil opdage, at det i længden er en langt mere ønskværdig vej at gå, når man først har oplevet dens resultater og belønninger« (»Omvendelsens evangelium«, *Den danske Stjerne*, mar. 1983, s. 3).

Mormon 9:7-8. Åbenbaringer og skriften

- Ældste Dallin H. Oaks forklarede forskellen på skrifterne og personlig åbenbaring:

»Hvad adskiller sidste dages hellige fra de fleste andre kristne, i den måde vi læser og bruger Bibelen og andre skrifter på i vores tro på fortsat åbenbaring? For os er skrifterne ikke den ultimative kilde til viden, men det der fører til den kilde. Den ultimative viden kommer ved åbenbaring. Som Moroni kan vi bekræfte, at den der fornægter åbenbaring »kender ikke Kristi evangelium« (Morm 9:8).

Herrens ord i skriften er en lygte for vores fod, et lys på vores sti (se Sl 119:105), og åbenbaring er som et mægtigt kraftfelt, der øger lampens styrke mangefold. Vi opfordrer enhver til at studere skriften, og alle de profetiske lærdomme der er i dem, nøje, og bønsumt søge personlig åbenbaring for personligt at forstå betydningen af dem« (se »Scripture Reading and Revelation«, *Ensign*, jan. 1995, s. 7).

Mormon 9:9-10. »Gud er den samme i går, i dag og for evigt«

- Moroni erklærede, at Gud er et uforanderligt væsen, som vil forblive »den samme i går, i dag og for evigt« (Morm 9:9). Nutidig åbenbaring bekræfter, at fremkomsten af Mormons Bog beviser, at Gud fortsat »inspirerer mennesker og kalder dem til sit hellige værk« i vore dage, såvel som han gjorde tidligere, og viser dermed,

»at han er den samme Gud i går, i dag og for evigt« (L&P 20:11-12).

I *Forelæsninger om troen* læser vi, at for at have fuldkommen tro på Gud, må man først have en korrekt opfattelse af Guds »væsen, fuldkommenhed og egenskaber« (3:4). Et af Guds karaktertræk er, at han er uforanderlig: Gud »ændrer sig ikke, ej heller omskifter han, men han er den samme fra evighed til evighed, den samme i går, i dag og for evigt, og hans kurs er et evigt kredsløb uden afvigelser« (*Forelæsninger*, 3:15). Tænk over hvilken velsignelse det er at vide, at Gud fortsætter sit værk i vor tid, og at han altid vil være den samme i går, i dag og for evigt.

- Moroni sagde advarende, at der vil være dem, der har »forestillet [sig] en gud, der forandrer sig« (Morm 9:10). Ældste Neal A. Maxwell (1926-2004) fra De Tolv Apostles Kvorum belærte om, at vi ikke kunne tro eller stole på en Gud, der forandrer sig eller stadig skal lære nye sandheder:

»Guds alvidenhed er hos nogle velmenende sidste dages hellige blevet opfattet som konceptet om »evig udvikling.« Nogle har fejlagtigt antaget, at Guds fremgang er relateret til hans erhvervelse af yderligere viden ...

Gud opnår sin store og vedvarende glæde og herlighed i at øge og fremme sine skabninger, og ikke i nye intellektuelle erfaringer.

Der er derfor en enorm forskel på en alvidende Gud og på den falske antagelse, at Gud er med i en slags post-doktorafhandlingsbroderskab, hvor man stadig søger efter yderligere sandheder og livsvigtige opdagelser. Var det sidste tilfældet, kunne Gud jo til enhver tid opdage en ny og for ham hidtil ukendt sandhed, som ville ændre, formindske eller undergrave visse af de sandheder, som han hidtil havde kendt til. Profeti ville være den rene spådom. Planer angående vores løskøbelse skulle laves om. Heldigvis for os er hans plan for frelse dog konstant *igangværende* – ikke under konstant *revision*« (*All These Things Shall Give Thee Experience*, 1979, s. 14-15).

MORMON 9:20

Hvorfor ophører Gud med at udføre mirakler blandt menneskene ifølge Moroni?

Mormon 9:10-26. Mirakler

- Bemærk de beviser, Moroni fremførte på Guds mirakler – skabelsen af himlen og jorden (se Morm 9:17), skabelsen af mennesket (se v. 17) og vidnesbyrderne i skriften om Jesu og apostlenes mirakler (se v. 18). De af »Guds mirakler«, som Moroni beskrev, kan man stadig se. Ældste Dallin H. Oaks bar vidnesbyrd om, at der finder mange mirakler sted i vor tid og i Jesu Kristi sande Kirke:

»Der sker mange mirakler hver dag i det arbejde, som Kirken udfører såvel som i vore medlemmers tilværelse. Mange af jer har oplevet mirakler, måske flere end I er klar over.

Mirakler er blevet defineret som »en gavnlig hændelse som tilvejebringes gennem guddommelig kraft, som dødelige ikke forstår og ikke af sig selv kan gøre efter« (i Daniel H. Ludlow, ed., *Encyclopedia of Mormonism*, 5 bd., 1992, 2:908). Den tanke, at begivenheder er tilvejebragt gennem guddommelig kraft, bliver afvist af de fleste ikke-religiøse personer og endda af nogle, som er religiøse ...

Mirakler, som udvirkes gennem præstedømmets kraft, er altid til stede i Jesu Kristi sande Kirke. Mormons Bog lærer os, at »Gud [har] sørget for et middel, så mennesket ved tro kan gøre mægtige mirakler« (Mosi 8:18). Dette tilvejebragte »middel« er præstedømmets myndighed (se Jak 5:14-15; L&P 42:43-48), og den myndighed udvirker mirakler gennem tro (se Eter 12:12; Moro 7:37)« (se »Miracles«, *Ensign*, juni 2001, s. 6, 8).

- Ældste Bruce R. McConkie (1915-1985) talte om, hvorfor mirakler nogle gange ophører:

»Hvorfor ophører tegn og mirakler til visse tider? Hvorfor finder de ikke sted til alle tider og blandt alle folk? Var folk i tidligere tider berettiget til større velsignelser end de af os, som nu bebor den jord, som engang var deres? Moroni svarer: »Grunden til,« at gavernes og miraklernes Gud »hører op med at gøre mirakler blandt menneskenes børn« og udøse sine gaver over dem, »er, at de synker ned i vantro og viger fra den rette vej og ikke kender den Gud, som de skulle sætte deres lid til.« De dyrker falske guder, som de definerer i deres overbevisning, og de vandrer ikke længere på de stier, som tidligere tiders hellige betrødte.

Det er menneskene, som har ændret sig, ikke Gud, han er den samme for evigt. Alle mennesker, som har den samme tro og efterlever den samme lov, vil høste de samme velsignelser« (*A New Witness for the Articles of Faith*, 1985, s. 367).

Mormon 9:32-34. Moroni brugte reformerede egyptiske skrifttegn

- Moroni sagde, at han kunne have skrevet på mindst to sprog: Hebraisk og egyptisk (se Morm 9:32-34). Han

sagde, at havde pladerne »været store nok« så ville han have skrevet på hebraisk; men de, som havde ført optegnelsen, havde brugt »reformerede egyptiske« skrifttegn, fordi pladerne ikke var større (v. 32-33).

Tidligere i Mormons Bog meddelte både Nefi og kong Benjamin, at de brugte egyptiske skrifttegn. Nefi sagde, at han skrev på »egypternes sprog« – da han indgrave-rede de små plader (1 Ne 1:2). Da han talte til sine søn-ner om vigtigheden af bronzepladerne, bemærkede kong Benjamin, at Lehi var i stand til at læse optegnel-sen, fordi han »var blevet oplært i egypternes sprog« (Mosi 1:4). Således ved vi, at Lehi underviste »sine børn« i evangeliet og egyptisk, »så de derved kunne lære deres børn« det samme (Mosi 1:4). Dette fortsatte tydeligvis fra generation til generation blandt dem, som førte opteg-nelsen, og helt indtil Moroni lærte sproget af sin far. Dog indikerer Moronis udtalelse om, at han skrev »reformerede egyptiske« (Morm 9:32) skrifttegn, at der havde fundet en vis udvikling af sproget sted gennem de 1000 år, der var gået fra Lehis tid. Dette kan forklare, hvorfor Moroni afslutter kommentaren med »intet andet folk kender vort sprog« men, at Gud havde beredt mid-ler til den senere fortolkning og oversættelse af opteg-nelsen (Morm 9:34).

Overvej

- Hvad lærer du af den måde, som Mormon bekym-rede sig om andre på, deriblandt hans fjender? (se Morm 7).
- Moroni levede alene i mange år, alligevel hentede han fred i sin tro og sit vidnesbyrd. Hvordan kan dit

vidnesbyrd hjælpe dig, når du føler dig helt alene i verden?

- Hvad er noget af den »åndelige forurening«, som du ser på jorden i dag? Hvad kan du gøre for, at du ikke bliver plettet af den?
- Hvilke mirakler har du vidnet i dit liv?

Forslag til opgaver

- Studér følgende skriftsteder og se efter profetier om Mormons Bogs fremkomst:

Es 29:4

2 Ne 3:19-20

2 Ne 26:16

2 Ne 33:13

Enosh 1:15-16

Morm 8:23

Morm 9:30

Moro 10:27

Moses 7:62

JS-H 1:52-53

Du kan eventuelt lave en skriftstedskæde af disse vers ved at slå op i Es 29:4 og skrive »se 2 Ne 3:19-20« i marginen ved Es 29:4. Slå dernæst op i 2 Ne 3:19-20 og skriv »se 2 Ne 26:16« i marginen

nærmest 2 Ne 3:19-20. Gentag dette ved alle versene. Når du når til JS-H 1:52-53, skriver du »se Es 29:4« i marginen, og så er kæden sluttet.

- Forbered en tale på fem til otte minutter om velsignelserne ved at acceptere Mormons Bog. Du kan eventuelt bruge følgende spørgsmål og hjælpeklider til at lave din tale:

Velsignelserne ved at acceptere Mormons Bog

Mormon 8:12. Hvilke velsignelser vil der komme til dem, som ikke fordømmer eller kritiserer Mormons Bog?

Mormon 8:17. Hvorfor er det vigtigt, at man ikke leder efter fejl i Mormons Bog?

Lære og Pagter 20:8-15. Hvad er nogle af de sandheder, vi vil kende til, dersom vi tager imod Mormons Bog?

Din egen personlige erfaring: Hvilke åndelige velsignelser har du fx modtaget ved at acceptere Mormons Bog?

Præsident Ezra Taft Benson: »Jeg velsigner jer, at I bedre kan forstå Mormons Bog. Jeg lover jer, at hvis I, fra dette øjeblik, dagligt vil nyde denne bog og holde jer til dens forskrifter, så vil Gud skænke os – ethvert af Zions og Kirkens børn – en hidtil ukendt velsignelse« (se *Stjernen, aprilkonferencen 1986*, s. 80).

Indledning

Mormons Bog er ikke arrangeret i kronologisk orden. Hvis den var, så ville Eters Bog komme først. Den jereditiske optegnelse tager sin begyndelse omkring 2200 år f.Kr. Første Nefi begynder år 600 f.Kr. Eters Bog dækker en historisk periode på 1700 år fra 2200 f.Kr. og frem til Coriantumrs tid. Vi ved ikke præcist, hvornår Coriantumr levede, men det var engang mellem 500 og 250 år f.Kr. Resten af Mormons Bog fra Nefis Første Bog til Moroni dækker omtrent 1000 års historie.

Efter syndfloden på Noas tid var der mange efterkommere af de overlevende, der var blevet ugudelige. En gruppe af disse folk forsøgte at bygge et højt tårn, »som nå[ede] op til himlen« (1 Mos 11:4). Beretningen om jereditterne begynder med bygningen af Babelstårnet. Herren håndterede den udbredte ugudelighed ved at forvirre deres sprog og lade dem sprede sig over hele jorden (se Eter 1:33; 1 Mos 11:5-8).

Jereds bror tryglede Herren om at bevare sine værdige venners og families sprog. Eftersom han udviste stor tro og blev ledet ved Guds hånd, var Jereds bror i stand til at føre denne gruppe til et andet land. Beretningen om denne rejse er spækket med vigtige principper, som vi kan tage til anvendelse i dag. Disse principper tæller alt fra udøvelse af tro til at modtage guddommelig hjælp og bønnens betydning, når man skal løse vanskelige opgaver. Når du studerer Jereds brors liv, så vil du lære om de velsignelser, som kommer til mennesker, der udøver stærk tro.

Her er et overblik over kilderne til Eters Bog:

- De jereditiske profeter førte en historisk optegnelse frem til den sidste jereditiske profet, Eter (se Eter 1:6).
- Limhis eftersøgningshold fandt en del af de jereditiske plader – i form af 24 guldplader (se Mosi 8:7-11).
- Kong Mosija oversatte den jereditiske optegnelse (se Mosi 28:10-17).
- Moroni forkortede eller redigerede den jereditiske optegnelse og inkluderede sine egne skrivelser (se Eter 1:1-6).

Kommentar

Eter 1:1-2 Fundet af de 24 plader

- Da Limhis folk var i trældom, sendte kong Limhi en ekspedition på 43 mænd ud for at finde Zarahemlas land (se Mosi 8:7; 21:25). Selv om de ikke havde held med at finde Zarahemla, så fandt eftersøgningsholdet et land, der var dækket af knogler og efterladenskaber fra et folk, der var blevet udryddet (se Mosi 8:8). Eftersøgningsholdet fandt en optegnelse på 24 guldplader, som de tog med tilbage til kong Limhi (se Mosi 8:9-10). Da Limhis folk senere undslap deres trældom (se Mosi 22), gav man disse plader til kong Mosija, så han kunne oversætte dem (se Mosi 28:1-17).

Eter 1:3-4. En beretning af skabelsen inden Moses' tid

- Det er bemærkelsesværdigt, at Eters Bog oplyser os om, at en optegnelse om skabelsen, Adam og Guds børns historie frem til Babelstårnet allerede fandtes inden Moses' tid. Optegnelsen må være gået tabt på grund af apostasi og ugudelighed, hvilket nødvendigvis gør en gengivelse af denne viden gennem åbenbaring til Moses, således at vi kan have denne optegnelse i dag (se Moses 1:40).

Eter 1:6-32. Den jereditiske slægtshistorie

- Eter 1 viser profeten Eters stamtavle. En sådan stamtavle er en sjælden forekomst i Mormons Bog, hvilket forklares i følgende kommentar: »Stamtavler er almindelige i Bibelen. Det hebraiske folk nærede stor interesse for deres slægtshistorie, og man førte omhyggeligt stamtavler, antallet af dem i skriften er en indikator på vigtigheden af dem. Bemærk dem i 1 Mosebog 5, 11, 46; 4 Mosebog 26; 1 Krønikebog 1-9; se også optegnelsen i Ezekiel 9-10, hvilket er en indikation på vigtigheden af at føre slægtshistorie. Mormons Bog

indeholder dog kun ét eksempel på stamtavler, som den man finder i Eter 1:6-32. Den viser Eters afstamning, som var den sidste profet blandt det jereditiske folk, og hans slægtstavle bliver sporet 29 generationer eller mere tilbage til Jered, som forlod Babelstårnet med sin familie på den tid, hvor sproget blev forvirret blandt folkene. Bortset fra dette eksempel er der kun sporadiske referencer af slægtshistorisk interesse« (Sidney B. Sperry, »Types of Literature in the Book of Mormon«, i *Journal of Book of Mormon Studies*, bd. 21, nr. 1, 1995: s. 117).

Eter 1:34-35. Jereds brors navn

- Ældste George Reynolds (1842-1909) fra De Halvfjerds fortalte følgende beretning, som indikerer, at navnet på Jereds bror (se Eter 2:13) blev åbenbaret for profeten Joseph Smith (1805-1844): »Da ældste Reynolds Cahoon boede i Kirtland, blev der født ham en søn. En dag, da præsident Joseph Smith gik forbi hans dør, kaldte han profeten ind og bad ham velsigne og navngive barnet. Dette gjorde Joseph og gav drengen navnet Mahonri Moriancumer. Da han havde afsluttet velsignelsen, lagde han barnet på sengen og vendte sig mod ældste Cahoon og sagde: »Det navn, jeg har givet din søn, er Jereds brors navn, det har Herren lige vist (eller åbenbaret) mig.« Ældste William F. Cahoon stod ganske nær, da profeten sagde dette til hans far, og det var første gang, at Jereds brors navn blev kendt i Kirken i denne uddeling« (»The Jaredites«, *Juvenile Instructor*, 1. maj 1892, s. 282).

Eter 1:33-38. Jereds og hans brors sprog

- I Eter 1:34-38 står der, at Herren ikke forvirrede Jereds families, hans brors eller deres venners sprog på Babelstårnets tid. Præsident Joseph Fielding Smith (1876-1972) belærte om, at jereditterne højst sandsynligt talte det samme sprog som Adam: »Det står skrevet i Eters Bog, at Jered og hans bror bad Herren om, at deres sprog ikke måtte blive forandret, dengang da tunge-målene blev forvirret ved Babelstårnet. Deres ønske blev opfyldt, og de førte deres fædres sprog, Adams sprog, med sig, som var mægtigt endog i skreven form, således at det, som Mahonri skrev »var mægtigt ... så mægtigt, at mennesket blev overvældet af at læse dem.« Det var det sprog, Adam havde, og det var det sprog, i hvilket Enok evnede at udføre sit mægtige værk« (*Vejen til fuldkommenhed*, 1970, s. 61-62).

Eter 1:38-42. Et udsøgt land

- Akkurat ligesom Israels hus er blevet kaldt et udvalgt [eller udsøgt] folk – udvalgt til at udføre Herrens værk – så omtaler Mormons Bog også Amerika som et udvalgt [udsøgt] land – som er udvalgt som stedet for genoprettelsen af evangeliet og med tiden, Det Ny Jerusalem. Både medlemmer af Israels hus og Amerika er blevet udvalgt til at bistå vor himmelske Fader i at sprede evangeliets budskab ud over hele verden.

- Præsident Joseph Fielding Smith forklarede, at hele Nord- og Sydamerika er et udvalgt land: »Mormons

Bog oplyser os om, at hele Amerika, både Nord- og Sydamerika, er »et mere udsøgt land end alle andre lande, eller med andre ord – Zion. Herren sagde til jereditterne, at han ville føre dem til et land, som var »mere udsøgt end alle andre lande på jorden« (Eter 1:42); (*Lærdomme om frelse*, komp. Bruce R.

McConkie, 3 bd., 1977-1980, 3:68).

- Præsident Ezra Taft Benson (1899-1994) talte også om, at Amerika var et udvalgt land: »I 1844 kom profeten Joseph Smith med denne højtidelige erklæring: »Både Nord- og Sydamerika er selve Zion fra nord til syd« (*Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 438). Herren selv har sagt: »Dette er et land, der er mere udsøgt end alle andre lande« (Eter 2:10). Denne nation er en del af Zions land. Dette land er indviet af Guds tjenere. Da en profet i Mormons Bog omtalte alle jordens nationer, blev dette land omtalt som »godt« (Jakob 5:25-26)« (*The Teachings of Ezra Taft Benson*, 1988, s. 123).

ETER 1:38-43

Da jereditterne blev ført til et udsøgt land, hvad blev de så bedt om at tage med sig, og hvad var det vigtige ved dette?

Eter 1:43. »Denne lange tid [du] har anråbt mig«

- Herren forklarede Jereds bror, at hans folk var blevet velsignet som følge af, at han længe havde anråbt Gud i bøn. Langmodig lydighed kombineret med hyppige og vedholdende bønner er kraftfuldt. Under et foredrag i Commerce i Illinois i 1839 sagde profeten Joseph Smith: »Der er ikke personanseelse hos Gud, vi har alle de samme rettigheder. Kom til Gud, bed ham utrætteligt indtil han velsigner jer og jeres, for vi har ret til de samme velsignelser« (nedskrevet i Willard Richards Pocket Companion, s. 78-79, citeret i *The Words of Joseph Smith: The Contemporary Accounts of the Nauvoo Discourses of the Prophet Joseph*, saml. Andrew F. Ehat og Lyndon W. Cook, 1980, s. 15).

- Præsident Spencer W. Kimball (1895-1985) har på lignende vis sagt, at vi må lægge stor kraft i vore bønner, og at vi må bede ofte:

»Får I svar på jeres bønner? Hvis ikke, har I måske ikke betalt prisen. Kommer I med nogle få fortærskede ord og slidte fraser, eller taler I inderligt med Herren? Beder I lejlighedsvist, når I bør bede regelmæssigt, ofte, hele tiden? Tilbyder I håndører for at betale en stor gæld, når I bør betale alt for at passe den pligt?

Når I beder, taler I så bare, eller lytter I også? Frelseren sagde: »Se, jeg står ved døren og banker på; hører nogen mig og åbner døren, vil jeg gå ind til ham og holde måltid med ham og han med mig« (Åb 3:20).

Skulle vi nogensinde opleve ikke at få svar på vore bønner, bør vi rette blikket indad for at finde årsagen« (»Prayer«, *New Era*, mar. 1978, s. 17).

Eter 2:7-12. »Et forjættet land«

- Eter 2:8-11 viser det, som Moroni kaldte »Guds evigtvarende forordning« (v. 10), hvad angår dette forjættede land. Som det udtrykkes tre eller fire gange, så er denne forordning, at »ethvert folkeslag, der besidder [dette land] må tjene Gud, ellers vil de blive fejlet bort« (v. 9).

Præsident Gordon B. Hinckley (1910-2008) forklarede, at lydighed er afgørende, hvis det forjættede land skal beholde sine lovede velsignelser: »Store er de løfter, der angår Amerika. Vi er utvetydigt blevet fortalt, at dette »er et udsøgt land, og ethvert folkeslag, der besidder det, skal være fri for trældom og for fangenskab og for

alle andre folkeslag under himlen, hvis de blot vil tjene landets Gud, som er Jesus Kristus« (Eter 2:12). Det er sagens kerne – lydighed mod Guds bud« (se *Liahona*, jan. 2002, s. 73).

ETER 2:7-12

*Sammenlign Eter 2:7-12 med 2 Nefi 1:6-10.
Lav en liste over de løfter og advarsler,
der er givet til indbyggerne i Amerika.*

Eter 2:14. Herren revsede Jereds bror

- I nutidig åbenbaring har Herren sagt: »Dem, som jeg elsker, revser jeg også, så deres synder må blive tilgivet dem, for med revselsen bereder jeg en vej til deres udfrielse fra alle former for fristelser, og jeg har elsket jer« (L&P 95:1). Ældste Jeffrey R. Holland fra De Tolv Apostles Kvorum kommenterede på den karakterstyrke, det kræver at udholde revselse: »Det er svært at forestille sig, hvordan det er at blive revset i tre timer af Herren, men det tålte Jereds bror. Med umiddelbar omvendelse og bøn, søgte denne profet atter vejledning til den rejse, de skulle ud på og for dem, som skulle foretage den. Gud godtog hans omvendelse og gav kærligt yderligere vejledning til deres vigtige mission« (*Christ and the New Covenant*, 1997, s. 15).

- Ældste Neal A. Maxwell (1926-2004) fra De Tolv Apostles Kvorum forklarede, at Gud elsker dem, han revser: »Herren revser i sandhed dem, han elsker, deriblandt den åndeligt overlegne. Jereds bror havde længe undladt at bede (se Eter 2:14). Selv et godt menneske kan blive ligegyldigt, hvis Herren ikke er der til at revse. Jereds revsede bror så senere Kristus!« (se Eter 3:13-16); (se *Stjernen*, jan. 1988, s. 28).

Eter 2:19-3:6. At få lys var en lærerig oplevelse

- Ældste Robert D. Hales fra De Tolv Apostles Kvorum sammenlignede Jereds brors oplevelse med vore oplevelser:

»Disse fartøjer havde ikke noget lys. Det bekymrede Jereds bror. Han ønskede ikke, at hans familie skulle foretage rejsen i mørke, så i stedet for at vente på at få

en befaling, fremlagde han sit problem for Herren. »Og Herren sagde til Jereds bror: Hvad vil I, at jeg skal gøre, for at I kan have lys i jeres fartøjer?« (Eter 2:23).

Jereds brors svar på dette spørgsmål krævede en hel del fra hans side. Han gik op på bjerget Shelem, hvor han »smeltede seksten små sten ud af en klippe« (Eter 3:1). Han bad derefter Herren, om han ville røre ved dem, så de kunne give lys.

Robert Barrett, © 1986 IRI

Som forældre og ledere må vi huske på, at det ikke er »passende, at [Herren] giver befaling i alt« (L&P 58:26). Ligesom Jereds broder må vi omhyggeligt overveje vore familiemedlemmers behov, lave en plan for at imødekomme disse behov og så fremlægge vores plan for Herren i bøn. Dette vil kræve tro og indsats fra vores side, men han vil hjælpe os, når vi søger hans hjælp og gør hans vilje« (se *Liahona*, maj 2003, s. 16).

- Herren ønsker, at vi vokser og lærer at træffe vore egne beslutninger. Han ønsker også, at vi ofte fremlægger vores beslutninger, så han kan bekræfte dem. Da Jereds bror spurgte Herren om, hvordan han skulle skaffe lys i fartøjerne, besvarede Herren med et andet spørgsmål: »Hvad vil I, at jeg skal gøre, for at I kan have lys i jeres fartøjer?« (Eter 2:23). Ifølge præsident Harold B. Lee (1899-1973) svarede Herrens spørgsmål til at sige dette:

»Har I nogen gode ideer? Hvad foreslår I, at vi gør for at skaffe lys?« ...

Så forsvandt Herren og overlod ham til sig selv. Det var som Herren sagde til ham: »Jeg har givet dig et sind at tænke med og handlefrihed til at gøre det. Nu skal du

selv gøre alt, hvad du kan for at løse dette problem, og når du har gjort alt, du kan, så træder jeg hjælpende til.«

Efter at have overvejet mulighederne udviste Jereds bror stor tro ved at bede Herren om at røre ved de 16 sten og skaffe lys. Herren besvarede denne anmodning og sørgede ikke alene for lys i fartøjerne, men gav også denne trofaste mand et syn ulig noget, nogen andre havde set.

Præsident Lee sagde afsluttende: »Det er princippet om handlefrihed i funktion. Hvis I ønsker velsignelsen, så knæl ikke blot ned og bed om den. Forbered jer på enhver tænkelig måde, så I gør jer værdige til at modtage den velsignelse, I ønsker« (*Stand Ye in Holy Places*, 1974, s. 243-244).

Eter 2:22-23. Bøn kræver en indsats

- Det er ofte blevet sagt, at vi bør bede, som om alt afhænger af Herren, og arbejde, som om alt afhænger af os. Ældste Russell M. Nelson fra De Tolv Apostles Kvorum sagde, at han ofte havde hørt præsident Gordon B. Hinckley sige: »Jeg kender ikke til nogen anden måde at få noget gjort på, end ved at knæle ned og trygle om hjælp og derefter komme på fødderne og komme i gang med arbejdet« (se *Stjernen*, jan. 1998, s. 16).

- Ældste Bruce R. McConkie (1915-1985) fra De Tolv Apostles Kvorum forklarede, at Herren kræver, at vi bruger vores handlefrihed til at søge hans hjælp. Omkring Jereds brors oplevelse sagde ældste McConkie: »Herren talte lidt med ham om det og sagde så: Hvad vil I, at jeg skal gøre, for at I kan have lys i jeres fartøjer?« (Eter 2:23). Eller næsten: »Hvad beder du mig om? Dette er noget, du burde have udtænkt.« Og han talte lidt mere, og så gentog han i princippet spørgsmålet: »Hvad vil I have, at jeg skal berede for jer, så I kan have lys, når I er opslugt i havets dyb?« (Eter 2:25). Med andre ord: »Moriancumer, det er dit problem. Hvorfor lægger du det på mig? Jeg har givet dig din handlefrihed, og du er begavet med evner. Gå ud og løs problemet« (se »Handlefrihed eller inspiration«, *Den danske Stjerne*, maj 1978, s. 19).

Eter 3:1-5. »Se, o Herre, du kan gøre dette«

- Ældste Jeffrey R. Holland har talt om den barnlige, enkle tro, som Jereds bror udviste, da han sagde: »Se, o Herre, du kan gøre dette« (Eter 3:5): »Gud må sandelig,

såvel som læseren, føle sig rørt af den barnlige uskyld og inderlighed i denne mands tro. »Se, o Herre, du kan gøre det«. Der findes måske ikke nogen linje i hele skriften, som er udtalt med større kraft og tro end denne mands. Det er næsten som om han opmuntrede Gud, indgød ham mod og forsikrede ham. Ikke: »Se, o Herre, jeg er sikker på, at du kan gøre dette.« Ikke: »Se, o Herre, du har gjort mange større ting end dette.« Uanset hvor usikker profeten var vedrørende sine egne evner, så nærrede han *ingen* usikkerhed vedrørende Guds magt. Der ligger ikke andet i dette end en enkel, ligefrem og kraftfuld erklæring uden skyggen af tvivl. Det er opmuntring til ham, som ikke har brug for opmuntring, men som helt sikkert må have været berørt af det. »Se, o Herre, du kan gøre dette« (»Rending the Veil of Unbelief«, i *Nurturing Faith through the Book of Mormon: The 24th Annual Sidney B. Sperry Symposium*, 1995, s. 12).

ETER 3:6-16

Udforsk disse vers og afgør, hvad Jereds bror lærte om Frelseren i sit syn. Skriv i dine noter, hvad du finder ud af.

Eter 3:15. »Aldrig har jeg vist mig for mennesket«

- Ældste Jeffrey R. Holland drøftede seks mulige forklaringer på Jesu Kristi udtalelse om, at han aldrig havde vist sig for mennesket, førend han viste sig for Jereds bror:

»En mulighed er, at dette ganske enkelt er en kommentar i forbindelse med én uddeling, og at den således kun gælder Jereds folk og jereditiske profeter – at Jahve aldrig før havde åbenbaret sig selv til en af deres seere og åbenbarere ...

Et andet forslag er, at ordet »mennesket« er nøglen til dette skriftsted, som antyder, at Herren aldrig havde åbenbaret sig selv til den uheiliggjorte, til den ikke-troende, til det timelige, jordiske, naturlige menneske. Dermed antydes det, at kun de, som har aflagt det naturlige menneske og som er helliggjorte (som Adam, Enok og nu Jereds bror) kan nyde det privilegium (se L&P 67:10-11).

Nogle tror, at Herren mente, at han aldrig før havde åbenbaret sig selv til mennesket i den grad eller i den

udstrækning. Denne teori foreslår, at guddommelig tilsynekomst for tidligere profeter ikke har haft samme »fylde«, at sløret aldrig tidligere var blevet løftet for at åbenbare Kristi natur og væsen fuldstændigt.

Endnu en anden mulighed er, at dette er første gang Jahve havde vist sig og identificeret sig selv som Jesus

Robert Barrett, © 1996 IRI

Kristus, Guds Søn, hvor skriftstedets fortolkning er: »Aldrig har jeg vist mig [som Jesus Kristus] for mennesket, som jeg har skabt.« Den mulighed understøttes af en bestemt udlægning af Moronis redaktionelle kom-

mentar senere: »Da han derfor havde denne fuldkomne kundskab om Gud, kunne han ikke holdes uden for sløret, derfor så han *Jesus*.«

Endnu en fortolkning af dette skriftsted går ud på, at Jereds brors tro var så stor, at han ikke alene så Jesu *åndelige* finger og legeme (som mange andre profeter formodentlig også havde set), men også nogle mere afslørende aspekter ved Kristi legeme af kød, blod og ben.

En sidste forklaring – og den mest overbevisende set i lyset af Jereds brors tro – er, at det som Kristus sagde til Jereds bror var: »Aldrig har jeg vist mig for mennesket *på denne måde uden min vilje, men drevet alene i kraft af din tro*.« Som regel bliver profeter *inviteret* ind i Herrens nærhed, de bliver budt at træde ind i hans nærhed og kun med hans godkendelse. Jereds bror synes på den anden side at have trængt gennem sløret, ikke som en uvelkommen gæst, men måske teknisk set uopfordret. Jahve sagde: »Aldrig er nogen kommet til mig med så overordentlig stor tro, som du har; for var det ikke sådan, kunne du ikke have set min finger ... For aldrig har mennesket troet på mig, som du har.« Tydeligvis forbandt Herren selv denne enestående tro med dette enestående syn. Hvis synet i sig selv ikke var enestående, så måtte det være troen, og måden hvorpå synet blev modtaget, der var uden sidestykke. Den eneste måde, hvorpå denne tro kunne være så bemærkelsesværdig, var i dens evne til at bringe profeten uindbudt dertil, hvor andre kun havde været i stand til at komme på Guds opfordring« (*Christ and the New Covenant*, s. 21-23).

Eter 3:23-24, 28. Kong Mosijas to sten

- Profeten Joseph Smith brugte den samme Urim og Tummin, »der blev givet til Jereds bror på bjerget, da han talte med Herren ansigt til ansigt« (L&P 17:1). Præsident Joseph Fielding Smith skrev en kort historie om Urim og Tummin:

»Kong Mosija var i besiddelse af »to sten, der var fastgjort i de to indfatninger på en bue«, som nefitterne kaldte *oversættere*, med hvilke han oversatte den jereditiske optegnelse (Mosi 28:11-14), og disse gik i arv fra slægtled til slægtled *med det formål at oversætte sprog*. Hvordan Mosija kom i besiddelse af disse *to sten* eller Urim og Tummin, fortæller optegnelsen os ikke, men den siger, at det var »en gave fra Gud« (Mosi 21:28). Mosija havde denne *gave* eller Urim og Tummin, *inden* Limhis folk opdagede Eters optegnelse. De kan have fået den, da »en stor sten med indgraveringer blev bragt til Mosija, som han oversatte »ved Guds gave og kraft« (Omni 1:20-21). De kan være givet til ham eller til en anden profet før hans tid, akkurat som Jereds bror fik dem fra Herren.

At Urim og Tummin eller de to sten, som blev givet til Jereds bror, var de sten, som også var i Mosijas besiddelse, fremgår tydeligt af Mormons Bog. Jereds bror fik befaling om at forsegle det, han havde skrevet om det syn, han havde, hvor Kristus viste sig for ham, så hans folk ikke kunne læse det ... Tillige med det forseglede skrift blev Urim og Tummin også forseget, så de ikke kunne blive brugt til oversætte disse hellige skrivelser om dette syn, før det tidspunkt, hvor Herren ville lade menneskene oversætte dem. Når de skulle åbenbares, skulle de oversættes ved hjælp af den *samme* Urim og Tummin (Eter 3:21-28) ...

Joseph Smith modtog sammen med *brystpladerne* og pladerne til Mormons Bog den Urim og Tummin, som blev gemt af Moroni for senere at komme frem i de sidste dage som et middel, ved hvilket disse gamle optegnelser kunne oversættes, den samme Urim og Tummin, som blev givet Jereds bror (L&P 17:1)« (se *Lærdomme om Frelse*, 3 bd, 3:185-187).

Eter 3:25; 4:1-7. Den forseglede del af Mormons Bog

- Moroni skrev, at Jereds bror (Moriancumer) i sit syn så alle jordens indbyggere fra begyndelsen til enden

(se Eter 3:25; se også Eter 2:13). Dette syn »åbenbarer alt fra verdens grundlæggelse til dens ende« (2 Ne 27:10). Moroni forklarede, at »der er aldrig blevet tilkendegivet noget større end det«, Jereds bror så (Eter 4:4). Vi ved, at Moroni forseglede en kopi af dette syn med de plader, som han gav til Joseph Smith (se Eter 4:5; 5:1). Moroni fortalte os desuden om de krav, Herren har sagt, der må være imødekommet, før denne forseglede del af optegnelsen kan komme frem. Skriften indikerer, at vi må omvende os, udøve tro på Herren, som Jereds bror gjorde, og blive helliggjort (se Eter 4:6-7).

Eter 5. Retningslinjer til profeten Joseph Smith

- Moroni besad »nøglerne til optegnelsen på Efraims træstykke« (L&P 27:5). I Eter 5 henvender Moroni sig til den fremtidige oversætter af Mormons Bog, selvom der skulle gå næsten 1400 år før profeten Joseph Smith skulle læse hans ord.

Eter 5. Vidneres vidnesbyrd

- Eter 5:2 omhandler dem, som Joseph Smith fik »lov til at vise pladerne til«, især de otte vidner. Vers 3-4 omtaler de »tre« som skulle se de plader, »hvori Guds kraft« skulle vises, hvilket er en specifik reference til de tre vidner til Mormons Bog. Vers 4 siger også, at ordet »skal stå som et vidnesbyrd mod verden« viser, at Mormons Bog er et vidne i sig selv. Det samme vers viser også, at Guddommen er vidner til Mormons Bog.

Eter 5:2-4 omtaler specifikt de tre vidners vidnesbyrd om Mormons Bog. I juni 1829 modtog profeten Joseph Smith en åbenbaring om, at »der ville blive udpeget tre særlige vidner (se Eter 5:2-4; 2 Ne 11:3 og 27:12). Oliver Cowdery, David Whitmer og Martin Harris var tilskyndet af et inspireret ønske om at blive de tre særlige vidner« (L&P 17, indledningen til afsnittet). Vi har de tre vidners vidnesbyrd på de indledende sider i Mormons Bog. Om disse tre vidner har Ældste Dallin H. Oaks fra De Tolv Apostles Kvorum sagt:

»De tre vidners højtidelige vidnesbyrd om det, som de så og hørte – to af dem samtidigt og den tredje næsten

umiddelbart derefter – fortjener vores dybeste overvejelse. Ja, vi ved, at vidnesbyrdet fra et vidne har udløst store mirakler og er blevet accepteret af mange religiøse mennesker, samt at vidnesbyrdet fra et enkelt vidne i den verdslige verden har tilstrækkelig vægt til at udløse alvorlige domme og straffe.

Personer med erfaring i at bedømme vidnesbyrd overvejer normalt vidnets mulighed for at observere en begivenhed samt muligheden for, hvor forudindtaget han er omkring emnet. Hvor forskellige vidner aflægger identiske vidnesbyrd om den samme begivenhed, ser skeptikerne efter, om der foreligger en skjult aftale mellem vidnerne, eller om andre vidner kunne modsig dem.

Hvis vidnesbyrdet fra de tre vidner om Mormons Bog skal måles i forhold til disse mulige indsigelser, så står deres vidnesbyrd meget stærkt. Hver af de tre vidner havde rigelig grund til og mulighed for at benægte deres vidnesbyrd, hvis det havde været falsk, eller at udtrykke sig tvetydigt om detaljerne, hvis det ikke havde været præcist. Som bekendt blev hvert eneste af disse tre vidner udelukket af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige på grund af uoverensstemmelser eller jalousi i forbindelse med andre kirkeledere ca. 8 år efter udgivelsen af deres vidnesbyrd. Alle tre gik de deres egne veje uden nogen fælles interesse, der vidner om en sammensværgelse. Alligevel afveg ingen af disse vidner fra deres offentliggjorte vidnesbyrd eller sagde noget, som kunne kaste nogen skygge over dets sandhed – og det i resten af deres liv, som strakte sig fra 12 til 50 år efter deres udelukkelse.

Deres vidnesbyrd står endvidere uimodsagt af andre vidner. Man kan forkaste det, men hvordan forklarer man, at tre mænd med en solid karakter forenede sig og fastholdt deres offentliggjorte vidnesbyrd hele livet igennem på trods af stor latterliggørelse og andre personlige ulemper? Ligesom Mormons Bog selv findes der ikke nogen bedre forklaring end den, som gives i selve vidnesbyrdet – den højtidelige erklæring fra gode og ærlige mænd, som fortalte det, som de så ...

Vidner er vigtige, og de tre vidners vidnesbyrd om Mormons Bog er imponerende og troværdigt« (se *Liahona*, juli 1999, s. 11).

ETER 5

Hvad lærer vi i dette kapitel omkring loven om vidner og de tre vidners vidnesbyrd om Mormons Bog?

Overvej

- Hvorfor tror du, at Moroni medtog forkortelsen af Eters Bog i Mormons Bog, så vi kan læse den?
- Skønt Jereds bror var og er kendt for sin store trofasthed, hvorfor blev han så revset af Herren? Hvordan kan vi anvende dette i vores liv?
- Hvilke lektier lærte Jereds bror omkring Herrens forventninger til os, når vi spørger ham om noget?
- Hvordan kan de tre vidners vidnesbyrd om Mormons Bog styrke dit eget vidnesbyrd?

Forslag til opgaver

- Tænk over et problem, som du kæmper med for tiden. Se på, hvordan Jereds bror løste sit dilemma og brug de samme principper til at løse din egen problemstilling. Hvordan vil du bruge disse principper til at løse dit problem?
- Tænk over den styrke dine bønner rummer ved at vurdere dine svar på følgende spørgsmål. (*Advarsel:* Denne test er personlig og bør behandles fortroligt).

Hvordan er dine bønner?

På en skala fra 1 til 10, hvordan vil du så vurdere dine personlige bønner? (Med 1 som det laveste og 10 som det højeste):

Er de oprigtige nok?	1 2 3 4 5 6 7 8 9 10
Er de lange nok?	1 2 3 4 5 6 7 8 9 10
Er de hyppige nok?	1 2 3 4 5 6 7 8 9 10
Underbygges de af lydighed?	1 2 3 4 5 6 7 8 9 10
Lytter du efter svar, når du er færdig med at tale?	1 2 3 4 5 6 7 8 9 10
Taler du med Herren, eller taler du bare til ham?	1 2 3 4 5 6 7 8 9 10

Indledning

I Eter 6-10 fortæller Moroni om jereditternes rejse over havet til det forjættede land. Han sammenfattede derpå flere generationers monarki, hvor perioder med retfærdighed blev sammenlignet med perioder med ugudelighed og konflikt. Moroni så mange ligheder mellem jereditterne og sit eget folk, nefitterne. Han beskrev kredsløbet af stolthed, velstand, ugudelighed og omvendelse, som han havde set i de to nationer. Han beskrev den store fare, som vi udsætter os selv for, når vi tillader, at stolthed og hemmelige sammensværgelser tager kontrol over vores samfund. Både den nefitiske og jereditiske civilisation illustrerer sandheden af, at vi høster, hvad vi sår. Det bringer glæde at følge Herren, men hvis man ikke følger hans befalinger, fører det til strid og elendighed.

Kommentar

Eter 6:3. »Give lys til mænd, kvinder og børn«

- Herren Jesus Kristus er kilden til lys for vores verden og for os (se L&P 88:5-13). Herren rørte de sten, som Jereds bror viste ham »for at give lys til mænd, kvinder og børn« (Eter 6:3), da de krydsede havet. Herren har også sørget for lys til at vejlede os gennem jordelivets mørke og hen til det stråleklare celestiale rige – vores forjættede land. Vores vej oplyses af lyset fra apostle og profeter,

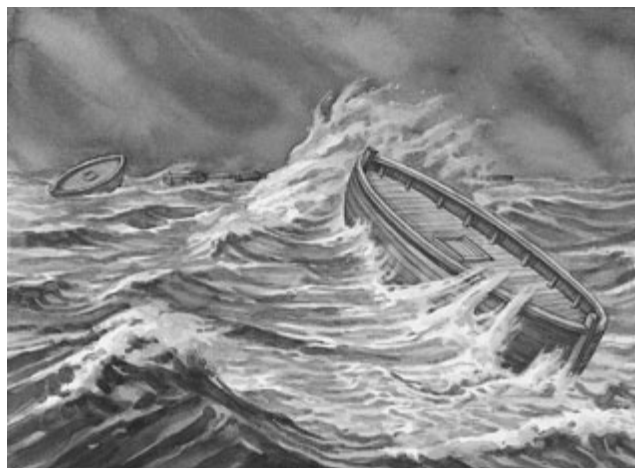

standardværkerne og inspirerede ledere og lærere. Vi kan også være et lys – vi kan oplyse vejen for andre, når vi lytter til Herrens råd og bevarer os værdige til at have hans Ånd.

Søster Ardeth G. Kapp, der tidligere var hovedpræsident for Unge Piger, har forklaret: »Du har lyset i dig. Du kan lyse i mørket. Du kan oplyse verden. Du kan bidrage til at fortrænge mørket. Du kan gøre en forskel« (*The Joy of the Journey*, 1992, s. 69).

Eter 6:4-9. Jereditterne overlod sig i Herrens hånd

- I Eter 6:4-9 betyder ordet *betroede* at overlade sig til Guds omsorg. Jereditterne overlod sig med andre ord til Guds omsorg. Ved at overlade sig til Herren,

Robert Barrett, © 1986 IRI

viste de deres tro på, at han kunne og ville udfri dem. »Vinden ... hørte [aldrig] op med at blæse mod det forjættede land, mens de var på vandene« (Eter 6:8). Sammenlign denne indstilling med Nefis brøders indstilling, da de krydsede havet med deres familie. Da Laman og Lemuel bandt Nefi, ophørte familiens kompas, Liahona, med at virke, og deres skib blev »drevet tilbage på vandene i et tidsrum af fire dage« (1 Ne 18:15). Både jereditterne og Lehis familie forsøgte at overlade sig til Herrens omsorg, men nogle i Lehis familie var ulydige. Forskellen på disse to beretninger viser, at vi må udøve tro og holde befalingerne for at modtage alle de velsignelser, som Herren ønsker at give os gennem hans omsorg.

ETER 6:8-12

Hvilken eksemplarisk adfærd udviste jereditterne på deres rejse og efter deres ankomst, som kan være inspiration for din adfærd?

Eter 6:9. »Sang lovsange til Herren«

• Nævn nogle velsignelser ved at lytte til og synge lovsange. Herren har i nutidig åbenbaring erklæret, at han vil velsigne dem, der fryder sig ved de retfærdiges musik (se L&P 25:12). Det Første Præsidentskab beskrev kraften i inspirerende musik:

»Salmerne påkalder Herrens ånd, skaber ærbødighed, forener os som medlemmer og giver os mulighed for at prise Herren.

... Salmer opmuntrer os til omvendelse og til at gøre gode gerninger, de opbygger vidnesbyrd og tro, de trøster de livstrætte og de sørgende og inspirerer os til at holde ud til enden ...

Salmerne kan opløfte vores ånd, give os mod og få os til at handle retfærdigt. De kan fylde vores sjæl med himmelske tanker og bibringe os en fredens ånd« (*Salmer og sange*, s. ix-x).

Eter 6:12. Milde barmhjertighed

• Se mere om Guds milde barmhjertighed i kommentar til 1 Nefi 1:20 (s. 12) og til Moroni 10:3 (s. 388).

Eter 6:17. »De blev undervist om at vandre ydmygt for Herren«

• Vi lærer, at jereditterne blev undervist i betydningen af ydmyghed. Nutidig åbenbaring lærer os også om betydningen af ydmyghed: »Vær du ydmyg, så skal Herren din Gud lede dig ved hånden og give dig svar på dine bønner« (L&P 112:10).

Ældste Joseph B. Wirthlin (1917-2008) fra De Tolv Apostles Kvorum forklarede, at »ydmyghed er den erkendelse og opfattelse, at Herrens hjælp er en forudsætning for, at vi kan klare os gennem dette liv« (*Liahona*, nov. 2004, s. 104).

• Biskop Richard C. Edgley fra Det Præsiderende Biskopråd har nævnt ydmyghed som en af de grundlæggende egenskaber hos et trofast kirkemedlem:

»Når jeg tænker på disse trofaste medlemmer, lægger jeg mærke til to egenskaber, som de alle synes at have

til fælles. For det første fører deres ydmyghed – uanset social eller økonomisk stilling eller status – til underkastelse af Herrens vilje. Og for det andet er de – på trods af livets vanskeligheder og prøvelser – i stand til at være taknemlige for Guds velsignelser og livets glæder. Ydmyghed og taknemlighed er i sandhed de to egenskaber, som kendetegner lykken ...

I Guds rige begynder storhed med ydmyghed og lydighed. Disse to dyder er de første forudsætninger for, at Gud åbner døren for sine velsignelser og præstedømmets magt. Det har ingen betydning, hvem vi er, eller hvor flotte vore anbefalinger ser ud. Ydmyghed og lydighed over for Herren er sammen med et taknemligt hjerte vores styrke og vores håb« (*Liahona*, nov. 2003, s. 98).

ETER 6:17

Hvad er sammenhængen mellem ydmyghed og det at modtage belæring og råd fra Herren?

Eter 6:17. »Undervist fra det høje«

• For at blive »undervist fra det høje« skal man holde befalingerne og være værdig til Helligåndens ledsagelse og inspiration. Ældste Richard G. Scott fra De Tolv Apostles Kvorum forklarede velsignelsen ved at blive undervist ved Ånden: »Når alle udfordringerne vælter ned over jer, vil I have en stille, indre følelse af støtte. I vil blive tilskyndet og vide, hvad I skal gøre. I kan leve i en urolig verden med store udfordringer og samtidig have fred med jer selv. I vil blive inspireret til at *vide*, hvad I skal gøre samt have kraft eller evner til at gøre det. Husk på dette løfte fra Herren ...: »I skal blive undervist fra det høje. Hellig jer (dvs. hold mine bud), så skal I blive begavet med kraft« (L&P 43:16) (*Stjernen*, juli 1991, s. 35).

Eter 7. Strid opstod i riget

• Jereds bror advarede sit folk om, at det ville føre dem til trældom, hvis de fik en konge (se Eter 6:22-23), og det gjorde det. Den jereditiske konge Kib og senere

hans søn Shule blev begge taget til fange af rivaler. Bemærk, hvor hurtigt Jereds brors profeti blev opfyldt.

En stor del af jereditternes historie er dækket i kapitel 7 i Eters Bog. Moroni nedskrev kun højdepunkterne i denne historie i sin forkortelse. Han fremhævede parallelle til sit eget folk og de lektier, der ville være mest værdifulde for vor tid.

Eter 7:6. Geografisk indblik fra Moroni

- Moroni kom med meget få oplysninger om det geografiske forhold mellem jereditternes og nefitternes lande. »Men han angiver, at »Morons land« hos jereditterne lå i nærheden af det land, som af nefitterne bliver kaldt Ødelæggelse» (Eter 7:6. Eftersom jereditternes hovedstad lå i Morons land, og nefitternes land Ødelæggelse lå nord for den smalle stribe land, så formodes det, at størstedelen af jereditterne boede nord for den smalle stribe land« (Daniel H. Ludlow, *A Companion to Your Study of the Book of Mormon*, 1976, s. 321-322).

Eter 7:23-27. Kong Shules folk lytter til profeternes advarsler

- Herren sendte i sin godhed og nåde profeter for at advare indbyggerne i Shules kongerige. Først hånede og spottede de profeterne, men profeterne var beskyttet af den retfærdige konges dekret. Shules folk fulgte derpå profeternes advarsler og omvendte sig, og undgik derved den ødelæggelse, der ellers ville være kommet som resultat af deres afvisning af profeternes budskab.

Præsident Henry B. Eyring fra Det Første Præsidentskab forklarede, hvorfor Herren advarede sine børn mod deres ugudelighed: »Eftersom Herren er god, kalder han sine tjenere til at advare folk om fare. Kaldet til at advare gøres sværere og vigtigere af, at de advarsler, der er af størst værdi, drejer sig om farer, som folk tror, endnu ikke er virkelige« (*Stjernen*, jan. 1999, s. 37).

Eter 7:23-27; 9:28-31. Profeter og deres budskaber bliver ofte afvist

- Hvorfor bliver profeter ofte hånet og spottet? Ældste Robert D. Hales fra De Tolv Apostles Kvorum har forklaret:

»Profeter må ofte advare om konsekvenserne ved at overtræde Guds love. De forkynder ikke det, som verden synes er populært ...

Hvorfor forkynder profeter upopulære befalinger og kalder samfundet til omvendelse fra at forkaste, ændre eller endog tilside-sætte budene? Årsagen er ganske enkel. Når profeter har modtaget en åbenbaring, har de ikke andet valg end at forkynde og

bekræfte det, som Gud har befalet dem at fortælle verden« (*Stjernen*, juli 1996, s. 39).

- Ældste L. Aldin Porter fra De Halvfjerds' Præsidium forklarede en anden grund til, at mennesker ofte afviser profetens råd. Han forklarede, at mennesker fejlagtigt tror, at profetiske advarsler griber ind i deres handlefrihed: »Nogle klager over, at når profeterne taler med tydelighed og fasthed, tager de vores handlefrihed fra os. Vi har stadig frihed til at vælge. Men vi skal acceptere konsekvenserne af disse valg. Profeterne tager ikke handlefriheden fra os. De advarer os ganske enkelt om, hvad konsekvenserne af vore valg vil blive. Det er tåbeligt at forkaste profeterne på grund af deres advarsler« (*Liahona*, jan. 2000, s. 79).

Eter 8:1-12 Hemmelige sammensværgelser blandt jereditterne

- Moroni holdt en pause i sin hastige sammenfatning af jereditternes historie for meget detaljeret at redegøre for oprettelsen af hemmelige sammensværgelser blandt disse mennesker. Dette gjorde Moroni, fordi disse organisationer forårsagede den totale undergang af både det jereditiske og det nefitiske samfund (se Eter 8:21); medmindre vi omvender os, vil hemmelige sammensværgelser forårsage samfundets undergang i vor tid (se v. 23-25).

Eter 8:9 angiver, at jereditterne lærte om hemmelige sammensværgelser fra optegnelser, som deres fædre havde bragt med sig fra den gamle verden. Det er muligt, at disse optegnelser indeholdt en beretning om de første hemmelige sammensværgelser (se Moses

5:29-33, 47-55). Vi ved, at jereditterne havde optegnelser »om verdens skabelse, og også om Adams, og som giver en beretning fra den tid helt frem til det store tårn« (Eter 1:3).

Den plan, Jereds datter foreslog til at sikre riget for sin far, viser, hvordan onde personer kan udnytte menneskers svaghed. Jereds datter var udmærket klar over sin skønhed og om Akishs ønske om at få hende. I sin iver efter at hjælpe sin far med at få magt og vinding var hun villig til at deltage i et ondt komplot.

Eter 8:18-25. Kendetegn på hemmelige sammensværgelser

- Se kommentaren til Helaman 6:18-40 (s. 261).

ETER 8:22-26.

Hvilken advarsel gav Moroni folket på hans tid, og hvad er konsekvenserne ved at følge eller ignorere den advarsel?

Eter 8:25. Satan bedrager og er »fader til alle løgne«

• Herren er »en sanddru Gud og kan ikke lyve« (Eter 3:12), og Satan var modsvarende »en løgner fra begyndelsen« (L&P 93:25). Herren åbenbarede til Moses, at »Satan, ja, Djævelen, [er] faderen til alle løgne, så han kunne bedrage og forblinde menneskene og føre dem fangne efter sin vilje, ja, så mange, som ikke vil lytte til min røst« (Moses 4:4).

Ældste Dallin H. Oaks fra De Tolv Apostles Kvorum forklarede, at Satan »og de ånder, som følger ham, stadig bedrager verden ... Satans bedrageriske metoder er tilløkkende: Musik, film og andre medier og spændingen ved fornøjelser. Når det lykkes Satan at bedrage os med sine løgne, bliver vi sårbare over for hans magt« (*Liahona*, nov. 2004, s. 43).

Eter 8:26. Satans magt kan forpurres af retskaffenhed

• Nefi forklarede i forbindelse med tusindårsriget, at »på grund af [Guds] folks retfærdighed har Satan ingen

magt ... for de bor i retfærdighed, og Israels Hellige regerer« (1 Ne 22:26). Moroni udtalte, at et formål med at afsløre Satans taktik er at afskaffe det onde, mens vi ser frem til den tid, hvor »Satan ingen magt skal have over menneskenes børns hjerte, men at de må blive formået til bestandigt at gøre godt« (Eter 8:26).

Profeten Joseph Smith (1805-1844) erklærede: »Djævelen har kun den magt over os, som vi tillader ham at få. I samme øjeblik vi gør oprør mod det, der kommer fra Gud, får Djævelen magt« (*Kirkens præsidenters lærdomme: Joseph Smith, 2007, s. 211*).

Eter 9. Kredsløb af stor velstand og tragisk ugudelighed

• Bemærk i Eter 9:5-12, at fremkomsten af hemmelige sammensværgelser igen førte til tilintetgørelsen af mange mennesker. Vers 15-35 viser et mønster, der gentages mange gange i Mormons Bog:

1. Folket opnåede stor velstand under Emers og Coriantums retfærdige herredømme (se v. 15-25).
2. Folket begyndte at tilslutte sig hemmelige sammensværgelser og blive ugudelige under Hets herredømme (se v. 26-27).
3. Herren sendte profeter for at advare folket om deres store ugudelighed (se v. 28).
4. Hets folk afviste profeterne (se v. 29).
5. Guds straffedømme ramte folket (se v. 30-33).
6. Folket blev ydmyge og omvendte sig, og Herren velsignede dem igen (se v. 34-35).

Midt i disse kredsløb af velstand og ugudelighed viser jereditterne, at et folk kan være velstående og forblive retskafne. Det ser ud til, at jereditterne var i stand til at forblive i en tilstand af retskaffenhed og velstand i over 100 år (se v. 15-25). Kong Emer var tilmed så retskaffen, at han så Herren (se v. 22). Tillægget indeholder et diagram, der gengiver stolthedens kredsløb, »Kredsløbet mellem retfærdighed og ugudelighed« (s. 401).

Eter 9:19. Jereditiske dyr

• En videnskabsmand skrev om, at elefanter blev nævnt blandt jereditterne, og at der ikke senere blev omtalt elefanter blandt nefitterne:

»Jeg tror, at det er ret væsentligt, at Mormons Bog kun forbinder elefanter med jereditterne, eftersom der ingen åbenlys grund er til, at de ikke skulle være lige så almindelige i det femte som i det femtende århundrede f.Kr. Det eneste vi ved, er at de uddøde i store dele af Asien mellem de to tidspunkter, ligesom de ifølge Mormons Bog gjorde i den nye verden, og der er kun nedskrevne optegnelser blandt mennesker, der vidner om deres eksistens.«

I samme drøftelse om elefanter illustrerer han en pointe hentet fra Marco Polos beskrivelse af sine rejser. Marco Polo skrev i denne beskrivelse om navngivne elementer, der var ukendte i hans fædreland. Hugh Nibley overførte det generelle princip fra Polos oplevelse til dyr i Mormons Bog, der har navn i Mormons Bog, men er ukendte i vores kultur: »De har rigeligt med jern, *accarum* og *andanicum*,« siger Marco Polo om folket i Kobian. »Her fremstiller de spejle af højpoleret stål, meget store og meget smukke.« Det, vi her skal bemærke, er ikke primært den avancerede stålindustri i Centralasien, selv om vi har set, at det var betydningsfuldt, men den kendsgerning, at ingen med sikkerhed ved, hvad *accarum* og *andanicum* er. Marco vidste det selvfølgelig, men eftersom de ikke fandtes i Europa, var der ikke noget vestligt ord for det, og det eneste, han kunne gøre, var derfor at kalde det ved deres lokale navn. Sådan er det også med *curelommer* og *cumommer* i Eter 9:19. Disse dyr var ukendte for nefitterne, så Moroni beholder ordene uoversatte, eller også var de kendt af nefitterne, men ukendte for os, så vores sprog har intet navn for dem. De var simpelthen arter blandt de »mange andre slags dyr, der var nyttige til føde for mennesker« (Hugh W. Nibley, *Lehi in the Desert and the World of the Jaredites*, 1952, s. 217-218).

Eter 10:5-8. Ugudelighed og undertrykkelse under kong Riplakish

• Eter 10:5-7 beskriver kong Riplakishs herredømme. Hans ugudelige herredømme og hans fald mindede meget om den ugudelige kong Noas herredømme og fald (se Mosi 11). Bemærk følgende kendetegn på begge konger:

Riplakish (Eter 10)	Kendetegn	Noa (Mosi 11)
Vers 5	Meget umoralsk	Vers 2
Vers 5	Beskattede folket voldsomt	Vers 3
Vers 6	Byggede store og overdådige bygninger	Vers 8
Vers 7	Mæskede sig med frugten af andres arbejde	Vers 6
Vers 8	Dræbt af sit eget folk	Mosi 19:20

Esajas advarede: »Dette folks vejledere førte vild, de, som blev vejledt, blev ført vild« (Es 9:15; 2 Ne 19:16). Den retfærdige kong Mosija befalede senere sit folk, at de ikke skulle have konger, for »mange folks synder er blevet forårsaget af deres kongers syndighed« (Mosi 29:31).

Eter 10:9-34. En høj grad af civilisation

• Selv om optegnelsen er begrænset, giver Eter 10 indblik i den høje grad af civilisation, som jereditterne nød under kong Lib. Moroni fortæller os følgende om omfanget af deres velstand:

1. »Og de var overordentlig arbejdsomme, og de købte og solgte og handlede, den ene med den anden, så de kunne skaffe sig vinding« (v. 22).
2. »Og de arbejdede med alle slags malm, og de lavede guld og sølv og jern og bronze og alle slags metaller ... Og de udførte al slags fint arbejde« (v. 23).
3. De havde »silke og fintvævet linned; og de tilvirkede al slags klæde« (v. 24).
4. »Og de lavede alle slags redskaber til at dyrke jorden med, både til at pløje og til at så, til at høste og til at hyppe og også til at tærskede med« (v. 25).

Robert Barrett © 1986 IRI

5. »Og de lavede alle slags redskaber, som de lod deres dyr arbejde med« (v. 26).
6. »Og de lavede alle slags krigsvåben. Og de udførte al slags arbejde med overordentlig kunstfærdig forarbejdning« (v. 27).

Moroni afslutter med at fortælle os: »Og aldrig kunne et folk blive mere velsignet, end de var« (v. 28).

Overvej

- Hvad vil det sige at betro sit liv til Herren, som jereditterne gjorde på deres rejse til det forjættede land?
- Hvilke resultater af Herrens store, milde barmhjertighed kan du se i din tilværelse? (se Eter 6:12).
- Hvilke forholdsregler findes der til at undgå at blive bedraget af Satan?

Forslag til opgaver

- Sammenlign rejsen beskrevet i Eter 6:2-12 med din rejse gennem livet.
- Find vers i Eter 8:13-26, som beskriver farene ved hemmelige sammensværgelser, og sammenfat disse farer. Sammenfat så de råd, som Moroni gav os i de samme vers.

Indledning

Eters Bog fortæller om en tidligere stor nations tragiske undergang, og den hjælper os til at se de uundgåelige konsekvenser af at afvise profeterne og de ødelæggende resultater af hæmningsløs synd. I stærk kontrast hertil læser vi også nogle dybsindige instruktioner om tro på Jesus Kristus. De samlede belæringer fra profeterne Eter og Moroni viser, at tro fører til omvendelse, mirakler og forandrer personlig svaghed til styrke. Desværre nægtede jereditterne at følge Eters belæringer og vendte sig bort fra sandheden, som kunne have frelst dem. Når du læser Eter, kapitlerne 11-15, så stil dig selv spørgsmålet: »Hvilke lektier er der i disse kapitler for mig og den generation, jeg tilhører?«

Kommentar

Eter 11. De sidste stadier af jereditternes civilisation

- Jereditterne gennemgik, ligesom nefitterne, gentagne gange kredsløbet med velstand, frafald, dom, omvendelse, velstand osv. Ligesom med nefitterne blev omfanget af frafald og ugudelighed til sidst mere og mere fatalt. (Se i tillægget diagrammet »Kredsløbet mellem retfærdighed og ugudelighed« på s. 401) Eter 11 beretter om de sidste stadier af det jereditiske kredsløb af frafald. De afviste, hånede og spottede profeterne. Selv om kong Shule havde indført en lov, der beskyttede profeterne og straffede dem, der forfulgte dem (se Eter 7:23-26), så gjorde en senere konge det til sin politik at henrette profeterne (se Eter 11:5). Til sidst blev ugudeligheden så udbredt, at profeterne »sørgede og trak sig tilbage fra folket« (Eter 11:13) (se kommentaren til Helaman 12:5-6 på s. 268).

Eter 11:2-5, 13, 20-22. De afviste profeternes ord

- Profeten Amos lærte os, at én af en profets roller er at advare folk om forestående ødelæggelse (se 2 Ne 25:9; se også Ez 33:7-10). Eter 11 viser tydeligt konsekvenserne af ikke at følge profetiske advarsler. Overvej det, som præsident Henry B. Eyring fra Det Første Præsidentskab sagde om prisen for at afvise profetiske råd og den tryghed, der kommer ved at følge profeterne:

»For dem, der har stærk tro, synes det fornuftigt at søge efter vejen til sikkerhed gennem profeternes vejledning. Når en profet taler, vil dem med ringe tro måske mene,

at de bare hører en klog mand give gode råd. Og hvis disse råd så synes bekvemme og rimelige og passer ind i deres kram, så følger de dem. Hvis det ikke gør det, betragter de det som et dårligt råd, eller også mener de, at deres situation retfærdiggør, at de er en undtagelse fra reglen. De, der slet ingen tro har, vil mene, at de blot lytter til mænd, der søger at udøve magt for deres egne selviske motivers skyld ...

Hver gang jeg har valgt at vente med at følge inspireret vejledning eller besluttet, at jeg var en undtagelse, har jeg erfaret, at jeg havde bragt mig selv i fare. Hver gang jeg har lyttet til profeternes vejledning, følt det bekræftet gennem bøn og så fulgt det, har jeg erfaret, at jeg bevægede mig i sikkerhed« (*Liahona*, juli 1997, s. 25).

Eter 11:7-8. Naturkatastrofer kan føre til omvendelse

- Vi læser, at folket som følge af krige, hungersnød, plager og ødelæggelse begyndte at omvende sig fra deres misgerninger. Præsident Joseph F. Smith (1838-1918) hjalp os til at forstå, at Herren sommetider bruger naturkatastrofer til at frembringe omvendelse hos sine børn:

»De sidste dages hellige tror, selv om de selv skælver på grund af deres egen ugudelighed og deres egne svagheder, at store straffedomme skal komme over verden på grund af uretfærdigheden; de tror fuldt og fast på den hellige skrifs beretning om, at store katastrofer vil ramme nationerne som et tegn på, at Kristus vil komme for at dømmе. De tror, at Gud behersker ilden, jordskælvene, flodbølgerne, vulkanudbruddene og stormene. De anerkender ham som Mesteren og Herskeren over naturen og dens love og erkender åbent hans hånd i alle ting. Vi tror, at hans domme udøses for at bringe menneskeheden til erkendelse af hans magt og hensigter, således at de kan omvende sig fra deres synder og berede sig til Kristi andet komme, hvor han i retfærdighed vil regere på jorden ...

Vi tror, at disse alvorlige naturkatastrofer kommer over menneskene fra Herren til hans børns bedste, for at fremskynde deres hengivenhed for andre og bringe

det bedste frem i dem, så de kan elske og tjene ham« (*Evangeliske lærdomme*, 1980, s. 46; se flere henvisninger til Herrens brug af naturens elementer til at tale til folk, der nægter at omvende sig, i Helaman 12:3; L&P 43:21-25; 88:88-91).

Eter 12:4. »Et anker for menneskesjælene«

• Præsident Gordon B. Hinckley (1910-2008) underviste i behovet for at fokusere vores tilværelse på Jesus Kristus: »Vi lever i en verden med usikkerhed. For nogle er der store præstationer. For andre skuffelser. For nogle megen fryd og glæde, godt helbred og velstand. For andre måske sygdom og en smule sorg. Vi ved det ikke. Men ét ved vi. Som Polarstjernen på himlen ser vi, uanset hvad fremtiden bringer, verdens Forløser, Guds Søn, fast og sikker som et anker for vores evige liv. Han er vores frelses klippe, vores styrke, vores trøst, midtpunktet i vores tro« (*Liahona*, juli 2002, s. 101).

ETER 12:4.

Hvilken sammenhæng ser du mellem Eter 12:4, Mormon 5:18 og Helaman 5:12? 📖 Hvornår har din tro været som et anker for din sjæl?

Eter 12:6. 📖 »Jeres tro er blevet prøvet«

• Prøvelse af tro kommer ikke altid i form af modgang. Ældste Richard G. Scott fra De Tolv Apostles Kvorum har sagt, at prøven på vores tro sommetider blot er et spørgsmål om at udøve vores tro: »Du kan lære at bruge troen mere effektivt ved at anvende det princip, som Moroni belærte om: »Tro er det, som man håber på og ikke ser; bestrid det derfor ikke, fordi I ikke ser det, for I modtager intet vidnesbyrd, førend *jeres tro er blevet prøvet*« (Eter 12:6; fremhævelse tilføjet). Derfor vil du, hver gang *du prøver din tro* – dvs. handler værdigt på en tilskyndelse – modtage Åndens bekræftende vidnesbyrd. Disse følelser vil styrke din tro. Når du gentager

dette mønster, vil din tro blive stærkere (*Liahona*, maj 2003, s. 76).

• Ældste Jeffrey R. Holland fra De Tolv Apostles Kvorum skrev om de forskellige niveauer af tro, som vi oplever, og forudsætningerne for udøvelse af dem: »Forberedende tro er dannet af oplevelser i fortiden – af det kendte, som udgør et grundlag for tro. Men forløsende tro må ofte udøves med henblik på oplevelser i fremtiden – det ukendte, som skaber mulighed for det mirakuløse. Streng tro, tro til at flytte bjerge, tro som Jeredes brors tro *går forud for* miraklet og viden. Han måtte tro, *før* Gud talte. Han måtte handle, *før* evnen til at færdiggøre den handling var åbenlys. Han måtte forpligte sig til at færdiggøre handlingen, selv før det første skridt af udførelsen. Tro er ubetinget at acceptere – og på forhånd – enhver betingelse, som Gud måtte kræve i både den nærmeste og den lidt fjernere fremtid« (*Christ and the New Covenant*, 1997, s. 18-19).

• Præsident Gordon B. Hinckley illustrerer dette princip med at modtage vores vidnesbyrd efter vores tro er blevet prøvet:

»Lad mig fortælle jer en beretning om en kvinde i São Paulo i Brasilien. Hun arbejdede for at kunne forsørge sin familie, mens hun studerede. Jeg vil fortælle beretningen med hendes egne ord. Hun siger:

»Det universitet, som jeg læste på, havde en regel, der forbød studerende, som var i gæld, at gå til eksaminer. Når jeg fik min løn, afsatte jeg af denne årsag penge til tiende og offerydelser, og resten blev fordelt til skolepenge og andre udgifter.

Jeg husker engang, hvor jeg ... havde alvorlige økonomiske problemer. Min løn blev udbetalt om torsdagen. Da jeg udregnede mit månedlige budget, lagde jeg mærke til, at der ikke var nok til, at jeg kunne betale både min tiende og universitetet. Jeg blev nødt til at vælge mellem dem. Eksaminerne, som blev afholdt hver anden måned, skulle begynde den følgende uge, og hvis jeg ikke gik op til dem, kunne et helt skoleår have været forgæves. Jeg havde store kvaler ... Mit hjerte blødte. Jeg stod foran en smertefuld beslutning og vidste ikke, hvad jeg skulle gøre. Jeg overvejede to muligheder: At betale tiende eller at risikere ikke at få de nødvendige karakterer, så jeg kunne få lov at fortsætte på studiet.

Denne følelse opslugte min sjæl og forblev hos mig indtil lørdag. Det var først da, at jeg huskede på, at jeg, da jeg blev døbt, havde jeg indvilliget i at efterleve tiendeloven. Jeg havde påtaget mig en forpligtelse, ikke over for missionærerne, men over for vor himmelske Fader. I det øjeblik begyndte kvalerne at forsvinde og give plads for en behagelig følelse af ro og beslutsomhed ...

Da jeg bad min bøn den aften, bad jeg Herren om at tilgive mig for min ubeslutsomhed. Den søndag henvendte jeg mig til biskoppen inden nadvermødet og betalte med stor glæde min tiende og offerydelser. Det var en helt særlig dag. Jeg følte mig ganske enkelt lykkelig og i harmoni med mig selv og med vor himmelske Fader.

Næste dag på kontoret forsøgte jeg at finde ud af, hvordan jeg kunne gå op til eksaminerne, som skulle begynde om onsdagen. Jo mere jeg tænkte på det, desto længere væk syntes en løsning at være ...

Arbejdsdagen var ved at være forbi, da min chef kom ind og gav mig dagens sidste opgaver. Da han havde gjort det, sagde han farvel med sin mappe i hånden ... Pludselig standsede han, så på mig og spurgte: »Hvordan går det med studiet?« Jeg blev overrasket og kunne ikke tro mine egne ører. Det eneste jeg med skælvende stemme kunne svare var: »Det går fint!« Han så eftertænksomt på mig og sagde igen farvel ...

Pludselig kom sekretæren ind i lokalet og sagde, at jeg var meget heldig! Da jeg spurgte hende hvorfor, sagde hun ganske enkelt: »Chefen har netop fortalt mig, at fra i dag af vil firmaet betale for hele dit studium og for dine bøger. Før du går, så kom lige hen til mig og fortæl mig, hvad dine udgifter er, så jeg kan give dig checken i morgen.«

Da hun var gået, knælede jeg på stedet grædende og meget ydmyg ned og takkede Herren for hans gavmildhed. Jeg ... sagde til min himmelske Fader, at han ikke behøvede at velsigne mig så meget. Jeg havde kun brug for en måneds skolepenge, og den tiende, jeg havde betalt søndagen før, var meget lille i sammenligning

med det beløb, jeg nu fik! Under denne bøn randt ordene fra Malakias' Bog mig i hu: »Sæt mig på en prøve, om ikke jeg åbner himlens vinduer for jer og udøser velsignelse uden mål over jer, siger Hærskarers Herre« (Mal 3:10). Indtil da havde jeg aldrig fornemmet storheden af det løfte, som dette skriftsted rummede, og at denne befaling virkelig var et vidnesbyrd om den kærlighed, som Gud vor himmelske Fader udøser over sine børn her på jorden« (*Liahona*, juli 2002, s. 81-82).

ETER 12:6.

Hvordan viste Alma og Amulek, Nefi og Lehi (Helamans sønner) samt Ammon og hans brødre det princip, der undervises i?

Eter 12:8-22. Tro og mirakler

• Eter 12:8-22 er fuld af eksempler på »undere og underværker, der udføres ved tro« (kapitelsammenfatning for Eter 12). *Forelæsninger om troen* forklarer, at tro er princippet om kraft til at udføre mirakler:

»Tro er ikke kun et princip, der omfatter handling, men også styrke i alle intelligente væsener både i himlen og på jorden ...

... Det var ved tro, at verdener blev beredt. Gud talte, kaos ophørte, og verdener kom i orden i kraft af den tro, der var i ham. Ligeså med mennesket; det talte ved tro i Guds navn, og solen stod stille, månen adlød, bjerge flyttede sig, fængsler faldt, løvers mund lukkedes, det menneskelige hjerte mistede sit fjendskab, ilden sin kraft, hæere deres styrke, sværdet sin rædsel og døden sit herredømme, og alt dette i kraft af troen, der var i mennesket« (1:13, 22).

Eter 12:27. **Svaghed, ydmyghed og nåde**

• Svaghed kommer til mænd og kvinder gennem Adams fald. Det fysiske legeme og sind er sårbart over for sygdom og forfald. Vi er underkastet fristelse og modstand. Vi oplever alle personlig svaghed. Ikke desto mindre har Herren tydeligt lært os, at når vi kommer til ham i ydmyghed og i tro, vil han hjælpe os med at vende svaghed til styrke. Hans nåde er tilstrækkelig til at gennemgå denne forvandling ved at hæve os over vore

naturlige evner. På en meget personlig måde oplever vi, hvordan kraften i forsoningen overvinder virkningerne af faldet.

Ældste Neal A. Maxwell (1926-2004) fra De Tolv Apostles Kvorum talte om, hvordan Herren kan hjælpe os med at overvinde vore svagheder: »Når vi i skrifterne læser om menneskets »svaghed, så omfatter dette ord den almindelige, men nødvendige svagthed, der er en del af den almindelige menneskelige tilstand, hvor kødet har en så uophørlig virkning på ånden (se Eter 12:28-29). Svagthed omfatter dog ligeledes vore specifikke, personlige svagheder, som det forventes, at vi overvinder (se L&P 66:3; Jakob 4:7). Livet har det med at fremvise disse svagheder« (Lord, *Increase Our Faith*, 1994, s. 84).

Ældste Maxwell har yderligere beskrevet, hvordan erkendelse af vore svagheder er en måde, som Herren har valgt til at styrke vores læring:

»Når vi er urimeligt utålmodige med en alvidende Guds timing, antyder vi faktisk, at vi ved, hvad der er bedst. Hvor er det pudsigt – vi, der går med armbåndsure, vil give gode råd til ham, der styrer de kosmiske ure og kalendere.

Eftersom Gud ønsker, at vi skal vende hjem, efter at vi er blevet mere som ham og hans Søn, må en del af vores udvikling nødvendigvis bestå i, at han viser os vore svagheder. Hvis vi derfor er i besiddelse af det største håb, vil vi være lærevillige, fordi vi med hans hjælp kan vende vore svagheder til styrke (se Eter 12:27).

Det er ikke let at blive stillet over for sine svagheder, når de regelmæssigt viser sig i livets forskellige omstændigheder. Dog er det en del af det at komme til Kristus, og det er en afgørende, om end smertefuld del af Guds saliggørelsesplan« (se *Liahona*, januar 1999, s. 73).

Skrifterne vidner om, at Jesus Kristus kan frelse os fra vore utilstrækkeligheder så vel som fra vore synder:

1. »Jeg vil altså helst være stolt af min magtesløshed, for at Kristi magt kan være over mig« (2 Kor 12:9).
2. »Lad os altså med frimodighed træde frem for nådens trone, for at vi kan få barmhjertighed og finde nåde til hjælp i rette tid« (Hebr 4:16).
3. »Alligevel viser Gud Herren os vor svagthed, så vi kan vide, at det er ved hans nåde ... at vi har magt til at gøre dette« (Jakob 4:7).

4. »Ja, jeg ved, at jeg intet er; hvad min egen styrke angår, er jeg svag; derfor vil jeg ikke prale af mig selv, men jeg vil prale af min Gud, for med hans styrke kan jeg gøre alt« (Alma 26:12).
5. »Hvis I fornægter jer selv al gudløshed og elsker Gud af al jeres kraft, sind og styrke, da er hans nåde tilstrækkelig for jer, så I ved hans nåde kan blive fuldkomne i Kristus; og hvis I ved Guds nåde er fuldkomne i Kristus, kan I ingenlunde fornægte Guds kraft« (Moro 10:32).

Moroni lærte os, at vi ikke kun skal udøve tro på Herren, men vi må også være ydmyge.

Hæftet *Tro mod sandheden* forklarer betydningen af sand ydmyghed: »At være ydmyg er taknemligt at erkende din afhængighed af Herren – at forstå, at du har et konstant behov for hans støtte. Ydmyghed er at erkende, at dine talenter og evner er gaver fra Gud. Det er ikke et tegn på svagthed, frygtsomhed eller frygt; det er en indikation af, at du ved, hvor din sande styrke ligger« (*Tro mod sandheden: Et evangelisk opslagsværk*, 2004, s. 172).

- I Guide til Skrifterne læser vi, at nåde er »den kraft fra Gud, som gør det muligt for mennesker at modtage velsignelser i dette liv og opnå evigt liv og ophøjelse, når de har udøvet tro, omvendt sig og gjort deres bedste for at holde befalingerne. Denne guddommelige hjælp eller styrke gives i kraft af Guds barmhjertighed og kærlighed« (»Nåde«).

- Præsident Thomas S. Monson kom med følgende trøstende ord: »Hvis nogen skulle føle sig for svag til at ændre sit livs opture eller nedture, eller hvis nogen skulle undlade at beslutte sig for at gøre det bedste på grund af den største frygt, frygten for fiasko, så findes der ingen mere betryggende vished end Herrens ord: »Min nåde,« sagde han, »er tilstrækkelig for alle mennesker, som ydmyger sig for mig; for hvis de ydmyger sig for mig og har tro på mig, så vil jeg gøre det svage stærkt for dem« (*Liahona*, juli 2000, s. 58-59).

ETER 12:32.

Hvad bør vores håb i henhold til Eter 12:32, Moroni 7:40-41 og L&P 138:14 være bygget på? Hvordan kan du gøre dette bedre?

Eter 12:33-37. Denne kærlighed er næstekærlighed

• Frelseren viste den mest fuldkomne næstekærlighed eller offervillige kærlighed, da han gav sit liv og sonede for hver enkelt af os. Vi må bede til, at vi »må blive fyldt med denne kærlighed,« så vi kan arve evigt liv (Moro 7:48). Ældste Marvin J. Ashton (1914-1994) fra De Tolv Apostles Kvorum forklarede, hvad det vil sige at have næstekærlighed:

»Næstekærlighed er måske på mange måder et misforstået ord. Ofte sidestiller vi næstekærlighed med at besøge de syge, lave en sammenkogt ret til de nødstedte eller dele af vores overskud med de mindre godt stillede. Men i virkeligheden er sand næstekærlighed meget, meget mere.

Virkelig næstekærlighed er ikke noget, du giver væk; det er noget, du erhverver og gør til en del af dig selv. Og når dyden næstekærlighed rodfæstes i hjertet, bliver du aldrig den samme igen. Det gør tanken om at rakke andre ned frastødende.

Den største næstekærlighed kommer måske, når vi er venlige over for andre, når vi ikke dømmer eller sætter andre i bås, når vi ganske enkelt lader tvivlen komme andre til gode og forbliver tavse. Næstekærlighed er at acceptere andres forskelligheder, svagheder og fejl; at have tålmodighed med nogen, der har svigtet os; eller at modstå fristelsen til at blive fornærmet, når en anden ikke klarer noget, sådan som vi havde håbet.

Næstekærlighed er at nægte at benytte sig af en andens svaghed og at være villig til at tilgive én, der har

såret os. Næstekærlighed er at forvente det bedste af hinanden« (*Stjernen*, juli 1992, s. 19).

Eter 12:41. Forblive

• Efter at have tilbragt et år i Chile fortalte ældste Jeffrey R. Holland om følgende indblik omkring ordet *forblive*: »Abide in me«, som der står på engelsk, er et forståeligt og smukt begreb fra det elegante engelske i King James-bibelen, men ordet *abide* bliver ikke brugt så hyppigt mere. Jeg fik en endnu større påskønnelse for denne formaning fra Herren, da jeg så oversættelsen af dette skriftsted på et andet sprog. På spansk hedder dette velkendte udtryk *permaneced en mi*. Ligesom det engelske udsagnsord *abide* betyder *permanecer* »at forblive, at blive«, men selv engelsktalende som jeg kan fornemme, at roden til dette ord er »permanent«. Betydningen af dette er derfor »bliv – men bliv for evigt« (*Liahona*, maj 2004, s. 32).

Eter 13:1-12. Det Ny Jerusalem

• Eter 13:1-12 beskriver, hvilken stor seer Eter var. Eter blev vist mange storslåede ting af Herren, herunder etableringen af Det Ny Jerusalem forud for det andet komme. Læg mærke til, hvad Eter sagde om Det Ny Jerusalem:

1. Det vil være »Herrens helligdom« (Eter 13:3).
2. Det bliver bygget på det amerikanske kontinent til resten af Josefs efterkommere (se v. 4-6).
3. Det vil være en hellig by ligesom Jerusalem, bygget til Herren (se v. 8-9).
4. Den vil blive stående, indtil jorden bliver celestial (se v. 8).
5. Det vil være en by for de rene og retskafne (se v. 10).

Præsident Joseph Fielding Smith (1876-1972) skrev følgende om Det Ny Jerusalem:

»Den fremherskende mening i verden er, at dette [Det Ny Jerusalem] er byen Jerusalem, jødernes gamle by, som på gengivelsens dag vil blive fornyet, men det er ikke tilfældet. Vi læser i Eters Bog, at Herren åbenbarede ham meget af det samme, som blev set af Johannes. Eter var, som medlemmer af Kirken ved, den sidste af profeterne blandt jereditterne, og Herren viste ham meget om jødernes historie og om deres by Jerusalem, som den stod i de dage, hvor vor Frelser var på jorden. Eter så i sit syn, som på mange måder svarer til det, som Johannes modtog, den gamle by Jerusalem og også en ny by, som endnu

ikke er blevet bygget; og han skrev følgende om dem, som nedskrevet af Moroni:

[Eter 13:2-11] ...

På gengivelsens dag, når alt fornys, vil der være tre store byer, der vil være hellige. Den ene er det gamle Jerusalem, som skal genopbygges i henhold til Ezekiels profeti. En anden er Zions stad, eller Enoks stad, som blev taget bort fra jorden, da Enok blev forvandlet, og som bliver tilbageført, og så byen Zion, eller Det Ny Jerusalem, som skal bygges af Josefs efterkommere på dette, det amerikanske kontinent» (*Answers to Gospel Questions*, red. Joseph Fielding Smith jun., 5 bd., 1957-1966, 2:103-104).

ETER 13:1-12

Hvad er kendetegnene på Det Ny Jerusalem, som er nævnt i disse vers? Hvordan kan vi bedre udvikle de samme egenskaber?

Eter 13:15-31. Coriantumr

- Coriantumr havde viet meget tid til at studere »alle krigskunster og al verdens snedighed« (Eter 13:16), alligevel afviste han Eters enkle budskab, som kunne have bragt ham fred på den måde, som alle hans militære færdigheder ikke kunne.

Bemærk profeten Eters løfte til Coriantumr i Eter 13:20-21 så vel som opfyldelsen af det (se Eter 15:1-3, 26-32; Omni 1:20-22).

Robert Barrett, © 1986 IRI

Eter 14-15. Det sidste jereditiske slag

- Coriantumr og Shiz tillod, at alle deres tilhængere blev dræbt, uden at afslutte konflikten. Vi kan ikke fuldt ud fatte rædslen i det sidste jereditiske slag, hvor selv kvinder og børn blev bevæbnet og sendt i krig (se Eter 15:15). Men det illustrerer meget malende, hvordan folket blev, da Herrens Ånd trak sig tilbage og ikke længere kæmpede med dem (se v. 19).

Robert Barrett, © 1986 IRI

Overvej

- Hvordan har forsoningens bemyndigende kraft forandret dine svagheder til stærke sider?
- Hvordan tjener Eters Bog som en advarsel til jordens nationer i dag?
- Vrede og had spillede en stor rolle i ødelæggelsen af jereditterne. Hvilken rolle ser du, at vrede og had spiller i verden i dag? Hvordan kan du bekæmpe dette i dine omgivelser?
- Hvordan er din tro eller åndelige forpligtelse blevet prøvet? Hvordan bragte disse prøver på din tro dig yderligere »vidnesbyrd« om Jesus Kristus eller forståelse af evige sandheder?

Forslag til aktiviteter

- Find en personlig fejl eller mangel, som du har fået på grund af en jordisk svaghed. Brug Eter 12:27 som din vejledning og beskriv en strategi, hvorved den kan vendes til en styrke.

- Overvej Moronis bøn om, at vi søger »denne Jesus, om hvem profeterne og apostlene har skrevet, så den nåde, der er i Gud Faderen og også i Herren Jesus Kristus og i Helligånden ... må

være og forblive i jer for evigt« (Eter 12:41). Skriv et kort essay, der beskriver, hvad du kan gøre for at »søge denne Jesus« og opnå »den nåde, der er i Gud Faderen.«

Indledning

Da Moroni afsluttede sin forkortelse af jereditternes historie (se Eter 13:1; 15:34), regnede han ikke med, at han ville leve længe nok til at skrive flere optegnelser (se Moro 1). Men han levede i yderligere 36 år efter det sidste slag mellem lamanitterne og nefitterne (se Morm 6:5; Moro 10:1). I denne tid nedskrev Moroni mere hellig skrift, der er værdifuld for læsere i de sidste dage. Disse kapitler er især nyttige for os, fordi de indeholder retningslinjer for den rette forrettelse af ordinancer – især nadveren – og Helligåndens rolle i den daglige ledelse af Kirken. Moroni fremhævede også kirkemedlemmers behov for at våge over og styrke nye medlemmer, der tilslutter sig Kirken.

Kommentar

Moroni 1:1-3. Moroni

- Herren overgav »nøglerne til optegnelsen på Efraims træstykke« til Moroni (L&P 27:5). Han blev derved hovedpersonen i overdragelsen af optegnelsen til denne uddeling så vel som vogteren af selve optegnelsen. Moroni var »den sidste nefitiske profet i Mormons Bog (ca. 421 e.Kr.). Kort før sin død overdrog Mormon den historiske optegnelse, der kaldes Mormons plader, til sin søn Moroni (MormO 1:1). Moroni færdiggjorde arbejdet med at samle Mormons plader. Han tilføjede kapitlerne 8 og 9 til Mormons Bog (Morm 8:1). Han forkortede og indføjede Eters Bog (Eter 1:1-2) og tilføjede sin egen bog, Moronis Bog (Moro 1:1-4). Moroni forseglede pladerne og skjulte dem i højen Cumora (Morm 8:14; Moro 10:2). I 1823 blev den opstandne Moroni sendt ned for at fortælle Joseph Smith om Mormons Bog (JS-H 1:30-42, 45; L&P 27:5). Han underviste den unge profet hvert år i perioden 1823-1827 (JS-H 1:54) og overdrog omsider pladerne til Joseph Smith i 1827 (JS-H 1:59). Da Joseph Smith havde fuldført oversættelsen, leverede han pladerne tilbage til Moroni« (Guide til Skrifterne, »Moroni, Mormons søn«).

Moroni 1:4. Mormons Bog skal være af stor værdi

- Mormons Bog spiller en vigtig rolle i mange menneskers omvendelse. Moroni nævnte specifikt den gavn, som lamanitterne ville få af Mormons Bog i de sidste dage. En af de første missionærkaldelser i denne

uddeling modtog Oliver Cowdery og hans ledsagere til at undervise lamanitterne, der boede på den vestlige grænse (Missouri) af det unge USA (se L&P 28:8-10). I dag bringer Kirken evangeliets budskab til alle, herunder Lehis efterkommere, som er spredt over hele verden.

Moroni 2:1. Nefitiske »disciple« var apostle

- »Denne bog [Mormons Bog] fortæller os, at vor Frelser viste sig på dette kontinent efter sin opstandelse ... at de havde apostle, profeter, præster, lærere og evangelister, den samme orden, det samme præstedømme, de samme ordinancer, gaver, magt og velsignelser, som man kunne glæde sig over på den østlige halvkugle« (Joseph Smith, *History of the Church*, 4:538).

»Selv om de tolv nefitter i hvert tilfælde omtales som disciple, forbliver det dog en kendsgerning, at de var blevet begavet med guddommelig myndighed til at være særlige vidner for Kristus blandt deres eget folk. De var derfor faktisk apostle for den nefitiske race« (Joseph Fielding Smith, *Lærdomme om Frelse*, 3:134; se også Morm 9:18).

Moroni 2-5. Betydningen af ordinancer i Jesu Kristi Kirke

- Præsident Boyd K. Packer, præsident for De Tolv Apostles Kvorum forklarede, hvorfor ordinancer er så vigtige: »Ordinancer og pagter bliver vore adgangstegn til Herren. For at modtage dem værdigt må vi søge hele livet; at beholde dem derefter er jordelivets udfordring« (*Stjernen*, juli 1987, s. 19).

Præsident Packer har også forklaret: »En god opførsel uden evangeliets ordinancer vil hverken forløse eller ophøje menneskeheden. Pagter og ordinancer er nødvendige« (*Stjernen*, oktoberkonferencen 1985, s. 64).

- Ældste Dallin H. Oaks fra De Tolv Apostles Kvorum forklarede forholdet mellem vor Fader i himlen, vores familie og de ordinancer, vi deltager i: »De bedste prioriteringer for os sidste dages hellige er tosidige. For det første bestræber vi os på at forstå vores forhold til Gud den evige Fader og hans søn, Jesus Kristus, og at sikre dette forhold ved at opnå deres frelsende ordinancer og ved at holde vore personlige pagter. For det andet bestræber vi os på at forstå vores forhold til vore familiemedlemmer og at sikre disse forhold ved templets

ordinancer og ved at holde de pagter, vi indgår ... Disse forhold giver, når de bliver sikret på den måde, jeg har forklaret, evige velsignelser, som vi ikke kan få på nogen anden måde. Ingen kombination af videnskab, succes, velstand, stolthed, indflydelse eller magt kan give disse evige velsignelser!« (*Liahona*, juli 2001, s. 102).

MORONI 3

Hvad er ifølge Moroni de afgørende elementer ved ordination til embederne som præst og lærer?

Moroni 3:3. Ordineret »til at være præst« eller lærer

- Præsident Joseph Fielding Smith (1876-1972) forklarede, at nefitterne ikke brugte Det Aronske Præstedømme før Frelserens besøg; se kommentar til Jakob 1:18 (s. 109).

Moroni 3:4. Ordinerede »ved Helligåndens kraft«

- Helligånden spiller en vigtig rolle i alle præstedømsordinancer. Helligånden kender vores hjerte og vore handlinger. Det er ved Helligåndens kraft, at alle ordinationer bekræftes (se L&P 132:7). Profeten Joseph Smith (1805-1844) talte om Helligåndens rolle i udførelse af ordinationer: »Vi tror, at Helligåndsgaven findes lige så meget nu, som den gjorde på apostlenes tid. Vi tror, at den [Helligåndsgaven] er nødvendig til at skabe og organisere præstedømmet, at intet menneske kan blive kaldet til at udfylde noget embede i tjenestegerningen uden den. Vi tror også på profeti, på tungemålgaven, på syn og på åbenbaring, på gaver og helbredelser, og at disse ikke kan nydes uden Helligåndsgaven« (*Kirkens præsidenters lærdomme: Joseph Smith*, s. 98).

Moroni 4-5. Nadveren

- Ældste David A. Bednar fra De Tolv Apostles Kvorum talte om betydningen af at modtage nadveren i vores indsats for at mindes vore pagter: »Gennem nadverordinationen fornyer vi vores dåbspagt og kan modtage og bibeholde forladelse for vore synder (se Mosi 4:12, 26). Derudover mindes vi ugentligt om løftet om, at

vi altid må have hans Ånd hos os. Når vi stræber efter at holde os rene og uplettede af verden, bliver vi værdige kar, hvori Herrens Ånd altid kan dvæle« (*Liahona*, maj 2006, s. 31).

MORONI 4-5

På hvilke måder er nadverbønnerne for brød og vand ens? Hvorved adskiller de sig?

Moroni 4:3. Påtage sig Jesu Kristi navn.

- Ældste Dallin H. Oaks talte om tre væsentlige ting, som vi bør forstå, når vi påtager os Frelserens navn under nadveren:

»Når vi vidner om, at vi er villige til at påtage os Jesu Kristi navn, har det flere forskellige betydninger. Nogle af dem er tydelige, så vore børn let kan forstå dem. Andre er kun tydelige for dem, der ransager skrifterne og mediterer over det evige livs undere.

En af de tydelige betydninger er, at vi fornyr et løfte, vi aflagde ved dåben. Mønstrer i skriften viser, at personer, der lader sig døbe, vidner for kirken om, »at de oprigtigt har omvendt sig fra ... deres synder og er villige til at påtage sig Jesu Kristi navn, idet de er fast besluttede på at tjene ham til enden« (L&P 20:37; se også 2 Ne 31:13; Moro 6:3). Når vi deltager i nadveren fornyr vi denne pagt samt alle de andre pagter, vi har indgået i dåben (se Joseph Fielding Smith, *Lærdomme om Frelse*, saml. Bruce R. McConkie, 3 bd., 1977-1980, 2:272, 277).

En anden tydelig betydning er, at vi har påtaget os Frelserens navn, når vi bliver medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Denne kirke bærer efter hans befaling hans navn (se L&P 115:4; 3 Ne 17:7-8). Ethvert medlem, ung eller gammel, hører til Guds husstand (Ef 2:19). Som sande troende på Kristus, som kristne, har vi med glæde påtaget os hans navn (se Alma 46:15). Kong Benjamin lærte sit folk dette: »På grund af den pagt, I har sluttet, skal I kaldes Kristi børn,

hans sønner og hans døtre; for se, i dag har han født jer åndeligt (Mosi 5:7; se også Alma 5:14; 36:23-26).

Vi påtager os også Jesu Kristi navn, når som helst vi offentligt bekender vores tro på ham. Vi har hver især mange muligheder for at forkynde vores tro over for venner, naboer, kollegaer og tilfældige bekendte ...

En tredje betydning henvender sig til den, der er moden nok til at forstå og vide, at den, der følger Kristus, også er forpligtet til at tjene ham ... Når vi ... vidner om, at vi er villige til at påtage os Jesu Kristi navn, så bekræfter vi vores villighed til at udføre arbejdet i hans rige.

På disse tre forholdsvis tydelige måder kan vi se, at vi påtager os Kristi navn, når vi lader os døbe i hans navn, når vi tilhører hans kirke og bekender vores tro på ham, og når vi arbejder i hans kirke (Den danske Stjerne, aprilkonferencen 1985, s. 74).

Moroni 4:3; 5:2. »Aldtid erindre ham«

- Præsident Henry B. Eyring fra Det Første Præsident-skab forklarede, hvor let det er at blive distraheret fra at erindre Herren, og hvad vi kan gøre for at erindre ham oftere:

»De af jer, som har været på mission, er måske ... faldet over jeres missionærdagbog, der er gemt væk i et skab i jeres hjem. I har måske læst lidt og blevet chokeret, når I mindes, hvor hårdt I arbejdede, hvor konstant I tænkte på Frelseren og hans offer for jer og for dem, I forsøgte at møde og undervise, og hvor inderligt og ofte I bad. Det chok kan komme ved erkendelsen af, hvor meget livets bekymringer har fjernet jer fra der, hvor I engang var, så tæt på altid at erindre og altid at bede.

Mit budskab er en bøn, en advarsel og et løfte: Jeg bønfalder jer om beslutsomt at gøre de enkle ting, som får jer til at bevæge jer fremad rent åndeligt.

Begynd med at erindre ham. Man husker det, som man kender og elsker. Frelseren gav os skrifterne, som profeterne har betalt med en pris, som vi slet ikke kan begribe,

for at vi skulle kunne lære ham at kende. Fordyb dig i dem. Beslut jer nu til at læse mere, og mere effektivt, end I hidtil har gjort« (»Always«, *Ensign*, okt. 1999, s. 9-10).

Moroni 6:2. »Et sønderknust hjerte og en angerfuld ånd«

- Hvad vil det sige at have »et sønderknust hjerte og en angergiven ånd«? Præsident Ezra Taft Benson (1899-1994) forklarede, at det er det samme som bedrøvelse efter Guds vilje, hvilket er en dyb »erkendelse af, at vore gerninger har såret vor Fader og vor Gud. Det er den skarpe og intense bevidsthed om, at vores adfærd var skyld i, at Frelseren, som ikke havde begået nogen synd, ja, den største af alle, skulle udholde smerte og lidelse. Vore synder var årsag til, at han blødte fra hver en pore. Denne meget virkelige mentale og åndelige smerte er det, som i skrifterne omtales som det at have »et sønderknust hjerte og en angergiven ånd« (3 Ne 9:20; Moro 6:2; L&P 20:37; 59:8; Sl 34:19; 51:19; Es 57:15). En sådan ånd er absolut nødvendig for ægte omvendelse« (»En stor forandring i hjertet«, *Stjernen*, mar. 1990, s. 5).

Ældste Bruce D. Porter fra De Halvfjerds forklarede videre og definerede betydningen af »et sønderknust hjerte og en angerfuld ånd«:

»Når vores hjerte er sønderknust, er vi fuldstændigt åbne for Guds Ånd og erkender vores afhængighed af ham for alt, hvad vi har, og alt, hvad vi er. Det medhørende offer er et offer af stolthed i alle dets skikkelser. Ligesom det føjelige ler i en dygtig pottemagers hænder kan den sønderknuste formes og dannes i Mesterens hænder ...

De, der har et sønderknust hjerte og en angerfuld ånd, er villige til at gøre hvad som helst, som Gud beder dem om, uden modstand eller fortørnelse. Vi ophører med at gøre tingene på vores måde og lærer i stedet at gøre dem på Guds måde ...

Der er endnu en dimension ved et sønderknust hjerte, nemlig vores dybe taknemlighed for Kristi lidelse på vore vegne ... Når vi husker Frelseren og hans lidelser, vil vores hjerte også briste i taknemlighed over den Salvede.

Når vi giver ham et offer, der består af alt, hvad vi har, og alt, hvad vi er, fylder Herren vores hjerte med fred. Han vil bringe lægedom til dem, hvis hjerte er knust

(Es 61:1) og pryde vores liv med Guds kærlighed» (*Liahona*, nov. 2007, s. 32).

Moroni 6:3. Fast beslutning om at tjene

- Præsident Thomas S. Monson drøftede den indstilling, som vi alle må have, når vi bliver døbt og kaldet

til at tjene i Kirken: »Skønt ophøjelse er et personligt anliggende, og skønt enkeltpersoner ikke bliver frelst i grupper, men som enkeltpersoner, kan man ikke leve i et tomrum. Medlemskab af Kirken fremkalder en beslutning om at tjene. En ansvarsfuld stilling

betragtes måske ikke som betydningsfuld, og belønningen er måske heller ikke kendt af andre. Kun når vi tjener med et villigt sind, med beredvillige hænder og med beslutsomhed i hjertet, anerkender Frelseren vores indsats (*Stjernen*, juli 1994, s. 59).

Moroni 6:4. »Få næring ved Guds gode ord«

- Det, der er »påvirket« er tilskyndet eller influeret. I Moroni 6:4 er vendingen symbolsk og henviser til det, der sker, når Ånden arbejder med og forandrer en nyomvendt. Kristi sonoffer gør forladelse af vore synder mulig, men det er gennem Helligåndens rensende kraft – dåben ved ild – at synder rent faktisk renses eller fjernes (se 2 Ne 31:17; Alma 13:12; 3 Ne 27:20). Det er også gennem Helligåndens virke, at vi opnår forsoningens bemyndigende kraft til at hjælpe os til at blive trofaste sidste dages hellige.

- Præsident Gordon B. Hinckley (1910-2008) fortalte om en personlig oplevelse, der demonstrerer, hvor vigtigt det er, at vi passer på dem, der er nyomvendte:

»Hver eneste nyomvendt må få næring gennem Guds gode ord« (Moro 6:4). Det er absolut nødvendigt, at den nyomvendte mand eller kvinde bliver tilknyttet et kvorum i præstedømmet eller Hjælpeforeningen, Unge Piger, Søndagsskolen eller Primary. Han eller hun må opmuntres til at komme til nadvermødet for at nyde nadveren og forny de pagter, som blev indgået ved dåben.

For ikke længe siden lyttede jeg til en mand og en kvinde, som talte i min menighed. Denne mand havde tjent i mange stillinger i Kirken, herunder som biskop. Deres seneste opgave var at indføre en enlig mor og hendes børn i fællesskabet. Han sagde, at den oplevelse gav ham størst glæde af alle hans oplevelser i Kirken.

Denne unge kvinde var fuld af spørgsmål. Hun var bange og spændt. Hun ønskede ikke at begå en fejl eller sige noget, som var upassende, og som kunne gøre hende forlegen eller få andre til at le. Denne mand og hans hustru bragte med stor tålmodighed denne familie til kirke, sad sammen med dem og lagde så at sige en beskyttende kappe om dem mod alt, som kunne gøre dem forlegne. De tilbragte en aften om ugen med dem i deres hjem og lærte dem yderligere om evangeliet og besvarede deres mange spørgsmål. De ledte denne lille familie på samme måde som en hyrde leder sin hjord. Til sidst nødvendiggjorde omstændighederne, at den lille familie flyttede til en anden by. »Men,« som han sagde, »vi skriver stadig sammen med denne kvinde. Vi er meget taknemlige for hende. Hun er nu fast forankret i Kirken, og vi er helt trygge ved hendes situation. Hvilken glæde har det ikke været at arbejde sammen med hende.«

Jeg er overbevist om, at vi kun vil miste meget få, ja meget få, af dem, der kommer ind i Kirken, hvis vi tager os bedre af dem« (»Find lammene, vogt fårene«, *Liahona*, juli 1999, s. 122-123).

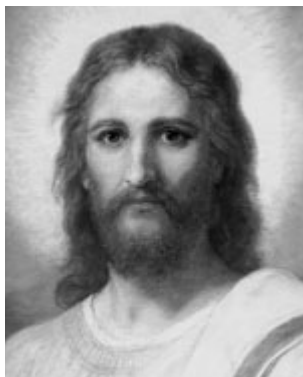
- Ældste Jeffrey R. Holland fra De Tolv Apostles Kvorum omtalte det universelle ansvar for at fastholde vore søskende »på den rette vej«. »Inspireret undervisning i hjemmet og i Kirken bidrager til at tilvejebringe denne afgørende næring ved Guds gode ord ... Muligheden for at forstørre dette kald findes absolut overalt. Behovet for det er evigt. Fædre, mødre, søskende, venner, missionærer, hjemme- og besøgs lærere, præstedømme- og organisationsledere, undervisere – alle er på deres egen måde kommet fra Gud til vores undervisning og vores frelse. I denne kirke er det bogstavelig talt umuligt at finde nogen, som *ikke* er en vejleder i en eller anden form for dem, som også er medlemmer af flokken« (*Stjernen*, juli 1998, s. 26).

Moroni 6:4. »Deres tros ophavsmand og fuldender«

• Ordet *author* (det engelske ord for ophavsmand) kan defineres som »én, der producerer, skaber eller frembringer« (*Noah Webster's First Edition of an American Dictionary of the English Language, 1828, 1967*). I vores faldne tilstand må vi se hen til Frelseren for at opnå og udvikle tro. Derfor siger den fjerde trosartikel, at evangeliets første princip er »tro på Herren Jesus Kristus.«

Ordet *fuldender* har flere betydninger, der vedrører Frelserens rolle i vores proces med at udvikle tro. For det første »én, som afslutter; én, som helt færdiggør.« Vi kan stole på, at Herren fuldt ud færdiggør sin rolle, mens vi fortsat stræber på at blive mere som han. For det andet én, som »gør noget komplet eller perfekt« (*Den danske ordbog*). Når vi gør vores bedste for at holde vore pagter, er det gennem hans nåde, at vi til sidst når frem til fuldkommenhed, det ultimative mål for vores rejse i tro. Når vi i tro kommer til Herren som hans sønner og døtre, vil han hjælpe os til at blive vores bedste.

• Præsident Henry B. Eyring drøftede Frelserens centrale rolle i vores forløsning. Han føjede sit vidnesbyrd til Moronis om, at Jesus er »deres tros ophavsmand og fuldender« (Moro 6:4). Det er Frelseren, der gør det muligt for os at blive rensede gennem hans forsoning og vores lydighed mod hans bud. Og det er Frelseren, som nærer dem, der i tro går i dåbens vande og modtager Helligåndsgaven.

Når de altid erindrer ham, og når de fortsætter i lydighed som et barn, er det ham, der vil sikre, at hans Ånd altid vil være hos dem« (*Stjernen*, jan. 1998, s. 87).

Moroni 6:5. Mødes ofte

• Ældste Joseph B. Wirthlin (1917-2008) fra De Tolv Apostles Kvorum mindede os om det fællesskab, der findes i den verdensomspændende kirke. Han bemærkede Kirkens medlemmers ofre for at opfylde den vigtige befaling om at mødes ofte:

»En af de mange fordele ved medlemskab af Kirken er venskabet med de hellige. Mens jeg tjente i Europa havde vi en mindeværdig stavskonference for soldater i militæret i Tyskland. Mange af vore gode brødre og søstre kørte lange strækninger for at overvære møderne. Flere af dem kom aftenen før og sov på gulvet i aktivitetssalen. Uagtet deres offer kom de med et glad hjerte og søgte deres med-helliges venskab og muligheden for at blive belært og opbygget af kirkelederne. Når vi mødes, er vi »da ikke længere fremmede og udlændinge. [Vi] er de helliges medborgere og hører til Guds husstand« (Ef 2:19).

Vi har fået befalingen og velsignelsen om at mødes »ofte for at faste og for at bede og for at tale, den ene med den anden, om [vores] sjæls velfærd« (Moro 6:5). Til generalkonferencer og andre af Kirkens møder i hele verden kommer vi sammen for at søge hinandens venskab – brødres og søstres gode selskab i evangeliet og trøsten ved det søde fællesskab med Guds Ånd. Til vore møder fylder denne Ånds tilstedeværelse vores hjerte med kærlighed til Gud og til vores med-hellige« (*Stjernen*, jan. 1988, s. 33).

Moroni 6:7. »At der ingen ugudelighed var blandt dem«

• Kong Benjamin forklarede, at en persons navn kun bliver slettet ved overtrædelse (se Mosi 1:12). Alma advarede om, at de ugudeliges navne ikke skal »blandes med mit folks navne« (Alma 5:57). Der kommer et tidspunkt, hvor hver eneste person, der begår alvorlige ugudeligheder, må omvende sig, ellers er den person ikke værdig til at være i Herrens nærhed eller være medlem i riget. Medlemmer, der ikke omvender sig, kan miste deres medlemskab ved disciplinære skridt i Kirken. (Se flere oplysninger om de synder, der kræver kirkedisciplinering i kommentaren til Mosi 26:32-36 på s. 157).

MORONI 6:7-8

Hvordan blev kirkedisciplinering udøvet på Mormons Bogs tid?

Moroni 6:9. »Efter Åndens tilskyndelser«

- Ældste David B. Haight (1906-2004) fra De Tolv Apostles Kvorum talte om betydningen af at anmode om Åndens tilstedeværelse ved vore møder:

»Den store tragedie, da det gik tilbage for nefitterne, således som Mormon nedskrev det i Mormons Bog, var tabet af Helligånden og åndelige gaver. Visdom og inspiration dikterede, at Moroni, da han afsluttede optegnelsen, medtog instruktioner fra sin far Mormon om ordinancer, nadveren og Kirkens skikke. Dette vidnesbyrd om deres møder er bemærkelsesværdigt:

»Og deres møder blev ledt af kirken efter Åndens tilskyndelser og ved Helligåndens kraft; for som Helligåndens kraft ledte dem, hvad enten det var til at prædike eller til at formane eller til at bede eller til at anråbe eller til at synge, således blev det gjort (Moro 6:9).

Det er den ånd, som skal og bør karakterisere vore andagter og vore nadvermøder.

En søster bemærkede over for mig efter et sådant åndeligt møde: »Jeg kan ikke huske alt, hvad der blev sagt – men jeg husker, hvad jeg følte, da vi sang

afslutningssalmen og bøjede hovedet i bøn« (»Remembering the Savior's Atonement«, *Ensign*, apr. 1988, s. 13).

Overvej

- Hvor ofte tænker du på de pagter, du har indgået med Gud? Hvilke pagter mindes du *ofte*? Hvorfor bør du ofte mindes alle dine pagter?
- Hvorfor tror du, at vi er befalet at mødes sammen ofte i kirken? Hvilke velsignelser får du og andre ved at mødes ofte?
- Hvorfor er det vigtigt, at vi leder vore møder efter Åndens tilskyndelser?

Forslag til opgaver

- Læs nadverbønnerne for brødet og derefter for vandet (se Moro 4-5). Prøv, når du læser, at gøre det personligt ved at indsætte de personlige stedord *jeg* og *mig* i stedet for stedordene i flertal *vi*, *de* og *dem*. Tænk over, hvordan det ændrer betydningen af nadverbønnerne for dig.
- Overvej hvor mange gange Moroni i denne skriftstedsblok udfordrer os til at påtage os Jesu Kristi navn og erindre ham. Nedskriv i din dagbog nogle måder, hvorpå du kan bringe dit liv tættere til din Frelser.

Indledning

Her læser vi Mormons mægtige prædiken, som den er nedskrevet af hans søn Moroni. Forud for Moro 7 bestod Moronis arbejde med skriften primært i at forkorte andre profeters tekster. Her læser vi Mormons mægtige prædiken, som han holdt for en gruppe retskafne kirkemedlemmer (se Moro 7:2-3). Mormon underviste hellige, som levede i et samfund i åndeligt forfald, om, hvordan man kommer Gud nærmere. Denne tale fremhæver behovet for korrekt motivering eller hensigt med vore handlinger, hvordan man skelner mellem godt og ondt, og den vigtige sammenhæng mellem tro, håb og næstekærlighed.

Kommentar

Moroni 7:2-3. »Herrens hvile«

- Skrifterne taler ofte om »Herrens hvile«. Præsident Joseph F. Smith (1838-1918) citerede først Moroni 7:3 og skrev derefter:

»Dette er et særdeles betydningsfuldt skriftsted. Den hvile, der her henvises til er ingen fysisk hvile, for der findes ikke noget som fysisk hvile i Jesu Kristi Kirke. Der henvises til den åndelige hvile og fred, som er en følge af en rodfæstet overbevisning om sandheden i menneskenes sind. Vi kan på denne måde indgå til Herrens hvile i dag, når vi kommer til en forståelse af evangeliets sandheder ... Ikke alle behøver at søge denne fred, thi der er mange, som nu er i besiddelse af den, der er tilfredse. De har blikket rettet mod deres kaldelse med urokkelig fasthed i hjertet om at være trofaste i sandheden, og som i ydmyghed og retfærdighed betræder den sti, der er afmærket for de hellige, som er Kristi villige efterfølgere ...

Jeg takker vor Fader, fordi jeg er kommet til kundskab om denne sandhed, at jeg ved, at Jesus er Kristus, i hvem alene der er hvile og frelse. Så sandt som Gud lever, bedrages de, der følger menneskene og deres filosofier; men lykkelige er de, der indgår til Kristi fredfyldte efterfølgeres hvile og modtager fyldestående håb fra nu og herefter, indtil de skal hvile sammen med ham i himmelen« (*Evangeliske lærdomme*, 1980, s. 105, 107).

MORONI 7:3-4

Hvad vil det sige at være Kristi »fredsommelige tilhængere« og at have »fredsommelig omgang«? (se også L&P 19:23).

Moroni 7:6-9. »Med oprigtig hensigt«

- Ældste Dallin H. Oaks fra De Tolv Apostles Kvorum underviste i, at alle mennesker har talrige muligheder for at tjene deres medmennesker, og at deres motiver til at tjene er af altoverskyggende vigtighed:

»I utallige skriftsteder kan vi se, at vor himmelske Fader kender vore tanker og vores hjertes hensigter (se L&P 6:16; Mosi 24:12; Alma 18:32). Profeten Moroni underviste i, at dersom vore gerninger skal betragtes som gode, skal de udføres af de rette årsager ...

Disse skriftsteder gør det klart, at for at vores tjeneste i Kirken og over for vore medmennesker kan være ægte, er det nødvendigt for os at overveje, ikke alene *hvordan* vi tjener, men også *hvorfor* vi tjener.

Mennesker betjener hinanden af forskellige årsager, og nogle årsager er bedre end andre ... Men vi bør alle sammen bestræbe os på at tjene af de største og bedste årsager.

... Jeg vil som eksempel nævne seks årsager, uden at hævde at de er udtømmende. Jeg vil nævne dem i rækkefølge fra den mindre gode til den bedste grund til at tjene.

[1] Nogle tjener måske i håb om jordisk fortjeneste ...

[2] En anden grund til at tjene ... er ... at opnå godt selskab ...

[3] Nogle tjener måske af frygt for straf ...

[4] Andre mennesker tjener måske af pligtfølelse eller loyalitet over for venner, familie eller traditioner ...

[5] En stor grund er håbet om en evig belønning ...

[6]... den største grund af dem alle ...
Næstekærlighed ...

Det er ikke nok at tjene Gud af al *magt og styrke*. Han, der kan se ind i hjertet, og som kender vore tanker,

kræver mere end dette. Hvis vi skal stå ulastelige for Gud på den yderste dag, må vi tjene ham af hele vores hjerte og sind.

Det er en stor udfordring for os alle at tjene af hele vores hjerte og hele vores sind. I sådanne tjenestegerninger må der ikke være noget, der hedder selviske ambitioner. Det eneste motiv til dette bør være Kristi rene kærlighed« (*Den danske Stjerne*, oktoberkonferencen 1984, s. 10-12).

- Præsident Marion G.

Romney (1897-1988) fra Det Første Præsidentskab fortalte følgende personlige oplevelse om betydningen af rene motiver til at gøre det rette:

»For ca. et kvart århundrede siden flyttede søster Romney og jeg til en menighed, hvor man lige var begyndt at bygge en kirkebygning. Det beløb, som biskoppen havde tænkt sig, at jeg burde bidrage med, gjorde mig helt lamslået. Jeg syntes, at det var mindst dobbelt så meget, som han burde have bedt om. Men jeg var lige blevet kaldet til en ret høj stilling i Kirken, så jeg kunne ikke rigtig sige nej. Derfor sagde jeg: »Godt, jeg betaler, biskop, men jeg er nødt til at betale det i afdrag, for jeg har ikke pengene.« Så begyndte jeg at betale. Og jeg betalte og betalte, indtil jeg måske manglede de sidste tre afdrag, da jeg, som jeg har for vane, læste i Mormons Bog og kom til skriftstedet, som lyder:

»Hvis et mennesket ... giver en gave ... vrangvilligt, derfor bliver det tilregnet ham på samme måde, som hvis han havde beholdt gaven; derfor regnes han for ond for Gud« (Moro 7:8).

Det chokerede mig, for jeg havde betalt tusind dollar. Nå, jeg fortsatte med at betale de sidste tre afdrag, som jeg havde lovet, og derefter betalte jeg et par afdrag mere for at overbevise Herren om, at jeg havde gjort det med den rette indstilling« (»Mother Eve, a Worthy Exemplar«, *Relief Society Magazine*, feb. 1968, s. 84-85).

- Præsident Henry B. Eyring fra Det Første Præsidentskab underviste i, at bøn med oprigtig hensigt omfatter villighed til at adlyde enhver instruktion, der kommer

fra Herren: »Den unge Joseph Smith viste os, hvordan man beder på denne måde. Han troede på det løfte, som han læste i Jakobs Brev. Han gik ud i lunden med en tro på, at hans bøn ville blive besvaret. Han ønskede at vide, hvilken kirke han skulle slutte sig til. Han var ydmyg nok til at være rede til at gøre, ligegyldigt hvad han fik at vide, at han skulle gøre. Han bad, som vi skal, og havde da allerede forpligtet sig til at adlyde (*Liahona*, nov. 2003, s. 90).

Moroni 7:12-19. Kristi lys

- Bible Dictionary har følgende forklaring:

»Kristi lys er præcis det, som ordene antyder: Oplystthed, kundskab og en opløftende, forædlende og bevarende indflydelse, der kommer til menneskeheden på grund af Jesus Kristus. Kristus er fx »det sande lys, som oplyser enhver, der kommer til verden« (L&P 93:2; Joh 1:9). Kristi lys udfylder »det uendelige rum« og er det middel, hvorved Kristus er i stand til at være »i alting og er gennem alting og omslutter alting.« Det »giver liv til alting, og »er den lov, hvorved alting bliver styret.« Det er også det »lys, som levendegør« et menneskes forstand (se L&P 88:6-13, 41). På denne måde er Kristi lys forbundet med menneskets samvittighed og hjælper det med at skelne mellem rigtigt og forkert (se Moro 7:12-19).

Kristi lys må ikke forveksles med Helligånden, for Kristi lys er ikke en person. Dets indflydelse går forud for og er en forberedelse til, at man kan modtage Helligånden. Kristi lys vil lede den ærlige sjæl, som »lytter til åndens røst, til at finde det sande evangelium og den sande kirke og derved modtage Helligånden (se L&P 54:46-48)« (»Light of Christ«, s. 725; se også Guide til Skrifterne, »Lys, Kristi lys«; *Tro mod sandheden: Et evangelisk opslagsværk*, 2005, s. 87-88).

- »Samvittigheden er en manifestation af Kristi lys, som sætter os i stand til at dømmes mellem godt og ondt« (*Tro mod sandheden*, s. 88). »Kristi ånd« (Moro 7:16) og »Kristi lys« (v. 18-19) er vendinger fra skriften, der ofte bruges synonymt.

Præsident Boyd K. Packer, præsident for De Tolv Apostles Kvorum, vidnede om, at dette lys er en gave, der vil hjælpe os med at skelne mellem godt og ondt:

»Uanset om dette indre lys, denne kundskab om ret og uret, kaldes for Kristi lys, moral eller samvittighed, kan den få os til at beherske vore handlinger – medmindre vi undertrykker eller kvæler den ...

Enhver mand, kvinde eller barn fra ethvert land, trosamfund eller hudfarve – enhver, uanset hvor de bor, eller hvad de tror på, eller hvad de gør – har i sig det uudslukkelige Kristi lys« (»Kristi lys«, *Liahona*, apr. 2005, s. 9, 10).

- Præsident Joseph Fielding Smith (1876-1972) identificerede nogle forskelle på Helligånden og Kristi lys:

»Helligånden må ikke forveksles med den ånd, som fylder det uendelige verdensrum, og som er allestedsnærværende. Denne anden ånd er upersonlig og har ingen størrelse eller dimensioner; den udgår fra Faderens og Sønnens nærhed og er i alle ting. Når vi taler om Helligånden, bør vi omtale ham som en person og sige »ham« og den anden ånd som »den«, selv om vi også, når vi taler om Helligåndens kraft eller gave, udmærket kan sige »den«.

Helligånden er, således som ny åbenbaring forkynder os, det tredje medlem af Guddommen og er en åndelig person. Følgende udtryk anvendes synonymt: Guds Ånd, Herrens Ånd, Sandhedens Ånd, den Helligånd, Talsmanden; de henviser alle sammen til Helligånden. De samme udtryk anvendes for en stor del i forbindelse med Jesu Kristi Ånd, der også kaldes Sandhedens lys, Kristi lys, Guds Ånd og Herrens Ånd; og dog er de adskilte og særskilte. Der findes en hel del forvirring iblandt os, fordi vi ikke har været påpasselige med at skille dem tydeligt i vore tanker« (*Lærdomme om frelse*, saml. Bruce R. McConkie, 3 bd., 1977-1980, 1:53).

- Guds inspiration gennem Kristi lys er ikke kun begrænset til medlemmer af denne kirke. Kristi lys har påvirket mange verdensledere.

»Det Første Præsidentskab har udtalt:

»De store religiøse ledere i verden som fx Muhammed, Kong Fuzi og reformatorerne, samt filosoffer som Sokrates og Platon modtog en del af Guds lys. Moralske sandheder blev givet dem af Gud til oplysning for hele nationer og for at bringe en højere grad af forståelse til den enkelte ...

Vi tror, at Gud har givet og fortsat vil give alle mennesker tilstrækkelig kundskab til at hjælpe dem på deres vej til evig frelse« (*Statement of the First Presidency regarding God's Love for All Mankind*, 15. feb. 1978)« (James E. Faust, *Den danske Stjerne*, okt. 1980, s. 19).

- Ældste Robert D. Hales fra De Tolv Apostles Kvorum forklarede om en sammenhæng mellem Kristi lys og Helligåndsgaven:

»Vi bringer hver især et lys med til jorden, Kristi lys ...

Ved at anvende Kristi lys til at skelne og vælge det rigtige kan vi blive ledt til et endnu større lys: Helligåndsgaven« (*Liahona*, juli 2002, s. 77).

Moroni 7:17. Inspiration fra uværdige kilder

- Satan har evnen til at give falske åbenbaringer til dem, der forsøger at tvinge eller presse sig til åbenbaring. Kommunikation fra Satan vil altid lede os bort fra Kristus. Præsident Boyd K. Packer har omkring disse falske åndelige budskaber givet følgende råd:

»Vær altid på vagt, så I ikke bedrages af inspirationer fra en forkert kilde. I kan få et forkert åndeligt budskab. Der findes falske ånder såvel som falske engle (se Moro 7:17). Pas på, at I ikke bliver bedraget, for Djævelen kan komme forklædt som en lysets engel.

Vores åndelige og følelsesmæssige jeg er så tæt forbundet, at det er muligt for os at tage fejl af følelsesmæssige impulser og det åndelige. Vi møder af og til mennesker, der tror, at de har modtaget åndelige tilskyndelser fra Gud, selv om disse tilskyndelser enten er følelsesmæssige eller kommer fra den onde« (»Herrens lys«, *Den danske Stjerne*, juli 1983, s. 35).

Moroni 7:19-25. »Gribe fat i alt godt«

- Mormon belærte om, at tro er nøglen til at gribe fat i alt godt (se Moro 7:25). Hjælpeforeningens besøgsbudskab forklarede os, hvordan vi i tro kan »kan gribe fat i alt godt«:

»Opbyggelsen af et personligt vidnesbyrd er et spørgsmål om at ønske og om at træffe valg, der øger vores tro og håb. Når vi ønsker at »gribe fat i alt godt«, må vi nødvendigvis vælge at udføre handlinger, som øger vores tro:

Vi planlægger god tid til bøn.

Vi mindes og fornyr regelmæssigt vore pagter ved at modtage nadveren og ved at besøge templet.

Vi anvender skrifterne som en personlig vejviser, der vejleder os i vore handlinger.

Vi fremmer venskaber med mennesker, som hjælper os med at opbygge vores vidnesbyrd.

Vi gør tjeneste til en del af vores daglige rutine»

(»At holde fast ved alt, hvad der er godt«, *Stjernen*, april 1991, s. 25).

- Søster Michaelene P. Grassli sagde, mens hun tjente i Primarys hovedpræsidentskab, at når vi gør godt, kommer vi på bølgelængde med Gud: »På samme måde kan vi træne vore sanser, så vi kan fornemme vor himmelske Faders vilje med os. Vi træner vore åndelige sanser ved at gøre godt. Vi har lært, at vi »skal granske flittigt i Kristi lys, så [vi] kan kende godt fra ondt; og hvis [vi] vil gribe fat i alt godt og ikke fordømme det, skal [vi] med sikkerhed blive Kristi børn.« (Moro 7:19)» (»Følg ham«, *Stjernen*, jan. 1990, s. 86).

MORONI 7:22-32

Hvordan hjælper principperne, der gennemgås i disse vers, os med at »gribe fat i alt godt«?

Moroni 7:29-31. Betjenende engle

- Ældste Jeffrey R. Holland fra De Tolv Apostles Kvorum forklarede, at Mormons Bog viser, at engle er virkelige:

»Jeg er overbevist om, at et af de mest grundlæggende temaer i Mormons Bog er den rolle, udbredelse og centrale stilling, som engle har i evangeliets historie ...

En af de ting, der bliver af størst vigtighed i vores liv, jo længere tid vi lever, er kendsgerningen af engle samt deres værk og tjenestegerning. Jeg hentyder her ikke alene til englen Moroni, men også til de mere personligt betjenende engle, som er med os og rundt om os, som hjælper os, og hvem er det præcis, som gør det (se 3 Ne 7:18; Moro 7:29-32, 37; L&P 107:20)...

Jeg tror, at vi er nødt til at tale mere om tro på og bære vidnesbyrd om engles betjening, end vi nogle gange gør. De udgør en af Guds store metoder med at vidne gennem sløret, og intet andet dokument i verden belærer så klart og kraftigt om dette princip som Mormons Bog« (»For a Wise Purpose«, *Ensign*, jan. 1996, s. 16-17).

- Ældste Bruce C. Hafen fra De Halvfjerds underviste i, at engle stadig betjener menneskenes børn:

»Disse *usete* engles betjening er blandt de ædleste former for kontakt mellem himlen og jorden og udtrykker stærkt Guds bekymring for os og skænker mærkbar overbevisning og åndelig næring til personer i stor nød ...

Hvornår kommer englene? Hvis vi søger at være værdige, er de os nær, når vi behøver dem mest« (»When Do the Angels Come?«, *Ensign*, apr. 1992, s. 12, 16).

MORONI 7:29-31

Hvad er betjenende engles mission helt specifikt?

Moroni 7:32-39. Tro på Jesus Kristus

- Ældste Richard G. Scott fra De Tolv Apostles Kvorum har rådet os om, hvad det betyder at have tro på Jesus Kristus:

»At opnå urokkelig tro på Jesus Kristus er at fylde sit liv med et strålende lys. Man står ikke længere alene med udfordringer, som man ved, man ikke kan klare på egen hånd, for han har sagt: »Hvis I har tro på mig, skal I have magt til at gøre hvad som helst, jeg anser for tjenligt.« (Moro 7:33; fremhævelse tilføjet).

Hvis du er fortvivlet, plaget af overtrædelse, syg, alene eller desperat og behøver trøst og støtte, så bærer jeg vidnesbyrd om, at Herren vil hjælpe dig, hvis du

omhyggeligt vil adlyde den åndelige lov, hvorved den hjælp er forjættet. Han er din Fader. Du er hans barn. Han elsker dig. Han vil aldrig svigte dig. Jeg ved, at han vil velsigne dig» (*Stjernen*, jan. 1992, s. 100).

Moroni 7:40-44. Håb

- Mormon talte om et håb, der kommer fra eller affødes af tro på Kristus (se Moro 7:40, 42). Håb, centreret omkring Herren Jesu Kristi liv og mission, har kraft til at hæve os over enhver modgang, vi måtte møde. Præsident James E. Faust (1920-2007) fra Det Første Præsidentskab har undervist i, at håb bringer fred i et uroligt liv:

»Der er kolossale kilder til håb, der ligger ud over vore egne evner, lærdom, styrke og kapacitet. Blandt dem er Helligåndsgaven. På grund af de vidunderlige velsignelser, der er knyttet til dette medlem af Guddommen, kan vi komme til at kende sandheden af alt» (Moro 10:5).

Tro er et anker for vores sjæl. Jeg kender ingen, som ikke har brug for håb – ung eller gammel, stærk eller svag, rig eller fattig. I Eters Bog bliver vi mindet om, at »... den, der tror på Gud, *med vished [kan] håbe* på en bedre verden, ja, en plads ved Guds højre hånd, hvilket håb kommer af tro og udgør et anker for menneskenes sjæl, som vil gøre dem sikre og standhaftige, altid rige på gode gerninger til at herliggøre Gud» (Eter 12:4; fremhævelse tilføjet) ...

Alle har udfordringer og vanskeligheder i denne tilværelse. Det er en del af vores jordiske prøve. Årsagen til nogle af disse prøvelser kan ikke let forstås undtagen på troens og håbets grundlag, fordi der ofte ligger en større hensigt bag, som vi ikke altid forstår. Fred kommer som resultat af håb» (*Liahona*, jan. 2000, s. 70).

- Ældste Joseph B. Wirthlin (1917-2008) fra De Tolv Apostles Kvorum underviste os i, at vi kan have håb, fordi vi altid har adgang til guddommelig hjælp: »Selv når modstanderens vinde raser, forankrer vor Fader os til vores håb. Herren har lovet: »Jeg vil ikke efterlade jer faderløse» (Joh 14:18), og han »vil hellige dine trængsler til gavn for dig» (2 Ne 2:2). Vi kan, selv når prøvelserne synes overvældende, blive styrket og opleve håb gennem Herrens sikre løfte: »Vær ikke bange, og lad jer ikke skræmme ... for det er ikke jeres kamp, men Guds» (2 Krøn 20:15)» (*Liahona*, jan. 1999, s. 30).

Moroni 7:43-44. »Sagtmodig og ydmyg af hjertet«

- Biskop H. David Burton fra Det Præsiderende Biskopråd beskrev dyderne og processen med at opnå sagtmodighed: »Sagtmodighed er afgørende for at blive mere kristuslignende. Uden sagtmodighed kan vi ikke udvikle andre vigtige dyder såsom tro, håb og tillid. Mormon skrev: »Ingen, uden de sagtmodige og ydmyge af hjertet, finder nåde for Gud» (Moro 7:44). At tilegne sig sagtmodighed er en proces. Vi bliver bedt om dagligt at tage korset op (se Luk 9:23). Vi bør ikke kun tage korset op en gang i mellem. Mere sagtmodighed er ikke det samme som svaghed, men det er »at fremstille selvet i en tilstand af *venlighed* og *mildhed*. Det afspejler vished, styrke og balance; det afspejler en sund selvagtelse og ægte selvbeherskelse» (Neal A. Maxwell, »Meekly Drenched in Destiny», i *Brigham Young University 1982-83 Fireside and Devotional Speeches*, 1983, s. 2). Mere sagtmodighed tillader os at blive undervist af Ånden» (*Liahona*, nov. 2004, s. 99).

Moroni 7:44. Tro, håb og næstekærlighed

- Ældste M. Russell Ballard fra De Tolv Apostles Kvorum forklarede sammenhængen mellem de væsentlige sandheder tro, håb og næstekærlighed:

»Apostlen Paulus lærte os, at tre guddommelige principper danner en grundvold, hvorpå vi kan bygge vores liv. De er tro, håb og kærlighed (se 1 Kor 13:13). Tilsammen støtter de os ligesom benene på en skammel med tre ben. Hvert princip er betydningsfuldt i sig selv, men hver af dem spiller også en vigtig støttende rolle. De er hver især ufuldstændige uden de andre. Håb hjælper troen med at udvikle sig. Tilsvarende vækker sand tro også håb. Når vi begynder at miste håbet, vakler vi også i omfanget af vores tro. Principperne tro og håb i samarbejde skal ledsages af kærlighed, der er det største af alt. Ifølge Mormon er »næstekærligheden ... Kristi rene kærlighed, og den varer ved for evigt» (Moro 7:47). Det er den fuldendte tilkendegivelse af vores tro og håb.

Tilsammen vil disse tre evige principper hjælpe os med at få det evige perspektiv, som vi har brug for, når vi står over for livets vanskeligste udfordringer, bl.a. de profeterede prøvelser i de sidste dage. Virkelig tro skaber håb til fremtiden; den gør det muligt at se udover os selv og vores nuværende bekymringer. Styrket af håb påvirkes vi til at udvise Kristi rene kærlighed gennem

lydighed og kristne gerninger i hverdagen» (*Stjernen*, jan. 1993, s. 33).

- Ældste Neal A. Maxwell (1926-2004) fra De Tolv Apostles Kvorum forklarede, hvordan egenskaberne tro, håb og næstekærlighed er fuldstændig knyttet til Jesus Kristus:

»Ikke overraskende har tresomheden tro, håb og kærlighed, som fører os til Kristus, en stærk og konvergerende sammenhæng: Troen er på Herren Jesus Kristus, håbet er i hans forsoning, og kærligheden er »Kristi rene kærlighed« (se Eter 12:28; Moro 7:47). Hver af disse egenskaber kvalificerer os til det celestiale rige (se Moro 10:20-21; Eter 12:34). Hver af dem kræver først og fremmest, at vi er ydmyge og sagtmødige (se Moro 7:39-43).

Tro og håb påvirker konstant hinanden, og man kan ikke altid adskille dem eller sige, hvad der kommer først. Selv om håb heller ikke er fuldkommen kundskab, så er de forventninger, håbet vækker, helt sikkert virkelige (Eter 12:4; se også Rom 8:24; Hebr 11:1; Alma 32:21). I den genoprettede teologis geometri har håbet en større omkreds end tro. Hvis troen vokser, vil håbets omkreds strække sig tilsvarende længere» (*Stjernen*, jan. 1994, s. 33).

Moroni 7:44-48. Næstekærlighed: Kristi rene kærlighed

- Nogle ser næstekærlighed som noget, vi selv kan opnå ved en ihærdig indsats og specifikke handlinger. Det kræver imidlertid hjælp og velsignelser fra vor himmelske Fader at opnå Kristi kærlighed. Profeten Mormon opfordrede os til at søge næstekærlighed og til at bede »til Faderen med hjertets hele styrke«, så denne kærlighed må blive »skænket alle, som er hans Søns, Jesu Kristi, sande tilhængere« (Moro 7:48).

Ældste Robert J. Whetten fra De Halvfjerds forklarede: »Kristuslignende kærlighed er, ligesom tro, en åndelig gave, som skænkes i overensstemmelse med principperne for personlig retskaffenhed og vores lydighed mod de love, ifølge hvilken den er forjættet. Og ligesom med tro må man udøve kærlighed for at den kan vokse« (*Liahona*, juli 1999, s. 34-35).

- Ældste Dallin H. Oaks beskrev næstekærlighed, og hvad man må gøre for at opnå den: »Næstekærlighed,

»Kristi rene kærlighed« (Moro 7:47), er ikke en *handling*, men en *tilstand*. Man tilegner sig næstekærlighed gennem en række handlinger, der fører til en omvendelse. Næstekærlighed er noget, man bliver. Derfor, som Moroni kundgjorde, »medmindre menneskene *nærer* næstekærlighed kan de ikke arve det sted, som du har beredt i din Faders boliger« (Eter 12:34; fremhævelse tilføjet)» (*Liahona*, jan. 2001, s. 42).

- Ældste Jeffrey R. Holland har undervist i, hvorfor næstekærlighed er en så stor velsignelse i vores liv:

»Den mere omfattende definition på »Kristi rene kærlighed« er imidlertid ikke det, som vi som kristne forsøger at vise hinanden, og som i høj grad mislykkes, men i stedet det, som det fuldstændig lykkedes Kristus at vise os. *Sand* kærlighed er kun vist én gang. Den vises fuldkomment og rent i Kristi ufejlbarlige, endelige og forsonende kærlighed til os. Det er Kristi kærlighed til os, som »er langmodig og er venlig og misunder ikke.« Det er hans kærlighed til os, som ikke er »opblæst ... ikke let ophidset, tænker ikke ondt.« Det er Kristi kærlighed til os, som »tåler alt, tror alt, håber alt og udholder alt.« Som det er demonstreret i Kristus varer næstekærlighed ved for evigt. Det er den kærlighed – hans rene kærlighed til os – uden hvilken vi ville være intet, uden håb og de mest elendige af alle mænd og kvinder. De, som findes i besiddelse af velsignelserne ved hans kærlighed i de sidste dage – forsoningen, opstandelsen, evigt liv, evigt løfte – vil det i sandhed være vel med.

Dette begrænser ikke på nogen måde befalingen om, at vi skal forsøge at opnå denne form for kærlighed til hinanden ... Vi bør forsøge at være mere konstante og urokkelige, mere langmodige og venlige, mindre misundelige og opblæste i vores forhold til andre. Som Kristus levede, bør vi leve, og som Kristus elskede, således bør vi elske. Men »Kristi *rene* kærlighed«, som Mormon talte om, er præcis det – Kristi kærlighed. Med denne guddommelige gave, som forløsningen giver, har vi alt; uden den har vi intet og er i sidste instans intet, undtagen til sidst »djævl, engle for en djævel« (2 Ne 9:9).

Livet har sin andel af frygt og fejltrin. Sommetider formår vi det ikke. Sommetider svigter andre os, eller økonomien, virksomheder eller samfundet svigter os.

Men der er en ting, som i tid og al evighed, *ikke* svigter os – Kristi rene kærlighed ...

Miraklet ved Kristi kærlighed både frelser og forandrer os. Hans forsonende kærlighed frelser os fra død og helvede såvel som fra kødelig, sanselig og djævelsk adfærd. Den forløsende kærlighed forandrer også sjælen, hæver den over faldne standarder til noget langt mere ædelt, langt mere helligt. Derfor må vi 'holde fast ved næstekærlighed' – Kristi rene kærlighed til os og vores ihærdige indsats hen mod ren kærlighed til – ham og til alle andre – for uden den er vi intet, og vores plan for evig lykke er fuldstændig knust. Uden Kristi forløsende kærlighed i vores tilværelse, formår ingen andre egenskaber – selv dyder og eksemplariske gode gerninger – ikke at føre os til frelse og glæde« (*Christ and the New Covenant*, 1977, s. 336-337).

Moroni 7:48. Bed »med hjertets hele styrke«

- Moroni 7:48 fortæller os, hvordan næstekærlighed kommer til en person, der hele tiden beder »med hjertets hele styrke«, hvilket betyder, at de ønsker det mere end noget andet. Denne inderlige form for bøn vil bringe resultater, også når man beder om andre ting. Præsident Spencer W. Kimball (1895-1985) understøttede os i, at inderligheden af vore bønner vil påvirke vores familie: »I vores familiekreds vil vore børn lære, hvordan de skal tale til deres himmelske Fader ved at lytte til forældrene. De vil snart se, hvor dybt følt og ærlige vore bønner er. Hvis vores bøn er forjaget, ja nærmer sig et tankeløst ritual, så vil de også se dette. Vi bør hellere som familier og enkeltpersoner gøre,

som Mormon indtrængende anmoder os om: »Derfor, mine elskede brødre, bed til Faderen med hjertets hele styrke« (Moro 7:48)« (»Bed altid«, *Den danske Stjerne*, mar. 1982, s. 2-3).

Overvej

- Nævn de kriterier, der står i Moro 7, som hjælper os til at afgøre, hvad der er godt, og hvad der er ondt.
- Hvorfor er næstekærlighed den største gave af alle? (Moro 7:46).
- Hvilken forskel gør din indstilling og hensigt, når du tjener andre?

Forslag til opgaver

- Skriv med udgangspunkt i de egenskaber, som nævnes i Moroni 7:45 og Mormons opfordring i Moroni 7:48 en kort beskrivelse af, hvad du kan gøre for at forøge næstekærligheden i dit liv.

Indledning

Hvad forventes der af trofaste medlemmer af Kirken i en tid, hvor mange af Kristi disciple vender ryggen til retskaffenhed for at forfølge verdens fristelser? Præsident Ezra Taft Benson (1899-1994) forklarede: »I det sidste brev fra Mormon til hans søn, Moroni, giver han nogle råd, som er anvendelige i vor tid. Både far og søn så hele den kristne civilisation falde, fordi folk ikke ville tjene guden i deres land, selvste Jesus Kristus. Mormon skrev: »Og se, min elskede søn, lad os på trods af deres hårdhed arbejde flittigt; for hvis vi hørte op med at arbejde, blev vi bragt under fordømmelse; for vi har et arbejde at udføre, mens vi er i denne bolig af ler, så vi kan besejre fjenden af al retfærdighed og hvile vor sjæl i Guds rige« (Moro 9:6). I og jeg har et lignende arbejde at udføre lige nu – vi skal besejre fjenden og finde hvile for vore sjæle i riget« (Stjernen, jan. 1988, s. 79).

Ved afslutningen af Mormons Bog forkynder den forsoningens kraft og viser Mormons trofasthed over for retfærdighedens sag, selv da nefitterne hastigt faldt ned i dyb ugudelighed. Mormons breve til sin søn Moroni viser de uundgåelige resultater af synd, og hvordan det, at de »ikke længere har evnen til at føle«, fører til ubeskrivelig ugudelighed. Kapitlerne 8-9 i Moroni giver et værdifuldt indblik i betydningen af at leve i henhold til evangeliets første principper og ordinancer.

Kommentar

Moroni 8:1-8. Dåb af små børn forbydes

- Moroni 8 indeholder et brev, som Moroni modtog fra sin far Mormon, der besvarer spørgsmålet om, hvorvidt små børn har behov for dåb. Læg mærke til, at kilden til Mormons svar på dette doktrinære spørgsmål var direkte åbenbaring fra Herren til ham (se Moro 8:7). Dåbsordinancen er »til syndernes forladelse« (L&P 49:13). Men små børn har ingen synder. De er faktisk ikke i stand til at synde, og Satan kan heller ikke friste dem, som Lære og Pagter forklarer:

»Små børn er forløst ved min Enbårne fra verdens grundlæggelse;

derfor kan de ikke synde, for der er ikke givet Satan magt til at friste små børn, førend de begynder at skulle stå til regnskab for mig« (L&P 29:46-47).

Herren har fastsat alderen, hvor ansvarlighed begynder – til otte år (se JSO, 1 Mos 17:11; L&P 68:25). De, der døber spædbørn for at fjerne den oprindelige synd, eller Adams forbandedelse, som nogle kalder den, gør det uden en korrekt forståelse af Gud og hans plan (se Moro 8:8).

MORONI 8:3.

Hvordan viser dette vers en retfærdig fars kærlighed til sin søn? Hvordan er dette vers et forbillede på Kristus-centrerede forhold?

Moroni 8:8. »Loven om omskærelse er afskaffet«

- Gud erklærede til Abraham: »Og jeg vil oprette en omskærelsespagt med dig, og det skal være min pagt mellem mig og dig og dine efterkommere efter dig i slægt efter slægt, så du for evigt kan vide, at børn ikke skal stå til regnskab over for mig, førend de er otte år gamle« (JSO, 1 Mos 17:11). Gud erklærede endvidere til Abraham, at omskærelse var »tegn på pagten mellem mig og jer« (1 Mos 17:11). Men frafaldets ånd førte imidlertid mange mennesker forud til at tro, at omskærelse var nødvendigt for at gøre drengebørn hellige.

Omskærelsesloven var ikke beregnet til at vare for evigt. Frelserens ord blev åbenbaret til Mormon: »Loven om omskærelse er afskaffet ved mig« (Moro 8:8). Lære og Pagter forklarer, hvorfor loven om omskærelse blev afskaffet (se L&P 74:2-7).

Moroni 8:9-15. At døbe små børn »er højtidelig bespottelse over for Gud«

- Mormon fordømte strengt skikken med spædbarnsdåb. Han erklærede, at det var »højtidelig bespottelse

over for Gud, hvis I døber små børn« (Moro 8:9). Profeten Joseph Smith (1805-1844) underviste i, at dåb af små børn fornægter Guds karakter og den frelsende kraft i Jesu Kristi forsoning: »Læren om at døbe små børn, eller stænke vand på dem, for at de ikke skal lide i helvede, er en lære, der ikke er sand, ikke finder støtte i skrifterne og ikke er i overensstemmelse med Guds karakter. Alle børn er forløst ved Jesu Kristi blod, og det øjeblik, børn forlader denne verden, føres de til Abrahams skød« (*Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 236).

Moroni 8:22-24. »Dem, der ikke har loven«

- Mange mennesker lever og dør uden nogensinde at kende Kristi lov. Sådanne personer bliver undervist i evangeliet i åndeverdenen. Der får de mulighed for at udøve tro og omvende sig fra deres synder. Levende stedfortrædere udfører her på jorden de nødvendige ordinancer på deres vegne, og frelsens velsignelser kan blive deres.

© 1985 Robert Barnett

De, der ikke er i stand til at forstå evangeliet bliver ikke regnet som ansvarlige. De er ligesom små børn »levende i Kristus« (Moro 8:12; se også L&P 29:49-50).

Præsident Joseph Fielding Smith (1876-1972) forklarede: »De er forløst uden dåb og vil komme i Guds

celestiale rige, hvor vi tror, at de får deres evner eller andre mangler gengivet i henhold til Faderens nåde og retfærdighed« (*Answers to Gospel Questions*, komp. Joseph Fielding Smith jun., 5 bd., 1957-1966, 3:21).

Moroni 8:25-26. »Sagtmodighed og ydmyghed af hjertet«

- Mormon beskrev en sammenhæng mellem tro på Kristus, omvendelse, dåb, Helligåndsgaven og forladelse for synder. Han underviste i, at sagtmodighed og ydmyghed af hjertet kommer med tilgivelsen af synder.

Ældste Francisco J. Vinås fra De Halvfjerds beskrev nogle egenskaber ved personer, der er sagtmodige og ydmyge af hjertet. »Den person, som opnår ydmyghed

og sagtmodighed, og som nyder Helligåndens fællesskab, nærer ikke noget ønske om at såre eller skade andre og føler sig heller ikke påvirket af andres fornærmelser. Han vil behandle sin ægtefælle og sine børn med kærlighed og respekt og vil have et godt forhold til alle, som han omgås. Når han indtager lederstillinger i Kirken, vil han anvende de samme principper som hjemme, og viser dermed, at der ikke er nogen forskel mellem det menneske, som han er, når han er inden for sit hjems egne vægge, og den person, som han er i sit forhold til andre medlemmer af Kirken« (*Liahona*, maj 2004, s. 39-40).

MORONI 8:26

Hvordan leder forladelse for synder til at føle Helligånden? Hvordan kan vi bedre fastholde Helligånden, når vi først har fået den?

Moroni 8:28-29. »Ånden er hørt op med at kæmpe med dem«

- Ældste Bruce R. McConkie (1915-1985) fra De Tolv Apostles Kvorum forklarede, at mænd og kvinder mister Helligåndens ledsagelse, hvis de afviser evangeliets lys og kundskab: »Mange vælger at følge kødets veje og gå imod Åndens tilskyndelser. Det er muligt at forhærde sin samvittighed til et punkt, hvor Ånden trækker sin indflydelse tilbage, og et menneske ikke længere kender til eller er ligeglad med alt, der er hæderligt og opløftende. »For min Ånd skal ikke stedse kæmpe med mennesket, siger Hærskarers Herre: (L&P 1:33)« (*A New Witness for the Articles of Faith*, 1985, s. 260).

Moroni 9:3-5. Vrede

- Mormon skrev, at nefitterne ville skælve og blive vrede (se Moro 9:4) på ham, når han talte Guds ord ligefremt til dem. En sådan reaktion stemmer med andre eksempler i skrifterne på dem, der har forhærdet deres hjerte over for retfærdighedens principper. Jereditterne afviste Eter og søgte at slå ham ihjel (se Eter 13:22). Jerusalems indbyggere stræbte efter Lehis liv (se 1 Ne 1:19-20). De uretfærdige i Ammonihah var så vrede, at de brændte de troende og alle deres hellige bøger (se

Alma 14). Reaktionen på Guds ord viser en fremskrednen tilstand af ugudelighed, som ofte kommer før den fuldstændige ødelæggelse af byer eller samfund.

- Mange mennesker tror i vore dage, at de er ofre for deres egen vrede. Ældste Lynn G. Robbins fra De Halvfjerds forklarede, at vi er i stand til at vælge, om vi skal reagere med vrede eller ej:

»En snedig del af Satans plan går ud på at skille vrede fra handlefrihed og få os til at tro, at vi er ofre for en følelse, som vi ikke kan styre. Vi hører folk sige: »Jeg mistede besindelsen.« At miste besindelsen er et interessant ordvalg, som bruges flittigt. At »miste noget« antyder, at man »ikke mente det«, at det var »et uheld«, »ufrivilligt«, »ikke ens ansvar«, man var måske skødesløs, men ikke ansvarlig for det.

»Han gjorde mig rasende.« Det er en anden vending, vi ofte hører, og som også antyder en mangel på kontrol eller handlefrihed. Det er en myte, som må tilbagevises. Ingen gør os rasende. Andre gør os ikke vrede. Der er ikke tale om tvang. At blive vred er et bevidst valg, en beslutning; derfor kan vi træffe det valg ikke at blive vred. Vi vælger!

Til dem, der siger: »Men jeg kan ikke gøre for det,« svarer forfatteren William Wilbanks: »Sludder!«

»Aggression ... undertrykkelse af vrede, at tale ud om det, at råbe og skribe,« det er alt sammen tillærte strategier, som vi bruger til at gøre noget ved vores vrede. »Vi vælger den, som tidligere har vist sig mest effektiv for os. Har I nogensinde lagt mærke til, hvor sjældent vi mister besindelsen, når vi er vrede på vores chef, men hvor ofte vi gør det, når vi føler os generet af en ven eller slægtning?« (»The New Obscenity«, *Reader's Digest*, dec. 1988, s. 24; fremhævelse tilføjet)« (*Stjernen*, juli 1998, s. 84).

Moroni 9:5. Kærligheden går tabt

- Et af de tragiske resultater af vrede og ugudelighed er tabet af Ånden. Når det sker, viser Mormons Bog tydeligt, at man mister evnen til at elske andre. Det var tilfældet blandt de ugudelige nefitter. Denne mangel på kærlighed fører bl.a. til skilsmisse, misbrug og svigt, som alle er voldsomme problemer i vore dage.

Ældste David E. Sorensen fra De Halvfjerds' Præsidium forklarede, hvordan vi kan opleve at miste kærligheden

i vores hjem: »I meget af dagens populære kultur hånes dyderne tilgivelse og venlighed, mens der opmuntres til latterliggørelse, vrede og hård kritik. Hvis vi ikke passer på, kan vi blive fanget af disse vaner i vore egne hjem og familier og hurtigt komme til at kritisere vores ægtefælle, vore børn og de øvrige familiemedlemmer. Lad os ikke såre dem, som vi elsker, med en selvsk kritik! I vores familier kan små uoverensstemmelser og lidt kritik, hvis vi ikke standser det, ødelægge forholdet og udvikle sig til en fremmedgørelse, ja endog til misbrug og skilsmisse. I stedet må vi ... »skynde« os med at standse diskussionen, lægge latterliggørelsen væk, glemme kritikken og gøre os fri af fordømmelse og vrede. Vi kan ikke tillade en sådan farlig vrede at slå rod – end ikke en eneste dag« (*Liahona*, maj 2003, s. 11-12).

MORONI 9:6.

Hvad sagde Mormon, at resultatet ville blive, hvis han og Moroni »hørte op med at arbejde«? Hvad lærer det os om at være udholdende i vanskelige tider?

Moroni 9:9. Kyskhed og dyd er »kært og dyrebart, mere end alt andet«

- Profeten Mormon bemærkede, at kyskhed og dyd er »yderst kært og dyrebart, mere end alt andet« (Moro 9:9). Præsident Gordon B. Hinckley (1910-2008) understøttede i betydningen af at forblive kysk:

»Og nu nogle få ord om det mest almindelige og det vanskeligste af alle de problemer, som I unge mænd og unge piger står over for. Det er forholdet, som I har til hinanden. I beskæftiger jer med det stærkeste af alle

menneskelige instinkter. Måske er det kun viljen til at overleve, som overgår den.

Herren har gjort os tiltrækkende for hinanden i en meget væsentlig hensigt. Men selve denne tiltrækning bliver som en krudttønde, hvis den ikke kontrolleres. Den er vidunderlig, når den håndteres rigtigt. Den er livsfarlig, hvis man mister herredømmet ...

Mine kære unge venner, med hensyn til sex ved I, hvad der er rigtigt. I er klar over, når I er på gyngende grund, hvor det er så let at snuble og glide ned i overtrædelsens faldgrube. Jeg bønfalder jer om at være forsigtige, om at træde tilbage i sikkerhed fra syndens klint, som det er så let at falde ned fra. Bevar jer selv rene fra seksuelle overtrædelsers mørke og skuffelse. Gå i solskinet fra den fred, der kommer af lydighed over for Herrens befalinger.

Hvis der nu er nogen, som har overskredet grænsen, og som allerede er overtrådt, er der så noget håb for jer? Selvfølgelig er der det. Hvor der er sand omvendelse, vil der være tilgivelse. Denne proces begynder med bøn. Herren har sagt: »Se, den, der har omvendt sig fra sine synder, ham er de tilgivet, og jeg, Herren, husker ikke mere på dem« (L&P 58:42). Del jeres byrde med jeres forældre, hvis I kan. Og bekend endelig til jeres biskop, som står parat til at hjælpe jer« (»En profets råd og bøn for ungdommen«, *Liahona*, apr. 2001, s. 38-39).

- Hvis du har været offer for seksuelt misbrug, så være forvisset om, at du ikke har overtrådt kyskhedsloven. Ældste Richard G. Scott fra De Tolv Apostles Kvorum forklarede:

»Jeg bevidner højtideligt, at når en andens handling i form af vold, perversitet eller incest sårer dig frygteligt imod din vilje, er du ikke ansvarlig og må ikke føle dig skyldig. Du kan få ar efter misbrug, men de ar behøver ikke at være permanente. I den evige plan, efter Herrens tidsplan, kan disse sår heles, når du gør din del ...

Hvis du bliver misbrugt nu eller tidligere er blevet det, så søg hjælp nu ...

Tal med din biskop i fortrolighed. Hans kaldelse giver ham mulighed for på dine vegne at virke som et redskab

for Herren. Han kan give dig en lærdomsmæssig baggrund, som kan lede til din helbredelse. Forståelse og anvendelse af evige love fører til den helbredelse, du behøver. Han har ret til at blive inspireret af Herren på dine vegne. Han kan bruge præstedømmet til at velsigne dig« (*Stjernen*, juli 1992, s. 32).

Moroni 9:18-20. »Ikke længere har evnen til at føle«

- Mormon beskrev deres folks ynkelige åndelige tilstand for sin søn Moroni. Han mindede Moroni om, at de var »uden principper og ikke længere har evnen til at føle« (Moro 9:20). Ældste Neal A. Maxwell (1926-2004) fra De Tolv Apostles Kvorum forklarede, at manglende reaktion på Helligåndens tilskyndelser og manglende overholdelse af Guds befalinger kan føre os til denne tilstand:

»Vores evne til at føle kontrollerer på mange måder vores adfærd, og ved passivitet, når vore følelser tilskynder os til at gøre godt, døver vi den evne til at føle. Det var Jesu bemærkelsesværdige åbenhed over for behov hos dem omkring ham, der gjorde det muligt for ham at reagere med handling.

På den modsatte side af det åndelige spektrum er der personer som Nefis vildfarne brødre; Nefi bemærkede deres stadig mindre åbenhed over for alt åndeligt: »Gud ... har talt til jer med en stille, sagte røst, men I havde ikke længere evnen til at føle, så I kan ikke føle hans ord« (1 Ne 17:45).

Når vi bliver for hårdhjertede på grund af fejltrin, vælter vores åndelige antenne, og vi glider uden for menneskelig rækkevidde. Det kan ske for hele civilisationer. Mormon bemærker i sin beklagelse til sin søn Moroni det nefitiske samfunds nedbrydelse. Symptomerne omfatter en ugudelighed så stor, at Mormon beskrev sit folk som værende uden »evnen til at føle« (Moro 9:20). Apostlen Paulus beklagede den destruktive udsvævelse blandt Kirkens medlemmer i Efesos, fordi de havde udviklet så stor ufølsomhed i deres begær, at de var afstumpede (se Ef 4:19). Et sex-fikseret samfund kan ikke rigtig sætte sig ind i dets lidende borgeres behov, fordi det i stedet for at udvikle en kærlighed, der ser udad, gør mennesker egoistiske og indadrettede. Uimodtagelighed for

tilskyndelser fra Guds stille og sagte røst betyder også, at vi har ører, men kan ikke høre, ikke blot tilskyndelser fra Gud, men også menneskers bønner« (*A Time to Choose*, 1972, s. 59-60).

- Præsident Boyd K. Packer, præsident for De Tolv Apostles Kvorum, advarede os mod en moderne og tiltagende tendens, som også leder til at miste Ånden:

Verden bliver mere og mere støjende. Tøj, soignering og opførelse er friere, mere skødesløs og mere sjusket. Kendetegnende for narkokulturen er grov musik med obskøne tekster, som blæses ud af højttalere, mens lys blinker i vanvittige farver. Variationer over dette tema er ved at blive alment godkendte og påvirker vore unge ...

Denne tendens til mere støj, mere spænding, mere strid og splid, mindre tilbageholdenhed, mindre værdighed, mindre formalitet er ikke noget tilfældigt eller uskyldigt eller uskadeligt.

En hærførers første befaling, når han indleder en militær invasion, er at lamme kommunikationskanalerne hos dem, han har til hensigt at besejre.

Manglende ærbødighed er lige noget, der harmonerer med modstanderens hensigter ved at afspærre de fintmærkende kanaler for åbenbaring i både sind og ånd« (se *Stjernen*, jan. 1992, s. 25).

Moroni 9:25). »Håbet om hans herlighed«

- Ældste Neal A. Maxwell forklarede, at det håb, som Mormon talte om, er forbundet med tro på Herren Jesus Kristus:

»Vores dagligdags brug af ordet *håb* omfatter, at vi håber, at nå vores bestemmelsessted til rette tid. Vi håber, at verdensøkonomien vil blive bedre. Vi håber på besøg fra en af vore kære. Det er typisk vore oprigtige, men kortsigtede forhåbninger.

Vore skuffelser er ofte følgen af vore svigtede, kortsigtede forhåbninger. Jeg vil i stedet tale om behovet for det største håb.

Det største håb er en helt anden sag. Det knytter sig til Jesus og hans forsonings velsignelser. Velsignelser, der medfører den altomfattende opstandelse og den dyrebare mulighed for derved at udøve frigørende omvendelse, som gør det muligt for os at have det, som skrifterne kalder »et fuldkommen klart håb« (2 Ne 31:20).

Moroni bekræftede: »Og hvad er det, I skal håbe på? Se, jeg siger jer, at I skal have håb ... ved Kristi forsoning« (Moro 7:40-41; se også Alma 27:28). Virkeligt håb er derfor ikke forbundet med det foranderlige, men derimod med det udødelige og evige!« (*Liahona*, jan. 1999, s. 70).

Moroni 9:26). Nåden fra Gud Faderen og Herren Jesus Kristus

- Mormon vidste, at Moroni stod over for overvældende udfordringer på grund af nefitternes ugudelighed. Ikke desto mindre vidste Mormon også, at Moroni kunne udholde det med hjælp fra guddommelig nåde. *Tro mod sandheden* forklarer, at nåde giver styrke til at holde ud i livets daglige kamp:

»Ordet *nåde*, henviser, således som det er brugt i skrifterne, hovedsagelig til den guddommelige hjælp og styrke, som vi modtager gennem Herren Jesu Kristi forsoning ...

Udover at modtage nåde til din endelige frelse har du også behov for denne magtfulde kraft hver dag i dit liv. Efterhånden som du kommer din himmelske Fader nærmere i flid, ydmyghed og sagtmodighed, løfter og styrker han dig ved sin nåde« (*Tro mod sandheden: Et evangelisk opslagsværk*, 2005, s. 108-109).

Overvej

- Hvilke kraftige vendinger brugte Mormon til at fordømme skikken med dåb af nyfødte? (se Moro 8). Hvorfor tror du, at han havde så stærke følelser?
- Hvis lamanitterne og nefitterne nu var næsten lige ugudelige, hvorfor blev lamanitterne så ikke også udryddet? (se Moro 8:27-29).
- Hvilke gradvise trin nævnt af Mormon i kapitlerne 8-9 førte til nefitternes endelige fordærv? Hvordan kan vi undgå frafald og ugudelighed i vores eget liv?

Forslag til opgaver

- Skriv et afsnit, der forklarer de lærdomsmæssige årsager til, at spædbørn ikke behøver dåb (se Moroni 8:4-23).
- Forbered en tale eller lektion om emnet: »Hvordan kan vi holde ud i retskaffenhed, når vi er omgivet af ugudelighed?« Brug principper og lærdomme fra Moroni 8-9.

Indledning

Moroni afsluttede sine skrivelser ved at gennemgå tre vigtige principper med sine læsere. Det første fokuserer på behovet for at lære og have et vidnesbyrd om sandhederne, der står i denne hellige optegnelse. Det andet er en opfordring til at forstå og erhverve de åndelige gaver, der er tilgængelige for os. Endelig bønfalder han hver enkelt om at komme til Kristus og blive fuldkommen i ham.

Når du afslutter dette studium af Mormons Bog, så se efter disse principper. Få selv et vidnesbyrd om sandheden af bogen ved at følge Moronis løfte (se Moro 10:3-5). Lær om Åndens gaver og søg at udvikle dem, som Herren har givet dig. Og søg til sidst gennem dine gerninger at vise, at du dagligt stræber efter at komme til Kristus.

Husk, at profeten Joseph Smith (1805-1844) erklærede: »Jeg fortalte brødrene, at Mormons Bog var den mest korrekte bog på jorden og vor religions slutsten, og et menneske ville komme Gud nærmere ved at efterleve dens forskrifter end ved nogen anden bog« (Profeten Joseph Smiths lærdomme, s. 232; Indledningen til Mormons Bog).

Kommentar

Moroni 10:3. »Når I læser dette«

- Ældste Gene R. Cook talte, mens han tjente som medlem af De Halvfjerds, om vigtigheden af at grunde over Guds nåde som et middel til at opnå større tro og ydmyghed:

»De sidste fem ord i Moroni 10:3 rummer en væsentlig opfordring – »grunder over det i hjertet.« Hvad henviser »det« til – det, vi skal grunde over? Det er, »hvor barmhjertig Herren har været mod menneskenes børn fra Adams skabelse helt op til den tid, da I modtager dette. Vi skal huske, hvor kærlig, forudseende, god og tilgivende vor himmelske Fader har været mod os.

Hvad sker der normalt, når vi begynder at grunde over, hvor nådig Herren har været over for menneskeheden? For os personligt? Hvad sker der, når vi tæller vore velsignelser, eller måske de synder, som vi må bede om hans tilgivelse for, og erkender hans hånd i vores personlige liv? Er det så ikke sandt, at vores hjerte vender

sig til Herren i kærlighed og taknemlighed? Vokser vores tro og ydmyghed? Ja, og det er efter min mening virkningen af v. 3 – at følge rådet deri, det hjælper os til at blive mere ydmyge, mere villige og rede til at modtage ny information og kundskab med et åbent sind« (»Moroni's Promise«, *Ensign*, apr. 1994, s. 12).

Moroni 10:4-5. Få et vidnesbyrd om Mormons Bog

- Præsident Boyd K. Packer, præsident for De Tolv Apostles Kvorum, fortalte om den proces, han gennemgik for at få et åndeligt vidnesbyrd om Mormons Bog:

»Da jeg første gang læste Mormons Bog fra først til sidst, læste jeg løftet om, at hvis jeg ville spørge »Gud, den evige Fader, i Kristi navn, om ikke [det, jeg havde læst, var] sandt; og hvis [jeg] spørger af et oprigtigt hjerte, med oprigtig hensigt, idet [jeg] har tro på Kristus, så vil han tilkendegive sandheden af det for [mig] ved Helligåndens kraft« (Moro 10:4). Jeg prøvede at følge disse retningslinjer, som jeg forstod dem.

Hvis jeg havde forventet, at en storslået tilkendegivelse skulle komme med det samme som en overvældende oplevelse, så skete det ikke. Ikke desto mindre følte det godt, og jeg begyndte at tro ...

Jeg lærte, at alle, overalt, kunne læse Mormons Bog og modtage inspiration ...

Min erfaring er, at et vidnesbyrd ikke kommer væltende lige pludseligt. Det vokser snarere ...

Vær ikke skuffet, hvis I har læst og genlæst og endnu ikke har modtaget et stærkt vidnesbyrd. I er måske i nogen grad som de disciple, der omtales i Mormons Bog, som var fyldt med Guds kraft i stor herlighed, »og de vidste det ikke« (3 Ne 9:20).

Gør jeres bedste« (*Liahona*, maj 2005, s. 6-8).

- Ældste Bruce R. McConkie (1915-1985) fra De Tolv Apostles Kvorum tilbød mere indblik i, hvordan man får

et vidnesbyrd om Mormons Bog ved at grunde over et spørgsmål, mens man læser:

»Der findes også en anden og mere enkel prøve, som alle, der søger at kende sandheden, kan benytte sig af. Den går ganske enkelt ud på at læse, overveje og bede med troens ånd og et åbent sind. For mens vi læser, overvejer og beder om at være opmærksomme på de forhold, som eksisterer, må vi spørge os selv tusinde gange: »Kunne noget menneske have skrevet denne bog?»

Det er absolut garanteret, at den ærlige og oprigtige sandhedssøgende, på et eller andet tidspunkt mellem den første og tusinde gang han stiller sig selv dette spørgsmål, vil komme til at vide gennem Åndens kraft, at Mormons Bog er sand, og at den er Herrens vilje og røst til hele verden i vore dage« (*Den danske Stjerne*, apr. 1984, s. 128).

• Præsident Gordon B. Hinckley (1910-2008) kom med følgende udfordring og løfte til læsere af Mormons Bog:

»Jeg har en udfordring til Kirkens medlemmer over hele verden og vore venner over alt om at læse eller genlæse Mormons Bog ...

Jeg kan uden forbehold love jer, at hvis I hver især vil følge denne enkle anvisning, uanset hvor mange gange I allerede har læst Mormons Bog, så vil I have Herrens Ånd i jeres hjem i større målestok. Jeres beslutning om at være lydige mod hans bud vil forstærkes, og I vil få et større vidnesbyrd om, at Guds søn er en levende virkelighed« (»Et levende og ægte vidnesbyrd«, *Liahona*, aug. 2005, s. 6).

© Busath.com

MORONI 10:3-5

Hvilke udsagnsord beskriver handlinger, der leder en oprigtig sandhedssøgende til at modtage et vidnesbyrd om Mormons Bog?

Moroni 10:4 . »Med oprigtig hensigt«

• Ældste Dallin H. Oaks fra De Tolv Apostles Kvorum kommenterede Moronis løfte om at have »oprigtig hensigt«: »Moroni lovede ikke en tilkendegivelse af Helligånden til dem, der søger at vide, om Mormons Bog er sand af hypotetiske eller akademiske grunde, selv om de »spørger af et oprigtigt hjerte.« Moronis løfte gælder for dem, der af et oprigtigt hjerte er forpligtet til at handle på tilkendegivelsen, hvis den modtages. Bønner baseret på nogen anden grund har intet løfte, fordi de ikke fremsættes »med oprigtig hensigt« (*Pure in Heart*, 1988, s. 19-20).

Moroni 10:8-18. Åndens gaver

• Ældste Bruce R. McConkie beskrev formålene og årsagerne til at erhverve åndelige gaver:

»[Hensigten med åndelige gaver] er at oplyse, opmuntre og opløfte de trofaste, så de arver fred i dette liv og bliver vejledt mod evigt liv i den næste verden. Deres tilstedeværelse er tegn på guddommeligheden af Herrens værk; hvor de ikke findes, der er Guds kirke og rige ikke. Løftet er, at de aldrig bliver taget bort, så længe jorden fortsætter i sin nuværende tilstand, undtagen på grund af vantro (Moro 10:19), men når den fuldkomne dag kommer, og de hellige opnår ophøjelse, så vil der ikke længere være brug for dem. Som Paulus udtrykte det: »... men når det fuldkomne kommer, skal det stykkevis forgå« (1 Kor 13:10).

Trofaste mennesker forventes at søge Åndens gaver af hele deres hjerte. De skal stræbe »efter de største nådegaver« (1 Kor 12:31; L&P 46:8), stræbe »efter åndegaverne« (1 Kor 14:1), bede »til Gud, som giver rundhåndet« (L&P 46:7; Matt 7:7-8). Nogle vil få en gave, andre en anden og »det skal blive givet til nogen at få alle disse gaver, så der må findes et overhoved, sådan at hvert medlem kan få gavn deraf« (L&P 46:29)« (*Mormon Doctrine*, 2. udg., 1966, s. 314).

• Ældste Marvin J. Ashton (1915-1994) fra De Tolv Apostles Kvorum foreslog, at andre af Åndens gaver, »som ikke altid er så tydelige eller bemærkelsesværdige, men som er meget vigtige. Blandt disse kan være dine gaver – gaver, som ikke er så tydelige, men ikke desto mindre virkelige og værdifulde.

Lad os se på nogle af disse mindre åbenlyse gaver: Evnen til at stille spørgsmål, til at lytte, til at høre og anvende den lille stille stemme, evnen til at græde, til at undgå stridigheder, til at blive enig, til at undgå tomme gentagelser, til at søge det retfærdige, til ikke at dømme, til at søge vejledning hos Gud, til at være hans discipel, til at gøre noget for andre, til at overveje, til at bede, til at bære et kraftigt vidnesbyrd og til at modtage Helligånden« (*Stjernen*, jan. 1988, s. 17).

- Præsident Boyd K. Packer gav følgende råd om at opnå åndelige gaver:

»Jeg må fremhæve, at ordet »gave« er af stor betydning, for man kan ikke kræve en gave, så ophører det med at være en gave. Den kan kun modtages, når den tilbydes.

Eftersom åndelige gaver er gaver, så er betingelserne for, at vi kan modtage dem, fastsat af ham, der tilbyder os dem. Åndelige gaver kan ikke være tvungne, for en gave er en gave. De kan ikke, og jeg gentager, fremtvinges, købes eller »erhverves« i den forstand, at vi yder en gestus som betaling og derpå forventer, at de automatisk leveres på vores betingelser.

Der er dem, som søger sådanne gaver med en sådan ihærdighed, at hver eneste handling blot fører dem længere bort derfra. Og med denne ihærdighed og beslutsomhed placerer de sig selv i åndelig fare. Vi bør snarere leve, så vi er værdige til gaverne, og de kommer i henhold til Herrens vilje.

Brigham Young sagde noget på hans tid, som bestemt kan anvendes på vor tid:

»Der er ingen tvivl om, at hvis en person lever i henhold til åbenbaringerne, som er givet til Guds folk, kan han have Herrens Ånd til at fortælle sig Herrens vilje, til at vejlede ham i hans pligter i både hans timelige og hans åndelige gøremål. Jeg er imidlertid overbevist om, at vi på dette område lever langt under vore privilegier« (*Discourses of Brigham Young*, s. 32).

Åndelige gaver tilhører Kirken, og deres eksistens er et af de største og vedvarende vidnesbyrd om sandheden af evangeliet. De er faktisk ikke valgfri i Kirken. Moroni sagde, at hvis de var fraværende, »forfærdelig er da menneskets tilstand« ...

Vi skal søge at være værdige til at modtage disse gaver i henhold til den måde, som Herren har fastsat.

Jeg siger det igen – vi skal søge efter åndelige gaver på Herrens måde« (»Gifts of the Spirit«, ikke udgivet tale fra et foredrag for 16 stave, Brigham Young University, 4. jan. 1987, s. 5-6).

Moroni 10:17-18. Hvordan kan vi opleve Åndens gaver?

- Ældste Gene R. Cook drøftede styrken ved at opdage og bruge de åndelige gaver, som hver person får: »En af de store processer, som du gennemgår i livet er at opdage og finde disse gaver og evner, som Gud har givet dig. Han har givet dig store talenter, hvor du kun er begyndt at bruge en lille del. Stol på, at Herren hjælper dig med at åbne døren til disse gaver. Nogle af os har skabt fiktive grænser i vores sind. Der er helt bogstaveligt et geni lukket inde i hver eneste af os. Lad aldrig nogen overbevise dig om noget andet« (»Trust in the Lord«, i *Hope*, 1998, s. 90-91).

- Ældste Parley P. Pratt (1807-1857) fra De Tolv Apostles Kvorum fortalte om flere virkninger af at have Åndens gaver: »Helligåndsgaven tilpasser sig alle disse organer eller egenskaber. Den oplyser alle intellektuelle evner, øger, forstørrelser, udvider og renser alle naturlige lidenskaber og følelser og tilpasser dem gennem visdommens gave til deres retmæssige brug. Den inspirerer, udvikler, kultiverer og modner alle rene sympatier, glæder, smag og lignende følelser samt vores naturlige følelser. Den inspirerer til dyd, venlighed, godhed, ømhed, blidhed og kærlighed. Den udvikler menneskets skønhed, form og træk. Den sørger for helbred, livskraft, livlighed og fornemmelse for sociale sammenhænge. Den giver liv til alle menneskets fysiske og intellektuelle evner. Den styrker og forstærker nerverne. Den bringer kort sagt marv i knoglerne, glæde til hjertet, lys i øjnene, musik til ørerne og liv til hele legemet« (*Key to the Science of Theology*, 1979, s. 61).

Moroni 10:20-21. Tro, håb og næstekærlighed

- Ældste Joseph B. Wirthlin (1917-2008) fra De Tolv Apostles Kvorum talte om udviklingen af tro, håb og næstekærlighed som en trinvis proces:

»Når vi holder Herrens befalinger, så vil tro, håb og kærlighed blive en del af os. Disse dyder »skal falde på

din sjæl som dug fra himlen (L&P 121:45), og vi vil da forberede os selv til at stå med tillid foran vor Herre og Frelser, Jesus Kristus, uden plet og lyde (1 Pet 1:19) ...

Dette er de dydige, elskelige og prisværdige karaktertræk, som vi søger. Vi kender alle Paulus' lære: »Kærligheden hører aldrig op» (1 Kor 13:8). Vi har alle behov for en åndelig styrke i vores liv, som ikke svigter. Moroni optegnede den åbenbaring »at tro, håb og næstekærlighed fører [os til Herren] – kilden til al retfærdighed» (Eter 12:28).

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, Herrens genoprettede kirke på jorden i dag, leder os til Frelseren og hjælper os med at udvikle, nære og styrke disse guddommelige egenskaber» (*Liahona*, jan. 1999, s. 29).

Moroni 10:22. »Fortvivlelse skyldes ugudelighed«

- Præsident Ezra Taft Benson (1899-1994) gengav dette indblik med hensyn til behovet for at gøre godt for at undgå fortvivlelse: »I Mormons Bog læser vi, at »fortvivlelse skyldes ugudelighed» (Moro 10:22). »Når jeg gør noget godt, så har jeg det godt,» sagde Abraham Lincoln, »og når jeg gør noget, jeg ved, jeg ikke burde, så har jeg det skidt.» Synden får et menneske til at fortvivle og give op. Skønt et menneske måske kan finde en midlertidige glæde ved at synde, så er slutresultatet altid ulykke. »Ugudelighed har aldrig været lykke» (Alma 41:10). Synd resulterer i, at vi ikke længere føler os i harmoni med Gud, og at vi bliver nedtrykte. Derfor gør man klogt i at tænke igennem, om man nu også lever i harmoni med alle Guds love. Hver eneste lov, vi overholder, giver os sin særlige velsignelse. Hver lov, vi bryder, fører en bestemt straf med sig. De, som er fortvivlede, bør gå til Herren, for hans åg er gavnligt, og hans byrde er let (se Matt 11:28-30)» (»Fortvivl ikke», *Stjernen*, mar. 1987, s. 2).

Moroni 10:27. »I skal se mig ved Guds domstol«

- Flere profeter har følt sig tilskyndet til at vidne over for læserne af Mormons Bog om, at de vil se os på dommens dag, når Herren vil vidne for os om sandheden af deres ord. Andre i Mormons Bog er kommet med tilsvarende kommentarer, herunder Nefi (se 2 Ne 33:10-14), Jakob (se Jakob 6:12-13) og Mormon (se Morm 3:20-22).

MORONI 10:7-8, 18-19, 26, 30

Gentagelse er en vigtig undervisningsmetode brugt i skrifterne. Hvad fortæller Moronis gentagelse af ordet formane, at vi skal gøre?

Moroni 10:31-32. »Kom til Kristus og bliv fuldkommengjort i ham«

- Ældste William R. Bradford beskrev, mens han tjente som medlem af De Halvfjerds, hvorfor vi bør følge Moronis sidste råd:

Dale Kilbourn, © IFI

»Der findes stor lykke og glæde ved at stræbe efter at leve retskaffent. For at sige det enkelt, er Guds plan med sine børn, at de kommer til denne jord og gør alt, hvad de kan for at lære om og efterleve lovene i lydighed. Når de har gjort alt, hvad de formår, er Frelseren Jesu

Kristi forløsende værk tilstrækkeligt til at gøre alt det, som de ikke selv kan gøre ...

At stræbe efter at leve retskaffent er at forsøge at gøre alt, hvad vi kan i lydighed. Derved kommer der indre fred og velvære, fordi ved at gøre alt, hvad vi kan, vil Guds plan gå i opfyldelse på vore vegne. Ingen anden følelse i menneskets sjæl kan bringe den lykke og glæde, som man får, når man ved, at man gør alt, hvad man kan for at blive retskaffen» (*Liahona*, jan. 2000, s. 103-104).

- Præsident Gordon B. Hinckley henviste ved afslutningen af generalkonferencen til vore behov for at komme til Frelseren ved at leve således, at vi kan velsigne andre: »Jeg beder til, at det, som I har hørt og set, må få betydning i jeres tilværelse. Jeg beder til, at vi hver især må være lidt venligere, lidt mere betænksomme, lidt mere høflige. Jeg beder til, at vi må kunne kontrollere vores tunge og ikke lade vrede være årsag til ord, som vi senere fortryder. Jeg beder til, at vi må have styrken og viljen til at vende den anden kind

til, til at gå den ekstra mil og styrke de kraftesløse knæ hos dem, der lider nød« (*Liahona*, nov. 2003, s. 103).

MORONI 10:32-33

Moroni nævnte flere ting, som vi må gøre for at blive »hellige, uden plet.« Hvad er de, og hvordan vil du anvende dem i dit liv?

Moroni 10:32-33. »Ved Guds nåde«

- Ældste M. Russell Ballard fra De Tolv Apostles Kvorum forklarede, at gode gerninger må ledsages af Kristi nåde: »Det er kun gennem Jesu Kristi uendelige forsoning, at mennesker kan overvinde konsekvenserne af dårlige valg ... Uanset hvor hårdt vi arbejder, uanset hvor meget vi adlyder, uanset hvor mange gode ting vi gør i dette liv, så ville det ikke være nok, hvis vi ikke havde Jesus Kristus og hans kærlige nåde. Vi kan ikke af os selv gøre os fortjent til Guds rige – uanset hvad vi gør. Desværre er der nogle i Kirken, som er blevet så optaget af at udføre gode gerninger, at de glemmer, at disse gerninger – hvor gode de end er – er hule, medmindre de ledsages af en fuldstændig afhængighed af Kristus« (»Building Bridges of Understanding«, *Ensign*, juni 1998, s. 65).

Moroni 10:34. Endnu et vidnesbyrd om Jesus Kristus

- På titelbladet til Mormons Bog siges det, at et af formålene med Mormons Bog er »at overbevise jøde og ikke-jøde om, at Jesus er Kristus.« Som et afsluttende vidnesbyrd om dette fokus, så overvej følgende kendsgerning: Ud af de i alt 6.607 vers i Mormons Bog, nævner 3.925 Jesus Kristus. Det betyder, at for hver 1,7 vers er Kristi navn nævnt på en eller anden måde (se Susan Ward Easton, »Names of Christ in the Book of Mormon«, *Ensign*, juli 1978, s. 60-61).

Overvej

- Hvilke af Åndens gaver føler du, at du har mest brug for på dette tidspunkt i livet? Hvad kan du gøre for at udvikle eller modtage disse gaver, som din himmelske Fader har lovet?
- Hvordan kan Moroni 10 hjælpe dig til at forstå, betydningen af »kommer til Kristus?« (Moro 10:30).
- På hvilke måder er du kommet »nærmere Gud« ved at læse Mormons Bog? (Indledning til Mormons Bog). Nævn nogle af de passager, der har betydet mest for dig.
- Hvad er sammenhængen mellem Kristi nåde og vores mål om fuldkommenhed?

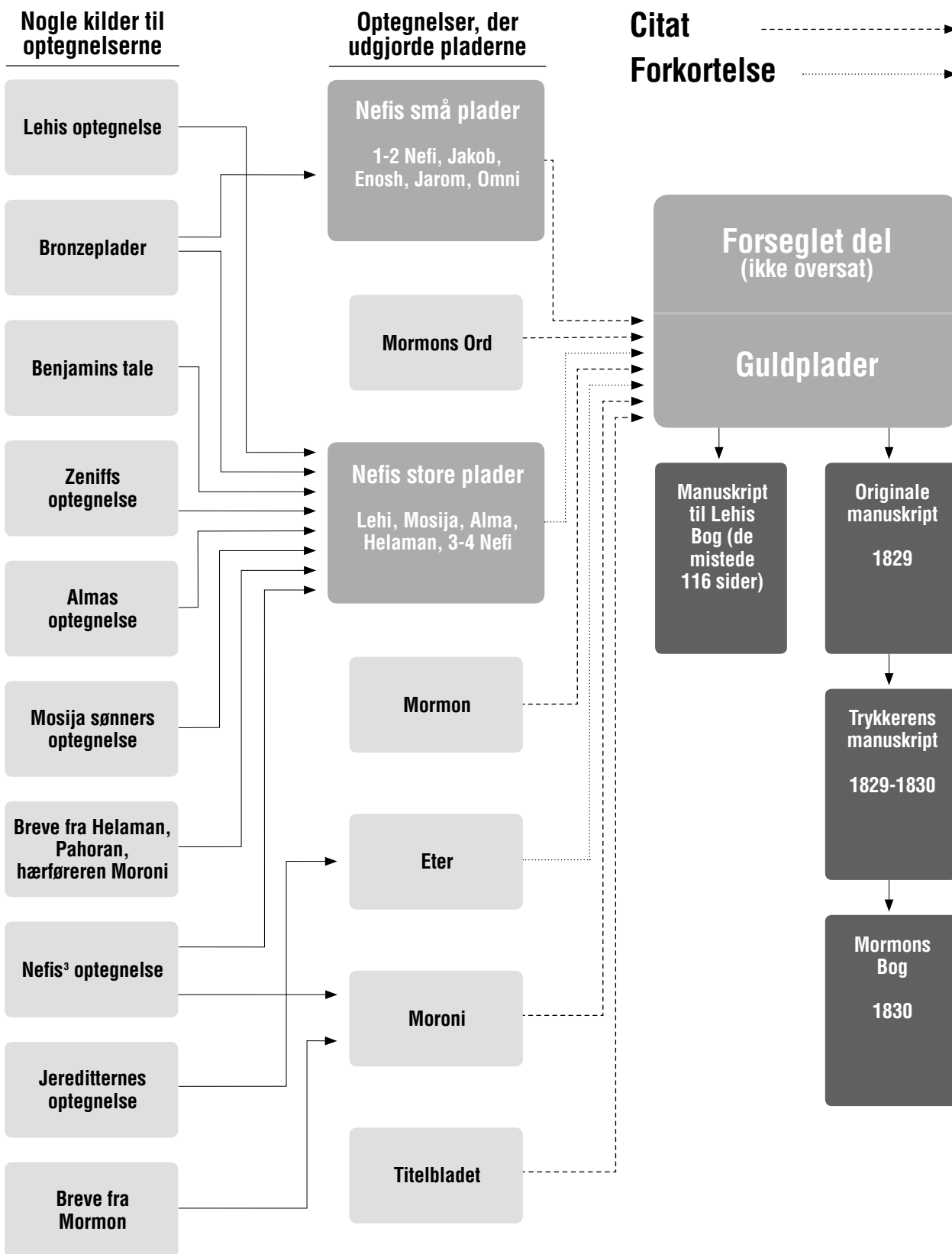
Forslag til opgaver

- Fastsæt et tidspunkt og en plan for at studere i Mormons Bog hver dag, enten efter emne eller fortløbende.
- Genlæs din patriarkalske velsignelse. Tal så med dem, der kender dig bedst, fx din familie, og identificér de åndelige gaver, som de kan se, at vor himmelske Fader har givet dig. Læg planer for, hvordan du kan udvikle disse gaver og andre gaver, som du ønsker. (*Bemærk:* Din patriarkalske velsignelse er personlig og hellig og vises normalt ikke til venner).

Følgende tillæg forklarer og kommer med detaljer om bestemte sider af Mormons Bog. Nogle er nyttige oversigter, der gengiver komplekse informationer i et enkelt format. Andre er enkle oversigter over et bredt emne. Tillæggene giver også eleverne indsigt, sammenhænge, mønstre og temaer i Mormons Bog:

Pladerne og optegnelserne i Mormons Bog.....	394
Nefi tiske førere af optegnelser.....	395
Vidner om Mormons Bogs plader.....	396
Den rute Lehis familie kunne have tage.....	397
Sider og tidsperioder i Mormons Bog.....	398
Judas træstykke og Josefs træstykke.....	399
Tilbageblik fra Omni til Mosija.....	400
Kredsløbet mellem retfærdighed og ugudelighed	401
Kort historisk rids over Israels adspredelse.....	402
Israels indsamling.....	403

Pladerne og optegnelserne i Mormons Bog

Nefitiske førere af optegnelser

Nefi

Profet, leder, lærer og første skribent i nefitternes optegnelse (1-2 Nefi)

Nefis små plader

Personlige optegnelser om profeti og åndelige oplevelser

- CA. 600 F.KR. ▼ **Nefi, Lehis søn**
Profet og forfatter til 1-2 Nefi
- 544 F.KR. ► **Jakob, Nefis bror**
Profet og forfatter til Jakobs Bog
- 544-421 F.KR. ▼ **Enosh, Jakobs søn.**
Profet og forfatter til Enoshs Bog
- 420 F.KR. ▼ **Jarom, Enoshs søn**
Profet og forfatter til Jaroms Bog
- 361 F.KR. ▼ **Omni, Jaroms søn**
Nefitisk kriger, som skrev de første 3 vers i Omnis Bog
- 279 F.KR. ▼ **Amaron, Omnis søn**
Skrev 5 vers, som beskrev Herrens ødelæggelse af de ugudelige i hans generation
- 279 F.KR. ► **Kemish, Amarons bror**
Skrev kun 1 vers
- ▼ **Abinadom, Kemishs søn**
Skrev kun 2 vers
- ▼ **Amaleki, Abinadoms søn**
Skrev 19 vers, bar ihærdigt vidnesbyrd om Frelseren og overdrog Nefis små plader til kong Benjamin

130 F.KR.

191-124 F.KR.

91-72 F.KR.

72-56 F.KR.

56-39 F.KR.

39 F.KR.-1 E.KR.

1-? E.KR.

?-111 E.KR.

111-194 E.KR.

194-306 E.KR.

306-321 E.KR.

345-385 E.KR.

385-421 E.KR.

Følgende viser slægtskabsforhold:

- ▼ Far til søn
- Bror til bror
- Pladerne videregivet uden for slægtskabsforhold

Nefis store plader

Social, politisk, militær og religiøs historie

▼ Ført af konger

▼

▼

▼

▼

▼

▼

▼

▼ Mosija¹

Konge, som forenede nefitterne med mulekitterne

○ Benjamin, Mosijas søn¹

▼ Mosija², Benjamins søn

Den sidste af nefitternes konger

○ Alma², Almas søn¹

Profet og første overdommer

▼ Helaman¹, Almas søn²

Profet og militær leder

► Shiblon, Almas søn²

► Helaman², Helamans søn¹

▼ Nefi², Helamans søn²

Levede samtidigt med lamanitten Samuel

▼ Nefi³, Nefis søn²

Den opstandne Herres ledende nefitiske discipel og apostel

▼ Nefi⁴, Nefis søn³

▼ Amos¹, Nefis søn⁴

▼ Amos², Amos' søn¹

► Ammaron, Amos' bror²

Skjulte pladerne i højen Shim i 321 e.Kr.

Pålagde den 10-årige Mormon at fortsætte optegnelse, når han blev 24 år

○ Mormon

Forkortede nefitternes plader

▼ Moroni, Mormons søn²

Færdiggjorde sin fars optegnelse

Tilføjede sin egen optegnelse

Forkortede den jereditiske optegnelse (Eters Bog)

Forseglede den forkortede optegnelse i Cumorahøjen

Vidner om Mormons Bogs plader

Hvor de tre vidner ikke var i familie med hinanden, så var næsten alle de otte vidner beslægtede. De kom fra familierne Smith og Whitmer. Joseph og Emma Smith boede hos familien Whitmer på deres gård. Familien Whitmer hjalp Joseph under oversættelsen. Christian, Jacob,

Peter jun. og John Whitmer var alle sønner af Peter sen. og Mary Whitmer. Hiram Page blev senere gift med Catherine Whitmer, Peter seniors og Mary Whitmers ældste datter. Joseph Smith sen., Hyrum Smith og Samuel Smith var profeten Joseph Smiths far og brødre.

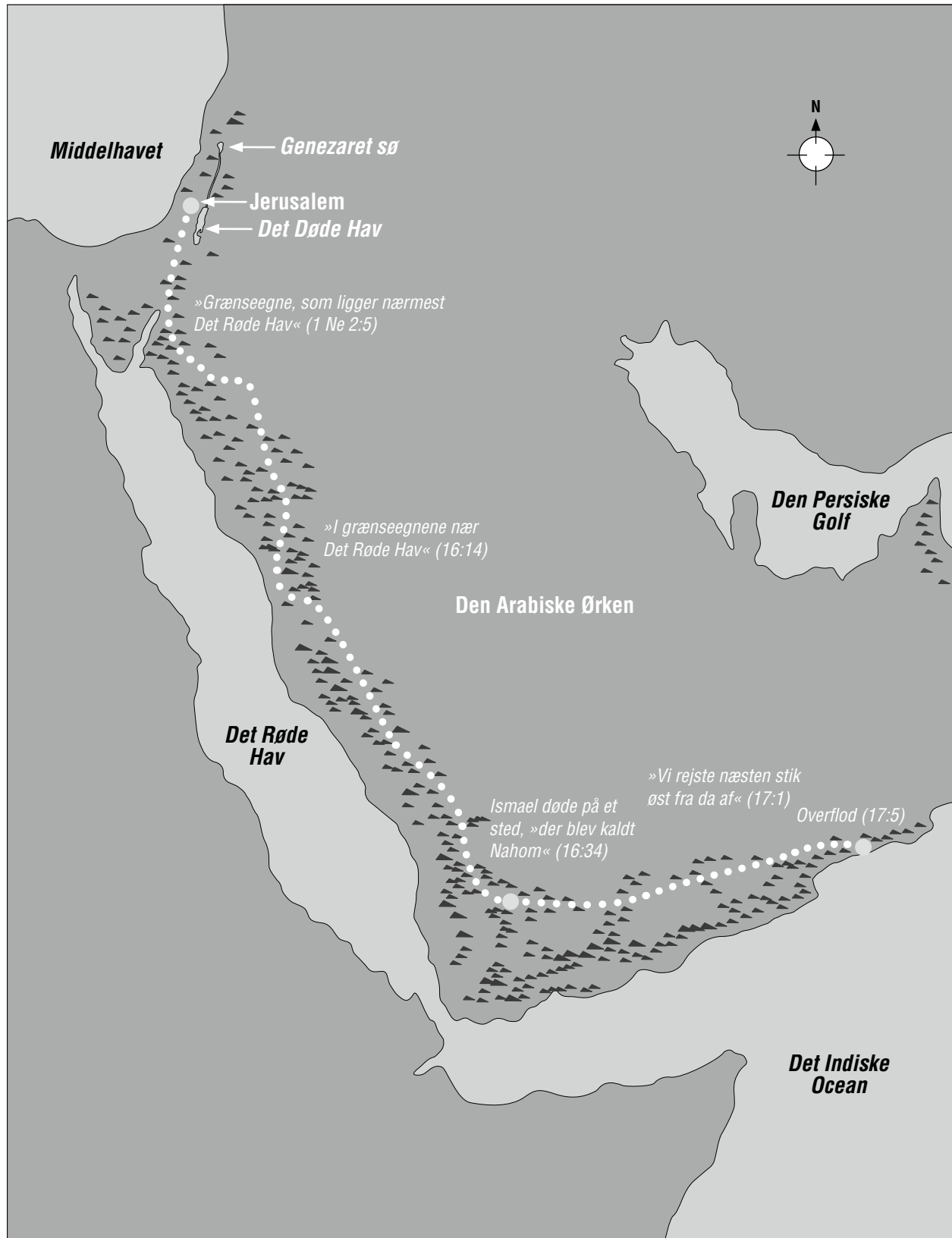
De tre vidner

Fødselsdato	Fødested	Alder, da de så pladerne	Erhverv	Medlemskab af Kirken	Død
Oliver Cowdery 3. okt. 1806	Wells, Rutland County, Vermont	23	Skolelærer, sagfører	Døbt 15. maj 1829 Udelukket 12. apr. 1838. Gendøbt okt. 1848. Døde i fuldt fællesskab. Benægtede aldrig sit vidnesbyrd om Mormons Bog	3. mar. 1850 Richmond, Missouri
David Whitmer 7. jan. 1805	Harrisburg, Pennsylvania	23	Gårdmand	Døbt juni 1829 Udelukket 13. apr. 1838. Vendte aldrig tilbage til Kirken. Benægtede aldrig sit vidnesbyrd	25. jan. 1888 Richmond, Missouri
Martin Harris 18. maj 1783	East-Town, Saratoga County, New York	45	Gårdmand	Døbt 6. apr. 1830 Udelukket i den sidste uge af dec. 1837. Døbt igen den 7. nov. 1842. Benægtede aldrig sit vidnesbyrd om pladerne. Døde i fuldt fællesskab	10. juli 1875 Clarkston, Utah

De otte vidner

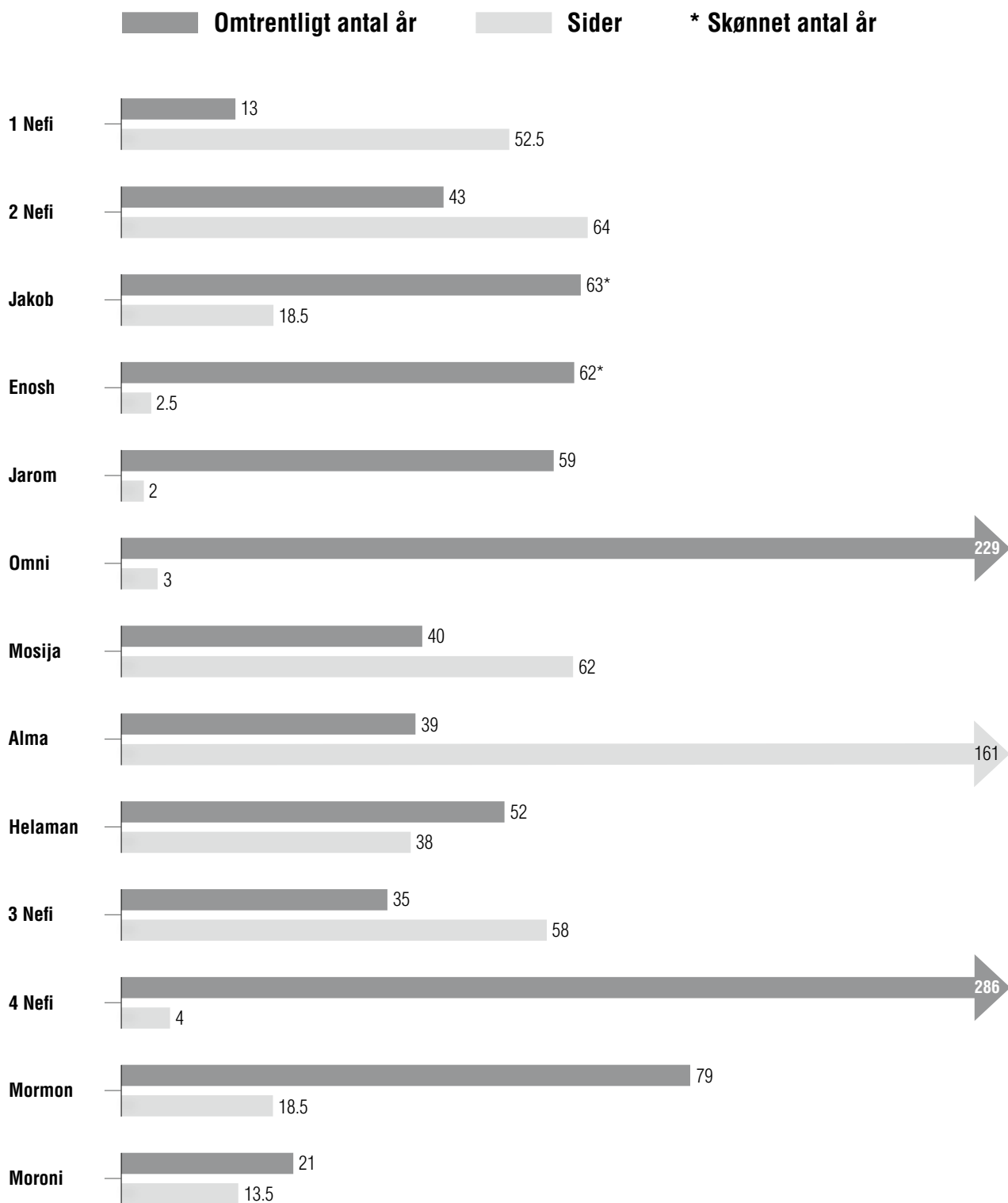
Fødselsdato	Fødested	Alder, da de så pladerne	Erhverv	Medlemskab af Kirken	Død
Christian Whitmer 18. jan. 1798	Harrisburg, Pennsylvania	30	Skomager	Døbt 11. apr. 1830 Altid trofast medlem af Kirken	27. nov. 1835 Clay County, Missouri
Jacob Whitmer 27. jan. 1800	Harrisburg, Pennsylvania	28	Skomager	Døbt 11. apr. 1830 Frafalden i 1838. Vendte aldrig tilbage til Kirken. Benægtede aldrig sit vidnesbyrd om pladerne	21. apr. 1856 Richmond, Missouri
Peter Whitmer jun. 27. sep. 1809	Fayette, New York	20	Skrædder, gårdmand	Døbt juni 1829 Altid trofast medlem af Kirken	22. sep. 1836 Liberty, Clay County, Missouri
John Whitmer 27. aug. 1802	Harrisburg, Pennsylvania	27	Gårdmand	Døbt juni 1829 Udelukket 10. mar. 1838. Vendte aldrig tilbage til Kirken. Benægtede aldrig sit vidnesbyrd om pladerne eller Kirken	11. juli 1878 Far West, Missouri
Hiram Page 1800	Vermont	29	Læge, gårdmand	Døbt 11. apr. 1830 Faldt fra i 1838. Benægtede aldrig sit vidnesbyrd	12. aug. 1852 Excelsior Springs, Missouri
Joseph Smith sen. 12. juli 1771	Topsfield, Essex County, Massachusetts	58	Gårdmand	Døbt 6. apr. 1830 Altid trofast medlem af Kirken	14. sep. 1840 Nauvoo, Illinois
Hyrum Smith 9. feb. 1800	Tunbridge, Vermont	28	Gårdmand	Døbt maj 1829 Altid trofast medlem af Kirken	27. juni 1844 Carthage, Illinois
Samuel H. Smith 13. mar. 1808	Tunbridge, Vermont	22	Gårdmand	Døbt maj 1829 Altid trofast medlem af Kirken	30. juli 1844 Nauvoo, Illinois

Den rute Lehis familie kunne have taget

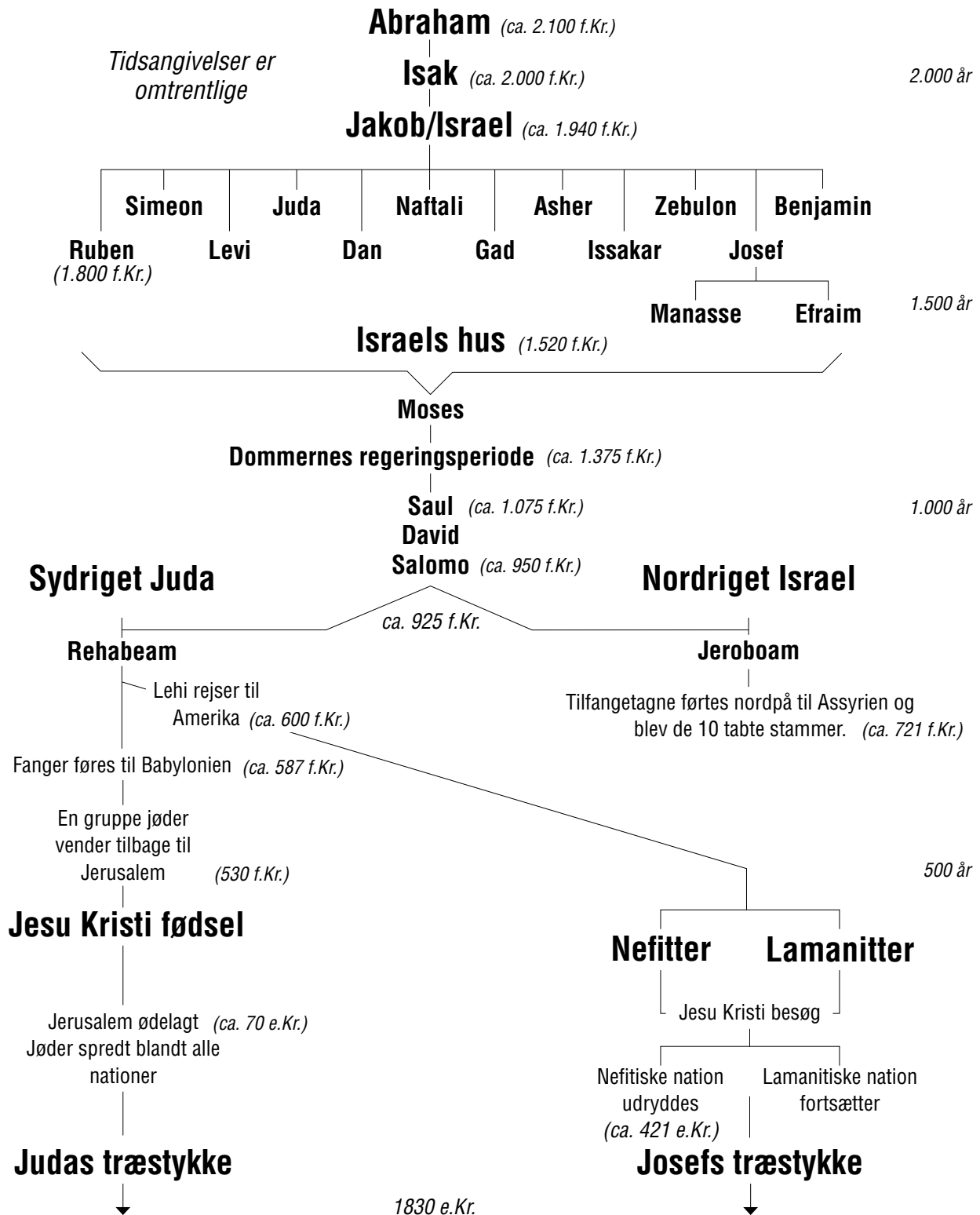
Sider og tidsperioder i Mormons Bog

Denne oversigt viser, hvor mange sider i Mormons Bog der svarer til hver forfatter og tidsperiode.

Tænk over dette spørgsmål: Hvorfor medtog Mormon det, han gjorde?

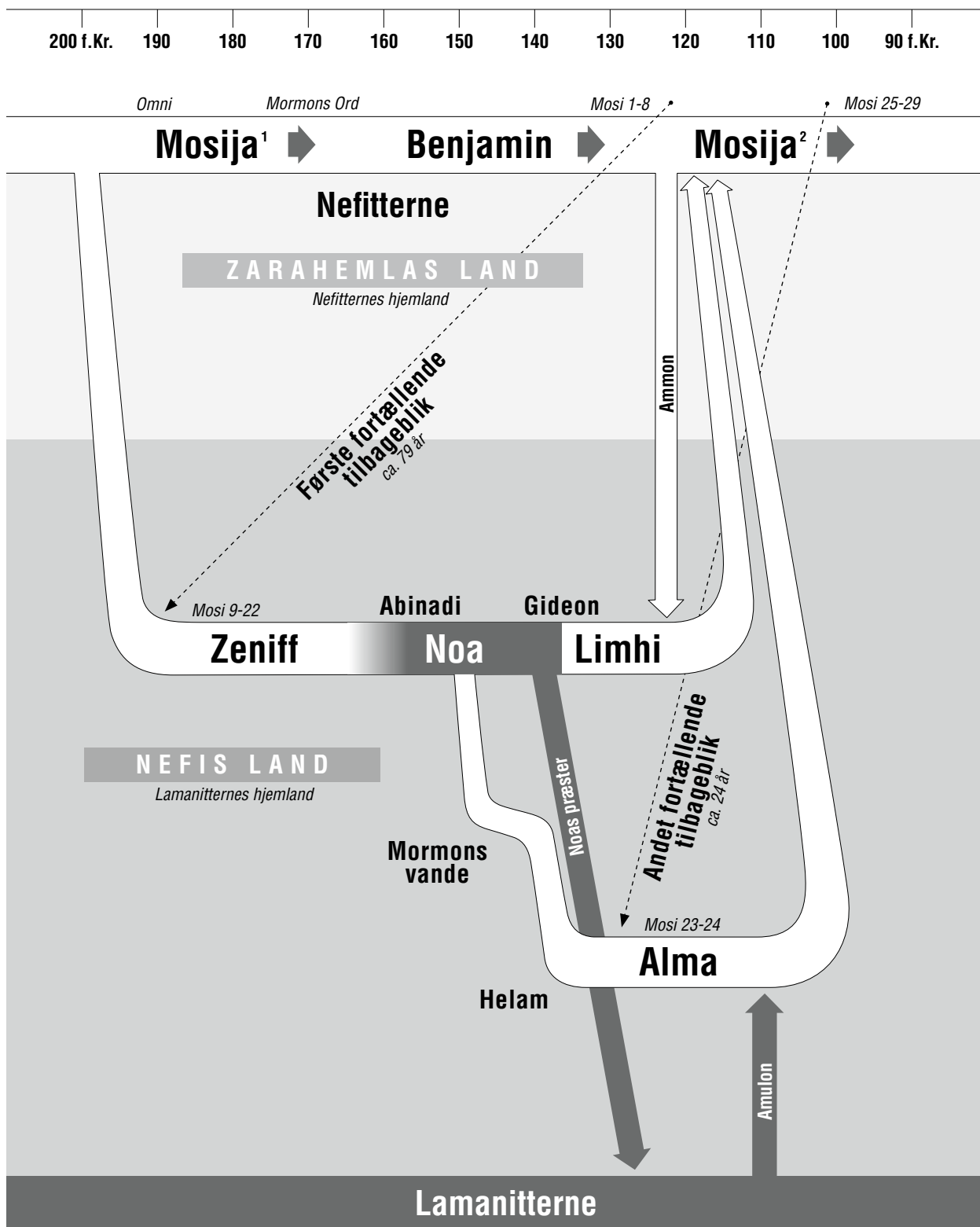
Judas træstykke og Josefs træstykke

Og det skal ske, at jøderne skal få nefitternes ord, og nefitterne skal få jødernes ord; og nefitterne og jøderne skal få Israels tabte stammers ord, og Israels tabte stammer skal få nefitternes og jødernes ord« (2 Ne 29:13).

Tilbageblik fra Omni til Mosija

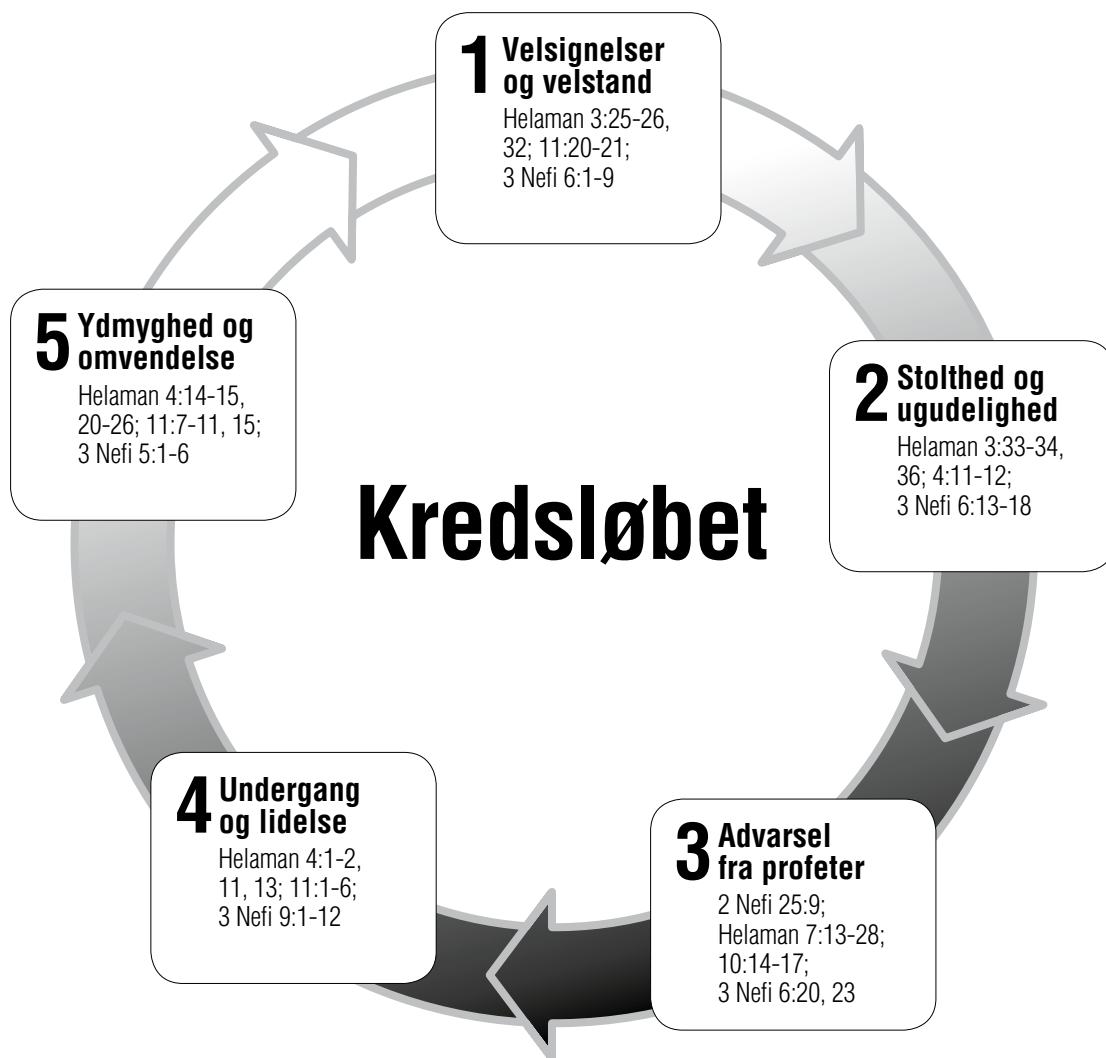
Gennemgå følgende oversigt for bedre at forstå rækkefølgen af begivenheder i bøgerne fra Omni til og med Mosija. Den åbner bøgerne og viser de forskellige historiske beretninger, der er nedskrevet i overlappende tidsperioder.

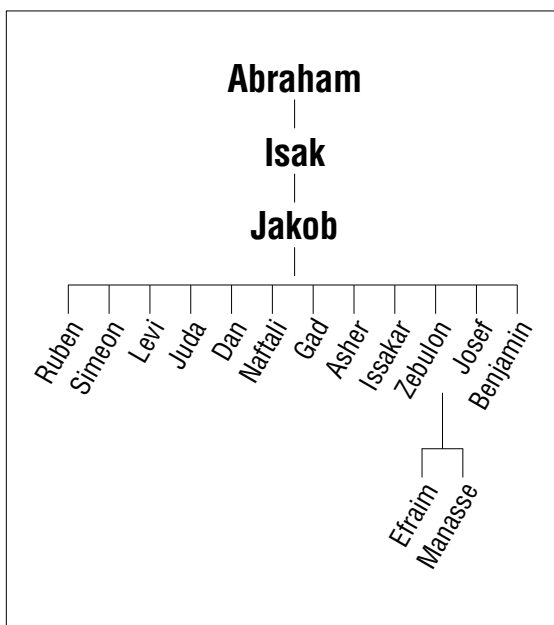
Kredsløbet mellem retfærdighed og ugudelighed

Mormons Bog viser et gentagende kredsløb, der ligger bag nationers såvel som personers fremgang og fald. Dette kredsløb er især tydeligt i Helaman 3-12 og i 3 Nefi 5-9. Mormon sammenfattede dette kredsløb i Helaman 12:2-6. Bemærk, hvordan nefitterne går fra uretfærdighed til retfærdighed og igen

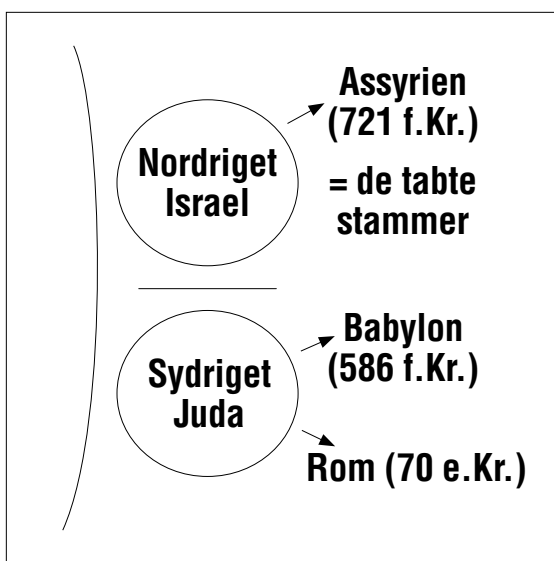
tilbage til uretfærdighed i løbet af relativt korte perioder. Det samme tragiske kredsløb fandt også sted for jereditterne. Følgende illustration viser kredsløbet mellem retfærdighed og ugudelighed, som det gentager sig gennem bøgerne Helaman og 3 Nefi:

Kort historisk rids over Israels adspredelse

Gud genoprettede sin pagt med Abraham, hans søn Isak og hans barnebarn Jakob. Herren ændrede Jakobs navn til Israel. Israel havde 12 sønner, hvis børn blev de 12 familier eller 12 stammer i Israel. Israels familie overlevede til sidst en hungersnød ved at flytte fra det forjættede land til Egypten. Der blev de mange og blev til et stort folk. Efter mange år førte Moses Israels børn ud af Egypten, og Josva førte dem ind i det forjættede land. På dette tidspunkt blev Levis stamme udpeget til at bære Det Aronske Præstedømme. Jos 18:7 forklarer, at Levis stamme modtog præstedømmet i stedet for jord som deres arv. Desuden fik Josefs sønner Efraim og Manasse, som opfyldelse af løfter til Josef, begge et arveland til deres efterkommere. Med tiden blev Israel delt i to nationer – nordriget Israel og sydriget Juda.

Herren advarede Israels børn om, at hvis de vendte sig bort fra ham og tilbad afguder, ville de blive fjernet fra deres arveland. Med tiden vendte de sig bort fra Gud og blev overvundet og ført bort fra det forjættede land. Assyrien besejrede nordriget Israel i 721 f.Kr. De blev med tiden kendt som de 10 tabte stammer. Senere blev sydriget Juda (eller jøderne) besejret og spredt af Babylon omkring 587 f.Kr. Omkring 70 år senere begyndte mange af jøderne at vende tilbage til Israel, hvor de forblev som et folk i mange generationer. I 70 e.Kr. og igen i 135 e.Kr. ødelagde romerne Jerusalem og spredte jøderne blandt alle folk. Forbløffende nok bevarede mange af jøderne deres identitet som et folk. De tabte stammer forblev imidlertid spredt over hele verden; de fleste af dem ved ikke, at de er efterkommere af Israel.

Israels indsamling

Hvem er Israels hus?

»Israels hus« henviser generelt til efterkommere af Jakob, hvis navn blev ændret til Israel i Det Gamle Testamente (se 1 Mos 32:27-28). I Mormons Bog udvidede Frelseren denne definition til ikke kun at omfatte de direkte efterkommere af Israel (se 3 Ne 20:25-27), men også alle ikke-jøder, som omvender sig, bliver døbt og kommer til Kristus (se 3 Ne 21:6).

Israel vil blive indsamlet som opfyldelse af pagten

Indsamlingen af Israel i de sidste dage er en opfyldelse af den pagt, som Jahve indgik med profeterne i Det Gamle Testamente (se Es 11:12; Jer 31:10; Ez 34:12; 1 Ne 19:15-16; Abr 2:9-11). Jesus Kristus gentog dette løfte i 3 Nefi 20:12-13, 29, hvor han antydede, at pagten om at indsamle Israel først blev indgået med Abraham som en del af Abrahams pagt (se 2 Ne 29:14; 3 Ne 20:25; Abr 2:9-11).

Mormons Bogs rolle i Israels indsamling

Frelseren fortalte os i 3 Nefi 21:1-7, at fremkomsten af Mormons Bog er et tegn til hele verden om, at Herren er begyndt at indsamle Israel og at opfylde de pagter, som han indgik med Abraham, Isak og Jakob (se også 3 Ne 29:1; Eter 4:17).

Ældste Russell M. Nelson fra De Tolv Apostles Kvorum har sagt, at »Mormons Bog er central i dette arbejde. Den beretter om indsamlingens lære. Den lærer mennesker om Jesus Kristus, at tro på hans evangelium og får dem til at tilslutte sig hans kirke. Fandtes Mormons Bog ikke, ville Israels lovede indsamling faktisk ikke ske« (*Liahona*, nov. 2006, s. 80).

Israels indsamling er både åndelig og fysisk

Den åndelige indsamling af Israel finder sted, når nogen modtager Jesu Kristi evangelium og bliver døbt som

medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Ældste Bruce R. McConkie (1915-1985) fra De Tolv Apostles Kvorum fremhævede betydningen af den åndelige indsamling, da han udtalte: »Den åndelige indsamling får forrang over den timelige ... Mennesker kan blive frelst, uanset hvor de bor, men uanset deres bopæl kan de ikke blive frelst, medmindre de modtager evangeliet og kommer til Kristus« (*A New Witness for the Articles of Faith*, 1985, s. 567).

Jesus Kristus lærte os, at der i de sidste dage ville være to indsamlingssteder – Det Ny Jerusalem og det gamle Jerusalem (se 3 Ne 20:21-22, 29). Da Kirkens medlemsskare voksede i andre lande, fortalte præsident Spencer W. Kimball (1895-1985), at indsamlingsstedet i dag er der, hvor folk bor: »Israels indsamling for mexicanere sker i Mexico; i Skandinavien for dem i Norden, indsamlingsstedet for tyskere er i Tyskland og for polynesiere på øerne; for brasiliannere i Brasilien; for argentinerne i Argentina« (*Ensign*, maj 1975, s. 4).

Vores ansvar for at bidrage til at indsamle Israel

»At være arving til Abrahams pagt gør ikke automatisk et menneske til »en udvalgt person«, men det betyder, at en sådan er udvalgt til at bringe evangeliet til alle jordens folk på en ansvarlig måde« (Bible Dictionary, »Abraham, Covenant of«, s. 602). Løftet om at indsamle Israel bliver opfyldt i dag, når efterkommere af Abraham, Isak og Jakob bringer Herrens navn, hans tjenestegering og hans præstedømme til alle familier på jorden, og derved tilbyder dem »evangeliets velsignelser, som er frelsens velsignelser, nemlig evigt liv« (Abr 2:11).

»Det påhviler enhver, der er blevet advaret, at advare sin næste« (L&P 88:81).

- A**
- Abraham
 detalje om Judas træstykke og Josefs træstykke, 399
 Guds pagt med, 52, 255
 Joseph Smiths åbenbaringer fortæller os om, 28
- Afhoppere, 240, 260-261
- Alma den Yngre
 hans omvendelse, 160
 udfordringer som højpræst og overdommer, 163
- Alma den Ældre
 forbillede for overtrædere i Kirken, 226
 hans folk sammenlignet med Limhis folk, 156
- Amalikija, 242-243
- Amlicitter
 førte krig mod styret, 163
 satte mærker på deres krop, 166-167
- Ammon
 arbejdede i årevis på at bringe lamanitter til Kristus, 161, 192
 eksemplarisk Herrens tjener, 190
 ekspedition for at finde Zeniff's koloni, 140
 talte med frimodighed, 193
 underviste i, at kun en seer kunne bruge de særlige oversættere, 52
 vores afhængighed af Kristus, 194-195
- Anden død, 235
- Andet komme, Kristi
 Babylon er et billede på den åndelige tilstand, der går forud for, 86
 de retfærdiges opstandelse ved, 234
 Esajas profeterede om, 72-73, 84
 fysiske landhævninger signalerer tiden nærmer sig, 285
 grundlæggelsen af Det ny Jerusalem forud for, 366-367
 Gud vil blotte sin hellige arm ved, 316
 jødernes omvendelse skal følge, 101
 kun omvendte forbliver standhaftige forud for, 278
 Nefis uddrag af Esajas underbygger det vigtige emne om, 71, 72-73
 profeten Elias gengav præstedømmenøgler før, 322-323
- Andre får, 303
- Ansigtstryk
 de, der følger vor himmelske Fader, ligner ham mere, 172
- Ansvarlighed
 ingen lov, derfor ingen straf, 65
 over for Frelseren for vore handlinger, 66
 vilje og kraft kontrollerer tanker og handlinger, 57
- Anthon, professor Charles, 94
- Anti-kriste
 bruger halve sandheder, 208
 falsk udgave af den sande, evangeliske plan, 205
- Anti-Nefi-Lehis folk, 197-200
- Aron
 arbejdede i årevis på at føre lamanitter til Kristus, 161
 vores afhængighed af Kristus, 194-195
- Aronske Præstedømme
 nefitterne brugte det ikke før Frelserens besøg, 370
- Asay, Carlos E.
 alle mennesker er dyrebare for Gud og bør være det for os, 212
 forkyndere, som fortæller om frelsende sandheder, er altid dyrebare for nyomvendte, 147
 gentagne overtrædelser skaber et ubrydeligt bånd, 92
 Herrens ord hjælper os til at undgå nefitternes kredsløb med retfærdighed, 215
 hvad betyder det at være jordens salt, 294-295
 Nefi og Lehi (Helamans sønner) indrettede deres liv efter deres navnebrødre, 258
- Ashton, Marvin J.
 adlyd, selv når vi ikke forstår grunden dertil, 23
 Satan frister mennesker til at udnytte hinanden, 98
 virkelig barmhjertighed er ikke noget, der gives, men noget der opnås, 366
 vælg, hvordan man vil reagere på situationer, 282
 Åndens gaver ikke altid synlige, 389-390
- Assyrerne
 Guds dom over, 83
 var Herrens redskab, 81
- Ayala, Eduardo
 trofaste medlemmer velsigner indbyggerne i deres hjemland, 46
- B**
- Babylon
 Esajas forudså ødelæggelsen af, 42
 fald, 86
 symbol på verdslighed og Satans rige, 42-43
- Ballard, M. Russell
 at følge profetisk råd fører til sikkerhed, fred og velstand, 287-288
 at planlægge at synde nu og omvende sig senere er en fælde, 257
- bed om vejledning til at gøre Herrens værk, 191
 bær rent vidnesbyrd, 168-169
 bøn bør udtrykke længsel og taknemlighed, 13
 dåbspagter kræver retfærdighed, 149
 erstat frygt med tro, 280
 familieorienteret perspektiv hjælper forældre, 55
 fare ved at følge Satans fristelser, 283
 fastsæt under bøn en dato, hvor nogen er parat til at mødes med missionærerne, 161
 George McLaughlin bad og fastede for en gren, 191
 giv agt på de små og enkle ting, 227
 gode gerninger må også ledsages af Kristi nåde, 392
 Gud elsker alle sine børn lige meget og uendeligt, 93
 Gud forventer, at vi hører og kender hans røst, 139
 hemmelige sammensværgelser i dag, 253
 indled samtaler om evangeliet med venner, 193
 ingen åndelig kraft ved at leve mageligt, 247
 Jesus led frivilligt, så vi kunne blive rene, 145
 Kristus som både Faderen og Sønnen, 145-146
 lad os passe på falske profeter og falske lærere, 300
 mange blev omvendt af Abinadis vidnesbyrd, 143
 opløfter røsten mod ugudelige tendenser, 167
 præstelist ses blandt dem, der modsætter sig profeterne, 92
 sammenhæng mellem tro, håb og kærlighed, 379-380
 udførelse af Almas forsøg fører til omvendelse, 217
 undgå ugudelige handlinger, 317
 visse tøjmoder kan være upassende for præstedømmebærere, 167
 vær bedre naboer for ikke-medlemmer, 192
 værdien af overvejelse og meditation, 264
 vær opmærksom på Kirkens leders lærdomme, 272
- Ballard, Melvin J.
 vigtigheden af omvendelse, mens vi er på jorden, 222
- Banner
 for folkeslagene, 75
- Barnedåb, 382-383
- Bateman, Merrill J.
 Jesus bar vore synder og oplevede vore dybeste følelser, 146

- Beck, Julie B.
 mødre, som holder pagter, har stor kraft og indflydelse, 248-249
- Beckham, Janette Hales
 lær at skelne Åndens belæringer, 218
- Bednar, David A.
 at henlede opmærksomheden på sig selv ved undervisning i evangeliet er præstelist, 164
 at komme til Kristus kræver livslang lydighed, 104
 Helligåndsgaven er som Liahona, 229
 Herrens milde barmhjertighed, 12
 hold fast ved Guds ord, 21
 Kristi nåde styrker os ud over vores begrænsede evne, 269-270
 Kristi ord giver vejledning og beskyttelse, 227
 Liahona virker i forhold til tro og flid, 32
 nadver fornyer dåbspagt, 370
 ordets hører må også være villig til at modtage ved Ånden, 106
 stræb efter Åndens dåb, 103
 undgå alt, der krænker Ånden, 23-24
 vi kan som Pahoran vælge ikke at blive fornærmet, 250-251
- Bedrøvelse
 efter Guds vilje er en af Åndens gaver, 225
- Bedrøvelse efter Guds vilje, 225
- Befalinger
 at holde fører til enhed, 150
 behov for bøn og tro for at adlyde, 14
 de ti bud gælder alle slægtled, 144
 formålet er at velsigne os, 49
 frelse kræver mere end at holde, 145
 hold og få fremgang, 13-14
 når vi overtræder, kan unge også gøre det, 113
 overtrædelse deraf fører til sorg, 272
 til at gøre og nogle til ikke at gøre, 182
 utaknemlig over for Faderen og Sønnen, hvis uvillig til at holde, 281
- Bekendelse af synd
 nødvendig del af omvendelsesproces, 157
- Benson, Ezra Taft
 arbejd på at overvinde vor sjæls fjende, 382
 at forberede og forhindre er bedre end at omgøre og omvende sig, 249
 bedrøvelse efter Guds vilje er en af Åndens gaver, 337
 behov for at rejse frihedens banner blandt vores folk, 243
 beskaffenheden af bedrøvelse efter Guds vilje, 225
 billede af, 255, 276
 børn i Mormons Bog blev undervist i frelsende sandheder, 124
 Columbus udpeget som en mand blandt ikke-jøderne, 26-27
- forfædre blev inspireret af og opfyldte Esajas' profetier, 60
 forkynd evangeliet og gør det effektivt, 99
 fortvivelse skyldes ugudelighed, 391
 Frelserens besøg hos nefitterne et sidestykke til vore dage, 278
 grundlovsfædre og folkestyre i USA
 nødvendigt for genoprettelsen, 46
 Guds ord giver kraft til at modstå fristelse, 30
 gå til fædre for at få velsignelser og råd, 34-35
 jordiske skattes forgængelige natur, 299
 kom til Kristus, 104
 kærlighed til Bibelen, 343
 lydighed bør være vores stræben, ikke et irritationselement, 14
 mange udvikler åndelighed, men kan ikke se deres egen vækst, 287
 modstand betyder valg, 49
 Mormons Bog afslører Kristi fjender, 121
 Mormons Bog er slutsten, 3, 6
 Mormons Bog fører mennesker til Kristus, 6, 18, 96, 275, 348
 Mormons Bog lærer os at leve retfærdigt i krigstid, 239, 247
 Moroni skrev med os i tankerne, 4
 omvendelse involverer mere end en forandring i hjertet, 371
 oplevelsen ved at blive født på ny er ikke så dramatisk som i skrifterne, 159
 rens karrets inderside, 251
 Satans største fejl, 87
 sjældnen oplevelse at høre vor himmelske Faders røst, 288
 stolthed, 255-256
 studium af Mormons Bog har evige konsekvenser, 90
 studium af skriften vigtigt for enkeltpersoner og for familier, 211
 undgå at blive bedraget ved at stille tre spørgsmål, 121-122
 undgå umoralske, uanstændige og pornografiske påvirkninger, 231
 vendingen »Abraham, Isak og Jakob«, 18
 ydmyghed er erkendelsen af afhængighed af en højere magt, 153
- Beseglingsmagten, 265-266
- Bibelen. *Se også* Joseph Smiths Oversættelse forvansket meget tidligt, 27-28
 mangler enkel og dyrebart tekst, 27-29
- Bistå
 beskriver Kristi opmærksomhed over for os, 175
- Bjerg, hvorpå Herrens hus ligger USA er, 71-72
- Bradford, William R.
 formålet med livet på jorden er at blive som vor himmelske Fader, 236
 glæde og lykke kommer ved retfærdig levevis, 391
- Brandt, Edward J.
 definition af *adjo* i Jakob 7, 122
- Brown, Hugh B.
 hver enkelt er ansvarlig for de fortabte personer, vi svigtede, 109-110
- Burton, H. David
 sagtmødighed er afgørende for at blive mere kristuslignende, 379
- Burton, Theodore M.
 betjene dem, der har omvendt sig, 159
 de, der følger vor himmelske Fader, ligner ham mere, 172
- Bøn
 George McLaughlin bad og fastede for en grens vækst, 191
 Herrens, 298-299
 kræver indsats, 352
 lad uophørligt hjertet række ud til Gud i, 219-220
 livline til Gud, 105-106
 processen, Enosh gennemgik, øgede hans tro, 124
- C**
- Cahoon, Reynolds
 fik søn, der blev kaldt Mahonri Moriancumer, 350
- Cahoon, William F., 350
- Caldwell, C. Max
 næstekærlighed skal udvikles og opleves, 150-151
- Cannon, George Q.
 ført hjem til Gud betyder ikke til hans umiddelbare nærhed, 233
- Celestiale rige
 de, som ønsker det, må kæmpe hver dag, 203
 kræver kombination af guddommelig hjælp og oprigtig omvendelse, 48
 lys, herlighed og intelligens forberedt i, 147
 mennesker behøver forberedelse, før de kan indtræde, 126
- Child, Sheldon F.
 definition af »handle retfærdigt« med hinanden, 330
- Christensen, Joe J.
 forening i de sidste dage er miljømæssig og åndelig, 344
 stolthed fører til uretfærdige sammenligninger og vores fald, 268-269
- Christofferson, D. Todd
 aflæg stolthed som første trin i at følge Kristus, 256
 bliv ét med Faderen og Sønnen, 310

- retfærdiggørelse, helliggørelse og fuldkommenhed, 256
 tilbyd Herren et sønderknust hjerte og en angerfuld ånd som gave, 287
- Columbus, Christoffer
 inspireret af Herren, 26-27
- Condie, Spencer J.
 at holde pagter kan styrke ens tilbøjelighed til at gøre godt, 254
 saligprisningerne fører fra én til den næste, 293
 studium af skrifterne hjælper os med at håndtere livets beslutninger, 105
- Cook, Gene R.
 Kristi nåde kan rense os og hjælpe os med at blive fuldkomne, 270
 nefitiske disciple bad uden mange ord, 310
 opdage de af Åndens gaver vi har fået, 390
 overvej Guds nåde for at opnå tro og ydmyghed, 388
 tro på Kristus vil løse os fra vore lænker, 19-20
- Cook, Quentin L.
 definition af *hellig*, 134
- Coriantumr
 jereditterne sidste konge, 127
 studerede alle krigskunster, 367
- Cowdery, Oliver
 en af de første missionærer, 369
 hans vidnesbyrd er indeholdt i 100 millioner eksemplarer af Mormons Bog, 94
 Johannes den elskedes anmodning om at forblive i kødet, 327
 profeti blev opfyldt, da profeten Elias gengav præstedømmets nøgler, 323
 sagde Joseph Smith ville opfylde Esajas' profeti, 94
 vidne til Mormons Bogs plader, 9, 69, 354, 396
- Cumora, 340, 369, 395
- ## D
- Dans
 Herren godkender passende, 37-38
- Davids hus
 definition af, 79
- Den Kostelige Perle
 hellig skrift, der indeholder Moses' bog, 28
 ægte hellig skrift hånd i hånd med Bibelen og Mormons Bog, 6
- Den levende Kristus: Apostlenes vidnesbyrd
 frelse kommer ved Jesus Kristus, 133
 Frelserens centrale rolle, 62
- Det Første Præsidentskab
 1889-erklæring om dødsstraf, 164
 beskrev styrken ved inspirerende musik, 357
 Den levende Kristus: Apostlenes vidnesbyrd, 62, 133
 er dommere i denne uddeling, 339
 Familien: En proklamation til verden, 11, 18, 32, 55, 137
 fraråder tatoveringer og piercinger, 166-167
 hellige opbygger Kirken, hvor de bor, 313
 hvorfor det er yderst vigtigt at følge, 292
 Kristi lys er givet til alle som hjælp til frelse, 377
 opfordring til at komme tilbage, 158, 312
 råd til Kirkens medlemmer i militærtjeneste, 239-240, 245-246, 248, 250
- Det Melkisedekske Præstedømme
 alle dets bærere blev forudordineret, 183
 Alma bemærkede betydningen af den store højpræst, 186
 efter hans Søns orden, 183
 forrettede nefitterne i fra Lehis dage, 59
 retskafne bliver højpræster for evigt, 185
 vigtigheden af at leve retskaffent som bærer af, 176
- Det Røde Hav
 kort, 397
 Lehi og hans familie fulgte, 12
- Dew, Sheri L.
 forsoningen sikrer os, at vi ikke behøver bære byrderne alene, 201
 Herren forventer mere, end verden forventer, men han tilbyder mere, 178
 sammenhæng mellem begær og handling, 294
- Didier, Charles
 trin til at få et vidnesbyrd, 91
- Dom
 definition af, 181
 domstol, 106
 endelige og betingelse for renhed, 63-64
- Dommer
 ud fra bøger, 326
- Dommernes regeringsperiode
 nefitterne tilpassede deres tidsangivelse i forhold til, 162
- Dunn, Loren C.
 respekter andres tro og byg på fælles grund, 194
- Død
 åndelig er den anden død, 114
 åndelig og fysisk, 47
- Dødsstraf
 erklæring om Kirkens indstilling fra 1889, 164
- Dåb
 betydningen af, 289-290
 porten, hvorigennem hver eneste sjæl må passere for at opnå evigt liv, 104
- ## E
- Edens have, 49, 51
- Eder
 aflæggelse af blev taget meget seriøst på Nefis tid og i deres kultur, 15-16
- Edgley, Richard C.
 kødelige lyster fremherskende i verden i dag, 98
 modstanderens angreb var reelt, 97-98
 storhed begynder med ydmyghed og lydighed, 214-215
 ydmyghed og taknemlighed er egenskaber ved lykke, 357
- Efraim
 detalje om Judas træstykke og Josefs træstykke, 399
 Ismael var efterkommer af, 19
- egypternes sprog
 nedskrevet på guldplader, 11
 nødvendigt for at studere bronzepladerne, 130
- Endelige dom
 Guds retfærdighed og nåde er ubestrideligt fuldkommen, 237
 se profeter fra Mormons Bog ved Guds dom, 391
 ud fra bøger, 326
- Engle
 betjening må være i harmoni med Guds vilje, 158
 deres arbejde og virke er virkeligt, 186-187, 378
 Det Aronske Præstedømmes ordinancer er afgørende for engles betjening, 306
 kaldte ugudelige til omvendelse, 158
- Engles tunge
 tale med, når vi taler under Helligåndens indflydelse, 105
- Enighed
 overholdelse af befalingerne fører til, 150
- Enok
 Enoks stad, 329, 332, 367
 hellig skrift fra Enok er stadig ikke kommet, 93
 Joseph Smiths åbenbaringer fortæller os om, 28
- Esajas
 betydningsfulde er ordene fra, 319
 forhold mens han levede, 41
 kaldelse til at profetere, 76
 mest citerede af alle profeter, 71
 profeterede om Jesu Kristi mission, 39

- profetiers dualistiske natur, 78
 retningslinjer for forståelse, 41-42
 skrev 100 år før Nefis tid, 69
 årsager til, at Nefi citerede, 40-41
 årsager til forståelsesvanskeligheder, 41
- Eufratfloden**
 farlig og ødelæggende, 81
 opdæmmede for at indtage Babylon, 43, 86
- Evangeliets første principper**
 krav for alle Guds børn, 93
 Mormons Bog vidner om, 18
- Evangeliets gengivelse**
 Amerika et frihedens land og stedet for, 46
 engel skulle komme til jorden som en del af, 28
 et stort og forunderligt værk, 29
 grundlæggelsen af USA med henblik på, 27
 historisk betydning, 30
 Mormons Bog bekræfter vidnesbyrd om, 6
 religionsfrihed nødvendig for, 43
 tidsplan for, 3
 USA's forfatningsfædre blev inspireret til at sikre religionsfrihed, 27
- Eyring, Henry B.**
 afhængighed af Gud glemmes hurtigt, 268
 afvisning af Guds råd er at vælge en anden indflydelse, 208
 at blive som et barn leder til åndelig sikkerhed, 134
 at holde befalinger fører til enhed, 150
 bøn i oprigtig hensigt omfatter villighed til at være lydige, 376
 bøn og tro gør det lettere at adlyde befalinger, 14
 Frelserens centrale rolle i vores forløsning, 373
 Frelseren vil hjælpe dem, der forsøger at komme til ham, 287
 Gud glemmes af forfængelighed, 261
 Gud holdt sine løfter om at række ud til Lehis pagtsbørn, 55-56
 Guds Ånd sår aldrig splid, 253
 Herren kalder tjenere til at advare folket om fare, 358
 husk Frelseren og bed altid, 307
 husk Herren, 371
 Kirken har altid blot været en generation fra at uddø, 278
 lad bestandigt hjertet være henvendt til Gud, 219-220
 omgående lydighed er nødvendigt for åndelig trivsel, 178
 principperne i Fadervor er et eksempel til efterfølgelse, 298-299
 studer og overvej skrifterne hver dag, 320
 timelige ting blødgør dem, I tjener, 193
 tro er et valg, ikke en arv, 156
- trofast studium af skriften bringer Helligånden, 105
 trykthed ved at følge profeternes råd, 362
 u lydighed blokerer bånd til Gud og eroderer vidnesbyrd, 46
 velstand fører til følelser af stolthed og åndelig selvtilstrækkelighed, 282
 ydmyghed er afgørende for at forberede sig til det andet komme, 73
- F**
- Faldet**
 del af vor himmelske Faders plan, 51-52
 hvorfor det var nødvendigt, 51
 indblik i, 47
 Mormons Bog vidner om, 18
 virkninger overført til alle skabninger, 50-51
- Falske profeter, 300**
- Falske traditioner**
 evigt had blandt lamanitterne mod nefitterne, 143
- Familie**
 opdrag børn til at følge Herren, 18
- Familieproklamationen**
 familien afgørende for planen for evig skæbne, 11, 18
 forældres ansvar at undervise deres børn, 55, 137
 ægteskabet er afgørende i Herrens planer for sine børn, 32
- Farrar, F. W.**
 beskrivelse af Frelserens pinsler på korset, 133
- Faste**
 George McLaughlin bad og fastede for en grens vækst, 191
 gør vores sjæl ydmyg, 178
- Fasteoffer**
 hvor meget bør vi bidrage med, 111
- Faust, James E.**
 advaret om at blive tiltrukket af Satans hemmeligheder, 337
 at følge Frelserens eksempel i svære tider, gør det lettere at drikke det bitre bæger, 289
 at vælge rigtigt og ikke forkert er meget vigtigt, 75
 behov for at overvinde kulturelle og racemæssige forskelle, 92-93
 behov for nutidig åbenbaring, 99
 BYU-studerendes lys i øjnene i Jerusalem-centret, 172
 bøn er en livline til Gud, 105
 enighed kan udvikles trods forskellighed, 332
 faste gør vores sjæl ydmyg, 178
- forbered nu at være værdig til at stå i Herrens nærhed, 341
 forstå forsoningens kraft, 63
 Frelserens opfordring til at opbygge Guds rige, 292
 hold jer fra åndeligt døde punkter, 37
 hvordan faldet påvirkede Adam og Eva og efterkommere, 51
 hvordan Lucifer faldt, 50
 håb bringer fred i et uroligt liv, 379
 ingen jordisk myndighed kan afholde os fra direkte forbindelse til vor Skaber, 300
 kraft til omvendelse i Mormons Bog, 8
 kristuslignende adfærd er vejledt af Helligånden, som helliggør os, 256
 kundskab om Frelseren kommer ved tro og Åndens vidnesbyrd, 9
 løgn, en alvorlig synd, 66
 Mormons Bog er vores lærdomsmæssige slutsten, 6
 må søge fuldkommenhed nu, 297
 næring af troens åndelige frø, 217
 overtrædelser, der kræver kirke-disciplinering, 158
 planlagt omvendelse er bedrag, 97
 proces med at etablere Herrens kirke, 165
 splid jager Herrens Ånd bort, 253
 spredningen af Israel bragte tro på Gud til mange lande, 120
 standardværker er primære midler til at genoprette sandhed, 28
 studér og acceptér forsoningen, 137
 stå foran Frelseren for at stå til regnskab for vores liv, 66
 Yaeko Sekis familie er den største velsignelse i hendes liv, 58
- Featherstone, Vaughn J.**
 præstedømmebærere skal altid være rene, 285
 unge kan bryde alvorlige befalinger på baggrund af mindre befalinger, som en voksen brød, 113
- Flerkoneri**
 Kirken anerkender ikke folk, der praktiserer, 112
- Folkets stemme**
 medlemmer har en hellig pligt til at stemme, 166
- Forbandelsen**
 forskellen mellem tegnet og, 58-59, 167
- Fordrejelse af skrifterne**
 definition, 186
- Forfølgelse**
 de, der holder ud, skal krones med evig glæde, 164-165
- Forsoningen**
 bør være kernen i vores glæde, 62
 forstå dens kraft, 63

har mirakuløs kraft, der kan hjælpe os til forandring, 48
 indblik omkring, 47, 95
 Mormons Bog vidner om, 18
 uendelig på flere måder, 48, 63, 132-133, 220, 392

Forudordination, 183-185

Forudtilværelsen
 Guds børn havde handlefrihed i, 184

Forunderligt værk og under
 gengivelsen af evangeliet i de sidste dage, 89
 kirkemedlemmer midt i et, 29

Forurening
 er pornografi for sindet, 231
 i de sidste dage, 344-345

Forvandlede væsener
 definition, 327

Forvandling
 definition, 327

Forælderrolle
 når det gælder vildfarne børn, 22

Frelse
 frelst fra både fysisk og åndelig død, 47, 274-275
 tilgængelig for hele menneskeheden, 67

Frelsesplanen
 Ammon underviste Lamoni i, 194
 kendt før verden blev skabt, 232

Fremgang, 13, 58, 254-255, 267-269, 282, 359, 401

Frihedserklæring, 243

Fristelser
 djævelens i Lehis drøm, 20

Født på ny, 159-160, 226

Første opstandelse
 Kristus var den første, som opstod, 147, 234

G

Getsemane have, 221

Gideon
 et redskab i Guds hånd, 164

Grader af herlighed, tre
 Navne i L&P 76, 31

Grant, Heber J.
 betydningen af vidnerne til Mormons Bog, 9
 billede af, 58, 322
 englebesøg uden virkning på dem, der ikke vil tjene Herren, 173
 velsignelse ved at betale tiende, 321

ægte velstand er vækst i kundskab om Gud, 58

Grassli, Michaelene P.
 børns evne til åndelige oplevelser, 305
 gode gerninger træner vore åndelige sanser, 378

Groberg, John H.
 deltag værdigt i nadveren, 308
 det kræver tro på Kristus at omvende sig, blive døbt eller udføre enhver ordinance, 281
 stol på Herren, når beslutninger træffes, 14

Grunde
 for effektivt at læse i skrifterne, 56
 fordybe sig, 304
 få gavn af grublen og, 264
 over skrifterne hver dag, 320

Gud
 hvorfor hans alvidenhed er nødvendig, 262-263
 karakter, 383
 store godhed, 63

Guds alvidenhed, 262-263

Guds hemmeligheder
 for dem, der ikke har Åndens vejledning, 181
 omfatter evangeliets frelsende principper, 130

Guds ord
 tro er et centralt punkt i Alma 32, 214

Guldplader
 bronzeplader ledte til nogle af de nedskrevne dele af, 15
 kender sandheder deraf uden at se dem, 9
 Limhi fandt 24, 349
 Moroni ledte Joseph Smith til, 28
 på egypternes sprog, 130

H

Habakkuks Bog
 samtidig profet, som vidnede i kongeriget Juda, 12

Hafen, Bruce C.
 aspekter af at pleje ordet, 218
 guddommelig hjælp og ægte omvendelse forbereder os til et celestialt liv, 48
 tøjle lyster for at opleve en rigere og dybere kærlighed, 229
 usete engles betjening, 378

Haight, David B.
 Ånden bør kendetegne vores tilbedelse og nadvermøder, 374

Hales, Robert D.
 Amerikas grundlæggere inspireret til at etablere religionsfrihed, 27

at have Helligånden påvirker vores adfærd, 150
 at påtage sig Kristi navn er en af de mest betydningsfulde oplevelser i livet, 325-326
 behandling af vildfarne børn, 22
 den proces at opleve en forandring i hjertet, 138
 forhold mellem Kristi lys og Helligåndsgaven, 377
 forsoningen indgyder håb til retfærdige, der står over for døden, 202-203
 Jereds bror viste, hvordan man sørger for familiens behov, 351-352
 Jesus Kristus var et eksempel for alle, 102
 kan være et lys for andre, 295
 lærte fra tre store operationer, 42
 nydøbte går til opgaven med at bringe andre til Gud, 125
 processen, som Enosh gik igennem, styrkede hans tro, 124-125
 profeter i alle uddelinger har villigt risikeret deres liv, 147-148
 profeter skal forkynde det, som Gud åbenbarer, selv om det er upopulært, 358
 tag fat i skrifterne, 104-105
 tag for jer af Kristi ord, 104
 taknemlighed viser vores afhængighed af vor himmelske Fader og Jesus, 309
 tiendeloven forbereder os til at efterleve indvielsesloven, 330
 vende sig til Herren, når man møder modgang, 33
 åndelig styrke kommer, når vi stoler på Herren, 82

Handlefrihed
 alle kan vælge, 19
 Gud handler altid med aldrig svigtende respekt for, 50
 Guds hensigter vil sejre uden at ophæve menneskets, 95
 har vilje og kraft til at kontrollere tanker og handlinger, 57
 vi havde den i den førjordiske verden, 184

Harris, Martin
 besøgte en lærd mand, 94
 hans vidnesbyrd er indeholdt i 100 millioner eksemplarer af Mormons Bog, 94
 mistede 116 sider af manuskriptet, 128
 var vidne til Mormons Bogs plader, 9, 69, 354-355

Hebraisk
 ændret fra Nefis til Moronis tid, 11

Helliggørelse
 betyder at overvinde enhver synd og underkaste alt Kristus, 184-185
 hjertets, 256

Helligånden
 gaven bliver ikke anerkendt, som den bør, 287

- påvirker vores adfærd og befæster vores vidnesbyrd, 150
 sammenlignet med Liahona, 32-33
 stærkere end englesøg, 173
 taler med en røst, der mere føles end høres, 37
 vedblive at gøre sig fortjent til ledsagelse af, 91-92
- Helligåndsgaven
 disciple bad om, 308
 dåb med ild, 103
 efterlevelse af evangeliet kræver, at vi søger, 23
 forskelle på Kristi lys og, 377
 Frelseren nærer dem, der modtager, 373
 ikke anerkendt, som den bør, 287
 kilde til håb, som overgår vores fatteevne, 379
 Kristus blev døbt for at vise, at vi skulle modtage, 102
 Liahona sammenlignet med, 228
 må modtages og accepteres for at nyde, 91-92
 nogle medlemmer lever langt under privilegier ved, 37
 nødvendig for at organisere præstedømmet, 370
- Helvedes lænker
 defineret af Alma, 171
- Hemmelige sammensværgelser
 blandt jereditterne, 358-359
 indblik i, 253-254
- Herrens hvile
 definition, 186, 375
- Herrens milde barmhjertighed
 meget personlige og individuelle velsignelser, 12
- Heste
 på den vestlige halvkugle, 38
- Himni
 arbejdede i årevis på at bringe lamanitter til Kristus, 161
- Hinckley, Gordon B.
 advarede mod alle former for uærlighed, 66
 advarede mod at stole mere på intellektet end på tro, 65
 advarede mod tatoveringer og kropspiercinger, 166-167
 al skønhed på jorden bærer Skaberens fingeraftryk, 209-210
 appellér til en persons godhed, når man fortæller om evangeliet, 194
 arbejd og bed om missioneringsmuligheder, 190
 bad for USA og dets venner efter angrebet i 2001, 266-267
 bed om hjælp til at overvinde pornografi, 64
- bed på knæ, rejs jer så og gå i gang, 294
 betydning af at stå fast, 249
 betydning af at undervise ved Ånden, 105
 betydning af familiebøn, 307
 betydningen af genoprettelsen i historien, 28
 betydning knyttet til Mormons navn, 336
 bibeholdelse af kyskhed, 384-385
 billede af, 64, 91, 389
 Christoffer Columbus var inspireret af Herren, 26-27
 de ti bud givet til alle slægtled, 144
 fra Zion udgår belæringen, 72
 fryd jer i Kristus, forkynd Kristus, 91
 få al den uddannelse, I kan, 65-66
 genoprettelsens forbløffende begivenheder, 89
 genoprettelsens mirakel og ansvaret for at føre værket fremad, 317
 gå hjem fra konferencen og lev mere retfærdigt, 391
 hellig sammenhæng mellem Kirken, dens navn og ansvar, 325
 hjælp nydøbte med at forblive aktive, 198
 hvordan man undgår at blive ledt bort fra sandheden, 278-279
 i en usikker verden er Guds Søn et anker, 361
 ingen anden handling kan sammenlignes med Kristi forsoning, 237-238
 i visse situationer er nationer retfærdiggjort i at kæmpe, 241
 Kirken anerkender ikke flerkoneri, 112
 Kirken vil gå fremad trods modstand, 318
 Kristus er ophavsmand til frelse, 63
 kvinde, som drak kaffe, ønskede en tempelanbefaling, 132
 kvinde vælger mellem tiende og skolegebyr, 363-364
 lad interesser brede sig over mange felter, mens vi passer vores arbejde, 61
 lykke følger af retskaffenhed, 58
 læsning af Mormons Bog fører til et stærkt vidnesbyrd, 1
 læsning af Mormons Bog kan holde os åndeligt sunde, 8
 løfter til Amerika betinget af lydighed, 351
 løfter til dem, der læser Mormons Bog, 389
 mand overvandt sidste dages helliges dårlige behandling og modtog evangeliet, 167-168
 modstå fristelsen til at lyve lidt, 97
 Mormons Bog er endnu et vidne om Kristus, 339
 Mormons Bog ændrer liv for altid, 99-100
 nydøbte har brug for vores omsorg, 372
 sandheden i Mormons Bog finder man ved at læse den, 8
 seriøst skriftstudium oplyser og opløfter ånden, 320
 skilsmisse er blandt de største tragedier, 297
 sorg i himlen over krige, 239
- tal et pænt og rent sprog, 126
 tider, hvor vi må stå fast for det rette og det anstændige, 254
 ulykker ved pornografi, 231
 uvidenhed er ingen undskyldning for uacceptabel adfærd, 98
 velsignelser forbundet med at være tiltalende, 340
 verden i dag behøver kraften fra et rent vidnesbyrd, 169
 vær mere medfølelse, 138
- Hjælpeforeningen
 enhver omvendt skal næres, 372
- Holland, Jeffrey R.
 4 Nefi viser, hvordan et retfærdigt folk blev tilintetgjort, 329
 beseglingsmagten sammenkæder os med forfædre og efterkommere, 323
 betydningen af at studere Alma 32-34 i sin helhed, 214
 betydningen af Frelserens titler, 82-83
 bistå beskriver Kristi opmærksomhed på os, 175
 definition af *forblive*, 366
 definition af Frelserens opfordring »kom, følg mig«, 286
 definition af »herlige på bjergene«, 316
 definition af »tydelige og dyrebare«, 27
 definition af »vær rene, I som bærer Herrens kar«, 317
 der er sørget for dem, der dør uden kendskab til evangeliet, 63
 dobbeltsidet profeti om Immanuel, 80
 engle arbejder og virker virkelig, 186-187
 enkelt aspekt af Kristi lære, 102
 Esajas 53 er en storslået erklæring om Kristus, 145
 fem grunde til at adlyde tiendeloven, 321-322
 forfængelighed er åndeligt farlig, 174
 forklaringer på, at Jesus aldrig tidligere havde vist sig førend for Jereds bror, 353
 forkyndelse om Kristus er det mest spændende, 91
 forsoningen bør være kernen i vores glæde, 62
 forældre bør udvise tro og retfærdighed, 113
 grundvolden af apostle og profeter beskytter os, 292
 Guds engagement i vores liv, 120
 herredømmet vil hvile på Kristi skuldre, 82-83
 hvad nydøbte forpligter sig til at gøre og være, 149
 hvorfor Jesus beholder sårene fra korsfæstelsen på sit legeme, 289
 hvorfor seksuel overtrædelse er så alvorlig, 229-230
 inspireret undervisning i hjemmet og i Kirken styrker os, 372

Jakob 5 illustrerer spredningen og indsamlingen af Israel og forsoningen, 116

Jakob benytter vigtige elementer af undervisning, 59

Jereds brors reaktion på irettesættelse, 351

Jesu Kristi bøn om enighed, 309-310

Jesus helbredte og velsignede folk, 304-305

Kirkens medlemmer står midt i et stort og forunderligt værk, 29

konsekvenser af seksuel synd og betydningen af kyskhed, 229-230

Korihor påvirkede zoramitternes falske lærdomme, 210-211

Kristi kærlighed til os er sand næstekærlighed, 380-381

Kristi lære er ikke kompliceret, 102

misundelse er i modstrid med Guds fuldkomne kærlighed, 173

Mormons Bog er den mest bemærkelsesværdige og vigtige religiøse tekst i verden, 3

Mormons Bog er den nye pagt, 6

Mormons Bog viser, at engle findes, 378

Mormons Bog viser, at Israels pagter bliver opfyldt, 327

Mormons sidste bøn om at tro på Kristus, 342

Mormons åndelige modenhed i kontrast til nefitternes syndige tilstand, 336-337

moseloven førte mennesker til Kristus, 145

moseloven og den højere lov er beregnet til at føre mennesker til Kristus, 301

måder at erindre Herren på, mens vi fornyer nadverpagter, 306

Nefi, Jakob og Esajas er tre vidner om Kristus i Mormons Bog, 69-70

oliventræ er et symbol på Guds kærlighed, 117

omvendelsens dag kan passere os, som det skete for nefitterne, 337-338

personligt vidnesbyrd er et kraftfuldt svar på latterliggørelse, 209

profeterne forberedte nefitterne på at moseloven ville ophøre efter forsoningen, 301

resultatet af omvendelse er mere end prisen værd, 160

små plader gav et større indsigt i evangeliet end de 116 sider, 128-129

tro må ofte udøves som forberedelse til ukendte, fremtidige oplevelser, 363

umuligt for Frelseren at glemme os, 43

værdig præstedømmebærer kan udføre mirakler i Kristi navn, 285

ældre kirkemedlemmer vejleder yngre, 156

ændring af det, vi kan, forbedrer vores tilgang til forsoningen, 274

Homoseksualitet
homoseksuel aktivitet er en alvorlig synd, 229
seksuel stimulering kan føre til handling, 112-113

Hosianna
definition af, 289

Howard, F. Burton
Alma 26 styrkede hans vidnesbyrd om Mormons Bog, 201-202
Herren er mere interesseret i, hvad et menneske er, end hvad han var, 261
James E. Fausts beretning om Mormons Bogs omvendende kraft, 8

Hunter, Howard W.
alle kan være lidt mere tilgivende, 202
al retfærdig tjeneste er lige acceptabelt for Gud, 245
billede af, 131, 245
definition af *seer*, 141
Gud anerkender menneskets handlefrihed, 50
vi bør koncentrere os om retfærdighed, ikke anerkendelse; om tjeneste, ikke status, 131
ønsket om at fortælle om evangeliet er en naturlig følge af personlig omvendelse, 161

Hyde, Orson
bad en apostolsk bøn på Oliebjergets top, 315

Hærføreren Moroni, 239-243, 247, 394

Håb
bringer fred i et uroligt liv, 379
sammenhæng mellem tro og kærlighed, 379-380
sammenhæng mellem tro og viden, 216

I

Ikke-jøder
afviser Herrens lære, 328
læser man ofte om i Mormons Bog, 30
overbevise om, at Jesus er Kristus, 5

Immanuel
hebraisk ord, der betyder »Gud med os«, 80

Indpodning
i allegori repræsenterer det grupper af mennesker, 120

Indsamling, sidste dage
ved at blive opfyldt, 85

Indvielse
efterlevelse af loven, 254, 330
forrådshus fungerer ved, 321
give vores hjerte og sjæl til Gud, 257

Intellekt
ikke den eneste kilde til viden, 65

Irettesættelse, 351

Irettesættelse
modtag Herrens irettesættelser, selv om det er smertefuldt, 32

Ismael
efterkommer af Efraim, 19

Israels hus, 403

Israels indsamling
Esajas skrev om, 312-313
Esajas underviste i, 317
overblik, 403

Israels spredning
korte historie, 402
ugudelighed førte til, 67

J

Jahve. *Se* Jesus Kristus

Jakob, Isaks søn
detalje om Judas træstykke og Josefs træstykke, 399
Jakobs hus fik pagtsnavnet Israel, 72

Jakob, Nefis bror
så Forløseren, 40-41

Jereditter
adskilt fra deres brødre, 68

Jereds bror
hedder Mahonri Moriancumer, 350
irettesat af Herren, 351
Jesus viste sig for, 353
modtog lys til rejsen i bådene, 351-352, 356
modtog Urim og Tummim fra Herren, 139-141, 161, 354

Jeremias
citeret på bronzepladerne, 16
profet samtidig med Lehi og Nefi, 12

Jerusalem
definition af »født ved Jerusalem«, 175
Nefi advarede familien om, at de ville dø, hvis de vendte tilbage, 19
udtrykket »helt til halsen« er symbol på, 81
ødelagt, 127

Jesus Kristus
alt vidner om, 70
at påtage os hans navn er en meget betydningsfuld oplevelse, 325-326
definition af »Abrahams, Isaks og Jakobs Gud«, 18
definition af billeder og symboler, 220
Den levende Kristus: Apostlenes vidnesbyrd, 133
er portens vogter, 66-67

- forsoningen kan fjerne vores skyld, 199
 første person, der opstod, 147
 hans hånd er stadig rakt frem, 83
 havde egenskaber, som intet andet Guds barn kunne have, 49
 Helligånden skaber enighed, Kristi ord viser, 309-310
 Immanuel er et navn for, 80
 kan afvikle dit personlige mellemværende med retfærdigheden og give tilgivelse, 125
 Kristi lære er ikke kompliceret, 102
 kun én, som kunne yde en uendelig forsoning, 63
 kun frelst ved hans forsonende blod, 259
 mirakler sker hver dag i hans værk, 347
 moseloven opfyldt af, 286
 overholdelse af sabbatten er en ufejlbarlig målestok for vores holdning til, 151
 skrifterne instruerer forældre i at undervise i tro på, 137
 som vor Fader, 138
 synder båret af, 145
 titler omfatter Underfuld Rådgiver, Vældig Gud, Skaber, Freds Fyrste, 82-83
 var et eksempel for alle mennesker, 102
 var og er Gud Skaberen, 145
 vigtigste person i Mormons Bog, 5
 viser fortsat stien og fører an, 21
- Jordens støv
 mennesket må stole på Gud i alt, 136
- Josef, Jakobs søn
 detaljer om træstykke, 399
 får store løfter om sine efterkommere, 52, 68
 profeterede om Joseph Smith, 53
- Joseph Smiths oversættelse af Bibelen
 bidrager til at gengive mange tydelige og dyrebare sandheder, 28
 Josef, Jakobs søn, får store løfter om sine efterkommere, 52, 68
- Juda
 detaljer om træstykke, 399
 kongeriget, 11-12, 76
- Judas træstykke og Josefs træstykke, 19, 100, 399
- Jøder
 læser man ofte om i Mormons Bog, 30
 overbevise om at Jesus er Kristus, 5
 spredte, 73
- K**
- Kapp, Ardeth G.
 I kan stråle i mørket, 356
- Kerr, W. Rolfe
 Kristi ord kan være en personlig Liahona, 105, 228
- Keruber
 figurer, som repræsenterer himmelske skabninger, 181-182
- Kiasmer
 hebraisk litterær stil, 224-225
- Kimball, Spencer W.
 behov for at stræbe efter fuldkommenhed, 297
 billede af, 199, 211
 bønners inderlighed påvirker vores familie, 381
 de retfærdiges bønner hindrer verden i at blive ødelagt, 179
 død, jordisk og åndelig, 274
 evigt perspektiv hjælper os til at forstå lidelse på jorden, 188
 fem væsentlige elementer ved omvendelse, 273-274
 før vi får mere hellig skrift, må vi tro på det, der allerede er åbenbaret, 324
 Herren bruger vejret til at disciplinere sit folk, 267
 hvis vi ikke får bønner besvaret, må vi søge årsagen i vores eget liv, 351
 hvordan man opnår et samfund uden strid eller skænderier, 329
 hvorfor én, der har syndet, føler byrden af skyld og behov for omvendelse, 345-346
 indfødte i New Zealand er efterkommere af Hagot, 252
 indsamling af Israel består i at tilslutte sig den sande kirke, 313
 Jesu Kristi evangelium er vores beskyttelse mod Satans storme, 260
 kirkeledere kalder mennesker til omvendelse og advarer dem mod farer, 126
 lyt til dem, vi opretholder som profeter, 241
 mirakler er en del af Kirken i dag, 330-331
 modtog opgave i det førjordiske liv, 183-184
 nogle hellige ønsker velsignelser uden de nødvendige rødder af disciplin, 120
 opgivelse af synd kræver ofte forandring i livsstil, 199
 sagtomdighed er ikke svaghed, 293-294
 samvittigheden er som Liahona, 228-229
 skrifterne har kraft til at få os nærmere til Gud, 211
 synd er vanedannende og kan føre mennesker til det tragiske punkt, hvorfra der ingen vej er tilbage, 338
 tilgivelse kommer ved oprigtig omvendelse, 226
 værdien af en følsom samvittighed, 237
- Kobberslange
 Israels børn plaget, 262
- Kofford, Cree-L
 Abinadi var og er speciel, 144
- Kom tilbage.
 det er muligt, 261
 Det Første Præsidentskabs opfordring til, 158, 312
 hjem til vor himmelske Fader, 283
 hjælp de vildfarne til folden, 159
- Kong Benjamin
 leder i Zarahemla, 139
- Kong Lamoni
 viste betydningen af tjeneste, 193
- Kong Limhi
 hans folk sammenlignes med Almas folk, 152
 leder i Zarahemla, 139
- Kong Noa
 den primære årsag til at afskaffe kongedømmet, 143
 dræbt af sit eget folk, 152
 trældom var uundgåelig for hans folk, 152
- Konvertering
 kræver en forandring i hjertet, 172
- Korihor
 bygger på spidsfindigheder til bedrag af andre, 92
 forkyndte, at intet et menneske gør, er en forbrydelse, 205+206
 hans filosofi modsvarer moderne filosofier, 205
- Kredsløb mellem retfærdighed og ugudelighed, 215, 253, 267, 269, 283-284, 333, 356, 359, 362, 401
- Krig
 Mormons Bog lærer os at leve retfærdigt i krigstid, 239
 sommetider er folkeslag retfærdiggjorte i og forpligtede til at kæmpe, 241
- Kristi efterkommere
 sådan bliver man Jesu søn eller datter, 146
- Kristi korsfæstelse, 88, 262, 285, 342
- Kristi lys
 Bible Dictionary definerer, 376
- Kristus. Se Jesus Kristus
- Kulturel forskellighed, 332
- Kundskab
 sammenhæng mellem tro, håb og, 216
- Kyros den store
 ødelagde Babylon, 42-43, 86
- Kyskhed
 defineret, 229
 kært og dyrebart, mere end alt andet, 384-385
 seksuel intimitet uden for ægteskabet er en synd og forbudt af Gud, 112

- L**
- Laban
Nefi befales at dræbe, 15
- Lamanitten Samuel, 271
- Lamanitter
forbandet for deres ugudelighed, 58
- Land
arveland, 302, 314
mod nord, 252
- Lant, Cheryl C.
tre måder til effektivt at læse skrifterne, 56
- Larsen, Dean L.
hvordan fordums israelitter gik over grænsen, 114
oprør mod Gud har individuelle rødder, 337
sammenhæng mellem trofasthed mod Herren og velstand, 254-255
vi er de sidste arbejdere i vingården, som forbereder den til Herren, 120-121
- Lee, Harold B.
billede af, 165, 340
bjergprædikenen er Herrens rettesnor for fuldkommengørelse, 292
definition af »fattige i ånden«, 293
den åndelige betydning af Guds rustning, 240-241
føjordisk arbejde er kilde til velsignelser i livet her, 184
Jereds bror blev vist, hvordan man beder og får de ønskede velsignelser, 352
lad ikke selvmedlidenhed eller desperation lokke dig væk fra den kurs, du ved er rigtig, 289
mennesker ledt ved Kristus, 171
nye befalinger åbenbares altid for profeten, 15
præstedømmeembeder, der bæres i dette liv, har virkning i den næste verden, 185
synd er den tungeste byrde, 75
ugudelige mennesker på Mormons tid mistede Helligånden og Kristi Ånd, 340
- Lehi
den mulige rute han rejste, 36, 397
efterkommer af Manasse, 19, 179
Lehis bog, 12, 394
- Liahona
Kristi ord sammenlignes med, 105
sammenlignes med Helligånden, 33
sammenlignes med samvittigheden, 228
virker i forhold til tro og flid, 32
- Lignelsen om oliventræet, 116-117
- Livets træ
symboler og fortolkning, 21
- Lucifer. *Se Satan*
- Ludlow, Daniel H.
definition af *hosianna*, 289
efterkommer af Joseph boede stadig i Jerusalem, 179
geografisk forhold for jereditternes og nefitternes landområder, 358
Mormons Bog godtgør miraklerne i Det Gamle Testamente, 36
øerne i havet betyder USA, 43
- Lund, Gerald N.
Frelserens velvilje, 24
Korihor har mange nutidige modstykker, 205
umulighed at bevise, at der ingen Gud er, 209
- Lære og Pagter
ægte hellig skrift tillige med Bibelen og Mormons Bog, 6
- M**
- Mackie, George M.
fårehyrden kender sine får, 302
- Madsen, John M.
hvad slags mænd burde I da være, 326-327
- Maeser, Karl G.
pæle i sneen hen over Alperne sammenlignes med præstedømmet, 288
- Maher-Shalal Hash-Baz
definition, 81
- Manasse
detalje om Judas træstykke og Josefs træstykke, 399
Lehi var efterkommer af, 19
- Matthews, Robert J.
alvoren af at lyve, 210
Bibelen forvansket meget tidligt, 28
Nefi vidste, optegnelser ville bistå fremtidige generationer, 90
- Maxwell, Neal A.
aflæg det naturlige menneske, 134
alt, hvad vi behøver at vide, er, at Gud ved alt, 64
at få vist dine svagheder er en del af at komme til Kristus, 365
at modtage svar på bøn er som at åbne en kombinationslås, 125
at se forbi målet medfører at se forbi enkle lærdomme, 114
at være kødeligt sindet fører til, at vi bliver følelseskolde, 209
børn får indgivet ord, 216
de, der havde skilt sig ud, blev Kirkens kritikere på grund af egen stolthed, 244
definition af »tag dit kors op«, 296
definition af »verdens kors«, 64
de kaldede og beredte må også bevise deres trofasthed, 184
den hedonistiske filosofi er at spise, drikke og være lystig, 96
doktrinær uvidenhed er væsentlig årsag til murren, 249
eksempler på skjulte sandheder åbenbaret af Joseph Smith, 53
episoden med kobberslangen peger hen mod Kristus, 262
evangeliets enkelthed er årsag til, at nogle mennesker finder det svært at acceptere, 326
fejlkommunikation kan forekomme selv mellem trofaste kirkemedlemmer, 251
fokusér på det vigtigste, 138
forskkel mellem bedrøvelse efter Guds sind og de fordømtes sorg, 337
forældre kan kun give det, de allerede selv har, 248
Gud elsker dem, han revser, 351
Guds planer vil sejre trods menneskers valg, 95
Herren vil »blotte sin hellige arm for øjnene af alle folkeslag«, 316
holder troens skjold oppe, 22
hvis vi gør vores religion til rutine, glider vores hjerte og sind mod andre ting, 304
hvordan enkeltpersoner og samfund bliver følelseskolde, 388-386
indvielse er at overgive sig til Gud, 257
ingen grænser for Guds kundskab, 23
Jesus vidste forstandsmæssigt, hvad han skulle gøre, 133
Jesus vogter og oplærer os personligt, 302-303
kan kende til visheden af guddommelige sandheder, 218
karakteregenskaber der definerer, hvem der virkelig tror på Kristus, 333
kirkemedlemmer må opføre sig på hellig og indviet vis, 29
Kirken er ikke et plejehjem for de allerede fuldkomne, 250
Kristus bar vore skrøbeligheder, før vi bar dem, 175
livets træ er symbol på Guds kærlighed og Kristi sonoffer, 21
mange mennesker tænker slet ikke på Kristus, 39
modstanderen prøver indirekte at gøre det, vi afviser at lade ham gøre direkte, 283
modtag Herrens irettesættelser, selv om det er smertefuldt, 32
mulige årsager til åndelig ustadighed, 267
må ikke være ligegyldige over for ugudelighed i samfundet, 161-162
nedbrydende konsekvenser af utroskab, 113
når vi fremhæver os selv, er det dobbelt så svært at anerkende Guds hånd i alt, 338-339

- omvend dig hyppigt og regelmæssigt, 137
optegnelser om Israels tabte stammer skal komme frem, 304
personligt offer er villighed til at lægge det primitive i os på alteret, 127
portens vogter er Israels Hellige, 66
retfærdighed og barmhjertighed vil være fuldkommen ved den endelige dom, 237
sammenhæng mellem håb, tro og viden, 216
Satan stræber efter ikke at få os til at tro på tegn, 279
skrifter skal endnu åbenbares, 93-94
store lektier følger ofte vanskeligheder, 33
største håb knyttet til Jesus og forsoningen, 386
søg at efterligne Frelserens personlighed, 306-307
tabte bøger er blandt de skatte, der skal komme frem, 100
tro, håb og næstekærlighed hører sammen og bringer os til Jesus Kristus, 380
tro omfatter tillid til Guds tidsplan, 95
uden modsætning ville der ikke være nogen rigtig eksistens, 49
verdens lærde tager ikke Mormons Bog alvorligt, 94-95
ønsker påvirker personlig udvikling og evige velsignelser, 203
- McConkie, Bruce R.
Alma er måske blevet forvandlet, 242
andre skal tage del i vores dom, 339
at nyde godt af Helligåndsgaven er en himmelsk gave i jordelivet, 308-309
definition af *almægtig*, 132
definition af *antikrist*, 205
definition af »bjergenes top«, 71
definition af »den store og vederstyggelige kirke«, 26
definition af *ikke-jøder*, 303
definition af *seraf*, 76
definition af »sigte jer som hvede«, 307
den nuværende indsamling af jøder til deres hjemland er politisk og opfylder endnu ikke profetierne i 3 Ne 20, 315
det enkelte land er samlingspunkt for dets eget folk, 68
dyberegående studium af Esajas vigtigt for at ændre og fuldkommengøre personer, 42
Esajas talte om den Hellige, der skal rense ud i vingården ved det andet komme, 84
farisæerne fik ikke loven omkring skilsmisse, 296
formål med og årsager til opnåelse af åndelige gaver, 389
forsoningens omfang er uendeligt, 220
Frelserens mission er at rense og forædle, 321
frelse tilgængelig for alle, 67
- fremtiden er ikke kun bare sødme, lys og fred, 74
Guds hemmeligheder, 181
hvorfor mirakler sommetider ophører, 347
Immanuel både frelser og dømmes, 81
indblik i skabelsen, faldet og forsoningen, 47
intet løfte om sikkerhed undtagen for dem, der elsker Herren, 44
Jeredes bror illustrerede behovet for at anvende vores handlefrihed, 352
Jesus byggede på det fundament, Moses lagde, 296
Joseph Smith er af Isajs rod, 85
jødernes omvendelse, 101
kraften i Mormons Bog, 227
Kristi sande lære, 267
Kristus som grenen i tusindårsriget, 84
Lehis og Nefis brug af ordene *jøder* og *ikke-jøder*, 30
loven om vidner, 9
miraklet at blive født på ny, 172
Mormons Bog skelner ikke mellem præster og højpræster, 183
Mormons Bogs rolle i indsamlingen af Israel i de sidste dage, 5
sammenhæng mellem Frelserens ord i Esajas 52 og 3 Ne 20 ang. tusindårsriget, 316
Satan bindes af folkets retskaffenhed, 44
skabelsen, faldet og forsoningen er tre søjler i evigheden, 194
spredning og indsamling af Israel, 23
sådan bliver man en fredsstifter, 294
træet til kundskab om godt og ondt og livets træ, 49
uretfærdighed får Ånden til at trække sig tilbage, 383
virkninger af faldet gælder for alle skabninger, 50-51
åndelig indsamling kommer før fysisk indsamling, 60
- McConkie, Joseph Fielding
Korihor anvendte stråmandsargumentet til at angribe Kirkens læresætninger, 208
Mormon forstod universets fysiske love, 269
stolthed fører til splittelse, 333
- McConkie, Oscar Walter
unge kan bryde alvorlige befalinger på baggrund af mindre befalinger, som en voksen brød, 113
- McKay, David O.
billede, 74, 111
det, vi søger afgør langt hen ad vejen vores skæbne, 111
ingen synd kan undslippe straf, 74
nogle af Lehis børn ført til Stillehavsøerne, 252
- Meder
ødelagde Babylon, 86
- Messias
definition, 67
- Mickelsen, Lynn A.
dåben med ild medfører renselse fra synd, 103
sammenligning mellem at blive rensed ved forsoningen og at vaske snavset tøj, 172-173
- Militærtjeneste, 245-246
- Millet, Robert L.
Korihor anvendte stråmandsargumentet til at angribe Kirkens læresætninger, 208
Mormon forstod universets fysiske love, 269
stolthed fører til splittelse, 333
- Mirakler, 310-311
- Missionering
at overgive os helt og holdent til, 151
bringer gode tidender og bekendtgørelse af fred, 316
hjælper omvendte til at forblive aktive, 198
hvert medlem bør udføre, 161
Mormons Bog underviser i, hvordan man udfører, 96
realiteterne ved, 201-202
symbolik i versene fra Esajas i 2 Ne, 75
sæt bønssomt en dato for at forberede nogen, 161
tilladelse til at åbne Tyskland for, 197-198
- Misundelse
modsatning til Guds fuldkomne kærlighed, 173
- Modgang
afgørende del af proces, 236
virkning af, 257
- Modsatning
giver valgmuligheder, 49
hjælper os til at blive stærkere, 49
taknemlighed gør os i stand til at se prøvelser her på jorden i rette perspektiv, 47
uden ville der ikke være nogen reel eksistens, 49
- Monson, Thomas S.
beslutninger har evige konsekvenser, 19
billede, 272, 298, 372
Den Tyske Demokratiske Republik tillader missionærer, 197-198
hvad det vil sige at højne sin kaldelse, 109
ingen grund til at frygte fiasko, når vi tjener Herren i tro, 177-178, 365
medlemskab af Kirken fremkalder en beslutning om at tjene, 372
patriarkalske velsignelser er ligesom Liahonaen, 228
velsignelser kommer af at undgå strid, 290
vigtigheden af at hjælpe enker, 321
værdien af anonym tjeneste, 298

- Moriancumer, Mahonri, 350
- Mormons Bog
 afslører Kristi fjender, 121
 afvisning af er et af tidernes tegn, 100
 betydningen af vidner, 9
 bevarede Marion G. Romney åndeligt sikker, 7
 blev skrevet til vore dage, 3-4
 bringer store velsignelser til os personligt og til familier, 8-9
 doktrinær slutsten, 6
 dokumenterer mirakler nedskrevet i Det Gamle Testamente, 36
 er det store banner, som vi skal bruge, 99
 forseglede del af, 29, 354
 forømmelse af studiet af den har evige konsekvenser, 90
 fører til personlig åbenbaring, 1
 giver et stærkere vidnesbyrd om Guds Søn, 1
 gør det lettere at skelne mellem sandhed og vildfarelse, 7
 hvordan man erkender den store værdi af, 96
 lærer os, hvordan man lever retfærdigt i krigstid, 239
 mest usædvanlige og vigtige religiøse tekst, 3
 oversættelse af, 128
 prøven på sandhed ligger i at læse den, 8
 rolle i indsamlingen af Israel i de sidste dage, 5
 studium bør påvirkes af viden om, at Moroni så vor tid, 345
 tilbyder en ny pagt, 6
 vidnesbyrd derom vokser fra et frø, 7
 viser, at Gud husker pagter med Israel, 4
 vores religions slutsten, 3, 6, 388
- Mormons Bog Seniorklassens lærerhæfte*, 160
- Moroni
 sidste nefitiske profet, 369
- Morrison, Alexander B.
 at påtage sig Kristi navn vil sige villigt at gøre hvad som helst, Herren kræver, 196
- Mosebøgerne
 bronzepladerne indeholder, 16
- Moseloven
 beregnet til at pege mod Jesu Kristi offer, 220, 295
 opfyldt ved Jesus Kristus, 286, 295-296
- Moses
 Joseph Smiths åbenbaringer fortæller os om, 28
- Mosijas sønner
 stræbte efter hovedbestanddele for et effektivt skriftstudium, 190
- Mulekitter
 adskilt fra brødre, 68
- ført ud af Jerusalem efter Lehis afrejse, 16-17
- Murren
 skridt, der fører til ulydighed, 13
 årsag til blandt kirkemedlemmer, 249
- Mødre, 248-249
- ## N
- Nadveren
 forny dåbspagten gennem ordinancen for, 370
 hovedformål med at nyde er at erindre ham, 306
 løfte om at blive fyldt med Ånden, 312
- Naftali
 boede i området i Galilæa, hvor Messias opholdt sig, 82
- Nahom
 hvor Ismael døde og blev begravet, 397
- Nahum
 profet, som vidnede i kongeriget Juda, 12
- Naturkatastrofer, 362-363
- Naturlige menneske, det definition, 133-134
- Navne slettet
 formål med kirkeisciplinering, 157-158
- Nebukadnesar
 Juda tilfangetages af, 73
- Nefi
 salme, 55
 så Forløseren, 40
- Nefis plader
 Amaleki gav de små til kong Benjamin, 129
 de små indeholdt den religiøse historie, 22, 39, 69, 107, 127, 347, 395
 de store indeholdt kongernes verdslige historie og optegnelse, 22, 39, 107, 127, 339-340, 395
 førsteperson ændres til tredjeperson i, 130
 hvorfor Nefi blev befalet at skrive de små, 128
 oprindelse, 16-17
- Nefitiske kalendersystem, 278
- Neg
 henviser til omvendte, 200
- Nehor
 anvendte præstelist til at oprette religiøs bevægelse, 163
 byggede på spidsfindigheder til at bedrage andre, 92
- Nelson, Russell M.
 at komme til Kristus fører til fred, 294
 bed og gå derpå i gang, 352
- forsoningens omfang er uendelig, 63, 220
 Frelseren elsker både hellige og syndere, 275
 Guds kærlighed er kilden til fred, 331
 Gyldne regel, den, 300
 Helligånden taler til sind og hjerte, når vi overvejer og beder, 2
 hvorfor faldet var nødvendigt, 51
 kirkemedlemmer kan blive arvinger til Abrahams velsignelser, 254
 lær evangeliske sandheder ved Helligåndens kraft, 23-24
 læsere af Mormons Bog bør fokusere på Jesus Kristus, 5
 man kan tænke en bøn, 312
 mennesker får kun fremgang, hvis de adlyder befalingerne, 13
 mådehold kan beskytte mod eftervirkningerne af overdrivelse, 175
 omvendelse fører til at blive født på ny, 172
 oplysninger om oversættelsen af Mormons Bog, 4
 overvejelse indbyder til Helligånden, 264
 råd til kirkemedlemmer, der griber til våben for at forsvare deres land, 245-246
 selv Frelseren kan ikke frelse os i vore synder, 275
 skabelsen, faldet og forsoningen afgørende for frelsesplanen, 194
 skrifterne instruerer forældre i at undervise i tro på Jesus Kristus, 137
 splidens smitsomme kræftsygdom, 276-277
 styrk troen, hold befalingerne og omvend jer som enkeltpersoner, 257
 sæt ikke spørgsmålstegn men udråbstegn ved kaldelser, 14
 tag for jer af Kristi ord, 104
 uenighedens sti fører til virkelige farer, 244
 undgå at anvende betegnelser, der fører til fordomme, 334
 vigtigheden af læren om indsamlingen, 67-68
- Neum
 profeterede om Jesu Kristi mission, 39
 profetier bevaret, 16
- Nibley, Hugh
 amalekitter og zoramitter står i spidsen for de lamanitiske hære mod nefitterne, 240
 det virkelige nefitiske problem var ikke lamanitterne men at følge Herren, 247
 drøftelse af Korihors filosofi, 205-206
 elefanter blandt jereditterne, 360
 mirakuløs virkning af Nefis ed til Zoram, 16
- Noa
 leder i Lehi-Nefis land, 142

- Ny Jerusalem, det
Eter beskrev, 366-367
fra Zion udgår belæringen, 72
opført i USA, 314
- Nyman, Monte S.
børn i tusindårsriget vokser op uden synd, 44
Jesus Kristus er emnet i 391 af Esajas' 425 vers, 40
- Næstekærlighed
Kristi rene kærlighed, 330
kærlighed er, 366
skal udvikles og opleves, 150-151
- Nåde
de, der har tro, er frelst fra åndelig død, 47
giver styrke til at holde ud, 386-387
læren om, 90
muliggørende kraft fra Gud, 365
tilfredsstillelse af retfærdighedens krav, 48, 221, 236-237
ved tro er vi retfærdiggjort ved Frelserens, 48
- O**
- Oaks, Dallin H.
advaret mod optagethed af tomme ting, 172
advarsel mod udelukkende at stole på sig selv til at afgøre åndelig sandhed, 276
afvisning af åbenbaring ved Helligånden begrænser læring, 181
at synde for derpå at omvende sig er djævelsk, 97
betydningen af og formålet med indsamlingen, 281-282
bliv en søn eller datter af Kristus, 145
de, der stoler på Herren, betaler tiende, 322
definition af »født på ny«, 159-160
definition af »oprigtig hensigt«, 375-376
definition af *sindbillede*, 220
den endelige dom er en vurdering af, hvad vi er blevet, 181
den sagte røst fik hjerter til at brænde, 288
de sidste dages helliges tro på frelse ved nåde, 90
de største skatte på jorden og i himlen er vore børn og vore efterkommere, 299
det, vi er blevet, er en følge af vore handlinger, 181
de tre vidner med i 100 millioner eksemplarer af Mormons Bog, 94
de tre vidners vidnesbyrd, 354
dommen er Herrens, 344
Esajas' profetier opfyldt, 79
farer ved at søge tegn, 215
farer ved at tillade noget dårligt at komme ind i sindet, 230-231
forberedelse til begivenheder, der går forud for det andet komme, 280
- forhold i et Zion-samfund, 331
forholdet mellem materialisme og åndelighed, 271
formål med kirkedisciplinering, 157-158
forskel på synd og overtrædelse, 51
forvisning om opstandelsen giver styrke til at holde ud, 235
fred på jorden efter det andet komme, 72
frelse kommer ikke alene ved at holde befalingerne, 48, 144
hav vilje og kraft til at kontrollere tanker og handlinger, 57
hårdhertethed begrænser vores åndelighed, 29
jorden skal være fuld af kundskab om Herren, 85
kundskab om opstandelsen giver styrke til at udholde jordiske udfordringer, 180
læsning i skriften skaber villighed til at lære, 7
medlemmer ansvarlige for at handle i henhold til kirkelederes formaninger, 110
mirakler forekommer stadig, 311
mirakler sker i vore dage og findes i den sande kirke, 347
næstekærlighed er ikke en handling, men en tilstand eller måde at være på, 380
ordinancer sikrer forhold til Gud og familiemedlemmer, 369-370
profetier og skriftsteder har mangeartede betydninger, 79
sammenhæng mellem skrifterne og personlig åbenbaring, 346
Satans metoder til at bedrage, 359
store jordskælv er tegn på det andet komme, 285
stor modgang er ikke uden et vist evigt formål eller virkning, 251-252
taknemlighed gør os i stand til at se prøvelser her på jorden i rette perspektiv, 47
tjeneste må have sin baggrund i Jesu Kristi kærlighed, 375-376
tomme ting omfatter ejendom, stolthed, status og magt, 268
tre måder, hvorpå vi påtager os Kristi navn, 138
trængsler kan lutre og rense, 42
udødelighed gennem forsoningen, 70
undervisere i evangeliet må ikke sløre elevernes syn på Frelseren, 163-164
velsignelser forbundet med at nyde nadveren, 312
vigtigheden af at være pålidelig til hver en tid, 248
villighed til at påtage sig Jesu Kristi navn, 370-371
- Oliventræet
symbol på Guds kærlighed, 117
- Omner
arbejdede i årevis på at bringe lamanitter til Kristus, 161
- Omskærelse
loven derom er afskaffet, 382
- Omvendelse
behov for tro til omvendelse for at opnå frelse, 221
fører os til Kristi nåde, 269-270
kend betingelserne for, 273-274
medfører større fred og glæde, 57
planlagt er et bedrag, 97
tro fører til, 281
- Opstandelse
definition, 180, 327
enhver sjæl født ind i verden får, 46-47
forsoningen tilvejebringer, 237-238
giver os styrke og perspektiv til at udholde jordiske udfordringer, 180
tidspunkt for, 234
- Ordinancer
betydningen af, 369-370
- Otte vidner. *Se* Vidner, otte
- Oversættere. *Se også* Urim og Tummin
seer tydeliggør evig sandhed, 139-141
- Overtrædelse
forskel mellem synd og, 51
- P**
- Pace, Glenn L.
formål med befalinger, 21-22
Mormon havde en kristuslignende kærlighed til sit folk, 339
- Packer, Boyd K.
anvend forsoningen til at fjerne skyld, 199
bed, og I skal få, 25
bed i sindet og hjertet, 312
beskriver åndelige følelser, 37, 126
betydningen af tålmodighed, mens vi venter på tro til at vokse, 217
de, der følger profeterne, får velsignelser, 288
definition af *tro*, 215-216
dyden tolerance er blevet forvrænget, 162
dåb indleder en vej mod evigt liv, 104
dåbens betydning, 289
Esajas' profetiers rolle, 319
forsoningens helbredende kraft, 136
Frelserens offer giver mulighed for barmhjertighed uden at krænke retfærdigheden, 236
få et vidnesbyrd om Mormons Bog, 388
glæde kommer af at følge Herrens plan for at få børn, 18-19
Guds plan gav Nefis prøvelser mening, 11
Helligåndsgaven anerkendes ikke, som den burde, 287
hold pagterne, og vi vil være i sikkerhed, 247
hvor der ingen lov er, er der ingen straf, 65

- intet i Sodoma og Gomorra overgik nutidens ugudelighed, 93
- Joseph Smiths rolle ved fremkomsten af Mormons Bog, 344
- Kristi lys hjælper os med at skelne mellem godt og ondt, 376-377
- kundskab om Guds plan giver svar på vanskelige spørgsmål, 181
- livets valg står ikke mellem berømmelse og ubemærkethed, men mellem godt og ondt, 111
- læren ændrer holdning og opførsel, når den forstås rigtigt, 211, 267
- modgang hjælper os til at blive stærkere, 49
- moralsk forurening er tiltagende, 344-345
- Mormons Bogs vigtigste formål er at bringe mennesker til Kristus, 303
- råd om at opnå åndelige gaver, 390
- sammenhæng mellem kraften til at skabe og frelsesplanen, 230
- samvittighedsnag motiverer os til at søge åndelig helbredelse ved omvendelse, 237
- studium af Mormons Bog fører til personlig åbenbaring, 1
- taler med engles tunge, når der tales under Helligåndens indflydelse, 105
- uærbødighed blokerer åbenbaringens fintfølede kanaler, 386
- vanskeligheden ved Esajas' kapitler, 69
- vidnesbyrd om Mormons Bog vokser fra et frø, 7
- vigtigheden af at leve retskaffent som præstedømmebærere, 175
- vær på vagt mod tilskyndelser fra modstanderen, 377
- åbenbaring kommer som ord, vi snarere føler end hører, 37, 271
- åndelig forvirring kan forårsage væsentlig lidelse, 187
- Ånden søger ikke vores opmærksomhed ved at råbe eller ryste, 288
- Page, Hiram
vidne til Mormons Bogs plader, 396
- Pagter
nødvendige for vores evige fremgang, 149
vigtigheden af, 247
- Parkin, Bonnie D.
pagter er hjertets udtryk, 149-150
- Patriarkalsk velsignelse
sammenligning med Liahona, 228
- Peka
ligesom en rygende fakkelstump, 79
- Perry, L. Tom
adværer om optagethed af materielle ejendele, 22
beretning om at møde den første missionærkammerat efter adskillige år, 190
- beslutning om at holde pagter kan føre til andres omvendelse, 199-200
- definition af *discipel*, 281
- et af de største mysterier er, hvorfor menneskeheden ikke formår at lære af historien, 267
- et af jordelivets formål er at forene ånder med legemer, 182
- forslag og aktiviteter til sabbatsdagen til enkeltpersoner og familier, 151
- jordelivet en lære- og prøvetid for at være værdig til evige muligheder, 182, 236
- læs skrifterne, som om I skrev dem, 343-344
- mod er nødvendigt for at vælge det rette frem for det lette og populære, 163
- Mormons Bog skrevet til vor tid, 3
- sten kastet mod missionærer, 192-193
- Persere
ødelagde Babylon, 42-43
- Personlig åbenbaring
forskul mellem skrifterne og, 346
studium af Mormons Bog fører til, 1
- Petersen, Mark E.
overholdelse af sabbatsdagen afspejler vores påskønnelse af forsoningen, 151
- Piercing af legemet
præsident Hinckley formanede de unge til at bevare deres legeme helligt, 166-167
- Pinegar, Patricia P.
børn, som undervises af Herren, 318
- Plader
af bronze, 16-17, 394
af guld, 4, 9, 94, 340, 349, 394
Mormons (guldplader), 129, 369
- Poelman, Ronald E.
Herren tillader, at de retfærdige lider som følge af andres ugudelige handlinger, 187
jordelivet er en tid til at lære om modsætninger og vælge mellem dem, 236
- Pornografi
djevlelsens redskab, 231
et ondt uhyre, 64
- Porter, Bruce D.
definition af »et sønderknust hjerte og en angerfuld ånd«, 371
- Porter, L. Aldin
profeter adværer, men fjerner ikke handlefriheden, 358
- Pratt, Parley P.
Helligåndens virkninger på en person, 390
vidste og forstod, at Mormons Bog var sand, 1
- Profeter
resultat af afvisning, 19
- Proklamation om familien. *Se* Familieproklamationen
- Præstedømmet. *Se* Aronske Præstedømme eller Melkisedekske Præstedømme
- Præstelist
dens synd, 92
Nehor, 163
- Prøvelser
ingen lidt smerte er spildt, 154
- Prøvestand
jordelivet en tid til at lære og afprøve, 182
- Påklædning og fremtoning
personlig pleje og manerer, 166

R

- Rameumptom, 211, 219, 304
- Reformeret egyptisk
anvendt på grund af pladsmangel, 346
variationer af sproget anvendt af Lehi og Nefi, 11
- Religionsfrihed, 43
- Resin
ligesom en rygende fakkelstump, 79
- Retfærdiggørelse
definition af, 48
fuldkommenhed er ikke betingelse for, 256
- Retfærdighed
nåden tilfredsstillende krav fra, 48-49, 221
- Retskaffenhed
grundlag for åndelig styrke, 15
handlede retfærdigt, den ene med den anden, 330
- Richards, LeGrand
bjerg, hvorpå Herrens hus ligger, 71
symbolik i Esajas' vers i 2 Ne 15, 75-76
- Ricks, Stephen D.
ligheder mellem kroningsceremonier i Mormons Bog og Det Gamle Testamente, 130-131
mulig betydning af navnet *Anti-Nefi-Lehi*, 198-199
- Robbins, Lynn G.
valg om at reagere med vrede eller ej, 384
- Robinson, Stephen E.
den store og vederstyggelige kirke består af mere end en enhed, 26
- Romney, Marion G.
definition på sand omvendelse, 329

- det, der bedes om, bør være i overensstemmelse med Guds vilje, 264-265
- efterlevelse af indivielsesloven ophøjer den fattige og ydmyger den rige, 330
- indsamlingen af Juda, 315
- modtagelse af Helligåndsgaven, 103
- Mormons Bog holdt ham på sikker åndelig grund, 7
- omvendelse kræver en forandring i hjertet, 171
- person, der prøver at tjene Herren uden at fornærme djævelen, 102
- Satans eksistens, 98
- styrken i at grunde over, 303-304
- sådan overvinder man at give modstræbende, 151
- trofasthed mod pagter og omsorg for andre giver os mulighed for at få syndsforladelse, 168
- vigtigheden af rene motiver for at gøre retfærdige ting, 376
- vær orienteret om Herrens råd, 114
- yd gavmildt, 111
- S**
-
- Sabbatsdagen
overholdelse, 151
- Saligprisningerne
Frelserens prædiken begynder med erklæringer, 292-293
- Salme
Nefis, 56
- Samaritanere
tilfangetagne blev kendt som, 79
- Samvittighed
fred med, 136-137
Kristi lys, 376-377
nag, 237
sammenlignet med Liahona, 228-229
vejleder vores ånd, 283, 345-346, 383
- Sang
Herren finder behag i passende, 37-38
- Scott, Richard G.
alvorlig overtrædelse kræver hjælp fra præstedømmeledere, 232
citerer Spencer W. Kimball med hensyn til omvendelsens fem bestanddele, 273-274
en måde at leve på i verden uden at blive besmittet af ugudelighed, 57-58
en retfærdig karakter lægger grundlaget for åndelig vækst, 15
find et stille sted til overvejelse, 264
Forløseren tilvejebringer befrielse fra tunge byrder, 88-89
frelse udelukkende gennem Jesu Kristi forsonende blod, 259
- fuld omvendelse medfører tilgivelse gennem forsoningen, 125
- genkendelse af kommunikation fra Helligånden, 173-174
- Gud giver oplevelser, der stimulerer vækst og forståelse, 33-34
- Herren lindrer med guddommelig magt, 188
- hvorfor vi befales at omvende os, 56-57
- I skal blive undervist fra det høje, 357
- Jesu Kristi fortjenester og nåde, 49
- lydighed giver glæde, overtrædelse af Guds befalinger gør ikke, 272
- når vi handler på en tilskyndelse, får vi bekræftende vidnesbyrd, 363
- råd til dem, der er blevet seksuelt misbrugt, 385
- samvittighedsfred kommer som følge af oprigtig omvendelse og retscaffen levevis, 136-137
- seksuel intimitet uden for ægteskabet er en synd og forbudt af Gud, 112
- slægten kan udgøre en rig arv, 143, 332-333
- stol med glæde på Herren, når udfordringer kommer i jordelivet, 154-155
- studiedagbog kan øge kraften i skriftstudium, 191
- syndens konsekvenser, 225-226
- tro på Kristus overøser livet med strålende lys, 378-379
- vedvarende behov for omvendelsescyklussen, 283-284
- værdien af at have et sønderknust hjerte og en angerfuld ånd, 296
- Seer
definition, 52
ser ting, Gud har skjult for verden, 53, 141
- Sefania
profet, som vidnede i Judas rige, 12
- Seraf
definition, 76
- Sherem
første antikrist i Mormons Bog, 121
- Sidkija
historisk sammenhæng, 12
- Sill, Sterling W.
kendetegn ved et opstant legeme, 180
- Siloa, vande
symbol på Jesus Kristus, 81
- Simmons, Dennis E.
kan have fred trods problemer i verden, 249
- Sindbillede
definition, 220
- Skabelsen
indblik i, 47-48, 51
- Joseph Smiths åbenbaringer fortæller os om, 28
- Skrifterne
Herren befaler sine hellige at ransage, 319
jernstangen, 21
vigtigheden af at studere, 90
- Skyld, 199
- Slutsten
Mormons Bog er, 3, 6, 388
- Smelters ild, 321
- Smith, Emma
tidlig skriver for Joseph, 4
- Smith, George Albert
bedstefar spurgte: »Hvad har du gjort ved mit navn«, 258-259
billede af, 258
- Smith, Hyrum
forberedt til missionærtjeneste, 190-191
vidne til Mormons Bogs plader, 396
- Smith, Hyrum M.
definition af *hemmeligheder*, 130
- Smith, Joseph
at blive født på ny kommer gennem ordinancer, 172
at tilslutte sig Kirken betyder, at vi forlader neutral grund, 200
barnedåb ikke i overensstemmelse med Guds personlighed, 383
Bibels mangler, 99
billede af, 3, 5, 75, 94, 122, 141, 230, 234
celestial hvile er så fuldkommen og herlig, at mennesket behøver forberedelse, 126
citatet om stub, gren og kvist opfyldt, 84
de, der er ordineret til en kaldelse i jordelivet, blev forudordineret, 183
de, der søger tegn, er utro, 210
definition af »utilgivelig synd«, 230
definition af *vende* i Mal 4 og 3 Ne 25, 323
djævelen har ingen magt over os, medmindre vi tillader ham det, 359
djævelen rustet sit rige i modstand mod Gud, 26, 267
dåb med vand er kun en halv dåb, 103
falsk ånds påvirkning er åndeligt farligt, 210
forklaring på profeten Elias' gengivelse af præstedømmets nøgler, 323
forudordineret til at præsidere over denne uddeling, 53
følte sig glemt og isoleret i fængslet i Liberty, 82
gav eksempel på at søge efter et tegn, 122
genrensning af Judas stamme og byen Jerusalem, 315
Gud er barmhjertig mod dem, der tror, omvender sig og ydmyger sig, 154
hvad end Gud forlanger, er rigtigt, 15

- Jahve beskuede alle begivenheder forbundet med jorden, 232
- Jereds brors navn åbenbaret, 350
- Johannes den elskedes anmodning om at forblive i kødet, 327
- jo mere mennesket nærmer sig fuldkommenhed, desto klarere bliver dets syn, 56
- kiasmer i Mormons Bogs, 224-225
- lykke er formålet og planen med vores liv, 58
- lærte om Guds sande natur, 3
- mirakler er troens frugter, 266
- modtog Urim og Tummim, 354
- Mormon* betyder mere godt, 336
- Mormons Bog slutstenen i vores religion, 3, 6, 388
- Mormons Bogs titelsider en ordret oversættelse, 3
- Moroni betjente, 343
- nefitterne havde samme orden og præstedømme som Kirken i den gamle verden, 369
- nødvendigheden af Helligåndsgaven, 370
- opbygningen af Zion er en sag, der har interesseret folk i enhver tidsalder, 314
- person kan drage fordel af at lægge mærke til den første tilkendegivelse fra åbenbaringens ånd, 126
- profetier fra Josef af Egypten om, 53-54
- sammenligning af at skelne med sand lære og at smage noget godt, 218
- skuffelsens pinsel er som en brændende sø, 121
- små børns frelse, 147
- træt Gud, indtil han velsigner dig, 351
- tydelige og dyrebare ting gengivet, 28
- udsøgt seer beskrevet i 2 Ne 3, 52-53
- undgå stridigheder og ordstrid med dem, der ikke ønsker sandheden, 209
- vores religions grundlæggende princip, 70
- Smith, Joseph F.
- advarsel om underviser i falsk lære, 60
- billede af, 122, 203
- de, der kræver mirakler og tegn, er ikke værdige i Guds øjne, 122
- definition af »Herrens hvile«, 375
- den rolle, som nedskrevne optegnelser vil spille ved Dommen, 326
- Faderen og Sønnen: En detaljeret erklæring fra Det Første Præsidentskab*, 146
- frygt for døden ryddet af vejen hos sidste dages hellige, 187
- grundlæggelsen af USA til gavn for evangeliet gengivelse, 27
- Herren anvender naturkatastrofer for at fremkalde omvendelse, 362-363
- hvordan vi lærer at ønske er vigtigt for lykke, 203
- medlemmer, der behøver tegn for at forblive standhaftige, går på usikre veje, 210
- mennesker, der holder budene, bevares og velsignes af Herren, 14
- misdannelse fjernes i opstandelsen, 235
- Smith, Joseph Fielding
- Alma havde myndighed til at døbe, 150
- alt i universet adlyder den lov, det har fået, undtagen mennesket, 269
- Amerika er Zion, 350
- beseglingsmagt, 266
- billede af, 181, 281
- børn vil vokse op i tusindårsriget uden synd eller fristelser, 44
- definition af *banner* omtalt af Esajas, 75
- definition af »fordærvelse af sjælen«, 46-47
- definition af »født ved Jerusalem«, 175
- definition af »ført hjem til Gud«, 233
- enkle evangeliske principper er hemmeligheder for mennesker uden Åndens vejledning, 181
- faldet en del af vor himmelske Faders plan, 51-52
- fra Zion skal loven udgå, 72
- frelse af små børn, der dør før ansvarligheds alder, 383
- første opstandelse omfatter forskellige tidsperioder og begivenheder, 234
- Guds børn havde handlefrihed i forudtilværelsen, 184
- Helligånden givet til Kirkens medlemmer, så de har profetiens ånd, 88
- Helligånden stærkere end besøg af en engel, 173
- Herren gav Amerika som evig ejendom til Josef, Jakobs søn, 313
- historisk oversigt over oversættere i Mosi 8, 139-141
- hvordan ordet *discipel* anvendes i Mormons Bog, 281
- hvorfor Herren forbød Adam at spise af frugten, 49-50
- hvorfor Jesus befalede nefitterne at blive gendøbt, 309
- Israels spredning i Jakob 5, 120
- kan betragte Jesus Kristus som vores Fader, 138
- mange ikke-jøder af Israels blod, 302
- mennesket kan ikke indtræde i Guds rige i sine synder, 345
- Nefi indviede Jakob og Josef til at undervise og vejlede nefitterne, 109
- nefitterne brugte ikke Det Aronske Præstedømme før Frelserens besøg, 370
- nefitterne forrettede i kraft af Det Melkisedekske Præstedømme, 59
- sidste dages hellige rejser til alle dele af verden som tjenere i vingården, 122-123
- to folkeslag omtales i 2 Ne 29, 100
- udsættelse stjæler det evige liv, 222
- Urim og Tummim anvendt af Mosija og gemt hen til Joseph Smith, 354
- Zenos' lignelse om oliventræet er en af de mest storslåede lignelser, der nogensinde er optegnet, 116
- Zions døtre, 74
- Smith, Joseph sen.
- Joseph Smith opkaldt efter sin far, 54
- vidne til Mormons Bogs plader, 396
- Smith, Samuel H.
- vidne til Mormons Bogs plader, 396
- Snow, Erastus
- vigtigheden af Ismaels slægtslinje, 18
- Snow, Lorenzo
- billede af, 213
- velsignelser, som kommer gennem trængsler, 212-213
- Snow, Lowell M.
- Jesus Kristus giver bestandig vejledning, 21
- Sodoma og Gomorra
- verden er lige så ugudelig og moralsk fordærvet som, 93
- Sorensen, David E.
- hvordan kærlighed kan gå tabt i et hjem, 384
- Sperry, Sidney B.
- slægtshistorie i skrifterne, 349-350
- Staheli, Donald L.
- brug for daglig, indtrængende bøn og personligt, oprigtigt engagement i skrifterne, 212
- lydighed mod evangeliets principper medfører lykke, 14
- Stolthed
- dens mange facetter karakteriseret, 268-269
- fremgang og fred kan føre til, 282
- sommetider kaldet den største åndelige synd, 111-112
- store og rummelige bygning, 20
- virkning på Kirken, 255-256
- Stolthed, kredsløb for. *Se kredsløb mellem retfærdighed og ugudelighed*
- Stone, David R.
- hvordan man fjerner sig fra verdens indflydelse, 174
- Stor og vederstyggelig kirke, 26
- Strid
- er ødelæggende og fremmes af Satan, 186, 253, 276-277
- intet mundhuggeri blandt folket, 329, 331, 334
- Mormons Bog afskaffer, 205
- oprør og bragte nefitternes nation i fare, 239, 242-243, 386
- undgå skænderier og, 209, 244, 290
- Stridigheder, 243-244

- Stål
bevis for fremstilling af, 33, 360
- Svagthed, 364-365
- Synd
djævelsk løgn, at en person er bedre stillet efter at have syndet og omvendt sig, 97
forskkel på overtrædelse og, 51
tungeste byrde er, 75
vælge med den hensigt at omvende sig, 257
- Syrien
rige, 78
- Sø af ild og svovl
beskrivelse for de uomvendte, 121
-
- T**
- Tab'als søn
marionetfigur i Jerusalem, 79
- Tabte 116 sider
kaldes Lehis bog, 12
- Taknemlighed
bøn bør være fuld af, 13
bøn er nødvendig del af, 309
gør os i stand til at se trængsler i et jordisk perspektiv, 47
mængde af ofre for at velsigne de fattige er en målestok for, 111
og ydmyghed er to betegnende egenskaber for lykke, 357
- Talmage, James E.
den rolle viden spiller for ansvarlighed, 65
Jesus Kristus er Jahve, Skaberen, 145
navn, Kirken skulle have, 325
- Tanner, N. Eldon
afvisning af profeterne medfører lidelse, 286
hvad det vil sige at handle retfærdigt med hinanden, 330
- Tatoveringer
præsident Hinckley formanede de unge til at bevare deres legeme helligt, 166-167
- Taylor, John
billede af, 25, 358
Gud holder os ansvarlige for dem, vi kunne have frelst, 109
hvem, der dømmer os, 339
må være ren af hjertet, frygte Gud og holde befalingerne, 25
- Tegn
hvorfor ser ugudelige sommetider, 279-280
ond og utro slægt kræver, 280
tvivl om, 279
- Templet i Salt Lake City
billede af, 60, 71
bjerg, hvorpå Herrens hus ligger, 71-72
- Ti bud, de
gælder alle slægtled, 144
- Tiende
betaling viser tro på Gud, 321-322
forberedelse til en højere indvielseslov, 330
- Tiglat-Pileser
assyrekonge, 79
- Tilintetgørelse af sjælen
defineret af Joseph Fielding Smith, 46-47
- Til styrke for de unge*, hæfte
seksuelle overtrædelser og omvendelse, 229, 232
udvælg med omhu den musik, du lytter til, 38
velsoigneret og pænt klædt, 166
- Tingey, Earl C.
fysisk død defineret af, 274
- Tjenende engle, 378
- Tjeneste
må være motiveret af Jesu Kristi kærlighed, 375-376
åndelig værdig ved at gøre timelige ting for andre, 193
- Tolerance
dyden er blevet forvrænget, 162
- Tolv stammer, Israels, 4, 304
- Tre vidner, de. *Se* Vidner, de tre
- Tro
farer ved at søge tegn for vindings skyld, 215
og mirakler, 364
omfatter tillid til Guds tidsplan, 95
på Jesus Kristus, 378-379
sammenhæng mellem tro, håb og kærlighed, 375
vises gennem handlinger, 36
- Tro mod sandheden: Et evangelisk opslagsværk*
bekendelse, 157
bøn, 298
frelse, 235
fysisk død, 233-234
Kristi lys, 376-377
lykke, 235-236
nåde, 386-387
sabbatten, 151
ydmyghed, 256, 365
- Trosartiklerne
bogstavelige indsamling af Israel, 314
bør modstå fristelse til at lyve lidt, 97
straffes for vore egne synder, 51
udvis troskab mod statsoverhovedet og yd loyal tjeneste, 239
vi tror på at være ærlige, 66
- Trængsler
forblive trofaste og taknemlige over for Herren gennem, 11
Gud vil hellige, 57
hellige for vores gavn, 47
kan lutre og rense, 42
se et formål med, 212-213
- Tusindårsriget
børn skal vokse op i, 44
den første opstandelse fortsætter i, 147
Mormons Bog indvarsler, 227
opfyldelse af Esajas' profeti, 82
overvej forhold under, 101
Satan bindes og har ingen magt under, 87, 359
to hovedstæder i Guds rige, 72
- Tvætters lud
og smelters ild, 321
-
- U**
- Uchtdorf, Dieter F.
bliv en Kristi discipel, 219
kirkemedlemmer bør blive i deres hjemland, 313
- Uddannelse
få så meget som muligt, 65-66
- Udholdenhed
fører til succes, 201
- Udsættelse
stjæler det evige liv, 222
- Ulydighed
blokerer bånd til Gud og eroderer vidnesbyrd, 46
- Unge krigere, 247-248
- Urim og Tummim
anvendt af Jereds bror og Mosija, gemt til Joseph Smith, 139-141, 161, 354
Johannes den elskedes anmodning om at forblive i kødet, 327
seer kunne bruge særlige oversættere, 52
- USA
definition af »ørne i havet«, 43
grundlagt til gengivelsen af evangeliet, 27
grundlæggere inspirerede til at oprette religionsfrihed i, 43
- USA's forfatning, 43
- Utilgivelige synd, 230
-
- V**
- Vederstyggelige kirke, 26
- Velstand
nefitterne bukkede under for mange synder på grund af, 107

Vidner, de tre
 betydning, 9
 Eter 5 henviser specifikt til, 354
 med i 100 millioner eksemplarer af
 Mormons Bog, 94
 personlige oplysninger om hvert af, 396

Vidner, otte
 betydning, 9
 Eter 5 henviser specifikt til, 354
 personlige oplysninger om hvert af, 396
 udover de tre vidner, 294

Vidnesbyrd
 når det er rent, leder det mennesker til at
 gøre det retfærdige, 168-169
 trin til at få et, 91

Vinaas, Francisco J.
 kendetegn for en, der er sagtmodig og
 ydmyg af hjertet, 383

Vrede
 fører til at Ånden mistes, 384

W

Wells, Robert E.
 behov for tro til omvendelse for at opnå
 frelse, 221

Whetten, Robert J.
 kristuslignende kærlighed er Åndens
 gave, 380
 tjeneste, vi yder, kan bruges til at måle
 dybden af personlig omvendelse, 131

Whitmer, Christian
 vidne til Mormons Bogs plader, 396

Whitmer, David
 vidne til Mormons Bogs plader, 9, 69, 94,
 354, 396

Whitmer, Jacob
 vidne til Mormons Bogs plader, 396

Whitmer, John
 vidne til Mormons Bogs plader, 396

Whitmer, Peter jun.
 vidne til Mormons Bogs plader, 396

Whitney, Orson F.
 Amerika er de evige bjerge, 302
 ingen smerte eller trængsel er spildt, 154

Widtsoe, John A.
 en seer er fortolker af og
 forklaringsredskab til sandhed, 141

Wirthlin, Joseph B.
 at holde ud til enden fordrer hele hjertet,
 103
 bønner bør være kommunikation, ikke
 fremsigelse, 298
 definition af »ren af hjertet«, 294

faste sammen med bøn er stærkt, 178
 forbedring af bønnens styrke, 177
 fordel ved medlemskab af Kirken er
 venskab med de hellige, 373
 følg Herren oprigtigt, 102
 hav håb ved at vide, at guddommelig
 hjælp altid er til rådighed, 379
 Herren er kilden til det levende vand, 86
 hold godt fast i jernstangen, 21
 hvordan vi kan lære Herren at kende, 157
 kan aldrig tilbagebetale vores gæld til
 Frelseren, 131-132
 ledsagelse af Helligånden er en ret, vi må
 gøre os fortjent til, 91-92
 strid er et redskab, Satan anvender, 253
 størrelsen af offergave til velsignelse
 af de fattige er en målestok for
 taknemlighed, 111
 tro er tillid til det usete og handling, der
 er i overensstemmelse med Guds vilje,
 214
 udvikling af tro, håb og næstekærlighed
 er en trinvis proces, 390-391
 verdslige ting kan fortrænge Ånden, 37
 ydmyghed er anerkendelse af behov for
 Herrens hjælp, 357

Wood, Ray H.
 uden omvendelse tilbagetrækker Herren
 sin indflydelse, 338

Woodruff, Wilford
 at have Helligånden er vigtigere end
 englebesøg, 158-159
 billede, 112, 158
 melkisedekske præstedømmebærere er
 forudordinerede, 183
 talte til jøder om, hvordan profetier
 opfyldes med Herrens hjælp, 89

Workman, H. Ross
 murren består af tre trin, 13

Y

Ydmyghed
 anerkendelse af, at vore talenter og evner
 er gaver fra Gud, 256-257
 betydningen af, 215, 357
 definition af, 365
 storhed begynder med lydighed og,
 214-215
 styrker vores afhængighed af Herren, 153

Young, Brigham
 billede, 52, 342
 faldet en del af vor himmelske Faders
 plan, 51-52
 forskel på stedet for ånderverdenen og
 Guds bolig, 234
 Frelserens indsats for at frelse
 menneskeheden, 64-65

hellige ønsker skaber tilsvarende åbenlyse
 gerninger, 203
 helliggørelse betyder at overvinde synd,
 og at alle underkaster sig Kristus,
 185-186
 Joseph Smith forudordineret til at
 præsidere over den sidste uddeling,
 52-53
 kæmp mod uretfærdighed hver dag, 187,
 203
 læs skrifterne, som om I skrev dem, 343
 man kan ikke sige Bibelen er sand og
 Mormons Bog ikke er sand, 342
 tilgivelse for synder resulterer i ansigter,
 som stråler, 73
 udnytter slet ikke vores ret med hensyn til
 Helligånden, 390

Z

Zarahemla
 folk, 127

Zebulon
 boede i Galilæas område, hvor Messias
 opholdt sig, 82

Ze'ezrom
 svigefuld advokat i Ammonih, 188

Zeniff
 leder i Zarahemla, 139
 optegnelse, 142

Zenok
 bevarede profetier, 16
 profetier angående Jesu Kristi mission, 39

Zenos
 bevarede profetier, 16
 hebraisk profet, 116
 profetier angående Jesu Kristi mission, 39

Zion
 Amerika er, 314, 350
 døtre af, 74
 i de sidste dage, 43, 60, 71
 indsamling til, 281
 Ny Jerusalem, 314, 366
 ren af hjertet, 25
 samfund, 331-332

Zoram
 Nefis eds mirakuløse virkning på, 15-16

Zoramitter
 Alma og hans brødre forkyndte for, 214
 frafalden tro, 212
 indgik alliance med lamanitterne, 240
 overbevisninger lig Korihors, 210

Zwick, W. Craig
 symbolik og velsignelser angivet ved at
 være »i Guds hænder«, 340

Æ

Ægteskab

afgørende i Herrens planer for sine børn,
32

Ærlighed

løgn er en alvorlig synd, 210

Å

Åbenbaring

behov for moderne, 99
dens ånd, 126
får hvert kirkemedlem, 88
og skrifter, 346

Åndeligt fængsel, 233-234

Åndens gaver, 389-390

Ånder

de dødes ånder, 82, 92

Åndeverdenen

handlefrihed selv i forudtilværelsen, 184
sted for, 234

JESU KRISTI
KIRKE
AF SIDSTE DAGES HELDIGE

